Bazı intikamlar öyle keskindir ki,
döndüğünde seni de yaralar

BUMERANG

REGINALD HILL

KORİDOR

ROMAN

ULUSLARARASI BESTSELLER

BUMERANG

Wolf Hadda'nın hayatı tam bir peri masalı gibidir. Hem başarılı bir girişimcidir hem de rüyalarının kadını ile evlidir.

Fakat bir sabah ansızın çalan kapı her şeyi değiştirir. Wolf, herkesin nefretle baktığı bir suçludur artık. Masumiyetini kanıtlaması ise hiç kolay değildir. Ailesi ve arkadaşlarının da yüz çevirmesiyle Wolf sessizliğe gömülür. 7 yıl boyunca günün her anını intikamını planlayarak geçirdiği hapishanede, terapi için gönderilen psikiyatr onda sıradışı bir değişim yaratır. Artık konuşuyor ve yeni hayatına döneceği gün için de sabırsızlanıyordur.

Ne var ki uzun bir süre evden uzakta olan Wolf'un, kimsenin sormaya cesaret edemediği bir geçmişi vardır. Ancak o geri dönmüştür ve yanıtlanması zor soruların peşindedir. 7 yıl boyunca içinde biriktirdiği hırs, onu bambaşka bir noktaya götürür.

"Kıvrak zekası, yumruk gibi sert tarzı ve akıl zorlayıcı üslubu... Sonuç: Şiir gibi akıp giden, rakipsiz bir roman."

Financial Times

ISBN: 978-605-4629-31-2

₺ 19.00

9 786054 629312

Wolf Hadda'mn hayati tam bir peri masalı gibidir. Hem başanlı bir girişimcidir hem de rüyalarının kadını ile evlidir.

Fakat bir sabah ansızın çalan kapı her şeyi değiştirir. Wolf, herkesin nefretle baktığı bir suçludur artık. Masumiyetini kanıtlaması ise hiç kolay değildir. Ailesi ve arkadaşlarının da yüz çevirmesiyle Wolf sessizliğe gömülür. 7 yıl boyunca günün her anını intikamını planlayarak geçirdiği hapishanede, terapi için gönderilen psikiyatr onda sıradışı bir değişim yaratır. Artık konuşuyor ve yeni hayatına döneceği gün için de sabırsızlanıyordun

Ne var ki uzun bir süre evden uzakta olan Wolf'un, kimsenin sormaya cesaret edemediği bir geçmişi vardır. Ancak o geri dönmüştür ve yanıtlanması zor soruların peşindedir. 7 yıl boyunca içinde biriktirdiği hırs, onu bambaşka bir noktaya götürür.

"Kıvrak zekası, yumruk gibi sert tarzı ve akıl zorlayıcı üslubu... Sonuç: Şiir gibi akıp giden, rakipsiz bir roman. "

Financial Times

ISBN: 978-605-4629-31-2

t- 19.00 9 786054 629312

Baza intikamlar öyle keskindir ki,
döndüğünde seni de yaralar

REGINALD HILL

ROMAN

ORIDOR

"Şeytanı kıskandıracak kadar zeki bir yazardan... gerilimin daima had safhada olduğu on numara bir hikaye. " **Chieago Tribüne**

"Asla tahmin edemeyeceğiniz bir sona hazır olun." **Publishers Weekly**

"Zengin karakterler, zekice diyaloglar ve her satırından keyif alınacak enfes bir hikaye... Tek kelimeyle seçkin... " **Herald Sun**

"Bu merak uyandıran romanda her şey alabildiğine sıradışı. " **Kirkus**

"Reginald Hill hırsla işlenmiş bir suçu çağın ötesinde bir etik hikayeye dönüştürüyor... Hill'in pek çok bakış açısını ve değişkeni içeren kendine has bir anlatımı var. " **New York Times Book Review**

"Dumas'dan Die kens'a, Deaver'dan Archer'a özgün ruha sahip yazarlar arasında sivrilmeyi başarıyor. " **Wall Street Journal**

"Karakterler son derece gerçekçi ve her an tetikte gibiler. Hiç beklenmedik bir yola sürüklenen bu peri masalı sizi derinlere, çok derinlere çekecek. " **Chieago Tribune**

"Yazar yeteneğini konuşturuyor. " **People**

"Güç ve güzelliğin olağanüstü hikayesi. " **The Times**

"Bumerang, bir efsanenin sonsuz gücüne sahip, daha önce hiç okumadığınız türde bir hikayeyi dolu dolu bir gerilim ve gizemle harmanlayan eşsiz bir roman. " **The Evening Standard**

"Hill'in anlatım tarzı... harikulade; diyaloglar kıvrak ve nükteler birinci kalite. Dildeki ustalığı hayranlık uyandırıyor. " **Daily Telegraph**

"Dört dörtlük bir yazardan mit ve metaforlar arasında gidip gelen son derece zarif bir ustalık örneği. " **The Age**

"Büyüleyici bir hikaye, yazarın üslubu harika... Yalnızca edebi güzelliği için değil, bir solukta okunabilecek kadar akıcı olduğu için de kaçırılmamalı. " **Keighley News**

"ReginaldHill'in yazdığı her kitap bir başyapıt." **Literary Review**

"İhanet ve intikam, bu etkileyici ve benzerleri arasında bir adım öne çıkan kitapta buluşuyor. " **Publishers Weekly**

KORİDOR YAYINCILIK - 213

ISBN: 978-605-4629-31-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Bumerang

Reginald Hill

Özgün Adı: Woodcutter

©2010 Reginald Hill

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın haklan Akçalı Ajans aracılığıyla Koridor Yayıncılık'a aittir. Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Enver Günsel

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı:Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok

No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2013

KORİDOR YAYIMCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212-544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

REGINALD HILL

Çeviren: Enver Günsel

I

Koridor

John Lennard için

eleştirmenler arasında bir şair
yazarlar için gerçek bir dost
ve bildiğim tahayyül ederek
tahayyül ettiğimizi bilmemize
yardım eden bir bilgi kaynağı

ÖNSÖZ

gereksinim

Ben yeminli kardeşim, tatlım,
Vahşi Gereksinmeye, o ve ben
Ölene kadar birlikte olacağız.

Shakespeare: *Richard 11* (v.i)

1

Yaz 1963; Proftımo gözden düştü; Ward öldü; The Beatles in *Please please me* albümü çok sattı; Luther King rüyalarına devam ediyor; JFK hızla sonuna yaklaşıyor; Soğuk Savaş en soğuk aşamasında; Değişim Rüzgarı İngiliz kontrolündeki Aden'de, Gate of Tears'da kendini daha güçlü hissettirip Afrika kolonilerinde daha da sert esiyor.

Terör eylemleri yine de o kadar korkunç sayılmaz ve on bir yaşında bir İngiliz çocuğu okula dönmeden önce orada yaz tatilinin zevkini çıkarabilir.

Ancak, bazı sınırlamalar ve kısıtlamalar var elbette. Çocuğun diplomat olan babası, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin artan tehditlerinin farkında olarak, artık oğlunun yalnız başına dolaşmasına izin vermiyor ve bu konuda sınırlamalar getirerek onun, çocuğa çok bağlı olan genç Yemenli bahçıvan Ahmet'le birlikte gezmesini istiyor.

Çocuk Ahmet'in yanında kendisini çok güvende hissediyordu ve o gün gezerlerken kaldırıma yanaşan eski Morris Oxford'un **durup arka kapısının** açıldığını ve arkadaşının da ona binmesini işaret ettiğini görünce hiç korkmadı ama şaşırdı,

Arabanın arka koltuğunda iki kişi vardı. Çocuk rahatsız oldu, ama Ahmet'le ter ve sigara kokan kel kafalı iriyarı adamın arasına sıkıştı.

Araba hızla yola devam etti ve bir süre sonra çocuğun bah - sinin koyduğu sınırlardan birine ulaştılar. Çocuk soran gözlerle Ahmet'e baktı, ama araba şehrin kenar mahallelerinden birine doğru yola devam etti.

Ne gariptir ki, çocuk bu bölgeye daha önce de gelmişti. Bir yıl kadar önce, sakın günlerde, İngiliz memurlardan biri alaycı bir dille bu bölgedeki ana caddeye *Bin Kıç Delikli Sokak* dendiğini söylemiş ve o da Ahmet'i kendisini buraya getirme konusunda ikna etmişti. Fakat çocuk, adı eğlenceli gibi görünen bu sokakta hayal kırıklığı yaşamıştı.

Ahmet onun sorusuna gülmüş ve "Daha çok küçüksün, buraya neden böyle dendiğini biraz büyüdükten sonra öğrenirsin," demişti.

Morris araba çok geçmeden o sokağa girdi, yavaşladı ve durduğu anda, saçsız adam çocuğu tutup arabadan aşağıya indirdi ve bir evin kapısına götürdü.

Çocuk o kadar şaşırdı ki, korkmaya bile vakit bulamadı, ama yine de kapının yanındaki 19 numarayı görebildi.

Çocuğu bir merdivenden üst kata çıkardılar ve içinde bir sürü adam olan eşyasız bir odaya soktular. Sonra da bir köşeye götürüp yere yatırdılar. Çocuk Ahmet'le konuşmak istedi, ama genç adam garip bir ifadeyle başını iki yana salladı ve gözlerini çocuktan kaçırdı.

Yaklaşık on dakika sonra, üzerinde Avrupalı kıyafeti olan otoriter tavırlı yeni bir adam girdi odaya ve diğerleri hemen sustular.

Yeni gelen adam çocuğun yanma geldi, eğildi ve onun yüzüne baktı. Sonra, "Demek İngiliz baş casusunun oğlu sensin, öyle mi, çocuk?" diye konuştu.

Çocuk, "Hayır, efendim," diye cevap verdi. "Benim babam Ingiliz ticaret ataşesidir."

Adam güldü.

Ben senin yaşındayken babamın ne iş yaptığını bilirdim, evlat. Pekala, babanla konuşalım da sana ne kadar değer verdiğini öğrenelim bakalım."

Kel kafalı adam çocuğu yerden kaldırdı ve içinde telefon olan bir başka odaya götürdü.

Avrupa kıyafetli adam telefonu açıp, hattın karşısındaki kişiye çocuğun babasıyla konuşmak istediğini söyledi, bir süre bekledi ve sonra, "Konuşma ve dinle," dedi. "Ben Güney Yemen

Kurtuluş Cephesi adına konuşuyorum. Oğlun bizim yanımızda ve bana inanman için onu konuşturacağım seninle."

Adam bir işaret yaptı ve çocuğu telefona doğru ittiler.

Telefonda konuşan adam ahizeyi çocuğun ağzına doğru uzattı ve "Baban hattın diğer ucunda, onunla konuş ve burada bizimle beraber olduğunu anlasın," dedi.

Çocuk ahizeyi aldı ve adeta şarkı söyler gibi.[11] *Mille ani undeviginti,* " diye bir şeyler mırıldandı.

Adam birden atılıp ahizeyi çocuğun elinden kaptı, sonra onun boğazına sarıldı ve "Ne diyorsun sen?" diye bağırdı.

Çocuk, "Babam konuşanın ben olduğumu anlasın dedin!" diye söylendi. "Paddy McGinty'nin Keçisi adlı bu şarkıyı babamla beraber söyleriz biz. İstersen ona sor, sana aynı şeyi söyleyecektir."

Adam ahizeyi kulağına götürdü ve "Nedir bu Ginty keçisi saçmalığı?" diye sordu.

Kendisine söylenenle tatmin olmuş olmalı ki, başını salladı ve çocuğu alıp tekrar ilk odaya götürdüler.

Çocuk bir köşede neler olduğunu anlamadan oturup beklerken, bir sürü adam odaya girip çıkıyordu. Etrafta her şeyin yolunda gittiğini gösteren tatlı bir heyecan havası esiyordu. Diğerlerinin, sırtını sıvazlayıp kucaklayarak kutladığı Ahmet, gözlerini hâlâ kaçırıyordu çocuktan. Bir şeylerden korktuğu ve umutsuzluğa düştüğü belliydi.

Bir süre sonra alt kattan gelen büyük bir gürültü duyuldu.

Önce sanki bir dolap kapağı kırılıyormuş gibi, tahta çatırtıları, arkasından bağırışlar ve silah sesleri duydular.

Odadaki adamların hepsi dışarıya koştu, çocuk yalnız kalınca sığınacak bir yer aradı ama bulamadı. Odadaki tek pencere, on bir yaşındaki bir çocuğun bile sıyrılıp çıkamayacağı kadar küçüktü.

Dışarıda gürültüler gittikçe artıyor, ona doğru yaklaşıyordu. Bazı kapıların açılıp kapandığı duyuldu ve çok geçmeden kel adam elinde bir tabanca olduğu halde koşarak odaya girdi. Çocuk yüzüstü yere kapandı ve adam tabancasını ona doğrultup anlaşılmaz bir şeyler bağırdı. Ama adam ateş etmeye hazırlanırken Ah-

met koşarak odaya daldı ve adamın sırtına atladı. Silah ateşlendi ve mermi çocuğun bacakları arasına, döşemeye isabet etti.

İki adam dövüşmeye başladılar, silah bir kez daha patladı.

Ve kel adam ellerini midesinin üzerine bastırarak duvara yaslandı. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

Ahmet adamın üzerine gitti ve tabancayı elinden aldı. Ancak o zaman çocuğun yüzüne bakabildi ve gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Sonra, saçsız iriyarı adamla kavga ederken kapanmış olan kapıya döndü genç adam.

Çocuk o anda, "Ahmet, bekle" diye bağırdı.

Ama genç Yemenli kapıyı açmıştı bile.

Ahmet kapıdan dışarıya adımını atar atmaz göğsüne isabet eden birkaç mermiyle geriledi, odaya girdi. Yere düşerken çocukla bir kez daha göz göze geldiler. Bu kez dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi Ahmet'in. Hemen sonra yere düştü ve öldü genç adam.

Çocuk daha sonra babasının kollan arasında hıçkırarak ağladı. Babası, Sen elinden geleni yaptın, evlat," diye konuştu. "Kendini hiç kaybetmedin; armut, dibine düşer, değil mi? Latince dersine çalışmanın bir gün işine yarayacağını söylememiş miydim sana?"

Çocuğun babası iki yıl sonra bombalanan aracında öldürülecek ve çocuk biraz daha büyümüş olarak, onunla oturup asilerin, çocuğunun hayatı karşılığında ondan ne istediklerini sorup öğrenme fırsatı bulamayacaktı.

Telefonda kafasını çalıştırıp babasına tutulduğu evin sokağını v? numarasını veremeseydi babası ne yapardı, onu bile öğrenemedi ne yazık ki!

Ama çocuk okula tekrar başlamadan önce, kendisini çok seven ve onu kurtarmak için hayatını feda eden Ahmet'in, neden onu o duruma soktuğunu, neden o adamlara teslim ettiğini de bir türlü öğrenemedi.

Bunu sorduğunda babası da ona, "Sevgi, zalim gereksinime karşıysa, genellikle sadece bir tek kazanan olur," diye cevap vermişti.

Çocuk o zaman bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Ama daha sonra anlayacaktı.

2

Sonbahar, 1989; dünya karmakarışık; Berlin Duvarı yıkılıyor; Chris Rea'mn *The Road to Hell* albümü çok satıyor; Batı uygarlığı, nefesini tutmuş, Doğu Avrupa'ya özgürlük getirecek ve Soğuk Savaş'ı sonlandıracak olaylar zincirini izliyor.

Bir adam öğle sıcağında, Cumbria ormanında açıklıktaki bir ağaç altında oturmuş, başını öne eğip kırışmış yüzünü düşünceli bir ifadeyle yere çevirmiş, boş gözlerle ayaklanmn arasında duran sandviç kutusuna ve henüz açılmamış olan termosuna bakıyordu. Biraz ilerde, uzun kahverengi saçları kırlaşmaya başlamış bir başka adam, yüzünde sevecen ama endişeli bir ifadeyle durmuş diğerine bakıyordu. Onun sırtında olan bir genç kız da gözlerini kırpmadan yerde oturan adama bakıyordu ama onun yüzündeki ifadeyi okumak çok daha güçtü. Rüzgar uğultusunun ve çalı çırpı çıtırtılarının pek eksik olmadığı orman yolunda,, sanki ağaçlar, gökyüzü ve etraftaki dağlar da acıya zoraki katılacaklarmış korkusuyla nefeslerini tutmuşlardı ve orada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Beş yüz kilometre güneyde, Doğu Londra'da bir katlı otoparkta, Hz İsa bir ateş arabasıyla St Paul'e inse bile muhtemelen nefeslerini tutmayacak olan beş sokak serserisi, bir arabayı soymaya çalışıyorlardı.

Fakat bu işi çok sık yaptıkları için izleniyorlardı ve çok geçmeden polisler tarafından sarıldılar. Oto soyguncuları çil yavrusu gibi dağılıp kaçmaya çalıştılar ama kaçacak bir yer bulamadılar.

İçlerinden sadece biri kaçmayı başardı ve polislerin şaşkın bakışları altında, üst kısmında otuz santimlik bir delik olan üç

metre yüksekliğindeki beton duvara bir kertenkele gibi tırmandı, sonra da delikten süzülüp çıkarak gözden kayboldu.

O sırada beşinci kattaydılar ve o deliğin arkasında, aşağıdaki sokağa inen yaklaşık yirmi metre yüksekliğinde bir boşluk vardı.

Yukarıdaki polisler sokakta bekleyen arkadaşlarına telsizle haber verdiler ve binanın arkasına gidip, yukardan düşen hırsızın cesedini bulmalarını söylediler.

Aşağıdaki polisler birkaç dakika sonra yukarıdakilere telsizle, aşağıda, duvarın dibinde bir ceset bulamadıklarını, sadece onları görünce kaçmaya çalışan genç bir sokak serserisi gördüklerini rapor ettiler.

Yakalanan genç serseri karakolda polislere adının John Smith, yaşının on sekiz olduğunu ve bir evi olmadığım söyledi.

Genç sokak serserisi ifadesinde sadece bunları söyledi ve sonra da hiç konuşmadı.

Polisler onun sabıka kaydım araştırdılar ve hakkında hiçbir kayıt bulamadılar.

Üst katta yakalanan otomobil soyguncuları da onu tanımıyorlardı. İfadelerinde ayrıca, birbirlerini de tanımadıklarını, ilk kez karşılaştıklarını söylediler. İçlerinden biri öylesine uyuşturucu etkisindeydi ki, nerdeyse kendisini bile tanımayacaktı.

Oto soyguncularından ikisi henüz çocuk yaştaydılar ve onların ifadeleri alınırken sorgulamada bir sosyal uzman da vardı. Diğer ikisinin poliste sabıka kayıtlan daha sonra bulundu. Biri on sekiz, diğeriyse on dokuz yaşmdaydılar. Onları savcılığa gönderdiler.

Polisler John Smith'in yaşı hakkında kesin bilgiye sahip değillerdi ve çocuğun davranışlarındaki gariplik nedeniyle onlar da nöbetçi savcı gibi kuşkuya düştüler.

Kamu avukatı Smith'le konuşurken, yaşının küçük olması nedeniyle muhtemelen hafif bir cezayla kurtulabileceğini, hapse girmeyebileceğim söyledi ona. Smith ilk ifadesinde söylediklerini tekrarladı, geçmişi hakkında bilgi vermekten kaçındı, ama aksam kuzeyli olduğunu belli ediyordu.

Avukat onun, ailesinin adını kirletmemek için yaşım ve adını

gizlediğini tahmin ediyordu. Onu korkutup, aslında cezasının ağırlaştırılabileceğini anlatarak doğruyu söylemesini sağlamaya çalıştı ama sonuçta ağır bir suç işlemediğini kabul etmek zorunda kaldı. Beşinci kattaki güvenlik kamerasında da çocuğun net bir görüntüsü yoktu zaten. Polislerin dediği gibi, bir insanın binanın dış duvarını kullanarak otoparkın beşinci katından aşağıya, arka sokağa bir dakikadan az bir zamanda inebilmesi mümkün müydü?

Ailesi hakkında soru sorulmadığı sürece çocuk çok rahattı ve avukat ona karşı sempati duymaya başladı. Evine giderken yüksek otoparkın arka sokağına girdi ve ne kadar yüksek olduğunu gösterebilmek için arka duvarın fotoğrafını çekti. Avukat çektiği fotoğrafı ertesi sabah çocuğa gösterince, çocuk kendisiyle ilgilendiği için ona teşekkür etti ama yargıç önüne çıkacağı söylendiği zaman paniğe kapıldı. Avukat ona bunun bir mahkeme değil, sadece bir yargıç sorgulaması olacağını söyledi, ama evsiz bir yetişkin olarak kabul edildiğini ve bu nedenle yine de nezarete konulabileceğini anlatarak uyardı onu.

Çocuk mahkemeye götürülürken avukatı ona endişelenmemesini söyledi, daha sonra Nezaret Merkezini arayacak ve durumunu kontrol altına alacaktı. Fakat avukatın başka davaları da vardı ve o gün akşama kadar çocukla ilgilenemedi. Akşam evine dönerken Smith'i hatırladı, ama onun bir gece nezarethanede, yanında bir arkadaşı olmadan yatmasının belki de onu yola getirebileceğini ve çocuğun doğruları söyleyebileceğini düşünerek teselli etti kendini.

O akşam karısına çocukla ilgili olayı anlatınca, karısı şaşkın gözlerle baktı ona. Kamu avukatı aslında müvekkillerinin çoğunu oluşturan sokak serserilerine karşı her zaman böyle sempati duymazdı.

Avukat o gün çok yorulmuştu ve erkenden yattı. Sabahın erken bir saatinde karısı onu uyandırıp salon penceresinden birisinin içeriye girmeye çalıştığını fısıldayınca, dairelerinin yüksek bir apartman binasının onuncu katında olduğunu ve karısının kabus gördüğünü düşündü.

Fakat salona gidip ışığı yakınca, dar pencerenin dışında, eşik-

te çömelmiş oturur gibi duran bir insan silueti olduğunu gördüler.

Hayır, bir adam değildi bu, John Smith adlı çocuktu.

Avukat karısına korkmamasını söyledi, pencereyi açtı ve Smith'i içeriye aldı.

Çocuk ağlamaklı bir sesle ve adeta suçlar gibi konuşarak ona, *Geleceğini söyledin, ama gelmedin,* dedi.

Avukat, *Nezarethaneden nasıl çıktın sen evlat ve benim evimi nasıl buldun?* diye sordu.

Çocuk, *Bir pencereden çıktım,* diye cevap verdi. *Ofis adresin bana verdiğin karttaydı, böylece bir dam penceresinden ofisine girdim ve evinin adresini orada buldum. Ama ortalığı topladım, karışık bir halde bırakmadım, korkma.*

Şaşkın bir halde onların konuşmasını dinleyen avukatın karısı, elindeki ekmek bıçağını indirdi ve çay yapayım bari dedi.

Kadın bir süre sonra dolu bir çaydanlık ve büyük bir kek tabağıyla salona döndü ve Smith büyük bir iştahla keke saldırdı. Çocuk keki yerken, kadın bir saat içinde, kocasının ve polislerin iki günde aldıklarından daha fazla bilgi almayı başardı çocuktan.

Konuşmaları sona erince, avukatın karısı çocuğa, *Eh, artık seni geri götürmemiz gerekiyor, evlat,* dedi. .

Çocuk korkulu gözlerle bakınca, kadın ona, *Kocam seni bu suçtan kurtaracak, emin ol bundan,* diye konuştu. *Ama nezarethaneden kaçmak daha ağır bir suçtur, bu nedenle sabah olmadan önce oraya geri dönmelisin.*

Avukat, *Fakat bu saatte gidip nezarethanenin kapısını çalamayız herhalde,* diyerek itiraz etti.

Elbette yapamayız bunu, ama sen çıktığın yoldan geriye dönebilir, içeriye girebilirsin herhalde, değil mi, evlat?

Çocuk başını salladı ve avukatla karısı yarım saat sonra arabalarında oturup, uzaktan çocuğun nezarethane duvarına tırmanışını izlediler.

Avukatın karısı, İyi bir çocuk bu, diye konuştu. *Sen her zaman iyi kararlar verirsin kocacığım. Bence onu kurtardığın zaman bizim eve getir de hakkında ne yapacağımıza karar verene kadar bizde kalsın.*

Avukat şaşırdı ve *"Eve mi getireyim, bizim eve mi yani? "* diye sordu.

"Elbette bizim eve getireceksin, değil mi canım? "

Beni iyi dinle, çocuğu sevmiş olabilirim ama bu onu evlat edineceğimiz rnlamınn Imez? "

"Hayır, tanın ki evlat edinmeyeceğiz onu. Ama onun için bir şeyler yapmalıyız. Çocuk tek başına ne yapacak? Tine hırsızlık yapacak ya da King's Cross'ta başım belaya sokacaktır. "

Böylece Smith polisin elinden kurtarıldı ve avukatın evinde misafir odasına yerleşti.

Fakat bu durum pek uzun sürmedi.

Avukatın karısı bir gün kocasına, *"Kilisede çocuktan söz ettim, JC onu görmek istediğini söyledi bana, "* dedi.

Avukat bunu duyunca suratını astı ve *"Bence çocuk King's Cross 'ta daha rahat eder, ''* diye homurdandı.

Karısı, *"Hayır,; yanılıyorsun, "* diye konuştu, *"Onun kanatlan altına aldığı çocuklara yapılmaz bu. Zaten bu çocuğun bir işe ihtiyacı var ve bu konuda başka kiminle konuşabiliriz ki? "*

Buluşma, öğle yemeği kalabalığının dağılmasından sonra, bir birahanede gerçekleşti. Çocuk ilk önce pek konuşmadı, ama bir bardak bira içtikten sonra, JC'nin de etkisiyle çenesi açıldı, ilahi söyleyecek, yardım çanağı taşıyacak ya da diğer kilise görevlerini yapacak kadar büyük olmadığını söyledi.

Adam ona, *"Sanırım sen dışarıda ve daha aktif işlerde çalışmak istiyorsun, öyle mi, evlat? "* diye sordu. "O *zaman söyle bana bakayım, dik duvarlara tırmanmak dışında neler yaparsın sen? "*

Çocuk biraz düşündü ve sonra, *"Ağaç, kesebilirim,* diye cevap verdi.

JC güldü.

"Bir baltacı, bir ağaç kesicisi ha! Pekala, aslına bakarsan kilisenin büyük bir bahçesi var ve arada sırada akıllı bir bahçıvan ya da ağaç kesici işimize yarayabilir, evlat. Bakalım bu konuda ne yapabilirim. "

Avukatın karısıyla çocuk bakıştılar ve gülümsediler.

JC de onlara baktı ve sevecen bir ifadeyle hafifçe gülümsemekten alamadı kendini.

3

Kış, 1991; Terry Waite serbest bırakıldı; Vukovar'da 264 Hırvat öldürüldü; Freddy Mercury AIDS'den Öldü; Michael Jackson'ın *Dangereous* albümü çok sattı; Sovyetler Birliği dağıldı; Gorbachev istifa etti.

Ve Paris'in 20. bölgesinde, sakin bir yan sokakta, yüzünde bir aziz gülümsemesi olan bir adam, Citroën CX model bir arabanın rahat arka koltuğunda oturmaktaydı. Adam, ağaçların üzerindeki hafif sisin arasından, karşıdaki küçük parkın diğer tarafındaki altı katlı bir apartman binasının üst üç katını görebiliyordu. Binanın yan tarafında bir gölgenin hızla hareket ettiğini hayal etti ama o görüntü de hemen kayboldu ve o zaten böyle bir gecede böyle hayaller görmeye alışıktı. Bu nedenle dikkatini yeniden Quintus Curtius'un Tyre'ın düşüşü hikayesine verdi ve buna öylesine dalmıştı ki, bir süre sonra arabanın kapısı açılıp çocuk içeriye dalınca birden şaşırdı.

Hemen kitabı kapadı ve "Ah, merhaba," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Çocuk, "Mükemmel," dedi. "Ama parmaklarım biraz üşüdü."

Adam ona bir termos uzattı ve "Eldiven giymelisin, evlat," dedi.

Çocuk termostan bir yudum aldı ve "Eldiven giyince tutunacak yerleri iyi hissedemiyorum," diye cevap verdi.

Adam ona sevecen bir ifadeyle baktı ve "Sen ağaç kesmekten iyi anlıyorsun, iyi bir ormancısın," dedi.

O sırada arabanın ön tarafında bir telefon çaldı. Şoför telefona

Fransızca cevap verdi ve "Adam yola çıktı, JC," dedi. "Ama bir sorun var. Doğu Gan'na saptı, oradan bir kadınla bir çocuk aldı. Adamın karısı ve çocuğu olduğunu sanıyorlar. Onlar da şimdi onunla beraber arabadalar."

Adam yüz ifadesini ve ses tonunu değiştirmeden, yumuşak bir ifadeyle, "*Fransızca konuş, salak!*" dedi.

Ama uyarısı geç kalmıştı.

Çocuk, "Adamın karısı ve kızı mı vardı yani?" diye sordu. "Bana onun yalnız yaşadığım söylemiştin sen."

Adam, "Elbette yalnız yaşıyor," diye konuştu. "Senin de gördüğün gibi, orası küçük bir daire. Ayrıca adam ailesinden uzakta yaşıyor. Kesin değil tabii, ama aldıkları karısı ve kızı olsa bile onları hiç kuşkusuz bir otele götürecektir. Bir şeyler yemek ister misin, evlat? Burada biraz çikolata vardı."

Çocuk başını iki yana salladı ve termostan bir yudum daha aldı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Adam sakin bir ifadeyle, "Bu adam çok kötü biri ve aynı zamanda ülkemizin de düşmanı," diye konuştu.

Çocuk, "Evet, biliyorum, bunu daha önce de söyledin bana," dedi. "Ama bu, karısı ve kızının da kötü insanlar olduğu anlamına gelmez, değil mi?"

"Elbette gelmez ve biz de masum insanları incitmemek için elimizden geleni yapıyoruz işte.'Ben sana bunu da anlattım, değil mi?"

Çocuk, "Evet," diyerek başını salladı.

"O halde sorun yok."

Bir süre konuşmadan oturdular. Birkaç dakika sonra telefon tekrar çaldı.

Şoför telefonu dinledikten sonra başını geriye çevirdi ve yine Fransızca olarak, "*Oraya vardılar, kadın ve çocuk da orada. Ne istiyorsun diye soruyor adamımız, "* diye konuştu.

Adam şoföre, "Ona devam etmesini söyle," dedi.

Çocuğun yüzünde meraklı bir ifade belirdi, Fransızca konuşulanları anlamadığı için tedirgin olmuş gibiydi. Parkın diğer yanındaki ağaçların üzerinde sis tabakası biraz kalktı ve apartman binası yıldızlı gökyüzünün altında daha net olarak ortaya çıktı.

O anda en üst kat pencerelerden birinde bir ışık yandı. Önce perdesiz pencereye vuran, amber renkli normal bir ışıktı bu.

Fakat hemen sonra kırmızıya dönüştü parıltı. Seslerin arabaya ulaşamayacağı kadar uzakta duruyorlardı, ama hemen sonra camlann kırıldığını ve dumanlarla beraber bir sürü parçanın büyük bir gürültüyle pencerelerden dışanya fırladığını gördüler.

Ardından sis tabakası tekrar kapadı görüşlerini ve adam, "Gidelim," dedi.

Dairelerine girdikleri zaman çocuk odasına gitti ve adam da tıslayarak yanan gaz sobasının yanma oturup şifreli mesajını yazmaya başladı. İşini bitirdikten sonra kendine bir içki aldı ve *Büyük İskender Dönemi* adlı kitabı açtı.

Ama çok geçmeden oda kapısı açıldı ve üzerinde sadece bir şort olan çocuk koşar adımlarla içeriye girdi.

Çocuk çok heyecanlı, öfkeli görünüyordu ve boğuk bir sesle, "Bana yalan söyledin namussuz herif!" diye bağırdı. "Kadın ve kızı hâlâ onunla beraberler, haberlerde söylediler bunu, öyle korkunç bir şey ki bu, İngiliz kanalındaki haberlerde duydum. Sen yalan söyledin! Neden?"

Adam ona, "Bunun bu gece yapılması gerekiyordu," diye cevap verdi. "Yarın çok geç olacaktı."

Çocuk ona yaklaştı ve adam onun kaslı vücudunun hararetini çok yakınında hisseder gibi cfldu.

Çocuk, "Bana neden yaptırdın bunu?" diye sordu. "İstemediğim hiçbir şeyi yaptırmayacağını söylemiştin bana. Ama aldattın beni. Neden yaptın bunu?"

Adam bu kez gülümsemeden, ciddi bir ifadeyle baktı onun yüzüne ve sakin bir ifadeyle, "Babam bana bir gün, sevgi ve açı gereksinimi karşı karşıya geldiğinde sadece bir tek kazanan olur, demişti," diye cevap verdi. "Sen de şimdi muhtemelen benim o zaman anlamadığım gibi anlamıyorsun bunu, evlat. Ama zamanla sen de anlayacaksın. Şu anda sana sadece çok üzgün olduğumu söyleyebilirim. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum sana."

Çocuk' "Nasıl yapabilirsin ki bunu?" diye bağırdı. "Sen beni

bir katil yaptın. "Bunu telafi etmek, unutturmak için ne yapabilirsin ki? Hiçbir şey yapamazsın! Hiçbir şey!"

Adam üzgün gözlerle ona baktı ve bir armağan yerine, bir hüküm veriyormuş gibi, "Sana kalbinin arzuladığı bir şeyi vereceğim," dedi.

KİTAP BÎR

wolf (kurt) ve elf

Avcılar kurdu yakalayıp bir kafese koydular ve Wolf (kurt) orada

tCaM « *** ~ ona*

güneşli bir günde çalıların gölgeleri kadar bile engel oluşturdığı meraklı bir elf onun yalvarışlarına acıyarak Acım hafifletmek için ne getirebilirim sana, Wolf? " diye sordu. ^

Ve Wolf da ona, "Oynamam için düşmanlarımı getir, diye

cevap charles Underhil1 (tr); *İskandinavya Halk Masalları*

Wolf

Bir zamanlar çok mutlu bir hayat yaşıyordum.

Bu doğru. Tıpkı bir peri masalında olduğu gibi.

Yoksa hayatımı geçmiş 2008 yılındaki o parlak sonbahar sabahına kadar nasıl tanımlayabiliriz?

Şato bahçesinde dans ederken gördüğü güzel prensese aşık olan fakir ormancıydım, prenses o kadar üstündü ki, onunla ilgili fanteziler bile başının kesilmesine neden olabilirdi, ama onunla evlenebilmesi için görünüşte başarılı olması olanaksız gibi görünen üç görev verildi ona ve o da birçok tehlikeli maceradan başarıyla dönerek kalbinin arzusuna kavuştu.

Ömür boyu mutlu yaşadılar sözü böyle başladı, ama bunun süresi peri masallarının hiçbir yerinde belirtilmedi. Her halükarda on dört yıl sürdü bu.

Bu süre içinde birkaç milyonluk bir servet edindim, özel jet uçağıma, Holland Park, Devon, New York, Barbados ve Umbria'da villalara sahip oldum, güzel kızım Ginny doğdu ve ticari başanlanm için şövalyelik unvam kazandım.

Aynı zaman sürccinde karım Imojen, güzel kokulu genç bir prensesten, zarif, sofistike bir kadına dönüştü. Sosyal yaşantımızı kolayca, etkili bir biçimde yönetti, yapamayacağım hiçbir şey istemedi benden ve çoğu zaman uzun süren ış seyahatlerinden dönüşlerimde, bütün evlerimizde uygun şekilde karşıladı bem.

Bazen ona bakar ve böyle bir güzelliği ve mutluluğu nası

hak ettiğimi düşünür, anlamakta güçlük çekerdim. O benim en mükemmel parçam, kalbimin arzusuydu ve ne zaman çok aktif yaşantımın sıkıntılarını, baskılarını hissetmeye başlasam, prensesimi, kaderin bana getirdiklerini ve en mutlu erkeklerden biri olduğumu düşünürdüm.

Sonra, o sonbahar günü - sadece kötü bir elfin tertipleyeceği şekilde, evlilik yıldönümümüzde — her şey değişti.

O sabah altı buçukta, Holland Park'taki evimizde kapı zilinin sürekli çalınmasıyla uyandık. Ben kalkıp pencereye gittim. Kapıda resmi polisleri görünce, önce birilerinin bize yıldönümü şakası yaptığını düşündüm. Ama adamlar üniformalarını çıkarıp şarkı söyleyecek gibi görünmüyorlardı ve bir an Ginny'ye bir şey olduğunu düşünüp paniğe kapılır gibi oldum. Ginny uzakta bir okuldaydı - bunu ben istememiştim, ama fakir ormancı prensesle evlendiği zaman bazı aile âdetlerine uymak zorunda kalmıştı.

Sonra sakinleştim ve bu tür bir mesajı iletmek için bu kadar gürültüye gerek kalmayacağını düşündüm.

Bunun için bir sürü basın fotoğrafçısı ve TV kameramanı getirmelerine de gerek yoktu.

Imojen yatakta oturmuş merakla bekliyordu. Böyle zor durumlarda bile onun güzel, dolgun göğüslerine bakmaktan alamazdım kendimi.

Karım her zamanki sakin haliyle, "Wolf, neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Gidip anlayacağım."

"Üzerine bir şeyler giysen iyi olur."

Robdöşambnmı kaptım ve giyerken merdivenden aşağıya **inmeye başladım.** Kapıdan gelen sesleri duyabiliyordum. Bunların arasında hizmetçimiz Bayan Roper'ın Cockney (Londralı) aksamnı tanıdım. Kadın duruma itiraz ederek ağlıyordu ve merdivenin yansında bunun nedenini anladım. Bayan Roper kapıyı açmış ve polisler de onu iterek içeriye dalıvermişlerdi. Üzerinde buruşuk mavi elbise olan kısa boylu, tıknaz bir adam iki resmi polisle beraber merdivenden yukanya, bulunduğum yere çıktı.

Adam benden iki basamak aşağıda durdu ve nefes nefese,

"Wolf Hadda siz misiniz?" diye sordu. "Özür dilerim, Sir *Wifred* Hadda. Ben Dedektif Müfettiş Medler. Evinizi aramak için izin belgem var."

Bunu söylerken elindeki bir kağıdı bana doğru uzattı. Aşağıda kapılar açılıp kapanıyor, Bayan Roper da hâlâ adamlara itiraz ederek onlan durdurmaya çalışıyordu.

"Hey, neler oluyor burada?" diye sordum.

Adam benim önüme, bacaklanmm arasına baktı, dudaklarını büzdü. Sonra gözlerini kaldırdı ve benim arka tarafıma doğru bakındı.

"Üçüncü sayfa için poz vermek istemiyorsanız bence daha uygun bir kıyafet giymelisiniz," dedi.

Dönüp onun baktığı tarafa baktım. Bahçeyi gören sahanlık penceresinden bakınca, adamın nereye baktığım gördüm; evi satın aldığım zaman Cumbria'dan getirttiğim yaşlı üvez ağacını oraya diktirmiştim. Yılın bu zamanında ağacın dallannda kırmızı küçük meyveler olurdu ve onun bir dalma tırmanmış, kamerasını bana doğrultan paparazziyi görünce çılgına döndüm. Adamın dallara verdiği zarar buradan bile belli oluyordu.

Medler'e döndüm ve "Bu adam nasıl girdi bahçeme?" diye sordum. "Medyanın ne işi var burada? Onları siz mi getirdiniz buraya?"

"Böyle bir şeyi neden yapayım, efendim? Belki de buradan geçiyorlardı ve bir olay var sandılar."

Adam beni ikna etmek için çabalamıyordu bile.

İmalı konuşur gibi bir hali vardı dedektifin ve utanmasa alay ederek gülecekmiş gibi bakıyordu bana. Ben genelde çabuk sinirlenen bir adamım. Sabahın altı buçuğunda evimin polisler tarafından aranması ve çok sevdiğim ağacımın bir paparazzi tarafından hırpalanması tepemin birden atmasına yetti. Kendimi tutamayıp dedektifin çenesine bir yumruk attım ve adam yanındaki polislerden birini de çekerek merdivenden aşağıya yuvarlandı. İkinci polis copunu çıkardı ve bacağıma vurdu. Canım yandı ve merdivenin sahanlığına yığılıp kaldım.

Ondan sonra işler iyice karıştı. Beni çekip sürükleyerek evden

çıkarırlarken, Imojen'e seslendim, giyinmiş olarak odadan çıktı ve ona, "Toby'ye telefon et!" diye bağırdım.

Karım çok sakin görünüyordu, kontrolünü kaybetmemişti. Prensesler paniğe kapılmazlar. Burıu düşününce biraz rahatlar gibi oldum.

Polisler beni bir arabaya bindirirken kameralar çalıştı ve gazeteciler anlamsız laflar ettiler. Araba ortadan uzaklaşırken dönüp arkama baktım, polisler doldurdukları çöp torbalarını çıkarıp bir kamyonete yüklüyorlardı. Sabah güneşinde parlayan evim onlara tepeden bakar gibiydi. Araba çok geçmeden başka bir yola saptı ve evim gözden kayboldu.

Oraya bir daha asla giremeyeceğimi hiç düşünmedim - nasıl düşünebilirdim ki?

ii

Polis merkezine girişim oradakileri şaşırtmış gibi geldi bana. O aşamada tutuklanmam hiç beklenmeyen bir olaydı. Bacağımdaki acı azalıp ve kafam yeniden çalışmaya başlayınca, Yolsuzlukla Mücadele Ofisi araştırması nedeniyle tutuklanmış olabileceğimi düşündüm. Kişisel hak arama şirketleri başka şirketlerin hataları, yolsuzlukları üzerine giderler ve bizim Ormancılık Şirketi de birçok insanı mutsuz etmiş olabilirdi. Piyasalarda kötü önseziler dolaşıyordu ve insanlar sinirli oldukları zaman kötü şeyler söylerlerdi.

Bu nedenle bu şekilde alınmam benim kendi hatamdı. Sinirlenmemiş olsaydım, büyük olasılıkla kendi salonumda oturacak ve avukatım Toby Estover gelene kadar Medler'in saçma sorularına cevap vermeden bekleyebilecektim. Onun adını duyunca Medler'in yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim doğrusu. Meslektaşları Toby'ye, soyadı Estover'dan alıntı yaparak *Bay İtsover* (İş bitirici) derlerdi, çünkü Toby'nin savunmalarında savcılar ona böyle diyorlardı. Mahkemeye çıktıklarında Toby Estover'ı avukat olarak tutacak kadar zengin ve akıllı oldukları için piyasada rahatça dolaşan bir sürü dolandırıcı vardı.

Polis merkezinde bana oldukça nazik davrandılar - hatta beni

nezarete koyan komiser muavini Medler'e vurduğum için tutuklandığımı söylerken hafifçe gülümsemekten alamadı kendini. Nezarethane basit bir yerdi ama duvarına birkaç ucuz resim asılsa birçok butik otelin tek kişilik odasına benzeyebilirdi.

Orada ne kadar kaldım bilmiyorum. Tutuklandığım zaman kol saatimi takmayı unutmuştum. Zaten o sırada üzerimde sadece ropdöşambrım vardı. Polis merkezinde onu üzerimden çekip almış ve bana beyaz pamuklu bir tulumla bir çift plastik terlik vermişlerdi.

Bir süre sonra sıkılmaya başladım ve kapıya vurup bağırmayı düşünmeye başlamıştım ki, kapı birden açıldı ve Toby içeriye girdi. Onu görünce çok sevindim tabii. Tanıdığını en zeki adamlardan biri olması bir yana, çok şık giyinirdi Toby. Benimle aynı yaştaydı ama daha ince, zarif bir adamdı. Ben üçlü bir Savile Row takımını yirmi dakikaoa işçi tulumuna çevirebilirdim, Toby ise asker elbisesi içinde bile çok iyi görünmeyi başaıabiludı. Henry Poole çizgili takım) ve John Lobb ayakkabılaııysa, Hz İsa'yı bile çarmıhtan kurtarabilecek kadar yumuşak, zarifti ve o zamanlar Kudüs'te olsaydı eminim bunu da yapabilirdi.

"Çok şükür geldin, Toby," dedim. "Giyecek bir şeyler getirdin mi bana?"

Şaşırmış gibi baktı bana ve "Hayır, özür dilerim dostum," dedi. "Aklıma bile gelmedi bu konu."

"Lanet olsun, Imo birkaç, parça bir şeyler yollar diye düşünmüştüm."

"Sanırım karının uğraşmak zorunda olduğu başka şeyler var, dostum. Otur da konuşalım biraz."

"Burada mı?" diye sordum.

Daracık yatağın kenarına oturdu ve "Burada," dedi. ' Dinlenme ihtimalimiz görüşme odasında olduğundan daha azdır burada.

İkimiz arasında geçecek olan konuşmada bana zarar serebilecek bir şeylerin söylenebilmesi ihtimali bana o kadar zayıf görünüyordu ki, polislerin zanlı/avukat konuşmalarını dinlemesine pek aldırmıyordum.

"Aslına bakarsan polislerin bizi dinlemesi umurumda degıl, Toby," diye konuştum. "Saklayacak bir şeyim yok benim."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, zaten şu ana kadar gizleyebileceğin bir şeyin kalmamıştır dostum," diye konuştu. "Bildiğim kadarıyla evini hâlâ arıyorlar. Aslında senin bilgisayarların konusuna yoğunlaşmalıyız. Fazla vaktimiz yok, Wolf, onun için hemen konuya geleceğim. Dedektif Medler'le biraz konuştum... gerçekten vurdun mu sen o adama?"

Yaptığımdan memnunmuşum gibi bir ifadeyle, "Oh, evet," diye cevap verdim. "Magazin gazetelerinde muhtemelen görebilirsin bu resmi. O resmin filmini bulup büyüterek ofisime asmak isterim doğrusu, bunu yapabilirsen sevinirim. Imojen medyanın da oraya dolduğunu söyledi mi sana? Polisler medyaya haber vermiş olmalı. Bu konunun üzerine gitmeni istiyorum, Toby. Son zamanlarda bu tür olaylar çok arttı ve kimse de durmuyor bunun üzerinde..."

"Tanrı aşkına Wolf, kapa çeneni."

Sesimi kestim hemen. Toby aslında çok nazik adamdır. Tamam, birkaç kez sevdiğim konularda yaptığım hatalarımı görmüştür, ama bu kez sesinde gerçekten de sinirlenmiş gibi bir ifade vardı.

"Neler oluyor Toby?" diye sordum. "Ne arıyor bu hergeleler evimde? Tanrı aşkına, hayatımda birkaç kez hata yaptım elbette, ama şu günlerde çok temizim ve şirkette hiçbir yolsuzluk yok, inan bana. Johnny Nutbrown biliyor mu bu olanları? Ona bir telefon edip haber vermemiz gerekir sanıyorum..."

Nutbrown benim en yakın arkadaşım ve Woodcutter (Ormancılık) şirketinde finans müdürümdü. Adam bir matematik dehasıydı. Eğer bir bilgisayar hesaplamasıyla Johnny'nin sonuçlan farklı çıkarsa, ben Johtıny'yi desteklerdim.

Toby, "Johnny'nin sana burada bir faydası olmaz. Medler ticari yolsuzluk olaylarıyla ilgilenmiyor," dedi. "Adamın ilgi alanı fuhuş ve kumar olaylan. Özellikle de çocuk pomosuyla ilgileniyor."

Birden rahatladım ve bir kahkaha attım.

"Herhalde buraya sadece o hergeleye vurduğum için getirildim, değil mi?" dedim. "Polisler herhalde büyük bir hata yaptık-

larını anladılar ve medyanın ben ortaya çıkmadan önce olaydan bıkıp gitmesini beklediler. Ama neye yarar ki bu! Eğer bana TV ekranına çıkma şansını verirlerse benim de söyleyeceklerim olacak tabii."

Birden, Toby bir şey söylediği için değil, bana bakış tarzını garipsediğim için sustum. Toby söylediklerimi değerlendirmek, bir şeyler söylemek ister gibi bakıyordu bana. Bir şeylerden emin olmak isteyen ama bunun için düşünen bir adam hali vardı onda.

Ben susunca, Toby bir an düşündü ve sonra, "Medler'in bana söylediğine göre, evinde seni suçlayacak yeterli kanıt bulmuşlar," diye konuştu.

Sinirli bir ifadeyle başımı iki yana salladım.

"Fakat bunun için bilgisayarımı didik didik etmişlerdir. Sorun nedir? Kıramadıklan şifreler mi bulmuşlar yani? Tannm, orada onlara istedikleri her şeyi gösterebilirdim..."

Toby, "Adam sanki bir şeyler bulmuşlar gibi konuştu..." dedi.

Bunu duyunca birden irkildim.

"Bir şeyler mi?" diye tekrarladım. "Ne demek istiyorsun sen? Yani çocuk pomosu gibi bir şeyler mi? Mümkün değil bu!"

Avukat bir süre sessizce yüzüme baktı. Sonra bir hukuk adamı ifadesiyle konuşmaya başladı.

"Wolf, nasıl bir savunma yapacağımı planlamam için her şeyi bilmem gerek. Sen şimdi bana, sana ait bilgisayarlann hiçbirinde çocuk pomosuyla ilgili yazı ve resimler olmadığını mı söylüyorsun yani?"

Birden öfkelendim ama kendimi kontrol ettim, sakinleşmeye çalıştım. Bir dostum bana bunu sormamalıydı, ama Toby bir dosttan da öteydi benim için, benim avukatımdı o, ama şimdi, onun bana sadece bir müvekkil olarak bakması gibi, ben de ona sadece avukatım olarak bakmalıydım.

"Böyle hiçbir şey yok bende," dedim.

Toby, "Pekala," diyerek kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"O halde gidelim ve konuşalım şu Dedektif Medler'le, bakalım ne söyleyecek bize?" dedi.

Böylece cehennem hayatı başladı.

iii

Medler için bir şey söyleyeceğim, adam boş yere kürek sallamamıştı.

Adam bana geçen yıla ait bazı kredi kartı hesap özetleri gösterdi ve bunların bana ait olup olmadıklarını sordu. Kağıtlarda benim adım ve adresim olduğuna göre, bana ait olmaları gerektiğini söyledim. Onları dikkatle incelememi söyledi. Hesap özetlerinde otel ödemeleri benzeri büyük harcamalar da vardı ve bunların bana ait olduğunu söyledim. Dedektif bana, çoğu İnArcadia adlı İnternet şirketine yapılmış bazı ödemeler gösterdi ve bunların ne olduklarını sordu. Ona bu konuda hemen cevap veremeyeceğimi söyledim, çünkü iş hayatımda kullandığım çok sayıda kredi kartım vardı ve bütün ödemeleri hemen hatırlayamazdım, ama sekreterimle otururwhile bütün ödemelerin ne olduğunu açıklayabilirdim.

Dedektif hesap özetleri toplayıp bir zarfa koydu ve gülümsedi. Tavşan dudağı acımış olacaktı ama adam yine de sinsice bir şeyler ima eder gibi gülümsemekten alamadı kendinL

"Sekreterinize ihtiyacımız olacağını sanmıyorum, Sir Wilfred," diye konuştu. "Ödemeler yaptığınız bazı şeyleri size göstererek hafızanızı tazeleyebiliriz."

Sonra masa üzerinde, aramızda duran bir dizüstü bilgisayarı açıp bir tuşa bastı ve onu bana doğru çevirdi.

Önce boş bir bölüm geçti, hemen arkasından bir video film başladı. Filmde bir sürü ergenlik çağında kız vardı, bazıları insanı tahrik edercesine gösteriler yapıyor, bazıları erkeklerin saldırısına uğruyorlardı. Bu imajlar yıllar sonra bile beni hâlâ rahatsız eder.

Filmi otuz saniye izlemem yeterli oldu, bilgisayarın kapağını hızla kapadım. Bir süre konuşamadım, Toby'ye baktım kaldım. Göz göze geldik, sonra gözlerini benden kaçırdı avukat.

Şaşkın bir halde, "Toby, Tanrı aşkına, bunları benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?" diye söylendim.

Sonra kendimi toparlamaya çalıştım. Burada olanların avukatını da yanımda iken kayda alınması ve kamuoyuna açıklanması benim için çok kötü olacaktı.

Medler'e baktım ve "Lanet olsun, bu pislikleri bana neden gösteriyorsun?" diye söylendim.

Adam, "Çünkü bunları sana ait bir bilgisayardan kopyaladık, Sir Wilfred," diye cevap verdi. "Senin bilgisayarlarından birinde, yirmi beş rakamlı bir şifreyle ve üç özel soruya cevap verilerek girilen bir programdan aldık bunu. Senin için hazırlanmış özel sorulardı bunlar. Bu film ve buna benzer başkalan İnArcadia adlı Internet şirketinden senin kredi kartlarından yapılan çeşitli ödemelerle alınmış ve bu ödemeler dc adına yazılı hesap özetlerinde görülüyor.

Bundan sonraki konuşmalar kısa ve komik oldu. Medler kurnazlık yapmaya, nazik davranmaya çalışmadı. Hergele benden hiç hoşlanmadığı için belki de işbirliği yapmamı istemiyor, beni zorluyordu! Bana gittikçe artan bir şekilde suçlayıcı sorular yöneltti - Bu işi ne zamandan beri yapıyordum? InArcadia'mn arkasındaki adamlarla ilişkilerim ne derecedeydi? Bu video filmindeki sahnelerden herhangi birinde rol almış mıydım? ve buna benzer sorular sordu bana - ve kesin hayır cevaplarımı dikkate bile almadı.

Toby bütün bu saçma sorular sırasında bir heykel gibi, sessizce oturdu, sonunda kendimi kaybettim ve etraftaki insanlara aldırmadan, "Lanet olsun dostum, bir şeyler söylesene!" diye bağırdım, "Sana neden bu kadar para ödüyorum ki?"

Avukat bana cevap vermedi, onun Medler'e baktığını gördüm. O kadar öfkeliydim ki, başka şeyler düşünmeye başladım, ama Toby sanki 'burada olmak ve bunu yapmak istemiyorum, özür dilerim,' der gibi baktı bana ve Medler de ona bakıp, 'evet, seni anlıyorum, bu senin için zor olmalı,' der gibi hafifçe gülümsedi.

O kadar öfkeliydim ki, avukatımı mı, yoksa dedektifi mi yumruklayayım diye düşündüm. Aslında dedektifi yumruklamam daha mantıklı olacaktı galiba, çünkü bu adamla aramızda bir anlaşma olması olanaksız gibi görünüyordu, Halbuki sonunda yine Toby'ye ihtiyacım olacaktı.

Sonuçta kendimi tutamadım ve dudağı zaten yarık olan dedektifin burnunu da kırdım.

Böylece ifade alma seansı da sona erdi.

iv

Hücreme ikinci kez götürülürken, birinci seferinde olduğu kadar nazik davranmadılar bana.

Beni hücreme sürükleyerek götüren ve benimle beraber içeriye giren iki polis bu işin uzmanı olacaklardı. Onlar dışarıya çıktıktan sonra, yanm saat kadar acılar içinde yerde kıvranıp durdum. Fakat kendimi toparladıktan sonra vücudumu yokladığım zaman, hiçbir yerimde polisin üzerimde şiddet kullandığını gösteren bir ize rastlayamadım.

Hücremin kapısını yumrukladım ve bir polis memuru gelip çenemi kapamamı söyledi bana. Toby'yi görmek istediğimi söyledim ona. Adam gitti ve birkaç dakika sonra geri gelip, Bay Estover'm merkezden ayrılmış olduğunu söyledi. O zaman ona, telefon hakkımı kullanmak istediğimi belirttim. Buna ne kadar hakkım olduğunu da bilmiyordum. Pek çok insan gibi, ben de polisiye konuları genelde TV ve sinema filmlerinden izlediğim kadarıyla biliyordum. Polis dönüp gitti ve bir saat kadar bekledim, hiçbir şey olmadı. Kapıyı tekrar yumruklamayı düşünüyordum ki, kapı birden açıldı ve Medler girdi içeriye. Burnu şişmiş, dudağına birkaç dikiş atılmıştı. Elinde benim çantamı tutuyordu. Çantayı bana attı ve "Giyinin bakalım, Sir Wilfred," dedi.

Çantayı açınca içinde elbise olduğunu gördüm.

"Bunu kanm mı getirdi? Burada mı o?" diye sordum.

Dedektif, "Hayır, karınız Bayan Nutbrown'la beraber Ponters'deki evine gitti, orada kalacak," diye cevap verdi. "Safifron Walden yakınlarındaydı Poynters, değil mi?"

Yatağın kenarına oturdum. Pekala, Johnny Nutbrown'in karısı Pippa, Imojen'in en iyi arkadaşıydı, ama karımın benimle temasa geçmeden herkesten kaçıp saklanması canımı sıkmıştı. Ve umutsuzluk içindeydim.

Umutsuzluğumu belli etmiştim galiba, çünkü Medler, beni teselli etmekten nefret ediyormuş gibi görünmesine rağmen, "Karın oraya .gitmek zorunda kaldı," diye konuştu. "Çünkü kızını

oraya götürmüşler. Medya, okuluna gidip onu rahatsız edebilirdi. Adamlar evinin etrafında toplanıp kamp kurmuşlardı bile."

"Evet, ama kimin suçu bu?" diye sormadan edemedim.

Adam kısaca, "Senin suçun," dedi ve sustu.

Onunla t^ışmad""" sye yarayacaktı ki bu? Aslında Imo ve Ginny saklanacak bir yer arıyorlarsa, Poynters'den daha uygun yerler de vardı. Johnny, yarısı ahşap olan Elizabeth dönemi villayı birkaç yıl önce satın almıştı. Adam ona bir servet ödemiş olmalıydı. O zaman ona, *'Galiba sana çok para ödüyorum! '* dediğimi hatırlıyorum. Johnny bana bu köşkün on sekizinci yüzyılda Nutbrown ailesine ait olduğunu ve o dönemin geri geleceğini bildiğini söylemişti. Fakat modem zamanda yeniliklerden kaçınmak zordu ve yeni teknoloji delisi olan Pippa binaya son model bir güvenlik sistemi taktırmıştı.

Çantadaki giyecekleri yatağın üzerine attım. Ceket, pantolon ve gömlek pek uyumlu değillerdi ve bu da bunların Imojen tarafından seçilmediğini gösteriyordu. Bunları belki de Medler ya da emrindeki polislerden biri alıp çantaya atıvermiş olacaktı.

Üzerimdeki tulumu sıyırıp çıkardım ve bir kenara attım.

Medler durmuş bana bakıyordu.

"Vücudumda çürükler mi arıyorsun?" diye sordum.

Adam cevap vermedi ve sırtımı ona öndüm. Külotumu giyerken ani bir ışık yanıp söndü. Dönüp bakınca, Medler'in etinde bir cep telefonu gördüm.

Olanlara inanamıyormuş gibi, "Fotoğraf mı çektin sen?" diye sordum.

Sırıtarak yüzüme baktı ve "Sırtında kötü bir yara izi var, Sir Wifred," diye cevap verdi.

Sinirlenmemeye çalışarak, "Olabilir," dedim. "Ama üzerimde başka yara izi yok sanıyorum."

Bir insan sırtına pek fazla bakmaz, bunu pek düşünmez. Ama Medler bunu düşünmüş olmalıydı. Sırtımdaki yara izi, on üç yaşımda Cumbria kırsalında koşturduğum günlerden kalmaydı. Red Pike'da buzlu bir kayadan kayıp düşmüş ve yaklaşık yüz

metre aşağıdaki Mosedale'e kadar kayarak inmiştim. Buzlu yokuşun sonunda durduğum zaman elbisem parçalanmış ve sırtımda büyük bir yara açılmıştı. Çok şükür ki, dağ kurtarma ekibi düştüğümü görerek beni hemen alıp sedyeye yatırmış ve kısa zamanda hastaneye götürmüştü.

Doktorlar ilk muayenemde, yeniden yürüyebileceğim konusunda pek de umutlu değillerdi. Ama birkaç gün sonra hakkımdaki düşünceleri daha iyimser olmaya başladı ve sonunda, şaşırmalarına rağmen, hasann ciddi olduğunu ama yine de iyileşebileceğimi söylediler. Altı ay sonra yine kırlarda koşmaya başladım, artık ölmeyeceğime inanıyordum ve yaşadığım maceradan geriye sadece, kürek kemiklerimin arasından kuyruksokumuna kadar uzanan bir yara izi kalmıştı.

Meddler'in, iznim olmadan sırtımdaki yaranın fotoğrafını çekmesi yasal mıydı, bilmiyorum?

Her neyse, ondan çekindiğimi düşünmesini istemediğim için, sesimi çıkarmadan giyindim ve sonra, "Şimdi karıma telefon etmek istiyorum," dedim.

"Her şeyin zamanı var. Memur Bey, Sir Wifred'i sorgulama odasına götür."

Her şey çok hızlı, belki de fazla hızlı gelişiyordu galiba. Bir adam tutuklanma, sorgulanma, polis nezareti gibi aşamaları ününe zarar gelmeden de atlatabilirdi. Bu konuda uygulanan bazı zaman limitleri vardı. Sonunda TV senaristlerinin çok sevilen ve avukatın söylediği şu "Müvekkilimi ya suçlayın, ya da serbest bırakın," ifadesi geliyordu.

Fakat Medler tüm bunları önceden biliyor, bekliyordu zaten.

Çılgınca ama, görevi sırasında bir polis memuruna saldırmakla suçlandığımı öğrenince oldukça rahatladım. Bu durumda polis benim çocuk pomosu suçum konusunda henüz kesin bir kanıta sahip değilmiş gibi görünüyordu. İnanılmaz bir olay yaşamış, hakarete uğramış, öfkelenmiştim. Ya polisler büyük bir hata yapmışlardı, ya da birileri üzerime pislik atmaya çalışıyordu. Her iki halde de bu durumdan kurtulacağıma emindim. Ne de olsa zengin ve güçlü bir adamdım, değil mi? En iyi araştırmacıları,

danışmanları, avukatları tutabilir ve üzerime atılmaya çalışılan bu pisliklerin temizlenmesini sağlayabilirdim.

Formaliteler tamamlandıktan sonra, tekrar Imojen'e telefon etmek istediğimi söylemek üzereydim ki, Medler, "Pekala Sir Wilfred, size bir telefon verelim," diyerek şaşırttı beni.

Beni alıp, içinde bir masa ve sandalye olan küçük, penceresiz bir odaya götürdü, masanın üzerinde bir telefon vardı.

Alaycı bir ifadeyle, "Bu telefon konuşması hiç kuşkusuz kayda almıyor, değil mi?" diye sordum.

"Neden? Duymamızı istemediğiniz bir şeyler mi konuşacaksınız?"

Adam sorularımdan her zaman kaçmayı başarıyor, diye düşündüm.

Ama zaten ne diyebilirdi ki bana?

Ben telefon başına oturunca Medler odadan çıktı. Nutbrownlar'in Essex numarasını hatırlamak için birkaç saniye düşündüm ve numarayı tuşladım. Karşı tarafta telefon ziîi beş altı kez çaldı ve sonra bir kadın sesi dikkatle, "Evet?" diye cevap verdi.

"Pippa, sen misin? Ben Wolf."

Kadın bana cevap vermedi ama onun, "Imo, o arıyor," diye seslendiğini duydum.

Birkaç saniye sonra Imo telefonu aldı ve "Wolf, nasılsın? '

diye sordu.

Karım o kadar endişesiz, normal konuşuyordu ki, moralim birden yükseliverdi. Karışık, sorunlu zamanlarda sakin bir hava **yaratmak** onun özelliklerinden sadece biriydi. Imo her zaman fırtınanın göbeğindeydi.

"Ben iyiyim, merak etme," dedim ona. ' Bu saçmalığı kısa zamanda temizleyeceğiz. Sen nasılsın? Ginny senin yanında mı?

O nasıl?"

"Evet, burada, o da iyi. Hepimiz iyiyiz, Pippa harika bir kadın. Birkaç gazeteci aradı. Sanırım ben gittikten ve Ginny de okuldan alındıktan sonra, bulunabileceğimiz her yeri aramaya başladılar. Bıkmaz, usanmaz adamlar bu medya mensuplan, değil mi?

Karım onları takdir ediyormuş gibi konuşuyordu sanki ve bu da beni rahatsız etti.

"Tanrım! Peki, Pippa ne söyledi onlara?"

"Pippa harikaydı, konudan haberi yokmuş gibi konuştu ve onlara bir sürü saçma soru sordu, sonunda adamlar telefonu kapatmak zorunda kaldılar."

"Güzel, ama onlar rahat durmaz oraya muhabir filan yollamaya kalkarlar, bu nedenle sakın kendinizi göstermeyin etrafta. Ben şu küçük hergele Medler'den kuşkulanıyorum, medyayı o yönlendiriyor gibi geliyor bana..."

Imo, "Olabilir," dedi. "Ama Ginny'yi okuldan almamı tavsiye eden ve sonra da medyadan habersiz evden ayrılmamızı sağlayan adam da Medler'di."

Bunu duyunca kafam karıştı. Ailemin güvende olmasına elbette seviniyor, ama Medler'e teşekkür borçlu olmak da istemiyordum. Yine de rahatladım, Imojen'in polislerle iyi geçinmesi, dost olması iyi bir şeydi tabii, buna sevinmiştim.

"Medler'in vicdanının sesini dinlemesine sevindim," dedim. "Ama medya mensupları yakında Pippa'nın kapısına dayanırlarsa, onlara kimin haber verdiğini de öğrenmiş olacağız, değil mi?"

Imo, "Evet, o zaman muhbirin kim olduğunu anlayacağız elbette," diye cevap verdi. "Wolf, şimdi kapamam gerekiyor. Bir telefon bekliyorum. Eve telefon ederek neler olduğu konusunda haber verdim onlara. Oradakilerin haberleri medyadan almasını istemedim. Babamla konuştum, ama annem evde değildi. Öğle yemeğine eve dönecekmiş, gelir gelmez babam ona olanları anlatıp beni aramasını söyleyecekti."

Hoş değildi ama kayınvalidemin bu olanlardan hoşlanacağını düşündüm. Kayınvalidem Leydi Kira Ulphingstone beni hiçbir zaman yeterince sevmemişti, ama Ginny doğduktan sonra aramız biraz düzelir gibi oldu. Sanırım, torununun da annesi gibi bir hata yapmaması için elinden geleni yapmaya yemin etmişti, ama beni sevmediğini belli ederse, Ginny'nin de ondan kaçacağını bilecek kadar akıllıydı. Böylece yüzeysel olarak bir parça yumuşamıştı

bana karşı, ama içinden yine buz gibi olduğunu, beni sevmediğini biliyordum.

Kayınpederim SirLeon ise, Cumbria'lı, feodal sistem eğilimli, eski siyasi görüşleri olan bir toprak sahibi olmasına rağmen, bana karşı elinden geldiğince iyi davranmış, sınıfının iyi taraflarını göstermeye çalışmıştı. Kendi babam Fred'in bile tersine bir tutumdu onunki. Aslında babam ve Sir Leon, ikisi de evlenmemize karşıydılar, ama babamın itirazı düğünümüzde de devam etti. Babamı suçlayamıyorum. Beş yıl ortadan kaybolup onu hemen hiç aramamış, sonra geriye dönmüş, ama babam kendisini toparlamaya çalışırken yine onun istemediklerini yapmıştım. O zaman aramız tamamen açıldı ve ondan sonra da hiçbir zaman yeterince düzelmedi. Peri masalı gibi mutlu sona ulaşan hayatım için büyük fedakarlık yaptım. On dört yıl boyunca bu fedakarlığın yaşantıma değdiğini düşündüm. Ama yanıldım. Henüz tam olarak bilmiyorum ama sanırım bunu ona söyleme şansını pek yakalayamayacaktım.

Karıma, "Pekala, anneni kızdırmak istemeyiz, değil mi?" dedim. "Ama medya mensupları onlan orada rahatsız etmeye başlarlarsa, Leon'un köpekleri onların üzerine göndermesini önlemeye çalış. Baksana, Leon'u benim için arayabilir misin? O hergeleler onun da peşine düşmek üzeredirler. Buradan kurtulur kurtulmaz ben de arayabilirim onu, ama buradan ne zaman çıkacağımı bilemiyorum."

"Pekala, Fred'e olanları haber vermesini babama söyledim zaten."

Karımın her şeyi düşünmesine bir kez daha sevindim. Imo kriz anlarında bile tüm ayrıntıları düşünüyor, her şeyi yapab fiyordu.

"Tamam, Wolf, ne zaman çıkacaksın oradan?"

"Tam olarak bilemiyorum, ama fazla uzun sürmez sanıyorum. Toby'yi bilirsin. Seri katilleri, milyar dolarlık düzenbazları, el-Kaide teröristlerini bile kurtardı o adam. Benim küçük sorunumu da kısa zamanda çözecektir, eminim."

Biraz abartıyordum tabii, Toby'nin benim sorunumu çözeceği-

ne inanıyordum elbette, ama onun geçmişi hakkında bildiklerim o kadar da fazla değildi aslında. O anda onun bana bakışım hatırladım. Belki de böyle bir dava için f^zla güçlü görünüyor olabilirdi.

Imojen, "O şimdi orada, senin yanında mı?" diye sordu.

"Hayır, benim *ifadem* alındıktan *sonra gitmiş* buradan."

Medler'e tekrar saldırdığımı Imojen'e söylemeye çekindim. Bunu daha sonra nasıl olsa öğrenecekti, ama şu anda onu daha fazla endişelendirmek, üzmek istemiyordum.

Imo, "O halde daha sonra konuşuruz," dedi.

"Elbette, ama hemen kapama, Ginny'nin de sesini duymak istiyorum."

Imo bir an düşündü ve sonra, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Wolf," diye konuştu. "Ginny olanlar karşısında doğal olarak şaşkın durumdaydı. Onun için ona hafif bir rahatlatıcı verdim ve şu anda dinleniyor."

"Pekala, o halde onu çok sevdiğimi ve yakında görüşeceğimizi söyle ona."

"Elbette, görüşürüz, Wolf."

"Görüşürüz, seni seviyorum," dedim.

Ama telefon kapanmıştı bile.

Ahizeyi yerine bıraktım. Imojen'in bana yöneltilen suçlamalardan söz etmemesi beni rahatlatmış olmalıydı, ama nedense rahatlayamamıştım ve huzursuz gibiydim,

Medler çok geçmeden içeriye girdi ve telefon konuşmamın dinlendiği konusundaki kuşkularımın haksız olmadığını gösterdi.

Ona, "Bana bak, Dedektif, Bay Estover'ın hemen buraya gelmesini ve serbest bırakılmamı engellememeniz için gerekenleri acilen yapmasını istiyorum," dedim.

Medler, "Bay Estower gerekenleri yapıyor zaten," diye cevap verdi. "Şu anda mahkemede bekliyor bizi."

"Mahkemede mi? Ne mahkemesiymiş bu?"

"Ceza Mahkemesi tabii! Dava yarım saat sonra başlıyor."

Bunu duyunca bir kez daha rahatladım!

Ceza mahkemesinde polise saldırı suçundan oldukça ağır bir cezaya çarptırılacak, ama birkaç saat içinde cezamı ödeyerek ser-

best kalabilecek ve ondan sonra kendi araştırma ekibimi kurup bana neler yapılmak istendiğini öğrenebilecektim.

"O halde ne bekliyoruz, hemen gidelim," dedim.

V

Batı Yakası Ceza Mahkemesi'ne vardığımız zaman kalabalık bir medya grubunun orada beklediğini gördüm.

Medler'e baktım ve "Sanırım bu adamlar sadece buradan geçiyorlardı, değil mi?" dedim.

Yüzünde bunlardan bıkmış gibi bir ifade belirdi ve "Buna alışsan iyi olur," diye konuştu. "Şu anda sistemin içindesin ve bu sistem de herkese açıktır. Nereye gidersen git, medyaya haber vererek biraz para kazanacak biri her zaman olacaktır.

Ne gariptir ki, bu kez inandım ona.

Beni içinde bir masayla iki sandalye olan penceresiz küçük bir odaya soktular. Toby odada beni bekliyordu. Bir çek imzalayacak kadar kısa bir zamanda serbest kalacağım şeklindeki düşüncemi hemen düzeltti, doğruyu anlattı bana.

"Görevi sırasında bir polis memuruna saldırmak ve onu yaralamakla suçlanıyorsun," diye anlattı. "Ceza hâkimi bunun hükmünü kendi verebilir ya da suçunu yeterince ciddi sayarak seni jürili Kraliyet Mahkemesi'ne sevk edebilir."

"Pekala, hangisi daha iyi benim için?" diye sordum. "Yani hangi mahkeme beni daha çabuk serbest bırakabilir?

Toby üzgün bir ifadeyle yüzüme baktı ve "Her halükarda sorun olduğu açık," diye cevap verdi. "Ceza yargıcı sana altı ay hapis cezası verebilir..."

"Bir polise vurmanın cezası altı ay mı yani?" diye sordum. "Annesini öldürüp daha az cezayla kurtulanlar var, hele senin müvekkilinse hemen kurtuluyor adamlar!"

Toby benim iltifatımı anlamazlıktan geldi ve "Ama yargıç seni Kraliyet Mahkemesi'ne sevk ederse kefaletle tahliye durumu ortaya çıkabilir," dedi. "Medler bunu önlemeye çalışacaktır elbette."

"Nasıl yapabilir ki bunu?" diye sordum.

Senin hakkında daha ağır bir suçtan dolayı araştırma yapıldığını, zengin ve uluslararası bağlantıları olan bir adam olduğun için de ciddi bir kaçma ihtimalin bulunduğunu söyleyerek yapabilir bunu."

Bunu duyunca, gittikçe anormalleşen böyle bir günde duyduğum bazı şeylere olduğu gibi, yine öfkelendim.

"Kaçmak mı? Neden kaçacakmışım ki? Tanrı aşkına, neden kaçacağım yani? Bu komik çocuk pomosu saçmalığından mı? Bana yirmi dört saat ver, yaptıracağım iyi bir araştırma sonunda tüm bu saçmalıklar yok olup gidecek, ortadan kaybolacaktır. Ayrıca Medler bunun daha ağır bir suç olduğunu nasıl söyleyebilir ki? Onun o salak yüzünü yumrukladığım için altı ay hapis cezası alacağımı söyledin. Bilgisayarında çocuk pomosu yakalanan şu ünlü şarkıcıya sadece üç ay verdiler, değil mi?"

Toby, "Ondan sonra bazı gelişmeler oldu," diye konuştu. "Neler olduğunu bilmiyorum, ama senin ofislerini basmışlar. Duyduğuma göre, diğer ülkelerdeki şirketlerine de polis baskınları, aramalar yapılıyormuş."

Sanırım o anda, Medler'in evime gelmesinden beri içimde kaynayıp duran öfkenin altında yatan korkuyu hissettim, ürperdim.

Bir sandalyeye yığılır gibi oturdum.

"Lanet olsun Toby, neler oluyor?" diye sordum.

Avukat bana cevap vermek üzereyken kapı açıldı ve eşikte Medler'in yüzü göründü.

"Hazır mısınız, Bay Estover?"

"Bize bir dakika daha ver, Dedektif."

Medler bana baktı ve yüzümde gördüğü ifade hoşuna gitmiş olacak ki, kibirli bir ifadeyle sırıttı. "Pekala, bir dakika daha bekliyorum."

İşte o kendini beğenmiş, pişkin sırıtışı beni iyice sinirlendirdi. Adam sanki bana, 'Evet, işte şimdi köşeye sıkıştırdık seni, anladın nihayet!' der gibi bakmıştı.

Toby'ye, "Bana cep telefonunu ver," dedim.

Avukatım, "Neden?" diye sordu.

"Tanrı aşkına! Sorup durma, ver işte!"

Şövalyelik unvanımı aldığım zaman, *Observer*'da hakkımda yazılan yazıda, insanın yüzüne bakarak takındığım yıpratıcı, aşındırıcı tarzımdan bahsetmişlerdi. Yazının müsveddesini okuduğum zaman, yayıncıya telefon etmiş ve bu cümlenin değiştirilmesini nazikçe rica etmiştim. Yazının yazarıyla birkaç dakika konuştuktan sonra, adam bana, "Bir dakika, size bir şey dinletmek isterim," demiş ve söylediklerimin kayda alındığı bandı dinletmişti bana.

Bandı dinledikten sonra, "Tanrım! Siz yine bildiğiniz gibi basın yazıyı. Ve o bandın bir kopyasını da bana gönderin," demiştim.

Ondan sonra davranışlarımı yumuşatmak için çok çaba harcadım, ama kolay değildi bu. Çalışanlarıma çok iyi ücret ödüyor ve sözlerimi tekrarlamak zorunda kalmak istemiyordum. Bunların arasında, arkadaşlarım olsalar bile, avukatlarım da vardı tabii.

Elimi Toby'e doğru uzattım, bir iki saniye kadar tereddüt etti ama sonunda cep telefonunu verdi bana.

Hemen 999'u tuşladım.

Santral, "Hangi bölüm?" diye sorunca, "Polis," dedim.

Toby'nin gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

Ondan sonra söylediklerimi duyunca, şaşkınlıktan yerlerinden nasıl fırlamadılar bilmiyorum.

"Halk Cihadı Üst Konseyi konuşuyor. Batı Yakası Mahkeme Binası'nda bir bomba var. Üç buçuk dakika sonra orada bulunan tüm kafirler, lanetli atalarına kavuşacak, cehennem ateşinde yanacaklar. *Allahüekber!*

Toby'nin yüzü sapsarı kesildi.

"Tanrı aşkına, Wolf, bunu yapamazsın!.."

Telefonu cebime koydum ve "Kapa çeneni," dedim. "Şimdi tüm o anti-terörist stratejilerinin gerçekte ne kadar etkin olduklarını göreceğiz bakalım."

Ama stratejiler oldukça etkiliydi. Bunu kabul etmek zorundayım.

Daha bir dakika geçmeden kapının dışında telaşlı hareketler, sesler duyuldu.

Toby, "Çılgınlık bu, onlara söylememiz gerekiyor..." dedi.

Parmağımı uzatıp midesine kuvvetlice bir yumruk attım.

Bu darbenin iki yararı oldu. Kapı açılıp Medler içeriye girdi ve "Hadi gelin, buradan çıkmalıyız," dediği zaman avukat ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Ve ben dedektife, "Bay Estower hastalandı, sanırım onu doktora götürmemiz gerekiyor," dedim.

Medler, "Burada olmaz, dışarıya!" diye bağırdı.

Toby'nin bir kolunu omzuma attım ve dışarıya doğru götürdüm onu. Rica eder gibi Medler'e baktım. Adam hiç de mutlu görünmüyordu, ama yine de onu takdir ettim, tereddüt etmedi. Toby'nin diğer kolunu alıp omzuna attı ve dışarıya koşan kalabalığın arasına karışıp mahkeme binasının kapısına doğru koşmaya başladık.

Paniğe neden olmadan insanları harekete geçirmek kolay bir iş değil tabii ve sanırım mahkeme personeli ve polisler bu konuda iyi bir smav verdiler. Fakat mesajı daha geç altalar, çıkış kapıları ile kendileri arasında büyük bir kalabalık olduğunu bildikleri için telaşlandılar, insanların daha hızlı davranmasını istediler. Aralarında hasta bir adamı taşıyarak kapıya doğru giden iki adam hiç kuşkusuz kalabalığı oldukça engelliyordu ve koridordan lobiye çıktığımız zaman, kendimi arkamdan itenlerin etkisiyle kapıya doğru sürüklenir halde buldum.

Medler benim kalabalığa karışıp ortadan kaybolduğumu ne zaman fark etti bilmiyorum tabii. Dönüp geriye bakmadım, ama binadan dışarıya, güneşin altına fırladığım zaman beni gören resmi kıyafetli bir polisin bana doğru seslendiğini duydum. Bir an için, özgürlüğümün pek fazla uzun sürmeyebileceğim düşündüm. Ama sonra polisin, "Binadan çabuk uzaklaşın, koşun!" diye bağırdığım fark ettim.

Ve koşmaya başladım. Zaten herkes koşuyordu. Birden canlandım, neşelendim. Maraton koşusuna başlayan koşucular da böyle hissediyordur herhalde, diye düşündüm. Aylardan beri koşup spor yapıyordum ve şimdi bunun sonucunu deneme ve görme zamanı gelmişti.

Ama maraton koşum ancak dört yüz metre kadar devam etti

ve yavaşladım, çünkü mahkeme binasından oldukça uzaklaşmış olduğum için koşarak dikkat çekmek istemiyordum ve ayrıca yorulmuştum. Kendimi hâlâ oldukça dinç ve sportmen bir adam gibi hissediyordum ama her şeye rağmen Cumbria kırsalında çok yorulmadan otuz kilometre koştuğum günler geride kalmıştı.

Her şeye rağmen neşeliydim. Polisten kurtulduğum için kendimi kutladım, ama çok geçmeden kafamda bazı kuşkular belirmeye başladı. Şimdi serbest kaldığıma göre, ne yapacaktım? Hemen Poynters'e gidip Imojen ve Ginny'yi m' görecektim? Medler ve polisleri her yerden önce orada arayacaklardı beni. Yoksa filmlerde olduğu gibi, masumiyetimi kanıtlamaya mı çalışacaktım? Bunun için profesyonel yardım almam gerekiyordu ve hiçbir özel dedektif de benim gibi bir kaçak için lisansını kaybetmeyi göze alamazdı. Tamam, bazıları büyük paralar karşılığında bu riski göze alabilirlerdi belki, ama bu da ancak büyük paralara ulaşabileceğime inanırlarsa mümkündü.

Düşündüm ve bu durumda paralanma da el süremeyeceğimi anladım. Aslında o anda ceplerimde Toby'nin cep telefonundan başka hiçbir şey yoktu, parasızdım. Aptallık etmiştim, avukattan telefonla beraber cüzdanım da almam gerekirdi!

Ufkum daralmıştı, parasız olarak, ancak yürüyerek gidebileceğim yerlere ulaşabilirdim. Para bulabileceğim yerler olan Holland Park'daki evim ve şehirdeki ofislerime gitmem mümkün değildi, onların gözetlendiğinden emindim.

Bu durumda, Büyük Teyze Carrie'nin dediği gibi, dağ Hz Muhammed'e gelmeyecekse, Hz Muhammed dağa gidecekti. Bunu söylemek belki de insanı bugünlerde bir fetvayla ele verebilirdi. Fakat Carrie hayatı boyunca Cumberland'da yaşamıştı ve orada insanlar dağların inatçılığını bilir ve İslam m inatçılığından da söz ederlerdi.

Toby'nin cep telefonunu çıkardım ve Johnny Nutbrovvn m numarasını tuşladım.

Telefona cevap verilince, "Johnny, benim," diye konuştum.

"Yirmi dakika sonra Black Widow'da* buluşalım."

Bunu söylerken akıllıca davrandığımı düşündüm. Johnny'nin telefonunun dinlenmesi için bir neden yoktu aslında, ama ben her şeye rağmen, devamlı müşterilerinin Chelsea'deki Victoria birahanesine verdikleri isimle konuştum. Bunu yapmanın nedeni çok zeki olmam değildi ebette, ama Johnny bir gün beni oraya götürmüş ve çok değerli, çok sevilen bir müşteri olarak karşılanmıştı. Oraya bir daha gideceğimi düşünmezdim, ama birahane aklımda kalmıştı işte.

Koşullar her şeyi değiştirebiliyor tabii. İş hayatında ve özel yaşamda başarılı olmak için insanın çevik, ayaklarının hızlı olması gerekiyor.

Yirmi dakika içinde Widow'a ulaşabilmem için, ayaklarımın gerçekten de çok hızlı çalışması gerekiyor diye düşündüm. İnsan her yere şoförlü Mercedes arabayla giderken mesafelere pek dikkat etmiyor elbette. Oraya koşarak gitseydim muhtemelen yirmi dakikada ulaşabilirdim, ama dikkat çekmemek için bunu yapamazdım ve aynı zamanda da yorgundum. Aslında önemli değildi bu, Johnny nasıl olsa beklerdi beni. Zaten öğle trafiğinde onun da oraya ancak yarım saatte varabileceğini sanıyordum.

Oraya ancak otuz beş dakikada vardım. Kalabalık bara girmeden önce, orada rahatça konuşabileceğimiz tenha bir köşe bulabileceğimizi düşünmüştüm. Johnny'yi önce göremedim. Aslında iki metreye yakın boyuyla böyle kalabalık yerlerde bile kolayca fark edilen bir adamdı o, ama ben yine de salonun arka taraflarına doğru baktım.

Johnny barda değildi, ama bir adam dikkatimi çekti, aslında o da uzun boyluydu ama dikkatimi çekmesinin nedeni uzun boylu ya da gülümsememe neden olan bir yüzü olması değildi. Adam nedense sanki buraya uygun biri değilmiş gibi geldi bana. Yani, öğle paydosunda burada çabucak bir bira içip gitmek isteyen normal bir vatandaş gibi görünüyordu. Ama bu barda içki içenlerin acelesi yok gibiydi. Adam da bir Pils şişesini dudaklarına götü-

* Kara Dul. (Çev. N.)

ııip bir yudum aldı ve şişeyi bıraktı. Bu sırada onunla göz göze geldik...ve bir şeyler fark eder gibi oldum. Adam belki de Pils v işesi için ne ödeyeceğini düşünmüştü, bilemiyorum. Birasından bir yudum alıp yuttu ve başını önüne eğdi, dudaklarının hareket eder gibi olduğunu gördüm. Böyle başlarını öne eğip konuşan ¡ulamların ne yaptığını artık herkes biliyor.

Bu nedenle birahanenin kapısına yönelmedim. Tuvalet levhasının gösterdiği tarafa gittim ve kendimi çıkmaz bir koridorda Inıldum. Erkekler tuvaletine baktım, penceresizdi. Kadınlar tuvaletinin kapısını açıp baktım, burası daha iyi görünüyordu. Yaklaşık elli santimetre karelik pencerede buzlu cam vardı ve yerde kirli havlu kağıtların atıldığı bir kutu gördüm. Kutunun üstüne çıkıp ve duvardaki dar pencereyi yokladım, ama yıllardan beri ıçılmamış ve kenarlara yapışmış gibi görünüyordu. Kutudan indim ve onu alıp pencere camına vurdum. Cam kolayca kırıldı, ııma o sırada bir kapının açıldığını duydum. Aniden arkama döndüm, ama tuvaletlerin birinden bir kadın çıkmıştı sadece. Fakat bu meyhane kadınlarının hemen bayılmadığını ya da çığlık atmadıklarını söyleyebilirim.

Kadın, "Burayı havalandırmanın zamanı gelmişti zaten," dedi.

Kutuyu kaldırıp kırılan pencere camının kenarlarındaki parçaları temizledim, sonra kutunun üzerine çıktım ve pencereden dışarıya sıyrıldım. Tam dışarıya çıkarken bir başka kapının açıldığını ve bazı adamların bağırdığını duydum.

Pantolonumun ve sonra da bacağımın yırtıldığını hissettim, yani kırılan camdan dışarıya kaçma tekniğim pek de başarılı sayılmazdı. Biçimsiz bir şekilde düştüm yere, omzum acıdı. Hafifçe sendeledim, ama etrafa bakınınca dar bir sokakta olduğumu gördüm. Sokağın bir ucunda bir tuğla duvar vardı ama diğer ucu kalabalık bir sokağa açılıyordu. Sokağa doğru koştum.

Arkamda bağrışan sesler, önümde kalabalık bir sokak vardı. Kalabalığın arasına karışabilirim diye düşündüm ve başımı çevirip arkama baktım. İki adam bana doğru koşuyordu. Bacaklarıma

daha hızlı olmaları emrini verdim ve eski, yüze karşı yıpratma tekniği işe yaradı.

Kalabalık kaldırıma çıktım ve sağa ya da sola dönmenin hızımı keseceğini düşünerek, ileriye doğru koşmaya devam ettim.

Londra otobüsleri öyle gariptir ki, acele işiniz olduğu zaman bir otobüsüne binmek isterseniz çok beklersiniz, ama hiç ummadığınız bir zamanda...

Otobüsün bana doğru geldiğini, hatta plakasını ve şoförünün şaşkın yüzünü bile gördüm...

Ondan sonra her şey karardı.

Elf

i

Alva Ozigbo dikkatle konuşarak, "Bak... bu ilginç işte," dedi.

Wolf Hadda gülümsedi. Karanlık bir dağ yamacına bir an için düşen soluk bir kış güneşi ışığına benziyordu bu. Kadın onu aylardan beri tedavi etmesine rağmen gülümsediğini ikinci kez görüyordu, ama bu kısıtlı gözlem bile onun dikkatini o meşum güneş gözlüğünden ve kırışmış yara izlerinden başka yere, onların altında yatan sevimli adama çekmeye yetmişti.

Çekici olmak belki de bir insanın elinde olan en güçlü silah sayılırdı.

Fakat Hadda böyle bir silaha sahip olduğunun farkında bile olmayabilirdi, yoksa yalanlarını desteklemek için onu hiç kuşkusuz daha önceden de kullanmak istemez miydi?

Wolf, "İlginç sözcüğünü hatırlıyorum," dedi. "İnsanlar orada anlamadıkları, uygun görmedikleri ya da sevmedikleri şeyler için bu sözcüğü kullanıyorlar ve bunu bilgisiz, kararsız ya da zevksizmiş gibi görünmeden yapıyorlar."

Kadın onun, *orada* kelimesini üzerine basarak söylemesine dikkat etti.

"Bense onu burada ilgi çekici bulduğum şeyler için kullanırım," dedi.

Dar masada karşılıklı oturarak, bir süre birbirlerine baktılar. En azından kadın onun kendisine baktığım düşünüyordu, çünkü geniş güneş gözlükleri adamın nereye baktığını belli

etmiyordu. Ten rengini Nijeryalı siyahi babasından ve İsveçli beyaz annesinden aldığı zarif yüzünün aksini güneş gözlüğünün camlarında görebiliyordu kadın. Saçları da kemik kadar soluk ve düzdü. Pek çok insan onun etrafını etkilemek için peruk taktığını sanırdı. Kadının üzerinde siyah kot pantolon ve göğüslerini ne gizleyen, ne de onlara dikkat çeken, kısa kollu beyaz bir süveter vardı. İşe başladığı zaman Cezaevi Müdürü ona, *kıyafetlerin kışkırtıcı olmamalı,* demişti. *Ama kendini fazla gizlemene de gerek yok. Üzerine burka giysen bile gözleriyle soyacaklardır seni.*

Kadın, acaba Hadda da beni gözleriyle soyuyor mu, diye düşündü. Son görüşmelerine kadar böyle bir şey düşünmemişti aslında. Ama o sefer olan şey ondan sonraki yedi gün boyunca akimdan çıkmamıştı.

Her şey her zamanki gibi, doğal olarak başlamıştı. Görüşme odasının güvenli tarafında olan kapı açıldığında, kadın boş ahşap masanın kendi tarafında oturuyordu. Genç ve sevecen gardiyan Lindale kadına bakarak gülümsemiş, onu başıyla selamlamış, sonra kenara çekilip Wilfred Hadda'nın içeriye girmesini beklemişti.

Wilfred odaya girdi ve masanın bir yanındaki, kendisine biraz küçük gelen tahta sandalyeye oturdu. Kadın onun çok nadir görülen gülümsemesini bir dağ yamacına vuran kış güneşine benzetiyordu ve bunun nedeni belki de adamın bir dağ yamacı kadar sessiz, sakin olmasıydı. Eski fırtınaların izlerini taşıyan, kaşları da kırlaşmaya başlayan yüzüyle sarp kayalıklara benziyordu adam.

İlk görüşmelerinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti ve Parkleigh'deki selefi Joe Ruskin'den kalan dosyaya kendi araştırmalarının sonuçlarını da kattığı halde, Hadda hakkında yeterince bilgisi olmadığını düşünüyordu kadm. Alva'ya göre, Ruskin'in dosyası bir başarısızlık örneğiydi. Psikiyatrın adamı konuşturma çabaları sonuç vermemiş ve Ruskin son raporunda mahkumun depresyonda ama dengeli olduğunu ve aldığı ilaçlarla davranışlarında bir değişiklik olabileceğini belirtmişti.

Alva Ozigbo dosyayı okurken sinirlenmişti: Ona göre sistem Hadda'yı geçmişiyle baş başa bırakmıştı ve o da geçmişiyle uğraşırken, sanki mahkumiyetine bir kış uykusu gibi bakıyordu.

Ama kış uykusuna yatan bir yarasa, bir kirpi ya da bir kutup ayısı uyandıklarında yine normal yaşantılarına dönerlerdi.

Kadının dosyada okuduğuna göre, Hadda suçlarından hiçbirini kabul etmemiş, ama pek çok mahkumun aksine, masumiyetini protesto etmeye de kalkmamıştı. Cezaevi kaydına göre, hiçbir şeye aldırmıyor, ama bazen küfrediyordu. Özel Bölümde kaldığı için diğer mahkumların Hadda'ya saldırması ihtimali pek yoktu. Sadece birkaç kez gardiyanların dikkatsizliği yüzünden saldırıya uğramış, ama o kavgalarda Hadda değil de ona saldıranlar hastanelik olmuşlardı.

Fakat bu olaylar onun mahkumiyetinin ilk günlerinde yaşanmıştı. Alva'nın görevlendirildiği Ocak 2015 tarihine kadar geçen beş yıl süresince, deneyimli Başgardiyan George Proctor a göre, Hadda örnek, her söyleneni yapan bir mahkum olmuştu.

Kırmızı yüzlü, iriyan bir adam olan Başgardiyan aslında çok gaddar, kötü bir adam değildi ama disiplinsizleri cezalandırma konusunda da acımasız olabiliyordu. Bu nedenle, Hadda hakkında konuşurken, "Bu adamı neden hapse attılar anlamadım," deyince Alva şaşırmıştı.

Kadm, "Ama mahkemede onu çok ciddi suçlardan suçlu bulmuşlar," dedi.

Proctor, "Evet öyle olmuş ve bu serseri ömür boyu hapis yatmalıymış," diye konuştu. "Ama etrafınıza bir bakın hanımefendi. Burada bir sürü terörist, yıkıcı ve seri katil var. Burası böyle suçlular için yağılmış bir cezaevi. Ama Hadda hiç kimseye ciddi bir kötülük yapmamış."

Alva bu konuda başgardiyanla uzun uzun tartışabilirdi elbette, ama onun akıllı ve deneyimli, insanları tanıyan bir adam olduğunu anlamak için zaten oldukça uzun bir süre geçirmişti. Proctor aynca isterse onun işini de güçleştirebilirdi, ama mahkumla baş başa görüşmelerine asla kanşmamış, psikiyatr ile hastasının arasına asla girip müdahale etmemişti.

Alva göreve başladıktan bir yıl sonra, katiller ve teröristler üzerinde ne kadar etkili olduğunu bilemiyordu tabii, ama Hadda üzerinde hiçbir etkisi olmadığından emindi. Adamı görüşme odasına getiriyorlardı ama o konuşmamakta direniyordu. Kadm psikiyatr iîk zamanlar sinirlendi ama bir süre sonra selefinin bu işten vazgeçme nedenini istemese de anlamaya başladı.

Bir gün Parkleigh'e gittiğinde, Cezaevi Müdürii'nün onu görmek istediğini söylediler.

Müdür, "Korkunç bir haber aldık," dedi. "Hadda'nın kızı ölmüş."

Alva adamın dosyasını çok İyi incelemişti ve ayrıntıları çok iyi biliyordu. Adam hapse girdiğinde kızı Virginia on üç yaşındaydı. Kız cezaevindeki babasını ziyarete hiç gelmemişti. Hadda boşandığı karısı aracılığıyla kızına yazdığı mektuplara da hiç cevap alamamış, bir süre sonra yazmaktan vazgeçerek sadece doğum günü ve Noel kartlan göndermişti.

Joe Ruskin'e göre, Hadda ile kızı hakkında konuşmak istediği her seferinde adam kalkıp odadan çıkmıştı. Psikiyatr onun acı mı çektiğini yoksa suçluluk mu hissettiğini anlamamıştı. Hadda'nın yeni yetişmekte olan kızına karşı tutumunu yanlış değerlendiren bir grup magazin muhabiri onun, kızına karşı kötü davrandığı konusunda çirkin yayınlar yapmış ama araştırmalar sonucunda böyle bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Ruskin'den mahkumun akli durumu ve suçlanyla ilgili tüm bilgileri açıklaması istenmiş, ama psikiyatr, çocuğun korunması için hiçbir aynntının gizlenmediğini açıklamıştı.

Cezaevi Müdürü şimdi de babasının mahkumiyetinden sonra Ginny'nin yaşantısı hakkında bildiği tüm aynntılan verdi psikiyatr kadına.

"Annesi medyadan kaçırmak için Ginny'yi yurtdışmda bir okula gönderdi. Kızın anneannesi Leydi Kira Ulphingstone'un Paris'te aile dostlan vardı ve sanınm kız oraya gönderildi. Ama bildiğim kadanyla yaramaz, vahşi bir çocuktu."

Alva, "Böyle bir aile geçmişiyle nasıl vahşi olmayacaktı ki?" dedi. "Nasıl ölmüş kız peki?"

Müdür, "Berbat bir şekilde," diye cevap verdi. "Bir arkadaşının evindeki partiye gitmiş, uyuşturucu, seks, bildiğimiz şeyler işte. Bu sabah binanın arkasındaki dar sokakta cesedi bulunmuş. Bayılmış ve kendi kusmuğunda boğulmuş. On dokuz yaşındaymış. Ne berbat bir kayıp! Ona bunu söylememiz gerekiyor, Alva. Biliyorum benim görevim bu, ama ona bunu söylerken sen de yanımda bulun istiyorum."

Hadda kötü haberi dinlerken Alva onun yüzüne baktı. Hadda'nın yüzünde bir kameranın kaydedebileceği hiçbir ifade yoktu, ama psikiyatr onda, bir uçağın inişi sırasında insanın hissettiği basınç değişikliğine ben;.er bir tepki hisseder gibi oldu, böyle bir durumda yutkunursunuz ve o his kaybolur.

Hadda o sırada güneş gözlüğü takmıyordu ve etkileyici bakışını bir an için Alva'ya yöneltti. Kadm bütün o sessiz görüşmeleri dahil olmak üzere, ilk kez varlığının kabul edildiğini hissetti.

Mahkum daha sonra sırtını onlara döndü ve sessizce bekledi. Cezaevi Müdürü geride bekleyen gardiyana başını salladı ve gardiyan kapıyı açarak Hadda'yı dışanya çıkardı.

Müdür, "Onu gözetim altında tutmaları için emir verdim," diye konuştu. "Bu tür durumlarda bunu hep yapanz."

Kadm, "Elbette," dedi. "Prosedürler uygulanmalıdır."

Müdür meraklı bir ifadeyle psikiyatr kadına baktı.

"Bu adam bir risk olabilir mi, doktor?"

"Yani kendisi için mi? Hayır. Fakat bir tür tepki göstermesi gerekir."

Tepki geldi ama bunun şekli kadını şaşırttı.

Mahkum daha sonra konuşmaya başladı.

Ya da en azından psikiyatnn sorulanna cevap vermeye başladı. Hadda hiçbir zaman aktif değildi, sadece tepki gösteriyordu. Sadece bir kez soru sordu doktora.

Hadda görüşme odasındaki TV gözetleme kamerasına baktı ve "Onlar bizi dinliyorlar mı, doktor?" diye sordu.

Alva ona, "Hayır," diye cevap verdi. "İlk görüşmemizde söylediğim gibi, kameralar güvenlik nedenleriyle çalışıyor, ama

sesler açık değildir, dinlemezler bizi. Ben burada bu koşullarla çalışmayı kabul ettim."

Bu soru doktorun umutlarını artırmıştı, ama ne yazık ki daha sonraki haftalarda bu umutlar sürekli olarak sönmeye başladı. Hadda biraz daha çok konuşmaya başladı ama itiraf denebilecek hiçbir şey söylemiyordu. Kızıyla ilgili konulara girmiyor, sadece susuyordu. Alva ona kızının cenaze törenine gitmek için neden izin istemediğini sordu. Hadda ona, oraya giderse kızını değil, görmek istemediği insanları göreceğini söyledi. Alva ona bu insanların kimler olduğunu sorunca o da, onu buraya koyan insanlar olduğunu söyledi. Ama masum olduğu konusunda yine bir şey söylemedi. O sırada doktorun aklına yine o dağ imajı geldi. Dağcılar dağlan fethettiklerinden söz ederler, ama aslında yapmazlar bunu. Dağ bazen onları değiştirir, ama onlar dağı asla değiştirmezler.

Fakat psikiyatr Alva ısrarla çalışmasına devam etti ve birkaç ay sonra bir gün Hadda görüşme odasına geldiğinde, kadm onda bir değişiklik hissetti. Başgardiyan Lindale dışanya çıkıp kapıyı kapadığı zaman, Alva bu değişikliğin ne olduğunu görerek anladı.

Hadda her seansta, oturduğu zaman ellerini masaya koyup avuçlarını açardı, sağ elinde siyah eldiven, ama sol eli çıplak olurdu ve sanki falına baktırmak istermiş gibi, avucundaki çizgileri doktora gösterirdi.

O gün ellerini masaya koymadı, gizledi Hadda, sanki dizlerinin üzerine koymuştu.

Alva, "Günaydın, Bay Hadda. Nasılsın bugün?" diye sordu.

Hadda her zamanki sakin, hafif ses tonuyla, "Dinle beni, kara cadı," diye konuştu "ve dikkatle dinle. "Elimde sustalı bir bıçak var. Bir an telaşlanır, bir şey yaparsan, onlar daha içeriye girmeden bir gözünü çıkarının."

Doktor şoke oldu ama cesaretini yitirmedi. Daha önce, burada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, sadece bir kez saldırıya uğramıştı Alva. Diğer bazıları gibi ona cinsel imalarda bile bulunmamış, sakin, ufak tefek bir hastası (onlara hiçbir zaman mahkumlar demezdi) bir gün aniden yerinden fırlamış, ona

sarılmaya kalkmıştı. Ama adam onun sadece sol el bileğini tutabilmiş, bir anda içeriye giren gardiyan, elindeki elektrik tabancasıyla ona cereyan verip saf dışı bırakmıştı mahkumu.

O zamandan beri başka saldırı olayı olmamıştı. Ama Alva o olayda çok korkmuştu. Bir yıl önce, 2014 Pentonville isyanından sonra, gardiyanların elektrik tabancası taşımasına izin veren yasa çıktığında buna itiraz edenlerin arasında Alva da vardı. Şimdi ise sandalyesini geri çekip bağırdığı zaman, gardiyanın anında içeriye girip Hadda'mn sırtına, o daha bıçağım bile açmadan 50 kV akım vereceğinden emin olarak, sakin bir ifadeyle, Ne istiyorsun, Bay Hadda?" diye sordu.

"Aslında bayıltmcaya kadar sevişmek istiyorum seninle, ama bunun için vaktimiz yok. Onun için, sol ayakkabım çıkarıp ayağını masanın altından bana uzatmanı ve ben boşalana kadar ayak parmağınla önümü okşamanı istiyorum.

Psikiyatr kadm kendini toparladı ve içinden, 'Zavallı hergele!' diye söylendi. 'Sen de bir cinsel sapık olup çıktın burada. O hücrelerin birinde seni tatmin edecek birini bulamadın mı?'

Kadm bir dağa boyun eğdirmek için kaç voltluk elektrik akımına ihtiyaç olabilir diye merak edip, bunu denemeden bu duruma bir son vermeyi düşünürken, Hadda gülümsedi - ilk kez oluyordu bu - ve "Gelecek olsalardı şimdiye kadar gelirlerdi herhalde, değil mi?" diye sordu.

Bunu anlamak bir iki saniye sürdü. Hadda, gözetleyen gardiyanlann konuşulanları duyup duymadıkları konusunda kadının verdiği güvenceyi test etmekteydi. Kadm böyle bir durumun ne sonuçlar getirebileceğini düşünürken, tüm vücudunun titrediğini fark etmedi, ama o anda kapı açıldı ve Başgardiyan Lindale, "İyi misiniz, Bayan?" diye sordu.

Alva, "İyiyim, teşekkür ederim. Sadece boğazıma bir şey takılır gibi oldu," diye cevap verdi ve titremesinin nedenini kanıtlamak ister gibi birkaç kez öksürdü.

Başgardiyan, "Biraz su ister misiniz, doktor?" diye sordu.

Alva başını iki yana salladı ve "Hayır, hayır, bir şey yok, şimdi geçer," dedi.

Başgardiyan dışarıya çıkıp kapıyı kapadığı zaman, Hadda, "Küçük maskaralığım için özür dilerim," diye konuştu. "Şimdi sana bir kadeh konyak iyi gelirdi. Bana kalırsa bu göıüşmeyi kısa keselim 1e sen gidip bir kadeh konyak iç."

AJva hâlâ şoktan kurtulmak için çabalıyordu ve şimdi de adamın yeni konuşma tarzına, ses tonuna ayarlamalıydı kendini.

Kendini toparlamaya çalıştı ve sakin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Bizi dinlemediklerinden bu kadar çok emin olmak istediğine göre, bana söylemek istediğin bir şeyler olmalı sanırım."

Hadda, "Şimdi değil," diye konuştu. "Şimdilik senin bir şey okumanı istiyorum. Pekala, bizi kimsenin dinlemediğini söylüyorsun ve ben de sana inandım. Şimdi de bunu ya da sana vereceğim herhangi bir şeyi başka kimsenin okumayacağına dair güvence istiyorum senden, doktor."

Hadda bunu söylerken, mahkum gömleğinin cebinden mavi kaplı bir okul defteri çıkardı.

Bu da oldukça farklı, ama en azından sustalı bıçak şoku kadar kuvvetli bir şoktu aslında.

Psikiyatr birçok hastasına, bir sonraki görüşmeden önce duygularını, düşüncelerini kağıda döküp yazarlarsa çok iyi olacağını söylemişti. Onlara, yazılanları kendisinden başka kimsenin okumayacağına dair güvence vermiş ve bazıları da bundan yararlanarak, cinsel fantezilerini en ince ayrıntısına kadar yazmış, ona anlatmışlardı.

Aynı şeyi Hadda'ya söylediği zaman adam hiçbir şey demedi ona. Alva ona duygularını ve düşüncelerini yazmasını birkaç hafta boyunca, birçok kez tavsiye etti, ama sonunda vazgeçti bundan.

Onun için, Hadda'nm bu davranışı çok şaşırtmıştı onu. Alva ona yazma arzusunu verdiği için sevinmeliydi, ama bunu bile yapamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

Biraz düşününce Hadda'ya hak verdi kadm. Aslında şu anda sakin, kafasını dinleyebileceği bir yere gidip sert bir içki içmeliydi.

"Sana söz veriyorum, senin iznin olmadıkça bunları benden başka hiç kimse okumayacaktır. Tamam mı?"

Hadda defteri ona uzattı ve "Öyle olması gerekir," dedi.

Alva defteri aldı ve açmadan, "Evet, neler yazdın bakalım?" diye sordu.

"Buraya neden düştüğümü sorup duruyordun bana. İşte hikayem burada yazılı, en azından birinci bölümünü yazabildim."

Alva ayağa kalkıp kameralardan birine baktı ve odanın kapısı açılırken, "Hemen okumaya başlayacağım bunu," dedi .

Kadm cezaevinden çıkıp doğruca evine gitti, istediği gibi bir kadeh içki içti ama. birden midesi bulanınca şaşırdı.

Kendini toparladıktan sonra sıcak bir duş aldı. Duştan çıkıp kaim beyaz bornozunu giydi, kurulanıp tuvalet masasına oturdu ve aynada kendine baktı.

Kapı açıktı ve dairesine girdiği zaman oturma odasında masanın üzerine atıp bıraktığı not defterini aynadan görebiliyordu.

O defteri açıp okumaya başladığı zaman, çok karanlık bazı yerlere doğru yapacağı yolculuğun ilk adımlarını atacağını biliyordu Alva. Ama daha önce de ziyaret ettiği yerlerden daha karanlık olacağını sanmıyordu o yerlerin. Ama o yerlere Wilfred Hadda ile birlikte gitmenin pek de zevkli olmayacağı gibi bir his vardı içinde.

Kadm kendi kendine, 'Neden böyle düşündüm acaba?' diye sormaktan alamadı kendini.

Bunun nedeni, herhalde muhtemelen bazı korkunç gerçeklerin açığa çıkarılması olamazdı. O zaman, hakkında açıklama yapılacak olan adamla ilgili bir şeyler olmalıydı bu neden.

Onun gücünün bir tür ölçülmesi olacaktı bu. Bu nedenle her an dikkatli olmalıydı Alva, önemli olan onun dinlenme konusunu denemek için yaptığı fiziksel tehdit değildi, çok daha fazla şeyler ima eden zihinsel ve duygusal saldırılara karşı dikkatli olması gerekecekti.

İş teklifini aldığı zaman babasının söylediği sözü hatırladı Alva.

Babası ona, "Elf kızım, yutamayacağın kadar büyük bir lokma değil mi bu?" diye söylenmişti.

O da babasına, "Merak etme, güven bana," demişti. "Ben bir psikiyatrım."

Bunları söyledikten sonra ikisi de kahkahalarla gülmüş ve annesi de sevecen ve şaşkın bir ifadeyle onlara bakıp kalmıştı.

Ama şimdi dairesinde yalnız başına kaldığında, doğuda gökyüzüne doğru tehdit eder gibi yükselen Parkleigh Cezaevi'nin koca binasını ve sabah olduğunda arabasına atlayıp oraya gideceğini düşünerek titremekten alamadı kendini.

ii

Parkleigh Cezaevi 1850'lerde Londra dışında, Essex'teki bataklık yeşil arazide inşa edilmişti. Kiliselerin dinsel ağırlıklı planlandıkları gibi, cezaevi de suçluları yola getirme amacına yönelik olarak tasarlanmış, binaya düz arazide millerce uzaktan görülen, dürüst insanlara güven veren, ama günahkarları uyaran muazzam bir kule eklenmişti.

Başkentin yayılıp büyümesine rağmen cezaevi 1980'lere kadar pek değişmeden, olduğu gibi bırakıldı, ama ondan sonra Thatcher'm adamları binanın amaca uygun olmadığını söylediler. Cezaevi kapandı ve on yıl ya da biraz daha fazla bir süre, Victoria değerlerine karşı tehditkar bir anıt gibi öylece kaldı. Herkes binanın yıkılacağını ve arazinin imara açılacağını düşünüyordu, ama daha sonra, yerel halkın boş protestolarına rağmen, Özel Finansal Girişim Projesi kapsamında, Parkleigh'in yenileneceği ve azami güvenlikli, A kategorisi bir cezaevi olarak açılacağı söy-
* lendi.

Orası mükemmel bir cezaevi olacaktı ve bu da inşaatçıları gayrete getirdi. Bina dışarıdan bakıldığında kapkara, korkutucu görünecekti ama içi çok modern olacak ve mahkumların her türlü talebi, konforu karşılanacaktı.

Bu cezaevine sadece A kategorisi, yani toplumu rahatsız eden, korkutan ve uzun süreli hapis cezası alan mahkumlar konacaktı. Wolf Hadda'nm 2010'da bu cezaevine konması pek çok insan tarafından alkışlandı. Beş yıl sonra Alva Ozigbo da oraya gitti ama bunu alkışlayan olmadı.

Ona karşı iki temel itiraz oldu.

Önce, bir psikiyatr olarak çok gençti bu kadın.

Ve bir kadın olarak da tam bir kadındı.

Alva dış görünüş olarak bu tür itirazlara pek aldırmadı zaten, umursamadı onları, küçümsedi.

Ama içinden de böyle düşünenlere hak vermeden kendini alamadı.

Genç kadın yirmi sekiz yaşında, toplum düzenine aykırı olanlar ve cinsel sapıklar konusunda doktorasını yapıp *Ruhların Tedavisi* adlı kitabını yazarak, parlayan bir yıldız olarak ortaya çıktı. Alva olumlu, güzel eleştiriler aldı, ama hakkında yazılan yazılarda *erken gelişmiş* ifadesi de oldukça çok kullanıldı. Fakat onu Parkleigh'e götüren de tesadüfi bir toplantı oldu.

Avukat olan ve onunla samimiyetini ilerletmek isteyen Giles Nevinson adlı bir arkadaşı, Alva'yı Middle Temple'da bir yemek davetine götürmüştü. Alva onu severdi ama fazla samimi olmayı da düşünmüyordu. Giles aynı zamanda Kraliyet Savcılığında çalıştığı için, Alva hukuksal konularda ona danışabiliyor, bilgi alabiliyordu. Bu nedenle onun yemek davetini kabul etti.

Giles yemeğin büyük bölümünde, solunda oturan güzel kadınla İran kedileri hakkında konuştu. Daha sonra yaptığı açıklamaya göre, misafirini ihmal etmesinin nedeni tamamen işiyle ilgiliydi. Diğer kadm ise, karısının fikirlerinden çok etkilendiği söylenen bir Yüksek Mahkeme yargıcının Isa Toplady adındaki karısıydı.

Alva bu durumda sağındaki altmış yaşlarında, zayıf, seyrek sarı saçları ve açık mavi gözleri olan bir adamla sohbet etmeye başladı. Adamın yüzünde de bazı ressamların melek tablolarında görüldüğü gibi, yardımsever ama soluk bir ifade vardı, bazen sanki onların oklarıyla yaralanmış ya da alevleriyle yanmış bir bakıyordu insana.

Adam Alva'nın adını öğrenince, adının John Childs olduğunu söyledi ve "Ah, evet, *Ruhların Tedavisi* adlı kitap," dedi. "Uyarıcı bir kitaptı doğrusu."

Alva nedense onun kitaba sadece şöyle bir göz atmış olduğundan kuşkulandı ve tam olarak okuyup okumadığını kontrol

etmek için kitabın içinden bazı somlar yöneltti adama, ama onun kitabı sadece okumakla kalmayıp, ondan etkilenmiş olduğunu görünce sevindi.

Adam ona bir vaftiz oğlu olduğunu söyleyince, Aiva onun kitapla neden ilgilendiğini anladı. Harry A-düzeyi psikoloji dersi alıyordu ve üniversitede de eğitimini bu konu üzerinde sürdürecekti. Childs bu nedenle Alva'nın fikirlerinden yararlanmak istiyordu. İnsan bir danışman olarak kendisinden fikir sorulmasından zevk alır elbette ve Alva yemeğin sonuna doğru, sohbet ettiği adam hakkında bir şeyler öğrenmek istedi.

Adam İçişleri Bakanlığında bir tür danışman olarak çalışıyordu; Alva başka ülkelerde bunun önemsiz bir görevi saklamak için söylenebileceğini düşündü, ama bu İngiliz'in çok önemli bir görevi olduğu belli oluyordu.

Yemeğin sonunda birbirlerinden ayrılırlarken adam onunla tanıştığına sevindiği söyledi ve Alva da onu tanıdığına memnun olduğunu belirtti ve bunun gerçek olduğunu düşününce de şaşırdı. Adam gerçekten de hoş sohbet biriydi ve hiç kuşkusuz karşısındakini dinlemesini de çok iyi biliyordu.

Adam ertesi sabah ona telefon edip Claridge'de çaya davet edince Alva biraz şaşırdı. Adamın ne istediğini merak ettiği (kendi motivasyonları ile her zaman dürüstçe yüzleşmeye çalışırdı) ve daha önce çay içmek için Claridge'e hiç davet edilmediği için, kabul etti bu daveti. Otel beklediği kadar güzeldi ve Child böyle yerlere alışık gibiydi. Havalardan, politikacılardan, daha kişisel konulardan söz ettiler, rahatça konuştular. Adam Norfolk'lu toprak sahibi bir aileden geliyordu, Londra'da yalnız yaşıyor ve annesiyle babası ne yazık ki ayrılmış olan vaftiz oğlunu çok seviyordu. Childs ailesi ayrılmış olan çocuğun çok zarar görmemesi için elinden geleni yapıyordu. Adam çocuğun duruma gösterdiği tepki konusunda Alva'nın fikrini almak istiyordu ve genç kadın ona bu konuda yardımcı olmaktan zevk alacağım söyledi.

Alva daha sonra, emin olmamasına rağmen, adamın kendisini değerlendirmiş olabileceğini düşündü.

Fakat Childs onu ne için değerlendirmiş olabilirdi ki? Bir ara

bunun eski moda bir baştan çıkarma tekniği olabileceğini düşündü genç kadm, ama sonra bu fikri kafasından çıkanp attı.

Birkaç gün soma Childs onu Soho'da, bilmediği bir restoranda yemeğe davet etti. Oraya vardığı zaman, restoran kapısının kapalı olduğunu ve içeriye girmek için kapıyı vurmak gerektiğini görünce, adamın kendisini baştan çıkarmak isteyebileceğini düşündü yine. Burası acaba yaşlı erkeklerin genç sevgilileri ile Edward dönemi sanat eserleriyle süslü küçük odalarda yemek yediği yerlerden birisi olabilir miydi? Öyle bir yerse, menüde neler olabilirdi?

Restorana girdiği zaman, aralıklı masaları olan geniş ve aydınlık bir yemek salonuna götürülünce memnun mu olsun, yoksa hayal kırıklığı mı yaşasın, bilemedi. Garsonun kendisini götürdüğü masada bir başka erkek daha olduğunu görünce Alva'nın kalan tüm kuşkuları dağıldı.

Childs, "Dr Ozigbo, umarım yemeğe Simon Homewood'u da davet ettiğim için gücenmezsiniz bana," diye konuştu. "Homewood, bu hanımefendi sana sözünü ettiğim Alva Ozigbo."

Adam elini uzatarak, "Dr Ozigbo, sizi tanıdığım için çok mutluyum," dedi.

Genç kadm onunla tokalaşırken, 'Benim kadar mutlu olamazsın,' diye düşündü. Bu adam, altı yıl önce Parkleigh Cezaevi Müdürü olarak atandığı zaman, medyaya göre, mahkumlara karşı davranışları konusundaki liberal fikirleri yüzünden, eleştirilen ya da alkışlanan Simon Homewood olacaktı.

Ama yerine otururken, belki de başka bir Simon Homewood'dur bu adam, diye düşündü Aiva, belki de Childs ailesinin sorun çözücüsüydü ve yaşlı adamı baştan çıkaran bu garip genç kadını görüp değerlendirmek için de gelmiş olabilirdi Simon.

Bunu anlamanın bir tek yolu vardı.

Ve Alva, "Parkleigh'de işler nasıl gidiyor, Bay Homewood?" diye sordu.

Adam hafifçe gülümsedi ve "Sanırım dışarıdan ya da içerden bakışlara göre değişir bu," diye cevap verdi.

Childs ile arasındaki fark bundan daha büyük olamazdı. Homewood için asla çekingen ya da kendini geri planda tutan bir adam diyemezdiniz. Otuzlu yaşlarının sonunda, kare şeklinde, kararlı bir yüzü, kahverengi gür saçları olan bir adamdı Homewood ve konuşurken gözlerini kırpmadan baktı Alva'ya. Ona kitabı hakkında sorular sordu, fikirlerinden yararlanmak istediğini söyledi, uzun süreli ceza alan mahkumlarla yaşadığı sorunlardan söz etti ve bu konuda ne yapabileceğini sordu.

Alva, 'Acaba beni deniyorlar mı?' diye düşündü. Ama bu zayıf bir ihtimaldi ve eğer öyleyse, bu sadece bir tek iş için olabilirdi. Parkleigh Cezaevi baş psikiyatrı olan Joe Ruskin, on gün kadar önce M5 otoyolunda bir trafik kazasında ölmüştü. Alva adamı çok az tanırdı ve bu haber onu biraz üzmesine rağmen olayı çabuk unuttu ve bu ölüm olayı dört beş yıl sonra olsaydı, o işe talip olabilirdim, diye düşündü. Parkleigh'de dönemin en azgın suçluları yatıyordu. Alva'nın çalışma alanı açısından eşi bulunmaz bir araştırma sahasıydı o cezaevi.

Ama o henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve öyle bir işe talip olmak için çok genç ve deneyimsizdi. Ve onlar zaten yine bir erkek psikiyatr isteyeceklerdi. Fakat Alva cezaevi müdürü ile tanışıp konuşmaktan büyük zevk aldı ve Childs da çoğunlukla hafifçe gülümseyerek onları dinledi.

Alva yemeğin sonunda onlardan özür diledi ve masadan kalkıp bayanlar tuvaletine gitti. İki adamın yanından ayrıldığı zaman, öyle bir işe talip olmayı düşünmenin bile kendisi için saçmalık olacağını kabul etti.

Tuvalette aynada kendisine baktı ve "Aptal şey!" diye mırıldandı.

Masaya geri döndüğünde iki adamın hararetli bir şekilde konuştuklarını gördü. Onun masaya dönüp oturduğunu görünce hemen sustular.

Homewood ona sanki *Sen bu restorandaki en ilginç insansın,* der ve bu yıl tatilini nerde geçireceğini sorar gibi baktı ve sonra aniden, "Ee, Parkleigh'de çalışmaya ne dersin, Dr. Ozigbo?" diye sordu.

iii

Alva büyük bir kadeh sulandırılmış İskoç viski içip bir kase baharatlı cips yedikten sonra kendini toparladı ve Hadda'nm defterini aldı eline. Adamın yazdıklarını üç kez okudu, önce yazıyı hissetmek için hızla göz gezdirdi satırlara; İkincide yavaş ve not alarak; üçüncüde ise aralıklarla, kendine zaman tanıyarak, düşünerek ve analizler yaparak okudu yazılanları.

Üçüncü okumanın sonunda da, birincide olduğu gibi hayal kırıklığına uğradı.

Şevkle, yaşanarak, net ve ayrıntılı olarak yazılmıştı bu satırlar, anılarda vurgu vardı, etkiliydi yazılanlar ve gerçek olduğu belli oluyordu.

İfadelerden sadece bir tek anlam çıkıyordu: Wilfred Hadda hâlâ suçlannı kabul etmiyor, inkar etmeye devam ediyordu.

Bu iş kolay olmayacaktı, ama o da zaten bunun kolay olacağını hiç düşünmemişti.

Bazı adamları kendi suçlarıyla yüzleştirmenin ne kadar zor olduğunu hem profesyonel deneyimlerinden ve hem de geniş çaplı çalışmalarından biliyordu Alva. Çocuk tacizleri vakalarında gidilmesi gereken yol çok uzun ve dolambaçlı olurdu. Sonunda duygularda ani ve kuvvetli çekilmeler, değişiklikler olur, bilinçaltında tedavinin hastalıktan daha berbat olduğu düşünülür ve bundan kaçınmak için Olimpiyat standartlarında oyunlara başvurulurdu.

Yazılanlar bu yüzden çok gerçekçi görünüyordu. Hadda onu kandırmaya çalışmıyordu. Gerçeği söylediği konusunda kendini inandırmak için yıllarca çalışmıştı. Ayrıca, anlatılanlar açısından bakıldığında, Alva tüm dava ve ilgili medya yazılarını okuduğu için, onun hiçbir zaman bilinen gerçeklerden sapmadığını da biliyordu. Sadece ima edilen motivasyon değişmişti. Hadda zengin, güçlü bir adamdı, istediğini yapabiliyordu ve hiç kuşkusuz çok zeki bir insandı, ama bazen fiziksel tepkisi o kadar hızlı oluyordu ki, nedeni geride kalıyordu. Medler'e saldırmasının nedeni, masum olduğu için öfkelenmiş olması değil, otoritesine meydan

okunmuş olmasıydı. Bunu yaptıktan sonra polise onu tutuklaması için fırsat verdiğini anlamış, onlar onun her yerini ararlarken, o da kendisini koruyacağını düşündüğü para ve güç kaynaklarına ulaşmaya çalışmıştı.

Önemli olan, Alva'nm Hadda ile olan ilişkisi gelişirken, adamın onu kendi yanma çekmeye çalışmış olmasıydı. Alva bundan sonra çok dikkatli davranması gerektiğinin bilincindeydi. Hadda'nın yazdıklarını yeterince önemsemediğini belli ederse, adam artık hiçbir şey yazmayabilirdi. Kaçınmalardan ve kesin yalanlardan bile hâlâ pek çok şey öğrenilebilirdi.

Alva ertesi sabah arabasıyla Parkleigh'e giderken, bütün sabah yaptığı gibi, işine giderken kendisini neden bu kadar mutlu hissettiğini düşündü yine. Daha yaşlı, deneyimli ve özellikle de selefi Joe Ruskin'e yakın olmuş meslektaşlarıyla konuşurken açıklama yapmak zorunda kalmış ya da özür dilemiş olması olabilir miydi bunun nedeni ya da etkisi? Ne için üzülmüştü? Ruskin'i öldüren trafik kazasının nedeni o değildi ki?

Açıklamalar konusuna gelince, o hâlâ bazı şeyleri yeterince, kendini tatmin edecek şekilde açıklayamamıştı kendine. Kasıtlı olarak mı aranmıştı, yoksa doğru zamanda doğru yerde bulunacak kadar şanslı mıydı? İş teklifinin heyecanı geçtikten sonra, Gileş'e laf arasında Childs'ı o yemeğe kimin davet ettiğini sormuştu Alva. Ama merakını belli etmiş olmalıydı ki, avukat arkadaşı egosu ile acımadan alay etmişti. Giles ertesi sabah ona telefon etmiş ve Childs'm, kansına çok düşkün olan Bay Justice Toplady tarafından davet edildiğini ve adamın kedi sever karısının da, bekar kız kardeşine yaşlı bekar erkekler aradığını söylemişti.

Giles sonunda, "Fakat bunu, umudun deneyim üzerindeki zaferi olarak tanımlayabiliriz," dedi.

Alva da ona, "Fakat bu, senin gibi kendini adamış aşın milliyetçi bir erkek için bile kulağa daha çok seksi geliyor," diye konuştu.

"Neden öyle gelsin ki? Ben burada kız kardeşin çirkinliğinden söz etmiyorum ki, ama yine de müthiş bir şey bu ve Childs'm tarafını tutma sayılır."

"Nasıl yani? Onun eşcinsel olduğunu mu söylemek istiyorsun sen?"

"Ona benzer bir şey, ama o daha ziyade kişilikli genç adamlara rehberlik yapar ve sonra da oturup onların mesleklerinde ilerlemelerini izler. Sanırım Geoff Toplady de öyle biriydi ve hiç kuşkusuz ondan yararlandı. Rivayete bakılırsa, Noel'e kadar Yargıtay üyeliğine seçilecekmiş. Oh evet, vagonunu John Childs lokomotifine tak ve gökyüzüne yüksel."

"Bu ne demek oluyor şimdi? Adam onlan susturuyor mu yani?"

"Aman Tanrım, ne kafa var sende böyle! Yine de, pisliği karıştırırsan bir kısmı sana yapışır sanıyorum. Hayır, aslında Childs'm genç adamlan tamamen heteroseksüel erkekler olarak görünüyorlar ve çoğunun yetişkin yaşantılannda mutlu olduklarına bakılırsa, adamın onları eşcinsel ilişkilerinde kullandığını sanmıyorum. Buna bir tür antma, yüceltme de diyebilirsin."

Alva biraz soğuk bir tavırla konuşarak, "Giles, herhangi bir analiz yapmazsan ben de bu tür şeylere karışmak istemiyorum," dedi. "Söyle bana, Simon Homewood da onun rehberlik yaptığı genç adamlardan biri oldu mu?"

"Sanırım oldu. Ama Childs'm gözleri bozulmuş ve seni de yardıma muhtaç biri gibi görmüş olabilir. Her halükarda şansın açıldı sayılır, Alva. Sana daha yakından bakmak için dolap çevirmeye gerek yok artık. O tür davetlerde yer almak çok zordur ve asillerle bir araya gelmek daha da tesadüfidir."

Alva onun son sözüne pek inanmadı - avukatların yaptığı hiçbir şey rastlantı değildi - ama ilerlemesinde kaderin payı olduğunu az çok kabul ediyordu. Ki buna da pek aldırmıyordu zaten. Dünyada bir sürü çok iyi ve genç psikiyatr vardı; şanslı olanlardan biri olmak çok daha iyiydi!

Yine de zekası, yeteneği için seçilmiş olması çok daha iyi olurdu tabii! Ya da doğru iş için doğru kişi olduğuna inanması belki de kendine olan güvenini daha çok artıracaktı.

Cezaevine girdiği zaman Alva, Başgardiyan Proctor tarafından karşılandı. Adam onu her zamanki dostça gülümsemesiyle

karşıladı, ama Alva onun, kendisine, bu işin genç bir kadm için uygun olmadığı konusundaki inancını desteklemek için zayıf bir yanmı bulmak ister gibi baktığını hissediyordu sanki.

Hadda ile görüşeceği odaya girip, masaya oturarak beklerken, kafasındaki olumsuz düşünceleri bir tarafa bırakmaya çalıştı.

Hadda içeriye girip otururken yüzü tamamen ifadesizdi, ellerini uzatıp masanın üzerine koyarken biraz da abartılı davranıyor gibiydi.

Sonra gözlerini Alva'nm masa üzerine bıraktığı not defterine dikti ve "Eee, ne diyorsun?" diye sordu.

Alva bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve "Çok ilginç şeyler var," dedi.

Bu kısa konuşmadan sonra sustular ve birbirlerinin gözlerine baktılar bir süre.

Alva görüşmeyi bu şekilde kontrol etmeyi planlamamıştı. Daha fazla beklemedi ve "Bana Woodcutter şirketinden söz eder misin?" dedi.

Alva'nm ilgisini çeken en önemli konu çocuk pomosuydu, ama şimdi onun uzun hapis cezası almasına neden olan diğer suçu, şirket yolsuzlukları üzerinde yoğunlaşmayı daha doğru bulmuştu.

Hadda ona, onun kendi ikiyüzlülük çabalarını kolayca görmek için bakması gibi, aynı ifadeyle baktı, ama sonra, "Bir özel eşitlik şirketi ne demek, bilir misin?" diye sordu.

Alva başını salladı ve Hadda, "Woodcutter başlangıçta böyle bir şirketti," diye devam etti. "Çoğu zaman satılma durumuna düşen, kötü yönetim ve organizasyon yüzünden yeniden yapılanma ihtiyacı içinde olan şirketleri buluyorduk. Şirketi aldığımız zaman, sağlıklı, kazanç getiren elemanları tanımlıyor, yeniden yapılandırıyor, gerisini elden çıkanyordulc. Böylece geride daha sağlıklı, çok daha tutarlı, yaşayabilir bir şirket kalıyordu."

Alva hafifçe gülümsedi ve "Yani bir tür sosyal hizmet veriyordunuz, öyle mi?" dedi.

Hadda, "Sen boş ver şimdi bunu," diye söylendi. "Şirketlerin amacı para kazanmaktır ve Woodcutter da bunu büyük bir başarıyla ve tamamen yasal yollardan yaptı."

"Ve siz de bu şirkete Woodcutter Girişimcilik adını verdiniz, çünkü daha sonra sağlıklı olarak büyüyüp gelişecek olan şirketlerin işe yaramayan kısımlarını kesip atıyordunuz, değil mi?"

Hadda hafifçe gülümsedi ama bu öyle, genç kadının daha önce gördüğü sevimli gülümseme değil, adamm lakabının Wolf olduğunu hat, .atan, dişlerini gösterdiği bir sırıtıştı.

"Evet, her zamanki gibi haklısın işte. Ve zamanla bir sürü başarılı iş yaptıktan sonra uzun vadeli bir işe giriştik, böylece hiç kimse, geçmişimizdeki başarılarımıza bakmadan kolay ve hızlı para kazanma peşinde olduğumuzu söyleyemeyecekti."

Alva, ilginç, diye düşündü. Adam kötü şirketleri suçlarken de en azından cinsel konularda suçlandığı zaman olduğu kadar öfkeleniyordu.

"İlgili devlet kurumlan bu konuya ilişkin bütün gerekli incelemeleri yaptı herhalde, değil mi?"

Hadda bir an yine aniden hiddetlenecek, öfkelenip söylenecek gibi göründü ama kendini kontrol etti ve sakin bir ifadeyle, "Ee, şimdi ne yapıyoruz biz burada, Dr Ozigbo?" diye sordu. "Bana söylediğini yaptım, duygulanım, düşüncelerimi kağıda döktüm işte. Başıma neler geldiğini, bunlann nasıl olduğunu yazdım, anlattım. Senin işinde bir insanın açık fikirli olması gerektiğini sanıyordum, ama görüyorum ki sen diğerleri gibi önyargılısın galiba."

Onun bu tepkisi Alva'yı şaşırtmadı. Yazılı kelimeler fanteziye fiziksel bir varlık katar ve işin başında, bazı şeyleri yazmak hemen her zaman inkan desteklerdi.

Genç kadm sakin bir ifadeyle, "Burada söz konusu olan ben değilim, sensin," diye konuştu. "Yazdıklarının çok ilginç olduğunu söylüyorum ve buna gerçekten inanıyorum. Ama sen bunun sadece birinci bölüm olduğunu söyledin. Sanınm bu konuda fikrimi tam olarak söylemeden önce, yazılannm hepsini okuyacağım zamana kadar bekleyelim. Mantıklı değil mi bu söylediğim, Wilfred? Sana Wilfred diyebilir miyim? Yoksa kısaca Wilf ya da Wolf dememi mi yeğlersin? Bu senin lakabındı, değil mi?"

Alva şimdiye kadar ona hep Bay Hadda diye hitap etmiş, res-

miyetten uzaklaşmamıştı. Ondan bir karşılık görmeden ya da çok az karşılık görürken başka türlü hitap etmek büyüklük taslamak, onu küçük görmek gibi görünebilirdi. Ama şimdi ilişkilerine küçük de olsa bir ilerleme olduğuna göre bunu yapabilirdi.

Hadda, "Evet, *Wolf* olabilir, bana böyle derlerdi," diye cevap verdi. "Sanırım medya hep bu isimle söz ederdi benden. Bana babamın adını verip Wilfred dediler, ama babam Fred adını kullanırdı. Ve bana da ilk zamanlar Wilf derlerdi... Ama bu da başka bir hikaye. Bana istediğin gibi hitap edebilirsin, doktor. Peki ama ya sen, sana *Doktor* demekten sıkıldım, kendimi hep bir hastanedeymiş gibi hissediyorum. Ve sen de benimle arkadaş olmak istiyorsun, değil mi? O halde bir düşünelim bakalım... Adın Alva, değil mi? Nereden geliyor bu isim?"

"Ben İsveçliyim, yani annem İsveçli. Adım bu dilde elf ya da peri anlamına geliyor."

Adam yine o samimi ifadesiyle gülümsedi. Bu üçüncü gülümseme oluyordu. Böyle nadiren gülümsemesi aslında daha iyiydi. Önceden uyarmak önceden silahlanmak demekti.

Hadda, "Wolf ve Elf arasında milyonlarca kilometre mesafe olduğu söylenemez," dedi. "O halde sen bana Wolf de, ben de sana Elf diyeyim, tamam mı?"

Elf. Babasının çocukluğunda Alva'ya taktığı isimdi bu kelime. Başka hiç kimse kullanmazdı bu adı. Genç kadın adının anlamını açıkladığına önce pişman olur gibi oldu, ama tepkisini göstermedi ve Hadda onun duraksadığını görünce, "Bundan pişman olmadın değil mi?" diye sordu. "İstersen sana madam diye de hitap edebilirim."

"Hayır, *Elf* diyebilirsin bana, bir sakıncası yok bunun."

"Harika, hem elfler sihirlidirler de, değil mi?"

Hadda bunu dedikten sonra elini gömleğinin altına uzattı ve bir not defteri daha çıkardı.

Defteri Alva'ya uzattı ve "Evet, şimdi sen de görevini yap bakalım, Elf," dedi. "İşte, ikinci bölüm de burada."

Wolf

i

Gözünü açıyorsun.

Işık o kadar parlak ki, hemen yine kapıyorsun.

Sonra bir kez daha, ama daha dikkatli deniyorsun bunu. Gözünü bu şekilde iki üç dakika boyunca sürekli açıp kapıyorsun, ama yine de gözkapaklarım kırpıştırmadan bakamıyorsun gün ışığına.

Yataktasın, vücuduna bir sürü kablolar, borular bağlanmış, o halde bu bir hastane yatağı olmalı. Tabii tanımadığın insanlar tarafından kaçınlmadmsa!

Bunun bir şaka mı, yoksa ciddi bir durum mu olup olmadığını anlamak için gözünü bir kez daha kapıyorsun.

Neler olduğunu bilmen gerekir, değil mi?

Sana öyle geliyor ki, bu durumu hem yaşıyor, hem de bunu yaşarken bir yandan da kendini gözlemliyorsun.

Ne gözlemleyen, ne de bunu yaşayan kişi endişelenmiyor henüz.

Gözünü tekrar açıyorsun.

Odanın parlak ortamına alışmaya başlamış gibisin. Aslında parıltı o kadar da fazla değil, sadece odanın panjurlu tek penceresinin aralıklarından sızan hafif bir gün ışığı bu.

Kulağına sadece bir bip bip sesi geliyor.

Bu ses sana güven veriyor, bunu hastane odalarından tanıyorsun ve yaşadığın anlamına geliyor bu ses.

Çok geçmeden bir ses daha duyuyorsun, birisi odanın kapısını açıyor.

Gözünü kapıyor ve bekliyorsun.

Birisi odaya girip yatağa yaklaşıyor ve her şey yeniden sessizleşiyor. Merak içindesin, neler olduğunu görmek istiyorsun.

Yatağın yanında duran bir hemşire, elindeki klipsli tahtaya takılı kağıda bir şeyler yazıyor. Kadm bir ara senin yüzüne bakıyor ve açık gözünü görünce şaşırıyor.

Ve sen de o anda insanda iki göz olması gerektiğini hatırlıyorsun.

"Diğer gözüm nerede?" diye soruyorsun.

En azından yapmak istediğin bu, bunu sormak! Ama gözlemleyene ve tabii hemşireye de çoktan beri açılmamış bir kapının gıcırtısı gibi geliyor bu ses.

Hemşire geriliyor, cebinden bir cep telefonu çıkarıyor ve birine, "Dr Jekyll'e söyle, hasta uyandı." diyor.

Dr Jekyll mi? Kulağa hiç de hoş gelmiyor bu haber.

Gözünü tekrar kapıyorsun. Durumun hakkında her şeyi tam olarak öğrenmeden hiçbir şeye karışmamak en iyisi!

Kapının tekrar açıldığını duyuyorsun ve hemşire yeni gelene, senin gözünün açıldığını ve konuşmaya çalıştığını söylüyor. Sonra oldukça güçlü bir erkek sesi, "Pekala, görelim bakalım!" diyor.

Kuşkucu bir adam, diye düşünüyorsun. Sözünden kuşkulandığı için, hemşirenin yerine sinirlenip performansını tekrarlıyorsun. Adam kalem şeklinde bir fener çıkarıp yakıyor, senin kıymetli, gözüne tutuyor.

Hergele!

Sonra, "Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Aslında böyle bir soruya aldırmasan da olur tabii.

Bu adam senin kim olduğunu bilmiyor mu yani, bunu mu demek istiyor?

Yoksa senin aklının başında olup olmadığını mı anlamaya çalışıyor?

Düşünmek için zamana ihtiyacın var. Taktik olarak nasıl ce-

vap vermen gerektiğini değil, sadece nasıl cevap vereceğini düşünmelisin.

Kim olduğunu bilip bilmediğin konusunda da kendinden emin olmadığını anlamaya başlıyorsun.

Bölünmüş kişiliğini kontrol ediyorsun.

Gözlemcinin açıklamasına göre, sen Wilfrid Hadda adında bir adamsın, bir kaza geçirdin, kazadan önce de başın dertteydi, ama şimdi bunun için endişelenmene gerek yok, nasıl olsa daha sonra her şeyi hatırlayacaksın.

Bu deneyimi yaşayan kişilik ise, konunun bu entelektüel yanını görmezden geliyor. O sana, bir hastane odasında yatan tek gözlü bir adam olduğunu ve vücudunda başka kayıplar olup olmadığını anlaman gerektiğini, önemli olanın bu olduğunu söylüyor.

Kapı gıcırtısına benzer bazı sesler çıkarıyorsun ve Dr Jekyll da eğitimi için harcanmış olan on binlerce doların boşa gitmediğini gösteren bir ifadeyle, "Hemşire, sanırım hastamız biraz su istiyor," diyor.

Doktor bir düğmeye basıyor ve yatağın başucunu kırk beş dereceye kadar kaldırıyor. Bir an için başın dönüyor ve sanki bir kayalıktan aşağıya yuvarlanacakmış gibi hissediyorsun.

Sonra kendini toparlıyorsun ve hemşire dudaklarına içi su dolu büyük bir bardak dayıyor.

Dr Jekyll, "Dikkatli ol, hemen fazla içme," diyor.

Hergele! Adam içki şişelerine işaret koyup misafirlerine ne kadar içki ikram ettiğini bilmek isteyen şu gaddar heriflerden biri olmalı!

Yeterince su içip boğazındaki kuruluk ve gıcıktan kurtuluyorsun ama hemen konuşmaya da çalışmıyorsun. Önce bedenini kontrol etmen gerekiyor.

El ve ayak parmaklarını oynatıyor ve hareket ettiklerini görünce seviniyorsun. Bazı insanların yıllar önce kesilmiş bir uzvunun olduğu yerden acı çektiğini okumuştun bir yerde. Büyük bir çabayla başım kaldırıyor ve tek gözünle kollama bakıyorsun.

Önce sol koluna bakıyor ve onun iyi olduğunu görüyorsun. Ama sağ tarafta bir gariplik var. Elinde daha önce ikiden daha

fazla parmak olduğuna eminsin. Ama insan iki parmakla da işini görebilir. Ayak parmaklarının eksik olması daha büyük sorun yaratacaktır.

"Ayaklarım," diyorsun.

Jekyll boş gözlerle bakıyor ama hemşire hemen anlıyor ne istendiğini.

"Hasta ayaklarını görmek istiyor," diyor.

Jekyll yine şaşkın gözlerle bakınıyor. Belki de eğitiminde ayaklarla ilgili derste akşamdan kalmaydı, kim bilir? Fakat hemşire üzerindeki örtüyü yavaşça çekip kaldırıyor ve betinden aşağısını gösteriyor sana.

Her şey yerli yerindeymiş gibi duruyor, ama sol ayağın üzerinde epey çalışılmış, bacak onarılmış gibi görünüyor. Aletinden çıkan bir tüp var ve kasık arasındaki kıllar tıraş edilmiş. Fakat bacak arasında her şey sağlam gibi duruyor.

Ayak parmaklarını oynatmaktan daha karmaşık bir hareket yapmak, dizlerini kıvırmak istiyorsun ama sadece acı veren bir çekiliş hissediyor ve vazgeçiyorsun.

"Ayna," diyorsun.

Hemşire ve doktor yatağın iki yanından birbirlerine bakıyorlar.

İkisinde de yaka kartlan var. Hemşirenin adı Jane Duggan.

Doktorun yaka kartında Jekyll değil, Jacklin yazıyor. Belki de yanlış yazılmıştır diyorsun. Jekyll erkek olduğu için ayna sözcüğüne aldırmıyor, aynaların hemşirelerle ilgili bir konu olduğunu düşünüyor olmalı.

Hemşire Duggan odadan çıkıyor. Jekyll senin nabzına bakıyor ve bir doktorun yapması gereken bazı şeyler yapıyor, sen ise onu durduramayacak kadar zayıf olduğunu hissediyorsun. Duggan bir süre sonra elinde küçük bir tıraş aynası ile geri dönüyor.

Hemşire aynayı senin yüzüne tutuyor.

Aynaya bakıyorsun, gözlemci ve deneyimci eskiden nasıl göründüğün konusunda aynı şeyleri anımsıyorlar.

Klasik olarak pek de yakışıklı bir adam sayılmazdın zaten, ama çirkin de değildin, normal, oldukça düzgün görünüşlü bir adamdın işte!

Ama bu halinle tam olarak normal de görünmüyordun, sanki sarhoş bazı operatörler üzerinde epey çalışmış gibi geliyor sana.

Sağ gözünün olduğu yerde şimdi çirkin bir boşluk var.

Sol gözünden hafifçe yaşlar süzülüyor.

Ağlamaya başladığım anlıyorsun.

"Lanet olsun!" diye homurdanıyorsun.

Hemşire Duggan ve Dr. Jekyll da fazla bir şey söylemeden çekip gidiyorlar.

ii

Yaklaşık dokuz aydır komada yattığım daha sonra öğreniyorsun.

Ondan sonraki dokuz ay da sana kutsanmış bir süreç gibi geliyor.

Bazı iyi haberler veriyorlar sana. Berbat kış aylarını yine uyuyarak geçirmişsin.

Anıların da vücudun gibi parçalanmış. Kazayı çok az hatırlıyorsun, ama birisi sana onu ayrıntılı olarak anlatmış olmalı ki, daha sonra neler olduğunu tam olarak biliyorsun.

Anlaşıldığı kadanyla hiç de şanslı değilmişsin.

Normalde Londra merkezinin trafiği öğle saatlerinde çok yavaş hareket eder. Bazı yollarda arada sırada yaklaşık yüz metrelik boşluklar doğabilir. Böyle boşluklarda, geride kalmış olan sürücülerin çoğu öndeki arabalara yetişmek için gaza basar, hızlarını aniden artırırlar.

Sen bu tür bir boşlukta yolun karşısına geçmek isterken yaklaşık elli kilometre hızla gelen bir otobüs çarpmıştı sana. Sen havaya fırlamış ve seksen kilometre hızla gelen bir Range Rover'm kaputu üzerine düşmüş, oradan kaldırımdaki bir kafe masasına, sonra da dükkanın camına vurmuştun.

O kadar kötü yaralanmıştın ki, sağ gözüne bir kahve kaşığı saplandığım ancak seni ambulansa koyarlarken fark edebilmişlerdi.

İki bacağın da kırıktı ve sol bacağında birçok kmk vardı. Sol

kolun, köprücük ve kalça kemiğinle kaburga kemiklerinden birçoğu da kırılmıştı. Kafatasın çatlamıştı ve başından ağır yaralıydın. Sağ elinin birkaç parmağını da kafede kaybetmiştin ama ne yazık ki kimse onları bulup hastaneye getirmemişti.

İç organlarına gelince, doktorların sadece senin için dua edip umutla beklediğini düşünüyorsun.

Ama tüm bu olanlann hiçbir anlamı yok artık. Sen o gün gözünü açana kadar, herkes senin yaşamayacağını, bir süre sonra yaşam sisteminin kapatılacağını düşünmüştü.

İlk zamanlar, komada olduğun zamanki gibi, vaktin nasıl geçtiği konusunda hiçbir fikrin olmuyor. Uyumakla uyanıklık arasında gidip geliyorsun ve tedavinin acılarıyla rüyaların acılan birbirine karışıyor. Kendini toparlayıp neler olduğunu anlayabildiğin kısa süreçlerde fiziksel durumunu anlamaya çalışıyorsun. Zihnin o kadar kanşık ki, bazı şeyleri bir an için hatırlayıp unutuyor, anılarla karabasanlan birbirinden ayıramıyorsun. Bigisayara yaptıklan gibi zihnini kapatıp bir süre düzelmesini bekliyorsun.

Zihninde bir gelişme olup olmadığını bilmiyorsun, ama bir gelişme olmalı ki, kafanı topladığın bir gün, bir ailen ve karın olduğunu hatırlıyorsun.

Fakat kimse ziyaretine gelmiyor. Kimse sana geçmiş olsun kartlan, çiçekler ya da alkolsüz içecekler göndermiyor. O gün yine uykuya dalmadan önce, *belki de hemşireler bana gelen her şeyi daha sonra vermek üzere saklıyorlar,* diye düşünüyorsun.

Bir sonraki uyanışında bir ziyaretçin oluyor. Ya da bir hayal bu!

Yatağının ayakucunda duran kısa boylu tombul adamm üzerinde resimli bir plaj gömleği var. Onun güneş yanığı yüzünü hatırlar gibi oluyorsun ama adı bir türlü gelmiyor aklına.

Adam konuşmuyor, sadece orada durmuş sana bakıp duruyor.

Gözünü bir saniye kapıyorsun. Ya da bir dakika veya daha fazla kapalı tutuyorsun.

Gözünü tekrar açtığında adamı göremiyorsun, gitmiş.

Ama onun gerçekte ya da zihninde işgal ettiği yerde imajsonrası bir şey var.

Ya da izlenim-sonrası bir şey bu!

Anılarla kabuslan hâlâ birbirinden ayıramıyorsun, ama kazadan önceki koşullar hakkında yine de hoş olmayan bazı şeyler hissediyor gibisin. Ama gerçek olsa bile, bunun endişelenecek bir şey olduğunu hissetmiyorsun. Son teslim tarihi ya da yasak bölge sınırı geçmiş gibi bir şey bu. Pekala, onu yerine getiremediğin için üzülüyor, pişman oluyorsun belki, ama her şey olup bittikten sonra ilk tepkin, artık onun için endişelenmek zorunda kalmayacağın şeklinde bir rahatlama oluyor!

Fakat Medier'in ortaya çıkması bu çılgınca hayali mahvediyor.

Medler!

İşte, o adı hiç çabalamadan buluyorsun, ya da belki çabalamadığın için buluyorsun.

Ve bu isimle beraber başka anılar da canlanıyor kafanda.

Medier'in sinsice bir şeyler ima eden tavırlan.

Ağzını iki kez yumrukladığın Medler.

Evine baskın düzenleyen, kannı ve çocuğunu saklayan ve seni çocuk pomoculuğuyla suçlayan Medler.

En azından o konu artık halledilmiştir diye düşünüyorsun. Adaletin geç ve yavaş işleyen gıcırtılı çarklan bile, yaralı yattığın o aylar içinde sana yöneltilen suçlamalann gülünç, saçma olduğunu anlamış ve sorunu çözmüş olmalı.

Hemşire Duggan biraz sonra odaya giriyor ve ona komadan ne zaman çıktığını soruyorsun.

Kadm,''Yaklaşık on beş gün önce," diye cevap veriyor.

İçinde hiçbir ziyaretçi kartı ve çiçek olmayan odada etrafa bakınıyor ve "Demek on beş gün!" diye tekrarlıyorsun.

Hemşire senin ne demek istediğini hemen anlıyor ve sevecen bir ifadeyle gülümsüyor. Sen de onun oldukça nazik ve iyi bir kadm olduğunu anlıyorsun. Ve kadm yalnız değil. Tamam, bazı hemşireler sana köpek pisliği gibi bakıyorlar, ama çoğu profesyonel, hatta sevecen, şefkatli davranıyorlar. Bazı anılar canlanıyor kafanda.

Hemşire Duggan bir şeyler açıklayarak senin umutsuzluğunu gidermeye çalışıyor.

"Zamanı gelene kadar kimseye bir açıklama yapılmaz burada."

Yani ölmeyeceğin ve iyileşeceğin iyice belli oluncaya kadar doktorlar senin hakkında kesin bir açıklama yapmazlar demek istiyor herhalde. Fakat en sevdiğin insanlar, en yakınlann olan Imojen ve Ginny'ye durumundaki değişiklik hakkında bilgi vermeleri gerekmez mi? Onlar neden gelip seni ziyaret etmiyorlar?

Sol elini kullanarak biraz su içiyorsun. Dr Jekyll ile konuşurken güçlük çektiği zaman sağ elindeki iki parmak işine yarayabiliyor, ama bardak tutmak için onlann henüz işe yaramayacağının farkındasın.

Sesin artık hep boğuk gibi çıkıyor, ama ses tellerin artık eski esnekliğine kavuşmuş gibi görünüyorlar.

Hemşireye, "Telefonla beni arayan oldu mu? Gelen mesaj var mı?" diye soruyorsun.

Hemşire Duggan, "Sanırım bu konuda Bay McLucky ile konuşmalısın. Ona haber vereceğim," diye cevap veriyor.

Hemşire odadan çıkıyor. Bay McLucky'nin hastane bürokrasisinden biri olduğunu düşünüyor, arkana yaslanıp, adamın muhteşem ofisinden çıkıp gelmesini beklemeye başlıyorsun. Fakat çok geçmeden kapı açılıyor ve üzerinde kot pantolonla gri renkli bir süveter olan uzun boylu, zayıf bir adam giriyor odaya. Otuzlu yaşların başında, asık suratlı ve dişlerinde nikotin lekesi olan bir genç adam, senin kafandaki hastane idarecisi tipine pek uymuyor.

"Sen Bay Lucky misin?" diye soruyorsun.

Adam, "Evet, ben Dedektif McLucky," diye cevap veriyor.

Ona bakıyorsun. Onu daha önce görmüş gibisin, Medler gibi değil, kısa bir süre ve belki de kalabalık bir odada görmüş olabilirsin. Daha sonra onun, Black Widow adlı birahanede gördüğün adam olduğunu anlayacaksın, onu görünce polisin geldiğini anlamıştın.

"Ne işin var senin burada?" diye soruyorsun.

Adam', "Bu benim işim," diyor.

"Pekala, senin işin neymiş bakalım, Dedektif McLucky?"

"İşim başımıza yeni sorunlar açmayacağından emin olmak, Sir Wilfred."

Elinden gelse gülebilirsin onun bu sözüne, ama yapamıyorsun bunu.

"Yani kapımın önünde nöbet mi tutuyorsun?" diye soruyorsun. "Ne zamandan beri yapıyorsun bunu?"

"Ayılmaya karar verdiğinden beri," diye cevap veriyor. "Hemşire benimle konuşmak istediğini söyledi."

Genç dedektif katı bir Glasgow aksanıyla konuşuyor ve davranışlan da buna uygun.

"Bana mesaj gelip gelmediğini öğrenmek istedim," diye konuşuyorsun. "Ya da ziyaretçi geldi mi? Fakat bunlann seni neden ilgilendirdiğini anlamadım."

Dedektif, "Bunun nedeni, senin halen tutuklu ve ciddi suçlamalarla karşı karşıya bulunman olabilir," diyor.

Medler'in gelişinden sonra tutuklanmanı, yaşadıklannı ve hastanede kaldığın süre içinde hiçbir şeyin değişmediğini bu adamın ağzından bir kez daha duymak şoke ediyor seni.

Fakat bu konuda yanılıyorsun. Aslında değişen pek çok şey var.

Birden öfkeleniyorsun ama bunu yapacak halde olmadığını düşünüyor ve "Ya mesajlar?" diyorsun.

Adam omuz silkiyor ve "Üzgünüm, mesaj yok," diyor.

Bir gün ya da bir hafta için bu kadar heyecan yeter, diyorsun. Ya da karar verecek kadar kendini güçlü hissettiğin zamana kadar neler olduysa yeter.

Bir süre sonra Hemşire Duggan'dan, Dedektif McLucky'yi tekrar çağırmasını istiyorsun.

Dedektife, "Birkaç yere telefon etmek istiyorum," diyorsun.

Adam kuşkuluymuş gibi bir ifadeyle dudaklarını büzüyor, arkadaşları bile onun bu ifadesine sinirleniyor olmalılar. Ona bunun yasal hakkın olduğunu hatırlatmak istiyorsun, ama kıçını silmekte bile güçlük çeken böyle bir adamın kolayca ikna olmayacağı belli. Bir an düşünüp, "İstersen git Dedektif Medler'e sor bunu. Böylece o da her şeyin yolunda olduğundan emin olacaktır," diyorsun.

Genç dedektif hiç düşünmeden, "Medler mi? Buna hiç gerek yok," diyor. "Adam sağlık nedenleriyle Ocak ayında erken emekli oldu."

Kuşkuların doğrulanıyor.J3ütüu bunlar sanrı olmalı. Bilinçaltı garip bir şey! Hayallerinde Imo'yu yaratmak pek de zor olmaması gereken bir *şeydi,* ama sen *şimdi o küçük* hergeleyi düşünmek zorunda kaldın.

Tek gözle zor ama yine de gözünü kısarak McLucky'ye bakıyorsun. Dedektif hâlâ gerçek görünüyor.

Çocuk gibi konuştuğun için kendine kızarak, "Lütfen," diyorsun. Ama işe yarıyor bu.

McLucky odadan çıkıyor. Sesini uzaktan duyuyorsun. Talimat almak için telefon ettiğini tahmin ediyorsun.

Sonra uzun süreli bir sessizlik oluyor odada ve yine bir boşluğa kayıyorsun. Tekrar kendine geldiğin zaman, Dedektif McLucky'yi de hayal ettiğini düşünüp şaşırmamalısın.

Fakat adam gerçekten var ve şimdi yatağının kenarında oturuyor. Acaba yeni mi geldi, yoksa bir saatten beri orada mıydı? Gözlerinin açıldığım görünce, yerden bir telefon alıp yatağın üzerine bırakıyor.

"Yapabilecek misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorsun, ama bu bir yalan olabilir.

Adam odadan çıkıyor.

Ahizeyi zorlanarak kaldırıyorsun ama hiçbir telefon numarası hatırlamıyorsun. Çok şükür, bilinmeyen numaralar santrali geliyor akima. "Estover, Mast and Turbery'nin numarası," diye soruyorsun. "Holbom'da avukatlık firması."

Numarayı alıp açıyor ve adını verip Toby'yi istiyorsun. Kısa bir süre sonra bir kadın sesi, "İyi günler, Sir Wilfred. Ben Leila. Nasıl yardımcı olabilirim size?" diye soruyor.

Leila adını duyunca uzun boylu, güzel sarışın kadın geliyor gözünün önüne. Rivayete göre, Toby sabahlan ofisine girdiği zaman, masasının üzerinde postasıyla beraber Leila da uzanıp beklermiş onu. Sen de Leila ile hep iyi geçinmişsindir.

"Merhaba, Leila," diyorsun. "Beni Toby'ye bağlar mısın?"

Kadın, "Üzgünüm, ama bunu yapamam Sir Wilfred," diyor.

"Tanrı aşkına, nedenmiş o? Orada değil mi yani?" diye soruyorsun.

Kadm talimat almış gibi, gayet resmi bir ifadeyle, "Bay Estover bana, sizinle konuşmasının uygun olmayacağını düşündüğünü söyledi, efendim," diyor.

"Uygun olmayacağını mı söyledi?" diyorsun. Henüz bağırmadan konuşabiliyorsun ama sesinde yine de tehdit eder gibi bir ifade var. "Avukatlar ne zamandan beri müvekkilleri ile konuşmalarının uygun olmayacağım düşünmeye başladılar böyle?"

Kadm resmi ifadeyle konuşmaya devam ederek, "Özür dilerim, Sir Wilfred. Bay Estover'm artık sizin avukatınız olmadığını öğrendiniz sanıyordum, "diyor.

Bunu söyledikten sonra kadının sesi birden değişiyor ve yine eski, sohbet eder gibi konuşmaya başlıyor, ama sesinde endişeli bir sempati ifadesi de var.

"Bu koşullar altında sizi temsil etmesi gerçekten uygun olmazdı, efendim, anlamalısınız bunu."

Artık kendini tutamıyor ve sesini yükseltiyorsun.

"Neymiş bu koşullar, Tanrı aşkına?"

Kadm birden endişelenmiş gibi, "Oh, lanet olsun, çok üzgünüm," diye devam ediyor. "Durumu bildiğinizi düşünüyordum. Bunu size söylememeliydim, ama mesele şu ki, Toby şimdi boşanma davanızda karınızın avukatlığını yapıyor."

El f

Alva Ozigbo, işte bu gerçekten ilginçti, diye düşündü.

Adam birinci şahıs geçmiş zamandan, ikinci şahıs şimdiki zamana geçmişti.

Bu onu daha yakma mı getirecekti, yoksa daha mı uzaklaştıracaktı?

Bir anlamda daha yakma diye düşündü. Birinci bölüm daha çok bir hikaye anlatımı olmuştu. Adamın hatırladığı ayrıntılar, enjekte ettiği duygusal renkler, bunun zihninde çoğu zaman prova ettiği o uzak sabahın bir versiyonu olduğunu akıla getiriyor, ima ediyordu. Aslında *hikaye etmek* doğru deyimdi. Adam gerçek bir aktör gibi, masum kurban rolüne öylesine kaptırmıştı ki kendini, o rolü gerçekten yaşıyordu.

Alva, Hadda'mn vakasını ele aldığından bu yana ciddi bazı araştırmalar yapmıştı. Aslında kayıtlarına baktığı zaman, ne kadar araştırma yapmış olduğunu görüp şaşırdı. Bu özel ilginin nedenini görmek için gözünü içeriye doğru çevirdi. Onun Hadda'yı analizi gibi, bu da hâlâ devam eden bir çalışmaydı.

Genç kadm 2015 yılında, o karanlık Ocak gününde göreve başladığı gün Simon Homeword'un verdiği tavsiyeyi hatırladı. Adamın söylediği şaşırtmıştı onu.

"Adamların çoğu sana masum olduklarını söyleyeceklerdir. İnan onlara. Vakalarını incelerken de inanmaya devam et. Onlara

karşı olan kanıtlan açık bir gözle, hatta şüpheci bir zihinle incele. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Alva ona, "Evet, ama bunu neden söylediğini anlamıyorum," demişti.

Adam gülümsedi ve "Çünkü ben Parkleigh'e gelen bütün mahkumlar- .-öyle yapıyorum," dedi. "Onların suçlu olduğuna tam olarak ikna olana kadar yardımcı olamam onlara. Senin de aynı şekilde davranmam isterim."

Alva ona hiç düşünmeden, "İkna olmadığın çok sık oluyor mu peki?" diye sormuştu.

Adam ona, "İki kez oldu," diye cevap verdi. "Mahkumlardan biri temyizde serbest bırakıldı. Diğeriyse biz bir şey yapamadan önce kendini öldürdü. Bunun bir daha olmaması konusunda kararlıyım."

Alva, çocuk pomosu olayında Hadda'ya karşı öne sürülen delilleri iyice incelemiş ve savcılıktaki Giles Nevinson'u da aynı şeyi yapması konusunda ikna etmişti. Savcı ona, "Deliller tamamen onun aleyhine," demişti. "Neden bu kadar ilgileniyorsun bu adamla?"

Genç kadm ancak, "Çünkü... İlginç bir adam," diyebilmişti. "Psikolojik olarak ilginç yani!"

Psikoloji sözcüğünü neden eklemişti acaba? Fakat ponıoculukla ve sahtekarlıkla suçlanan ve şiddet eğilimi olan bir adamla başka hangi nedenle ilgilenebilirdi ki? Kayıtlara göre, .Parkleigh'e geldiği ilk günlerde normal davranmış ve diğer mahkumların saldırısına uğramıştı. Bir ayağı hafif sakattı, hızlı hareket edemiyordu ama çok güçlü bir adamdı ve kendisine saldıranlardan birini hastanelik etmişti Hadda. Onu saldırılardan koramak için Özel Bölüm'e koymuşlar ve orada kimseyle konuşmamış, sözlü saldırılara da aldırmamıştı. Sonunda cezaevi idaresiyle onun arasında bir anlaşmaya vanlmıştı. O sorun çıkarmayacak, ona da sorun çıkarmayacaklardı.

Hadda tedavi de istemedi. Hiçbir zaman masumiyetini ilan etmek için çatıya çıkıp gösteri yapanlardan ya da bina dışından destek alan mahkumlardan biri olmadı, ama suçlu olduğunu da

asla kabul etmedi. Alva'nın dikkatini çeken, belki de adamın bu katı inatçılığı olmuştu.

Alva bir gün, cezaevi müdürünün izniyle, bütün mahkumlar yemekhanedeyken Hadda'nın hücresine girdi. Cezaevi standartlarına göre bile çok çıplak bir yerdi burası. Hücrelerde bazı kişisel eşya bulundurmaya izin veriliyordu, ama Hadda'nın hücresinde kişisel eşya olarak sadece renkli bir dergiden kesilip duvara yapıştırılmış olan bir resimden başka bir şey yoktu. Resimde, kapalı bir havada, sağ elinde bir baltayla durmuş, karşıdaki dağlara ve göllere bakan uzun boylu bir baltacı, bir odun kesici görülüyordu. Alva uzun süre baktı resme.

Onunla beraber hücreye giren Başgardiyan Proctor, "Tabloları sever misiniz, Bayan?" diye sordu.

Alva, "Onları seven insanlar hakkında bana söylediklerini severim," diye cevap verdi. "O tabloları yapanlan da severim tabii."

Tabloda bir imza varsa bile, dergi kopyasında belli olmuyordu bu. Alva ressamı araştırmayı düşündü ve sonra hücrenin diğer taraflarına baktı. Hücre sahibinin kişiliği hakkında sadece etraftaki boşluk bir şeyler söyler gibiydi. Hadda sanki burada kendinden hiçbir iz bırakmak istemiyor gibi davranıyordu. Alva hücrede sadece bir sayfasının köşesi kıvrılmış, *Monte Kristo Kontu* adlı kitabı buldu. Proctor onun kitabı incelediğini görünce alaycı bir ifadeyle, "Sorun yok, Bayan. Yatağın altında tünel açılıp açılmadığını her zaman kontrol ederiz," dedi.

Alva daha sonra cezaevi kütüphanesinde Hadda'nın okumak için kitap alıp almadığını sordu ve hiç almadığım öğrendi. Adam kaç yıldır hapisteydi ama sadece kendi düşünceleriyle baş haşaydı. Ya çok büyük iç kaynaklan vardı ya da hiçbir iç yaşantısı yoktu.

Giles Nevinson, Alva'nın talebi üzerine dava dosyasını iyice incelemiş ve Hadda'nın evinden ilk baskında alman tüm belgelerin bir listesini çıkarmıştı. Alva basında o evden alınmış olan kitaplar ve DVD'lerle ilgileniyordu. Belgelerin içinde savcılık suçlamayı destekleyecek bir şey bulamamıştı, ama söyledikle-

rine göre, Hadda'nm hangi tarz hikayelerden hoşlandığını anlamışlardı; Hadda güçlü düşmanlarla, kendisine karşı kurulan komplolarla, haksızlıklarla savaşan roman kahramanlarının hikayelerinden zevk alıyordu.

Polis baskını ve sonucunu, herhangi bir roman kahramanıyla olduğu kadar, kendisinin de içinde bulunduğu bir korku romanının başlangıcı olarak görmesinin nedeni bu olabilirdi.

Fakat Alva'ya göre, bu form onun gerçek fonksiyonunu gizliyordu.

Hadda için kurgu değil, ifşaattı, açığa vurmaydı bu, Kutsal Kitap'tı! Bilincine amacının doğruluğu hakkında herhangi bir kuşku işlemiş olsaydı, tüm yapması gereken şey, asıl metne dönmek olacak, her şey yeniden basite ve doğruya indirgenecekti.

Fakat komadan çıkma durumu hakkında yazma konusuna gelince bunu devam ettirememişti Hadda. Sıkı anlatım kontrolü gitmişti burada. Aradan birçok yıl geçmiş olmasına rağmen o yeni ve yabancı bir peyzaja göz açarken yaşanan şaşkınlık duygusu kalmıştı onda. Onu anlatış tarzı tarihsel değil, yakın zamana aitti. Olayların önemini sonradan anlamak genellikle, deneyimlerimizi düzene sokmamıza izin verir, ama burada onun bulanık imajlara, kmk hatlara anlam vermek, odak noktasını ayarlamak için çabaladığını görmek mümkündü.

Bazı şekillenmeler vardı burada. Her iki bölüm de şiddetli bir şok anında zirveye çıkıyordu. Birincisi fiziksel değişikliğinin farkına varması; İkincisi ise, karnının kendisini terk ettiğini öğrenmesiydi. Ne kafa karışıklığımdan çıkarken, ne de bu sistematik şokların sonrasında, inkardan suçunu kabule doğru bir gidişin belirtisi görülüyordu.

Fakat bunlar ilk günlerdi. Genç psikiyatr kadın Wolf Hadda hakkında alabileceği her türlü bilgiyi almış olduğuna oldukça emindi, ama bunlar neye yarayacaktı? Hadda'yı Parkleigh'e getirmiş olan zihinsel ve duygusal yolculuğun anlamlı anlatımı sadece içten gelebilirdi.

Alva şunu umut etmeliydi; istediğini almak için onu tatlı sözlerle ikna ederek, kendini tanıma noktasına getirebilir, Hadda

bir Brocken Hayaleti görmüş bir dağcı gibi, dnündeki o korkunç görüntüden dehşetle geriler ve sonra da bunun kendi yansıması olduğunu anlardı.

Genç kadm bu imajdan hoşlandı. Hadda'nm olayına özellikle uygundu bu. Alva onun geçmişini incelemiş, kayınpederi Sir Leon Ulphingstone'un topraklarında büyüdüğünü, babasının da orada ormancılar şefi olduğunu öğrenmişti. O bilgede çok çekici olanaklar vardı. Hücresinin duvarındaki resimde görülen adam belki de babasıyla olan ilişkilerine ait bir şeydi. Belki de o resim ona bir zamanlar ne olduğunu ve şimdiki durumunu anımsatıyordu.

Alva bir sanatçı arkadaşından, o resmin Amerikalı ressam Winslow Homer tarafından yapıldığını öğrendi. Tablonun adı *Woodcutter* idi. Alva bilgisayarda o tabloyu ve hakkında yazılmış olan bilgiyi de bulmuştu.

Winslow Homer m tablosunda, uzaktaki dağlara, göllere ve ormana bakan bir Woodcutter görülüyor. Baltacı ya da ormancı uzun boylu, adaleli, güçlü bir adam, hiçbir dağın, tepenin tırmanılamayacak kadar yüksek, hiçbir nehrin aşılamayacak kadar geniş, hiçbir ağacın *kesilemeyecek kadar yüksek olmadığım düşünüp kendine güveniyor gibi görmüyor. Bu toprakları o şekillendirecek ya da bunu yaparken can verecek.*

Alva bu yazıyı yazan kişinin ne demek istediğini anlayabiliyordu. Ve Hadda'nm şirketinin adı da Woodcutter'di. Önemliydi, anlamlıydı bu.

Alva'mn hocası her şeyin bir anlamı olduğunu söyler, hep tekrarlardı bunu. Hiçbir zaman her şeyi bilemezsin, derdi.

Hadda'nm hafifçe topallayarak görüşme odasına girdiğini görünce, 'Senin hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var, Wolf Hadda,' diye düşündü Alva. George Proctor'#, 'Acaba Hadda'ya bir baston verilmesi mümkün olmaz mı?' diye sormuş, Başgardiyan da gülmüş ve "Tabii, hazır yapmışken birkaç sopa ve kısa mızrak da talep edeyim onun için," diye cevap vermişti ona.

Hadda bugün her zamankinden daha ağırbaşlı gibi görünü-

* Baltacı, odun kesici.

yordu. Sandalyesine otururken, Alva onda ikinci bölümü tartışma konusunda sabırsızlık belirtileri aradı. Bu bir şeylerin belirtisi olabilirdi ama genç kadm bunun ne olacağını da bilemiyordu.

Koyu renk gözlük sağlam gözünü de kapattığı için, Hadda'nm yüzü tamamen ifadesizdi. Alva onun, diğer gözünü da kapayıp uyuyabileceğini bile düşünmeden alamadı kendini.

Alva yüksek sesle konuşarak, "Yaraların konusunda ne düşünüyorsun şimdi? Durumun nasıl?" diye sordu.

Hadda'nm bu açık ve ani sora karşısında irkileceğini düşünmüştü ama hayal kırıklığına uğrat ı Alva.

Hadda bir an düşündü ve "Bir düşünelim bakalım," diye cevap verdi. "Yani Long John Silver gibi topal mı kalacak, Cyclopean gibi mi bakacak, ya da bir daha keman çalıp çalamayacak diye mi merak ediyorsun sen, doktor?"

Alva başını salladı ve "Teşekkür ederim," diyerek not defterine bir şey yazdı.

"Neden teşekkür ediyorsun? Soruna cevap vermedim ki ben."

"Sanınm verdin. Bacağın ve gözünle ilgili olarak abartmalı cevap verdin. Silver boğaz kesen bir caniydi ve bacağını kaybetti, Cyclops ise korkunç bir yamyamdı, bir canavardı. Eline gelince, dosyanda keman çalmanla ilgili hiçbir bilgi yok, bu nedenle o da dikkate alınmayacak bir şakaydı."

"Peki, neyi gösteriyor bu?"

"Bu demek ki, topalladığın ve tek gözlü kaldığın için öfkelisin, ama parmaklarını kaybetme konusuna alıştın, buna uyum sağlayabildin."

"Belki de bu lanet yerde istediğim zaman golf oynayamadığım için uyum sağlayabildim buna. Dikkat et, Sammy Davis Junior'a sakatlığı nedir diye sordukları zaman verdiği cevaptan daha iyisini verebileceğim ben."

"Üzgünüm ama ben golf oynamam."

"Sammy, 'Ben siyahi ve tek gözlü bir Yahudi'yim,' dedi. Bense 'Ben tek gözlü, tek elli, topal, pomocu bir dolandırıcıyım, sahtekarım,' diyebileceğim."

"Peki, bunun ne kadarı doğru olacak?"

Hadda kaşlarım çattı ve "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" dedi. "En fazla yüzde seksen. Bu fiziksel durum inkar edilemez. Sahtekarlığa gelince, büyük kazadan sonra yeniden çizilmiş gibi görünen bazı hatlarda yürüdüm ve belki de yeni hattın yanlış tarafında kaldım demeye hazırım. Fakat bir çocuk pomocusu asla olmadım."

Alva bu konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi. Sahtekarlık yapmış olabileceğini kabul etmesi Hadda için bir ilerleme sayılabilirdi, ama Alva'nm dava dosyalarından okuduğu kadarıyla, aleyhine kesin kanıt da bulunamamıştı. Avukatı onun pomoculuk suçlaması konusunda yapılan büyük dedikodular yüzünden sahtekarlık davasında da haksızlığa uğradığını söylediği zaman belki de doğru konuşmuştu. Yargıç o zaman avukata, mahkemesinde haklıyı ve haksızı sadece kendisinin ayırabileceğini söylemiş, susturmuştu adamı. Fakat Hadda hakkında o kadar olumsuz sözler edilmişti ki, onun El-Kaide üyesi olduğunu söyleseler, belki ondan bile hüküm giyecekti.

Alva jürinin neler hissettiğini biliyordu. Hadda kendisiyle ilgili olumlu bir imaj yaratmak için hiçbir çaba göstermemişti. Alva ile konuşmaya başladıktan sonra, ona karşı bile tamamen soğuk, umursamaz bir tavır takınmıştı. Genç kadm onun bu tavırlarından rahatsız olmadı. Bir psikiyatrın görevi hastasını sevmek değil, onun güvenini kazanmaktı. Fakat görüştüğü mahkumların genelde iki kategoriye ayrılmaları şaşırttı onu - bazılan ona kızıyor ve ondan korkuyor, bazılan da şartlı tahliyeleri konusunda potansiyel müttefik gibi görüyorlardı onu.

Hadda farklıydı. Şartlı tahliye talep edecek kadar uzun süre yatmıştı cezaevinde, ama böyle bir talebi yoktu ve bunu yapma konusunda da asla arzulu görünmüyordu.

Şartlı tahliye kurulu onun gibi suçlulan yeniden toplum içine bırakma konusunda her zaman isteksiz görünür, hele talebi yapan mahkum suçunu kabul etmez ve psikiyatri tedavisini de zorla kabul ederse şartlı tahliyesi daha da zorlaşırdı.

Fakat Hadda en azından hikayelerini yazmaya başlamıştı ve bu da bir gelişme olarak kabul edilmeliydi.

Bugün onda bir şeyler vardı ki, sadece konuşmaya başladığı zaman fark edildi. Hadda bugün huzursuz gibi görünüyordu, ya da kendisini kontrol etme konusunda gergin olduğu söylenebilirdi.

Alva, "Wilfred... Wilf..." dedi ve sustu.

Adamm admın her iki hitap şekli de genç kadına garip geliyor, sanki bir hastane koğuşunda ya da bir huzurevinde birisine hitap ediyormuş gibi hissediyordu. Hadda'nm yüzünde, sanki onun bu zorlanmasından hoşlanmış gibi bir ifade belirdi.

Alva bu kez, Wolf," diye hitap etti ona.

Hadda onun bu hitap tarzından hoşlanmış gibi başını salladı ve "Evet, Elf?" dedi.

Adam onun lakabım, sanki Alva çok eski bir dostuymuş da onun konuşmasını sabırsızlıkla bekliyormuş gibi, kolayca ve hoşlanarak söylemişti.

Alva, "Imojen konusunda şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Hadda ondan böyle bir soru beklemiyormuş gibi, hemen kaşlannı çattı.

"Benden boşanması konusunda mı? Yoksa daha sonra eski avukatım ve arkadaşım Toby Estover ile evlenmesi hakkında mı? Bu işin nasıl olduğunu merak ediyorum doğrusu?"

Hadda çok rahat, adeta alay eder gibi konuşuyordu. Alva onun duygulanm sakladığını tahmin etti. Hadda bu işin nasıl olduğu konusunda da bir şeyler biliyor olmalıydı. Modem cezaevleri insanların içine atılıp unutulduğu, dışandaki yaşantıdan habersiz olduklan Bastille ve Chateau d'If gibi eski hapishanelere benzemiyordu artık. Alva, profesyonelce bir ilgi duyduğunu söyleyerek mutlu çift hakkında bir araştırma yapmıştı. Estover şimdi bir aile babası olarak tanınmasa bile birçok aile tarafından tanınıyordu. Aranan bir avukat olduğu için müvekkillerini kendi seçiyor ve büyük reklamlara neden olan davalan alarak ününü daha da artırıyordu.

Güzel Imojen ise her zamanki güzelliğiyle yaşamaya devam ediyordu. Alva onun, Cumbrian Kilisesi avlusunda, kızının kül-

lennin konduğu aile mezarlığında çekilmiş bir fotoğrafım görmüştü. Dünya basınının dikkatini çeken bir olay değildi bu, ama yerel bir gazeteci onu orada görmüş ve fotoğrafını çekmişti. Işık, açı ve arka plan pek uygun olmadığı için resim oldukça karanlık çıkmış ama *Observer* bunu haber değerinden ziyade atmosferik etkisi nedeniyle basmıştı.

Alva, Eski karının adından söz ettiğimde neler hissettiğini merak ettim," dedi.

Hadda, 'Nefret," diye cevap verdi.

Bu cevap Alva'yı şaşırttı.

Hadda, "Şaşırmış görünüyorsun," diye devam etti. "Bunu hissetmem mi, yoksa söylemem mi şaşırttı seni?"

"Her ikisi de. Bu çok sade ve mutlak bir kavram..."

Hadda, Bu lanet bir kavram değil!" diyerek sözünü kesti onun. "Entelektüel organizasyonla hiçbir ilgisi yok bunun. Bana ne hissettiğimi sordun. Başka nasıl cevap verebilirim ki sana? Hor görme? Duygu değişikliği? Öfke? Korkutmak, dehşete düşürmek? Sanırım hepsinden biraz var. Fakat en güzel ifade eden de galiba nefret sözcüğü. Nefret kelimesi hepsini bir pakette topluyor."

"Fakat bunu hak etmek için ne yaptı o sana?"

Hakkımda söylenen yalanlara inandı. Ve onlara inandığı için de güzel kızım öldü."

Alva'nm daha önce onu kızı hakkında konuşturma girişimleri hep sonuçsuz kalmıştı, ama genç kadm şimdi bir an için de olsa kayalık yüzeyin altında yatan acıyı gördü.

Mümkün olduğunca tarafsız görünmeye çalışarak, "Ginny'nin ölümünden onu mu sorumlu tutuyorsun?" diye sordu.

Hadda sakinleşmiş gibi görünüyordu ama Alva onun bu sakın halinde bir fırtına öncesinin yoğun gerginliğini hisseder gibi oldu.

"Belki, ama onun o kaltak annesini daha çok suçlu buluyorum."

Alva'ya göre, Imojen hakkında olumsuz duygular beslemesine karşın, kızlarının ölümünün tüm sorumluluğunu ona yükleme

konusunda oldukça isteksiz davranıyordu Hadda. Bu duygu karmaşası hâlâ devam ettiğine göre, geçmişte Hadda ile eski karısı arasında sıkı bağlar olmuştu herhalde.

"Leydi Kira'yı mı sorumlu tutuyorsun yani?"

"Oh, evet, öütiin yollar ona çıkıyor. O kadm kızını hiçbir zaman bana vermek istemedi. Ve şimdi benim de kızımdan mahrum kalmama yardımcı oidu "

"Peki, nasıl yaptı bunu? Saldırgan basınımızdan kurtarmak için kızının eğitimini Fransa'da yapmasına yardımcı olarak mı?"

Alva, neler düşündüğünü açıklaması konusunda onu tahrik etmeye çalışarak sesine kuşkulu bir ifâde verdi, ama bu tavn Hadda'mn daha çok savunmaya geçmesinden başka bir işe yaramadı.

Adam umursamaz bir ifadeyle, "Onunla karşılaşsan ne demek istediğimi anlarsın," dedi.

O an için çıkmaz sokaktı bu. Alva, 'Kayınvalidesini bırakıp karısına dönsem daha iyi olacak galiba,' diye düşündü.

"Eğer dediğin gibi masumsan, birileri sana iftira atmış olmalı, Wolf. Bu konuda bir fikrin var mı?"

Bu soru Hadda'yı eğlendirmiş gibiydi.

"Evet, bu konuyla-ilgili olarak kısa bir olasılıklar listesi yaptım."

"Imojen de var mı o listede?"

Bu soru onu şaşırtır gibi oldu ya da Hadda bu soruyu sevmedi. Alva onunla kansı arasındaki temel ilişkiyi öğrenmek için bir yol bulmalıydı.

Hadda, "Bunun ne önemi var?" diye homurdandı. "Hangisi daha kötü? Beni suçlamak için hazırlanan komploya katılması mı, yoksa bana yüklenen suçlamalara inanması mı?"

Alva, "Haksızlık etme," dedi. "Aleyhindeki kanıtlar çok güçlüydü; jüri yirmi dakikada suçlu buldu seni..."

Hadda, "On iki yabancı insan," diyerek sözünü kesti onun. "Sokaktan toplanan on iki vatandaş! Bu dünyada, özellikle de bu mikrop dolu adada yaşadığımız için şanssız insanlarız biz. Kirli politikacıların kirli medyayla işbirliği içinde komplolar kurup,

süslü yalanlarla yan cahil ve halinden memnun görünen halkı kandırdığı bu ülkede, on iki insanı Nelson Mandela'nın yamyam olduğuna inandırmak için yeterli kanıtların bile kolayca bulunabileceğine eminim ben."

Alva onu şaşkın bir ifadeyle dinledi. Adam bunlan kolayca söylemişti ve bu sözleri yıllardan beri kafasında tasarladığı, düşündüğü belli oluyordu!

Hadda sesini hâlâ kontrol edebiliyordu, ama tek gözünde öfke parıltıları vardı. Eski karısının davranışları konusunda neler söylemişti?

Hor görme.

Duygu değişikliği.

Öfke.

Korkutmak, dehşete düşürmek.

Kansı onda tüm bu duyguları uyandıracak şekilde davranmış olabilirdi. Belki Hadda da şimdi bu duygulan kendisinden uzaklaştınp kansına yüklemek suretiyle, Alva'ya daha yakın, açık olduğunu göstermek istiyordu. Verdiği örnekte Mandela'yı kullanması da önemliydi. Değerli, dürüst bir adam olan Mandela çarpık bir rejim tarafından hapse atılmış, ama yıllar sonra serbest bırakılmış ve banş ve uzlaşmanın simgesi olmuştu. Hadda'nm inkarı da sanki sadece, destekleyici öz imajlanm daha çok arayarak desteklenebilirdi.

Hadda bu yönde yeterince uzaklara gidebilirse, bir gün farkında bile olmadan kendini bulmayı umut ediyordu. Alva da ancak o zaman onu nefret duygulanndan uzaklaştınp, daha pozitif, yapıcı kanallara yöneltebilecekti.

Alva o zamana kadar, onu Imojen'in peri masalı prensesi aşamasındaki halini hatırlamaya doğru itebilirse iyi olacaktı. Hadda kansına hayran olduğu dönemi hatırlayabilirse, belki o zaman gerçekte düşenin idolü mü, yoksa kendisi mi olduğunu düşünebilecekti.

Bu ideal sonuç ortaya çıkmasa bile, Hadda'nm hayatı hakkında Alva'nm en az bilgi sahibi olduğu bölüm olacaktı bu, çünkü bu konuda ondan başka çok az yaşayan kaynak vardı.

Hadda'nın gözlerindeki öfke panltısı yok oldu ve adam şimdi ona değerlendirme yapar gibi bakıyordu.

Alva, 'Onda bana verebileceği bir şey daha olmalı,' diye düşündü. İnsanın geçmişini yazmasının nasıl bir alışkanlık haline geldiğini biliyordu genç psikiyatr. Pek çok müşterisinde bu iş alışkanlık olmaktan çıkıp bir zorunluluk halini alıyordu. Böylece son görüşmelerinden sonra Hadda da yazmaya devam etmişti.

Fakat yazdıklan hayatının mahrem aynntılanna yaklaştıkça, bunlan psikiyatrı ile paylaşma konusunda doğal olarak daha çekimser olmaya başlamıştı.

Bu nedenle fazla meraklı görünmemek, onu zorlamamak gerekiyordu.

Alva, "Vaktimiz doldu, Wolf," diye konuştu. "Benden istediğin bir şeyler var mı? Kitap, gazete gibi şeyler? Daha önce de sormalıydım sana. Ya da daha kişisel şeyler, ömeğin canının istediği yiyecekler? Ya da bez mendiller, çorap gibi şeyler?"

Hadda onun konuyu değiştirmesine, ya da belki ihtiyacı olabilecek şeyleri düşünmesine sinirlenmiş gibi başını iki yana salladı ve "Imo hakkında konuşuyorduk," dedi. "Şu son bölümü yazdıktan sonra onun hakkında düşünmeye başladım."

"Evet?"

"Nefret duygum hakkında yazdıklarım demek istiyorum, bu duygulanmdan eminim. Ya da benim bir parçam emin bundan. Ama bir parçam da bunu hissettiğim için kendimden nefret ediyor. Bir anlamı var mı bunun?"

Alva başım salladı ve ciddi bir ifadeyle, "Asıl bunu hissetmeseydin anlamsız olurdu," diye cevap verdi.

Doğru cevap buydu işte. Ve Hadda gömleğinin içinden bir başka not defteri çıkardı.

"Bunu da okumak isteyeceğini biliyonım."

Alva defteri aldı ve "Teşekkür ederim," dedi. Sonra açtı ve ilk sayfaya bir göz attı.

Ve o anda, istediğini aldığını anladı.

Wolf

I

Hemen her ardamda vahşi bir çocuktum ben.

Tanrı kutsasın, annem ben altı yaşımdayken öldü. Doktorlar beyin humması dediler. Belki de çok geç fark edilmiş menenjitti.

Babamın teyzesi Carrie bizimle beraber yaşıyordu. Daha doğrusu biz onun Birkstane'deki çiftlik evinde onunla birlikte yaşıyorduk. Cumbria bölgesinde insanlar hâlâ gençlerin yaşlı insanlara bakmasını isterler. Aslında biz yanma taşındığımız zaman Carrie o kadar da yaşlı sayılmazdı. Birkstane çiftliği ve birkaç küçük tarla teyzenin kocasından kalmıştı. Teyze kırklı yaşların ortasında dul kalmış ve ellili yaşların başlarında olmasına rağmen biraz unutkan olmaya başlamıştı. Ayrıca eklem romatizması vardı ve hareket zorluğu çekiyordu. Normal olarak o bölgede komşuları ileri yaşlarına kadar ona yardımcı olabilirlerdi, ama teyzenin yakıtı komşusu pek yoktu, Ulphingstone Malikanesi kenarındaki en yakın köy olan Mireton bile ona birkaç kilometre mesafedeydi.

Teyzenin yaşayan tek akrabası babamdı ve bir sosyal görevlinin çiftlik etrafında dolanıp durduğunu öğrenince bir şeyler yapmak gerektiğini anladı. Ben o zaman küçüktüm ve sadece tahmin ettiklerimi söyleyebilirim, ama sanırım babam Birkstane'e taşınmasının uygun olacağını düşündü. Babam Sir Leon'un Orman Şefi olarak, köşk yakınında kendisine verilen küçük bir evde yaşıyordu, ama daha sonra onun, bir aptalın is-

tediği zaman kendisini atabileceği bir evde ancak başka bir aptal yaşayabilir, dediğini duydum. Babam Sir Leon'un bir aptal olduğunu düşünmüyordu elbette. Aslında çok iyi geçinirlerdi ve ben Leon'un kızıyla arkadaşlık etmeye başladığım zaman bu dostlukları daha da ilerledi.

İkisi de bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüler.

Ama bu çok daha sonraları oldu tabii.

Başlangıçta her şey çok iyi gidiyordu. Babamın işi için Birkstane'de malikane yakınındaki ev kadar uygundu. Annem harabeye dönmeye başlayan çiftlikte çalışıp onu yeniledi, düzene soktu ve Carrie de kendisine yardım eden bazı insanlarla yeni bir hayata başladı.

Ben bunlan sonradan öğrendim tabii. Dediğim gibi o sırada çok küçüktüm, Birkstane'de yaşadığım ilk yılları pekiyi hatırlayamıyorum, ama çok mutlu olduğumu biliyorum, fakat daha sonra annemin öldüğünü söylediklerinde ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum. Hayır, aslında onun öldüğünü değil de, ölümün dönüşü olmayan bir gidiş olduğunu, onu bir daha göremeyeceğimi öğrendiğim zaman çok üzüldüm.

Okulda ikinci sınıftaydım. Annemin yokluğuna alışmak için bir yıl çabaladım; ondan sonsuza kadar ayrılmak tesellisiz bir kayıp gibi gelmişti bana. O kadar gençtim ve kendi acıma o kadar dalmıştım ki, annemin ölümünün babamı nasıl etkilediğini, onun için nasıl bir darbe olduğunu fark edemedim bile, ama beni teselli ettiğini hatırlamadığıma göre, mutlaka o da annemin kaybı ile mahvolmuştu. Sanırım dikkat çekmiş olsaydım birileri bana yardım etmek isterdi, ama o kadar acı çekmeme karşın, normal davranıyordum ki, kimse bana yardım etmeye kalkmadı ve benim, olanları anlamayacak kadar küçük olduğumu düşünecek konuyu hiç açmadılar, bana karşı önemli bir şey olmamış gibi davranmaya özen gösterdiler.

Ama anlamadıkları bir şey vardı, ben içine çekildiğim kabuğumda adeta ölü gibiydim ve bir süre sonra yavaşça yaşama dönerken, bir daha bir insan kaybının bana bu kadar büyük acı vermemesi için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Evde hâlâ bir kadın olduğundan benim için özel bir uygulama yapma ihtiyacı hiç olmadı. Biz yanma taşındıktan sonra Carrie de beş yıl içinde eski sağlıklı haline kavuştu ve herkes onun evine bakabileceğine inandı.

Gerçek ise çok farklıydı. Yaşlı teyzenin hareket etme zorluğu olduğundan, benim gibi küçük bir yaramazla kolay başa çıkamıyordu ve annemim beni kontrol edici varlığı da olmadığından, teyzenin hafıza kayıplan yeniden ortaya çıkmaya başladı (daha sonra bunun Alzheimer başlangıcı olduğunu söylediler). Babam Fred ise işine gidiyor ve genellikle ancak akşam çay saatinde dönüyordu eve. Biz genelde erken yenen akşam yemeğine böyle derdik. Carrie nin unutkanlığı arttıkça evde yediğimiz yemekler de daha acayip olmaya başladı, ama biz önemsemedik bu durumu - çünkü ben yemek ayıramayacak kadar küçüktüm ve babam da yemek öncesi ve sonrasında birkaç bira içip sonra da arabasına atlayarak Mireton daki Black Dog'a gittiği için aldırmıyordu buna. Babam bölge polisinden kurtulmak için eski Defender arabasıyla çok iyi bildiği orman yollanndan gidiyor ve onu kasaba kenannda bırakıp, Dog'a kadar olan beş yüz metreyi yaya olarak kat ediyordu.

Özür dilerim, bu üzücü olaylara niyet ettiğimden daha fazla daldım galiba, sanırım sen aslında benimle Imojen'in nasıl bir araya geldiğimizi öğrenmek istiyordun. Fakat ben burada nasıl bir çocuk olduğumu anlatmaya çalışarak başladım işe ve bunu anlaman için geriye kalanını da bilmen gerekir.

Konuyu lazla uzatmadan şunu söyleyeyim; içgüdüsel olarak insanlara yakınlaşmak istemediğim ve evde de beni kontrol edecek biri olmadığı için yaramaz bir çocuk oldum. Her fırsatta kırlara çıkıp dolaşıyordum. Okuldan kaçmanın tehlikeli olacağını biliyordum ama içerde bir baş belası ve dışanda da bir sorun olmayı sürdürdüm. Okula çoğu zaman geç gidiyor, fırsat bulduğumda da erkenden çıkıyordum. Dediğim gibi, Carrie Teyze fiziksel ve zihinsel olarak benimle başa çıkamıyordu. Büyüyüp akıllandıkça, yaşlı teyzeyi daha çok sevmeye ve korumaya başladım.

Davranışlarım bir süre sonra dikkat çekmeye başladı elbette, ama kasabalarda yaramaz çocuklan görmezden gelmelerine ya

da Sosyal Hizmetler'e haber vermelerine karşın, kırsalda bu tür sorunlan evlerde çözerler. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen o zaman tahmin ettiğimden daha dikkatle takip edilmiş olduğunu anlıyorum. Postacı bölgenin gözleri, kulaklarıydı, kilise rahibi haftada bir iki kez evleri ziyaret eder ve bölge kadınlan çeşitli bahanelerle Carrie'yi ziyarete gelir, ev işlerinde ona yardımcı olurlardı. Fakat anlamadığım bir şey vardı; öğretmenler ve beni tanıyan insanlar yaramazlıklanma her zaman hoşgörü gösterirler, aldırmazlardı.

Sanırım birileri çıkıp kulağım' birkaç kez çekebilseydi daha iyi, daha uslu bir çocuk olabilirdim!

Sir Leon da beni yola getirme şansını elinden kaçıran bir başka kişi oldu. Sekiz ya da dokuz yaşımdayken onun av yeri bekçisine yakalandığımı hatırlarım. Ciddiye alınacak bir kaçak avcı değildim ama alabalık ya da tavşan bulduğum zaman da yakalamadan duramazdım tabii. Sir Leon'un alabalık doldurulmuş küçük gölüne baktığım gün aslında bir suç işleyecek değildim. Gölün kıyısına uzanmış, oynaşan balık yavrulanm seyrediyordum ki, Sir Leon'un bekçisi omzumdan tutup kaldırdı beni.

Adam beni tanıyınca, kamyonetine attı ve orman yollarından geçerek, babamın baltacılann başında durduğu yere götürdü. Sir Leon da oradaydı ve bekçi ona açıklama yaptıktan sonra babama, "Senin yaramaz çocuk bu mu, Fred?" diye sordu. "Adın ne senin çocuk?"

"Wilf," diye mırıldandım.

"Wilfmi?"

Adam yanıma diz çöküp saçlanmı okşadı, at muayene eder gibi ağzımı açıp dişlerime baktı ve sonra bana göz kırparak, "Senin adın Wolf olmasın sakm?" diye konuştu. "Bana öyle geliyor ki, seni Kurtlar emzirmiş. Bu da olanlan açıklıyor işte! Kurtlann emzirdiği bir çocuk ve ben şimdi onlann öldüğünü düşünüyorum."

Adam kendi esprisine gülerek ayağa kalkarken, ben ve babam dışında oradaki herkes de güldü.

* Kurt (Ed. N.)

Ondan sonra Sir Leon bana hep Wolf diye seslendi ve zamanla ben de alıştım bu isme. Aslında Kurtlar tarafından emzirilmiş olma fikri hoşuma gitti, bunun nedeni belki Sir Leon'un da büyük burnu ve kırlaşmış uzun, yele gibi saçlarıyla kurda benzemiş olması olabilir. Onun Ulphingstone olan soyadında da Kurtları anımsatan bir ifade vardı sanki.

Fakat babam işçilerinin ve patronunun önünde bu tür şakalardan hoşlanmazdı. O akşam evde kaldı ve annemin ölümünden sonra ilk kez benimle konuştu, ama gördüğünden de pek hoşlanmadı. Şikayetlerine ters cevaplar verince sol kulağımı çekti ve buna kızınca sağ kulağımı da çekti.

Ondan sonra biraz uslanır gibi oldum, ama vahşi yaşamdan zevk alıyordum ve insanları aldatmayı da öğrenmiştim, böylece eskisi gibi yaramazlığa devam ettim ama artık çok daha dikkatli hareket ediyordum.

Sanırım oldukça yalnız bir insandım ama bunu daha çok kendim istiyordum. İlkokulda diğer erkek çocuklarla her zaman iyi anlaştım; aslında çoğu benimle arkadaş olmak istiyordu ama ben genelde pek sokulmazdım onlara. Bunun nedeni belki de futbol liginde kimin şampiyon olacağı konusuna aldırmamamdı ama bundan daha derin bir şey de olabilirdi. Birçok kız da benimle arkadaş olmak ister gibi davranıyordu ama onlara da aldırmıyordum. Erkek çocuklarla en azından koşup oynayabiliyoı>hatta güreş edebiliyordum. Ama uzunca bir süre sonra bunların İhlarla da yapılabileceğini öğrendim.

Sonra ortaokula başladım ve orada da kabadayılığa devam ettim, çabuk sinirleniyordum. Çocukların iriliği ya da sayısı fark **etmiyordu** - bana kafa tutan olduğu zaman, adıma layık şekilde hemen saldırıya geçip yumruklarımla, ayaklarımla, dişlerimle ve kafamla dövüşüyor, sonunda rakibimi kanlar içinde yere atıyordum. Bir süre sonra şiddete başvurmaktan vazgeçtim, ama hâlâ bazı sorunlarım vardı. On iki yaşımdayken bir gün birisi dolabımı açtı ve oradaki eşyalanmı sprey araba boyasıyla boyadı. Bunu kimin yaptığını tahmin ediyordum. Ertesi sabah babamın küçük odun baltasını okula getirdim ve şüphelendiğim oğlanın dolabını

kırıp açarak içindeki her şeyi parçaladım. Tüm çocuklar okuldan kovulmamı bekliyordu ama Müdür beni karşısına alıp uzun bir nutuk çekti ve dolap hasarını babama ödettiler.

Babam bana nasihat etmedi ama kulağımı çınlatan bir tokat yedim ondan ve söylediğine göre, tokadın nedeni de düşmanım olan çocuğun dolap ve eşyalarını değil, onun güzel baltasını mahvetmemdi!

O olaydan sonra, her geçen ay biraz daha büyüyüp güçlendiğim için, kimse karşıma çıkıp da bana kafa tutmaz oldu. Tembel sayılmazdım ve başımı suyun üzerinde tutacak kadar ders çalışıyordum ve öğretmenlerin çoğu da hoşgörü gösteriyordu bana. Onlara hiçbir zaman yalakalık yapmadım ama çoğu beni sever görünür, başka çocukların cezalandırıldığı küçük haylazlıklarımı görmezden gelirlerdi. Hiçbir zaman gerçek bir arkadaşım olmadı, çünkü okul dışında yapmak istediklerimi hep yalnız başıma yapardım. Ama okul bahçesinde oynanacak oyunlar için takımlar kurulurken herkes önce beni isterdi.

Tek önemli temaslanm on üç yaşımdayken geçirdiğim kazadan sonra oldu. Geçirdiğim kaza hakkında bir şeyler duymuşsundur, Elf, o kazada sırtımdan yaralandım ve mahkemede o ahlaksızlar bunların o kirli videolar yüzünden olduğunu söylemeye çalıştılar. O gerçek bir kazaydı, benim dikkatsizliğim ya da hatam yüzünden olmadı. Birkaç bin yıldan beri orada demirlenmiş gibi duran o kaya parçası, üzerine çıktığım anda yerinden kopmaya karar verdi. Bir buz tabakasının üzerine düştüm, tepeden aşağıya yüz metre kadar yuvarlandım ve kurtarma ekibi beni bulduğu zaman yaşamayacağımı düşünmüşler. Diğer yazılarımda bundan **bahsetmemiş** miyim? Sanırım yazdım bunu ve sen de üzerimde sürekli bir hasar kalmadığını ve birkaç ay sonra tekrar tepelere çıktığımı biliyorsundur, sadece sırtımda o yara izleri kaldı işte.

Ama o kazadan sonra, dağ arama-kurtarma timlerinin ne kadar müthiş insanlar olduğunu anladım. Bana gerçekten çok iyi davrandılar. Onlara katılamayacak kadar gençtim ama onlarla beraber dolaşmaya başladığımda hiçbiri itiraz etmedi ve birkaçı beni gerçekten kanatlan altına alarak gerçek dağcılığı öğretti.

Açık söyleyeyim, yıllardır kendi başıma uğraşarak başarmaya çalıştığım bazı işleri kolay yoldan çözmeyi öğrenerek bazı hileli yollara saptığım da oldu elbette, ama mantıklı davranmayı öğreniyordum ve ağzımı sıkı tutmasını da bildim.

Evet, artık Imojen konusuna gelebiliriz.

Onu ilk kez gördüğüm zaman on beş yaşımdaydım - o ise benden bir yaş küçüktü.

Sir Leon'un bir kızı olduğunu biliyordum ve onu daha önce de uzaktan görmüştüm, ama o gün ilk kez dikkat ettim ona.

Daha önce de söylediğim gibi, Sir Leon'la ilk karşılaşmamızdan sonra, ne zaman karşılaşsak bana Wolf diye hitap ediyor ve ciddi bir ifadeyle sürünün geri kalanının nasıl olduğunu soruyordu. Ben de ona hırlar gibi cevap veriyordum. Bir gün babam bana doğru konuşmamı söylediğinde, Sir Leon, "Boş ver, Fred, çocuk Wolf gibi konuşuyor ve ben de onu anlıyorum," dedi, sonra o da hırlar gibi bir şeyler homurdandı ve gülmeye başladı, tabii ben de onu anlamış gibi güldüm. Ondan sonra adam benimle hep hırlar gibi konuştu ve güldü.

Biz köylülerle şatoda yaşayanlar arasında eski feodal anlamda bile sosyal bir ilişki yoktu elbette; çalışanlar için Noel kutlaması, köy bayramı gibi şeyler de yaşanmazdı. Sir Leon iyi ve dürüst bir patrondu, ama karısı, yani benim aziz kayınvalidem evde bağırır dururdu.

Beyaz Rusya göçmeni bir ailenin kızı olan Kira, sosyal davranışlarında atalarından bile daha çarcıydı. Çalışanların köle olduğuna ve onlara karşı yumuşak davranmanın tembelliklerine neden olacağına inanırdı. Ona göre bizler hemen her zaman akraba evliliğinden gelmiş, aldatan, hırsız ve her fırsatta bizden üstün olanlara tecavüz eden insanlardık.

Onu görenlerin şapka çıkararak selamladığım ya da yüzüne düşen perçemini düzelttiğini sanmıyorum, ama kadm size selam ve saygı bekler gibi bakardı.

Bu nedenle Sir Leon bir yaz günü babama, şatoya gidip çocuklarla oynayabileceğimi söylediği zaman çok şaşırdık.

Sonradan anladık ki, şatoda bazı misafirler ve onların toplam beş kız ve benim yaşımda olan bir erkek çocukları vardı ve Sir Leon da etrafa iyi görünmek için benim de onlara rehberlik yapmamın, onlarla birlikte eğlenip oynamamın iyi olacağını düşünmüştü.

Ben şatr i gitm?' Vemedim ama babam ısrarla gitmem gerektiğini söyledi, ona göre, artık insanlara karşı nazik davranmayı öğrenmeliydim, Sir Leon bana karşı hep nazik davranmıştı, eğer ben onun istediğini yapmazsam, yaz tatili sonuna kadar bana göz açtırmaz, istediğim hiçbir şeyi yapamazdım, Babam buna benzer bir sürü şey söyledi ve bu durumda ben de güneşli bir yaz günü öğleden sonra Birkstane arkasındaki sınır duvarını tırmandım ve ormanın içinden şatoya doğru yürüdüm.

Bu şatoda kale burçları, kuleler ya da etrafında hendek gibi şeyler yoktu. Sanırım burası Ortaçağda gerçek bir şatoydu, ama zaman içinde yıprandı, bazı yerleri ya top gülleleri ya da ihmal sonucu yıkıldı ve aile burayı yeniden inşa edip yenilerken yapıyı küçülttüler ve sonunda büyük bir ev oldu burası.

Fakat ben şimdi bunları bir yetişkin olarak anlatıyorum. O gün ağaçların arasından çıktığım zaman, muhteşem bir yapı çıktı karşıma, adeta Windsor Kalesi'ni andırıyordu.

Herkes ön bahçeye yayılmıştı. Onlara doğru ilerlerken, babamın bana zorla giydirdiği Pazar günü kıyafetinin tamamen yanlış bir seçim olduğunu düşündüm. Herkes kot pantolon ve tişört gibi yazlık spor kıyafetler giymişti, takım elbise giymiş hiç kimse göremedim. Birden geriye dönüp kaçmak istedim oradan, ama Sir Leon beni gördü ve bana doğru geldi.

Wolf hırlaması yapar gibi, "Hırrr," diye gürledi. "Wolf, geldiğine sevindim, evlat. Sanırım soğuk bir limonata hoşuna gidecektir. Şu ceket Ve kravatını da çıkarsan iyi olur, rahatlarsın - bu sıcak havada sıkılırsın onlarla."

Böylece çocuklarla tanıştırmadan önce beni o komik halimden kurtardı.

Yaşları on birle on beş arasında değişen kızlar beni pek umursamadılar. Sir Leon çimlerin üzerine uzanmış uyur gibi yatan oğ-

lan çocuğunu ayağıyla dürtünce çocuk dönüp dirseği üzerinde doğruldu ve bana bakıp gülümsedi.

Sir Leon, "Johnny, bu delikanlı Wolf Hadda," dedi. "Wolf, bu delikanlı da Johnny Nutbrown. Johnny, Wolf'a bir bardak limonata getirir misin, evlat?"

Sir Leon bunları söyledikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Johnny, "Adın gerçekten de Wolf mu senin?" diye sordu.

"Hayır, adım Wilf," diye cevap verdim ona. "Ama Sir Leon bana Wolf adım taktı."

Çocuk gülümsedi ve "O zaman ben de sana Wolf diyeceğim," dedi.

Sonra gitti ve bana bir bardak iimonata getirdi.

O ilk karşılaşmamızda hiç etkilenmedim Johnny'den. Çocuk, bakışları, davranışları ve konuşmasıyla, başka bir gezegenden gelmiş bir yaratık bile olabilirdi. Ona gelince, daha sonraki yaşamında da gördüğüm gibi, o zaman da gelmiş geçmiş ve gelecek hiçbir şeyden rahatsız olmayan bir tipti. Konuşmaktan bile çekinen bu köylü çocuğunu pek umursamadı. Sanırım beni buraya ona arkadaşlık etmek üzere getirdiklerinin bile farkında değildi. O kadar kızın arasında tek erkek çocuk olmanın da onu rahatsız ettiğini sanmıyordum. Sir Leon belki de onun bu koşullarda ne hissedebileceğim düşünmüş olmalıydı.

Zayıf, uzun boylu, sportmen vücudu ve yüzü çok güzel olan bir kadm yanımıza geldi, buz gibi gözlerle birkaç saniye durup bana baktı ve sonra uzaklaştı. Bu kadın Leydi Kira idi. Bu buz gibi bakışlar ve kadının sessizliği gelecekteki tüm karşılaşmalarımızda da devam etti.

Diğer yetişkinleri pek hatırlayamıyorum. Kızlarsa parlak renkler ve cırtlak sesler olarak kalmış aklımda. Imojen dışındakiler tabii. Önce onun Sir Leon'un kızı olduğunu bile bilmiyordum, Dans etmeye başladıkları zamana kadar, o da diğer kızların oluşturduğu bulanık görüntünün bir parçasıydı.

Yetişkinlerin çoğu oradan uzaklaşmış, bir yerlere gitmişlerdi. Johnny birkaç kez benimle konuşmayı denedi ama sonra vazgeçti ve yine uzanıp uyumaya başladı. Kızlarda bir radyo ya da

kasetçalar vardı galiba, bilmiyorum. Bir süre sonra o günlerde popüler olan bir müzik duyuldu ve onlar da dansa başladılar. Disko dansıydı bu. Sanırım müzikal bir sahneydi - benim için klasik bale müziği de aynı şey olabilirdi - ama gençlik müziği denen bu alan beni pek ilgilendirmiyordu.

Kızlar garip figürlerle danslarına devam ederken, içlerinden biri diğerlerinden farklıymış gibi geldi bana; bunun nedeni diğerlerinden daha güzel olması değildi - aslında tepsinden daha sıskaydı o - ama diğerleri grup olarak danslarını sürdürürken, bu kız kendini tamamen müziğe kaptırmış gibiydi. Bir çölün ortasında yalnız olsa bile yine bunu yapar diye düşünüyordu insan.

Bir süre sonra diğer kızlar da onun bu halini fark ettiler, birer birer yavaşlayıp durdular. Sonunda yılankavi kıvrımlarla, müziğin ritmine kapılmış olarak dans eden bir tek kız kaldı ortada, sanki sadece müziğin ritmine değil de ayaklarının altındaki çimenlere, başının üstündeki gökyüzüne ve arka planda kalan ormanın parlayan ağaçlarına da uyum sağlayarak dans ediyordu. Üzerinde diğerlerinin aksine, dans edip dönerken uçuşan ince, beyaz bir yaz elbisesi vardı ve uzun sarı saçları da başının etrafında güneş ışınlarından oluşan bir hale gibi dalgalanıyordu

Büyülenmiş gibi ona bakıp kalmıştım, transa girmiş gibiydim. Bunun ne anlama geldiğini bilemiyordum ama müthiş etkilendiğim belliydi. Bunun durmasını istemiyordum. Orada oturmak ve bu küçük ve henüz tanımadığım kızın dansını sonsuza kadar seyretmek istiyordum.

O sırada Johnny, ben farkında olmadan uyanıp doğruldu ve "Aman Tanrım, Imo yine başladı işte!" diye konuştu. "Ona müzik ver, sırık üzerindeki maymun gibi hemen dauıs etmeye başlar."

Çocuğun bunu kötü niyetle söylemediği belliydi ama ben yine de dayanamadım.

Onun burnuna bir yumruk attım. Hiç düşünmeden yaptım bunu. Sadece yumrukladım işte S

Çocuğun burnu kanamaya başladı ve orada kalmış olan yetişkinlerden bir kadm - belki de Johnny'nin annesiydi - bize bakı-

yor olmalıydı ki, bir çığlık attı, johnny çimlerin üzerinde doğrulup oturdu ve avucuna akan kanlara bakmaya başladı.

Ben o anda sadece oradan mümkün olduğunca uzaklara kaçmayı düşündüm tabii. Hemen döndüm ve bacaklarımın bütün gücüyle ormana doğru koşmaya başladım.

Ormana kısa yoldan koşarken Imojen'in yanından geçtim. Kız dansı bırakıp bana baktı ve hem ona doğru koşarken, hem de onu geçtikten sonra gözleriyle takip etti beni ve ormana doğru birkaç yüz metre koşmaya devam ederken de sanki gözlerini hep üzerimde hissettim.

Imojen'le ilgili ilk anım bu işte. Sanırım o zaman bile, kaba ve eğitimsiz olmama rağmen, benim sonsuza kadar ona ait olduğumu ve onun da bana ait olduğunu biliyordum.

İnsan nasıl da yanılabiliyor, değil mi, Elf?

ii

Biraz önce yazdıklarımı okudum.

Bana öyle geliyor ki, bu yazdıklarım tam senin istediğin gibi oldu, Elf. Çocukluk travması ve tüm o pislikler işte!

Ama belki de şunu açıklamadım; ben çocukluğumu *sevdim, zevk aldım ondan.* Büyüleyici bir zamandı o. Şiir okur musun sen? Ben okumam. Ya şiir seven bir tipsindir ya da mantığına göre hareket eden. İşte, ben mantık adamıyım. Okulda öğretmenlerimi mutlu emek için bazı şeyleri öğrendim, ezberledim, ama onları anlattıktan sonra hemen unutma oyununu da öğrendim. Unutamadığım anılarım okul günlerimden değil de daha çok kızım Ginny'den kalanlar.

O son yaz mevsiminde, yani 2008 yazında bir zamandı, hatırladığıma göre çoğu zaman yağmur yağıyordu, Ginny belki de bu yüzden yaz ödevlerine erkenden başladı.

Lüks ve pahalı okulunda şiire önem veriyorlardı ve o da ödev olarak Wordsworth'tan bazı satırlar yazmak zorundaydı. Ben Cumbria'lı olduğum için, Ginny benim o şair hakkında bir şeyler bildiğimi düşünmüştü. Bir baba kızına hayal kırıklığı yaşatmak

istemez ve ben de bu nedenle şiire bir göz attım. Adamın dılı deliceydi ve bir şeyler söylemek istiyordu ama ben şaşırdım ve bu herif benim hakkımda yazıyor galiba, diye düşündüm!

Adam çocukluğundan söz ediyor, yaptıklarını, dik kayalıklara tırmandığım, ay .şığında kaçak avlandığım, golde dola^" latıyordu, ama insanın dikkatini çeken satırlar onun için her şey, özetleyenlerdi.

Güzel tohumlama zamanı ve ben buyudum
Hem sevgiyle hem de korkuyla büyütüldüm.

Bu bendim. Kötü davranılmamn ya da saldırıya «8"^^ sundan söz etmiyorum burada, böyle şeyler olmadı. Otuz m^ bir uçurumun kenarına asılmış, zorla tutunurken ya da zifiri kara hk bir gecede, etrafı göremediğiniz bir yerde, bınnın soluk soluğa nefes aldığını duyunca hissettiğiniz korkudan soz e iyonun, yaşa ma duygunuzu daha keskin bir şekilde hissettim bu korku. K p atışlarınızı hızlandırır, ondan kurtulduğunuz zaman dans etmek, bağırmak istersiniz, böyle bir korkudan bahsediyorum:

Neden söz ettiğimi anlıyor musun, Elf? Yoksa cinselliğin ne olduğunu bilmeyen çocuklarla uğraşsan bile, her şeyin emsiye e ilişkilendirildiği şu Freud söylemlerine mı saplanıp kaldın .

Ben husyelerim düştükten sonra bile cinsiyetle pek ılgı c medim. Belkı de öyle bir fiziksel yaşantım vardı kı, o konuyu yeterince düşünecek zamanım olmadı. Bazen kadın arzuladığım oluyordu elbette ve o zaman da ben kendimi tatmin e ıyor um Fakat pis şakalar yapmak, açık saçık kitaplar okumak ve dnü arkadaşlarımın çoğu gibi kızlarla neler yaptığımı anlatmak ıçm

vptpnnce z<ım<iii fouliiin&cİım» w ’

Aslına bakarsan, bu isi öğrenmek için fırsat da söyleyemem elbette. Ben onlara umursamaz götünsem de birçok Vuz benimi™ arkadaş olmak istedi, atna ben onlarla yakt,: ««■ mek yerine dağlara, tepelere tırmanmayı yeğledim diyebiliri .

Bu durumda senın emse, deneyim diyebtleeeğın ₅eyı ben ancak... pekala, sana bunu da anlatayım.

Daha doğrusu kendime anlatayım bunu. Senin bunu görmene ızm vereceğimi hiç sanmıyorum, Elf, ve bu demektir ki, eğer karar verirsem, bunu paramparça etme hakkım kendimde bulurken tamamen açık, samimi olabilirim.

O halde Imojen i arkamda bırakıp onmana doğru koştuğum o zamana geri dönelim; Johnny kanayan burnunu tutarken, ebeveyni öfke içindeydi, Sir Leon büyük hayal kırıklığı yaşıyordu ve Leydi Kıra ona, *ondan ne bekliyordun ki,* der gibi bakarken, adeta burnundan soluyordu.

Johnny'nin burnunun kanadığını kesin olarak biliyordum da, diğerlerini tahmin ediyordum tabii. Ama Sir Leon'un tavsiyesiyle çıkardığım ceketimi ve kravatımı orada bıraktığımdan eroindim.

Sir Leon o akşam Birkstane'e geldi.

Ben yatak odamdaydım. O gün yaşadıklarımı doğal olarak babama ya da Carrie Teyze'ye anlatmamış, sadece onların iyi eğlenip eğlenmediğim konusundaki sorularına bir şeyler mırıldanarak cevap vermiştim.

Dışarıda araba sesi duyunca pencereden baktım ve Sir Leon un Range Rover'mı görünce, pencereden atlayıp kaçarak bir yerlere saklanmayı düşündüm.

Sonra, Sir Leon ön koltuktan indikten sonra arabada birisinin daha olduğunu gördüm.

Soluk yüzünü pencereye dayamış, bana bakan kişi Imojen'den başkası değildi,

Bir aıı için göz göze geldik. Benim yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum, ama onun yüzü tamamen ifadesizdi.

O anda babamın, "Wilf! Hemen buraya gel!" diye bağırdığını duydum.

Artık kaçamazdım, o fırsatı kaçırmıştım. Aşağıya indim ve kaderime razı oldum.

Ama korktuğum kadar kötü olmadı sonum. Sir Leon çok yumuşak, hoşgörülü bir adamdı. Erkek çocukların her zaman kavga ettiklerini, bunun onların genlerinde olduğunu, benim Johlıny'yi istemeyerek yumrukladığımı, zaten onun burnunun

kırılmadığını ve küçük bir özür notu yazmakla olayın kapanacağım umduğunu söyledi.

Ben özür notunu yazarken babam başıma dikilip izledi beni.

Sevgili dostum Johnny, burnunu kanattığım için çok özür dilerim, bunu istemeyerek yaptım, bir kazaydı bu. İyi dileklerimle, Wilfred Hadda.

Babam Leydi Kira'ya da bir özür notu yazmamı istedi ama Sir Leon bunun gereksiz olduğunu, özrümü ona sözlü olarak ileteceğini söyledi.

Sir Leon giderken koluma hafifçe vurdu ve "Biz Kurtlar bazen böyle hırlarız işte, değil mi delikanlı?" dedi.

Sir Leon gittikten sonra babamın beni tutup döveceğini düşündüm, ama o sadece bana baktı ve "Bu olay ikimiz için de ıyı bir ders olsun, evlat," diye konuştu. "Ben bu dersi uzun zaman önce aldığımı düşünmüştüm, ama almamışım demek. Benim Hatam bu. Bizim gibi sade vatandaşlarla Ulphingstone ailesi mensuplan gibi insanlar bir araya gelmezler."

"Neden, onlar bizden daha iyi olduklan için mi?" diye sordum.

Hemen, "Hayır!" diye cevap verdi. "Hadda ailesi de herkes kadar iyidir. Ama kumruların içine kanşmaya kalkarsan karmaşa yaratırsın!"

Böylece olay kapanmış oldu. Babam da bu olayda kendisini biraz sorumlu hissetmişti. Bense bu olaydan bu kadar kolayca kurtulduğum için mutlu olmalıydım tabii, ama o gece yatağıma yatınca, Imojen'den ve onun neden babasıyla birlikte Birkstane'e geldiğim düşünmekten alamadım kendimi.

Ama bunu ertesi gün öğrendim. Kız hiç kuşkusuz bu taraflara yalnız başına nasıl gelebileceğini öğrenmişti. Kahvaltıdan hemen sonra, yani sabahın saat yedisinde evden çıktım. Babam ve Carrie Teyze altıda kalkarlardı. Teyze günde bir öğün yemeği iyi hazırlardı ki, o da sabah kahvaltıydı ve bütün yıl her sabah yulaf ezmesi, omlet, sosis ve esmer ekmek yemekle mutlu olduğunuz sürece her şey yolunda demekti. Eğer biraz geç kalkma istersem ceza olarak kahvaltımı kendim hazırlamak zorunda kalırdım ve bu yüzden genelde erken kalkardım.

Temmuz ay, sonlarında çok güzel bir sabahtı. Güneş vaklak bır buçuk saa, önçe do|mnş,n ve evin arkasındaki lepen,n

hyordT[illegible] taş-

O gun ne yapacağım konusunda kesin bir planım yoktu, yine kırlarda dolaşıp akşamüzeri göle dalmayı düşünüyordum, ama belki daha sonra tepelere tırmanmak isteyebilirim diye sırt çantamın uzenne bır halat yumağı attım ve kemerime de sapan,m,

[illegible] yürümüştüm ki, Imojen birden bir ağacın arkasından çıkarak yolumu kesti.

Şaşırdım, ne söyleyeceğimi bilemedim ve sustum. Kızm üzerin le tişört, şort ve ayaklannda spor ayakkabıları vard,. Sırtına uçuk bır çanta takmış, başına geniş kenarlı bır şapka giymişti

bu nedenle yüzündeki ifadeyi hemen göremedim.

Kız bana baktı ve "Johnny'nin dediğine göre, benim dansımla lay ettiği için yumruklamışsın onu," diye konuştu. "Seni görürsem ¡yı olduğunu ve iyi yumruk attığını söylememi istedi."

O anda çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Nutbrown'm yerinde en olsaydım bu kadar nazik olmazd.m herhalde, diye düşüncıum. Kesin olarak emindim bundan!

Yanı buraya kadar bunu söylemek için mi geldin?" diye sorum. Harika. O zaman ben gideyim artık."

Onu kabaca bır tav,rla yana doğru ittim ve yürümeye başadım. Kızın orada kalacağını düşünmüştüm, ama bir süre son-

duydurrT [illegible] sesini

Geriye dönüp ona baktım ve "Ben dağa tırmanacağım," dedim. "Senin nereye gittiğini bilmiyorum ve umurumda da değil

Bak Elf, eğer bır gün önce aşık olup çarpıldığım bir kızla nasıl olup da böyle kaba ve ters konuştuğumu merak ediyorsan söyleyeyim; unutmamalısın ki, o zaman on beş yaşında, garip, kaba, etrafında konuşacak yeterince insan olmadığı için konuşmayı da pek beceremeyen bir çocuktum.

Ayrıca, açık konuşmak gerekirse, üzerinde spor kıyafetle ve altın sarısı saçları o aptal şapkanın altında saklı duran bu kızın, çimlerde dans eden o hayal gibi kız olduğuna inanmak zordu.

Kafam karıştı ve orada durup ona bakmaktansa tekrar yürümeye karar verdim, başka seçeneğim yoktu.

Düzlükte o da yanımda yürüyor, yokuşlarda bir metre kadar arkamdan geliyordu. Yalnız olduğum zamankinden daha hızlı yürümeye başladım ama kız yine bana ayak uydurmakta gecikmedi. Wastwater denen göle geldiğimizde, kasten güneydoğu yönündeki patikaya saptım, bu yol yaklaşık üç yüz metre yüksekliğinde ve Scress denen dimdik kayalık tepenin dibinden giderdi. Göl kenarını takıp eden bu yol kaya parçalarıyla doluydu ve orada yürümek çok zordu. Kızın bu yoldan korkup geriye döneceğini düşünüyordum ama yolun sonuna geldiğimde onu yine yanımda buldum. Bu durumda vadiyi kat ettim, Wasdale Head deki hanın yanından geçip Mosedale'e yürüdüm ve Kirk Fell ve Pillar arasındaki Black Sail Geçidi'ne kadar hiç durmadım.

Oldukça engebeli bir arazide yaklaşık on kilometre yürümemize rağmen kız peşimden ayrılmadı ve benden fazla da yorulmadı. Şimdi başımda bir soran vardı. Daha fazla yürüyüp ara patikalara sapsam bile bu kız yanımdan ayrılmayacaktı. Ama istese geldiğimiz vadi yolundan kolayca geri dönebilirdi ve böyle açık bir havada Black Sail civarında yürüyüş yapan pek çok insan olurdu, bu yüzden onu vicdan azabı çekmeden burada bırakabileceğimi düşündüm.

Bir yerde oturdum ve sırt çatmamdan su şişesini çıkarıp birkaç yudum su içtim. Imojen ise bir kutu kola çıkardı ve ondan içti.

"Aptallık bu," dedim.

Sinirlenmedi ama biraz şaşırmış gibi, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü o teneke kutuyu bir şişe gibi yeniden kapayamazsın, hepsini içmek zorundasın."

"Ee, ben de hepsini içerim o zaman."

"Yeniden susarsan ne olacak peki?"

Kız sırt çantasını saiiayıp içindeki diğer kutuların sesini dinletti bana, ve sırıtarak, "O zaman bir kutu daha açarım," dedi *ben* de ister misin biraz?"

Kutuyu bana uzattı ama başımı iki yana salladım. Aslında birkaç yudum kola içmek hoşuma giderdi tabii, ama onu başımdan savmayı düşünürken, dudaklarının değdiği kutudan bir şey içmek aşırı samimi bir hareket gibi geldi bana.

"Annen baban merak etmezler mi seni?" diye sordum.

'Hayır, onlar Jules ve Pippa ile beraber Greendale'de yürüyüşe çıktığımı sanıyorlar."

Söylediği isimlerin bir önceki gün gördüğüm kızlardan ikisi olduğunu anladım. Imojen o kızlara yürüyüş yapmayı teklif etmiş, ama bunun için çok erken kalkmaları gerektiğini söyleyince kızlardan ıkısı bundan vazgeçmişlerdi. Imo diğer iki kızı yürüyüşe ikna etmiş, ama şatodan uzaklaştıklarında yalnız başına yürüyeceğini söylemiş, kızlardan da kendisini korumaların, istemişti.

Arkadaşlarla saat beşte buluşacağız," dedi. "Bu yüzden çok vaktim var."

Aptalca davrandım ve "Ne için vaktin var?" diye sordum ona.

Bir şeyler umut ediyormuş gibi bir ifadeyle, "Sen ne yapacaksan," dedi. "Çok eğleneceğiz gibi geliyor bana. Jules ve Pippa ile yapacaklarımızdan çok daha eğlenceli olacağına eminim."

Anladığım kadarıyla, Sir Leon ve şatoda çalışan adamlardan benim hakkımda bazı şeyler öğrenmişti.

Onlardan öğrendiğine göre, ben boş zamanlarımda kırlarda dolaşıp duruyor, Tanrı bilir ne yaramazlıklar yapıyordum. Geçirdiğim kazayı, mucizevi kurtuluşumu ve daha sonra dağcılarla neler yaptığımı öğrenmişti. Benim sabahlan genellikle çok erken kalktığımı da öğrenmiş ve benimle yürüyüşe çıkmaya karar verince o da erken kalkmıştı.

Ama bir sorun vardı, bütün bunlan bana anlatmasına izin verip onu dinlediğime göre, onun suç ortağı olmaya doğm bir adım atmış oluyordum. Onu ekmeye çalışsam biie, bu kız uzaktan da olsa beni takıp edebilecekti. Onu şatoya götürmeyi deneyebilirdim ama zorlamak da istemiyordum. Kesin olarak bildiğim bir

şey vardı; Imo'nun, bu günü kız arkadaşlarıyla birlikte geçirmediği anlaşılırsa, ne kadar masum olduğumu söylesem de Leydi Kira affetmeyecekti beni.

Bu durumda ondan kurtulamayacaktım. En iyisi onu birkaç saat oyalamak ve her şeyden önemlisi de, diğer iki kızla zamanında buluşmasını sağlamak olacaktı.

"Pekala," dedim. "Harekete geçme zamanı geldi."

Ayağa kalkınca onun kola kutusunu yerde bıraktığını gördüm ve hafifçe tekmeledim onu. Kız önce kutuya, sonra bana baktı, bir an düşündü ve gülerek kutuyu yerden aldı, sırt çantasına attı.

Delilikti bu, ama nedense patronluğumun kabul edilmesi heyecanlandırıyordu beni. Bu nedenle, onu bilinen ana yoldan Pillar'a götürmek yerine, High Level yolunu kullanmaya karar verdim. Bu yol Ennerdale üzerinden dolanıyor ve Pillar Kayalığı arkasındaki dik bir tırmanışla zirveye çıkıyordu.

Ama bu kötü bir hataydı. Kız Pillar Kayalığı'nın adım duymuştu, çünkü bir arkadaşının ağabeyi bir bahar günü oradan düşmüş ve çocuğun iki bacağı da kırılmıştı.

"Evet, bu olayı hatırlıyorum" dedim. "Onu aşağıya taşıyan birkaç gençle tanıştım. Onun ve yanındaki arkadaşlarının acemi olduklarını, ne yaptıklarını bilmediklerini söylediler."

Imo, "Ama arkadaşımın söylediğine göre, ağabeyi daha önce Alpler'e tırmanmış," diyerek itiraz etti bana.

Ben dağ kurtarma timindeki arkadaşlarını yalancı çıkaran bu söze sinirlendim ve "Ya, öyle mi?" diye söylendim. 'Slab ve Notch'ta tutunamadığına göre o kadar da iyi olmamalı. Orası sadece dik bir yokuş, çıkmak için halata bile ihtiyaç yoktur."

Bunu söylerken biraz abarttığımın farkındaydım. Tamam, zorluk derecesi olarak bu popüler yol, 3. derece tırmanış sayılırdı, ama önü tamamen açıktı. Düştüğünüz zaman çok yüksek bir yerden düşmüş olurdunuz. Sadece gerçek dağcılar ya da aptallar halatsız giderdi oraya. O bahar günü oradan düşen delikanlı sadece iki kırık bacakla kurtulduğu için şanslı sayılırdı.

Imo, "Sen hiç çıktın mı oraya?" diye sordu.

"Evet, birkaç kez çıktım."

"Yalnız başına mı yanı?"

"Evet."

Yalan değildi bu. İlk çıktığımda on yaşımdaydım ve herhalde o zaman çok aptaldım. Örümcek gibiydim ve şimdi düşündüğüm zaman başımı döndüren kayalara tırmanıyordum. Nasıl oldu da hiç düşmedim ve parçalanmadım bilmiyorum.

Kurtarma timiyle tanıştıktan sonra biraz daha mantıklı davlanrnaya başladım ama yine de yalnız başıma dağa tırmanmaktan hoşlanıyordum. Piilar Kayalığıma ikinci kez geçen ilkbaharda

• Kurtarma timindeki arkadaşlarımın kazayla ilgili konuştuklarını duyunca, içimde oraya gitme konusunda dayanılmaz bir arzu uyandı. Hatırladığıma göre, Notch'rta durdum ve o gencin aşağıya yuvarlanışını düşündüm. Oradan aşağıya düşen bir insanın neler düşündüğünü merak ettim. Bunu öğrenmek de ancak oradan aşağıya düşmekle mümkün olurdu.

Ama endişelenme, ciddi değildim bunu düşünürken. Düşsem bile bu olay ancak dağcı dostlarım, etkilerdi! Ama Slab ve Notch u basit bir tırmanış olarak umursamamam şimdi biraz daha tedirgin etmişti beni.

Imo, "O halde gidelim oraya," dedi.

Seninle beraber mi? Mürnkün değil bu!"

"Neden peki? Bıraz önce bunun çok kolay bir tırmanış olduğunu söylemedin mi sen?"

"Evet, ama senin gibi biri için söylemedim bunu."

"Ne demek benim gibi biri için? Biz okulda da tırmanışlar yaparız. Spor salonunda duvara bile tırmandım ben."

Daha sonra öğrendiğime göre, bu söylediği doğruydu, Imojen'ın dağa tırmanma hevesi ebeveynini telaşlandırmış ve okula haber gönderip kızın bir daha duvara tırmanmamasını istemişlerdi.

Evet, Imo'nun ebeveyni amaçlarına ulaşmış olabilirlerdi ama ben buna itiraz edemezdim.

Ben itiraz edince, Imo ben olsam da, olmasam da oraya çıkacağını söyledi ve ben de onunla beraber gidersem en azından halatımın ucunda kalmasını sağlayabilirim diye düşündüm.

Doğrusunu istersen, benim yıllardır yaptığım gibi, onun da bir örümcek gibi dimdik kayalara tırmanmaya hazır olması, bu konudaki arzusu, onu yine çimlerin üzerinde dans ederken görmüşüm gibi etkiledi beni.

Böylece gittik oraya, ben öndeydim ve halata bağlı Imojen de arkamdaydı. Hiçbir sorun yaşamadık ve Imo birçok noktada altında birkaç yüz metrelik uçurum olmasına karşın hiç endişe duymadı, korkmadı.

Kayalığın tepesinde durduğu zaman yüzündeki ifadeyi görmek her şeye değerdi doğrusu. Üç tarafı da tamamen açık ve tam arkasında yükselen muazzam Piilar Tepesi'yle, görülmesi gereken çok güzel bir yerdir orası.

Imo manzarayı uzun süre, içine sindirerek seyretti, sonra mutlu bir gülümsemeyle dönerek bana baktı.

Şapkasını çıkarıp, altın sarısı saçlarının hafif rüzgarda uçuşmasına izin vererek, "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra yumuşak hareketlerle tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı, şortunu sıyırıp attı ve dönüp bana bakarak, "Benimle sevişmek ister misin?" diye sordu.

Şoke oldum, şaşkın gözlerle ona bakıp kaldım.

Bir yandan, Piilar'm tepesine tırmanmak üzere olan herhangi bir kişi, bulunduğu yerden burasını rahatça görebilir diye düşündüm.

Diğer yandan da kızın çok sıska olduğunu gördüm, kaburga kemikleri sayılıyordu, göğüsleri yeni oluşmaya başlamıştı ve on dördünden ziyade, on yaşında bir kız çocuğu gibi görünüyordu. İnsanı ancak, şu pomo dergilerinden kesilip okulda elden ele dolaşan şişirilmiş lastik bebek resimleri kadar etkileyebilirdi.

Fakat başkaları tarafından görülme tehdidine, ondaki kadınsı çekicilik eksikliğine rağmen, kalbim, ruhum ve evet, vücudum da onun bu sorusuna, "Evet, seninle sevişmek istiyorum! diye bağırıp cevap vermek istiyordu.

Ve yaptım bunu.

Nasıl bir şeydi sevişmek? Hem benim, hem de onun için ilk sevişme deneyimiydi bu. Bundan eminim, çünkü onda kanama

oldu. Böylece ben bir bakir ve o da bir bakire olarak, bu *işi* sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi, birbirimize kenetlendik ve ikimiz de korkunç zevk aldık bundan. Eğer onun o pahalı okulunda bu tür sevişme sahneleri olan filmler göstermiyorlarsa ve o da bunları taklit etmiyorsa, gerçekten büyük zevk aldı sevişmeden. Kendim için de aynı şeyi söyleyebilirim. Daha sonra birbirimize sarılmış oiarak yerde yatarken, bunun sonsuza kadar sürmesini istedim.

Sonunda o beni iterek biraz uzaklaştı ve doğrulup kalktı.

"Geç kalmamalıyım," dedi. "Yoksa o iki arkadaşım korkup oyunumu bozabilirler."

Soyunduğu gibi hızlı hareketlerle giyindi ve bunu yaparken hiçbir utanma belirtisi göstermedi. Ben hayatımda Imojen kadar rahat, hiçbir şeyden çekinmeyen, utanmayan bir insan görmedim.

Bir süre yattığım yerde kalıp onun giyinmesini izledim, sonra kalkıp ben de giyindim. Tepeden aşağıya halatsız da inebilirdi ama buna izin vermedim.

Geriye dönüş yolunda birkaç kelimeden fazla konuşmadık. Ona söylemek istediğim çok şey vardı, ama dediğim gibi, konuşmayı sevmiyordum.

Varış noktasına beş yüz metre kadar yolumuz kaldığında, Imo durup elini göğsüme koydu ve "Bundan sonrasını yalnız yürüyebilirim," dedi.

"Evet, tabii. Ne zaman... Nasıl...?"

Merak etme, dedi. "İstediğim zaman bulabilirim seni."

Başka bir şey söylemedi ve gitti.

İşte artık biliyorsun, Elf. Cinsellik, geçiş ayinleri, gençlik travması, sîzlerin merak edip araştırmak istediğiniz tüm ateşli konular var burada.

Pis bir şeylere dokunmamak için dikkatli olmalısın!

Ama seni çalıştıranlar da zaten bunlar, değil mi?

Seni çalıştıran bunlar!

El f

i

Alva Ozigbo on üç yaşındayken, öğretmenleri sınıfa, büyüdükleri zaman ne olmak istediklerini yazmalarını söyledi.

Alva o gece ödevini yazmak için masada o kadar uzun süre oturdu ki, sonunda annesi ve babası ona yardım edip edemeyeceklerini sordular.

Kız onlara uzun süre ve düşünceli bir ifadeyle baktı, sonra başını iki yana salladı.

Alva'nın iriyarı, siyahi ve hareketli bir adam olan babası Ike, Manchester Eğitim Hastanesi'nde kardiyolog olarak çalışıyordu. Narin, sarışın, kendini bilen bir kadın olan annesi Eivira bir sanatçı hayatı yaşamıştı. İngilizce konuşulan ülkelerde daha büyük fırsatlar yakalayabileceğini düşünmüş ve eğitimi için genç yaşında ülkesi İsveç'ten ayrılıp Londra'ya gelmişti. İskandinav tipi isteyen roller sayesinde bir süre bazı filmlerde oynamış, ama daha sonra tiyatroya başlamıştı. Bir Bergman filmi için denenmiş ama kamera görüntüsü beğenilmemişti. Ekranda şeffaf görüntü verdiği için yirmili yaşlarının ortalarında tiyatroya geçmiş ve ikmci derece rollerde oynamaya başlamıştı. Royal Exchange'de *Toplumun Direkleri* adındaki oyunda Dina rolü oynarken Ozigbo ile tanıştı. Altı ay sonra evlendiler ve nikah töreninden sonra kilisede yürürlerken, genç kadın güzel bir espri yaptı.

"Günün birinde başrol oynayacağımı biliyordum."

Kocası da ona romantik bir cevap vererek "Ve bu rekor kıran bir film olacak!" dedi.

Ve bu da kanıtlandı.

Alva on üç yaşında babasıyla gurur duyuyordu, ama sahne hayatını anlatması için hiç durmadan annesini rahatsız ederdi. O gece ev ödevini yazmak için hayatındaki iki örneği düşünüp bir saat kadar bocaladıktan sonra, içinde küçük de olsa bir sadakatsizlik hissi olmasına rağmen, büyüdüğü zaman bir aktris olmak istediğini yazdı.

O zaman bunu isteyerek yazmıştı. Ama ondan sonraki birkaç yıl içinde, başka bir karaktere bürünme dürtüsü yorumlamadan analize geçti, değişti. Alva anlamak istemenin, olmak istemekle aynı şey olmadığını anladı. Bir aktris kendini rolü içinde kaybetmek zorundaydı; Alva kendini korumak, karmaşık kişilik ve motivasyon ifşa edilirken gözlemci olarak kalmak istediğini anladı.

Psikiyatri ona bu seçeneği verdi, ama çok geçmeden gözlemcinin aynı zamanda bir aktör de olması gerektiğini keşfetti Alva. Hadda'nın, Imojen'le ilk tanışmalarının hikayesini okurken büyük bir heyecan hissetti. Hiç kuşkusuz biraz da abartma vardı orada. Hadda kendisini büyük bir aşkın kurbanı olarak anlatırken, cesaretini artırdıkça, diğer alçaltıcı ve tiksindirici tutku hissi daha da sönükleşiyordu. Fakat Imojen'e olan aşkının basit ve doğal bir gençlik tutkusundan ziyade, bir zihin ve ruh çatışması temeline dayandığını anlatmaya çalışırken kendi tuzağına düşmüştü.

Ne demişti orada? *Kızın çok sıska olduğunu gördüm, kaburga kemikleri sayılıyordu, göğüsleri yeni oluşmaya başlamıştı, on dördünden ziyade on yaşındaki bir kız çocuğuna benziyordu...* Ama yine de cinsel olarak tahrik ve sonunda tatmin de olmuştu. Daha sonra fantezilerinde gördüğü de muhtemelen buydu. Onun düşüşüne neden olan o arzuların kaynağı da bu olabilirdi.

Alva, Hadda'nın korku filmi anlatır gibi olduğu dönemde ilk not defterine yazdığı bazı satırları hatırladı.

Imojen o sırada yatakta oturuyordu. O garip koşullar altında bile onun o güzel göğüslerine bakmaktan alamadım kendimi.

Hadda güçlü erkekliğini vurgulayarak, kendisinin ve Alva'nın

dikkatini başka yere çekmeye, onu ilk kez tahrik edenin yeni olgunlaşmaya başlayan göğüsler olduğunu unutturmaya çalışıyordu.

Alva şimdi onu gördüğü zaman rol yapma yeteneğine ihtiyacı olacağının bilincindeydi. Bu yazılarda onun ilk aşkı hakkındaki dürüst ve duygulu bir anlatımdan başka bir şey gördüğünü ima edecek bir şey söylememeliydi. Aslında ona, kendisini suçladığı şu Freud'un şehvetle ilgili dersinden bir şeyler vermesi iyi olurdu. Alva'ya göre, Hadda, haklı olmayı seven, insanlar ve politikalar hakkındaki değerlendirmelerinin doğrulanmasına alışık olan bir adamdı. Böyle bir adamı kendi karanlık iç dünyasında son noktaya taşımak mümkün değildi, ama Alva dikkatli ve sabırlı davranarak sonunda oraya götürebilecekti onu.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da, Hadda'nın yazma virüsünü kapmış olmasıydı. Alva başka vakalarda da görmüştü bunu. Görüştüğü kişiler çoğunlukla sabit fikirli, endişeli tiplerdi ve Alva onların bu durumundan yararlanmaktan hoşlanırdı. Hadda'nın yeni bir not defteri yazdığını tahmin ediyordu, ama Alva onu zorlarsa adam yeni defteri ona vermekten kaçınabilirdi.

Bu onun silahıydı.

Hadda da yazdıklarını onun okumasını istiyordu ve Alva'nın silahı da buydu. Hadda yeni yazdığı defteri vermeyerek onu ce zalandırabilirdi, ama bunu yaparken kendini de cezalandırmış olurdu.

Böylece bir sonraki görüşme için her zamankinden daha dikkatli hazırlandı genç kadın.

ii

Alva, "Wolf, bana babandan söz eder misin?" dedi.

"Ne?"

Genç kadın onu şaşırttığını anladı. Hadda onun Pillar Tepesi'ndeki ilk cinsel deneyiminden işe başlayacağını umuyordu.

"Baban Fred'i anlat bana. Sağ mı baban?"

"Ha, nereye gittiğimizi anladım. Oedipus konusuna girmek istiyorsun, değil mi? Hayır, annemin ölümü için onu suçlama-

dım ben ve sormaya utanıyorsan söyleyeyim, babam beni hiçbir zaman taciz etmedi, kötü davranmadı bana. Kulağımı çekmesini saymazsan tabii!"

Aiva hafifçe gülümsedi ve "Bazı koşullarda bunu da sayabilirim, diye devam etti. "Ben sadece olanlar karşısında onun tavrını merak ediyordum. Yazılarına bakarsak, Imojen'le evlenmen konusunda baban pek istekli olmamış gibi görünüyor."

Hadda bir an için hafifçe gülümser gibi oldu. Pek sık olmasa da Hadda eskisinden daha çok gülümsüyordu artık. Alva bu durumu bir gelişme belirtisi olarak kabul ediyordu, ama mantığa ters olmasına karşın, aslında fiziksel olarak onun istediği gülümseme değil, gözyaşı görmekti.

Hadda, "Bu ifade hafif bile kalır," diye cevap verdi. "Babam Sir Leon'dan bile daha karşıydı buna. Sir Leon en azından kızını vermeye razı oldu. Babam düğünümüze bile gelmedi."

"Bu seni çok incitti mi?"

Hadda öfkeli bir ifadeyle, "Lanet olsun, elbette incitti," dedi. "Fakat sanırım böyle bir davranışa da hazırdım. Ben iyi bir insan olmaya çalışırken babam bana destek bile olmadı. Benimle gurur duyacak diye düşünüyordum, ama o benim de kendisi gibi bir ormana olmamı istedi, ona göre, bunu yapsaydım çok daha iyi olacaktı."

"Senin ilerde bir ormancı olabileceğini düşünmesi için bir neden var mıydı peki?"

Hadda omuz silkti ve "Evet, sanırım vardı," diye cevap verdi. "Ben de bir zamanlar, ilk fırsatta okulu bırakıp şato topraklarında babamın yanında çalışacağımı tahmin ediyordum. Yani, neden yapmayacaktım bunu'? Babamla berabcy çalışmak hoşuma gidiyordu ve küçük bir ayı yavrusunu yerden kaldıracak kadar büyüyüp güçlendiğim günden beri balta kullanıyordum. Açık havada çalışmak da bana büyük zevk veriyor ve yaşam tarzıma uyuyordu."

"Peki, sonra ne değişti?"

"Aptallık etmesene. Neyin değiştiğini biliyorsun. Imojen'i tanıdım işte."

"Onunla buluşmaya devam ettin yani, öyle mi?"

"Elbette, o yaz boyunca her fırsatta buluştuk. İkimiz de bu durumu gizliyorduk tabii. Benim için daha kolaydı bu, her zamanki gibi, yürüyüş ve tırmanış malzemelerimi alıp evden çıkıyordum. O ise bahaneler uydurmak zorundaydı, ama sanırım iyi beceriyordu bunu. Her gün çıkıyordu evden, ama bazen üç gün boyunca görünmediği zaman sinirleniyordum."

"Sevişmeye devam ettiniz mi?"

"Elbette, neden etmeyecektik ki?"

"Kızın yaşı küçüktü, hamile kalma riski vardı. Prezervatif kullanmaya başlamış miydin peki?"

"Hayır, ama o bana bu konuda gerekli önlemleri aldığını söylemişti. Aslında ben de henüz küçük bir çocuktum. Her neyse, bu konu hiç aklıma gelmemişti zaten. Her fırsatta, kırlarda, tepelerde, ormanda, her türlü havada sevişiyorduk."

Hadda bunu söylerken, o günleri hatırlayarak gülümsedi.

"Şato topraklarına ticari amaçlı dikilmiş tüm kozalaklı ağaçlar arasında, yaşlı bir üvez ağacı vardı. İkimizden biri gündüz saatlerinde dışarıya çıkamayacak durumda kalırsa, sabahın erken bir saatinde ya da akşam geç saatlerde o ağacın altında buluşurduk. Imo şatodan gizlice kaçar, ben de duvardan atlayıp oraya yirmi dakikada ulaşırdım. Özel bir randevuya ihtiyacımız yoktu. İkimiz de diğerinin o ağacın altında olacağını bilirdik."

"Yerinden söktürüp Londra'daki bahçene diktirdiğin üvez ağacı o muydu?"

"Evet, demek hatırladın bunu! Evet, o ağaçtı işte. Ormanın o bölgesindeki çamları keserlerken, iş makinelerine yol açmak için o üvezi de keseceklerini anladım. Böyîece kurtardım onu. Romantik bir davranış, değil mi?"

"Bence daha çok duygusal bir davranıştı. Özellikle erkekler gençlik aşklarını çok hatırlarlar. Sorümluluk duymadan zevk almak güzeldir. Demek o ağacın altmda buluşup hızlı bir sevişmeden sonra evinize dönüyordunuz, öyle mi?"

Kasıtlı olarak tahrik etmek, kızdırmaktı amacı. Hadda'mn ne olduğu konusunda vereceği ipucu, o ilk belirgin sevişme olayında saklı olmalıydı.

Hadda soğuk bir ifadeyle baktı psikiyatra.

"Öyle bir şey değildi bu. Biz mıknatıs gibi çekiyorduk birbirimizi. Ben her yerde, yaptığım her işte onun varlığını hissediyordum. O hep benimle beraberdi. Üvez ağacının altında tamamen tek vücut oluyorduk, ama birbirimizden uzaktayken bile benimle beraberdi o."

Alva onun şimdiki duygularını merak ediyordu; adam Imojen'in o yoğun duyguyu hissetmiş olduğuna hâlâ inanıyor muydu acaba? Ama bunu sormanın zamanı olmadığını düşündü. Önce gerçekler üzerinde yoğunlaşmalıydı.

"Pekala, ne zaman sona erdi bu ilişki?"

"Sona erdiğini nerden biliyorsun?"

"Çünkü sona ermek zorundaydı. Leydi Kira hakkında söylediklerine bakılırsa, kadını sonsuza kadar kandıramazdınız. Ayrıca ilk defterinde bir peri masalı yaşadığını yazmışsın, orada ormancının oğlunun, üç olanaksız işle uzaklara gönderildiğinden söz ediyorsun. Bu da bir sonu — ve de tabii yeni bir başlangıcı ima ediyor."

"Böyle mi yazmıştım? Tabii, yazdım! Şimdi bunun üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor bana."

Alva, "Üç hafta oldu," dedi.

"Hepsi bu mu yani? Uzun bir yol kat etmişiz."

Hadda yansız bir ifadeyle konuşuyordu ve Alva onu biraz daha dürtmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. İlerleme kaydettikçe, saha daha tehlikeli olmaya başlıyordu.

Alva, "Böylece son geldi," dedi.

Hadda ağır bir ifadeyle, "Noel tatiliydi," diye devam etti. "Sonbaharda o, güneydeki zengin kızlann kolejine gitti, ben de kendi okuluma döndüm. Tatilin gelmesini sabırsızlıkla bekledim."

"Ayrı kaldığınız o aylarda, ilişkiniz konusunda kızın aklına başka şeyler gelmiş olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

Hadda yorgunmuş gibi bir ifadeyle, "Hiç düşünmedim bunu," diye cevap verdi. "Kibir, kendini beğenmişlik gibi bir şey düşünüyorsan, olmadı bu. Güneşin doğacağını bilmek kadar kesindi bu. Ama Aralık ayında tekrar buluşmamız zordu, çünkü havalar

kötüydü Yani bir genç kızın yaz aylarında yürüyüşe çıkması doğaldır, ama nizgartı bir kış günü bum, yapmak istemesi kuşku uyandım. Biz yine de üvez ağaç, alımda buluşuyorduk. Baz " iye yakalanıyor, hava sakinlere kadar ağaçların a tına sığınıyorduk. Öyle zamanlarda onu şatonun yakınlarına kadar fc (ürürdüm Bir gün Sir Leon endişelenmiş ve içinde babamın da bulunduğu bir arama ekibi kurmuştu. Onlarla şatoya giden yolda karşılaştık. Ben Imojcn'e yolda rastladığımı ve oraya kadar re kat ettiğimi söyleyip adamları ikna etmeye çalıştım, ama Imo ıç umursamadı onları Sanınm baklıydı da, çünkö nası. olsa manmayacaklardt bize. Ben Fred'le eve döndüm, o da annesine hesap vermek üzere Sir Leotı'la beraber gitti.

"Fred ne söyledi sana?"

"Bana ne yapmak istediğimi sordu. Imo'ya aşık olduğumu ve yasal olarak yapabileeek duruma gelinee onunla söyledim. 'Yasaları unut, senin o kızla evlenmene ızm verecek bir yasa ç.kmad, henüz,' dedi. 'Nedenmiş o?' d,ye sordum - zim de herkesten farkımız yoktu. Babam güldü ve şatoda o farkın çok uzun zaman önee oluştuğunu söyledi. Onun ne demek istediğini ancak ertesi gün anlayabildim "

"Imojen'i tekrar gördün mü? ^

"Oh, evet. Sir Leon bir gün onu Bırkstane e getirdi. Bızı süre yalnız bıraktılar ve ben de onu kucaklayıp istediğimizi yaabılecegimızi, birlikte uzaklara kaçabileceğimin soy>edutt>r sürü gençlik saçması anlattım işte. Ama o ben, ıttı ve Saçma masana Wolf,' dedi. 'Biz böyle bir şey planlamadık kı. Son dan onun haki, olduğunu anladım. Ben kendi kendime planlat

"ES da sana o üç olanaksız görevi o zaman m, verdi?" diye sordu. ^ ^ bıf psıkjyatr var

burada? dedi, bvet vuc dlT"Evet vücudunun her noktasını kendi bedenim R d soğuk bır1

S

°kadar y"soma h‘‘^*■ **

Aiva, “Neler söyledi peki?" diye sordu.

Dedığme göre, hiç kuşkusuz onun, doğru dürüst konuşmasını bilmeyen, kaba, eğitimsiz ve hayatı boyunca işçi maaşıyla yaşayacak birisiyle evlenemeyeceğini bilmem gerekiyordu.”

. £ Â 7a nnm!’ diye düşündü. O insanlar prenseslerini gerçekten de farklı yetiştiriyorlardı!

“ /ani olanaksız üç görev bunlar mıydı? Güzel konuşma dersler alman, eğitimim tamamlaman ve zengin olman gerekiyordu oyleım. Sen de bunları yaparak herkesi şaşırtmaya m. karar ver-

“Saçmalama. Ben çabuk sinirlenen bir adamım, unuttun mu'? Ben de ona aç,k konuştum, onun da annesi gibi bir inek olduğunu, bölge insanları gibi konuşmaktan utanmadığım,, Hadda ailesinin de Ulphmgstonelar kadar iyi olduğunu ve babamın dediğine gore, bir insanın ihtiyacı kadar para kazanmasının yeterli olduğunu söyledim. Kız gülümsedi, ‘Ama ben o insanlardan biri değilim. Pekala, görüşürüz,’ dedi ve gitti.”

Aiva, »On dört yaş„„da bir kız için ç„k agzl slkl kendj„e ten biriymiş,” dedi.

Hadda, sanki fark edecekmiş gibi, “O zaman on beş yaşındaydı, dedi. “Ben de on altı olmuştum.”

‘‘O zaman sen ne yaptın peki?”

“Noel tatilim üzüntülü geçti tabii. Hayatın tadı kaçmıştı, babam her fırsatta Dog’a gidiyordu. Sonra Yeni Yıl geldi ve'

I V’dekı adamlara göre, hayatı değiştirme konusunda kararlar almak gerekiyordu. Evden kaçıp maceralar yaşamayı, bir altın madem ya da ona benzer bir şeyler bulup zengin olmayı, sonra 3 ımüJer*2 etkilemek için, TV sunucuları gibi tatlı d *illi,* seksi bir adam olarak gen dönmeyi hayal etmeye başladım. Ama Imo benim çekiciliğimden etkilenene kadar kim olduğumu fark etmeyecekti. Dokunaklı, değii mi?”

Aiva da o anda, gençliğinde sinema yıldız» olarak Oscar hayal ettiği günlen hatırladı ve "Hepimiz hayal kuranz," dedi.

"Evet, doğru. Ben de hayallerimin peşinden koştum, ama bunlar gerçekleşmeyecekti. Ama ne istersem isteyeyim, Cumbna da kalarak olmayacaktı bu, bunu biliyordum. Böylece bir sabah her şeyimi spor çantama doldurdum, bütün paramı aldım ve yola koyuldum. Dedikleri gibi, gerisi hikaye!"

"Ama ben o hikayeyi dinlemek istiyorum.

"Yapma' Sen bana vicdan sahibi küçük bir araştırmacı gibi görünüyorsun. Kaba bir Cumbria köylüsü olan Wifred Hadda'mn bir füze gibi yükselişi ve zengin oluşunun hikayesi o kadar çok yazıldı, anlatıldı ki, bunu ezberlemiş olmalısın sen de!"

Aiva çantasına uzandı ve 'Aslında bu türden birçok yazı var bende de," dedi. "Dönüşün sonrasında yaşananlar konusunda genel bir fikir birliği var. Fakat fakir bir ormancının oğlu olarak kaçışın ve bir şirket kuracak kadar zengin olarak geriye dönüşün arasındaki yaşantın konusunda herkes bir tahminde bulunmuş. Bunların arasında gerçeğe yakın olanlar var mıydı?

"Nereden bileyim? Onları hiç okumadım ki! Hangisi sana daha iyi göründü?"

"Şey, ben Güney Amerika'daki elmas madeniyle, Meksika da piyango kazanma hikayeleri arasında bocaladım. Aslında ben de bu konuda yazmış olan *Observer* yazarına katılabilirim; adamm tahminine göre, seni de halk şarkısındaki Doğrucu *1* homas gibi, muhtemelen periler kaçırmış olabilir."

Hadda bunu duyunca öyle içten güldii ki, Aiva da ona katı - mak istedi.

"Evet, bak bu doğru olabilir. Perilerin kaçırdığı çocuk hikayesi ilginç! Thomas denen bu çocuk iyi yaşadı mı peki?

Aiva "Periler onu garip bir yere götürürler," diye devam etti. "Yazar o yazısında şarkıdan birkaç satır da yazmıştı. Iskoç aksanım için özür dilerim."

Genç kadın dosyayı açlı ve okudu.

Zifiri karanlık geceydi, kıç tarafta ışık yoktu,
Dizlerine kadar kırmızı mavi suda yürüdüler;
Dünyaya dökülmüş sulardı bunlar
O ülkenin kaynaklarından çıkan.

Alva okumay, bitirdiği zaman Hadda h.zla ba$_5$tm salladı ve "Oh evet, bu adam ne dediğini biliyor," d,ye konuştu, "Pekala, bu ihomas geriye döndüğü zaman ne yaptı peki?"

"Şey, baz, $_s$onı„|$_{an\ 0\cdot du\ onu}$„_ $_{Wolf\ 0nu\ b\cdot r}$

dermişlerdi ve buna göre, ar„k hiç yalan söyleyemeyecek„ »

$^{\circ}_{cet}$ r ^{SOZ} *°"f^{fdilw}_ $^{S<TM}$ Hadda hafifçe gülümsedi, o çek e, gülümsemesi değildi bu seferk„ biraz bilgiç bir ifadeyle, adeta alay edeı gibi güliimsemişti.

"O halde o da tam benim gibiydi, Elf. Şu senin eski yalan makinesi gibi çalışan zihnin benden sadece Kutsal Kitap'takine enzer gerçeklen aldığını uzun zaman önce anlamış olmalı"

Kutsal Kitap mı? Senin o kaçış yıllarında dinsel bir şeyler olduğunu hiç sanmıyorum ben."

^ Hadda sırıttı ve "Yanılıyorsun, Elf," diye konuştu. "Ben her zaman şapele giderdim."

"Kiliseye değil de şapele giderdin, öyle mi? Bak bu ilginç iş e Gazete haberlerinde, senin ortadan kaybolman konusundaki yazılarda hiçbir zaman dinsel bir ifade yoktu."

Hadda birden sinirlendi ve "Tanrı aşkına!" d.ye homurdandı, u hayallerle ılg,l, konuları bir yana bırakalım artık, olur mu? Ben durust olmaya çalışıyorum, Elf. Eğer bir konu hakkında konuşmak istemiyorsam bunu kabul etmelisin, tamam mı?"

Alva not aldı ve "Tamam, tamam," dedi. "Esas konuya gelelim. Yirmi bir yaşında bir bavul dolusu parayla geri döndün, tam bir centilmen gibi, kibarca konuşuyordun, o eski köylü çocuktan eser kalmamıştı artık. Imojen nasıl karşıladı seni?"

"Beni şatoya, yemeğe davet etti. İki üç misafir daha vardı yemekte. Sır Leon bana karşı çok nazik davrandı. Leydi Kira ise

* Özel ibadet yeri, küçük kilise. (Çev. N.)

soğuk bir ifadeyle baktı bana ve pek konuşmadı. Diğer davetlilerle konuştum, doğru çatal bıçak takımlarım kullandım ve şarap kadehimi devirmedim. Yemekten sonra Imojen beni bahçeye çıkardı, sözde bana yeni dikilen bir manolyayı gösterip fikrimi sormak istiyordu. Evden uzaklaşınca durup bana baktı. Ee, iyi olmuş muyum bari?' diye sordum, 'Görelim bakalım, dedi. Sonra, yıllar önce Pillar Kayalığı üzerinde yaptığı gibi bir çırpıda soyundu. Sevişmemiz sona erince, 'İdare edersin,' dedi. Birkaç ay sonra da evlendik."

"Ailelerin itirazlarına rağmen mi?"

"O zaman elimizde bir koz vardı. Imo Ginny'ye hamileydi. Fakat babam ve Sir Leon buna rağmen evliliğe karşı çıktılar. Fakat Leydi Kira bunu mantıklı gördü ve bu da yeterli oldu. Kadın şatoda hüküm sürmeye devam ediyordu. Zavallı Sir Leon ona karşı gelemedi tabii, sonunda evlenmemize razı olmak zorunda kaldı"

"Zavallı Leon mu? Sanki ona sempati duymuş gibi konuşuyorsun."

"Neden duymayayım? O buz gibi kadınla evliydi zavallı adam. Sir Leon beni damat olarak istememiş olabilir, ama ben onunla her zaman iyi geçindim. Adam aynı zamanda babamla benim aramı düzeltmeye de çalıştı. İlk iki girişiminde bunu başarır gibi oldu, ama üçüncüde elinden gelen bir şey yoktu.'

"Anlayamadım?.."

"Düşünsene, her şey üç kez olur derler, değil mi? Fred için gerçekten de öyleydi. Birincide ortadan kayboldum ve beş yıl kimseye görünmedim. İkincide geri geldim ve onun karşı çıkmasına rağmen îraojen'le evlendim. Üçüncüde ise sahtekarlıktan ve pomoculuktan tutuklandım. Üç kez kırdım onun kalbini. Sonuncuda gönlünü de alamadım."

Alva, 'Bunun için kimi suçlayabilirsin ki?' diye düşündü. Ama hayatının en önemli ilişkilerini anlatmaya başladığı şu anda adamı kızdırmanın anlamı yoktu.

"İlk ikisinde Leon'un yardımcı olmaya çalıştığını söyledin, nasıl oldu bu?"

Ah, evet, sanırım adam babamla benim aynı karakterlerde insanlar olduğumuzu anlamıştı. Bize kalsa, baba oğul belki de hiç konuşmayacaktık birbirimizle! Babama benim hakkında ne söylediğini bilmiyorum, ama bana söylediğine göre, ben ortadan aybolduktan sonra, Imo ile ne zaman ormana gitseler, babamı o yaşh uvez ağacının altında, dalgın bir halde, gökyüzüne bakarak otururken bulurlarmış. Birkaç kez onun ağladığına tanık olmuşlar. Bunu duyunca kötü oldum tabii. Ondan sonra babama ne zaman kızsam, Leon'un söylediğini hatırlar ve dilimi tutardım Zamanla aramız düzelmeye başladı. Ve Ginny doğunca "

Hadda birden durdu ve kız, hakkında somlar sorma konusunda meydan okurmuş gibi baktı Alva'ya.

Alva, "Fred düğüne geldi mi peki?" diye sordu.

Wolt ıçını çekti ve "Yoo, hayır," diye cevap verdi. "Ona göre bu biraz fazla olurdu. Nikah töreni başlayana kadar onun gelmelini bekledim. Tören sırasında da gelmesinden korktum!"

"Neden?"

"Rahip bu evlenmeye engel olacak bir şey olup olmadığını sorar ya, işte o anda Fred'in, elinde baltasıyla kiliseye dalıp, 'Ben engel oluyorum,' diye bağırmasından korktum. Rahip o soruyu sorduktan sonra çok uzun süre beklemiş gibi gelmişti bana. O sırada Johnny kilisenin arka tarafına bakıp, 'Engel gören varsa konuşsun!' dtye bağırdı ve herkes gü!dü."

"Johnny mi?"

"Johnny Nutbrown, benim sağdıcımdı."

„Bumunu kanattığın adam nasıl oldu da sağdıcın oldu senin?"

Yani sağdıcım olarak kendi arkadaşlarımdan kimseyi bulamadığımı mı söylemek istiyorsun? Basit. Ben her zaman yalnız bir adamdım ve okulda edindiğim birkaç yarım arkadaşım da benim değişmiş halimi görmediler."

Alva, Peki, ama o değişim sürecince hiçbir yeni arkadaş edinmedin mi?" diye sordu. "Kaba ormancı çocukları bile üç zor görevi yerine getirmeye çalışırlarken muhtemelen insanlarla temas kurma ihtiyacı duyarlar."

"Bilmiyorum, benim pek arkadaşım olmadı işte."

Hadda bunu söyledikten sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve elini iç cebine attı.

` Ben ve Johnny hakkında merak ettiğin şeyler varsa bu defterde bulabilirsin."

Sonra Alva'mn beklediği gibi, yeni not defterini ona uzattı.

Ama defteri ona uzatırken, yine kayıp yılları hakkında konuşmaktan kaçındı Hadda ve Alva da defteri alırken bunu bir başarı değil de daha çok bir kaçınma hareketi olarak gördü.

Sisters Planet - Songül

Wolf

i

Çocukluk travması ve gençlikte yaşanan cinsellik konularına yaptığımız küçük sapmadan çıkıp yola devam edelim, olur mu? Sen beni bu çekici yan yola saptırmadan önce neredeydim ben?

Oh, evet.

Dokuz aylık sürecin büyük bölümünde komada kaldım.

İyileşme süreci denen zamanın başlarında, ne zaman neler yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla, aklımın başına geldiği her zaman süreci, bazılarına, üzerime yeni pislikler atma fırsatı verdi galiba.

Çok geçmeden anladım ki, bilinçsiz olarak yattığım süreçte, her şey benden uzaklaşmak yerine, ölçülemeyecek ve şimdiye kadar da düzeltilemeyecek kadar kötüleşti.

Onlara belirli bir düzen olmadan şöyle bir göz atalım bakalım.

Hakkımdaki suçlamalar çoğaldı ve şiddetlendi.

Anlaşılan o ki, mahkemeye yaptığım sahte terörist saldırısı uyarısının paniği sırasında çok sayıda insan yaralanmış ve bir kişi de ölmüştü. Ölen adamın mahkemeye çıkmak için bekleyen bir zanlı olması ve panik sırasında benim gibi kaçmaya çalışırken merdivenden düşüp kalp krizi geçirmesi Önemli değildi, hergele zaten kendi başına uzun bir hapis cezası getiren sahte terörist uyarısı suçuna bir de ölüme neden olma suçlaması getirmişti bana.

Bunlar yetmezmiş gibi, otobüs şoförü ve birçok yolcu yara-

lanmış, kafenin ön tarafında oturan iki müşteri hastanelik olmuştu ve Range Rover'ın avukat olan sürücüsü de bana bir sürü suç yüklüyordu.

Ama bunlar benim umurumda değildi. Bu suçlamalar karşısında yapabileceğim hiçbir şey yoktu, hepsini kabul edecektim, ama saçma, komik pomoculuk suçlaması beni müthiş geriyordu ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum, en azından hafifletici nedenler bulmalıydım.

Hakkımdaki suçlamalar artık komik, saçma olmaktan da çıkmıştı. Artık Intemet'ten pornografik resimler indirmek gibi basit bir suçla değil, aktif olarak, ticari olarak bu işle uğraşmak gibi korkunç bir suçla suçlanıyordum.

İddiaya göre, InArcadia web sitesi benim ülke dışı şirketlerimden biri tarafından kurulmuştu ve çalıştırılıyordu. InArcadıa sitesinden indirilen bazı resimlerin benim yabancı ülkelerdeki mülklerimde çekildiği söylentisi vardı. Bazı resimlerde sadece arkası görünen çıplak bir adamın sırtında da benimkine benzeyen bir yara izi vardı.

Bu resim ve bilgiler sürekli olarak kamuoyuna servis edilmişti ve ben daha şimdiden medya tarafından yargılanmış ve hüküm giymiştim. Bunlar kamuoyunda kabul edilmiş, doğrulanmış ve imojen de bunun üzerine boşanma davası açmıştı.

Peki, işin sonu muydu bu acaba?

Hayır Elf, hayatına bahse girebilirsin ki, son değildi bu!

2008'de ekonomik bir fırtınanın yaklaştığına dair gürültüler duyuyorduk. Ben bu konuda kendime güveniyor, Woodcutter şirketimin yeterince güçlü olduğunu ve bu krizi zarar görmeden atlatacağını düşünüyordum. Ama uykudan uyandığım zaman, fırtınanın herkesin beklediğinden daha kuvvetli olduğunu ve Batı Dünyası ekonomisinin paramparça olduğunu anladım.

O zaman oralarda olsaydım Woodcutter'ın zararını azaltmak için belki bir şeyler yapabilirdim.

Financial Times bu konuda şöyle yazdı: "Sır Wilfred dümende olsaydı, donanmasının en güçlü gemisini güvenli bir limana götürebilirdi belki, ama onlar o umutsuz sularda kontrolsuz ka-

lınca ya tüm mürettebatla beraber battılar, ya da yerel kesici, temizleyici ekipler tarafından yedeğe alınıp çekildiler."

Kriz zamanlarında gazeteciler bu tür gereksiz süslü cümleler kullanmaya bayılırlar.

Anladığım kadarıyla, eski ekip arkadaşlarımdan çoğu taşıyabilecekleri ve kurtarabildikleri ne varsa kapıp denize atlamış, diğerleri ise yetkililere teslim olmuş, değersiz varlıklarım kurtarmak için onlara benim her şeyimi teslim etmişlerdi!

O sabah evime yapılan baskının, Yolsuzluklar Bürosu araştırmasının bir parçası olduğunu düşündüm önce ve kendimden emin olarak Toby'ye, aleyhime bir şey bulamayacaklarını söyledim.

Ama Yolsuzluklar Bürosu her yerimi aramış ve aleyhime bir sürü delil bulmuştu! Bulunanların çoğunun orada olup olmadığından bile haberim yoktu. Kazanın sarsıntısı üzerimde fiziksel ve zihinsel olarak o kadar büyük boşluklar bırakmıştı ki, kendime gelip gelmediğim konusunda kuşkuluydum. Ama taş yürekli bir finans müfettişine *hatırlamıyorum* diyerek savunma yapamaz, onun sempatisini kazanamazdınız tabii.

Fakat yaşadıklarımın ve suçlamaların hiçbiri beni Imojen'in boşanma davası haberi kadar yıpratmadı, üzmedi. Ve sarsıntının sonu da olmadı bu haber. Ertesi gün, Fred'in ciddi bir kalp krizi geçirdiğini ve ben komada yatarken onun durumunun da kritik olduğunu söylediler.

Babamı görmek istiyordum ama yetkililer izin verseler bile dışarıya çıkıp yanma gidecek halim yoktu. Dedektif McLucky bu konuda çok yardımcı oldu bana, bir telefon getirdi ve Kuzey Hastanesi'nde yatan babam hakkında bilgi almamı sağladı. Konuştuğum doktor babamın durumunun hâlâ kritik olduğunu söyledi bana. Onun ne zaman kendine gelebileceği konusunda da kesin bir bilgi veremiyorlardı.

Aramız evliliğimle ilgili olarak açıldıktan sonra, Fred'le birbirimize yavaş yavaş yaklaşmaya başlamıştık. Bunu sağlayan da Ginny oldu. Babamın onun ölümünü duymaması da sevindirmişti beni.

O günlerde babamı bir daha göremeyeceğim korkusuyla yıkılmıştım.

McLucky, kendine has tavrıyla bana güven vermek için elinden geleni yaptı. Hastane hakkında araştırma yaparak oranın muhtemelen kuzey İngiltere'nin en iyi kalp hastalıkları hastanesi olduğunu ve özel hasta olarak babamın masraflarının da sevgili eski kayınpederim Sir Leon tarafından karşılandığını söyledi. Garip bir durumdu bu; ikisi de Imo ile evlenmemize karşı çıkmışlar, sonra aralanndaki işçi/işveren bağı dostluğa dönüşmüş ve Fred ormancı başı iken, daha sonra mülk ve toprak yöneticiliğine terfi etmişti.

Ondan sonra günlerce, hasta babamla, bana yabancılaşmış olan karımdan başka bir şey düşünemedim. Doktorlar ve hemşirelerle Dedektif McLucky'den başka kimseyi görmediğim için, düşünecek çok zamanım vardı.

Dediğim gibi, yeterince sosyal bir adam olamadım; zengin ve güçlü olduktan sonra da yeni tanıdığım insanların gerçek dost olabileceklerine pek inanamadım. Fakat insanlar beni sever gibi görünüyordu ve bir süre sonra etrafımda eski tarz, *sadık ve dürüst* diyebileceğim bazı insanlar toplandı.

Ne yazık ki o sadık ve dürüst dostlardan hiçbiri beni aramadı, hastaneye, ziyaretime gelmediler. Nankörler, diye düşündüm! Ama neden kanm ve eski dostum, avukatım Toby Estover'dan daha sadık ve dürüst olsunlardı ki?

Bana güven veren ve sadakatini gösteren tek kişi Johnny Nutbrown oldu.

Daha önce anlattığım gibi, Johnny ile on beş yaşında ilk karşılaşmamız hiç de hoş koşullar altında olmadı. Perilerle geçirdiği yıllardan sonra geriye döndüğümde onun hâlâ oralarda olduğunu görünce şaşırdım. Johnny her yerde huzurlu, rahat bir adam olmasına rağmen, gerçekte bir yere aitmiş gibi görünmez. Estover ve diğer bazı çocuklarla aynı okula gitmişti Johnny ve Imo'nun en iyi arkadaşı Pippa Thursby'ye aşık gibiydi. Bu yüzden onların sihirli küçük grubuna yakın olması için nedenleri vardı.

Fakat ben onu gerçekten o gruba dahil olan biri olarak görmedim ve bu da benim için bir artıydı.

Imojen benimle evleneceğini söylediği zaman, arkadaşlarından bir sürü laf işittiğine eminim. Bu konuda bana hiçbir şey söylemedi, ama söyleseydi bile umurumda olmazdı. Bana kalırsa, o gençlerin hepsi boş insanlardı. Çoğunun benimle ilgilenmesinin nedeni meraklanmalarıydı; Imojen'ın benimle ilgilenmesinin temelinde benim cinsel performansım olduğunu düşünüyorlardı. Öyle sanıyordum ki, isteseydim erkek ya da kadın, hepsiyle yakın dost olabilirdim.

Fakat Johrrny beni diğerlerinden farklı görüyordu. Daha sonra, samimi olduğumuz zaman bir gün o alaycı sırıtışıyla yüzüme baktı ve "Diğerleri sana bakınca *müthiş çapkın* diyorlardı ama ben sana baktığım zaman *büyük para,* bu çocuk ilerde zengin olacak, diye düşündüm," dedi.

Şimdiye kadar tanıdığım insanlar içinde matematiği onun kadar güçlü kimseyi görmediğim için, ilk zamanlar arkadaşlığımızın ekonomik temele dayanması rahatsız etmedi beni. Çocukta biraz da girişimcilik ruhu olsaydı eminim çok iyi bir işadamı olabilirdi.

Çok geçmeden onunla çok iyi dost olabileceğimizi anladım.

Fakat garip çocuktu Johnny, başkalarının söylediği hemen her şeyi yapıyor, kendi başına kaldığı zaman tembelleşiyordu.

Johnny'nin eski bir okul arkadaşı - eski dostum ve eski avukatım Toby Estover - bir gün bana onun bir Amerikan futbolu maçı için sahaya ilk çıkışım anlatmıştı. Johnny sporla pek ilgilenmediği ve yetenekli de olmadığı için, özel bir maçta onu kanat oyuncusu olarak almışlardı. Ona ilk pas verdiklerinde topu tek eliyle yakalamış ve olduğu yerde kalıp merakla topa bakarken, rakip takım oyuncularının çoğu onun üzerine atlamıştı. Johnny bir süre sonra rakiplerinin altından kalkınca, takımın hocası ona, "Tanrı aşkına, Nutbrovvıı, topu alınca fazla bir şey beklemiyorum senden, ama en azından *bir şeyler yap!* " diye bağırdı.

Johnny ona, "Tamam, hocam, ama ne yapacağım?" diye sordu.

"Ne mi yapacaksın? Bütün gücünle, kimseye yakalanmadan koşacak, ilerde toprağa çakılı duran o iki direğe varıp elindeki

birisine yaptırma olanağı varken, her sabah işe gitmek için trene binmek istemiyordu.

Bu durumda Johhny eğlenceli bir yaşam için uygundu, ama onun gibi beceriksiz bir adamla evlenemezdî Pillar. Fakat daha sonra ben ve Johnuy birlikte çalışınca, bir şeyler değişmeye başladı ve başarılı iş hayatımda Johnny'nin de beni izlemesi Pippa'nın gözlerini açtı.

Johnny ilk zamanlar Pippa ile ciddi bağlantısı olmayan aşk hayatından memnundu, ama Pippa Bayan Nutbrown olarak muhteşem bir hayatı olacağına karar verince, ne yapacağını bilemedi genç adam. Böylece ben de evlendikten üç yıl sonra, Johnny'nin düğününde onun sağdıcı oldum.

En yakın iş arkadaşım ve dostum olarak onun beni destekleyeceğini umuyor, hayır, buna inanıyordum.

Evliliğimde neler olduğunu anlamaya çalışırken, bu konuyu bir süreliğine unuttum.

Dedektif McLucky'nin altm kalpli bir adam olduğunu anlamakta gecikmedim. Adam telefonu benim odamda bırakamadığı için bile benden özür diledi, ama istediğim zaman getirebileceğini söyledi. Imojen'le konuşmak istedim ama ulaşamadım ona. Pippa'ya telefon ettim ama kadm bana yardım edemeyeceğini söyledi ve kapadı telefonu. Ofisimi aradım, ama hat kesilmişti. Şikayetimi dinletemedim ama bir süre sonra Yolsuzluklar Bürosu'na bağladılar beni. Karşıma çıkan yetkiliye, bütün paranın bir Güney Denizi adası bankasında olduğunu ama haritayı kaybettiğimi söyledim ki, akıllıca bir iş değildi bu yaptığım, ama artık akıllı olmanın ötesine geçmeye başlamıştım. Tanıdığım herkese telefon ettim ama hiçbiriyle konuşamadım. Beni telefonum herhalde herkese cüzamlı çıngırağı gibi geliyordu.

Ama Johnny Nutbrown'ı hiç aramadım. Karısıyla konuşurken bile ondan söz etmedim. Sanırım batıl itikattı, boş inançtı bu. Johnny de beni terk ettiyse, işim bitmiş demekti. Kendi arzusuyla gelip görmeliydi beni. Ama hiç kuşkusuz bunu kendine uygun bir zamanda yapacaktı ve onun uygun zamanı başkalarınınkiuc* benzemezdi.

Ama günler geçiyor ve Johnny gelmiyordu, umutsuzluğa düşmek üzereydim.

Bir gün öğleden sonra istemeden daldığım uykudan uyandığım zaman, yatağımın yanındaki sandalyede zayıf, uzun boylu bir adamın oturduğunu gördüm. Yüzü, elinde tuttuğu bir *Racing Times* gazetesinin arkasında kaldığı için görünmüyordu, ama kim olduğunu anlamam için yüzünü görmeye ihtiyacım yoktu.

Birden büyük bir sevinç duydum, mutlu oldum.

Bak Elf, eğer benim duygusal gelişmemin ayrıntılı bir haritasını çıkarmak istiyorsan, işte sana kullanabileceğin önemli bir an.

Mutlu olduğumu hatırlayabildiğim son andı bu. Yanı, lanet olsun, son yedi yıl içinde ne zaman mutlu bir anım olmuştu kı?

• Ama o ahmak halimle, o anda kendimi mutlu hissettim.

Johnny sonunda gelmişti.

ii

Tek gözümle Johnny'ye bakarken mutluğuma ikinci bir duygu eklendi.

Rahatlamaydı, teselliydi bu duygu.

Johnny avlarca önce gördüğüm adamın ta kenüısıydı, hiç değişmemişti, çok rahattı, yıllar önce düğün töreninde ona alyansım uzatırken bana göz kırpan adamdı, öylesine rahattı ve değişmemişti ki, hayatımda ya da işimde ciddi sorunlar olması olanaksız gibi göründü bana.

"Sevgili dostum Wolf, bize gen döndüğün için çok mutluyum," dedi.

Düğmeye basarak yatağımın başucunu biraz kaldırdım.

Çatlak sesimle, "Johnny, seni gördüğüme çok sevindim, dostum," dedim. "Ne zaman geldin?"

"On dakika kadar oluyor. Koridordaki konuşmasını bilmeyen adam beni durdurmak istedi, ama onu ikna etmeyi başardım. ^

Koridorda nöbet tutan Dedektif McLucky bile Nutbrown m sevimli haline karşı koyamamıştı ve bunu öğrenince daha çok rahatladım.

Johnny, "Sana biraz üzüm getirdim, ama korkarım ki, onların sadece suyunu sokabildim buraya," dedi.

Avcı ceketi dediği bol bir ceket vardı üzerinde. Bunu şaka olsun diye yapmadığından emindim. Johnny bir av partisine katılmak yerine, komşuların kuşlarını izlemeyi tercih ederdi. Birden elini avcı ceketinin derin iç cebine atarak bir şişe kırmızı şarap, diğer cebinden de iki kadeh çıkardı.

Şişeyi açtı ve kadehleri doldururken, "Şişelerin ağızlarında burgulu kapak olması güzel, değil mi?" dedi "Hadi, dik bakalım şunu!"

Şarabımızı içtik. Uzun zamandır içtiğim ilk alkollü içkiydi bu ve buruk tadıyla hayat suyu gibi geldi bana. Johnny yanımda otururken bir an düşündüm ve ne durumda olduğumuzu merak ettim.

"Durum nasıl, Johnny?" diye sordum.

"Çok miktarda mavi gökyüzü istiyorsan fena sayılmaz," dediğini duyunca, bir an kalp atışlarım hızlanır gibi oldu.

Sonra sırıttı ve "Tabii sen sırtüstü gidince görülecek fazla bir şey kalmadı," diye ekledi.

İşte on anda, Johnny'yi profesyonel ya da kişisel olarak, bütün kriz zamanlarında hep rahat gördüğümü hatırladım! Rakamlar söz konusu olduğunda bu adamın kafası müthiş çalışıyordu, ama yarınlar konusunda bir atsineği kadar fikri yoktu.

Hâlâ bir şeyler öğrenebilirim umuduyla, "Durum o kadar da berbat olamaz, değil mi?" diye sordum.

"Sen orada değildin," dedi, "Orada olsaydın iarklı olabilirdi. Ben elimden geleni yaptım, ama herkes kendini kurtarmaya bakıyordu. Deniz-aşırı ile ilgili işlere bakan o hergele Massie ortadan kayboldu. Ofisinin duvarlarındaki o güzel Gillray resimlerini bile almış giderken. Derken o namussuz Yolsuzluklar Bürosu'nun adamları bastılar şirketi. Ondan sonra gitmedim oraya. Yapılacak hiçbir şey yoktu, adamlar zaten hiç konuşmuyorlardı."

Şirketteki durumun bu kadar kötü olduğunu duymak şaşırtmıştı beni.

"Lanet olsun, neler oluyor, Johnny?" diye sordum. "Kalıret-

sin, herkes gibi biz de sınırlan biraz zorladık, ama ihlal etmedik, ya da en azından fazla aşmadık!

' Johnny omuz silkti ve "Ne derler bilirsin, Wolf. Sular çekildiği zaman tim, pislikler kumsalda kalır," dtye konuştu. Şu anda kimseye sempati göstermiyorlar ve şu dığer konuda da tytce bat-

mu demek istiyorsun? Tam, aşkına,

teklerdim, Wolf."

Söylediği bu söz hoşuma gitmemişti.

Sinirlendim ve "Sen de inanmıyorsun bu sözlere, degı , Johrrny? diye sordum. "Bunun doğru olmadığın, söylemem btle gerekmiyor sanai istersen " dedi. "Benim ne düşün-

Yine omuz silkti ve Nasıl istersen, ucu.

düğüm önemli değil nasıl olsa, değil mi? Büyük amcam Nıge J Korunlarında b„ şey vardı, ailede kimse aldırmadı, onun koyunlar,yd, onlar, değil mi? Ama durum gazete!lerde ç.kmca 1e sev değişti. Kulüplerinden İst,fa etmek zorunda kald . Gazetele rin senin hakktnda yazdıklarına gelince, bunların yalan olduğunu kamtlayabilirsen, şirket konusunda end şelenmen gerekmez. Açacağın iftira davalarından alacağın paralarla kral g,b, ya,ay

b.ll Şaşkm gözlerle bakt.m ona. Ben her zaman Johnr.y'nin bizden farklı hır dünyada yaşadığını düşünürdüm, ama şım , onun da farklı bir dünyası olduğunu görüyordum.

O en azından gördüğü gerçekleri anlatıyordu bana veşımd, Uk dağ gibi sorunlarım hattında gerçekleri öğrenebileceğim

kay **"mC'hâlâ sizinle beraber mi kahyor?"diye**

■•Aman Tanrım, hay,ti Birkaç ay önee aynld, b.zden, Cumbria'ya geri döndü, orada medya mensnplanna tuzak kurmak daha kolay oluyor."

"Samrun^o da onunla beraber gitti. Bazıları onun Paris'teki

okula gönderileceğini söylüyorlardı, tüm zengin ve güçlü aileler çocuklarını oraya gönderiyorlar, çocuklar orada Pentagon'da olduğundan bile daha iyi korunıyorlarmış. Ama Ginny'nin oraya gidip gitmediğini şu anda bilemiyorum."

"Onunla hiç konuştun mu - Imojen'le yani? Boşanma hakkında konuştun mu?"

Ne aradığımı bilmiyordum. Belki de Imojen'in taktiksel bir şeyler yapmış olduğunu umut ediyordum, ben komada yatarken, kendisini ve servetimizin bir kısmını o aç köpekbalıklarından kurtarmak için yasal yollardan bir şeyler yapmak istemiş olabilirdi.

Johnny'den gerçeği öğrenmek istedim ve sonunda öğrendim de.

"Evet, Pippa bana Imo'rnn ne düşündüğünü söyleyince konuştum onunla. Aslında onun yapabileceği başka bir şey de yoktu. Yanı kafa karıştıran bir durumdu bu. Sanırım Toby de aynı şeyi söyledi ona. Kadının kocası ya bitkisel hayata girecek, ya da iyileşse bile, çocuk pomocusu ve sahtekar olarak suçlanacaktı. Bu durumda onunla evli kalması saçmalık olacaktı, mümkün olan her şeyini alarak ondan boşanması gerekiyordu. İşler böyle görünüyor ama senin de o zavallı kadına hak vermen, onun için üzülmen gerekiyor."

Dişlerimi sıktım ve *"Zavallı kadın ha!..* Kafam iyice karıştı, Johnny!" dedim.

"Düşünsene, senden bir yıl önce ayrılsaydı her şeyi götürebilecekti! Bizim mahkemelerin tanıdığı avantajlarla Reno'daki Yankee'ler bile buraya akın ederdi. Kadın kim bilir kaç milyonla ayrılacaktı senden. Şimdi ise... Bilemiyorum..."

Yüzünü buruşturdu

Acı bir ifadeyle, "Onu görürsen olanlar için üzgün olduğumu söyie ona, Johnny," dedim.

"Tabii, söylerim. O da bunu takdir edecektir. Dur da seni biraz kaldırıp yatağım düzelteyim."

Başımı iki yana salladım. Konuştuklarımızdan sonra başlangıçtaki iyimserliğim kaybolmuştu, onu görmeden önceki halim-

den daha berbat bir durumdaydım şimdi. Johnny benim rahatlamak için beklediğim son umudumdu. Aslında bana istediklerimi verememek onun hatası değildi tabii. Benim ihtiyacım onu bir kurtarıcı haline sokmuştu. Ama o umudum da kaybolmuştu artı . Johnny de bir şey yapamazdı benim için. O anda sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Yatağım iyi, Johnny. Aslında kendimi çok yorgun hissediyorum Sanırım ziyaretçi kabul etmeye alışık değilim. Özür dilerim."

"Hayır, üzülmesi gereken kişi benim. Sem yormamam gerektiğini bilmeliydim, dostum. Şişeyi şuraya, komodinine bırakacağım, hemşireler ortada görüp de içmesinler, değil mı?

Şarap şişesini komodine koydu ve kalktı. Bir doksan beşlik boyuyla benden on santim daha uzundu Johnny. Şimdi ise yatakta olan bana Lilliput'a gitmiş bir ziyaretçi gibi göründü ve bir an için, sanki ayaklan dibinde dolaşan cüceleri tekmeleyecekmış gibi geldi bana.

"Ginny'yi görebilirsen onu çok sevdiğimi söyle, Johnny, eledim.

"Elbette söylerim. Kendini daha iyi hissettiğin zaman sem ararım. Şimdi dinlen ve kendine iyi bak, dostum."

Johnny çıkar çıkmaz kapı açıldı ve Dedektif McLucky gır ı odama.

"Şarap hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Bunu söylerken, konuşmalarımızı dinlediğim göstermek istiyordu. Garip ama asık suratı ve biraz saldırgan bir ifadeyle konuşması moralimi biraz yükseltir gibi oldu. Onun yumuşadığını söylemek biraz fazla olurdu - yumuşadığını sanmıyordum - ama en azından bana bir insan olarak baktığını hissettim, en azından hastane personelinden bazdan gibi, bana bakarken yuzunu ekşitmiyordu. Daha soma anladım ki, bunun nedem, iyileşme haberim dışarı sızmaya başlayınca, medyanın bunu mutomebir hikaye olarak kabul etmesiydi. *Observer,* 'Kraken Uyandı diye manşet atarken, *Sun* 'in manşeti 'Geri Döndü! olmuştu.

Fakat **Dedektif** McLucky bana, suçluluğu kanıtlanana kad

masum kabui edilen biri gibi olmasa bile, Geneva Antlaşması kapsamındaki bir savaş esiri gibi davrandı.

'Şişede fazla şarap kalmadı, ama istersen bir kadeh al, açıldıktan sonra fazla dayanmaz zaten," dedim.

"Teşekkür ederim," diyerek şişeyi komodinden çıkardı ve benim su bardağıma biraz koydu. "Sağlığına! Güzelmiş!"

"Bu da görevde olmadığın anlamına geliyor, değil mi?" diye sordum.

Çok polis hikayesi okuyorsun, değil mi? Ama sanırım haklısın. Şu anda görevde değilim, en azından bunu bitirene kadar."

Bana garip bir ifadeyle baktı ve o anda ne düşündüğünü anlayamadım.

"Şu Bay Nutbrown arkadaşın mı?" diye sordu.

"Evet Yakın dostum ve iş arkadaşım. Neden sordun?"

Bir yudum daha şarap aldı ve "Nedeni yok," diye cevap verdi. "Serbestçe dolaşabilen ve senin arkanı kollayan yakın bir arkadaşın olması rahatlatıcı bir şey olmalı."

Onun ne ima ettiğini anlamaya başlarken şarabım bitirdi.

'Yolsuzluklar Bürosu şirketinle ilgili araştırmasını sürdürürken, en yakın iş arkadaşın nasıl oluyor da ortalıkta rahatça dolaşabiliyor?' demek istiyordu dedektif.

O anda bir şey daha hatırlar gibi oldum, aklıma bir şey takıldı.

Kaza geçirmeden önce Johnny ile Black Widow'da buluşmak üzere raıdevulaşmıştık, ama oraya gittiğimde polislerle karşılaşmıştım.

McLucky kapıya gitti.

"Bay McLucky," dedim.

Beni uyanyormuş gibi, "Göreve döndüm," dedi.

"Mümkünse bir yere telefon etmek istiyorum," diye konuştum, "Sanırım kendime bir avukat tutacağım."

Dedektif başını salladı ve yüzündeki ifade her şeyden çok bir acıma ifadesiydi.

Bana baktı ve "Ayıldığından beri ilk kez çok iyi düşündün, Sir Wilfred," dedi.

iii

Komadan çıktıktan altı ay sonra mahkemeye çıkacak kadar iyileşmiştim, ama o zaman bile bastonuma dayanarak çıktım yargıcın karşısına Sürekli olarak topallayacağımı söylemişlerdi bana, ama sanırım hafif sendeleyeceğimi belirtmek istemişlerdi. Yüzümdeki yara izlerini, bir gözümü önen siyah parçayı ve sag elimdeki deri eldiveni görenlerin belki de bana karşı biraz daha sempati duyabileceklerini düşünüyordum.

Fakat yanıldığımı cok geçmeden anladım. Davamın ilk celsesini izlemek için toplanmış insanların ıslıklan, yuhalamaları taş atıp tükürmeleri, gazete haberlerinden oldukça etkilenmiş olduklarını gösteriyordu. *Mirror* benim iğrenç bir mahluk olduğumu yazarken. *Mail* kazadan önceki ve sonraki resimlerimi yayınlamış ve 'Şimdi Onun Gerçek Halini Görüyoruz!' demişti.

Ciddi gazeteler de magazin basınından daha iyi sayı [illegible]; *Guardian, Mail*'in temasından bir karikatür yaratmıştı; burada ıkı polis memuru ellerinde benim süslü çerçeveli portrem olduğu halde Bailey'nin merdiveninde bocalıyorlardı ve karikatürün altında 'Donan Gray Tavan Arasından İniyor' yazılıydı. *Telegraph* diğerlerinden geri kalmamış, Frankenstein filminden alınmışa benzeyen bir fotoğraf koymuş ve altına da 'Bu kadar acıyı hak etmek ıçm kötü bin olmalı' diye yazmıştı. Fakat okurlarına yeterince güvenmemiş olacaklar ki, haber kaynaklannı açıklamamışla« ı.

Benim için anlamı yoktu bunların, ama sanırım senin gibi iyi eğitim görmüş bir kıza bunları anlatmanın gereği yoktu, Elt.

Fakat babamın kalp krizi olayını kullanma tarzları canımı çok sıktı Bunun sorumluluğunu doğruca bana yükletiler. Fred den her söz edişlerinde, oğlunun günahlannm cezasını çektıgmısoylüyorlardı Babamı görme taleplerim hep gen çevri i ve ı ferinde a) dnmmunun kritik o!dn$_S$u. b) bn ziyaret,n rahatsızlık yaratacag, söylendi. Avnkattma ^onutta re baskı yapraas.n, söyled.ğım zaman bana, Buna gerek y , dedi. "İzm alsak bile bunn medyaya sızdın,lar ve her $_Ş$ey, sen.n tam ortasında kalacağın bir sirke donuşur.

Yeni bir avukat bulmam da sandığım kadar kolay olmadı. Toby Estover'ın beni bırakması diğer avukatlık firmalarım da etkilemişti ve tanıdığım tüm diğer avukatların hiçbiri beni savunmak istemediler. Çok geçmeden sorunun ahlaki değil, parasal olduğunu anladım. Finansal krizden geriye kalan servetimin çoğu boşanma davası nedeniyle harcanmış, yatırımcılar ellerinde alacak senetleriyle sıraya girmişlerdi ve herkes elimde kalan az miktarda paradan payını almak için bekliyordu. Eğer Doğu Yakası'nda çalışan tanınmamış bir davavekili olan ve bir zamanlar bir iyilik yapmış olduğum Edgar Trapp ı hatırlamamış olsaydım, devletin savunmam için vereceği avukata muhtaç olacaktım. Edgar her zaman bana yardıma hazırdı ve açık sözlüydü, samimiydi. Hiçbir zaman da beni kandırıp serbest kalacağımı söylemedi.

Sonunda iyi bir avukata ihtiyacım olduğunu ve mahkemenin savunmam için Andrew Stoller QC'yi atadığını öğrenince oldukça sevindim. Stroller ünü gittikçe artan ve bazen kaybedilmesi beklenen davaları alıp kazanan iyi bir avukattı. Ama Trap bunu duyunca başını salladı ve sıkıntılı bir ifadeyle, Karşımızdakiler davalarından çok eminler, kazanacaklarını biliyorlar ve sana iyi bir savunma sağlayarak sonunda temyize gitmene gerek duymaman için yaptılar bunu," dedi.

"Tanrı aşkına, Ed!" dedim. "Sem parayla tutmuş olsaydım kovardım!"

Bana o nadir gülümsemelerinden biriyle baktı ve "Beni parayla tutmuş olsaydın, muhtemelen çoktan çekilirdim zaten," dedi.

Bu bir şakaydı tabii, ama Ed Trapp gibi bir adamın benim yasal temsilcim olması da kolay bir iş değildi. Herkes nelret ediyordu benden. Ülkeyi iflasın eşiğine getirmiş olan büyük bankacılar hâlâ rahat yaşıyorlardı ve bazıları bir düzine ya da daha fazla ailenin yaşamasını sağlayacak kadar büyük emekli maaşlarıyla kenara çekilmişlerdi. Onlara kimse dokunamıyordu. Ama ben acımasız bir finansal sahtekar ve de çocuk pomocusu olarak halkın gözleri önünde, erişebilecekleri bir noktadaydım. Kamuoyunun Ed'e de saldırdığını sanıyordum. Ama Ed'in karısı ve yardımcısı

diye konuştu. "Başka türlüsü olmaz zaten. Fakat deliller güçlü görünüyor. Korkarım Ingiliz halkı bu suçlamaya o kadar inanıyor ki, nerdeyse Hz İsa'nın dirilişinde dediği en saygın *'bırakın küçük çocuklar bana gelsin* 'ifadesinde bile cinsel sapıklık kuşkusu arayacaklar."

Onun bana vermek istediği mesajı aldım. Savcılığın suçlama dosyasını incelemiş ve orada okuduklarından sonra, benim masumiyetim konusunda o bile kuşkuya düşmüştü.

Sanırını ondan sonra savaş hırsı benim dışıma çıkmaya başladı Böyle düşündüğüm sürece, polisler ne dclii bulursa bulsun, basın ne saçmalık yazarsa yazsın, beni gerçekten tanıyan insanların çoğu, beni pek sevmeyenler bile, porno suçlamalarına inanmayacaklar, tutunacağım bir dal bulmuş olacaktım.

Şimdi kendime Stoller'ın gözleriyle bakarken anladığıma göre, tanıdıklarımın çoğu ' *Wolf Hadda mı? Onun bu pisliğe karışması mümkün değil!* ' diyecekleri yerde, ' *Yaa, Hadda da, öyle mi? Kimin aklına gelirdi bu? İnsan her zaman her şeyi beklemeli...* 'şeklinde konuşuyorlardı herhalde.

Ve daha önce de belirttiğim gibi, modem standartların aşağıya doğru spiralinin kaçınılmaz sonucu olarak insanların en kötüye inanmaya hazır olması eğilimi, görünüşümün değişmesi sonucu daha da güçlenmişti.

Stoller savcılıkla bir anlaşmaya gitmenin yollarım arıyordu. Onun tahminine göre, Intemet'ten yasadışı indirilmiş resimlere sahip olma suçlamasını kabul edersek, pornografik web sitesi olan InArcadia'nm finansmanına yardım ve onun videolarından birinde rol alma suçlamasını bertaraf edebilecektik.

Avukat, "Bu konudaki delilleri o kadar güçlü sayılmaz," dedi. "Zaten senin o organizasyonda olman ve videolarında rol alman suçlaması, Intemet'ten resim indirme suçlamasıyla ters düşüyor, ortaksan neden resim indiresin ki? Mantıksızlık bu!"

Bu konunun üzerine gittim ve savunmamda bunun bir komplo olduğunu söyleyeceğimi ve bu zayıf noktadan yararlanabileceğimizi belirttim.

Avukat sabırlı bir ifadeyle, "Bu çok küçük bir zayıf nokta,"

diye konuştu. "Bunu ancak onları daha güçlü suçlamalar getirmeleri için cesaretlendirme halinde kullanabiliriz. Bu durumda resim indirdiğin için hafif bir hapis cezası alırsın, özellikle de elini kaldırıp bu suçlamayı kabul eder ve pişmanlık konusunda imza verirsen. Fakat ağır suçlama devam ederse beş altı yıl hapis cezası gelebilir."

Ben onu dinlemedim. Ne olursa olsun, pomo suçlamasını kabul etmeyecektim.

Bütün suçlamalardan suçlu bulunmam artık geçmiş bir konu. Bu konuda savaş verdiğimi bile söyleyemem. Davadan bir gece önce depresyondaydım ve hâlâ spot ışıkların önüne çıktığımda ve yönetmen '*Aksiyon!* 'dediğinde rolümü yapacağımı düşünerek kendimi kandırıyordum.

Son duruşma-öncesi danışma toplantımızda Stoller ve Trapp birbirlerine baktılar ve bana isteksizmiş gibi gelen bir ifadeyle, anlaşmış gibi başlarını salladılar.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Stoller, "Bilmen gereken bir şey var, Sir Wilfred," diye konuştu. "Bunu duruşma sırasında bağıran birinden duymak yerine, bizden duyman daha iyi olur. Karın, daha doğrusu eski karın hakkında bir şey bu..."

O anda Imojen'e kötü bir şey olduğunu sandım ve çok korktum. Fakat daha kötü bir haberle sarsıldım, Imo yeniden evleniyordu ve evlendiği adam da benim eski arkadaşım ve avukatım Toby Estover'dı.

Stoller ve Trapp haberin şokunu atlatmam konusunda yardımcı olmaya çalıştılar bana. Onları ilgilendiren konu şuydu; benim sevgili eski karım ve eski dostum, bunu yaparak benim suçlu olduğuma inandıklarını adeta bir TV reklamı vermiş gibi ilan ediyorlardı ve İngiliz halkı ile on iki jüri üyesi de buna inanacaklardı.

Ama ben artık bu tür adli konulan umursamıyordum. Ben kendimi kandırmış, bunun taktiksel bir boşanma olduğunu, Imo'yu medyadan ve alacaklılarımdan korumak için, Toby'nın tavsiyesiyle yapıldığım düşünmüştüm. Artık ikisinin bu korkunç ihanetlerini görmezden gelemezdim.

O gece *hiç uyuyamadım,* ayaklarımla gerçeklerin tüm izlerini silecekmiş gibi çırpındım ve o sabah bir hayalet gibi gittim mahkemeye. Yüzüm ve tavırlarım suçluluğumu kabul etmiş gibiydi ve sonuçta Stoller beni tanık sandalyesine oturtmaya bile gerek duymadı.

Cezaevi'ndeki ilk günlerimde diğer mahkumlardan biraz uzakta, daha güvenli bir hücreye kondum ama diğerlen bana her fırsatta uzaktan da olsa küfredip tükürmekten, bağırmaktan geri kalmıyorlardı. İkinci duruşmam yaklaşırken artık bunlara kulak asmaz oldum. Suçlamaları kabul etmeyecek, ama masum olduğumu kanıtlamak için de fazla uğraşmayacaktım. Bu nedenle beni suçlu bulmalarına pek şaşınnadım.

İşte, benim peri masalım da böyle sonlandı.

Komadan çıktıktan sonra, on iki yıl hapis cezası alarak cezaevine girdim.

Bu süre başkalarına sonsuz gibi gelebilir.

Şiirdeki şu delikanlı Thomas gibi, ben de sadece gerçekleri söyledim. O periler bir şeyler biliyorlardı tabii. Gerçekler insanı özgür yapmıyor, aslında sonsuza kadar çarpıyor!

Hiç arkadaşım yoktu, Johnny de bir daha hiç gelmedi. Onu sadece bir kez, o da yolsuzluk davasında tanıklık ederken gördüm. Haksızlık etmeyeyim, beni suçlayacak tarzda söylenenlere katılma konusunda çekingen davrandı, ama onun bu tavrı da, gizlediği pek çok şey varmış gibi kabul edildi ve bana şaşkın gözlerle ve adeta "Özür dilerim, Wolf' der gibi bakması da pek yardımcı olmadı tabii.

Bazen bundan daha kötüsü olamaz diye düşünürken, bu da oluyor işte! Hapse girdikten altı ay sonra EdTrapp beni ziyarete geldi. Onun kötü bir haber getirdiğini hemen anladım. Fazla konuşmaz, konuya çabuk girerdi.

Ve "Baban öldü, çok üzgünüm," dedi.

Fred'i hiç göremedim. Dolaşacak kadar iyileşince gelip beni görür diye düşündüm hep. Gelen haberler biraz daha iyi gibiydi. Söylediklerine göre çok ağır iyileşiyordu babam, ama iyiye doğ-

ru bir gidiş vardı. Fakat bir süre sonra ikinci bir kriz daha geçirmiş ve hastanede olmasına rağmen kurtaramamışlardı.

Babamın cenaze törenine gitmek için izin talebinde bulunmadım. Ne yararı olacaktı bunun? Mireton'da, St Swithin mezarlığına gömülecekti. Babam sevilen bir adamdı, herkes orada olacaktı. Ben o. >a gitsem, bütün medya mezarlığa koşacak, benim yüzümden öldüğü söylenen babam mezara indirilirken göstereceğim tepkinin fotoğrafını çekmek için birbirlerini yiyeceklerdi.

İşte ben böyle hissettim, Elf, hâlâ da öyle hissediyorum. Gazetelerin yazacaklarına ihtiyacım yok benim. Öyle ya da böyle, Fred'i ben öldürdüm, bunu kabul ediyorum.

Hepsi bu kadar da değil. Çok şey öğreneceksin, senin maaş günün bugün.

Fred'in öldüğünü öğrendikten sonra, oturup Ginny'ye bir mektup yazdım, dava sürecinde daha önce de ona birçok kez yazmış- *
tim. Ama hiç cevap alamadım, ya bana yazmak istemiyor, ya da mekftupiannı alamıyordu. Hüküm giydikten sonra birkaç kez daha yazdım, ama yine cevap gelmedi. Ama onu suçlayamadım. Babasının bir cinsi sapık ve sahtekar olduğunu duyan her genç kız böyle yapar. Ona biraz zaman tanımaya, biraz büyümesini beklemeye karar verdim. Hayatta olduğumu göstermek için, Noel ve doğum günü kartlan gönderebilirdim ona. Ama o dedesini severdi ve bunu bilmesini istedim... Onun neleri bilmesini istediğimi bilmiyor, ama onu çok sevdiğimi biliyordum. Bu son mektubumu yazdıktan sonra üç kez okudum. Sonra da yırttım, çünkü o anda onun da bunu yapacağını düşündüm, bunu görür gibi oldum.

Ama bu da bir hataydı, o mektubu gönderme cesaretini kendimde bulmalıydım. Onunla temas kurmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Onunla konuşabilsem, masum olduğuma inandırabilsem, Ginny belki de o zaman ülke dışma gitmek istemeyebilirdi...

Belki o zaman hâlâ hayatta olacaktı.

Ama şimdi dönüp geriye, onun çocukluğuna bakıyorum da, onunla beraber ne kadar az zaman geçirdiğimi anlıyorum. Ben kendimi her zaman, çocuğunu seven, iyi bir baba olarak düşünmüştüm, ama hapse girdikten sonra düşündüğüm zaman, onu en

son, o son yaz tatilinde, Wordsworth ödevine yardım etmemi istediği zaman gördüğümü hatırladım. Ondan kısa bir süre sonra bir ış seyahatine çıkmıştım ve geriye döndüğümde o da okuluna gitmişti. Aslında son birkaç yıldır hep böyle oluvordu; ben çoğu zaman iş seyahatinde oluyor ve onu ancak, geriye döndüğümde okul tatillerinden birine rastlarsam görebiliyordum. Tamam, ona dünyanın çeşitli ülkelerinden pahalı hediyeler getiriyordum, ama ihmalimin karşılığı olabilir miydi bunlar?

Sen ne diyorsun bu duruma, Elf? Çok iyi bir babaydım, değil mi? Beni bu yere ve Ginny'yi de korumak için Fransa'ya gönderenlerin sorumlulukları ne olursa olsun, gerçeği biliyordum ben. Kızım benim sorumluluğumdaydı ve ben bu işi beceremedim. Kızımı hep ihmal ettim. Onun öldüğü o pis Paris arka sokağına uzanan uzun bir yol var ve o da benim ayaklarımın dibinden başlar.

Senin istediğin bu muydu, Elf? Bunu mu duymak istiyordun?

O halde istediğini aldın işte, kızım.

Bana ne kadar iftira atılmış olursa olsun, burada tam anlamıyla bir itirafta bulunuyorum işte.

Bana doğrulan söyletmeyi başardın işte! Ben kızımı da ihmal ettim, babamı da!

Onlar benim yüzümden öldü. İkisini de ben öldürdüm onların.

El f

i

Durum buydu. Büyük bir hamleydi bu.

Genç kadm televizyonda maçları, spor olaylarını izlemekten hoşlanırdı. Sporcuların yaptıklarını izlemek ona büyük zevk verirdi ve bunları izlerken aynı zamanda insanların zafer kazandıklarında, başarısız olduklarında, galip geldiklerinde ya da yenildiklerinde gösterdikleri tepkileri de klinik açıdan inceliyor, birçok yeni şey öğreniyordu. Bir psikoloji dergisine bir makale yazmıştı. Yazısı çok beğenilmiş ve büyük bir gazete, yayınlamak için ona iyi bir telif ücreti teklif etmiş, ama o, yazısından bazı satırların silineceğini öğrenince kabul etmemişti bunu, ama aynı zamanda, bunu kabul ederse spor alanında çalışanların çabalarına karşı objektif olarak bakmıyormuş gibi bir şey hissetmiş, vazgeçmişti.

Fakat şimdi Hadda'nm hikayesini ikinci kez okurken, sonunda havayı yumruklama ve '.EFE77 ' diye bağırma dürtüsünün ne olduğunu biliyordu.

Bu yazılanlar, onun yaptıkları etrafına ördüğü muazzam savunma duvarında büyük bir çatlak oluşturabilecek... oluşturması gereken şeylerdi.

Tarzı yine değişmişti, bu kez daha ustaca yazıyordu Hadda. Yine birinci şahıs, geçmiş zamana dönmüştü ama şimdi doğruca ve özel olarak Alva'ya hitap ediyordu. Öyle bir ifade kullanmıştı ki, diyalogun yarısından uzaklaşmış gibi görünüyordu bazen.

Babasını ve kızını ihmal ettiğini de hiç çekinmeden, kendisini mazur göstermeye çalışmadan itiraf etmiş olması büyük olaydı. Bana alay eder gibi, *'Duymak istediğin bu muydu? O halde istediğini aldın kızım!'* demesi bile çok önemliydi. Her ne kadar isteksizce ve hoşlanmadan olsa da, hasta ve terapist ilişkilerim kabul ettiğini gösteriyordu bu.

Hiç kuşkusuz hâlâ inkar durumundaydı... *ne kadar iftira atarlarsa atsınlar...* ifadesi bunu gösteriyordu, ama saldırganlığı arttıkça, savunması üzerindeki baskıları daha çok hissederken içindeki karmaşayı da daha çok ortaya koyuyordu.

Şaşırtıcı değildi bu. İpuçları onun çocukluğunda küçük kızlara düşkün olduğunu gösteriyordu. Kızlarını yatılı okula gönderdikleri için Ulphingstone ailesini suçlamıştı Hadda, ama aile gelişme çağında olan kızım böylece yılın üçte ikisi süresince tehlikelerden uzaklaştırmış oluyordu. Kızının tatillerinde çoğu zaman iş seyahatinde olduğunu söylemesi de bu modele uygundu. Kendisini biliyor, kızma yakınken kendisine güvenmiyor ve hem küçük kızını, hem de kendisini korumak için, onu mümkün olduğunca kendinden uzak tutuyordu.

Hadda'nın itiraf etiği sadece kızını ihmal etmekten duyduğu suçluluk duygusu değildi; ona neden olan daha büyük bir suçtu!

Genç psikiyatr şimdi onu biraz daha zorlamalı, ama bunu yaparken çok dikkatli olmalıydı. Avcılar için en tehlikeli zaman, avın, kendisini sıkıştırılmış hissettiği andı. Bu nedenle Alva bir sonraki görüşmeleri için çok daha dikkatli hazırlandı. Ama o görüşme zamanı gelince hayal kırıklığına uğradı genç kadın.

Hadda onu görmek istemedi.

Alva'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu seanslar isteyenle yapılıyordu, gönüllü olmak esastı. Zorlamayla, bağınp çağırarak getirilen bir mahkumla görüşmenin hiçbir anlamı olamazdı.

Bir hafta sonra yine aynı şey oldu.

Alva onun şimdiye kadar yaptığı görüşmelerden pişmanlık duyduğunu tahmin ediyordu. Hadda çok konuştuğunu, ona çok bilgi verdiğini ve kendisini ona teslim ettiğini düşünüyordu.

Belki de daha çok konuşmaktan korkuyordu, Bu iyi bir şeydi. Ama Alva bundan ancak ona ulaşma olanağı bulabilirse yararlanabilirdi.

Hadda üçüncü haftada da görünmedi. Fakat, olan her şeyi otomatik olarak Başgardiyan Proctor'a rapor etmeyenlerden biri olan Gardiyan Lindale, yalnız kaldıkları bir sırada Alva'ya "Hadda bunu size vermemi istedi, Bayan, dedi.

Adam ona bir not defteri uzattı.

Alva defteri aldı ve içine bir göz attı.

Gardiyana, "Sen okudun mu bunu?" diye sordu.

"Şöyle bir baktım, yani içinde kötü, çirkin bir şeyler olup olmadığını anlamak için baktım.'

Alva, 'Eğer içinde sana göre çirkin şeyler olsaydı ne yapacaktın ki?' diye düşündü.

Ama Hadda'nın Lindale'e güvendiğini ve kurye olarak bu nedenle onu seçtiğini anladı ve "Çok teşekkür ederim," dedi.

Evine gidene kadar sabredemedi Alva. Arabasının direksiyonuna oturur oturmaz not defterini açtı ve okumaya başladı.

Wolf

i

Sevgili Dr Ozigbo, beni zorla getirmedikleri takdirde artık seni görmeyeceğim. Önce sana hiç haber vermeden görüşmelerimizi sonlandırmayı düşündüm, ama bu biraz fazla kolay olacaktı, bu nedenle, nereye varmaya çalıştığını anladığımı bilmen için sana yazmaya karar verdim.

Johnny'nin ziyareti hakkında yazdıklarımı okuduktan ve bende anlamadığım bir sürü duygu uyandırdığını anladıktan sonra kendinden gerçekten memnun olmalısın. Imojen konusuna girmeye başladıktan sonra sanırım çok hassas bir noktaya değindiğini anlamak için Sigmund Freud olmana gerek yoktu. Bunun, işin olduğunu ve her şeyi benim yararıma yapmaya çalıştığını söyleyeceğini biliyorum ve buna oldukça inandığını da söyleyebilirim. Başlangıçta ben de buna inanmaya hazırdım, ama artık değilim. Şimdi anladım ki, sen yanlış bilgilere dayanarak anlamadığın işlere burnunu sokan bir kadından başka bir şey değilsin ve tüm yapabildiğin, cezamı çekerken güvende olmak için kazandığım dengelerimi altüst etmek oldu.

Örneğin, şu yazma işi - dedin ki, yazmanın amacı olanlarla ilgili anılarımı ve duygularımı cismanileştirmek olacak, böylece geriye çekilip bakacak ve her şeyle uzlaşacaktım — tamam, bunu belki de bana bazı süslü cümlelerle anlatmaya çalıştın, ama sonuçta olacak buydu, değil mi? Açıklık. Bunun bana açıklık getirmesi gerekiyordu, ama kafamı daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramadı bu.

Yazmaya başladığım zaman, bana neler olduğunu ve nedenlerini açıkça anlatırsam, sırtımdan düşersin diye düşünmüştüm. Ama sonuçta kendi anılarımdan şüphe duyar hale geldim, Senin işin bu mu yani? Hastalarım, bulduğun zamankinden daha berba.

bir durumda bırakmak mı ?

Örneğin uyku konusunu ele alalım. Eskiden çok daha raha , iyi uyurdum. Ama seninle görüşme seanslarına başladıktan sonra uykularım kaçmaya, kötü rüyalar görmeye, yatarken soğuk terler dökmeye başladım ve bu durum gittikçe kötüleşti. Son zamanlarda berbat rüyalar görmeye başladım, bu rüyalarda kotu şeyler yapıyorum, ama ne olduğunu söylemeyeceğim sana, çunku senin bunlardan da yararlanacağını ve bana yapmak istediğim bunlarla da destekleyeceğini biliyorum. Ama gerçekte ne yaptığını biliyorum. Kütüphanede bu konuda bir şeyler okudum sahte anı sendromu diyorlar buna; bu durumda bir psikiyatr hastasının çocukluğunda taciz edildiğini düşündüğünde bu konunun uzerinegidiyor, sonunda hasta da bunu kabul etmeye başlıyor ve o zaman da psikiyatr, *'Yaşasın! Bu bir bastmlmtş anılann benim terapimle yüzeye çıkarılması olayıdır!'* diyor, ama aslında bu dece onun o beyne soktuğu iğrenç bir fikir!

Sanırım sen de bana bunu yapmaya başladın, kafamın ıç n girene ve sahte anı kabuslarını oraya sokana kadar sürekli o arak o çirkin pornoculuk konusunu işledin. Dinle, kuşkudan yararlanmanı kabul ediyorum ve bu belki de senin amacın değildi. Dava dosyalarını okudun, benim suçlu olduğuma karar ver , ama yazdıklarımın doğru olabileceğini hiç düşünmedin. Hayır, işm başından ben hep inkara saptığımı düşündün sen M bayta söylemez misiniz? Yazdıklarım kendi sapık suçlarımdan kaçm

^TeLta[8] kutbum sem Dr Ozigbo. Medler bilgisayarıma gönderümYş otan o resimlen gösterene kadar, o cinsel tacize uğrayan çocuk fotoğraflarım görmemiştim ben. Onları kafamdan çı a p attığımı sanıyordum. Ama senin sayende şimdi hep goruyo onL. Onlar^ şimdi kafamda, rüyalar,mda, kabuslar,mda, yan, tam olarak senin yerleştiğin yerlerde!

Sen bana bunu yaptın *işte!* Sakinleşmiştim, lapamı yiyor, dakikaları, saatleri ve günleri sayıyor, sabırla buradan çıkacağım zamanı bekliyordum.

Şimdi ise cehennemdeyim.

Çok teşekkür ederim.

Ve sonsuza kadar elveda!

El f

İ.

Alva, Hadda'mn mektubunu okur okumaz cezaevi mudurunu görmek istedi.

Parkleigh'de çalıştığı süre içinde Simon Homewood a hayran olmuştu. Aslında adam sağcı gazetelerin karikatürlerim yaptığı gibi, koyu bir liberal değildi. Adamda garip bir güç vardı ve mahkumlarla yapılan psikiyatri seanslarının aslında hiçbir işe yaramadığına, boşa zaman harcama olduğuna inanan Başgardiyan George Proctor bile ondaki bu güce saygı göstermek zorundaydı. Proctor ilk zamanlar müdürle biraz tartıştı, aralarında anlaşmazlıklar oldu, ama sonunda, cezaevi müdürün islediği gibi yönetilmezse kendine başka bir iş aramak zorunda kalacağını anladı.

Homewood ilk görevinin, yönetimindeki cezaevinde yatan mahkumların rahatı ve güvenliği olduğunu söylerdi. Ona gore, mahkumlara karşı iyi davranıldığı zaman cezalandırma, iyileştirme ve kamu güvenliği sorunları da çözülmüş olurdu. Alva müdürle Hadda hakkında konuştuğu zaman, anladığına gore, mahkumun kendince bazı şeylerin farkına vardığını ve strese dayanamayıp kendine zarar verebileceğini söyledi.

Müdür Alva'ya hiçbir zaman Hadda ya da diğer mahkumlarla yaptığı psikiyatri seanslarında konuşulanlar ve gizli bilgiler hakkında bir şey sormamıştı, vine gitmedi o konuya.

Sadece, "Hastaneye gönderilmesi gerekecek mi? iye sor u.

Alva, "Hayır," diye cevap verdi. "İçindekileri dışarıya do-

kerse rahatlayacaktır. Eğer kendisiyle ilgilenildiğini anlarsa, bu onun korkularını ve kuşkularını bir kez daha dışarıya çıkarmasına neden olacak. Şu anda suçlamasını yeniden yöneltebileceği tek dış hedefi benim. Beni bir daha asla görmek istemediğini söylüyor. Sonunda kafası daha çok karışacak ve bunu ancak benimle görüşerek çözebileceğini anlayacaktır. Ama bunu isteyerek kabul etmeyecek ve bundan kaçınmanın yoiunu da arayacaktır."

"İntihar mı demek istiyorsun?"

Alva bir an düşündü ve ağır bir ses tonuyla, "Dokuz ay süreyle komada kalmıştı ve yine öyle bir duruma sığınmak isteyebilii, dedi. "Komadan çıktığında elbette fiziksel durumuyla ilgilendiler. Keşke kendme gelmeden önce ve sonra onun zihinsel durumuna biraz daha yakından baksalardı. Kayıtlarından anladığım kadarıyla, başındaki travmanın bu kadar uzun süreli komaya neden olmaması gerekirdi."

Yanı bunu bilerek yapmış, koma halini uzatmış olabilir mi demek istiyorsun?"

Mümkündür. Kendine geldikten bir süre sonra koma haline özlem duyar gibi bir şeyler konuştuğunu söylediler."

Homewood, "Eğer komada kalmak hoşuna gittiyse neden uyandı o zaman?" diye sordu.

Alva, 'Çunku muhtemelen öyle bir an geldi ki, yaşamakla ölmek arasında bir seçim yapmak, karar vermek zorunda kaldı," diye cevap verdi.

Müdür kaşlarını çattı ve "Şimdi de bunun tersine bir karar vermesinden mi korkuyorsun?" diye sordu. "Pekala, Hadda'yı intihar gözetlemesine aldıracağım."

"Bunun çok gizli yapılması gerekir, Müdür Bey, kendisiyle benden başka insanların da ilgilendiğini bilmezse daha iyi olur."

Müdür gerekli düzenlemeleri yapmak üzere George Proctor'u çağırmak için telefonu alırken, Alva da notlarına göz gezdirdi. Bir ara başını kaldırdığı zaman Homewood'un kendisine baktığını gördü. Göz göze geldiler ve Homewood hafifçe gülümsedikten sonra başını çevirdi.

Aralarındaki mükemmel çalışma ilişkisinde tek çatlaktı bu.

Alva onun kendisinden hoşlandığını düşünüp önce sevindi buna. Genç kadının deneyimlerine göre, tek taraflı cinsel arzu açıkça belli edildiği zaman, kendisiyle Giles Nevınson arasında olduğu gibi, güzel bir ilişkinin başlangıcı olabilirdi. Giles arada sırada ona karşı saldırganlaşır ve Alva yüz vermediği zaman da onun kendisini kandırdığını söyler, suçlardı. Ama sonra gülerek barışırlar ve ilişkilerini sürdürürlerdi.

Fakat Homewood'la bu tür bir ilişki yaşayamazdı Alva. Adam ondan hoşlandığını belli ettiği için sıkılmış gibiydi. Alva'nın anladığı kadarıyla, Homewood dürüst, dindar ve mutlu bir evliliği olan bir adamdı. Belki de cinsel arzu duyduğu zamanlar dinsel inancına sığınıyordu.

Müdür duygularını gizleme konusunda başarılı olduğuna inanmış gibi görünüyordu ve Alva da durumun hiç farkına varmamış gibi davranmaya özen gösterdi. Bu olaydan sadece, hâlâ arada sırada buluştuğu John Chılds'a bahsetti. Onların ilişkilerinde cinsellik yoktu ve genç kadm buna bir erkek kadın arkadaşlığı diyemiyor ama onun yemek ya da konser davetlerim de reddetmiyordu.

John ile her zaman dışarıda buluşurlardı, ama bir akşam konser dönüşü Alva onu kahve içmek için evine davet etti, bunu neden yaptığım bilmiyordu, ama belki de bir yıldan beri tanıdığı bu adama tamamen güveniyordu. Bir sonraki Pazar günü, belki de karşılık vermek için (Alva, belki de John benim yanımda kendini güvende hissediyor diyerek kendisiyle dalga geçti) John onu küçük dediği evine çaya davet etti. Aslında bu küçük dediği ev, Regent's Park'a bakan üç katlı bir yerdi. Alva daha sonra bu evin John'a büyükannesinden miras kaldığım öğrendi. John orada yalnız yaşıyordu. Alva ona özel hayatına dair soru soramazdı elbette, ama John çay hazırlarken evi görmek istediğini söyledi. Üst katta, parka bakan çalışma odasının duvarlarında çerçeveli resimler asılıydı. Resimlerden birinde, tropikal kıyafet giymiş ve fotoğrafının çekilmesine aldırmıyormuş gibi duran bir adam vardı. Adam Chılds'a benziyordu. Yandaki resimde de yine ona benzeyen ve hafifçe gülümseyen bir çocukla,

onun yanında Arap entarisi *giymiş* esmer bir *başka çocuk* vardı o da sırıtıyordu.

Diğer resimlerde hep genç adamlar vardı ve Alva onlardan bırımn Simon Homewood olduğunu gördü. Genç kadın bunların *hep* Chılds'm arkadaşları olduğunu düşündü, *Giles* Nevinson'un bahsettiği arkadaşlar olacaklardı bunlar. Aradaki boşluk bazen aksaklıklar olduğunu gösteriyordu. Yeni çekilmiş ve en sonda duran bir fotoğrafta görülen gür siyah saçlı ve ciddi ifadeli delikanlı, konuşmalarda adı geçen ve onun vaftiz çocuğu olduğu söylenen yeni mezun psikiyatr Harry olacaktı. Childs'm Alva ile arkadaşlığını sürdürmesinin nedeni de genç kadının psikiyatr olması olmalıydı. Fakat Giles, Alva'ya, karakterinde erkeksi bazı şevler olduğunu ve Chılds'm kendisine yaklaşmasına izin vermediği için adamın ondan hoşlandığını söylemişti.

Chılds bir sure sonra çay tepsisi ile onun yanına geldi ve Çayımızı burada içsek daha iyi olur diye düşündüm," dedi. Londra'da karşılaşılabilecek güzel bir manzara, değil mi?"

Tepsiyi masaya koydu ve yer açmak için oradaki el yazılı kağıtları dirseğiyle yana itti.

Alva gülümseyerek, "Roman yazmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Childs ona boş gözlerle bakınca Alva fazla samimi olduğunu düşündü, ama adam da gülümsedi ve "Bu kağıtları mı soruyorsun' dedi. "Hayır, Fenikeliler konusunda birkaç satır bir şeyler yazıyordum."

"Kağıtlara bakılırsa pek de öyle birkaç satıra benzemiyor bu. Neden Fenikeliler?"

"Belki de İngilizlere benzedikleri için. Çok iyi tüccar ve gemiciymişler, gem? inşa işinde ustaymışlar ve pratik teknolojide çok iyiymişler. Büyük şehirleri Tyre İskender tarafından alınınca hiçbir asker İskender'in af teklifini kabul etmemiş, tapmaklara sığınmamışlar. Topraklarını, evlerini savunurken ölmeyi yeğlemişler."

"Burada da böyle olur mu diyorsun yani?"

Childs gülümsedi ve "Beiki,' dedi. "Ama bazen tarihe sığm-

mak ve ondan yardım istemek güzel oluyor, öyle düşünmüyor musun?"

Alva, "Sanırım haklısın," dedi. Sonra sorgulayıcı tavrına onun gösterdiği nazik davranışından cesaret alarak, "Resimlerine bakıyordum," diye devam etti. "Şuradaki çocuk sen misin?"

"Evet, şu da babam."

"Benziyorsunuz zaten. Simon'ın da resmi var burada, çok yakışıklı çıkmış, şimdi de yakışıklı tabii. Fakat benden hoşlanmamış olmasını isterdim."

Alva bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki de tavsiye bekliyordu. Ama belki de bu adamla koruması altındaki adam arasındaki psikolojik bağlantının devam edip etmediğini ve derecesini öğrenmek istemişti.

Childs ona hemen cevap vermedi ve bir süre o yumuşak ifadeli mavi gözleriyle, sessizce ona baktı.

Alva o anda biraz suçluluk duygusu hisseder gibi oldu ve 'Bu adam bir aziz olmalıydı' diye düşündü. 'Ya da bir rahip!' O cehennem ateşindekilerden biri olamazdı, sürüsünü korkutarak değil, ancak sevgiyle cennete götürmek isteyen bin olabilirdi bu adam. Aslında hayatını insanların kötülüğünün köklerini kazan bir ateistten gelen garip bir yargılamaydı bu!

Childs sonunda gülümsedi ve "Açıkçası ben bir sorun görmüyorum, şekerim," diye konuştu. "Simon'm insan olduğunu bilmek güzel. Belki de tek hatası biraz izci olması olabilir. Ama Baden Powei da biliyordu ki, bazen izciler bile yollarım şaşırırlar. Bunun ilacı soğuk duştu, ama eminim ki, senin profesyonel yeteneklerin sayesinde musluğu açmamıza gerek kalmayacak! Hadi artık çayımızı içelim."

Alva bunun şimdiye kadar duyduğu en güzel iltifat olmadığım biliyordu, ama sorun onun olmasa ve haksız gibi görünse de, çözüm olması gerektiği konusunda onun duygularını doğruluyordu bu.

Alva, Homev/ood de ilişkisinin hiçbir zaman fazla samimi olmamasına özen gösterdi; ama onu iş arkadaşı olarak sevdiği için kolay değildi bu. Şimdi içeriye giren ve müdürün masası karşı-

sında adeta bir asker gibi duran George Proctor ile anlaşması bazı konularda daha kolay oluyordu.

Proctor müdürün işaretiyle sandalyenin kenarına ilişir gibi oturdu, ama rahat değil gibiydi, Bir süre Homewood'un ayrıntılı talimatını dikkatle dinledi, sonunda başını salladı ve "Tamam, onu intihar gözetlemesine alacağız, ama gözetlendiğini anlamasına izin vermeyeceğiz," dedi.

Proctor'un az konuşmasına alışmış olan müdür gülümsedi ve Sanırım hepsi bu kadar, George," dedi. "Ekleyeceğiniz başka bir şey var mı acaba, Dr Ozigbo?"

Evet, eğer Hadda beni görmek isterse, günün hangi saati olursa olsun, lütfen hemen arayın beni."

Homewood, "Yani bu olayda zaman çok mu önemli?" diye sordu.

Rahatsız olan bir dimağ sürekli açılıp kapanan pencerelere benzer. Doğru zamanda açılışı kaçırmamak önemlidir."

"Anlıyorum. Sen de anladın mı, George?"

Evet, efendim. Gündüz ya da gece Dr Ozigbo'nun çağrı cihazını arayabilirim. Bu yüzden onu her zaman açık bıraksanız iyi olur, hanımefendi."

"Oh, tabii George, her zaman açık olacak."

Proctor gitmek için kapıya dönünce Alva da kalktı. Homewood ona bakmadan masasındaki bazı kağıtları karıştırmaya başlamıştı. Normalde, eski tarz bir centilmen olarak ayağa kalkmalı ve kapıya kadar geçirmeliydi Alva'yı. Fakat Proctor ya da diğer başka personel yanında, onu da diğer personelden biri gibi gördüğünü belirtmeye özen gösteriyordu.

Koridorda Alva ile birlikte yürüyen Proctor, birkaç adım sonra, "Bir çay içer miydin, doktor?" diye sordu.

Adam ona ilk kez böyle bir teklifte bulunuyordu. Alva onun gardiyanlar odasının yanında küçük bir ofisi olduğunu biliyordu ama hiç girmemişti oraya.

Proctor'un bu ani samimiyet girişimine biraz şaşırdı ama "Elbette, iyi olur," dedi.

Adamın ofisi küçük ama düzenliydi. İçerde bir masa, iki tahta

sandalye ve üzerinde küçük bir portatif radyo duran bir dosya dolabı vardı.

"Otur, doktor. Ben yan ofisten çay alayım, süt şeker?"

"Sadece süt."

"Tamam, hemen dönerim, müzik ister misin?"

Proctor bunu sorduktan sonra onun cevabını beklemeden radyoyu açtı. Radyo sürekli rock müziği veren bir istasyona ayarlanmıştı. Müziğin sesi oldukça yüksekti ama Alva sesi kısarak adamın bu uzlaşma arzusunu kırmak istemedi.

Proctor kısa bir süre sonra ellerinde iki kupa çayla geri döndü, birini onun önüne koydu, kendisi de masanın diğer yanma oturdu.

"Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim."

Çaylarından birer yudum aldılar. Çay oldukça koyuydu. Alva sütlü çay istediğine sevindi.

Proctor, "Bay Homewood ile iyi anlaşıyorsunuz, doktor," dedi.

Alva radyonun yüksek sesi arasında onu duymak için masanın üzerine eğilmek zorunda kaldı, ama Proctor bu sese alışık olmalıydı.

Dikkatli konuşarak, "Evet, iyi bir iş ilişkimiz var," diye cevap verdi. Proctor'un sadece havadan sudan bahsetmek, sohbet etmek istemediğini anlamıştı ve nereye varmak istediğini öğrenene kadar dikkatli olmalıydı Alva. Tahminine göre Proctor, müdürün ona karşı zaafını hissetmişti ve ona umut vermemesi için Alva'yı uyarmak istiyordu. O zaman işleri zor olacaktı!

Proctor, "Cezaevleri garip yerlerdir," diye devam etti. "Garip işler döner buralarda, insanlar tuhaf fikirlere kapılırlar."

Adam boş zamanlarında kilisede vaaz, insanlara ahlak dersi filan mı veriyordu acaba?

Alva, "Evet, sanırım bu doğru, George," dedi. "Sen bunu herkesten daha iyi bilmelisin. Yani uzun yıllardan beri bu görevdesin."

"Çok doğru. Ama garip bir anlaşmazlık var gibi görünüyor ortada. Seninle müdür arasında demek istiyorum."

"Pek sayılmaz, George. Sanırım ikimiz de aynı dalga boylarındayız, bana öyle geliyor."

"Bu güzel işte! Ama dikkat et, Dr. Ruskin ve müdürün arası da ilk zamanlar çok iyiydi, ama daha sonra ilişkileri bozuldu, tartıştılar."

Burada çalışmaya başladığı zaman Alva'ya selefi hakkında bazı şeyler söylenmişti ama tartışma konusunu ilk kez duyuyordu.

"Bozuştuklarını bilmiyordum."

"Oh, evet, bu görev makamı bu nedenle boşalmıştı."

Alva bunu duyunca daha çok şaşırdı.

"Ama trafik kazasında ölmedi mi Dr. Ruskin? Bu görev makamı bu nedenle boşalmadı mı?"

"Evet, aslında o şekilde öldüğü için istifa ettiğini söylemek zorunda kalmadılar. ıVfüdür bu konuda sessiz kalmamızı söyledi."

"Bunu sana neden söylemek ihtiyacını hissetti ki, George?"

"Çünkü onlar içerde tartışırlarken, ben günlük raporumla müdürün kapısı dışında bekliyordum. Bağırarak kavga ettiklerini duydum, özellikle Dr. Ruskin çok bağırıyordu. Adam daha sonra, 'İstifamı bu akşam vereceğim,' diyerek dışarıya çıktı. Müdürün odasına girmeden önce beş dakika bekledim ama o benim orada olup her şeyi duyduğumu anlamıştı. Bu nedenle, Dr. Ruskin iki gün sonra trafik kazasında ölünce Müdür konuyu bana açtı. Dr. Ruskin'in istifa etmek istediği konusunda konuşmamamızı istedi. Böylece Dr. Ruskin'in dul eşi emekli maaşından mahrum olmayacaktı filan."

Alva onu dikkatle dinledi ve sonra, "Pekala, o halde bunu şimdi neden bana anlatıyorsun, George?" diye sordu.

"Oh, sen yabancı değilsin, doktor, aileden sayılırsın artık. Aile içinde sır saklanmaz, yoksa sıkıntı doğar, değil mi? Çayın nasıl, daha ister misin?"

Alva, sohbetin önemli bölümünün sona erdiğini anladı ve "Hayır, teşekkür ederim, George. Artık gitmeliyim," dedi.

Genç kadın dışanya çıkarken, *'Bunun anlamı neydi şimdi?* ' diye düşündü.

Bir uyarı aldığını hissediyordu Alva, ama Proctor'un bunu

neden yaptığını anlamamıştı. Nezaket gereği yapılmış olabilirdi bu uyarı, böylece Alva'nın müdürle aynı dalga boyunda olması gerçeği onun yanlış şeyler düşünüp, tehlikeli alanlara kaymasını engelleyecekti. Proctor belki de onların birbirlerine fazla yaklaşmalarını önlemek için anlatmıştı bunları.

Muhtemelen zamanla anlaşılacaktı bu durum, genellikle öyle olurdu. Alva bunları bıraktı ve Wolf Hadda mn tedavisi sürecinde geldiği hassas aşamaya yoğunlaşmaya çalıştı. Birkaç hafta içinde bir şeyler olacağını hissediyordu genç kadın. George Proctor un ona gösterdiği yakınlıktan sonra, acil bir durumda adamın ona hemen haber vereceğinden emindi artık.

ii

Çağrı cihazına sinyal, beklediğinden önce geldi.

Üç gün sonra, sabaha karşı saat dört buçukta geldi sinyal. Alva komodin üstündeki telefonu aldı ve onu aradı. Proctor anında cevap verdi. Başgardiyan, "Adam bileğini kesmeye kalktı, doktor," dedi. "Onu hastaneye götürürlerken senin adını söyleyip duruyordu."

"Hemen geliyorum."

Alva uyanmak, kendine gelmek içi duşa girdi. Duştan çıkıp kurulanırken aynada kendine baktı. Güzel bir vücudu vardı ve cezaevinde çalışırken giydiği kıyafet içinde belli olmuyordu güzelliği. Homeword onu bu halde görse hiç kuşkusuz ne yapacağını şaşırır kalırdı!

Bu kendini beğenme düşüncesini bir yana bırakıp saçlarım topladı ve cezaevi kıyafetini giydi.

Cezaevine Homewood ile aynı zamanda vardı Alva. İntihar girişimi haberini ona daha önce vermişlerdi ama adamın evi daha uzaktaydı. Alva'ıın duyduğuna göre, Homewood işine yakın bir ev bulmak istemiş, ama karısı üç çocuğuyla yaşayacağı evi kendisi seçmişti. Alva buna sempati duymuştu. Homewood işim seviyordu ve bazı işlerini evine de götürüyor olabilirdi. Cezaevinin evine oldukça uzak olması adamın canını sıkıyor olmalıydı.

Müdür Alva'yı görünce, "Haklıydın," dedi.

Bunu bir iltifat ve aynı zamanda bir suçlama gibi söylemişti.

Proctor onları bekliyordu.

Birlikte hastane binasına doğru yürürlerken, Proctor onlara neler olduğunu anlattı.

"Işıklar söndürülünce adam yatağına yattı ve uyur gibi yaptı, gecenin bir saatinde sağ bileğini jiletle kesti. Zaten uykusuz bir adamdı,-son zamanlarda daha da kötü olmuştu, sağa sola dönüp durur, bazen de uyumak istemezmiş gibi, gözleri açık olarak otururdu yatağında. Şükür ki, Lindale gece nöbetindeydi. Onun burnu çok iyi koku alır ve Hadda'mn her zamankinden hareketsiz yattığını fark edince yanma gidip bakmış."

Homewood, "Jileti nerden bulmuş bu adam peki?" diye sordu.

Proctor asık bir suratla, "Bunu araştırıyoruz, efendim," dedi.

Alva onun, 'Bu cezaevi senin değil de benim kurallarıma göre yönetilseydi böyle şeyler olmazdı,' diye düşündüğünü tahmin etti.

Hastaneye girince Martens adlı doktor karşıladı onları. Kendi anlatışına göre, adam çok iyi bir tıp öğrencisiydi ve orta yaşlarının başında bir cezaevi doktoru olarak atandığı için kaderine küstüğünü gizlemiyordu. Martens adli psikiyatriden de pek hoşlanmıyordu ama Alva bu sabah ilk kez görmesine rağmen güven duydu ona. Yüzünde sanki bir hasta kaybetmiş bir adamm yorgun, üzgün ifadesinden ziyade, bir an önce yatağına geri dönmek isteyen birinin sinirli ifadesi vardı.

Onları görünce Alva'ya baktı ve alaycı bir ses tonuyla, "Oh, sonunda geldiniz, doktor," diye mırıldandı.

Homewood kaşlarını çattı ve "Hadda nasıl?" diye sordu.

Martens, "Hadda iyi," diye cevap verdi. "Aslında kahvaltı zamanına kadar bulunmasaydı bile yine iyi olacaktı. İnsanların çok korkmasına ve heyecanlanmasına rağmen, bilek kesmek etkili bir intihar şekli değildir. Çoğu Hadda gibi bileğini keser ama pek azı atardamara ulaşabilir. Normal bir insanda vücut oldukça etkilidir ve kesilen bir daman kapayabilir. Daman yanlamasına değil de uzunlamasına açmak çok daha etkili olur..."

Homewood sabırsız bir ifadeyle, "Adam yaşayacak değil mi?" diye sordu.

Doktor, "Oh, evet," diye cevap verdi. "Yine de burada önemli olan düşünce tarzıdır."

Alva, "Şu artda bilinr* ^erinde mi?" diye sordu.

"Evet, yerinde. Ona sakinleştirici vermek istediğimde çok sinirlendi. Senin adını birçok kez tekrarladı, Dr Ozigbo. Ama söylediklerinin bazıları pek de iltifata benzemiyordu."

Adam bunu söylerken zevk alıyormuş gibi göründü. Onun görüşüne göre, bir psikiyatrın hastasının intihar girişimi, onun başarısız olduğunu gösterirdi.

Alva o anda, 'Ya benim görüşüme göre?..' diye düşündü.

Genç kadın hastanın yattığı koğuşa girerken Homewood da onunla beraber girmek istedi, ama Alva elini onun göğsüne koyarak girmesini engelledi.

"Sadece ben gireceğim," dedi.

Alva yatağına yaklaşırken Hadda ona bakıyordu. Yaralı yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, oldukça solgun görünüyordu adam. Sağ bileği sanlmıştı ama Alva'nın gözleri onun eldivensiz olan eline takıldı. Onun neden genellikle siyah bir koruyucu eldiven giydiğini şimdi anlamıştı. Eldeki parmakların eksikliği, yüzündeki yara izlerinden ve gözündeki yamadan daha çarpıcı bir sakatlıktı.

Hadda, "Bu halimi görüp eğlenmeye mi geldin?" diye sordu.

"Özür dilerim, üzgünüm."

"Anlamamış gibi yapma, oyun oynama, doktor. Herkes, hatta psikiyatrlar bile, 'Ben sana demedim mi? deme hakkına sahiptir."

Alva, "Bana içini dökmelisin, Wolf," dedi. "Sana ne söylediğimi düşünüyorsun?"

Hadda gözlerini ondan ayırdı ve yüzündeki ifade dondu; yüz kasları sanki beyninin emirlerine itaat etmez olmuştu. Sonra fark edilebilir bir irade gücüyle gözlerini yine Alva'nm yüzüne çevirdi.

Önce yumuşak, ama gittikçe sertleşen bir ses tonuyla, "Mahkemede benim hakkımda söylenen her şey, yani şu çocuk pomoculuğum doğruydu," diye konuştu. Doğru olan başka şeyler de vardı. Çok pis şeyler yaptım ben. Berbat, korkunç bir adamdım ve hâlâ da öyleyim. Eğer istiyorsan sana her şeyi anlatacağım. Bunu biliyor ve kabul ediyorum."

Alva onun gözlerinin şimdi, bu hastayı aldığı günden beri beklediği şekilde dolmaya başladığım gördü, ama bu manzara zevk vermedi ona, üzüldü, acıdı adama.

İşleri zorlaştıran şey onun acıma hissi miydi, yoksa Hadda'nın acısı mıydı, bilemiyordu Alva, ama adam şimdi gözlerini ondan kaçırmış, başını çevirip yüzünü yastığa gömmüştü. Ama Hadda o durumda hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu ve Alva ne söylediğini anlamak için başım eğerek ona yaklaştı.

Uzaktan gelen, hıçkırıklarla kesilen ve yanın yamalak söylenen kelimeleri dinlemeye başladı.

"Yardım et bana... Yardım et bana... Yardım et bana."

KİTAP IKI

güzel ağaçlar

Ich habe die fredlichste Gesinnung. Meine Wünsche sind: eine bscheidene Hütte, ein Strohdach, aber ein gutes Bett, gutes Essn, Mich und Butter, shr frisch, vor dem Fenster Blumen, von der Tür einige schöne Bäume, und wenn der liebe Gott mich ganz glücklick machen will, lässt er mich die Freude erleben, dass an diesen Bäumen etwa sechs bis sieben meiner Feinde aufgehängt werden.

Mit gerürhrtem Herzen werde ich ihnen vor ihrem Tode alle Unbill verzeihen - die sie mir im Leben zugefügt -ja, man muss seinen Feinden verzeihen, aber nicht früher, als bis sie gehenkt werden *

Heinrich Heine: *Gedanken und Einfälle*

*** Ben en rahat adamım. Hayattan bütün istediğim, içinde iyi bir yatak, güzel yiyecekler, taze süt ve tereyağı, penceresinde çiçekler, kapısında birkaç güzel ağaç olan mütevazı, çatısı sazdan bir ev, ve eğer aziz Tanrım benim mutluluğumu tamamlamak isterse, düşmanlarımdan yedi ya da sekiz tanesinin o ağaçlarda asıldığını gösterir bana.**

O zaman onlar ölmeden önce, hayatjmda bana yaptıkları tüm kötülükleri bütün şefkatli kalbimle affedeceğim - evet, insan düşmanlarını affetmeli, ama bunu onların asıldığını görmeden önce yapmamalı.

Heinrich Heine: *Fikirler* ve *Buluşlar*

1

Birkstane Çiftliği'ne çıkan yoldaki tekerlek izleri iyice donmuştu.

Eski Nissan Micra araba çok yavaş gitmesine rağmen dalgalı denizde yol alan küçük bir tekneye benziyor ve sürücüsü Luke Hollins her tümsekte ve çukurda yüzünü buruşturuyordu. Tek tesellisi yolun donmuş olmasıydı, eğer bu olmasaydı, beş yüz metre kadar bir yolu bileklerine kadar batarak yürümek zorunda kalacaktı. Diğer yandan, yürümek daha akıllıca olabilirdi. Dört bölgesi olan bir köy rahibi olarak, arabasının süspansiyonuna zarar gelmesini istemezdi. Zararlara dayanamazdı. Tek maaşı ama dört vaaz bölgesi vardı. 2017 yılında İngiliz Kilisesi, rahiplerinden yoksulluk yemini etmelerini istemiyordu. Yoksulluk zaten işin tabiatında olduğu için gerek yoktu buna.

Rahip evi gördü ama önüne eski bir bahçe kapısı çıkınca durdu. Arabadan indi, kapıyı zorla açtı ve geriye kalan kısa yolu yürüyerek gitmeye karar verdi. Eve yaklaşınca, oraya gelmesine neden olan saldırının belirtilerini fark etti. Camlan kınlan pencereler kartonlarla kapatılmıştı, ahır kapısında yanık izleri vardı ve evin duvanna kırmızı boyayla, *'Defol git, çocuk tacizcisi! yazılmıştı.*

Rahip daha önce bunu durdurabilecek bir şey yapabilir miydi acaba? Bundan kuşkuluydu, ama yine de, iki hafta önce, Fred öldükten yedi yıl sonra Birkstane'e Hadda nın geri döndüğü haberlerini almasına rağmen, bahaneler bıuup yem

ve tartışmalı cemaat üyesini ziyaret etmediği için kendini suçlu hissediyordu.

Hiç kimse dışarıya çıkıp da yaşlı meşe ağacına sarı kurdele bağlamamıştı.

Black Dog un sahibi ve Torquemada'yi bir eşit-fırsatlar danışmanı yapmış bir tür tutucu olan Jimmy Frith, eski günlerden özlemle bahsediyordu. Bölge kadınlarının çoğu öfkeyle haykırmış, dövünmüşlerdi. Hollins'in kararlı, geleneksel-karşıtı bir kadın olan karısı bile bu olayda Anneler Birüği'ne katıldığını söylemişti. Hollins de hayal kırıklığı yaşamıştı, ama şefkatli, anlayışlı davranmak istemesinin altında yatan, pedofili* tedavisinin çok zor olduğu konusundaki göıüşe karşı beslediği içgüdüsel sempatisini bastıramamıştı.

Rahip birkaç gün önce bir akşam cemaat toplantısında, bir gün önce bazı öfkeli gençlerin, Wolf Hadda'ya istenmediğini göstermek için Birkstane'e saldırdıklarını öğrenmişti.

Kilise mütevelli heyetinden üç kızı olan Len Brodie, "Ambarını yaksalardı keşke ve o da içinde olsaydı üzülmezdim," diye konuşmuştu. "Ama sağanak yağmur yangını söndürmüş ve çocuklar Dog'a geri dönmüşler. Sen buna Tann'nın engeli dersin tabii, peder."

Rahip buna Tanrı'mn engeli demese de, hiç kuşkusuz bunun, ruhların tedavisinde vazgeçilmiş maddeler olmadığım hatırlatan bir şey olduğunu hissediyordu.

İşte şimdi de Kara Kule'ye gelen Roland'm çekingen kararlılığıyla, saldırıya uğramış olan eve yaklaştı rahip.

Bir an düşündü ve sonra meşe ağacından yapılmış kapıya birkaç kez vurdu.

İçerden hiç ses gelmedi, rahip kapıya daha hızlı vurmak için yumruğunu kaldırdı ama tam o sırada arkasında kısık, hırlamaya benzer bir ses duydu.

Rahip aniden arkasına döndü ve sağ gözün ün yerinde bir çukur ve yüzünde yara izleri olan iriyarı bir adamla karşılaştı.

* Çocuk tacizcisi. (Çev. N.)

Adamın sağ elinin iki parmağı yoktu ve sol ayağı da sanki zorla yerinden sökülmüş ve plastik dolgulu olarak yeniden yerine takılmış gibi görünüyordu.

Adamın sakat eli dikkatini çekti, çünkü geriye kalan parmaklarıyla bir baltanın sapını kavramıştı ve sakat bacağa dikkat etmesinin nedeni de adamın çıplak olmasıydı. Sakat bacağın yanında da, hırlamanın sahibi olan ve bir Sınır Bekçisi'ni andıran Kurt benzeri bir köpek vardı.

Rahip korkuyla gerileyince sırtı kapıya vurdu ve Tanrım! dedi.

Adam, "Ben Wolf Haddadedi. "Tanıştığımıza sevindim, Bay Mesih. Bir an için o serserilerden biri olduğunu sandım."

"Hayır, üzgünüm, benim adım... şey... yani biraz şaşırdım...

Rahip adamın tek gözünde eğleniyormuş gibi bir parıltı görünce rahatladı. Adam onunla alaycı bir tarzda konuşabilirdi. İşi gereği buna katlanabilirdi, ama elindeki balta başka bir şeydi.

Rahip kendini toparladı ve "Adım Luke Hollins, böige rahibiyim," diye konuştu. "Gelip nasıl olduğuna bakmak istedim. Bu olanlar için özür..."

Bunu söylerken duvar yazısını ve kırılmış camlan gösterdi.

Hadda, "Öfkelerini kusmak istediler işte, değil mi? diyerek onun sözünü kesti. "Sanırım ateşi körükleyen de Jimmy Frith oldu. Dog'un sahibi hâlâ Jimmy, değil mi? Kırk yıldan beri kendisinin en iyi müşterisi olarak nasıl yaşadı Tanrı bilir. Her zaman dünyayı düzelteceğini anlatırken kafa şişirirdi. Ona hâlâ Köpük Jimmy diyorlar mı, peder?"

Hollins, "Yüzüne karşı söylemiyorlar tabii," dedi. "İçenye girebilir miyiz, Bay Hadda? Biraz üşümüş gibi görünüyorsun, hep böyle çıplak mı dolaşırsın?

"Hayır, sabah duşumu alıyordum. Evin suyu arkadaki depodan geliyor ama su çok ağır ve az aktığı için duşu dışarıda, kaynakta alıyorum. Orada küçük bir şelale var, altına oturuyorum, arabanın sesini duydum ve geçen geceden sonra..."

Hadda evin köşesine gitti ve elindeki baltayı savurup orada duran bir kütüğe sapladı. Bunu tek eliyle ve o kadar kolay ya-

mıştı ki, Hollıns onu kızdıracak bir şey yapmadığına sevindi. Bu adamı sinirlendirdikten sonra kaçmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Adamm sakat bacağında dizi hareket etmiyor, bu nedenle hafifçe topallayarak yürüyordu. Hadda sakat bacağı ve yüzündeki yara izleriyle insanları korkutabilirdi, ama rahip onun arkasından yürürken, yara izleri olan sırtına bakarak ondan korkmadığını düşündü. Onun çıplak kıçına baktı, sonra gözlerini hemen gökyüzüne kaldırdı.

Dikkat et, evlat! diye uyardı kendini. 'Sen mutlu bir evliliği olan bir adamsın!'

Evin içi de dışarıdan pek sıcak değildi. Mutfaktaki şöminede odun vardı ama yanmıyordu.

Hadda, "Şu ateşe bir kibrit yakıver, peder," dedi. "Sneck, sen de uzan şuraya bakayım!"

Köpek şöminenin önüne boylu boyunca uzandı, Hollins kibriti yaktı ve köpeğin üzerinden eğilip ateşe atarken hayvan yine hırladı. Ateş hemen yandı ve rahip masaya oturup etrafa bakındı.

Oda sanki son birkaç yüzyıldır hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Kararmış tavan kirişinde jambon çengelleri vardı, küçük pencerelerin kenarlarında lekeler, budaklar görülüyordu ve uzun zamandan beri kullanılan ahşap eşyalar ağarmaya başlamıştı. Kayalardan örülmüş duvarların üzerindeki sıva ve kaba badanada, taşların şekillerini gösteren kabarıklıklar ve oluklar vardı. Tavana yakın bir noktada, iki kayanın arasına çakılmış on beş santimlik bir demir çubuğa eski bir çalar saat takılmıştı. Saatin altına, aynı duvar çatlağına çakılı biraz daha kısa bir çivide asılı duran yazılı plaka ise kolayca okunmuyordu. Odanın mobilyası, ev kadar eski görünen kare şekilli meşe bir masa, belki birkaç yüzyıl daha genç üç mutfak sandalyesi ve cilalanmış olan bir salıncaklı sandalyeden ibaretti. Yirminci yüzyıl eski bir elektrik fırını ve yirmi birinci yüzyıl da lavabo yanında duran yeni bir çaydanlıkla temsil ediliyordu.

Odanın bir köşesinde, söndürülmüş bir lastik bot ve bir ayak pompası duruyordu.

Rahip lastik bota bir süre baktıktan sonra gözlerini, üzerini

örümcek ağı kaplamış olan duvara asılı plakaya çevirdi ve örümcek ağlarını temizlemeye gerek duymadan üzerine kazılmış olan Gotik tarzı yazıyı okumaya çalıştı.

Bu bir dua idi.

Hadda mutfak kapısından ona baktı ve "Fazla umutlanma, peder," dedi. "Sanırım onda biraz rutubet var."

Rahip onun şimdi kaim, polo yakalı bir süveter, eski bir fitilli kadife pantolon ve ayaklarına da botlar giymiş olduğunu görünce rahatladı ve 'İriyarı ve sakat bir adam olmasına rağmen çok çevik,' diye düşündü. Hadda çukur olan göz boşluğunu siyah bir yamayla kapamış, sağ eline de siyah bir deri eldiven giymişti.

Hollins lastik bota bakarak, "Fazla rutubetten sel olur diye mi korkuyorsun?" diye sordu.

"Ne? Ha, şu mu? Çocukken dağlardaki küçük göllerde bununla dolaşırdım. Onu çocukluktan kalma eşyaların arasında buldum ve ihtiyacım olduğunda kullanırım diye temizleyip yenilemeye karar verdim. İhtiyaç deyince aklıma geldi, kahve içer misin, peder?"

"Evet, lütfen."

Hadda elektrikli çaydanlığa su koyup çalıştırdı, bir kupaya birkaç açık toz kahve koydu ve sonra oturup misafirine baktı.

Luke Hollins kendisine bu şekilde bakılmasına alışıktı, bazıları inançsız olarak bakarlardı ona. Rahip sakallıydı ama saçlarını tıraş etmişti. Üzerinde parlak kırmızı, fermuarlı yün bir ceket, fermuarlı olup dizden aşağısı çıkarılınca şort olan haki bir pantolon ve ayaklarında Nike spor ayakkabılar vardı. Ceketin altında ters dönmüş ve açık yeşil renkli yakası görünüyordu.

Hadda, "Leydi Kira seni çok seviyordur herhalde, peder," dedi.

"Anlamadım?"

"Şato senin bölgende, değil mi? Eminim Sir Leon Lordluğunu sürdürüyor ve zaman zaman sabah ayininden sonra bölge rahibini öğle yemeğine davet ediyordur."

Hollins, "Şimdiye kadar bir kez davet etti," dedi. "Bir sonraki davet için de sabırsızca beklemiyorum tabii."

Hadda, "Davet edecektir," diye devam etti, "Eski Muhafız gelenekleri devam ettirmekten hoşlanır. Sen nc zaman geldin buraya, peder?"

Hollins bir an düşündü ve "Altı ay oldu," diye cevap verdi.

Sonra içinden, 'Soruları neden ben sormuyorum?' diye söylendi.

"O kadar oldu mu? O zaman umutsuz durumda olmalılar."

Hollins hiç düşünmeden, "Diğer tek aday bir kadındı," diye açıkladı.

"Acil bir durum vardı herhalde. Pekala, benim için ne yapabilirsin, peder?"

"Nasıl yani?"

"Bilirsin işte, sana söylenenleri dinler ve onlara konvansiyonel anlamlarını atfedersen, o zaman belki de daima, 'Nasıl yani?' demeyi gereksiz bulacaksın. Geldin ve kapımı çaldın. Benden ödünç şeker ya da kiliseye bağış istemeye gelmediğini biliyorum. O halde bana yardım etmeye geldin. Ama ben dua etmem. Bu durumda ne yapabilirsin benim için?"

Hoüins, "Sana sempati gösterebilirim..." diye başladı ama hemen sustu.

"Gerçekten mi? Yani bir sapık mısın sen?"

"Özür dilerim... Yani demek istedim ki... Özür dilerim."

Elektrikli çaydanlıktaki su kaynadı, Iiadda onu kapadı ve kahvenin üzerine kaynak su döküp hızlıca karıştırdı.

"Ben cinsi sapığım, değil mi, peder? Bu nedenle sempati göstermenin anlamı da değişiyor. Ama bu senin sorunun. Dinle, senin arkamdan dolanıp benim ruhuma yardımcı olmam istemiyorum, o halde esas meseleye gelelim ve büyük soruyu soralım. Tesco teslimat yapıyor mu size?"

Hadda iki kupaya kahve hazırlayıp birini rahibe uzattı. Kahvelere ne süt, ne de şeker koydu.

Hollins yine anlamamış görünmemek için kendini tuttu ve "Evet, yani... Evet, yapıyor," dedi.

"Güzel. Yolun çok berbat olduğunu söyleyip buraya bir şey getirmiyorlar. Ben biraz balık filan tutuyorum ama yine de başka ihtiyaçlarım oluyor tabii. Bu durumda bazı ihtiyaçlarımı sana

bildiririm ve sen de siparişlerine eklersin, tamam mı? Sonra da Birkstane'e getirirsin."

Hollins karısının muhtemel tepkisini düşünerek, "Şey, evet, sanırım bunu yapabilirim..." diye kekeledi.

"Sakın korkma, her şeyi öderim sana. Zaten yoksullara gıda yardımı yapmak da senin görevinin bir parçası, değil mi?"

"Elbette, bu benim için zevk olacaktır."

"Demek zevk olacak ha? Belki de sana bir ödeme yapmalıyım. Telefon numaranı bir kağıda yaz, ararım seni."

Hadda duvardaki saate bakıp ayağa kalktı ve "Şimdi gitmem gerekiyor," dedi. "Carlisle'deki şartlı tahliye memurumu görmeliyim. Bu iş ve yerel polise belirli zamanlarda rapor vermem sosyal hayatımın önemli bir parçası. Sen kalıp kahveni bitirebilirsin, peder. Ha, haftaya vaaz verirken, şu ahmak cemaatine iki şey söyleyebilirsin. Birincisi, onların çocukları için tehdit değilim, tedavi oldum ve sosyal yaşam içinde yerimi alabilirim - ve eğer sana inanmazlarsa Dr. Ozigbo'ya sorabilirler.

"Ozigbo mu? Garip bir isim bu."

Hadda sırıttı ve "Yani bir yabancı adı demek istiyorsun herhalde," diye devam etti. "Unuttum, bu bölge halkı Westmorland insanlarına hâlâ yabancıymış gibi bakıyor. Babası NijeryalI, ama kadm İngiltere'de doğmuş, büyümüş. Senden benden daha iyi eğitim görmüş diyebilirim. Evet, Dr. Ozigbo benim psikiyatrım ve kurtarıcım. Ve ben onun büyük başarılarından biriyim. Onun için o kafasızlara söyle bunu. Şimdi gitmeliyim. Geç kalırsam tutuklanabilirim, peder. Görüşürüz. Hadi, Sneck!

Hadda kalın bastonuna dayanarak yürüdü, yavaşça kapıdan çıktı gitti. Köpek de rahibe bakıp hafifçe hırladı ve sahibini takip etti.

Hollins biraz bekledi, sonra kalkıp kahvesini lavaboya döktü — kahvesini iki şekerli ve sütlü içerdi o - ve kupasını kahverengi ve az akan suyla çalkaladı. Yalnız kaldığı için bir an etrafa bir göz atmayı düşündü ama sonra bir din adamı olarak bunu uygun bulmadı ve vazgeçti.

Dışarıya çıktı. Yanık ahır kapısı açıktı, rahip bir motor sesi

duydu ve hemen arkasından eski bir Defender'ın dışarıya çıktığını gördü. Araba onun hizasına gelince aracın içine baktı, Sneck arka koltukta oturuyordu.

Hadda arabanın açık camından bahçe kapısı yanında duran parlak mavi Micra'yı başıyla gösterip, "Senin oyuncağın bu mu?" diye sordu.

"Evet."

'Bir daha gelişinde arabanı tepede bırak. Buraya kadar gelebildiğin için şanslısın, peder. Eğer kışı sağlam geçirmek istiyorsan bu güzel arabalardan almalısın."

Defender'ın motoru bu iltifattan hoşlanmış gibi homurdanırken, Hollins, "Cemaate iki şey söylememi istemiştin," diye seslendi Hadda'ya.

Hadda da "Beni dikkatle dinlemen güzel," diye bağırdı. "İkincisi şu; çocukları için tehdit sayılmam, ama Köpük Jimmy o sersemleri meyhanesinden tekrar buraya gönderirse, bu sefer baltamla büyük bir tehlike olacağım onlar için. Güzel bir ders veririm o hergelelere!"

2

Davy McLucky trende okumak için bir *Glasgow Herald* almıştı. Trene biner binmez gazetenin ilanlar sayfasını açtı ve verdiği ilanın basılıp basılmadığını kontrol etti.

Sorununuz mu var?
McLUCKY'Yî BULUN!
Gizli soruşturma, araştırmalar
Güvenlik
Alacak Tahsilatı

Aslında alacak tahsilatı yapmıyordu McLucky, bunun için zorbalık, şiddete başvurmak gerekti ve o da bundan hoşlanmazdı, ama Glasgow halkı bir özel dedektif tuttuğu zaman onun sert ve güçlü bir adam olmasını isterdi. Küçük yaşlardan beri böyle görünmesi gerektiğini Öğrenmişti McLucky. Küçükken bir gün okulda kavga edip eve ağlayarak geldiği zaman babası, *'Ne ağlayıp duruyorsun böyle aptal çocuk, kendini korumayı öğrenmelisin*!'diye azarlamıştı onu.

Annesi ise, **'Çocuğa** kabalık, zorbalık öğretme! 'diyerek itiraz etmişti.

Babası, *'Ona zorbalık değil, kendini savunması gerektiğini öğretiyorum! '* demişti.

McLucky böylece, Glasgow'un Kültürlü Bir Avrupa Şehn olarak görünmesini engelleyen bölgesinde, çocukluk ve genç-

lik yıllarım hasarsız geçirmeyi başarmıştı. Güneye gidip Met'e katıldığı zaman da bu güçlü yetişmesinin yararı oldu ona. Televizyonun da etkisi vardı tabii ve Londra'da, poliste ve sokaklarda dolaşan serseriler arasında sert bir Glasgow'lu olarak tanındı McLucky. Ama insan karakterinin her gün yaşanan olaylarla yavaş yavaş ortaya çıktığı bu ortamda, onun da aslında yumuşak kalpli bir adam olduğu ve sert polis olarak daha fazla yaşayamayacağı anlaşıldı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, boşanmış ve haya! kırıklığı yaşamış bir adam olarak polis gücünden istifa etri. Glasgow'a geri dönüp annesiyle beraber yaşamaya ve bir özel güvenlik şirketinde çalışmaya başladı. Bir süre sonra annesi öldü ve Bishopbridges kenarındaki küçük ev miras olarak ona kaldı. Evin değerli olduğunu öğrenince şaşırdı, onu sattı ve kendi özel dedektiflik şirketini kurdu.

Verdiği ilana baktı ve *'McLUCKY'Yİ BULUN*!'kötü bir slogan değil, diye düşündü. Zor bir başlangıçtan sonra, güvenli hizmet verdiği ve pahalı olmadığı anlaşıldı, sürekli araştırma işleri almaya ve yeterince para kazanmaya başlayınca müşteri seçmeye bile başladı; alacak tahsilatı gibi istemediği işleri geri çeviriyordu.

Bu durumda, ünlü bir eski suçluyla görüşmek için neden Carlisle'a gidiyordu ki[9]

Bunu düşününce gözlerini gazetenin ilan sayfasından kaldırdı ve istifasından beri ilk kez gittiği güneye doğru yoi alırken, trenin buğulu camından dışarıdaki kırsal manzaraya baktı.

Hadda'nm telefonu şaşırtmıştı onu.

"Bir zamanlar Met'te çalışmış olan McLucky sen misin, dostum?"

"Evet, benim."

"Ben Wolf Hadda. Hatırladın mı beni?"

"Evet."

"Ben sem tutmak istiyorum."

"Ne için?"

"Bunu sana görüştüğümüz zaman anlatırım. Gelecek Perşembe saat ikide Carlisle'da, Eski İstasyon Oteli'nde buluşalım.

Yolculuk süresinde harcadığın zaman ve seyahat masrafların için gereken parayı konuşmaya başlamadan önce ödeyeceğim sana, tamam mı?"

"Dur bakalım, o kadar acele etme, bana biraz daha bilgi..."

"Buluştupnmuz 7xr" n. Görüşmek üzere, McLucky."

Konuşma bu kadar sürmüştü işte. McLucky bu yolculuğu yapıp yapmama konusunda epey düşünmüştü. Şimdi, okumadığı gazete dizlerinin üzerinde durur ve kış güneşi altında hızla gelip geçen kır manzarasına dalgın gözlerle bakarken bile hâlâ bunu düşünüyordu.

Carlisle'a vardığında, buluşma zamanına kadar iki saati vardı. Eski İstasyon Oteli'ni bulduktan sonra, kasabayı görmek için etrafla biraz dolaşmayı düşündü.

Kasabada, her ikisi de kırmızı kumtaşından inşa edilmiş olan küçük katedral ve pek yüksek olmayan şatodan fazla görülecek pek bir yer yoktu. McLucky her ikisine de girmeyi düşünmedi ve sert rüzgar nedeniyle boş sokaklarda dolaşmaktansa, otele girip barda bir masaya oturdu. İskoç viskisini yudumlamaya başladıktan bir süre sonra Hadda, üzerinde kalın bir palto üe ve bastonuna dayanıp hafifçe topallayarak içeriye girdi.

Doğruca masaya geldi, sol bacağını uzatmak için kendine yer açtı ve oturdu.

"Erken gelmişsin," dedi.

"Sen de öyle."

"Evet, şartlı tahliye memurum iyi bir çocuk olduğumu söyledi ve çok tutmadı beni. Her şeyi sırasına göre yapalım, önce masrafların için ne ödeyeceğim sana?"

Hadda bunu söylerken cüzdanını çıkardı ve McLucky cüzdanın dolu olduğunu gördü.

"Bunu sonra hallederiz. Vereceğin işi kabul etmezsem paranı almayacağım."

"Neden?"

"Çünkü vereceğin işi kabul etmesem, muhtemelen o işe karışmak istemediğim için yapacağım bunu ve o zaman senden para alırken görünmek de istemem."

Hadda, "Bu düşünce tarzını sevdim," dedi. "Polislikten neden istifa ettin?"

"Çünkü bana daha fazla bir şey veremezdi o iş. Belki de ben ona bir şey veremeyecektim artık. Sen nasıl buldun beni?"

"Biraz araştırma yaptım. Bana emekli olduğunu ve Glasgow'a geri döndüğünü söylediler. O zaman kendime, 'Eski dedektifler ne yapar?' diye sordum. Ve McLucky'yi buldum."

"Pekala, beni böyle buldun. Şimdi neden bulduğunu söyle bakalım."

"Dur biraz, sanırım soru sorma sırası bende. Ayrıldığın zaman hâlâ dedektiftin, değil mi? Ayrılma kararı verirken görevinin bir etkisi oldu mu bunda?"

İskoçyalı, "Hem evet, hem hayır," diye cevap verdi. "Eğer dedektif olmanın bir şekilde beni küçültüp küçültmediğini soruyorsan, hayır. Aslında iyi bir işti o. Eğer beyinsiz ve kötü sicilli ahlaksız heriflerin sürekli olarak yukarıya tırmandıklarını, görmekten sıkılıp sıkılmadığımı söylemek istiyorsan cevabım evet."

"Dedektif Müfettiş Medler o ahlaksızlardan biri olabilir miydi?"

McLucky, içkisini bitirdi ve "Mümkündür," dedi. "Yarım saat sonra geriye dönebileceğim bir tren var. Onun için konuya girsek iyi olur."

Bir kadm garson yakındaki bir masaya sandviç getirince, Hadda bastonunu kaldırıp onu çağırdı.

"Bir içki daha ve sandviç ister misin? Eğer beni Tayland'a kaçırmanı istersem kendi masrafını ödeyebilirsin."

McLucky ona cevap vermedi ve Hadda kadına sipariş verdi.

McLucky, "Vergi mükelleflerinin parası var mı burada?" diye sordu.

"Bir iş bulup çalışmadığımı nerden biliyorsun?"

Özel Dedektif sakin bir ifadeyle Hadda'ya baktı ve "Pekala, uluslararası finans dünyasında adını pek göremiyorum artık," dedi. "Başka ne iş yaparsın sen?"

Hadda lakabına uyan bir ifadeyle sırıttı.

"Basit işler yapabilirim belki. İnsan babasının dizinin dibinde öğrendiklerini kolay unutmaz."

"O zaman nasıl bir iş yaparsın peki?"

Wolf Hadda, "Bir baltacı, bir ağaç kesici olabilirim" diye cevap verdi. "Bu konuda bana yardımcı olabilirsin. Medler beni görmek için hastaneye geldi mi hiç?"

İskoçyalı McLucky başını salladı.

"Evet, sen komadan çıktıktan kısa bir süre sonra geldi, ama sadece bir kez uğradı."

Hadda, "Bunu duyduğuma sevindim," diye devam etti. "O zaman aklımın başımda olup olmadığı konusunda pek emin değildim. Hatırladığım kadarıyla adamın üzerinde sanki başka bir yaşam tarzı için yapılmış gibi duran bir Hawai gömleği vardı ve bana bazı sorular sormuştu."

"Evet, emekli olduktan sonra İspanya'ya gitti, orada yaşamaya başladı, belki de o gömleği bunu düşündüğü için giymişti."

"Olabilir. Ee, adam emekli olduktan sonra neler söylendi hakkında?"

"Nasıl yani?"

"Yapma, polisler arasında da bando kızları arasında olduğu gibi dedikodular vardı, değil mi? İnsanlar ne söylüyordu onun hakkında?"

McLucky ona cevap vermeden önce biraz düşündü ve sonra, "Neler olduğunu iyi bilen bir adamın, ayrılmak için iyi bir nedeni olduğunu söylüyorlardı," dedi.

"Peki, o ayrılmak için nasıl bir neden gösterdi?"

"Strese bağlı sağlık sorunları olduğunu söyledi."

"Polislik mesleğinde kalsaydı ne olacaktı yani?

İskoçyalı omuzlarını silkti.

"Belki terfi edecekti. Fakat rütbe yükseldikçe sorunlar da büyür tabii."

Hadda, "Yani sence yolsuzluklara bulaşmış mıydı?" diye sordu.

"Bunu düşünseydim ve bu konuda bir şey yapamasaydım ben de aynı duruma düşebilirdim belki. Benim iyi arkadaşım değildi o adam. Onun gibilerin pek dostu olmaz. Belki biraz bencildi ve birkaç küçük yolsuzluk yapmış olabilir, ama böyle ufak tefek

şeyler onun kirli polis olduğunu göstermez. Bana bak, ne söylemek istiyorsun sen?"

Hadda, "Bilmiyorum," dedi. "Onun o kadar da bencil olacağını düşünmüyorum. Ama davadan alındıktan soma da beni kontrol etmeye geldi. Bunun bir anlamı olmalı. Ne diyorsun buna, Bay McLucky?"

"Şey, başı dertte olan bir adama acımış olabilir."

McLucky bunu tarafsız bir ses tonuyla söyledi ve yüzü ifadesizdi.

Hadda, "Olabilir," diye konuştu. "Eski meslektaşlarından birine, durumumda bir değişiklik olursa haber vermesi talimatını verirken de beni gerçekten düşünmüş olmalı."

"Bunu gazetelerde okumuş olabilir."

Hadda başını iki yana salladı.

"Hayır, komadan çıktığım haberi, ben uyandıktan ancak iki hafta sonra kamuoyuna açıklandı. Bunu öğrendim."

O sırada garson içkileri ve sandviçlerini getirdi; İskoç viskisi McLucky'nin önüne kondu.

Özel Dedektif, Hadda'mn portakal suyu içtiğini gördü.

"Dinle, çabuk olursak o treni hâlâ yakalayabilirim, onun için kalmamı istorsan ne istediğini çabuk söyle."

"Pekala, benim davamda bir şeyler seni rahatsız etti, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Çünkü yıllar önce hastanede görevini dürüstçe, vicdanının sesine uyarak yapmaya başladın, ama daha sonra şefkatli, sevecen bir adam oldun. Dramatik bir şey değildi bu, ama daha sonra Cezaevine Geri Gönderme Merkezi'ne gönderildiğimde bana daha insanca davranmaya başladın"

McLucky, "İnsan uyuz bir fareye yeterince uzun zaman bakarsa ondan bile hoşlanabilir," dedi.

"Olabilir, ama bu konuda başka bir şey var."

"Ne var?"

"Buradasın işte, değil mi? Kaç tane eski polis, sadece yeni serbest bırakılmış bir dolandırıcı ve çocuk tacizcisi ile bir içki içmek için yüz atmış kilometre yol kat eder?'

İskoçyah alaycı bir ifadeyle, "Yani seni çok sevdiği *m için mi* buraya geldiğimi düşünüyorsun, Sir Wilfred?" diye sordu.

"Bana Bay Hadda diye hitap et lütfen. Hatırlarsın, hüküm giymemden sonra, ailemden, servetimden, dostlarımdan ve geleceğimden sonra, benden daha başka ne alabileceklerini düşündüler ve birisi çıkıp, 'O hâlâ bu unvanı taşıyor ama sanırım Majesteleri onu geri almak ister,' dedi. O zaman bana verilen Sir unvanım da geri aldılar. Hayır, benim gibi bir sapık değilsen, benden hoşlanman olanaksız. Fakat ben gerçekten severim seni."

"Öyle mi? Pekala, şu füme somonlu sandviçi yiyebilir miyim? Galiba Kuzey İskoçya b;,'. ğı bu ve sıla hasreti çekmeye başladım."

"Elbette, afiyet olsun. Evet, sana karşı özel bir şeyler hissetmemin nedeni, senin çok özel bir kulübe üye olman. Öyle sanıyorum ki, beni uzun zamandır tanıyan dostlarım, iş arkadaşlarım, beni inceleyip çok iyi anlamış görünen psikiyatrım ve benden nefret eden İngiliz kamuoyunun aksine, beni sadece birkaç hafta boyunca tanımış olmana rağmen, yüzde yüz suçlu olduğuma inanmakta güçlük çektin sen. Bay McLucky. Evet, işte bu özelliğin seni benim gözümde çok özel bir kulübün üyesi yapıyor."

McLucky ağzındaki somonlu sandviç lokmasını çiğneyip yuttu, arkasından bir yudum viski aldı ve "Bana ne istediğini söyle, Bay Hadda," dedi. "Yoksa bu sandviçi bitirir bitirmez kalkıp gideceğim buradan."

"Şükürler olsun ki, tüm İskoçlar gibi sen de israftan nefret ediyorsun. Pekala, sana polis kanalıyla ulaşmaya çalıştım, çünkü Dedektif Medler konusunda kafamdaki bazı sorulara cevap verebileceğini düşündüm. Sonra senin de ayrılıp özel sektörde çalıştığını öğrendim ve güzel bir işbirliği yapabileceğimiz geldi aklıma."

McLucky sandviçin son lokmasını ağzına attı ve "Nasıl bir işbirliği olacak bu?" diye sordu.

"Sana bir iş vereceğim, önce şu listedeki insanlar hakkında bilgi istiyorum; neredeler ve ne yapıyorlar?"

Hadda bunu söylerken ona katlanmış bir kağıt verdi.

İskoçyalı kağıdı açıp baktı ve bir ıslık çaldı.

"Ne yapmak istiyorsun sen, Bay Hadda?"

"Söyledim ya, önce bilgi istiyorum."

"Pekala, sonra ne olacak?"

"Küçük bir pratik yardım gerekebilir belki. Mesleğinin gerektirdiği aldatmacaları, küçük oyunları saymazsak tamamen yasal bir çalışma olacak bu."

McLucky kaşlarını çatarak baktı ona ve "Yasallıktan söz ederken, son olarak hatırladığıma göre iflas etmiştin sen," diye konuştu. "Böyle bir araştırma uzun sürebilir ve bazı harcamalar da gerekir. Benim faturalarım] ödeyebilmek için pek çok ağaç kesmen gerekecek."

Hadda bir şey söylemeden elini kalın paltosunun iç cebine attı ve bu kez bir cüzdan değil, kalın bir A5 zarf çıkardı.

Zarfı masanın üzerine koydu ve "Burada bin sterlin ve benim cep telefon numaram var," dedi. "Harcamalarını hesapla ve para bitmek üzereyken beni ara."

"O zaman ne yapacaksın? Ormana gidip biraz daha ağaç mı keseceksin?"

Hadda, "Dediğim gibi, insan çocukken öğrendiklerini unutmuyor," dedi.

McLucky tabağındaki kırıntıları alıp ağzına attı ve "Saat kaç?" diye sordu.

Hadda saatine baktı ve başını kaldırdığı zaman para dolu zarf gözden kaybolmuştu.

"Sanırım bu treni kaçırdın," dedi.

"Sorun değil. Bir saat sonra bir tren daha var. Tren tarifesi var mı sende?"

Hadda başını iki yana salladı.

"Bu işin iyi yapılmasını istiyorum, istediği kadar uzun sürebilir. Gerekirse bütün kış çalışabilirsin."

İskoçyalı, "Bütün kış ha!" diye tekrarladı. "Peki sen ne yapacaksın bütün kış, Bay Hadda."

Wolf Hadda, "Baltamı bileyeceğim," diye cevap verdi.

3

imojen Estover uyandı, yatağında uzandı ve kendisini uyandıranın ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Eski binaların da, balinaların şarkıları ve kurtların ulumaları gibi, kendilerine has, anlamlı **bir** dilleri oluyordu. Imojen, Holland Park evinin hemen her gıcırtısından, inlemesinden bir anlam **çıkarabilirdi.** Wolf Hadda ile buraya taşındıklarından sonra geçen yirmi yıllık süreçte bunları öğrenecek çok zamanı olmuştu.

Toby Estover evi satmak istemişti. Ama Imojen ona, arkadaşının karısını almaktan çekinmeyen bir adamın, onun evinde yaşamaktan kaçınmasının garip olduğunu söylemişti. Imojen bu evi seviyordu. Oradan ayrılmaları için hiçbir neden yoktu.

Böylece evde kaldılar, ama evde bazı değişiklikler yapılmıştı. Wolf orada yaşarken ne istediğini biliyordu ve orasını hem kendi ve hem de karısının zevkine göre değiştirmişti. Ama onun erkekliğinin tüm belirtileri uzun zaman önce silinmiş ve Toby de o evde kendi kokusunun olmasını istememişti, bu nedenle evde artık sadece Imojen'in kokusu duyuluyordu.

Toby uykusunda yana döndü ve kolunu Imojen'ın gogsune

imojen, onun kilo aldığını, şişmanladığını düşündü. Wolf un da değiştiğim mahkemede görmüştü. Wolf un yüzü ellen, bacağı hep farklıydı. Ve yıllarca cezaevinde kalmak da değiştirmiş ı onu Fakat Wolf un asla şişmanlamayacağından emindi Imojen.

Eskiden olduğu gibi yine çekici buluyor muydu Wolf u aca-

ha? Wo!f onu ilk kez şato bahçesinde dans derken gördüğünde ondan nasıl etkilendiğini anlatmaya çalışmıştı ona. Ama. Imo onun kendisini nasıl etkilediği konusunda hiçbir zaman bir şey söylememişti VVblf'a, Çekiciliği kullanmak güç, hissetmek ise zayıflık dernekti. İnsanın kendisini duyguların *merhametine* bırakması halinde hayat mücadele oluyordu. Imo bunu annesinden öğrenmişti.

Bir süre etrafı dinledikten soma, kendisini uyandıranın ne olduğunu anladı. Uzaktan gelen ve sürekli bir darbe ve çatırtı arası bir sesti bu. Ses yabancı gelmiyordu ama tam olarak ne olduğunu da çıkaramıyordu.

Kocasının kolunu üzerinden çekti ve ya taktan süzülerek kalktı.

Toby," Ne oluyor?" diye homurdandı . Imo ona cevap vermedi ve kapıya gitti. Yatak odaları evin ön tarafına bakıyordu ve ses o taraftan gelmeyecek kadar zayıftı. Merdiven başında sesi daha iyi duyuyordu. Birinci kattan ara sahanlığa kadar uzayan yüksek, kemerli pencereye bakıı. O pencere bahçeye bakıyordu ve ses o taraftan geliyordu. Pencereye yaklaşmak için ara sahanlığa inmesi gerekiyordu ve ilerlerken, çıplak bedeninde soğuk hava esintisi hissetti. Toby'nin istediği olsaydı, merkezi ısıtma sistemi kış boyunca bütün evde açık kalacaktı. Imo ona gece yatarken yatak çorapları ve daha kalın pijama giymesini söylemişti.

Imojen ara sahanlığa indi ve pencereden bahçeye baktı.

Kapkaranlık bir geceydi. Havadaki rutubetli buhar, uyuyan şehrin her zaman yanan loş ışıklarını örtecek kadar yoğundu. Imojen'in gözleri yavaşça dışarıdaki karanlığa alıştı ve bazı şekilleri, hareketleri seçmeye başladı.

Büyük şekli gördü - yaşlı üvez ağacıydı bu.

Sonra küçük şekli seçti - ağacın yanında duruyordu.

Ve sonra bir hareket oldu.

O şeklin başının üzerinde, puslu havadaki loş ışıkta bir şey çarptı gözlerine. Parlak, metalik, hızlı hareket eden bir şeydi bu.

Sonrı, o sesi yine duydu Imo. Ama artık yanılmıyordu. Ulphingstone Şatosu'nun etrafındaki ormanda pek çok kez duymuştu bu sesi.

Ağacın gövdesine vuran keskin çeliğin sesiydi bu.

Ulphingstone Ormanı'nda, kasvetli çamların arasında mağrur bir tavırla duran üvez ağacını hatırladı, o yabancı istilacıların arasında küçük kalmıştı ama yine de türü için büyük ve parlaktı. İstedikleri zaman buluşup kırlarda dolaştıkları, istedikleri zaman seviştikleri o iîk çılgın yılda onların buluşma yeriydi o ağaç. Bazen o kadar çılgın olurlardı ki, üvezin altından ayrılmaz ve hemen oracıkta sevişirlerdi.

Wolf babasından ormanın o bölgesindeki ağaçların ve onlarla beraber üvezin de kesileceğini öğrendiğinde» "Olamaz bu!" demiş ve oldukça fazla para harcayarak üvezi kökünden söktürüp dört yüz seksen kilometrelik yoldan getirerek Londra'daki bahçelerine diktirmişti.

Fred Hadda bunun delice bir hareket ve boş yere harcama olduğunu, ağacın iki haftada kuruyacağını söylemesine rağmen, üvez yeşerip gelişmiş ve meyve vermişti. Imojen kızları Ginny'nin, üvezin parlak kırmızı meyvelerini ne kadar sevdiğini hatırladı. Küçük kız meyvelerin buruk tadına rağmen, onları yemekten vazgeçmez, sonunda hasta olurdu. Büyükbaba Fred onun üvez yiyip mide bulantısına yakalandığını duyunca gülmüş. Noel'de Carrie Teyze'nin reçelli kızarmış kaz. etine kadar hastalanmamasını söylemişti ona. Ondan sonra Ginny iyileşene kadar üvez meyvesi yememiş, ama o arada kuşlar da yiyip bitirmişlerdi meyveleri. Ama bir sonraki sonbaharda Ginny, Bayan Roper'm gözetimi altında üvezleri, elma dilimlerini, karanfil ve zencefil tozuyla kaynatarak güzel bir reçel yapmış ve bir kavanoza doldurup annesine vermişti.

Ondan sonra bu reçeli yapıp Noel'e kadar saklamayı âdet edindiler. Cumbria'daki kutlamada Sir Leon bunun şimdiye kadar yediği en lezzetli üvez reçeli olduğunu söylemiş, Leydi Kira bile bunun, ailesinin kızarmış domuz, eti yedikieri festivalde yenen elma reçelinden daha güzel olduğunu anlatmıştı. Küçük kızın bu kadar övgü karşısında takındığı mütevazı tavır hepsini güldürmüş vc o anda hepsi gerçekten büyük bir aile olduklarım hissetmişlerdi.

Şimdi birisi gelmiş, tüm bu mutlulukları onlara yaşatan üvez ağacını kesmeye başlamıştı.

Imojen içini çekti.

Ağacı kesen adam sanki onun iç çekişini duymuş gibi birden durdu ve başını kaldırıp eve doğru baktı. Hava puslu olduğu için adamın yüzünü seçemiyordu Imojen. Adamın doğruca ona baktığım hisseder gibiydi, ama kendisi onu zor görüyorken, onun karanlık evde onu görmesi mümkün değildi.

Adam sağ kolunu yavaşça kaldırdı, elini açıp ağacın gövdesine dayadı ve itti onu.

O anda Toby uyandı ve "Tanrım, buzhaneye döndü burası," diye homurdandı. "Imo, ne yapıyorsun sen?"

Sahanlık ışığı birden yandı ve Imo bahçeyi göremez oldu.

Bahçedeki adam şimdi onu bu çıplak haliyle rahatça görebilecekti, ama Imo yerinden kımıldamadı.

Dışarıda yine bir gürültü koptu, ama farklı seslerdi bunlar, kırılma sesine benzer gıcırtılar, çatırtılar, bir şeyler devriliyormuş gibi gürültüler, sesler birbirine karışmıştı.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Imo sakin bir ifadeyle, "Toby, ışığı söndür," dedi.

"Ne? Ha, tamam. Tanrı aşkına, neler oluyor orada?"

Işık söndü.

Imo'nun gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı, ama ne göreceğini zaten anlamıştı.

Oradaki adam gitmişti. Ama önce Cumbria'da, babasının ormanında, sonra Londra'daki bu bahçede, daha yumuşak iklimde büyüyüp gelişmiş, meyve vermeye başlamış olan üvez ağacı gövdesinden kesilmiş, bahçedeki çimenlerin üzerine devrilmiş yatıyordu.

Imojen kendini tutamadı, ağlamaya başladı.

Ama neden ağladığını tam olarak bilemiyordu.

4

Luke Hollins, Hadda ile görüşmesinden bir hafta sonra, cep telefonunda ondan gelmiş bir mesaj ve bir market alışveriş listesi buldu. Birkaç gün sonra onun istediklerini aldı ve Birkstane'e götürdü.

Fakat bunu yaparken de düşündü; Hadda zaman zaman şartlı tahliye memurunu görmek için Carlisle'a gidiyorsa, büyük marketlerden birine girip tüm ihtiyaçlarını kendisi alabilirdi. Ama belki de sakat bacağıyla o alışveriş arabalarından birini iterek raflar arasında dolaşmak hoşuna gitmiyordu. Ya da belki, sosyal bir adam olmadığını söylemesine rağmen, etrafta neler olduğunu, insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyor, bunu ona anlatacak, onunla konuşacak bir arkadaş arıyordu.

Ama Hadda ona bunları merak eden bir adam gibi görünmüyordu. Rahibi görünce homurdanır gibi selamlaması, köpeğin hırlamasından bile daha berbattı. Hollins süspansiyonunu hırpalamamak için arabasını tepede bıraktı. Marketten aldıkları birkaç torbaya ancak sığmıştı ve bu yüzden onları taşımak için evle araba arasında birkaç kez gidip geldi. Hadda ona yardım etmeye bile kalkmadı ve rahip onun bacağının sakatlığını düşünerek aldırmadı buna, ama sinirlendiğini gizlemesi zordu.

Rahip eve son gelişinde oflayıp puflayarak elindeki paketi bırakırken, Hadda mutfak dolabına henüz ilk paketteki malzemeyi koyuyordu. İçinde şeker, bir kutu süt kreması ve köpek bisküvi-

leri olan paketi görünce, "Bunlar da ne?" diye sordu. "Ben banları istemedim ki!"

Hollins, "Biliyorum, listende yoktu, ama bunlar benden hediye," dedi.

"Yaa, öyle mi? Sneck'i bu kadar kolay kandıramazsın, peder."

Bunu söylerken, 'Beni de kandıramazsın' der gibi bir hali vardı.

Hollins paketi açıp köpek bisküvilerinden birini hayvanın önüne attı, köpek onu alıp dikkatle çiğnedi ve sonra hepsini birden yuttu.

Rahip, "Nerede buldun, bu köpeği?" diye sordu.

"Ben onu değil, o beni buldu. Yaratıklar bazen birbirlerini iyi tanırlar."

Rahip içinden, 'Toplum dışı olanlar demek istiyor,' diye söylendi.

"Ona neden Sneck adını verdin peki?"

"Çünkü iyi bir bekçidir o. Geçen gece o doiu aniden başlamasaydı, onu kasabadan gelen o ahmakların üzerine salacaktım."

Hollins bu bölgede çalışmaya başladıktan sonra, Cumbria halkının köpekleri kapı kilidi yerine kullandıklarını öğrenmişti.

Bir köpek bisküvisi daha çıkarıp attı köpeğin önüne.

Getirilen yiyecekleri dolabına yerleştirmekte olan Hadda, "Biraz işe yara, kahve suyu kaynat, peder," dedi.

Hollins onun dediğini yaptı ve bir önceki gelişinde yaptıklarını hatırlayarak mümkün olduğunca aynısını tekrarladı.

Kahveleri geçen sefer kullandıkları kupalara koyarken, Hadda şeker paketini ve krema kutusunu onun önüne doğru sürdü.

Sonra alaycı bir ifadeyle, "Hediyelerini denemek ister misin?" dedi.

Kendisi kahvesini yine şekersiz ve sütsüz içti.

"Kahve fena olmamış," dedi. "Belki bir kaşık daha kahve konsa daha iyi olurdu."

"Bu konuda çok hassassın galiba."

"Hapiste çok özledim kahveyi. Sanırım kahve yerine kavrulmuş bir şeyler kullanıyorlardı. Diğer mahkumlar içeriye eroin kaçırırken ben de kaçak kahve alıyordum."

"İçerde zorluk çektin mi? Duyduğuma göre senin mahkumiyetinle yatanlar..."

"Başlangıçta öyle oldu. Ama ilk zamanlar bana pek bulaşmadılar ve ben de sataşmalara pek aldırmadım. Ama canımı akmaya başladıkları zaman ben de karşı saldırıya geçtim. Kim gelirse gelsin, umurumda değildi. Önceleri çok sorun yaşadım, ama sonunda mesajımı aldılar. Eğlenmek isteyebilirlerdi ama bunun için her zaman bedelini ödemeleri gerekiyordu.

Hollins, "Kutsal Kitap'takine* benziyor biraz," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Evet, en güzel öğütler oradadır, değil mi? İlkel bir toplumda hayatta kalmanın kuralları da dahil olmak üzere öyle olmalı."

"Ve sen hayatta kaldın."

"Sanırım öyle oldu. Zamanın da yardımı oldu bana, güzel zamanların yani. Hapiste biie bunlar insanı ya mahveder ya da kendine getirir. İçerde yeterince kaldığın zaman, oraya giriş nedenine değil de tavırlarına göre davranmaya başlarlar insana."

Hollins ondan sonraki haftalarda bölgesinde de aynı sürecin başladığını fark etti. İlk günlerde görülen nefret duygusu zayıflamış, saldırılar azalmıştı. Belki bunda Sneck'in onu sevmiş olmasının da yardımı olmuştu. Bölge insanı bu hayvanı vahşi, kimseyi kendine yaklaştırmayan, kimseye acımayan, saldırgan bir sokak köpeği, olarak tanırdı. Hatta bazı köylüler onu uzaktan vurmayı bile düşünmüşlerdi. İnsanlar Hadda'mn ' *Yaratıklar bazen birbirlerini iyi tanırlar'* sözünü de çoğu zaman tekrarlıyorlardı.

Kimsenin onun geriye dönüşünden şikayetçi olmaması ve sakin yaşaması da buna yardımcı oluyordu. Hadda köyden uzak duruyordu ama bazı kişiler onu kırlarda dolaşırken gördüklerini söylüyorlardı. Kimse ona yaklaşmayı düşünmüyordu. Bunu yapmayı düşünen olsa bile, Sneck ve Hadda'nm elindeki balta, onların fikrini değiştiriyordu. Bazıları bazen ormandan gelen balta sesleri duyduklarını söylerlerdi.

Hadda'mn en yakınında yaşayan komşusu Joe Strudd bir gün,

* Eski Ahit, Tevrat. (Çev. N.)

"Adam baltayı ağaç kesmek *için* değil de *nefret* ettiği bir şeye saldırır gibi sallıyor," demişti.

Kilise cemaatinden olan Len Brodie ona bir gün, "Hadda'nm senin çiftliğine yakın bir yerde yaşaması seni rahatsız ediyor mu, Joe?" diye sordu.

Anglikanlarm da Katolikler kadar dindar olduğunu düşünen ve kilise işlerine yardımcı olan Joe Strudd ona, "Tanrı kullarım korur, Len Brodie," diye cevap verdi. "Ama onun komşusu sen olsaydın, o zaman endişelenirdim doğrusu!"

Bir zamanlar Hadda'nm eneıjik, güçlü bir delikanlı olduğunu bilip onun şimdiki yaralı, topallayan halini görünce acımaya, sempati duymaya kalkanlar da oluyordu ama bazılan o zaman hemen onlan tersliyor, onun kendi cezasını çektiğini söylüyorlardı.

Hollins bir gün, "Elli yıl sonra anneler yaramaz çocuklarını Hadda adlı bir şeytan adamla korkutacaklardır," diye konuştu.

Kansı ise yüzünü buruşturdu ve "Temenni edelim de adam onlan daha önce korkutmaya başlamasın," dedi.

Rahip, garip diye düşündü. Çocuksuz ve komşularının gözünde son derece liberal bir kadm olan Willa, Hadda'ya karşı çok acımasız görünüyordu. Kadm sanki haklı olduğunu göstermek için adeta Hadda'nm bir genç kıza saldırmasını bekler gibiydi.

Hollins'in onun yiyecek ve ev ihtiyaçları siparişlerini alıp ona götürdüğünü herkes hemen öğrendi. Rahip bir süre sonra, hakkında hoşgörülü ve anlayışlı konuştuğu için, Hadda'nm koruyucusu olarak görülmeye başladığını anladı.

İnsanlar ona, "Nasıl o adam?" diye soruyordu, ama Hadda'nm adından söz eden çok az kişi vardı.

Onların istediği cevap, "Sakin bir yaşantısı var," şeklindeydi. "Hadda sessizce, kendi halinde yaşıyor ve böyle devam etmek istiyor."

Rahibin bu tür cevabı sadece şatoda yaşayanları tatmin etmiyordu.

Birkstane'e sürekli gidip gelmeye başladıktan sonra şatoya yemek için davet edilme olayının sıklaşması da bir tesadüf gibi gelmiyordu rahibe.

Şatoya ilk davet edilişinde, başını eğip önündeki sıcak kremalı tatlı tabağına bakana kadar rahibi görmezden geldi Leydi Kira. Kadın aslında bu tatlıyı sevmez, yemezdi, ama geleneklere çok bağlı olduğundan, bunun Sir Leon'un sebt günü için kilisedeki şarap ve kağıt helva gibi önemli olduğunu öğrendikten sonra şatonun yemek listesine eklemişti.

Hollins kadına bakmıyordu ama onun gözlerini üzerinde hissediyordu, kendisine baktığının farkındaydı. Kadın varlığını hemen hissettiriyordu. Sir Leon'un saçlarını aklaştıran yıllar kadına çok daha nazik davranmıştı ve Şıtndi aralarındaki yirmi iki yaş farkı daha da fazla gibi görünüyordu. Kadın altmış yaşında olmasına karşın hâlâ incecik, çok güzel ve canlıydı. Hollins bazen Pazar vaazını vermek için kürsüye çıkarken, kadının kendisini süzdüğünü de fark ederdi. Rahip bir gün karısına, 'Bazı kadınlar erkeklerin kendilerini gözleriyle soyduğunu söylediği zaman ne demek istediklerini şimdi anlıyorum,' dediğinde, kansı gülmüş ve 'O senin hüsnükuruntun' demişti. Fakat rahip ne dediğini biliyordu.

Rahip tatlısından bir kaşık alıp ağzına atarken, Leydi Kira, "Ee, canavar komşumuz nasıl bakalım, Bay Collins?" diye sordu.

Kadın İngiliz diline düşkün olduğundan Jane Austen okumayı sever (Dickens'ı çok radikal bulur, sadece Noel'de okurdu) ve genelde din adamına Peder değil de Bay Collins diye hitap ederdi. Sir Leon da yapardı bunu ama onun durumunda bu muhtemelen bir hataydı. Fakat Leydi Kira bilerek yapıyordu bunu.

Rahip bir an için kadının kimi sorduğunu anlamamış gibi davranıp ondan hafifçe intikam almayı düşündü ama sonra kendi kendine, buna değmez dedi ve vazgeçti.

Kaşığını indirdi ve "Bay Hadda'nm iyi bir adam olduğunu söyleyemem, ama bağımsız olmaya kararlı gibi görünüyor," diye cevap verdi rahip. "Bir gözünü ve birkaç parmağım kaybetmiş ama sağlığı yerinde, vücudu sağlam, güçlü ve balta sallayarak kaslarım daha da güçlendiriyor. Fakat bir bacağı da sakat ve ona acı veriyor. Belki soğuk hava da yaramıyordur ona."

Leydi Kira duyduklarına sevinmiş gibi bir ifadeyle, "Bacağı acıyor mu yani?" diye sordu. "Ee, bu da bir şey sayılır. Peki, akli durumu nasıl, bu konuda ne düşünüyorsun, Bay Collins?"

"Ilımlı, sakin bir görüntü veriyor. Leydi Kira."

"Gerçekten mi? Bak işte, onun yakınımızda yaşamasına izin verdiklerinden beri ilk kez rahatladım, memnun oldum."

Kocası birden atıldı ve "Adamm kendi evinde yaşamaya hakki var tabii, hayatım," dedi.

Leydi Kira sinirli bir ifadeyle, "Adam yıllarım hapiste geçirirken o binayı yıktırsaydm şimdi evi filan olmayacaktı," diye söylendi. "Yolsuzluklarından doğan borçlarının ödenmesi için bütün malı mülkü satılıp kızımızı da sokakta bıraktığı halde nasıl oluyor da o ev onda kalabiliyor?" .

Sir Leon özür diler gibi rahibe baktıktan sonra, "Sanırım orada biraz abartıyorsun, karıcığım," diye konuştu. "Daha önce de söylediğim gibi, Fred öldüğünde Woodcutter'ın finans durumu çözülmüştü ve Birkstane miras olarak Wolf'a kaldığında, kimse hak talep etmedi orada. O ev yasal olarak onun hakkıydı."

Kadm, "Ne yasası?" diye söylendi. "Yasalar bu sapıkların çocuklann yakınlarında yaşamalarına engel oluyor sanıyordum ben. Köy okulu ne oluyor bu durumda?"

Kadm köy okuluyla ilk kez ilgileniyordu; eğitim konseyi yenileme programıyla Mireton İlkokulu'nu kapatıp öğrencileri otobüsle yirmi beş kilometre mesafedeki daha büyük bir okula taşımayı teklif ettiğinde, rahip şatonun buna müdahale etmesini istemiş, ama Leydi Kira o zaman hiç sesini çıkarmamış, bunu umursamamıştı.

Rahip, "Birkstane köyden on bir kilometre uzakta, Leydi Kira," dedi. "Zaten konseyi fikrini değiştirme konusunda ikna edemezsek okul gelecek yaz kapanacaktır."

Sir Leon rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. Hollins, 'Zavallı adam kampanyayı yeterince destekleyemediği için huzursuz,' diye düşündü. Ama şatoda kimin sözünün geçtiğini bölgede herkes çok iyi biliyordu.

Sir Leon, "Boş yere gürültü yapılıyor, değil mi, peder?" diye

konuştu. "Wolf tedavi olmasaydı cezasını çekmeden, vakti dolmadan, şartlı tahliye ile bırakmazlardı.

Leydi Kira, "Tedavi mi oldu?" diye bağırdı. "Onu kesip biçip hadım mı ettiler yani?"

Hollins, Hadda'yı ilk gördüğü günü hatırladı ve gülmemek için kendini zorlayarak, "Onu gerçek anlamda ameliyat ettiklerini sanmıyorum, Leydi Kira," diye konuştu. Ama sanırım psikiyatri tedavisi ve gözetimi devam ediyordu ve belki hâlâ da devam ediyordur. Sir Leon'un haklı olduğunu düşünüyorum, uzmanlar onun artık bir tehdit olmadığım düşünmeselerdi, şartlı tahliyesine izin vermezlerdi herhalde."

Leydi Kira, "Erkek olarak kaldıkça tehdit olacaktır o adam," diye devam etti. "Bu uzmanlar nerde yaşıyorlar acaba? Eminim bu bölgede değil. Güvende olduğumuzu garantiye almak için onun elinden o baltayı almak gerekir.

Kadm bunu söyledikten sonra konuyla ve misafiriyle, artık ilgilenmiyormuş gibi sustu ve Sir Leon da rahatlayarak, "Öğleden sonra Long Spinney'de ava çıkacağım, sen de avlanır mısın, Hollins?" diye sordu.

Bu soru Hollins'e daha önce de sorulmuştu ve o da tekrar, "Hayır, Sir Leon," diye cevap verdi ama bu kez üzgünüm kelimesini kullanmadı.

5

Doğa bile arada sırada bazı şeylere özlem duyuyordu sanki ve İngilizler ıslak kış aylarına alışık olmalarına rağmen, bu mevsim günler ve haftalar uzun zamandan beri güneşli geçiyor, ama geceleri dondurucu bir soğuk oluyordu.

Bu iklim değişikliği sadece İngiltere'ye has bir şey değildi. Bu değişiklik Manş Denizi'ni aşıp Biskay Körfezi'ne kadar devam ediyor, İspanya kıyılarında yaşayan İngilizler bile geride bıraktıkları günleri istemeden yaşıyorlardı. Yaz aylarında ılık ve hoş olan zemin karoları şimdi çıplak ayakların altında buz gibi hissediliyor, insanlar bavul açıp kışlık yünlü terliklerini çıkarıyorlardı.

Amie Medler arabasına atladı ve dağdaki villasından Marbella'ya doğru inmeye başladı, çok dikkatliydi. En azından yılın bu zamanlarında ve bu koşullarda, Gaviota Oteli'nin hemen önünde park yeri bulmak zor değildi ve Costa del Soi'da en mükemmel İngiliz kahvaltısını veren otel burasıydı. Medier yaz aylarında tahıl ve meyve suyuyla yetiniyordu ama kış aylarında arada sırada kolesterol şoku ihtiyacı hissediyor ve karısı Tina da Ispanya'ya kızarmış gıdalar yemek için gelmediğini söylüyordu ona.

Medler kış aylarında hep buraya gelirdi ve restorana girerken onu adıyla karşıladılar. Her zamanki yerine, şimdi boş olan yüzme havuzuna bakan köşe masasına oturdu. Restoranın ancak yarısı doluydu. Otel sezon dışında fiyat indirimi yapıyor ve grip

salgınından kaçmak isteyen emekli İngilizlerin çoğu da bu bölgeye akın ediyorlardı. Medler çoğu zaman onların samimi ve mahrem konuşmalarını rahatça dinleyebiliyordu. Yirmi birinci yüzyıl dünyasında pek çok şey değişmişti ama Avrupa kıtasına gelen İngilizler hâlâ on sekizinci yüzyıl aristokratlan gibi, yabancılara karşı u.aokça soguK davranıyorlardı. On yıldır Ispanya'da yaşayan Medler güneşte yanıp esmerleşmiş ve İspanyolcası da ilerlemiş olduğu için, buraya gelen yabancılar onu İspanyol sanıyorlardı.

O sabah yakındaki bir masaya oturan bir çift, birbirlerine uzun yıllar önce söyledikleri şeyleri söylediler ve Medler onlan dinledikten sonra etrafa bakındı. O sırada garson yeni gelen bir müşteriyi restoranın diğer ucundaki bir masaya götürdü.

Medler adamm yüzünü tanır gibi oldu ve birden şaşırdı. Sonradan üzülmektense, kendisini güvende hissetmeliydi. Politikaların ve ekonomilerin değişmesinden sonra, İspanya kıyıları artık eskisi gibi yasalardan kaçan İngilizler için bir sığınak olmaktan çıkmıştı. Ama yine de bazıları buralara geliyordu ve emekli bir polis dikkatli olmalıydı.

Medler peçetesini kaldırıp dudaklarına tuttu ve yem gelen adam ona sırtını dönüp oturana kadar öyle durdu.

Yemeğini bitirdikten sonra restoranın mutfak kapısından çıkarken şef garson onu gördü ve şaşırdı.

"Senyor Medier, dedi. "Bir şey mi oldu?"

Şef garson İngilizcesiyle övünürdü ve Medler de ona İspanyolca cevap verince onun sempatik bir ifadeyle gülümseyeceğini biliyordu.

"José, yardım eder misin bana?" dedi. "Şurada yalnız başına oturan bir adam var..."

Bunu söylerken mutfağın yuvarlak penceresinden adamı gösterdi.

"... Adam yabancı gelmedi bana. Kim olduğunu öğrenir misin benim için?"

Medler garsonlara iyi bahşiş verirdi ve şef garson hemen işbirliğini kabul etti.

Otelin resepsiyon masasının yanında bekleyen Medler birkaç dakika sonra restorana yalnız gelen adamın eski meslektaşı David MeLucky olduğunu öğrendi, adam iki kişilik oda ayırtmış ama yalnız başma gelmişti ve beş gece daha kalacaktı.

Yani tanıdığı bu adam, eski bir hesaplaşma nedeniyle onun burnunu kırabilecek olan eski bir sabıkalı değildi.

Fakat Medler'in anlamadığı bir şey vardı; İspanya kıyılarında bir sürü şehir ve otel varken, McLucky'nin bu otelde ve hem de yalnız kalması bir rastlantı olabilir miydi?

Medler, şef garsona yirmi euroluk bir banknot verirken, "Teşekkür ederim, şef," dedi.

"O bey bir arkadaşız mı, Senyor?"

"Yakında anlan/ bunu, onunla ilgilendiğimi kimse bilmesin, tamam mı?"

Adama bir banknot daha verdi.

"Tabii, nasü isterseniz, Senyor Medler. Yine bekleriz efendim."

"Tamam."

Şef garson ertesi sabah Medler'in restorana girdiğini gördü. McLucky masasında oturmuş, sinirli bir ifadeyle cep telefonuyla konuşuyordu.

Medler kararlı adımlarla kendi masasına doğru yürürken McLucky'nin masasının yanından geçti, ona bir göz attı ve sonra, birden tanımış ve şaşırmış gibi durdu orada.

"Davy McLucky, bu sen misin?" dedi.

İskoçyalı başını kaldırıp ona baktı ve "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Yapma Davy. İnsan eski meslektaşını tanımaz mı?"

McLucky onu tanıdı ama fazla samimi görünmeden, "Lanet olsun, Medler, sen misin?" dedi.

"Elbette benim! Sen ne arıyorsun buralarda?"

"Biraz tatil yapıp eğlenmek istedim ama şansım yaver gitmedi."

O sırada cep telefonundan bir sinyal geldi ama McLucky telefona, "Meşgulüm," dedi ve kapadı aleti.

"Sorun mu var?"

"Geriye dönmek için uçak arıyorum ama şansım yok galiba, fazladan ödeme istiyorlar."

Medler bir sandalye çekerken, "Dil sorunu yaşıyorsan yardımcı olabilirim," dedi. "Oturabilir miyim?"

"Eskiden bu kadar nazik değildin sen."

Medler güldü ve "Patronluk taslarken nazik olmaya gerek yoktu," dedi. "Ee, sen nasılsın bakalım, Davy? Hâlâ emniyette misin?"

"Hayır, birkaç yıl önce ayrıldım."

"Benim izimden gittin demek, öyle mi?"

"Tam olarak değil. Senin hasta olup ayrıldığım söylediler. Bense o lanet işten bıkmıştım."

"Sen zaten her zaman yalnız adamdın, Davy. Şimdi neler yapıyorsun peki?"

McLucky kısaca, "Güvenlik işi," dedi.

"Tanrım, ne demek oluyor bu? Bir binada gece bekçiliği filan mı yani?"

Onun hafif alaycı ses tonu İskoçyalı'yı kızdırmış gibiydi.

"Hayır! Glasgow'da kendi araştırma şirketim var."

"Yaa, öyle mi? Buraya da iş için mi geldin yoksa?"

McLucky, "Keşke öyle olsaydı," dedi. "Buradaki masraflarını bir başka salağın ödemesi iyi olurdu elbette."

"Vay canına! Kann da seninle beraber mi? Adı neydi karının... Jenny, değil mi?"

"Jeanette. Ben emniyetten ayrılmadan birkaç yıl önce kuaförüyle kaçtı kaltak. Bu da işten ayrılmama yardımcı oldu. Neler yaşadım anla işte."

Medler, "Üzüldüm," dedi. "Buraya yalnız başma mı geldin yani?"

McLucky bir an sinirlenmiş gibi baktı ona, sonra omuz silkti ve "Yalnız geldim," diye cevap verdi. "Serseri gibi görünüyorum, değil mi? Aslında yalnız gelmeyecektim, ama böyle oldu işte. Eski bir arkadaşımla İskoçya'daki tipiden kaçmayı düşündük, Intemet'ten ucuz bir tur yakaladık. Havaalanına gittim ama

bu eski kız arkadaşım telefon etti ve acil bir aile sorunu nedeniyle gelemediğini bildirdi. Kaltak belki de daha iyi bir teklif aldı! Parayı iade etmediler ve ben de yalnız başıma buralara gelmek zorunda kaldım işte. Ama keşke gehneseydim. Burası da Glasgow kadar berbat! Geriye dönmek için bir uçak, arıyordum. Tur uçaklarında yer yok, normal tarifeli uçakla dönmek zorundayım."

Sustu ve soran gözlerle Medler'e baktı.

"Bu konuda yardım edebilir misin bana? Büyük iyilik etmiş olursun, dostum."

Medler'e telefon numarasını verdi.

Medler gülümsedi ve "Belki bir şeyler yapabilirim," dedi. "Ama *önce* eski günlerdeki gibi şöyle güzel bir kahvaltı edelim, ne dersin? Ondan sonra bakarız ne yapabileceğimize."

6

Günler kısalır ve kış soğuklan küresel ısınmayı hatırlatır gibi her geçen gün biraz daha artarken, Peder Luke Hollins de yaklaşan Noel'i düşünmeye başlauı Doğal olarak konunun ruhani boyutuyla ilgileniyordu rahip her fırsatta festivalin acımasızca ticarileştirilmesini kınarken, aklında başka dünyevi sorunlar da vardı tabii, hangisinden sonuç alacağını bilemiyordu - kilisedeki yeni ısıtma kazam içir, piskopostan mı talepte bulunmalı, yoksa Kuzey Kutbuna, Noel Babaya mı mektup yazmalıydı?

Bölgesindeki cemaat mensupları ve Hadda dahil tüm insanlar soğuktan etkilenmez gibiydiler. Ona göre, Cumbria halkının damarlarında buzlu su vardı. Sadece Ulphingstone Şatosu'nda onun kadar sıcak arayan bir kişi vardı ve o da Leydi Kira idi, ama bu ortak duygu bile ikisi arasında bir yakınlık sağlayamadı.

Öğle yemekleri ve Leydi Kira'nm Hadda hakkmdaki sorulan (kadm şimdi bunları sorarken uşaklara, kocasına ve bazen de rahibe, ateşe odun atmalarını sert bir sesle emretmeye başlamıştı) bütün kış ayları boyunca devam etti.

Fakat Birkstane'de meraklanan kimse yoktu. Hadda ona şato hakkında sorular sorsaydı bile, rahip, Kira'ya karşı olduğu gibi, ona da istediği cevapları vermeyecek, yine ketum davranacak, konuşmayacaktı. Fakat Hadda'mn dışarıdaki genel yaşantı ve özellikle şatodakiler konusunda umursamazlığı rahibi kışkırtıyordu. Aralık ayı ortalarında bir gün, rahip ona getirdiği son

yiyecek paketini mutfakla yere bırakırken, "Sir Leon geçen gün kızının Noel tatilinde buraya geleceğini söyledi bana," dedi.

O sırada kahve kupalarına kaynak su koymakta olan Hadda, sakin bir ifadeyle, "Neden bu haberin beni ilgilendireceğini düşündün, peder?" dedi. "Bana ne bundan!"

"Şey, o senin eski karın, değil mi? Onunla dışarıda bir yerde tesadüfen karşılaşıp sıkıntı yaşayabileceğini düşünerek, seni uyarmak için söyledim bunu..."

Rahip birden anlamsız konuştuğunu anladı ve sustu.

Hadda kahvesini hızla karıştırdı.

Sonra gülümsedi.

"Buna Noel önlemleri diyebiliriz, peder. Beni günah işlemekten korumaya çalışıyorsun, değil mi? Her neyse, karton kutuda görünen şu şişe bir Shıraz mı? Sipariş listemde böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim... Yani bu bir hediye, fiyat indirimi vardı ve bundan hoşlanacağını düşündüm."

Rahibin sipariş listesine köpek bisküvisi eklemesi artık kabul ediliyordu ve rahip, Sneck ile dostluğunu denemeye kalkmıyordu ama köpek artık ona karşı eskisi gibi, korkutucu şekilde hırlamıyor, bekler gibi davranıyordu.

Hadda kaşları çatınca, rahip hediye alma konusunda fazla ileri gitmiş olabileceğini düşündü.

Ama Hadda'mn yüz ifadesi yumuşadı ve "Teşekkür ederim, peder," dedi. "Ama rica ediyorum, bu cömertlikten vazgeç. Devlet bana çok az para veriyor, böyle pahalı şeylere alışroamalıyım."

Hollins, "Yapma, pahalı bir şarap değil bu, sadece dört sterlin," diye itiraz etti.

"Ne olursa olsun..."

Hadda kahveleri alıp kupasını rahibe verdi ve bir süre konuşmadan kahve yudumladılar.

Bir süre sotıra Hollins, "Ee, Noel'de ne yapacaksın?" diye sordu.

Hadda bir kahkaha attı ve "Gelen davetiyeleri bir inceleyeyim

de ondan sonra bana butlu sor," dedi. "Ama dediğim gibi, artık hediye yok, tamam mı? Shiraz'ı da Noel'e saklayacağım. Noel ağacına gelince, duvarın ötesinde, şato arazisinde onlardan binlercesi var."

Rahip korkulu gözlerle baktı ona ve Hadda, "Korkma canım!" dedi. "Şaka yaptım. Oo, saate bak. Hemen şartlı tahliye memurunu görmeye gitmeliyim, iyi bir çocuk olup olmadığımı soracağı vakit geldi. Şu getirdiklerini de dolaba koyuver, olur mu, peder?"

Hadda bunları söylerken kalktı ve sekerek kapıya doğru yürüdü. Giderken omzunun üstünden yine emir vermesi rahibi bir-, den sinirlendirdi. Dönüp ona, 'Ben senin uşağın değilim!' demek geldi içinden ama kendini tuttu ve "Şartlı tahliye memurunla .konuşmaların hakkında gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sormakla yetindi.

Hadda durdu ve şaşkın gözlerle ona baktı.

"Affedersin.,. Anlayamadım?"

"Şartlı tahliye memurunla görüşmelerini hep küçümsüvorsun, onlar sanki yapman gereken küçük bir vazife gibi geliyor sana."

"Böyle olduğunun farkında değildim, peder. Ama şimdi düşündüm de, başka ne olabilir yani bu görüşmeler?"

"Bilmiyorum. Belki kendini değerlendirme zamanı olabilir. Gelişmeleri ölçme zamanı da diyebilirsin."

"Gelişme mi? Neyin gelişmesi? Nereye gelişme?"

Hollins ona cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. İlişkilerinin bu aşamasında bu tür konuşmaların olmasını planlamamıştı, ama şimdi başladığına göre geriye dönmek korkaklık olacaktı.

Rahip ağır bir ses tonuyla, "Gelişmeler konusunda konuşmak bana düşmez," dedi. "Ama gerçekte bu yolculuğa *ne* diyeceğimi biliyorum. Pişmanlık denir buna."

Hadda sanki yeni öğrendiği bir yabancı dilde bir kelimeyi ezberler gibi, "Pişman-hk," diye tekrarladı.

"Evet, senin cezaevi psikiyatrın da... Dr., neydi adı?"

"Ozigbo."

"...Ozigbo buna başka isimler verebilir belki, ama kilisede böyle denir buna. Buraya gelmek için geçtiğin aşamalarda bu-

nun gerekli bir unsur oiduğunu düşünmeliydim - yani dışarıda, top. -ama geri dönmek için demek istiyorum. Açık konuşayım, seninle t nışalı uzun zaman olmadı ama ben sende çok şey gördüm. N 'etac .4' sebat- kendim kontrol yeteneği» ılımlı, ölçülü olma halı, kararlılık. Ama yeterince pişmanlık belirtisi gördüğümü söyleyence yo. eğim."

Hsdda, Bu nasıl olacak peki ? ' diye sordu. ' Cezaevi gömleği n i gi eyim? Kendimi mi kırbaçlayayım? Dua edip oruç mu tutayım. Sanırım oruç tutabilirim. Bazı akşamlar sadece bir kupa kahve ¡çer ve bir parça da peynir yiyebilirim. Bu işe yarar mı, Kutsal Peder ?"

Hollins bezgin bir iadeyle, "İşte yine yapıyorsun," diye konu tu. İnsanın kendine bir mücadele alanı açması iyi bir şeydir, ama bunu fazla yaparsan bu alan sabitleşir ve sen dahil, hiç kimse arkaya bakamaz."

Hadda, "Dur tahmin edeyim, bu da Yem Ahit'ten, İncil'den olmalı. Ben kimseye bir şey yapmıyorum, peder. Şimdi biraz hayal kırıklığına uğradım işte. Nerdeyse senin gerçek bir postmodem rahip olduğunu düşünmeye başlıyordum, eski moda vaazları bıı ak, insanlara insan gibi davranalım. Ama geriye dönmek istiyorsan o zaman buradan gidebilir ve indirimli aldığın Slıiraz'ı da götürebilirsin! Aldıklarım dolaba yerleştirirken düşün bunu."

Hadda mutfaktan çıkarken, Sneck sanki özür dilermiş gibi rahibe baktı ve sahibinin peşinden gitti. Birkaç dakika sonra rahip dışarıda Detender'ın motor sesini duydu.

Motor sesi duyulmaz olduktan sonra yiyecekleri dolaba yerleştirmeye başladı. Sonunda geriye sadece şarap şişesi kaldı. Giderken şişeyi alırsa Hadda onun çöktüğünü düşünecekti. Ama onu alıp giderse, o zaman da onu bir daha göremeyecekti. Ona karşı sert çıktığı için pişmanlık duyar gibi oldu. Ona karşı cesurca bir çıkış yapmıştı ama bu tehlikeli de olabilirdi, özellikle 4e ilişkileri Hadda'nm istediği şekilde gelişirken iyi olmayacaktı-bu. Eğitim sürecinde, yaşlıca bir rahibin, pedofili tehdidinin Kilise için nasıl bir tehdit oluşturduğu konusunda verdiği dersi dinlemişti.

Hoca, "Pedofili'lerin dünyanın en kurnaz ve hilekar yaratıkları olduğunu sakın unutmayın," demişti.

Adam bu konuda deneyimli biri gibi konuşmuştu. Ve şimdi, kürsü yardımcısı bir oğlan çocuğuna karşı çirkin davranışta bulunduğu için iki yıl hapis cezasıyla cezaevinde yatıyordu.

Bu nedenle rahip, kumda çizgi çizmek gibi olsa bile, Hadda'ya karşı çıkmakta haklıydı.

Fakat mantığı ona, Hadda'nm artık uslandığım, geçmişini kapadığını ve bir daha asla açmayacağını söylüyordu. Aslında adamın alay ettiği tüm o ortaçağ pişmanlık gösterileri şimdi de yaşanmıyor muydu? Bu buz gibi, kasvetli evde yaşamak, her sabah soğuk suyun altma girip duş yapmak, rahibin birkaç haftada bir getirdiği yiyeceklerle yetinmek ve devletin on« verdiği az bir parayla bunların parasım ödemek pişmanlık belirtisi, kendini kamçılayıp cezalandırmak değil miydi yani?

O sırada evde bir yerde bir cep telefonu çaldı.

Rahibin telefonu cebindeydi ve bu çalan telefon evin bir yerinde olmalıydı. Yukarıda olabilir diye düşündü, Hadda cep telefonunu evde unutmuş olacaktı. Eğer şartlı tahliye memuru görüşmenin iptal edildiğini bildirmek için arıyorsa, Hadda sinirlenecekti.

Telefona cevap vermek üzere üst kata çıkmaya başladı rahip, ama o daha merdivenin yarısmdayken ses kesildi. Oraya kadar çıkmışken yukarıya devam etti ve yatak odasının aralık kapısından, yapılmamış yatağın üzerinde duran cep telefonunu gördü.

Rahip bir an tereddüt ettikten sonra odaya girdi ve telefonu aldı. Ekranda bir mesaj olduğu yazıyordu.

Düşünmeden mesajı açma tuşuna bastı. Ya da düşünmeye gerek görmeden yapıverdi bunu.

Sesli mesajı dinleyecek miydi yanı?

Eğer mesajı gönderen Hadda'nm şartlı tahliye memuruysa, adamın arabasını durdurmanın bir yolunu bulabilirdi belki.

Bu saçma davranış konusunda düşünecek fazla zamanı yoktu ve sesli mesajı dinleme tuşuna bastı,

Mesajm sahibi, güçlü bir İskoç aksanıyla konuşuyordu.

Merhaba, villadayım! Yemek daveti İstediğin kadar *W davetine döndü. Adamın durumu çok iyi. Her şeyi, yüzme havuzu, jakuzisi bile var. Güvenlik konusunda titiz, bahçede yüksek duvarlar, üstünde dikenli teller var. Pencerelere bir düğmeyle hemen kapanan metal güvenlik panjurları yaptırmış. Bunlarla karısını da kontrol altında tutabilir! Kadın güzel ve arzulu! İkinci şişe Rioja bittikten sonra paellasını paylaşmaya davet eder gibi bakmaya başladı bana. Keşke benim yatak odamda da böyle panjurlar olsaydı! Buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılacağım. Londra'ya uğrayıp o taraflarda bir gelişme var mı bakacağım. Hareket olan bir yere dönmek iyi olacak. Costa Geriatica yi benim için muhafaza edebilirsin. Masrafları ödediğin için mutluyum. Seni arayacağım. Belki eve dönerken Wolf'u ininde ziyaret bile edebilirim. Selamlar!*

Hollins şaşırdı, bu söylenenler de ne demek oluyordu[1]?

Cep telefonunu kapadı ve yatağın üzerine bıraktı.

Sonra durup odada etrafa bakındı.

Yatak odasında fazla eşya yoktu, ama burası hep boyleydî demek. İçerde, yatağın yanında bir komodin, eski bir Lloyd Loom koltuğu, duvarda asılı, ağaç kesen bir baltacıya benzeyen bir resim ve dayandığı pürüzlü duvar kadar eski görünen bir gardırop vardı.

Gardırobun kapısı aralıktı.

Kapıyı fazla açmadan içine bakmak, başkasının eşyasını karıştırmak anlamına gelmezdi herhalde, değil mi?

Ama kendi kendine, 'Sen bir Cizvit de* olabilirdin,' diye düşündü ve gardırobun kapağını iyice açtı.

Dolapta birkaç kalın gömlek ve iki de pantolon vardı. Ve yerde de bir karton kutu içinde şarap şişeleri gördü rahip.

Merakla gidip kutuya baktı.

Kutuda yarım düzine Gevrey-Chambertin ve birkaç şişe de on beş yıllık Glen Morangie şarabı vardı.

O anda mutfak masası üzerinde duran dört sterlinlik Shiraz

* Burada 'entrikacı' anlamında kullanılmaktadır. (Çev. N.)

şişesini hatırladı. Küstah adam o şarabı Noel için saklayacağını söylemişti! Peki, ama bunlar nerden geliyordu? Belki de ekonomi rekor derecede iyi gittiği için sosyal yardım maaşları çok artırılmış ve ayrıca Noe) ikramiyesi de verilmişti bu yoksul insanlara.

Rahip odada başka refah belirtileri olup olmadığım merak ederek etrafa bakındı.

Görünürde bir şey yoktu, ama yatağa gelişigüzel atılmış olan battaniyenin bir köşesi yatağın altma itilmiş olan bir şeye tekilmiş gibi duruyordu.

Rahip yatağın yanında diz çöküp, altma itilmiş, köşeleri paslanmış, siyaha boyanmış ve kapağında beyaz boyayla yazılmış W.H. harfleri bulunan metal sandığı dışarıya çekti.

Küçük metal sandık oldukça ağırdı.

Anahtarı kilitte duruyordu.

Anahtar üzerinde olduğuna göre, sandıkta gizli bir şey saklanmış olamazdı herhalde...

Rahip, "Neden kendi kendime bahaneler arayıp duruyorum acaba?" diye söylendi.

Ama o pahalı şarap şişelerini gördükten sonra bunu yapmaya hakkı yok muydu yani? Hâlâ bunu düşünürken anahtarı çevirdi ve metal kutuyu açtı.

Küçük sandık para doluydu. Elli sterlinlik banknotlar, enlemesine dört, boylamasına altı deste olmak üzere dizilmişti ve her sırada üst üste en azından beş deste vardı, ama en üstteki destelerden birkaçı alınmıştı.

Hollins çöker gibi yatağın kenarına oturdu ve 'Tanrım! Bu da ne böyle?' diye düşündü.

O anda Kilisenin ısıtma kazanını bile düşünecek durumda değildi.

7

Wolf Hadda telefonunu evde unuttuğunu ancak Carlisle'ın yan yolunda fark etti.

Yaşlanıyorum, diye düşündü, ama önemli bir sorun değildi bu. Yapmak istediği telefon konuşmasını, havadaki konuşma trafiğinden uzak, yeraltı kablosu kullanan daha güvenli telefonlarla yapması belki de daha iyi olacaktı.

Bugünlerde sokaklardaki telefon kulübelerinin sayısı azalmış gibiydi ve bunlardan birini ancak şehrin dış mahallelerinden birinde bulabildi Hadda. Bu numarayı yıllardır aramamıştı ve belki de değişmiştir, diye düşündü. Ama telefona hemen cevap verdiler.

Genç ve neşeli bir ses, "Chape! Ev Hizmetleri Acentesi, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Hadda, "Ben bir odun kesici arıyorum," diye cevap verdi.

"Lütfen bekleyin."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu, sonra bir erkek sesi, "İyi günler," dedi.

"Sana da iyi günler, JC."

"Sesini duyduğuma sevindim. Ne yapabilirim senin için?"

'Bir şeye ihtiyacım var."

"Öyle mi? Pekala, şu sıralarda verici durumunda olduğumu nerden biliyorsun?"

"Çünkü bugünlerde rasgele yerlerde önüme çıkan gazeteciler tarafından rahatsız edilmiyorum. Bunun nedeni de editörlerin

kulaklarının biraz çekilmiş olmalan olabilir. Bildiğim kadarıyla, bunu yapacak gücü olan bir tek kişi var sanıyorum."

"Bunu duymak gururlandırdı beni. Ama şimdiye kadar senin için çok şey yapmış olsam bile, yine yapmak isteyeceğimi nerden biliyorsun?"

"Çünkü o kadarını yapmakla, orada biraz suç unsuru olması gerekiyor, JC. Ne kadar olduğunu ben bilemem tabii. Sonuçta bulacağım, ama o zamana kadar sen de biraz daha iyi niyet gösterme ihtiyacı duyabilirsin."

"Başkalarını düşünme, fedakarlık diye bir şey duymadın mı sen?"

Hadda gülmekten daha fazla anlamı olan bir sesszlikle cevap verdi adama.

"Pekala, ne istiyorsun?"

"Birkaç kilo kokain."

"Anlıyorum. Bana bir neden verebilir misin acaba?"

"Gereksinim diyebilirsin."

"O halde biraz bekle bakalım."

"Yerimi saptamaya çalışıyorsan söyleyeyim, Cumbria'da, Carlisle'm batı varoşlanndayım."

Adam, "Elbette oradasın," dedi. "Ki, aslında uygun olabilir bu. Bir bakalım... Ha, evet. Sanınm birkaç kilo bulmak zor olabilir."

"Bir kilo da ihtiyacı karşılayabilir şimdilik."

"Hayır, yanlış anladın sen, sorun bunun tam tersi. Eğer yüz kilo kadar bir şey istersen yardımcı olabilirim. Aslında coğrafi olarak yerin çok iyi. İlgileniyor musun? Öyleyse söyle ve teleafonu kapat, birkaç dakika sonra arayacağım seni."

Hadda telefonu kapadı ve Defender'a gidip oturdu Üç dakika sonra telefon çaldı.

Hadda gidip telefonu açtı, dinledi, bir not aldı vc "Teşekkür ederim," dedi.

"Dikkatli ol, bunlar profesyonel adamlar. Ve sen de eskisi kadar genç değilsin artık."

Hadda sert bir ifadeyle, "Ben hiç de eski adam değilim zaten," dedi ve kapadı telefonu.

Lan d Rover'ına *atladı* ve çalıştırıp ayrıldı oradan.

Eski kentin merkezindeki yoğun trafiğe girince kendi kendi ne, "İşte bu kolay oldu. Şimdi kendini ne kadar suçlu hissediyor sun bakalım, JC?" diye mırıldandı.

8

Alva Ozigbo, annesiyle babasının soylarına bakınca, kış mevsiminin soğuk havalarından sonra yaz aylarının sıcağına kolayca alışabileceğim düşünüyordu.

İskandinavyalI narin bir kadm olan annesi aslında soğuktan nefret eder ve güneyin yakıcı güneşi altında yaşamaktan zevk alırken, iriyan bir adam olan NijeryalI babası, sıfırın altı derecelerde kısa kollu gömlekle dolaşır, hava biraz ılıdığında ise terlemeye başlar ve klimayı çalıştırırdı. *-

Alva ise her iki dünyanın da en kötü yanlarını almış olduğunu düşünürdü. Fazla güneşten hoşlanmaz, kış mevsimine alışık olan şehrin soğuğundan da nefret ederdi

O akşam işten çıkıp evine döndü, arabasından çıktığı andan itibaren kararlı bir saldırgan gibi peşini bırakmayan ve binanın girişine kadar devam eden doğu rüzgarından korunmaya çalışarak posta kutusuna bakarken titriyordu. Posta kutusunda sadece bir zarf vardı ve üzerindeki posta mührünü görünce biraz daha titredi genç kadm.

Zarfta *Cumbria* mührü vardı.

Bildiği kadarıyla, Cumbria'da onunla ilişkisi olan bir tek kişi vardı.

Ama zarftaki el yazısını tanıyamadı Alva.

Koşar adımlarla ikinci kattaki dairesine çıktı. Kalorifer otomatik olarak çalışmaya başlamıştı, ama Alva çabuk ısınmak için elektrik sobasını da yaktı.

Sonra oturdu ve zarfı açıp mektubu okudu.

St Swithin Rahipliği
Mireton
Cumbria
Sayın Dr. Ozigbo,

Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama desteğe ihtiyacım var ve anladığım kadarıyla siz de bunu en iyi yapabilecek tek insansınız. Ben burada, Batı Cumbria 'da St Swithin rahibiyim ve Wilfred Hadda geçen Kasım ayından beri benim bölgemde yaşayan insanlardan biri. Onun, sizin eski hastanız olduğunu biliyorum, belki tedaviyi hâlâ sürdürüyor da olabilirsiniz ve hasta doktor gizliliği kurallarını bildiğim için sizden buna aykırı bir şey istemeyeceğim. Sadece size bilgi verecek ve bir uzman olarak bu konuda ne yapabileceğimi soracağım size.

Ben birkaç haftada bir gidip Bay Hadda 'yi ziyaret ederim. Bölge halkının onu sevdiğini söyleyemem ama başlangıçta yaşanan bazı şiddet olayları yatıştıktan sonra, evinin bulunduğu Birkstane 'in uzak olması ve aynı zamanda Bay Hadda 'um insanlardan kaçması sonucunda etraf oldukça sakinleşti. Bildiğim kadarıyla, Bay Hadda şimdiye kadar bölge halkından hiç kimseyle görüşmedi. Şimdiye kadar onunla sadece sosyal konularda konuştum, ama suçu ve sonuçlarından da bahsettim. İzlenimlerime göre, oldukça sakin ve düzgün (şaşırdım ama oldukça da çekici, sevecen) bir kişilik olarak göründü bana, ama arada bir sanki üzerinde ağır bir yük taşıyormuş gibi davranıyor. Sadece, yaptıklarından pişman olmuş gibi bir davranış göremedim onda. Bunu ona söylediğim zaman, bana aşağı yukarı, kendi işime bakmamı söyledi.

Şimdi, gerçekten de benim görevim bu ve Bay Hadda hakkındaki fikirlerimin ve onun haklarına duyduğum saygının, cemaatime karşı duyduğum sorumluluğun önüne geçmesine izin veremem. Bay Hadda 'nın tavırlarında, davranışlarında, aileleri için bir tehdit oluşturabileceğine dair bir belirti gör-

mediğimi rahatça söyleyebilmeliyim cemaatime. Pişmanlık belirtisi göstermemesinin iyi bir işaret olduğu söylenemez tabii. Yani, yeniden suç işleyecek bir pedofili kalbinin değiştiğini açıkça ilan edemez, değil mi? Bu konuda ne söyleyeceğinizi duymak isterdim, doktor. Fakat size yazmamın nedeni şu; cinsel açıdan durumu ne olursa olsun, suçlanmış olduğu diğer konuda, yani finansal yolsuzluk konusunda hâlâ ustaca bir şeyler gizliyor olabilir.

Bay Hadda bana devletin verdiği yoksulluk maaşıyla geçindiğini söyledi. Fakat dün evinde yalnız kaldığımda, bir karton kutuda pahalı şaraplar ve bir kutuda da çok para buldum. Kırk iane kadar 50 sterlinlik banknottan oluşan desteler vardı, paraları saymadım ama birkaç yüz bin sterlin olmalıydı orada. Bunlardan ikisi alınmıştı (-4.000 sterlin).

O zaman şöyle düşündüm; Bay Hadda iş hayatım sürdürürken başına bir şeyler gelebileceğini tahmin etti, bu paralan acil durumlar için öyle güzel sakladı ki, Yolsuzluklar Bürosu, araştırması sırasında bulamadı bu parayı. Bu da onun bunları önceden planladığım ve insanları kandırdığım gösteriyor ki, bu durum endişelendirdi beni. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu yetkililere haber verirsem şartlı tahliye kurallarını ihlal etmiş diyecek ve yeniden hapse atacaklar onu. Vicdanım izin vermiyor buna. Fakat gerçekten yalancı, sahtekar bir adamsa, cinsel arzularını da saklıyor ve bir süre sonra cemaatime zarar verecekse, o zaman kendimi affedemem.

Elbette onunla yüzleşebilir, bu paraların nerden geldiğim ve o 4.000 sterlini nereye harcadığını sorabilirim ona. Ama o zaman da zaten hassas olan dostluğumuz bozulabilir ve bu durumda yapacağı bir açıklama karşısında hiçbir şey yapamaz duruma düşerim.

işte böyle zor bir durumda kaldığım için size yazdım, Dr. Ozigbo. Bay Hadda sizden az ama saygıyla bahsetti ve ben de adresinizi Internet'ten buldum. İnsanların özel yaşamı kalmadı artık! Size sormak istediğim şu: ıslah olma aşamasında

f&M'r *dilerim, buna ne dediğinizi bilmiyorum, ama ben böyle diyorum!) ondaki gelişmeleri izleyen psikiyatri uzmanı olarak, onun toplum için bir tehdit olmayacağı konusuna ne kadar inanıyorsunuz?*

Hiç kuşkusuz geçen sonbaharda buna inanmış olmalısınız, yoksa şartlı tahliye için tavsiyede bulunmazdınız. Fakat size anlattıklarımdan sonra, şimdi buna ne kadar inanıyorsunuz?

Aynı anlamda olmasa bile, ikimiz de ruhların tedavisi için çalışıyoruz, Dr. Ozigbo. Sizin çalışmalarınız kişisel; siz hasarlı ruhları onarmaya çalışıyorsunuz. Benim çalışmam ise dinsel; ben bir çobana benzerim, cemaatimin iyiliği için çabalarım. Eğer bu mektuba yanıt vermek istemezseniz ya da mektubunuzda bana kesin güvence veremezseniz, o zaman görevim gereği, sonucu Bay Hadda için kötü olacak olsa bile yetkililere haber vermek zorunda kalacağım.

Mektubunuzu bekleyeceğim.

Selamlar

Luke Hollins

Alva mektubu okuduktan sonra mutfağa gidip buzdolabından hazır tavuk salatasını aldı, kendine bir kadeh beyaz şarap koydu ve onları ahp oturma odasına giderek elektrikli sobanın yanma oturdu. Yemeğe başlamadan önce, saat altı haberlerini dinlemek için radyosunu açtı. *

Her şey aynen devam ediyordu, dünya karmakarışıktı. Ama Wilfred Hadda cezasını çekmey e başladığı zaman karmaşa biraz daha farklı gibiydi. Ekonomi şimdi çökmek yerine, aşırı büyüme belirtileri gösteriyordu - ama aynı savaşlar oluyor, aynı gruplar aynı tanrılar adına halka baskı yapıyordu, buz kitlesi biraz daha aşağıda^ deniz seviyesi biraz daha yüksekteydi, birkaç örneğin daha yok olduğu açıklanmıştı - hayır, toplamda Hadda serbest bırakıldığı zaman muhtemelen herhangi büyük bir değişiklik görmemiş olacaktı.

Alva onunla üç ay önceki son görüşmesini hatırladı. Hadda cezaevinden çıkınca görüşmüşü onunla. Yanlarında sadece, eski

bir Toyota arabayla gelmiş olan ufak tefek, gözlüklü bir adam vardı. Alva onun dava vekili Bay Trapp olduğunu biliyordu. Tanışmamışlardı ama Alva onu Hadda'nm şartlı tahliye görüşmeleri sırasında kısa bir süre görmüştü. Trapp bir hukukçu olarak insana güven veren biri olarak görünmüyordu ama işini bilen biri olduğu belliydi.

Adam uzun bir zaman sonra Hadda'ya yardıma geldiğine göre, ona büyük bir iyilik borcu olduğu belliydi. Belki de Hadda o adam üzerinde kişisel olarak sadakat ilham etmiş olabilirdi. Alva da hissetmişti bunu ve Luke Hollins'in mektubuna bakılırsa, rahip de etkisinde kalmıştı Hadda'nm.

Cinsel tercihleri olan bir adam için tehlikeli bir özellikti bu.

Hadda'nın tedavi olması gibi bir şey söz konusu değildi elbette; Alva'nın düşünebildiği kimyasal yolda daha ileriye gidilmediği takdirde mümkün olamazdı bu. Sadece, çoğumuzu sosy al olarak kabul edilebilir sınırlar içinde tutan dürtü ve aksiyon arasındaki bariyeri eski haline koymaya çalışabilirdiniz. Her şeyden önce tüm bahaneleri, kaçınmaları ve aldatmalan bir yana atmak zorundaydınız ve hastayı, ne olduğunu görebilecek duruma getirdiğiniz zaman, onun ne olabileceği konusunda pozitif bir imaj inşa etmeye başlayabilirdiniz.

Dikkatli yürümeniz gereken dolambaçlı bir yoldu bu, çünkü sonunda, 'Bu adamı toplum içine yeniden bırakmak güvenli mi acaba?' sorusu vardı.

Alva hiç kuşkusuz gelişmeleri belirli zamanlarda Simon Homewood ile tartışmıştı. Adam her zaman ona yardımcı olmuş, desteklemişti onu. Ve her zaman şartlı tahliye konusunda ortak karar verdiklerini söylemişti. Teknik olarak doğruydu bu, ama Hadda'nm serbest bırakılmasında son sorumluluk Alva'daydı ve Homewood'un söyleyeceği hiçbir şey, Alva'mn bu konunun farkında oluşunu bulanıklaştıramazdı.

Alva aynı zamanda vakayı genel olarak John Childs ile de konuşmuştu. Ne gariptir ki, onunla rasgele sohbetlerinden, müdürle yaptığı ayrıntılı tartışmalardan daha çok zevk almış, rahatlamıştı. Bunun nedeni belki de, onun verdiği tepkilerin, nazik bir kinizm

kokması ve Alva'nın kendi sonuçlarını ve sezgilerini bunlara karşı test etmek zorunda kalmasıydı.

Adam ona, "Bir insanın yaptıklarının kötü olduklarını kabul etmesinin yanında, onları yaptığı için pişmanlık duygusu da olabilir mi?" diye sormuştu.

Alva, "Bazı son derece sosyopatik vakalarda olmaz," diye cevap verdi. "Ama ben müşterimi sosyopatlar sınıfına sokamam."

"O zaman nereye sokarsın?"

"İçinden gelen dürtüden hiç hoşlanmayan ve onu istemediği için tamamen inkar eden bir adam diyebiliriz ona. Yani bazı alkolikler gibi davranabilir bu adam."

"Sence bu kolay bir hüküm değil mi? Yani, alkolikler ailelerinden başkasına zarar vermezler. Ayrıca onlara yardımcı olan organizasyonlar vardır. Ve halkın Pedofili lakaplı insanları koruyacak bir organizasyona karşı hoşgörülü davranacağını sanmam."

Alva, "Kararları yasalar verir," dedi. "Benim görevim değerlendirmek ve mümkün olduğunda da ayarlamak."

Childs, "Sonunda da öğüt vermek," dedi. "Muazzam bir sorumluluk bu!"

"Yani bir kenara çekilip müşterimi sonsuza kadar yainız bırakmam mı gerekiyor?"

"Tanrım, hayır. Onun küçük kızlar için hâlâ bir tehlike olacağı konusunda en küçük bir korkun olsaydı hiç kuşkusuz serbest bırakılmasını istemezdin. O adamın başka insanlara zarar verebileceğini de düşünmezdin elbette, senin görevinin bir parçası bu."

Adam bunu söylerken gülümsedi, Alva da bunun Dışişleri Bakanhğı'nda söylenen bir espri olduğunu düşünüp güldü ve sonra da genç Harry'nin yakında üniversiteye başlayacağı konusunda konuşmaya başladılar.

Hadda'mn şartlı tahliye zamanı geldiğinde Alva onun topluma geri dönebileceği konusunda hiç şüphe duymuyordu ve açık görüşmede de bunu belirtti. Onun cezaevinden çıkıp bir an durarak gökyüzüne baktığını görünce de hiç rahatsız olmadı.

Genç kadm Fiesta arabasından inip ona yaklaşırken, Trap arabasında kalmıştı.

Hadda onu görünce, "Elf, geldiğine sevindim," diye konuştu. "Seni dışarıda görmek çok güzel!"

"Mesele bu işte! Seninle sadece cezaevi sınırlan içerisinde ilgilenmediğimi bilmen gerekiyor. Ben seninle hep ilgilendim."

"Buna çok sevindim, takdir ediyorum seni. Sana içerde teşekkür ettiğimi biliyorum, ama benim için yaptıklarından sonra şimdi dışanda da teşekkür etmek isterim. Sen olmasaydın... Şey, ne olurdum bilemiyorum! Teşekkür ederim ve sana söylediğim kötü laflar için özür dilerim."

Alva başını iki yana salladı ve "İnkar sürecindeydin," diye konuştu. "Her neyse, onlarda çok gerçek vardı; bunlar belki her zaman senin hayal ettiğin gerçekler değildi, ama onlar olmasaydı ben de nasıl ilerleyeceğimi bilemeyecektim."

Hadda bunları duyunca hoşlanmış gibi hafifçe gülümsedi ve "Yani söylenen pislikler işine yaradı, öyle mi?" dedi. "Kodes yemekleri hakkında şikayet ettiğim zaman bunu hatırlamalıyım. Şimdi gitmem gerekiyor. Saat onda yurtta bulunmalıyım. Yeni hayatıma geç kalarak başlamak istemem doğrusu."

Alva onun bir süre yarı-yol evinde kalacağını ve birkaç hafta sonra tamamen serbest kalınca Cumbria'daki aile evine döneceğini biliyordu.

Alva, "Şansın açık olsun," dedi. "Şartlı tahliye bürosu senin durumun hakkında bana sürekli bilgi verecektir, ama eğer benimle doğrudan temas kurmak istersen hiç tereddüt etme."

Hadda gülümsedi ve Alva bir an için onun eğilip kendisine bir veda öpücüğü vereceğini düşündü. Fakat adam nazik erkeklerin yaptığı gibi hafif bir baş işaretiyle selamladı onu, sonra gidip eski model Toyota'ya bindi ve arkasına bakmadan gitti.

Alva, bu çalışma başarılı oldu, diye düşündü. Ama henüz tam olarak bitmiş bir iş değildi bu. İnsan beyni konusundaki çalışmalarda işin bittiğini asla söyleyemezdiniz. Ama sonuç şimdilik iyi görünüyordu.

Ama şimdi de bu mektup çıkmıştı ortaya.

Yemeğini ve şarabını bitirdikten sonra tekrar eline aldı mektubu.

Luke Hollins gibi şimdi o da endişeliydi. Kadda zaten insanları aidatrna konusunda bazı belirtiler göstermişti, ama bu durumun devam ettiğini gösteren bu kesin kanıt rahatsız ediciydi.

Hollins gibi, Alva da şimdi paranın kaynağından çok, küçük sandıktan alınmış olan *dört* bin sterlini düşünüyordu.

Geçmişi Hadda gibi olan bir adamın bu kadar parayı birkaç ay içinde harcamış olması.., Endişelendi ve içim çekti genç kadın.

O anda ne yapması gerektiğinin bilincindeydi ve bu olayı olduğu gibi şartlı tahliye bürosuna bildirmeliydi. Bunun sonucunda ne olacağım da biliyordu Alva, Hadda'nm şartlı tahliye kurallarını çiğnediğini söyleyecek ve en azından durumu anlaşılıncaya kadar onu tekrar hapse atacaklardı.

Bunların olacağını biliyordu.

Bir süre düşündü, sonra kafasını fazla yormadan ve kendi kendine tartışıp zaman kaybetmeden ne yapınası gerektiğine karar verdi.

Sisters Planet - Songül

9

Cumbria sahillerinde Drigg Kumsalı güzel yaz aylarında cennet gibi bir yerdir. Kumsal birkaç kilometre devam eder, kum tepeciklerinin üzerinde tarla kuşları uçar, deniz kenarında istiridye avcıları dolaşır, İrlanda Denizi isle of Man'e kadar pırıl pırıldtr. Güney yönünde Blaek Combe yükselir, kuzeyde St Bees Head düşünür gibi denize bakar ve tüm bunlar güneş altında parlayan Sellafield Nükleer Güç îstasyonu'na rağmen güzel bir manzara oluşturur.

Fakat soğuk bir Aralık ayı gecesinde, beyaz köpüklü dalgaları savaşçı atları gibi sahile fırlatan sert kuzeybatı rüzgarlarıyla gelen akrep kuyruğu benzeri sulu kar yağışı altında, burası Barents Denizi'nin bir ucu kadar uzak ve tehlikeli gibi hissedilir.

Ama o gece orada, sahilde ve denizde bazı insanlar vardı.

Kıçtan motorlu bir lastik bot kumsala doğru hızla geldi ve kumların üzerine çıkıp durdu. Üzerlerinde lastik dalış elbiseleri olan iki adam büyük bir deri çantayı birlikte taşıyarak bottan aşağıya atladılar. Aynı anda ktyıda park etmiş bekleyen bir Toyota Land Cruiser arabadan inen başka iki adam sahile, diğer ikilinin çantayı koyduğu noktaya doğru koştular. Denizden gelenler lastik bota geri dönerlerken, diğer ikili çantayı alıp arabaya götürdüler. Sahildeki iki adamdan biri iriyan ve hantal görünürken, diğer daha zayıf, ama atletik yapılı ve güçlü bir yapıya sahip gibiydi. Çantayı Toyota arabaya taşırlarken, zayıf adam da ağırlıktan kendine düşen payı almıştı.

Lastik botla gelen adamlar ikinci bir çantayı da sahile taşıdılar, sonra botu suya iterek içine atladılar, motoru çalıştırdılar ve sahilden uzaklaştılar.

Sahildekiler ikinci çantayı da arabaya taşıdıklarında, denizde uzaklaşan lastik bot karanlıkların içinde gözden kaybolmuştu.

İki adanı yine ağır çantayı arabanın yük bölmesine koymak üzere kaldırmak istediler

O sırada arka taraftan birinin, "Ben olsam fazla uğraşmazdım," dediği duyuldu.

Aracın arka tarafından uzun boylu, geniş omuzlu bir adam çıktı; karanlıkta yüzü görünmüyordu ama gözünün birinde korsanlar gibi bir yama vardı ve uzun saplı bir balta taşıyordu.

Zayıf adam diğerinden daha hızlı davrandı, çantanın sapım bıraktı ve elini cebine attı. Baltanın sapı havada sallandı ve adamın çenesine indi, adam ses çıkaramadan yere düştü.

Ağır çantanın büyük kısmını yüklenmiş olan uzun boylu adam sapı aniden bırakınca dengesini kaybetti ve doğrulduğu anda, baltanın ensesinden sadece on beş santim mesafede olduğunu gördü. Balta havada hareketsiz dururken, baltah adam eldivenli sağ elini baltanın sapından çekti, eğildi ve yerde baygın yatan adamın cebindeki tabancayı çekip aldı.

Baltalı adam umursamaz bir tavırla, "Makarov," dedi. "Yaşlı bir duygusalsın sen."

Tabancayı adamın arkasına doğru attı, sonra başıyla yerde duran çantayı işaret etti ve "Aç şunu bakalım," dedi.

İriyan adam onun dediğini yaptı.

Çantada beyaz toz dolu şeffaf paketler vardı.

Baltalı adam, "Onları kumun üzerine diz, muntazam olsun," dedi.

Diğeri onun dediğini yaptıktan sonra, baltalı adam bu kez arabaya yüklenmiş olan diğer çantayı gösterdi ve "Aynı şeyi yap," diye devam etti.

Adam aynı şeyi tekrarladı ama bu kez çantada birkaç paket kalınca, baltah adam, "Tamam," diye konuştu. "Şimdi yavaşça dizdiğin paketlerin gerisine doğru çekil."

Adam yavaşça gerilerken birden bir çığlık attı; balta kulağının dibinde ıslık çalarak geçmiş, ilk paketi parçalamıştı. Beyaz toz adamın ayakkabılarına döküldü.

Baltah adam aynı hareketi bütün paketler parçalanana kadar tekrarladı. Arabanın yanma döndüklerinde sular yükselmeye ve tozlan eritip dağıtmaya başlamıştı.

Baltah adam, "Balıklar bu akşam mutlu olacaklar," dedi. "Hadi, arkadaşını ayıltmaya çalış bakalım."

Elindeki baltayı kumların üzerine bıraktı, sırt çantasını çıkardı ve sağlam kalan iki beyaz toz paketini çantasına attı. İriyan adam baygın yatan arkadaşının yanma diz çöktü.

"Hey, Pudo, Pudo, iyi misin dostum?"

İriyan adam arkadaşından cevap alamayınca onun yüzünü tokatlamayı denedi. Belki hızlı vurmak istememişti ama eli dengesizdi ve nazik olamazdı. Sert bir tokat yiyen baygın arkadaşı birden acıyla bağırdı ve yana doğru dönerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Baltalı adam, "Zavallı Pudo'nun çenesi ilk darbede kınlmadıysa bile şimdi mutlaka kırıldı," dedi. "Dikkat et de başka bir yerini kırmadan ayağa kaldırmaya çalış onu."

Sırt çantasını geniş omzuna attı, baltasını aldı ve tabancanın namlusu üzerine vurdu. Sonra silahı aldı ve Land Cruiser arabanın arkasına attı.

"Silah kullanmanı tavsiye etmem," diye konuştu. "Ama sana bir tavsiyem olacak, şu arkadaşını arabaya at ve hemen defo! gi^t buradan. Eğer seni bu bölgede tekrar görürsem bu kadar nazik olmayacağımı da bilmeni isterim, dostum. Seni buraya gönderen adama söyle, kendine başka bir mal çıkarma noktası bulsun. Bu sahile çıkmak yasaktır. Anladın mı beni?"

İri adam başını salladı. Baygın arkadaşı o sırada ayılmıştı. Arkadaşının desteği olmasa dizleri bükülecek, yine yere yığılacak gibiydi ve baltah adama korkulu gözlerle bakıyordu. Bjr şeyler söylemek istedi ama yaralı çenesi yüzünden konuşamadı,

Baltalı adam, "Teşekküre gerek yok, Pudo," dedi ve diğerine baktı. "Hadi, bindir şunu arabaya."

iri adam arkadaşını yarı sürükleyerek, yan taşıyarak arabanın sağ tarafına götürdü ve ön koltuğa oturttu. Sonra sürücü kapısına geçti ve sanki başka talimat beklermiş gibi, bir an durdu, bekledi orada.

Fakat bakalı adam, kumsala saçılan ve sahile vuran dalgalarla eriyip kaybolan *beyaz* tozlar gibi tamamen yok olmuş, gitmişti.

10

Imojen Estover Noel'den dört gün önce geldi Ulphingstone Şatosu'na. Açık mavi Mercedes-E coupe arabasını park etti, korna çaldı ve annesinin iyi eğitilmiş hizmetkarlannın başka talimata gerek kalmadan bavullarım taşıyacaklanndan emin olaıak, ön kapıya doğru yürüdü.

Leydi Kıra yüzünün makyajı bozulmasın diye onu hafitçe öptü ve "Hayatım hoş geldin," dedi. "Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Imojen, "Londra korkunç bir yer oldu, anne," diye konuştu. "Oxford Sokağt'nda sisi beş kilometre öteden hissedebiliyor, kokusunu alabiliyorsun. Güneşli kırlan, tepeleri hatırladım ve kaçmak için daha fazla bekleyemedim."

Leydi Kira yüzünü buruşturdu. Bazen, bir zamanlat ailesinin sahip olduğu söylenen Kafkasya'daki topraklan, oradaki vahşi yaşamı ve hatta av partilerini - çoğu zaman erkeklerden daha iyi bir avcı olduğunu gösterirdi - özlemesine rağmen, dışarıda dolaşmaktan pek hoşlanmazdı. Ona göre tepelerde yürümek saçmaydı ve kayalara tırmanmak da arada sırada sersemin birmi öldürmekten başka bir işe yaramazdı.

Kadm, kızının bu dağlarda, tepelerde dolaşma zevkini, baltacının oğluyla evlendikten sonra almaya başladığını düşünüyordu. Fakat uzun yıllar ona annelik yaptıktan sonra, kızının da kendisi kadar güçlü bir iradeye sahip olduğunu öğrenmişti, hemen konuyu değiştirdi ve 'Toby nerde?" diye sordu.

Imojen, "Muhtemelen şişko sekreterini becermek için masasının

üstünü temizliyordur," diye cevap verdi. "Yann trenle geiecek."

Kira dudaklarım büzdü ve Imojen bir an için annesinin, Toby nin ihanetine sinirleneceğini düşündü ama kadm şaşkın bir ifadeyle, Trenle mi gelecek?" deyince bunu umursamadığım anladı. "Pasha yarın o güzel Bentley arabasıyla gelecek buraya. Eminim Toby'yi de getirmekten *memnun* olurdu."

"Sanırım Toby trenle gelmeyi yeğler."

Annesi kaşlarını çattı ve "Kendisinin önemli bir müşterisi, benim akrabam ve herkesin dostu olan biriyle gelmek yerine, neden ayaktakımmın bindiği treni tercih etsin ki?" dedi.

Imojen, "Ben bunu bilemiyorum, anne," diye cevap verdi. "Sen söyleyebilir misin nedenini?"

O sırada babası geldi ve "Hoş geldin yavrum, arabanı gördüm," diyerek sarıldı kızına.

"Merhaba baba, çok iyi görünüyorsun."

Sir Leon kuşkulu bir ifadeyle, "Öyle mi?" dedi. "Bunu söylemen hoşuma gitti. Çok kalacak mısın?"

"Şey, Noel sonrasına kadar kalırım elbette."

"Çok iyi, Toby de geldi mi?"

"O yarın gelecek. Sanırım yarın kuzen Pasha da geliyormuş, keyifli bir buluşma olacak."

Sir Leon bunu duyduğuna pek de sevinmemiş gibi, "Ne? Oh, evet. Nikotin," dedi.

Karısı sinirlenmiş gibi, "*Nik-İİ-tin*," diyerek düzeltti onu.

Imojen babasına bakıp hafifçe gülümsedi, nazikçe koluna vurdu.

"Ben gidip bavullarımı açayım da yerleşeyim."

Annesiyle babası genç kadının arkasından baktılar ve Sir Leon, "Wolf'un Birkstane'e döndüğünü biliyor mu bu kız?" diye sordu.

Kira, "Sanırım biliyordur," diye cevap verdi.

"Sen bundan bahsetmedin, değil mi?"

"Biliyorsa neden bahsedeyim, ya da bilmiyorsa neden söyleyeyim?"

Karı koca bir süre sessizce birbirlerine baktılar, kadnım yüzünde umursamaz, Sir Leon'un yüzünde ise bir şey anlamamış

gibi bir ifade vardı ve kırk yaşında evlendiği on sekiz yaşındaki güzel kızın kilisede kendisine doğru yürürken hissettiği gurur ifadesinden eser kalmamıştı.

Imojen üst kattaki odasının geniş cumbasında durdu ve çayırların ötesindeki ormana baktı. Çimenlerin güneş görmeyen bölümlerinde hâlâ parlayan kırağı vardı. Hava o kadar açık ve temizdi ki, ön sıradaki ağaçların gövdelerini, dallarını ve uzakta, adlarını çoğu arkadaşlarının adları kadar iyi bilip hatırladığı, büyük Lakeland tepelerinin bazılarının zirvelerini görebiliyordu.

Cumbria havasını iyi bilirdi Imojen. Yani ertesi sabah yataktan kalkınca nasıl bir havayla karşılaşacağını bilemezdi. Felsefe olarak uzun zaman önce, 'İstediğin' gördüğünde tereddüt etme, yararlan ondan,' ifadesini kabul etmişti. Bavullarını açmaktan vazgeçti, aşağıya indi ve son geldiğinde eşyalarını bıraktığı kurutma odasına gitti. Botları temizlenmiş ve cilalanmış olarak rafta duruyordu, kalın ceketler ve yağmurluklar da askılardaydı. Bunları kimin temizleyip hazırladığını bilmiyordu, ama bunu yapanın annesi olmadığından emindi. Hafif botlardan bir çift alıp giydi, bir ceket aldı ve yan kapıdan dışarıya çıktı.

Terasın köşesinde babasıyla karşılaştı.

"Ne o kızım, yürüyüşe mi çıkıyorsun?"

Imojen hiç durmadı, hızlı adımlarla yürümeye devam ederken, "Bu güzel havayı kaçırırsam yazık olur, baba," dedi.

Sir Leon onun arkasından bakarken, zarif, güzel vücutlu bir kadm olduğunu düşündü, ama Imojen onun için hâlâ çeyrek yüzyıl önce kırlarda koşan yaramaz kızdan farklı değildi. Bunu düşünürken birden, pek de hatırlamak istemediği, ona acı veren biri geldi aklına... Sevgili torunu Ginny'yi hatırladı. Torununun vaftiz töreninde onu korumak için her şeyi yapmaya yemin etmiş, ama koruyamamıştı onu. Ailesindeki kadınları onu dinlememiş ve küçük kızı, sevgili torununu Fransa'ya gönderip ondan uzaklaştırmışlar... Sonunda yok etmişlerdi.

Yaşlı adam başını sallayıp bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ve tekrar kızının arkasından baktı, Imojen'in bahçede gittiği yöne bakınca nereye gitmek istediğini anladı.

Kızı ormanın içine girip gözden kaybolunca, bu konuda hiçbir şey yapamayacağını düşündü.

Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı.

Imojen yarım saat kadar yürüdükten sonra, ormanın diğer kenarında, Birkstane Çiftliği'nin arka tarafını gören bir noktada durdu. Smırı oluşturan duvarın bu kısmı yıkılmıştı ve Imojen yosun tutmuş taşların üzerinden kolayca atlayıp çiftlik arazisine girdi. Evin mutfak penceresinde bir hareket görür gibi oldu. İstediğini yapmaktan çekinmeyen bir kadındı, hiç tereddüt etmeden evin arka kapısına gitti ve vurmadan açıp içeriye girdi.

Kolayca şaşırmayan bir kadındı ama bu kez şaşırdı Imojen.

Masada oturan kişi Wolf Hadda değil, çıkık elmacık kemikleri, suni gibi görünmeyen garip, koyu sarı renkli ve omuz boyu saçları olan zayıf, zarif görünüşlü bir siyahi kadındı.

Imojen, "Merhaba," dedi.

Kadm, "Merhaba," diyerek cevap verdi ona.

Imojen etrafa bakındı, lavaboda yıkanmamış bir kahve kupası, bir tabak, bir kase vardı. Yalnız yaşayan Wolf bulaşıkları yemekten sonra değil, bir sonrakine başlamadan önce yıkardı. Bir kişi kahvaltı etmişti demek.

"Wolf evde değil mi?" diye sordu.

Siyahi kadm, "Görüldüğü gibi, değil," diye cevap verdi.

"Sen onu mu bekliyorsun?"

"Bir süre için."

Kadm bilgi vermek istemiyor gibiydi, ama kullandığı saldırgan olmayan konuşma tarzı Imojen'in hoşuna gitti. O anda konuşmadan dururlarken, Wolf'un mutfağında oturmaya kimin daha çok hakkı olduğu konusu ortada gibi görünüyordu.

Şöminede yakılmaya hazır kağıtlar, çalı çırpı vardı ve yerde de kuru odunlar duruyordu.

Imojen, "Bu güzel havayı kapalı yerde geçirmek yazık olur," dedi. "Ama sen burada uzun süre oturup bekleyeceksen, ateşi yaksan daha iyi olur sanırım."

Bunu söyledikten sonra döndü ve çıktı, kapıyı da arkasında açık bıraktı.

11

Alva Ozigbo, 'Kapıyı kapaman gerekirdi,' diye düşündü.

Eve giren kadının Hadda'rıın eski kansı olduğunu hemen anlamıştı Alva ve bunun nedeni sadece kadının resmim onun dosyasında görmüş olması değildi. Aslında kadını fotoğraflara bakarak tanımak kolay olmayacaktı. Resimlerde kadm hep şehir kıyafetiyle, zarif ve düzenli görünüyordu. Eve giren kadm ise, botları, eski ceketi, soğuk havada yürümekten kızarmış yüzü ve alçak dallardan saçlarına takılmış çalı çırpı ve dallarla, resimdekilerden çok farklıydı. Fakat Alva onu hemen tanıdı. Belki de kadının duruşu, davranışıydı bunun nedeni. Kadm pek değişmemişti.

Imojen kapıyı kapamadan çıkıp gitmiş, belki de sinirli olduğundan, hızla çekip vurmak, çarpmak istememişti.

Alva, 'Zamanında herhalde muhteşem bir çift olmuşlardı,' diye düşündü. İkisi de uzun boylu, yapıları güçlü, mavi gözlü, sarı saçlı, atletik yapılı ve psikolojik kararlılıkları olan insanlardı. Hadda'nın bu özellikleri yok olmuş gibiydi, ama Alva'nın bu kısa süreli görüşüne göre, eski kansı hâlâ taşıyordu bunları.

Genç kadm duvarda asılı duran saate baktı.

Saat üç buçuktu ve yarım saat daha bekleyebilirdi Alva. Luke Hollins'in dediğine göre, Hadda dışarıda olsa bile, arabası ambarda ise, büyük olasılıkla hava kararmaya başlamadan önce dönerdi ve yılın bu zamanında akşam karanlığı da saat dört civarında başlıyordu.

Genç kadın bunları düşünürken, başını kaldırıp bakınca onun kapı eşiğinde durduğunu gördü.

Hadda, "Ateşi yakmalıydın," dedi.

"Eski kann da bunu söyledi."

Hadda bunu duyunca hiç de şaşırmış gibi görünmedi, Alva'nın çok iyi hatırladığı o hafif aksak yürüyüşüyle şömineye gitti, bir kibrit çakarak eğildi ve kağıtları ve çalı çırpıyı yaktı. Arkasından görünen köpek bir an kapıda durdu, Alva'ya bakıp hafifçe hırladı, sonra gözlerini ondan ayırmadan gitti ve şöminenin önüne uzandı.

Alva, "Eski karının buraya geldiğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Giderken gördüm onu."

"Ve konuşmadın onunla, öyle mi?"

Hadda umursamaz bir tavırla, "Hayır," dedi. "Şu anda ona söyleyecek hiçbir sözüm yok. Her halükarda, aynı zamanda iki kadınla birden konuşamazdım ve önce seninle konuşmak istedim."

"Burada olduğumu nerden biliyordun?"

"Yokuşun altında arabanı gördüm."

"Sadece bir araba gördün, benim arabam olduğunu nasıl anladın?"

"Cezaevi dışında o arabada görmüştüm seni, unuttun mu? Gri Fiesta, dikkat çekmeyen, gerçek bir psikiyatr arabası. Onu tepeye kadar çıkarmamanı Hollins mi söyledi sana?"

"Evet, yolda bir kızak takımını bile uğraşUracak kadar derin tekerlek izleri olduğunu söyledi."

Hadda gülümsedi.

"Bir rahip için güzel bir benzetme. Ona altındaki o hurdayı değiştirmesini söyleyip duruyorum ama dört çekişli arazi arabası alacak parası olmadığım söylüyor bana."

"Belki ona biraz borç verebilirsin. Sanırım şu sıralarda maddi durumun iyi."

Alva oraya neden geldiğini saklamaya gerek olduğunu sanmıyordu. Hadda, Alva'nın gelişinden Hollins'in sorumlu olduğunu anlamışsa - ya da rahibin evi aradığına dair ipucu bulduy-

sa - o zaman para kutusunun bulunduğundan da kuşkulanmış olmalıydı.

"Evet, belki yapabilirim bunu," diye cevap verdi. "Zavallı adam benim erzakımı getirmek için son beş yüz metreyi yürüyerek kat etır zorunda i bu konuda suçlu hissediyorum kendimi. Ee, Imojen'le neler konuştunuz bakalım?"

Bu bir kaçınmaysa, adam bunu umursamazlık olarak çok iyi saklamıştı.

"Hiç konuşmadık diyebilirim. Kendimizi bile tanıtmadık birbirimize."

Hadda, "Buna gerek yoktu zaten," dedi. "Sen hiç kuşkusuz tanıdın onu. O da senin hakkında yeterince bilgi sahibi olacaktır."

Alva şaşkın bir ifadeyle, "Nasıl yapacak bunu?" diye sordu.

"Güzel bir siyahi kadm, rahibe ve sonra Birkstane'e geliyor. Bölge halkı her şeye dikkat edecek, neler olduğunu öğrenecektir. Hollins ve karısına sorular soracak insanlar. Ne kadar kaçamak cevaplar versen bile insanlara bilgi vermekten kaçamazsın, bilirsin bunu. Sonra araban var. Kendini gizleyen psikiyatrların arabalarında bile plaka vardır. Imojen aşağıya iadiği zaman arabana mutlaka bakmıştır. Kilitlemiş miydin onu?"

"Emin değilim, hayır kilitlemedim. Buralarda yaşayan..."

"Yani kuş uçmaz kervan geçmez böyle bir yerde buna gerek yok demek istiyorsun, değil mi? Bunu da öğreneceksin. Arabanda bir şey bıraktın mı?"

Alva, "Çantam bagajdaydı," dedi.

Hadda bir ıslık çaldı.

"Umarım gizli dosyalar koymadın çantana. Kilise evinde kalmayacaksın, değil mi?"

Alva, 'Kafası hızlı çalışıyor,' diye düşündü. Cezaevinde yaptıkları son görüşmelerde, Hadda'nm duygusal karmaşa yaşadığı sıralarda, ne kadar zeki olduğunu ve hızlı düşündüğünü belki de iyi anlayamamıştı Alva.

"Bay Hollins bana bunu teklif etti, ama ben köy hanında bir oda tutmuştum. Fakat oraya gittiğimde, han sahibi bir karışıklık

olduğunu, bana odayı veren kızm haîa yaptığını, aslında boş oda olmadığını söyledi ve özür diledi."

Hadda, "Bunu yapan Köpük lakaplı Jimmy Frith olmalı," dedi. "Altmışlı yaşlarında, iriyarı, şişman bir adam, değil mi? Seni görünce derin derin solumuş ve başından savarken de gülmüştür mutlaka, yanılıyor muyum?"

Alva, "Yani siyahi olduğum için bana yalan söylediğini mi kastediyorsun?" dedi. Aslında kendisi de bunu düşünmüş ama sorun çıkarmak istememişti.

"Bunu kanıtlamamız güç. Yasalara aykırı bir şey bu ve Jitnmy'nin yasalara karşı koyduğunu görmek için sabah çok erken kalkman gerekir."

Kırsal kesimde önyargılı olmak gibi görünen bu davranışa sinirlenen Alva, "O halde binleri sabahleyin çok erken kalkmalı," diye söylendi.

Hadda gülümsedi ve "Belki birisi kalkar," dedi. "Bu durumda sen rahibin teklifini kabul etmek için kilise evine gitmedin mi yani?"

"Hayır, hemen buraya gelirsem, bu akşam güneye dönebilirim diye düşündüm."

Hadda, "İstersen burada kalabilirsin," dedi.

Alva onun bu teklifine şaşirdı.

"Teşekkür ederim, ama sanmıyorum..."

"Sonın değil, hislerin psikolojik olarak bir başkasına yönelmesi teorini bir yana bırak. Sana karşı garip fikirler besliyor değilim. Yakında hava kararacak, sis bastıracak, kırağı düşecek, bu koşullarda bizim daracık yollarımızda araba kullanamazsın."

Alva, "Hava henüz kararmadı," dedi.

"Hayır, ama beni para konusunda sorguya çekmeye başladığında kararacaktır."

Alva, 'Haklıydım,' diye düşündü. Hollins'in beni neden aradığını biliyor bu adam. İyi bir başlangıç değil bu!

Hadda, "Ayrıca bana bir iyilik yapmış olacaksın," dedi.

"Nasıl yani?"

"Imo senin hâlâ burada kaldığını düşünürse geri gelmez ve açık söyleyeyim, henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim."

Bunu gerçekten dürüstçe söylemişti Hadda. Onun gibi hastalarda dürüstlük gösterisine pek sık rastlanmazdı.

Al va bir an düşündü ve "Fakat burada bir gece kalmamın pek bir yaran olmaz," diye konuştu. "Eski karın hiç kuşkusuz Noel tatili boyunca şatoda kalacaktır."

Hadda, "Benim yerime daha kuşkucu biri olsa, bütün Noel'i Birkstane'de geçirmek için davet beklediğini sanabilir," dedi.

"Ama o birisi çok yanılabilir. Annemle babam beni bekliyorlar."

Hadda, "Yani Noel'i onlarla beraber mi geçirmek istiyorsun?" diye sorarken gerçekten meraklanmış gibiydi.

"Tabii, ne var bunda?"

Hadda bir şey bekler gibi baktı ona ve "Duygusal bir durum," dedi.

Alva kendi kendine, 'Neden erteliyorum bu karan?' diye düşündü. Ona hayır demesi gerekiyordu, ama evet diyeceğini de biliyordu.

"Pekala, teşekkür ederim, bu gece burada kalacağım."

"Güzel, şimdi git ve çantam al. Bunu ben de yapabilirim ama sen benden iki kat daha hızlı olabilirsin. Ve bu kez arabanı kilitle. Ha, bir dakika bekle."

Hadda mutfaktan çıktı ve çok geçmeden iki kalın battaniye ile döndü geriye.

"İşte, bunları yanma al."

Alva bir an için onun kendisini mutfakta ya da ambarda yatırmak istediğini düşündü. Hadda onun ne düşündüğünü yüzündeki ifadeden anlamış olacak ki, güldü ve "Bunları arabanın kaputu üzerine ört," dedi. "Geceleri çok soğuk oluyor ve radyatörünün donmasını istemeyiz, değil mi?"

Alva battaniyeleri alıp evden çıktı ve geriye döndüğü zaman Hadda'nm da boş durmadığım anladı. Şömineye odunlar atılmış, bulaşıklar yıkanmıştı ve Alva içeriye girdiğinde elektrikli çaydanlık otomatik olarak kapandı.

Hadda onun geldiğini üst kattan duydu ve "Ben buradayım," diye seslendi.

Alva mutfaktan ayrıldı ve dik taş merdivenden üst kata çıktı.

Kapısı açık bir odadan içeriye girince, Hadda'mn boş bir yatağa temiz beyaz çarşaf serdiğini gördü.

Hadda ona, "Şunu yatağın altma sok," dedi.

Alva ona yardım edip ikinci çarşafı çekerken, kapının yanında, yerde katlanmış bir yatak gördü.

"Burası senin yatak odan, değil mi?"

"Evet."

"Tamam da senin yatak odam alamam ben."

Hadda çarşafların üzerine battaniyeleri yayarken, "Sorun değil. Çok rahat yatakları olan iki oda daha var orada,''dedi. "Sadece biraz havalandırılmaları gerekiyor."

"Aslında ben..."

Hadda, "İtiraz etme," diyerek onun sözünü kesti. "Evimde garanti altında olacağına söz veriyorum, ama bu odayı almazsan solunum sistemin için garanti veremem sana."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Son on yılımı nerde geçirdiğimi unuttun galiba. Majesteleri-nin hastanesi seni ya harap eder, ya da vücudunu kutup ayısının vücuduna çevirir. Yavaş hareket ettiğim için etkili ısı muhafaza devreleri geliştirmek zorundaydım. Eğer başka battaniye istersen dolapta var. Ocakta yanan ateş evin soğuğunu alacaktır. Sanırım gardıropta da valizini koyacak yer bulabilirsin."

Alva valizini yatağın üzerine kovup fermuarını açarken Hadda da bir kibrit çakarak odadaki ocağı yaktı. Alva dolabın kapağını açtı ve Hadda'nm dediği kadar boş yer olup olmadığına baktı.

Gardıropta yer vardı ama dibinde duran şarap şişeleri dolu kutu uzun elbisesini rahatça asmasını engelleyecekti. Aslında böyle bir elbise almasına hiç gerek yoktu, ona ihtiyacı olmayacaktı, ama eski bir aktris olan annesi ona eski bir yolculuk sözünü hatırlatmış, *' Yola çıkmak için bavul toplarken, en olmayacak şeyleri de hesaba kat, soyunma odasının zemininde de uyumak zorunda kalabileceğini ya da bir dükle dans edebileceğim düşün,* demişti.

Arkasında duran Hadda, "Evet, Hollins'in tesadüfen görüp sana bahsettiği şaraplar bunlar işte," dedi. "Bunları gördüğüne göre, artık indirimli fiyatla alınmış olan Shiraz şişesini bırakalım."

Hadda bunu söylerken eğildi ve bir şişe şarap çıkardı.

Alva, "Rahip bana tesadüfen senin para kutunu da bulduğunu söyledi," dedi.

"Böyle mi söyledi sana? Pekala, korkak bir kız gibi, yatmadan önce yatağın altma bakmak istersen, onun bu kutuyu görmek için diz çökmek zorunda kaldığını, onu oradan .çekip çıkardığını ve anahtarla açtığını da anlayacaksın."

"Ama onun yerinde olsaydım, ben de meraklanıp aynı şeyi yapardım," dedi.

"Yapabilirdin. Ama şimdi misafirimsin, burası senin odan ve bu nedenle bazı hakların var."

Hadda bunu söyledikten sonra güldü ve "Ama endişelenme " diye devam etti. "Hollins'in vaazda söylediklerini yapacak ve affedeceğim onu. Evet, her şeyin tamam rnı şimdi?

"Sanırım. Bir bakalım..." Alva etrafa bakındı ve küçük pencerenin eşiğinde duran birkaç kitap gördü. ... Evet, yatakta okumak için kîap bile var. Hey, sanırım şu uçuk renkli yeşil kapağı da tanır gibiyim..."

Pencereye gitti ve orada duran *Ruhların Tedavisi* adlı kitabı aldı.

Hafif bir sesle, "Gurur okşayıcı bir şey bu," diye konuştu. "Ne oldu? Geleceğimi ruhlar mı söyledi sana, bunu öğrenince beni etkilemek mi istedin yoksa?"

Hadda kitabı onun elinden aldı ve "Onun gibi bir şey," dedi.

"O zaman izin ver de imzalayayım onu."

"Daha sonra imzalarsın. Ha, bir şey unuttum, banyo ve tuvalet için soldaki ilk kapı. Suyun basıncı yetersiz, sıcak su bol değil, ama suyun hafif kahverengi akması seni korkutmasın, aşağıya indiğin zaman ondan yapılmış güzel bir çay bulacaksın.

Hadda bunları söyledikten sonra odadan çıkıp gitti.

Alva valizinden sadece bu akşam kullanacağı ve rapor yaz-

mak için gerekli olan eşyasını çıkarmayı düşündü. Ama Hadda beklemediği bir anda odaya gelirse raporu görebilirdi.

Bu nedenle bavulun içindekilerin hepsini çıkardı. Kıyafetlerini gardıroba asarken aklı hep para kutusundaydı. Onu açıp açmama konusunda tereddüt içindeydi. Hadda misafir olarak haklan olduğunu söylemiş, bir anlamda izin vermişti ona. Açsa bile bunu yaptığını itiraf etmek zorunda değildi Alva, ama Hadda cezaevinde öğrendiği küçük bir oyunla, örneğin kapağa bir saç kılı sıkıştırıp anlayabilirdi bunu,..

Bunun saçma olduğunu düşündü. Kutuyu açar, Hadda sorarsa da açtığını söylerdi.

Yere diz çöktü ve eğilip uzanarak yatağın altındaki meta! kutuyu dışarıya çekti.

Kutu çıplak döşemeye sürtünerek çekilirken gıcırdadı.

Alva o anda Hadda'nın tam altında, alt katta tavana bakarak gülümsediğini görür gibi oldu.

Anahtarı çevirdi ve kapağı kaldırdı.

Para desteleri Hollins'in anlattığı gibi kutuda duruyordu. Fakat paraların üstünde yazılı bir kağıt parçası \ardı ve üzerinde 'Çayın soğuyor 'yazıyordu.

Alva, Dernek oyun zamanı geldi,' diye düşündü.

Olabilirdi. Hadda oyunlarda iyi olduğunu düşünebilirdi, ama Alva Din bu alanda dereceleri vardı.

Kutuyu kapadı ve aşağıya indi.

12

O öğleden sonra saat iki buçukta Toby Estover, karısının tahmin ettiği gibi, temizlenmiş masasının üzerinde sekreteriyle sevişmiyordu.

Bu işi ofise geldikten kısa bir süre sonra, öğle saatinde bitirmişti. Evlendikten sonra kilo almaya başlamış ve şimdi gençlik halini değil de orta yaş tombulluğunu göstermeyecek şekilde yeni kıyafetler diktirmeye başlamıştı. Toby'nin kalbinde de hafif bir sorun vardı ve seviştikten sonra nefes nefese kalıyordu. Kendisinden öncekiler gibi güzel olan İskoç kızı Morag Cray patronunu yormak istemiyor, onu sırtüstü yatırıp gerekeni kendisi yapıyordu ama Toby yine de yorgun düşüyordu tabii!

Sevişme sonrası birkaç fincan sert kahve içip kendine gelmeye çalıştıktan ve uzun bir süre dinlendikten sonra Toby, sekreteri Morag'a, tatile çıkmadan önce o sabah gelen postada göımesi gereken bir şeyler oiup olmadığım sordu.

Genç kadın, "Pek bir şey yok," diye cevap verdi. "Sadece birkaç Noel kartı geldi, hepsi bu."

Kadm kartlan masanın üzerine bıraktı ve Toby onlara baktıktan sonra tekrar toplamaya başladı, Toby kartlardan birini parmağıyla ayırdı ve sabırsız bir ifadeyle diğerlerini kaldırmasını istedi genç kadından.

Toby ayırdığı karta dikkatle bakarken sekreter de merakla ona baktı.

Genç kadının gördüğü kadanyla Noel kartı değildi bu, başın-

da eski bir şapka ve üzerinde iş tulumu benzeri bir kıyafet olan, uzun boylu bir adam resmi vardı. Adam sağ elinde uzun saplı bir balta mtuyor ve bir kayalığın kenarında durmuş, dağlık bir manzarayı seyrediyordu. Gökyüzünde koyu renkli alçak bulutlar vardı. Maviler ve kahverengilerle yapılmış bir kompozisyondu bu. Resimdeki tek parlak nokta, baltanın ağzındaki kırmızılıktı.

Estover resimli kartı açtı ve ikinci sayfadaki kırmızı yazıya baktı.

Noel 'in mutlu, neşeli olsun
ve Yeni Yıl hak ettiklerini getirsin suna.

Kartta imza yoktu.

Toby, "Zarfı nerde bu kartm?" diye sordu.

"Kesme makinesinde parçaladım, neden sordun?"

"Nedeni yok. Bana Nutbrown'ı bul telefonda... Ama dur, boşver. Bazı şeyleri yüz yüze halletmek daha iyidir."

Kadm boğuk sesiyle, "Tamam, ne demek istediğini anladım," dedi.

Toby boş gözlerle baktı kadına. Morag, 'Bununla *mutlu* olmalısın,' diye düşündü. Patronu aşk sözleri söylemekten hoşlanmıyordu. Genç kadm bunu biliyor ama yine de duymak istiyordu.

Toby kalkıp kartı iç cebine soktu ve kapıya doğru yürüdü.

Ama iç cebinde bir şey vardı ve onu çekip çıkardı. Durup döndü ve "Nerdeyse unutuyordum," dedi. "Mutlu Noeller Morag, yeni yılda görüşürüz."

Toby gittikten sonra Morag onun verdiği üzeri yazısız zarfa baktı. Açtı ve içinde para olduğunu gördü. Patron cömertti ama zarfta hiçbir mesaj yoktu. Estover bu yıl daha kişisel bir jest yapmış olsaydı zaten ironik olurdu, ama kadm üç yıldır burada çalışıyordu ve onun bu sessiz hallerine alışmıştı.

Genç kadm telefonu açtı ve birini aradı.

"Merhaba Bay Murray. Ben Morag. Kartı gördü ve çıkıp gitti. Sanırım Bay Nutbrovvn'ı görecek."

Hattın diğer ucundaki adam, "Aferin sana," dedi.

Adamın ırkdaşı olması, teklifini kolayca kabul etmesine neden olmuştu, ama cinsel ilişkilerinde duygusal bir taraf olsaydı patronuna asta ihanet etmeyeceğini biliyordu Morag. Genç kadm uzun zamandan beri Estover'm yanında çalışıyordu ama adam ona paradan başka bir şey vermemişti, bu davranışının ona nasıl etki ettiği umurunda bile değildi, ama para almakla insan sadık olmuyordu işte.

Genç kadm para zarfını çantasına koydu ve Toby Estover'ı silip attı kafasından. Noel tatili başlamıştı ve Oxford Sokağı hemen şu köşede başlıyordu. Genç kadm patronundan aldığı ikramiye ve İskoç arkadaşının da katkısıyla bunların zevkini çıkarabilirdi.

13

Toby Estover hayal kurmaktan hoşlanmazdı, Roma Hukuku'ndan aklında kalan bazı bilgi kırıntıları dışında, klasik eğitimi sürecinde öğrendiklerini unutmuştu, ama Lexus arabasıyla loş yeraltı otoparkından kış güneşiyle aydınlanmış caddeye çıkarken, Hades'ten çıkmanın da buna benzer bir şey olabileceğini düşündü.

Fakat modem Satürn bayramı eğlenceleriyle coşmuş olan Londra'da trafik adeta cehenneme dönmüştü. Düşük hızla kuzeye doğru giderken, bir ara plan değiştirmeyi ve Johnny ile telefonda konuşmayı düşündü. Ama sonra son zamanlarda bunu birçok kez yaptığını hatırladı. Huzursuzdu, her şeyi birlikte yapmaları gerektiği halde, Pippa Nutbrown kendi başına işler karıştırıyordu. Bunun nedenini anlamalıydı.

Sonunda Mil'e çıkınca trafik biraz daha rahatladı, hâlâ yoğun sayılırdı ama en azından, Saffron VValden'e dönene kadar, atmış kilometre boyunca sürekli fren yerine gaz pedalına basma olanağı bulabildi.

Johnny Nutbrown'm Poynters'deki sayfiye evi, oraya çok gitmiş olan biri için bile kolayca ulaşılacak bir yer değildi ve Estover, araziye girişi gösteren eski taş geçidi kaçırmamak için hızını iyice düşürmek zorunda kaldı.

Sonunda arabayı durdurdu ve kendi kendine, "Vay canına!" diye mırıldandı.

Girişin yanma bir *Satılık* levhası konmuştu.

Levhaya dikkatle baktı, komisyoncu şirket Mayfair'li Skin-

ners idi. Onları tanırdı Estover. Adamlar kırsal kesimde bulunan pahalı malikaneler ahp satar, kiralarlar, böylece yüksek komisyon alıp iyi para kazanırlardı.

Araba yolunda ilerlerken bu evin kolay satılacağını düşündü. Binanın alt tarafı sıcak görünüşlü kırmızı tuğladan inşa edilmiş, üst kısmı parlak beyaz harçla kaplanmış, aralara siyah kereste konmuştu; şu çeşitli yönlere düzensizce yayılmış muazzam Tudor Malikaneleri kadar büyük değildi ama çok güzeldi, kış güneşi altında parlıyor, bazı yerlerdeki hatalar göze çarpıyordu ama çok güzel, mükemmel bir evdi burası. İngilizlerin hayalini kurup da sahip olamadıkları kırsal alan malikanelerinden biriydi işte.

Johnny başarmıştı bu işi ve Estover onun bu evi ne kadar sevdiğini biliyordu. Onu satmaya çalışırken de çok üzülüyor olmalıydı.

Toby arabasını kapının yan tarafına park etti ve hemen hemen kare şeklinde olan ön kapının eski moda çıngıraklı zilini çaldı.

Kapı kısa bir süre sonra açıldı ve açan kadm soğuk bir ifadeyle baktı ona.

Estover, "Pippa," diyerek gülümsedi. "Bu ev o kadar güzel ki, kırsal alanda yaşamaktan hoşlansaydın kendim satın alırdım bunu."

Pippa Nutbrovvn gençliğinde, en zevkli anlarında bile böyle soğuk bakışları olan bir kızdı, sanki yediği şeftali daha sulu, dinlediği müzik daha zevkli olabilirdi ya da hoşlandığı seksten daha büyük zevk almak ister gibi bakardı insana hep. Ama o zamanlar gençti, güzeldi, çok güzel bir teni vardı ve bunlar o ifadesini gizler, ya da hayatındaki erkeklere, bir sonrakinde daha iyi olmaları gerektiği konusunda ilham verirdi.

Ama şimdi, zaman bu evi gözlere daha güzel gösterirken, ondaki çok şeyi ahp götürmüş, kadının yüzünde sürekli olarak bir tatminsizlik ifadesi kalmıştı.

Pippa o soğuk ses tonuyla, "Toby," dedi. "Umarım öğle yemeği beklemiyorsundur."

"Senin güzelliğinle doyacak bir adam neden öğle yemeği istesin ki?"

Kadın, "Anlamsız gürültü ve saçmalık duymak isteseydim karga yuvasına giderdim," dedi,

Pippa dönüp içeriye girerken Toby de onu izledi. Kadının arkasından yürürken, 'Zaman sadece kıçını güzelleştirmiş,' diye düşündü. Pippa'nm daha önce onun zevkine göre biraz köşeli ve pek de güzel olmayan kalçası, şimdi biraz tombullaşmış ve bir jokey için uygun bir semere dönüşmüştü. Belki de en iyi yaklaşım açısı buydu. Gençlik günlerinde Pippa ile biraz eğlenmiş ama daha sonra vazgeçmişti. Seviştiği kadınların yüzlerinde de kendininkine benzer bir zevk ifadesi görmek ister, soğuk ifadelerden hoşlanmazdı o.

Faka) bu kadının başka özellikleri de vardı, bunlardan biri, hemen hiç ahlak duygusu olmaması, diğeri de kocası üzerindeki kontrol gücüydü. Kocasını Poynters'ı satma konusunda ikna etmek için de o gücünü kullanmış olacaktı.

Kadm küçük oturma odasının kapısını açtı ve "Johnny, Toby geldi," dedi.

Johnny Nutbrovvn büyük ve pahalı olduğu belli olan bir Chesterfield'e uzanmış dinleniyordu. Elinde bir parça tart vardı, onu yiyordu ve belki de Estover'a beklememesinin söylendiği öğle yemeğinden kalma bir parçaydı bu.

"Toby, hoş geldin, dostum," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Misafirine sevinmesi biraz abartılı gibiydi ve Toby etkilenmedi bundan. Estover onu çok uzun zamandan beri tanıyordu; o anda odaya kaz adımıyla yürüyerek Adolf Hitler bile girse, Nutbrovvn onu da aynı şekilde karşılardı.

"Sen de bugünlerde kolay bulunmayan bir adam oldun, Johnny. Aslında ikiniz de ortalarda pek görünmüyorsunuz."

Kan koca bakıştılar, Johnny'nin yüzünde soran bir ifade varken, kansı ona talimat verir gibi bakıyordu.

Johnny, "Çok işim vardı," diye cevap verdi. "Şu kırmızı Bordo şarabı güzel, al biraz. Pippa bir kadeh getir ve sen de al."

Pippa onun dediğini yaptı. Johnny yanında duran masadan şişeyi aldı ve kadehlere şarap koydu.

"Sağlığımıza."

Nutbrown büyük bir yudum alırken, Estover şarabın tadına baktı, Pippa ise sadece dudaklarını ıslattı.

Estover, "Buradan taşınmayı düşündüğünüzden haberim yoktu," dedi.

Pippa bir şey söylemedi ama uzaktan kontrol eder gibi kocasına baktı.

Johnny, "Nasıl olduğunu bilirsin," diye konuştu. "Yaşlanıyoruz ve İngiltere kışları artık zor geliyor insana, şöyle toparlanıp birkaç ay güneşli bir yerde yaşamak güzel olur diye düşündük."

Bunu söylerken adeta dersini ezberlemiş bir okul çocuğu gibi konuşuyordu.

"Yani ülke dışına mı gidiyorsunuz?"

Pippa, "California," dedi. "Seviyoruz orayı."

Toby kadehimi masaya koydu ve "Çok güzel," dedi. "Ama Amerikalılar yeni gelenler konusunda aşın titiz davranırlar, değil mi? Hoşlanmadıkları insanları adeta aforoz ederler."

Pippa, "Bu doğru," dedi. "Sen böyle bir sorun mu yaşadın yoksa, Toby?"

"Yok canım! Ha, aklıma geldi, ofiste ilginç bir Noel kartı aldım. Acaba size de geldi mi bundan, merak ettim?"

Bunu söylerken kartı cebinden çıkardı.

Pippa karta şöyle bir baktı ve "Evet, bize de geldi," dedi.

Johnny, "Öyle mi, ben hatırlamıyordum," diye konuştu. "Ama güzel resim. Bunu başka bir yerde de gördüğüme eminim "

Estover Pippa'ya baktı ve kaşlannı kaldırdı.

O sırada kapı zili çaldı.

Kadm kımıldamadı ve kocası da sanki zili duymamış gibi davrandı.

Zil tekrar ve bu kez daha uzun süre çaldı.

Pippa bu kez hiçbir şey söylemeden kalktı ve odadan çıktı.

Kapı kadının arkasından kapanınca, Estover, "Söylesene Johnny," dedi. "Wolf seninle temas kurmaya çalıştı mı?"

"Hayır, neden yapsın ki bunu?"

"Çünkü sen onun en iyi arkadaşısın, yani öyleydin."

"Sen de öyle, Toby."

Estover yüzünü buruşturdu ve "Onun eski karısıyla evlendim, unutma," diye konuştu. "Bu da beni onun eski dostu olmaktan çıkarıyor sanırım. Ama şu bahçemizdeki üvez ağacının kesilmesi olayı bir tür temas girişimi olabilir, değil mi?"

"Evet. O konuda bir şey yaptm mı peki?"

"Hayır. Polise haber vermek istedim ama Imo hayır dedi. Ağacı kesenin Hadda olduğunu kanıtlayanlayız tabii, ama bunu öğrenen polislerden biri medyaya haber sızdırabilir ve evin önü gazetecilerle dolabilirdi."

Johnny, "Doğru, Imo her zamanki gibi haklıydı," dedi. "Ama keşke Pippa'ya bahsetmeseydin bundan. Sanırım bu durum korkutuyor onu. Wolf'un şartlı tahliyesini duyduğumuzdan beri Pippa'nın huzuru kaçtı. Senin bunu yanhş anlaman da garip, Toby. Senin tahminin neydi? Aralıksız süre için güzel dedin! Noel sonrası George için ne düşündüğünü söylemelisin bana."'

Johnny konuşurken hafifçe gülümsedi ve Estover, 'İpler Pippa'mn elinde olsa bile Johnny istediğini yapabiliyor,' diye düşündü.

Bıkmış gibi bir ifadeyle, "Bırak şunu," dedi. "Ben bunun Pippa'yı etkileyeceğini farz ediyorum, doğru, mu? Ya senden ne haber, Johnny? Wolf'un arayabileceği düşüncesi endişelendirmiyor mu seni?"

"Buna ihtimal vermiyorum ben. Yani, onunla irtibatı tamamen kaybettik. Tamam, bunun iyi bir nedeni var tabii, sen gidip onu cezaevinde görmedin. Biz bile bazen aylarca görüşmüyoruz."

Estover, "Son günlerde seninle temas kurmak gerçekten güçtü," diye konuştu. "Seni kaç kez aradım, özellikle evini satmaya karar verdikten sonra hiç aramaman, haber vermemen şaşırttı beni. Taşınma işini de kendin mi yapacaksın?"

Nutbrown, "Bu işlerle Pippa uğraşıyor," dedi. "Sen nasıl olsa nakliyat işi yapmıyorsun, değil mi, Toby? Sen bunu yapmayacak kadar önemli bir adamsın. Hayır, bunu bölge içinde yapmak daha mantıklıydı."

"Yani bavullarını toplayıp her şeyi geride bırakarak ve kimseye bir şey söylemeden gidecektin buradan, öyle mi?"

Nutbrown, sanki her şeyi bırakıp gitmek gerçeğinin ilk kez farkına varmış gibi, odada etrafına bakındı.

Estover ısrarla sürdıVdü konuşmasını.

"Johnny, ou seninki biraz aşın tepki olmuyor mu, dostum? Tamam, toparlanmamız gerekiyor, ama birbirimize destek olursak endişelenecek ne kalıyor ki?"

Nutbrown, "Ben de Pippa'ya bunu söyledim işte," dedi. "Wolf dışarıya çıktıysa ne olmuş yani? Aslında ben bunu duyunca oldukça sevindim. Bütün bu zaman boyunca telaşlandık ve ben bunu düşününce ürperiyorum. Bunun için de sakin olmaya çalışıyorum. Peki, ama nasıl oldu da bu kadar erken çıkabildi hapisten, bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Etrafa biraz sordum, araştırdım, gizlice yaptım bunu tabii. Öyle görünüyor ki, her konuda teslim oldu ve tedaviyi de kabul etti Wolf."

"Tannm, neden yaptı ki bunu?"

Estover sinirlenmiş gibi, "Elbette çıkmak için yaptı," dedi. "Bir zamanlar hapis cezası işe yarardı. Şimdi ise o hergeleleri sisteme alıştırmak için bazı insanları kullanıyorlar! Parkleigh'de siyahi bir cadı, bir psikiyatr çalışıyormuş. Kadının ormanlarda kalmamış olması çok kötü."

Nutbrown yüzünü buruşturdu ve "Pippa'mn söylediğine göre Cumbria'ya dönmüş. Doğru mu bu?"

"Pippa her zaman doğruyu söyler, evet şimdi o adam orada ve ben de onu izliyorum, inan bana."

"Dur bir tahmin edeyim; kaçınılmaz Leydi Kira da orada tabii, değil mi?"

"Evet. Duyduğuma göre, kimseyle görüşmüyormuş, yaralı ve hasta bir adam, devletin verdiği yoksulluk maaşıyla yaşıyormuş ve dediklerine göre kendini dine vermiş, çünkü sadece bölge rahibiyle konuşuyormuş."

Johnny, "Tamam işte," dedi. "Endişelenecek hiçbir şey yok

ortada. Imo nasıl? İkiniz Noel için Kurbağalar Diyarfna mı gidiyorsunuz?"

Estoverlar'm Gaskonya'da bir çiftlik evleri vardı.

"Hayır, Ginny öldüğünden beri Imo kaçıyor Fransa'dan. Pek göstermiyor ama çok üzüldü, çok etkilendi bundan. Onun için şatoya gidiyoruz. Imo gitti bile. Ben de yarın gidiyorum oraya."

Nutbrown etkilenmiş gibi, "Vay canına!" dedi. "Wolf inine yakın gidiyorsunuz ha! Bunu senden ziyade Imo istemiş gibi görünüyor, Toby."

"İnan bana öyle değil, evet ben ormanlarda dolaşmayı sevmem, ama Kira'yı bilirsin. Kadm eski moda İngiliz ev partilerine bayılıyor."

"Dehşet verici bir şey olmalı. Tanıdığım başka kimse olacak mı orada?"

"Sanırım Nikitin de orada olacakmış."

"Pasha mı? O adam eğlenceli olabilir."

"Eğlenceden ne anladığına bağlı bu?"

Nutbrown sempatik bir gülümsemeyle, "Hâlâ Imo'nun kokusunu almak için etrafında dolanıyor değil mi?" dedi. "Ama sana ödediği büyük avukatlık ücretlerine bakarsak, senin olan şeyden pay almak istiyordur diyebilirim. Şakaydı, dostum! Adam ne de olsa aileden biri."

Toby yüzünü buruşturdu ve "Adam uzak bir kuzen ve eğer İngiltere'ye birkaç milyar rubleyle gelmemiş olsaydı, Kira yüzüne bakmazdı onun," diye konuştu. "Kira şimdi hep beni gözetliyor ve bana bakarken onun, 'Imo'yu bu kişiliksiz adamla evlenme konusunda teşvik etmeyip biraz daha sabretseydim, bu korkunç zengin Pavel Nikitin damadım olabilirdi,' diye düşündüğüne eminim. Bazen ona, bu adamın bu kadar parayı nasıl kazandığım sormak istiyorum."

Johnny, "Ne fark eder ki?" dedi. "Kadm en azından o zengin adamı müşteri olarak kazandırdı sana, bu da bir şey. Her neyse, ben hepsini seviyorum. Ve oraya gittiğinde Wolf'a rastlarsan ona da selamımı söyle!"

Estover şaşkın gözlerle ona baktı ve başını iki yana salladı.

Johnny ile konuşmak akvaryumda kırmızı balıklar arasında yüzmeye benzerdi; insan kendini hiçbir zaman başladığı yerin uzağında bulmazdı. Sözcüklerden rakamlara geçmediğiniz takdirde tabii! Nutbrown'a onların değerini ve nerde bulunduklarını sorduğunuz anda kendinizi açık denizde bulurdunuz, ama bu içgüdüsel seyrüsefercinin sizi Hazine Adası'na götürdüğüne de sevinirdiniz. Ama mecazı değiştirirsek, pek çok diğer konuda tavşan deliğinden aşağıya düşmeye benzerdi bu.

Estover gitmek üzere ayağa kalktı ve "Ee, eve müşteri çıkıyor mu peki?" diye sordu.

Johnny buna sevindiğini saklamaya gerek görmeden, "Henüz istediğimiz fiyatı kabul eden çıkmadı," diye cevap verdi. "Pippa'yı bilirsin, istediğini almadan vermez evi."

Estover gülümseyerek başını salladı ve "Evet, bilirim," dedi.

Nutbrown da gülümsedi ve "Bildiğinden eminim," diye karşılık verdi. "Ama duyduğuma göre, senin olayında da para işleri uzatabiliyormuş."

Estover odadan çıkarken, 'Johnny özgürce hareket edebildiği zaman iyi tekme atabiliyor,' diye düşündü.

Toby holde konuşma sesleri duydu ve nerden geldiği tahmin edip mutfağa bakınca, Pippa'nın orada uzun boylu, zayıf ve asık suratlı bir adamla kahve içtiğini gördü. Kadm gülümsüyor ve gençlik günlerini hatırlatıyordu, ama Toby mutfağa girince birden ciddileşti.

"Toby, gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, sana bir şey söylemek istiyordum..."

Toby yüzüne bakınca adam ayağa kalktı ve elini uzatıp İskoç aksanıyla, "Donald Murray, diye kendini tanıttı. "Umarım eve bakmak için gelmediniz buraya."

"Hayır, ben onlann bir arkadaşıyım."

"Güzel! Bu benim ikinci gelişim ve bu sefer daha çok beğendim evi. Randevu almadan geldim ama Bayan Nutbrown çok nazik bir hanım olduğu için, yakınlarda bir işim olunca evi bir kez daha göreyim dedim..."

Pippa yine gülümsedi ve "Önemli değil, Bay Murray," dedi.

"Şey, isterseniz ben arkadaşımla konuşurken evi kendiniz dolaşabilirsiniz. Biraz sonra ben de katilinin size."

İskoç Estover'a bakıp başım hafifçe salladı ve dışarıya çıktı.

Avukat, "Adam evi alacak *mı* dersin, umudu musun?" diye sordu.

Pippa, "Umutluyum," diye cevap verdi. "Bana ne söyleyecektin, Toby?"

"Aslında söyleyeceğim bir şey yok. Sadece sana mutlu bir Noel dilemek istedim."

"Ne? Akıllıca sözler, birkaç öğüt yok mu yani?"

"Hayır, sen kararım vermişsin zaten, bu belli."

"Evet verdim. Bazı kuşkularım olduysa bile o kartı aldıktan sonra onlar da kalmadı."

"Onu Wolf mu gönderdi diyorsun?"

Kadm güldü ve "Onun gönderdiğini çok iyi biliyorsun," dedi. "O lanet resmi çok sever, ofis ve evindeki çalışma odasının duvarlarında da asılıydı o resim. Resmin adı *Baltacı.* Ama sen zaten biliyorsun bunu, değil mi, Toby?"

"Belki. Ee, ne var bunda? Bunlar belki de eskiden kalma kartlardan bazılan olabilir. Belki de zavallı adamm yeni Noel kartlan alacak parası yoktur."

Pippa başını iki yana salladı ve "İnsanlar gerçekten de bu saçmalan söylemen için binlerce sterlin veriyor mu sana, Toby?" dedi. 'Her şeyi bırakıp ülkeden gidemiyor ve bizim gitmemizi de istemiyorsun, değil mi? Kalabalıktan güven doğar mı diyorsun yanı?"

"Ne için güvenlik arayacağım ki? Bu bir tehdit değil, sadece bir Noel kartı."

Pippa, "Tekrar bak ona, Toby," dedi. "Emin olmak için Internet araştırması yaptım. Orijinal tabloda, baltanın ağzında kırmızı renk yok."

Estover karta tekrar baktı, kaşlannı çattı ve "Belki de baskı hatasıdır," dedi. "Gördüğüm kadanyla endişelerini Johnny ile de paylaşmamışsın."

Kadm sıkılmış gibi başını iki yana salladı ve "Elbette pay-

laşmadım," dedi. "Johnny'yi bilirsin. Gerçeklere pek aldırmaz. Umanm onun keyfini kaçırmadın, değil mi?"

Estover, "Johnny'nin keyfini kaçırmak mı?" diyerek güldü "Şaka yapıyorsun tabii. Odadan çıkarken bana ne dedi biliyor musun? *'Cumbria 'da Wolf'a rastlarsan selamımı söyle ona,* 'dedi.

Pippa, "Bunu duyunca buradan gitmekle akıllılık ettiğimizi düşünmedin mi yani?" diye sordu.

"Tam tersine. Eğer Wolf bizim peşimizden gelmeyi düşünmediyse, Johnny tanık sandalyesinde en azından altı jüri üyesi oyu değerinde olurdu."

Kadm inanamıyormuş gibi baktı ona. "Yani Wolf'un yasayı kullanacağını mı düşünüyorsun sen? Tanrım!"

"Başka ne yapabilir ki?"

Pippa başını iki yana salladı ve "Sen büyük avukat olabilirsin, Toby," dedi. "Ama orada sözler değil, gerçek hayat var. Ağacınızın kesilmesi sana bir şey öğretmedi mi yani? Wolf Hadda'nm kendine iyi bir avukat aradığını hiç sanmıyorum. Tehlikeli bir adam o."

"Yaa, öyle mi sanıyorsun? Pekala, benim de birkaç tehlikeli dostum var. Fakat senin böyle davranman rahatsız ediyor beni, Pippa. Ben her zaman kaya gibi sert bir kadm olarak gördüm seni. Neden Wolf'un tehlikeli olacağını düşünüyorsun ki? O kadar yıl hapis yattıktan sonra çok kırılmış, zayıflamış bir adam haline geldi."

Pippa, "Kendini toparladığı zaman onun yakınlarında bulunmak istemem doğrusu," diye konuştu. "Sen korunmak için tehlikeli dostlarına sığınabilirsin, Toby. Ama ben Wolf'u tanıyorsam, ondan uzaklarda olmayı yeğlerim."

Estover bir süre düşünceli bir ifadeyle ona baktı, sonra gülümsedi ve "Onu nasıl tanıyorsun bakalım?" diye sordu. "Dur bir tahminde bulunayım. Çoğu zaman senin Wolf'u neden sevmediğini düşünmüşümdür. Tahminime göre, gençlik ve yakın arkadaşlık ydlanmızda onu baştan çıkarmaya çalıştın, ama o yüz vermedi sana. Kötü sonucu hâlâ hissettiğine göre, seni gerçekten korkutmuş olmalı!"

Pippa onun alaycı konuşmasına aldırmadı ve sakin bir ifadeyle, "Her zamanki gibi haklısın, Toby," dedi. "Bana dedi ki, 'Eğer gerçekten istiyorsan seninle sevişirim, Pippa. Ama eminim ki, zevkten bayılmak üzereyken bile, bunu Imo'ya itiraf etmek için yarım düzüne güzel ahlaki bahane düşüneceksin. Onun için seninle yattıktan sonra muhtemelen seni öldürmek zorunda kalacağım. Şimdi ne diyorsun, hâlâ benimle yatmak istiyor musun?'"

Toby, "Sen de gerçekten inandın mı yani ona?" diye sordu.

"Evi satıyorum, değil mi? Bu işi bitirmeliyim. Ha, sen kartı ofisinde aldın, değil mi?"

"Evet, neden sordun?"

"Kartı evine göndermemesi ilginç! Belki de Imo için başka bir kutlama şekli düşünüyor. Pekala, sana mutlu bir Noel dilerim, Toby."

Pippa bunu söyledikten sonra mutfaktan çıktı. Estover de onu takip etti ama baktığında Pippa merdivenin yarısını çıkmıştı bile.

Kadm dönüp bakmadı.

14

Alva Ozigbo gecenin ileri bir saatinde bir ses duyarak uyandı ve bir an için nerde olduğunu unutup korktu, kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti.

Sonra nerde olduğunu hatırladı ve bu kez de oraya *nasıl* ve *neden* geldiğini sordu kendine.

Bir psikiyatrın bir hastasının davetini kabul ederek onun evinde bir gece kalmasının aslında profesyonellik açısından hiçbir sakıncası yoktu tabii. Aynı yatakta yatmadıkları takdirde doğal bir olaydı bu tabii ve Alva herhangi bir tehlike ihtimalini mümkün olduğunca en aza indirgemek için, bir sandalyeyi eğip kapının arkasına sıkıştırmıştı. Hadda onu arzuladığını belirten hiçbir davranışta bulunmamıştı aslında. Gerçekten de o heyecanlı yardım çağrısından sonra, genç kadının analizleri derinleştikçe, Hadda cezaevinde kaldığı süre içinde ona cinsel dürtülerinin kış uykusuna yattığını açıklamıştı.

Bir seansta Alva'ya, "Artık geceleri arzu duyarak uyanmıyorum bile," demişti. "Ama bu konuda muhtemelen bana inanmak zorundasın."

Ve Hadda ona güven vermek için, CCTV sisteminin ses kanalları kapalıyken yapılan deneme dışında, anlamlı hiçbir harekette bulunmamıştı.

Ama cinsel duyguların uykuya yatma hali sürekli olmazdı ve sonradan üzülmektense, önceden önlem almak çok daha iyi olacaktı. Bu nedenle kilit yerine, kapı arkasına sandalye sıkıştırmayı

yeğlemişti Alva, ama yine de böyle meiocîramatik bir jest yaparken kafasının bulanık olduğu duygusunu hissetmişti.

Bunlar, daha sonra düşünürüm diyerek bir yana bıraktı ve nasıl olup da Birkstane'de kaldım diye düşünmeye başladı.

Aslında ev sahibinin ısrarı üzerine kalmıştı burada. Akşam karanlığı yaklaşmış, sis perdesi ortalığı kaplamaya başlamıştı ve Ah a onunla para konusunu konuşmak istiyordu. Ama bunlar zayıf bahanelerdi. Sis aslında o kadar yoğun değildi, arabayla yavaş giderek köye ulaşabilir ve hana gitmeyecek olsa bile rahip evinde kalabilirdi.

Hu durunda orada kalmış olması gerçeği, kalış amacım inkar erme nedenine dönmüştü.

Basit yemekte hiç de basit olmayan, çok güzel bir burgundi şarabı içmiştiler. Alva şarabın etiketine bakmıştı ve pahalı şarabı bahane ederek para konusunu açabileceğini düşünmüştü. Ama konuşmak için ağzını açarken, Hadda sağ elinin iki parmağından birini dudaklarına götürüp "Uygar yemek masalarında futbol ve finans konulan konuşmak yasaktır," demişti.

Alva, "Ben din ve siyaset sanıyordum," dedi.

"Hayır, Cumbria'da öyle değil."

Daha sonrâ, şarabın ve kahvesine konan birkaç damla viskinin de rehavetiyle, yine konuya dönmek istediği zaman, Hadda "Bu konuyu ve sonucunu *Arap Gecelen* 'nde olduğu gibi yanna bırakalım, tamam mı?" dediğinde itiraz edemedi Alva.

Bir süre sonra, tekrar uykuya dalmak üzereyken, *Arap Geceleri* 'nde masalının sonucunu erteleyenin Şehrazat olduğunu hatırladı Alva, çünkü kadın masalı sona erdiği zaman öldürüleceğini biliyordu.

Şimdi, iyice uyandıktan sonra, yatak odasının garip bir şekilde aydınlık olduğunu fark etti. Halbuki perdeleri kapadıktan sonra oda tamamen karanlığa gömülmüştü. Modern şehrin yan aydınlığına akşık olan bir insanın hiç görmediği kadar koyu bir karanlıkt', içerdeki garip aydınlığı görünce, birinin bir güvenlik ışığını yakmış olabileceğini düşündü ama Birkstane'de modem teknolojinin yeterince kullanıldığım sanmıyordu.

Alva yataktan kalktı ve pencereye gidip perdeyi çekti.

Burada modem teknoloji değil ama eski mitoloji olduğu söylenebilirdi.

Akşam sisi dağılmış, mehtap çıkmıştı. Mehtabın parlak ışıklan gökyüzüne yayılmış, her tarafı aydınlatmış, köz üzerine atılan ban;t gibi her yeri pırıl pırı i cilalamış, çalı çırpıların, dalların, çimenlerin, yaprakların ve eski taş duvarlardaki yosunların üzerini kaplayan kırağıyı ışıldatmıştı.

Alva'mn gördüğü *şey* insanlara has bir manzara değil, periler diyarıydı, insani *nedenlerin, nasılların* uygulanmadığı bir yerdi. Onu buraya bağlamış olan şey büyüydü. Güvenliği için kendisini büyüleyen bu güçten kaçması gerekiyordu, ama onun bilgi aldığı kitaplarda onu bu ışık alanından geçirip güvene kavuşturacak elf ya da peri büyüleri yoktu.

Genç kadın penceresinin ötesinde uzayıp giden topraklara baktı. Beyazlamış taşlann üzerinde, sanki kırağı düştükten sonra orada yürümüş birinin bıraktığına benzeyen izler vardı. O anda kendisini uyandıran sesi hatırladı, ama onun ne sesi olduğunu anlayamamıştı.

Dönüp tekrar yattı ve hemen uykuya dalmış olmalıydı, çünkü sanki birkaç dakika uyumuş gibi, bu kez kapısının vurulması ve Hadda'nm, "Kahvaltı on beş dakika sonra. Gecikirsen bir şey bulamazsın!" diye seslenmesiyle uyandı.

Alva kalkıp yataktan çıktı. Gece vakti kalktığında ocaktaki ateş henüz sönmemiş olacaktı, çünkü o zaman pek üşümemişti, ama şimdi oda buz gibiydi. Aceleyle giyinip pencereden baktı, manzara yine çok büyüleyiciydi, şimdi Noel kartlanndaki panltılı resimleri andırıyordu. Kapıya sıkıştırıp dayadığı sandalyeyi çekti ve odadan çıkıp banyoya gitti. Sıcak su çok az akıyordu, küveti doldurmak yarım saat sürer ve o da bu süre içinde hastalanırdı, bu nedenle çatlak leğende yüzünü yıkadı. Sonra saçım taradı ve aşağıya, mutfağa indi.

Mutfak yanan şömineyle ısınmıştı ve ocaktan kızarmış domuz pastırması kokusu geliyordu, hadda onu görünce, Zamanlaman mükemmel, Elf. İyi uyudun mu?" dedi.

Hadda, Alva'mn oraya gelişinden beri ilk kez kullanıyordu onun takma adını. Dün gece ona samimi bir isimle hiiap etmemişti ve şimdi aralarındaki ciddiyet duvarının kalkması genç kadını biraz endişelendirir gibi oldu.

Teşekkür ederim, iyi uyudum. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"İstersen kahve hazırlayabilirsin."

Hadda'mn yüzünde kırmızı, sağlıklı bir parıltı vardı ve yara izleri granit kayalardaki kuvars damarlarına benziyordu. Saçları ıslaktı ve sanki taranmamış da parmaklarla düzeltilmiş gibi görünüyordu.

Alva kahveyi hazırladıktan sonra, sanki onu suçlarmış gibi bir ifadeyle, "Sen duş yapmışa benziyorsun," dedi.

Hadda, "Ne?" diye sordu.

Sonra elini başma götürüp gülümsedi ve "Elbette," dedi. "Duşumdan söz etmedim mi sana?"

"Hayır, duymadım bunu."

"Pekala, ama şimdi zamanı değil, kahvaltıdan sonra hâlâ duş yapmak istersen, dışarıya çıkıp arazi sınırı olan duvara yürü, orada bir işaret göreceksin. Sola dönüp akıntıdan yukarıya doğru yaklaşık yirmi metre yürürsen, küçük bir şelale ve altında ancak bir kişi alabilecek küçük bir göl göreceksin. Sana bir havlu veririm."

Alva onun şaka yapmadığını hemen anladı. Oradaki buz gibi suyu düşündü ve titredi.

Hadda fırından ısınmış tabaklan çıkardı, kızarmış domuz pastırmalarını onlara koydu, sonra tavadaki kızgın yağa birkaç yumurta kırıp karıştırdı ve onu da tabaklara boşaltıp, "Hadi, afiyet olsun!" dedi.

Tabakta Alva'nm normal olarak bir günde aldığı kadar kalori vardı, ama hiç düşünmeden hepsini yedi, temizledi tabağım.

Hadda bir somun ekmeği dilimleyip bir dilimi kızartma çatalına, diğerini de ekmek bıçağına geçirdi, şöminedeki ateşin üzerine uzattı ve "Evet, kendin pişir, kendin ye zamanı," dedi.

Ateşin karşısına oturup ekmeklerini kızarttılar, üzerine tereyağı ve reçel sürüp kahvelerini yudumlayarak yediler.

Alva üç dilim yedikten sonra, "Bu kadar yeter," dedi.

Hadda emreder gibi, "Ye," dedi. "Öğle yemeğinin zamanı belli olmaz Birkstane'de."

Genç kadm öğle yemeğine kalacağının ima edildiğini anladı ama sesini çıkarmadı.

Kahvaltı ederlerken havadan sudan konuştular, o sorunca Hadda evin yaklaşık 500 yıllık olduğunu anlattı; duvarda asılı el işi dua levhası Büyük Teyze Carrie'nin eseriydi; Alva ona açık ateşte kızartılan ekmeğin neden tost makinesinde kızarandan daha lezzetli olduğunu sordu; ama sonunda, "Evet, Wolf, şimdi şu para konusuna gelelim..." dedi.

Hadda kesin bir tavırla, "Bulaşıklar yıkanmadan olmaz," diye konuştu.

"Bu da bir başka Cumbria âdeti mi?"

"Oh, evet. Biz İskoçları ya da **İrlandalıları** öldürmeden önce her şeyi temizlerdik. Yani o zaman hangisi topraklarımızı işgal ettiyse tabii."

Alva o anda, daha önce lavaboda gördüğü bulaşıkları hatırladı ve 'Dün hiç de bir Kelt havasında değildin ama' diye düşündü.

Kalkıp lavaboya gitti ve "Pekala, yıkayalım şunları," dedi. "Bulaşık deterjanın var mı?"

Hadda kalkıp onun yanma geldi ve "Sanırım kalmadı," dedi. "Bak, burada çok bulaşık var. Sen neden gidip arabanı bir kontrol etmiyorsun? Umarım gece bir şey olmamıştır. Sneck, sen de git Elf'le bakayım."

Başka koşullar altında olsaydı, Alva bulaşıkların çok olmasına aldırmaz, bunu ona söylerdi. Ama şimdi hiç sesini çıkarmadı, mantosunu giydi ve bahçeye çıkıp buz tutmuş taşların üzerinde dikkatle yürümeye başladı.

Sneck de sahibinin emrini dinlemiş, onu takip etmişti. Köpek onu korumak için mi, yoksa gözetlemek için mi geliyordu, emin değildi Alva, ama arabasına giden yoldan ayrılıp bunu test etmeyi de düşünmüyordu.

Battaniyeler hâlâ motor kaputunun üzerinde duruyordu ve donmuş, kaskatı kesilmişlerdi. Alva arabaya oturup kontağı çe-

vırınce motor hemen çalıştı, onu rölantide çalışır halde bırakıp bagajı açtı ve yürüyüş botlarını aîdı. Dün geldiği zaman ayaklarındaki gösterişli spor ayakkabıları gösteriş merakı yüzünden mi değiştirmemişti acaba? Kendini kısaca *analiz* etti. Bir psikiyatr da herkes gibi karmaşık motivasyonlara karşı hassas olabilirdi, ama onlar konusunda çok daha net olması gerekirdi! Hayır, diye söylendi. Dün öğleden sonra kırağı erimiş ve buzlu yol çamur olmuştu. Ama hu sabah ayak bileklerinin destekli olması çok daha iyi olacaktı, bileğini burkup yürüme zorluğu çekmek istemezdi elbette.

Hadda da ona arabasına gitmesini tavsiye ederken bu ihtimali düşünmüş olabilir miydi acaba?

Ama birden, paranoyaklaşmaya başladığını düşündü.

Bunları düşünürken birden Sneck'in havlamasıyla irkild' Alva.

Çok geçmeden Hadda mn duyduğu sesi o da duydu, bir araba geliyordu ve birkaç saniye sonra, daha önce rahip evinin önünde görmüş olduğu mavi Micra'nm yaklaştığını gördü.

Sneck kuyruğunu sallayarak arabaya doğru koşunca şaşırdı Alva.

Luke Hollins arabadan inip avucundaki bir şeyi köpeğe doğru uzattı ve Sneck de şaşırtıcı bir yumuşaklıkla aldı onu.

Alva, İnanış gücünü göstermenin oldukça ikna edici bir şekli bu," dedi.

Hollins, "Korkarım ki, sadece yiyecek gücü bu," diye cevap verdi. Erzak getirirken ona da sevdiği bir şeyler getiririm hep. Bugün erzak yok ama onun sevdiği köpek bisküvilerinden bir avuç attım cebime. Sen nasıl alıştırdın bu hayvanı kendine?"

Sneck Aiva'nın yanma dönmüş ve buz gibi toprakta omzunu onun bacağına dayayıp uzanmıştı.

Pek bir şey yapmadım. Çocukluğumda benim de bir köpeğim vardı. Bunun gibi kurda benzemezdi arna oldukça yaramazdı. Ona Spot adını takmıştım."

Hollins ona şaşkın gözlerle bakınca ASva güidü ve "Modern kilisede İncil okumuyor musunuz artık, peder?" diye sordu. Spot

komşuları korkutur, evde yalnız kalınca bahçeyi kazar, eşyaları kemirirdi."

"O halde vahşi hayv anlarla uğraşmaya alışıksın sen."

Rahip bunu söylerken eve doğru baktı.

Aiva kaşlarını çattı ve sakin bir sesle, "Erzak yoksa seni buraya getiren nedir, peder?" diye sordu.

"Her şey yolunda mı diye bir bakayım dedim. Önce Dog'a gidip baktım. Oradaki insanlar oldukça öfkeli görünüyorlardı. Jimmy Frith, yani birahanenin sahibi kahvaltısında da bira içer, ama bu kez birayı çektiğinde musluktan tam köpük gelmiş."

"Ee, bira zaten köpüklü akmaz mı, peder?"

"Hayır, bu seferki sadece köpükmüş. Bütün pompalardan sadece köpük gelmiş ve adam ne olduğunu araştırınca, birinin mahzene inip bütün fıçılara bulaşık deterjanı koyduğunu görmüş."

Aiva o anda, kendisini gece yarısı uyandıran sesi, donmuş taşlardaki izleri ve evde bulaşık deterjanı kalmadığını hatırladı. Birahane ve han sahibi kendisine karşı kaba davrandığı, ırkçılık yaptığı için Hadda oraya gidip ondan intikam almış olabilir miydi acaba? Ama düşük bir olasılıktı bu. Birahanenin mahzenine gizlice inip bira fıçıların sabote etmek için çok hünerli, sessiz olmak gerekirdi, yaralı ayı gibi yürüyen bir adamm bunu yapması zordu. Ama Alva yine de içinde bir sıcaklık hisseder gjbı oldu.

Hollins ona daha mantıklı bir açıklama yaptı.

"Çocuklara içki sattığı için iyi otmuş Jimmy'ye. Zaten lakabı Köpük Jimmy'dir onun, lakabına da uygun olmuş bu oyun işte!"

Rahip bunu söylerken güldü, ama hemen sonra, bölgesindeki insanlardan birinin zor durumuyla alay etmenin bir din adamına yakışmayacağını anladı ve ciddi bir ifadeyle, "Her neyse," diye devam etti. "Senin handa kalmadığım öğrenince endişelendim ve hemen buraya gelmeye karar verdim."

"Wolf beni öldürebilir diye mi düşündün, peder? Ama gördüğün gibi, yaşıyorum işte!"

Rahip sitem, etmekten bile daha belirgin olan bir kayıtsızlıkla konuşarak, "Yani sen bu gece burada, Birkstane'de mi kaldm?" diye sordu.

"Evet. Ben Wolf'u beklerken kârısı... yani eski karısı geldi eve. Birkaç kelime konuştuk, sonra gitti kadın. Wolf, orada kalırsam onun geri gelmeyeceğini düşündü."

Bu ifade genç kadının kendi kulaklarına bile yeterince inandırıcı gelmedi, ama rahip bunu mantıklı olarak kabul etmeye hazır gibi göründü.

"Ee, para konusunda nasıl bir açıklama yaptı?"

"Henüz bir açıklama yapmadı, peder. Ama bu bilgiyi nerden aldığımı anladı. Ben de şimdi eve dönüp onunla açıkça konuşmaya hazırlanıyordum. Neden katılmıyorsun bize?"

Hollins tereddüt içinde düşündü bir süre. Sonra, "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," dedi. "Sana bilgi verenin ben okluğumu biliyorsa..."

Ama o sırada Hadda'mn seslenmesiyle bu konu da çözülmüş oldu. "Sen mi geldin, peder? Din okulunda bir kadını soğukta bekletmemen gerektiğini öğretmediler mi sana? Hadi, eve gel, Tanrı aşkına!"

Hadda inişin sonunda durmuş onlara bakıyordu.

Bir ıslık çaldı, Sneck, Hollins'e teşekkür eder gibi baktıktan sonra birden yerinden fırladı ve sahibine doğru koştu, birkaç saniyede o ağır hareket eden adamın yanındaydı.

Alva, "İşte oldu bu iş," dedi. "Her şey affedildi."

Eve doğru yürürlerken Hollins, "Ee, sen nasıl buldun onu?" diye sordu.

"Ev sahibim olarak *mı,* yoksa hastam olarak mı? Ama önemli değil bu. Önce görgülü olmam ve sonra da profesyonel etik nedeniyle onun hakkında yorum yapamam zaten. Özür dilerim, ama mektubunda da söylediğin gibi, burada ilgi alanlarımız oldukça farklı. Ama Wolf para konusunda açıklama yaparken senin de orada olacağına sevindim. Sanırım bu olayda dört kulak iki kulaktan hiç kuşkusuz daha iyidir."

Mutfağa girdikleri zaman Wolf kahve yapıyordu. Hadda onun ayakkabı değiştirip botlarım giydiğine dikkat etmişti. Ve Alva, botlarının ciddi dağcılarınki gibi çok kullanılmış ama bakımlı göründüğüne sevindi.

Hadda, "Araban iyi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Battaniyeleri vermen iyi oldu, donup kaskatı kesilmişler."

"Soğuk bir geceydi. Bu sabah duş almadan önce şelaleden sarkan buzları kırmak zorunda kaldım, yoksa yıkanırken düşüp mızrak gibi saplanabiiirlerdi bana. Sen nasılsın, peder? Rahip evi hep öyle buzdolabı gibi mi?"

Hollins, "Kazan bodrumu yeterince ısıtıyor, ama ısı yükselir diyen temel fizik kanunlarına karşı çıkıyor," diye cevap verdi.

Hadda, "İngiliz Kilisesinin, rahiplerinin moralini korumak için kullandığı kurnazca bir teknik bu," diye konuştu. "Buyurun, alın kahvelerinizi. Özür dilerim, krema yok, peder. Misafirim dün akşam senin küçük kutunda kalan kremayı bitirdi. Bu arada, istersen şu getirdiklerinle köpeğimi beslemeye devam et, yoksa paltonu kaybedeceksin."

Hollins yanında oturan ve köpek mamasıyla dolu olan cebi koklayıp duran köpeğe birkaç köpek bisküvisi daha verdi.

Hadda, "Tamam," dedi. "Sanırım artık ana konumuza gelebiliriz, yani şartlı tahliye kurallarına uygun yaşıyor muyum, yoksa yine tutuklanıp kelepçelenerek devletin en berbat hapishanelerinden birini mi tıkılmalıyım? O halde, rahatça otursanız anlatmaya başlayacağım."

15

Alva, 'Bu ya tamamlayıcı bir performans, ya da tamamlayıcı bir davranış, bir roldü,' diye düşündü.

Onun lügatinde *performans* nötr bir sözcüktü. İkiyüzlülük ya da namussuzluk ima etmezdi. Uzun hapis cezalan onları çekenlerin çoğunu bir şekilde rol yapan insan haline dönüştürürdü. Sonuçta hapiste hayatta kalmak, farklı grup mahkumların istediklerini anlamaya ve onlara bunları vermeye bağlı olabiliyordu. Bir adamm mahkum arkadaşlarına gösterdiği yüz muhtemelen gardiyanlara, ziyaretçilerine, yöneticiye ya da şartlı tahliye kuruluna gösterdiği yüzden farklı olurdu.

Ya da cezaevi psikiyatrına gösterdiğinden!

Fakat performans göstermek rol yapmaya benzemiyordu. Ya da öyle olması gerekmiyordu. Bu sadece, kişiliğin bir yanının diğerlerinden daha önemli olduğunu belirtme anlamına gelebilirdi. Bir performans gösteren kişi, yaptığı işin toplamı olabilirken, bir aktör nadiren oynadığı rollerin toplamıdır.

O halde performans mı, yoksa rol müydü bu?

Alva, Wolf Hadda'yı muhtemelen dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyordu. Ama aynı zamanda, zihinsel ya da fiziksel bilimlerde konvansiyonel bilginin insanı sadece bir yere kadar götürebileceğini de biliyordu; ondan sonra kuantum teorisi uygulanırdı ki, orada da insanın dikkatle düzenlediği yasalar geçersiz kalırdı.

Bununla beraber, Hadda'nm şartlı tahliye kurallarına göre

serbest bırakılabileceğini tavsiye ederken, onun bundan sonra toplum için bir tehdit oluşturmayacağına tam anlamıyla güvenmiş, inanmıştı Alva.

Şimdi buraya gelmesinin nedeni de buydu zaten. Bu konuda bir soru sorulmuştu. Aîva'nın hatalı olduğu anlaşılırsa adı zarar görecekti, ama yine de hayatta kalabilirdi. Fakat bir genç kız zarar görürse...

O halde performans mı, yoksa rol müydü bu? Hadda adeta bir tiyatro aktörü gibi, şömine önünde, ağırlığını sağlam bacağına vererek ve sanki konser sahnesinde bir şarkıcı gibi, onlara doğru hafifçe eğilerek işe başlamıştı. Sahibi konuşmaya başlayınca Sneck bile rahibin cebini koklamaktan vazgeçti, başını kaldınp ona baktı. Alva onu biraz bekleterek çantasından not defterini ve kalemini çıkardı.

Sonra hafifçe gülümsedi ve artık konuşabileceğini söyledi.

Hadda, "Hemen konuya gireceğim," diye başladı konuşmasına. Kendimi ahlaki ya da yasal açıdan zorunlu hissettiğimden değil, sadece kalbim temiz olduğu için, o bir sandık dolusu paranın yatak odama nasıl geldiğini anlatacağım size. Yoksa ikinizden biri bir tahminde bulunmak ister mi acaba?"

Bunu sorduktan sonra durup bekledi.

Rahip huzursuz görünürken, Alva not defterine zor okunan bir el yazısıyla, *'Hemen konuya geleceğini söyleyenler nadiren yaparlar bunu! Şimdi sorusuna kendisi cevap verecek,* yazdı.

Hadda. "Hadi ama utangaç olmayın," diye devam etti. "Eminim burada eski bir düzenbazın bir işi olduğunu düşünüyorsunuz. Yolsuzluklar Bürosu'ndan sakladığım paralar olabilir bunlar. Ya da bazı suç ortaklarımın ağzımı kapalı tutmam için verdikleri paralar. Belki bir banka soyduğumu da düşünebilirsiniz. Polis yüzünde yara izleri bulunan, hafifçe topal ve yanında vahşi bir köpek olan bir adamı anyor olabilir. Hiç şüpheli yok."

Hadda durdu, odada derin bir sessizlik oldu ve Alva yine not aldı

Hadda bir süre sonra, hayal kınklığma uğramış gibi, "Pekala, sıkıntıdan kurtaracağım sizi," diye devam etti. "Bu para bana mi-

ras kaldı. İşte, şaşırmış görünüyorsun, peder. Yoksa inanamıyormuş gibi mi görünüyorsun diyeyim? Ve sen Alva, sende de şu ilgilenmiş tarafsızlık görüntüsü var, eğer çok iyi bildiğim yalanlama ifadesi değilse tabii. Pekala, işte size gerçekler. Uzun yıllar önce, servet avcılığından dönüp evlenmek üzere olduğum yıllardan birinde, bir gün babama artan servetimden bir pay vermek istediğimi söyledim. Fred hiçbir koşul altında kendi evladına bile minnettar kalmak istemeyen bir adamdı. Seçtiğim kızla evlenmemi de istemediği için, benden asla para almayacağını söyledi. Bana bu paralan nerde gizleyeceğimi ve anatomik yoldan sakiamamı söyledi."

Hadda'nm dudaklarında hafif bir gülümseme belirir gibi oldu ama gülmedi, döndü ve şömine rafına bıraktığı kahve kupasını alıp dudaklarına götürdü, fakat Alva onun kahve içmediğini gördü.

Hadda yine onlara döndü ve "Evet, babam lanet bir adamdı. Bazıları ona benzediğimi söylerler ama ben öyle olduğumu sanmıyorum. Fakat bazen ben de lanet olabiliyorum ve böylece onun banka hesabına ayda bin sterlin yatırılması için gerekeni yaptım. Bu onun parasıydı, istediği gibi çekip harcayabilirdi. Ona daha fazla para vermeye hazırdım, ama o hiçbir zaman paraya esir olmak istemedi, bu konuda ona ısrar etsem kavga edeceğimizi biliyordum. Böylece çok para kazandığım o yıllarda Fred'in banka hesabına her ay bin sterlin yatırıldı. Ve o bu parayla ne yapıyordu dersiniz?"

Luke Hollins birden rahatlamış gibi içini çekti ve "Bankaya yatırılan parayı hemen çekip bu sandığa koyuyordu, değil mi?" dedi.

"Tam isabet, peder! Sanırım bu paraların hesabına girip kendi zor kazanılan parasım kirletmesini istemedi. Bankaya para koyup faiz almak yoktu onun kitabında! Hayır, bankaya yatan paralan çekip'sakladı ve öldüğü zaman da evi tek mirasçısı olarak bana bıraktı. Muhtemelen her ikinizin de bildiği gibi, benim iş hayatım mahvolduktan ve borçlu olduğum insanlar beni iyice soyduklanna emin olduktan sonra öldü babam ve ben de kimseye borcu kalmamış bir adam olarak sahip oldum bu muhteşem ev ve araziye."

Alva, "Burada çok rahat yaşıyor gibisin," dedi.

"Gerçekten de rahatım, şikayetim yok. Yıllarca Majesteleri'nin misafiri olarak yaşadıktan sonra şimdi burada, Sneck de yanımdayken yatıp uyumak huzur veriyor bana. Her neyse, lafı fazla uzatmaya gerek yok, farelerden kurtulmanın çaresini arayarak tavan arasm çıktır"- iman babamın bu eski metal sandığını buldum. Onu açıp para dolu olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Paraların nerden geldiğini anlamam uzun sürmedi. Babamın eski banka hesaplanna bakınca ne yaptığını anladım. Bu konuda ne yapabileceğimi öğrenmek için yasal danışmana gittim..."

Alva, "Bay Trapp'a mı yani?" diye sordu.

"Evet, ona danıştım ve o da bana bu paralara sahip olabileceğimi, buna karşı yasal bir engel olmadığını söyledi."

Alva, "İç Gelirler ve Sosyal Hizmetler buna itiraz edebilirlerdi," dedi.

"Ama onlara haber verirsem sorun çıkabilirdi. Her neyse, artık biliyorsunuz işte. Sorunuz var mı?"

Alva Hollins'e bakarken, o da yere baktı,

Alva, "Buradan oldukça yüklü bir para alınmış, harcanmış," dedi. "Ne yaptın o parayla?"

"Güzel soru. İkinizden biri sorun yaratabilecek bir şey söyleyebilir diye, bu kez tahminlerinizi sormayacağım size. İkinizin de bildiği gibi, kendime güzel şaraplar aldmı. Eski Defender arabamın paslı kaputu altında motoru oldukça karmaşık bir alettir. Gürültü yanıltmasın sizi. Motora birkaç yeni sistem taktırdım ve onlar da oldukça gürültülü şeyler!"

"Hepsi bu mu yani? Ama bunlar büyük para tutmaz gibi geliyor bana."

Hadda, "Bu kadının psikiyatrlık ve avukatlıktan başka muhasebeciliği de var," diye dalga geçti. "Başka harcamalarım da oldu elbette. Örneğin, yardıma ihtiyacı olanlar için bağış yapmak hoşuma gider."

Hollins bunu duyunca başını kaldırıp onun yüzüne baktı ve "Geçen ay kilisenin bağış kutusuna atılmış birkaç yüz sterlin bulduk," dedi.

Hadda, "Mea culpa,"* dedi.

Rahip, "Şey... teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Müteşekkirim sana."

Alva rahibe baktı ve 'Peder bir ayağı sakat, herkesten uzak yaşayan bu canavarın kimseye görünmeden köye gidip kiliseye girerek bağış yapmasına gerektiği kadar şaşırmamış görünüyor,' diye düşündü.

"Demek güzel şaraplar aldın ve hayırlı harcamalar yaptın," diye mırıldandı, "Mantıklı bir hesaba benziyor."

Hollins, "Gerçekten de öyle," dedi.

Sneck de o anda, sanki onları doğrulamak istiyormuş gibi, hafifçe hırladı.

Hadda, "Böyle düşündüğüne sevindim, doktor," diye konuştu. "Şimdi, sanırım kendi aranızda konuşmak istersiniz ve benim de yapılacak bazı işlerim olduğundan sizi baş başa bırakacağım"

Bunu söyledikten sonra kahvesini bitirdi ve kapıya doğru yürüdü ve tabii Sneck de hemen izledi onu.

Rahip, "Ben zaten böyle olacağını düşünmüştüm, sorun yok," dedi.

Alva yüzünü buruşturdu ve "Evet, harcadığı paralarla ne .yaptığını sorarken yanımda olduğuna sevindim, peder," diye söylendi.

Hollins, özür diler gibi bir ifadeyle, "Onun psikiyatrı olduğun için, bu somları senin sorman daha doğru olur diye düşündüm," dedi. "Aslında buraya gelip bir rahip olarak ona öğüt vermemden pek hoşlanmıyor zaten. Fakat çok mantıklı bir açıklama yaptığını kabul etmelisin."

"Kiliseye yaptığı bağıştan etkilenmezsin umanm, peder."

Rahip kızmış gibi bir ifadeyle, "Elbette hayır," diye cevap verdi.

"Fakat onun gibi sakat bir adamın kimselere görünmeden kiliseye girip çıkmış olmasına pek de şaşırmamış gibi göründün."

"Hayır, aslında bağış kutusunda o parayı bulunca aklıma ilk gelen insan Bay Hadda oldu zaten. Aynı sabah, birinin Kilise

* *Suçlu benim.*

bahçesine, üzerinde meyveleri de olan birkaç üvez dalı diktiğini gördüm. Dallardan biri onun babasının mezarı başına, diğeri de kızının yattığı Ulphingstone aile mezarına dikilmişti."

Alva, "Neden üvez dalı?" diye sorarken, birden Hadda'nm, bir gün Holand Park daki evinin bahçesinde bulunan üvez ağacından bahsettiğini hatırladı.

Hollins, "Kanın bu konuda bir şeyler biliyor," diye cevap verdi ona. "Halk inanışına göre, dağdan gelen yabani üvez ağacı kötü ruhlara karşı savunma sağlar, aynı zamanda ölülerin dirilip mezardan çıkmasını engellermiş, karım bunu anlattı bana. Ama şu ana kadar bunu yapanın Bay Hadda olduğundan emin değildim. Ee, ne düşünüyorsun, Dr. Ozigbo? Şimdi onun açıklamasını kabul ediyor musun?"

Alva o anda, 'Eğer Hadda Londra'daki bahçesine kötülüklere karşı üvez ağacı diktiyse bile pek işe yaramamış bu,' diye düşünüyordu. Bu durumda onun gözlerinde, köpüklü bira olayında baş şüpheli Hadda idi!

Rahibin cevap beklediğini görünce, "Sanırım Bay Hadda düşündüğümüzden daha karmaşık bir adam, peder," diye konuştu. "Örneğin, bizi böyle şömine başında konuşmamız için bırakmasının nedeni, Sneck in ona, birinin eve yaklaştığını haber vermesi olabilir."

Alva bunu söyledikten sonra, teorisinin doğru olup olmadığını görmek için kalktı ve bahçeye çıktı.

Haklıydı genç psikiyatr. Hadda açık bahçe kapısında durmuş, zayıf, uzun boylu bir adamla hararetli bir ifadeyle konuşuyordu. Ziyaretçi Alva'yı görünce Hadda'ya bir şey söyledi, Hadda dönüp genç kadına baktı, adama bir şey söyledi ve sonra ikisi birden Alva'ya doğru yürüdüler.

Hadda, "Eli. bu yolcu dostumuzun bir sorunu var," diye konuştu. "Bay... Özür dilerim adını bilmiyorum, dostum."

Adam belirgin bir İskoç aksanıyla konuşarak, "Murray," dedi. "Donald Murray. Sizleri rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama uydu navigasyon aletim göz kırpıp duruyor, anzalandı galiba."

"Yeni teknolojiye fazla güvenmek iyi değil galiba. Hadi, sı-

cak eve girelim de ben sana eski usulle bir haritada yolunu göstereyim, dostum. Peder, senin şimdi çok işin vardır, benim şu tatil günleri bitene kadar bir şeye ihtiyacım olmayacak. Sana mutlu bir Noel dilerim."

Alva'nın arkasından bahçeye çıkmış olan Hollins oradan gönderilmek istendiğini anladı ve bunu iyi bir Hıristiyan gibi metanetle kabul etti.

"Teşekkür ederim..."

Rahip biraz tereddüt eder gibi durdu, sonra eüni paltosunun derin cebine attı ve kırmızı yeşil Noel hediye kağıdına sarılı kare şeklinde bir paket çıkardı.

"Bunu görünce beğenip aldım. Umarım hoşuna gider. Sana da Mutlu Noeller."

"Bana hediye mi aldın, şey, teşekkür ederim, peder. Duygulandırdın beni."

Alva Hollins'e baktı ve "Seni arabana kadar geçireyim, peder," dedi.

Yokuştan yukarıya doğru sessizce yürümeye başladılar. Ayaklarının altındaki donmuş otların çıtırtısından, parçalayıp yemek için gece soğuğunda ölmüş bir hayvan arayarak gökyüzünde dolaşan bir şahinin garip ıslığından ve uzaktan gelen koyun melemelerinden başka ses duyulmuyordu etrafta. Sabah güneşi dallardaki kırağıyı eritip yaprakların üzerine damlatıyordu, ama Hollins daha fazla dayanamadı ve konuştu.

"Şu adam..."

"Bay Murray mi?"

"Evet o. Para kutusunu bulmadan önce bir cep telefonunun çaldığını ve bu yüzden yukarıya çıktığımı anlatmıştım sana, hatırladın mı, doktor?"

"Evet, ama sen yatak odasına girerken susmuştu telefon..."

"Doğru, telefonda sesli bir mesaj vardı ve ben de dinledim onu."

Alva onun, Hadda'nm işlerine burnunu sokma konusundaki savunmasıyla dalga geçer gibi bir ifadeyle, Oh, demek o mesajı de tesadüfen dinledin ha, peder?" dedi. Sonra hafifçe gülümsedi

ve onu suçlamadığını gösterdi. Hadda nın işlediği türden suçlar insanın ona karşı güvenini kaybettiriyor ve insanda onun hakkında araştırma yapma hissi uyandırıyordu.

"Mesajı veren bir erkekti ve aynen Bay Murray gibi İskoç aksanıyla konuşuyordu."

"Aksan yanıltıcı olabilir, peder."

"Yani bütün İskoçlar aynı aksaula mı konuşurlar demek istiyorsun? Bu biraz ırkçılık kokuyor gibi geldi bana, Dr. Ozıgbo."

Alva ona bakınca, bu kez onun gülümsediğini gördü. Rahip de onunla dalga geçiyordu. Hollins konusunda kesin bir karata varmamıştı Alva, ama şimdi onu sevmeye başladığım anladı.

"Hassas kulağın farklılıkları hemen anlıyor, peder."

"Hayır, ama okulda en iyi arkadaşlarımdan biri'Glasgow'luydu. Bay Murray da oralı, telefondaki adam da oralıydı.

"Evet, ama onlar gibi oiaıı bir milyon insan daha vardır. Bunu da dikkate almalısın."

Rahip, "Bu adam hiç kuşkusuz benim okui arkadaşım değildi," dedi. "Dinle beni, ben o seslerin aynı kişiye ait olduğunu söylüyorum."

Aiva kendi kendine, 'Eğer öyleyse, Wolf Hadda o adamı tanıdığını neden sakladı bizden?' diye sordu, Hadda'nm o adamı yolu göstermek için evine çağırması da zaten garip gelmişti ona. Ve Hadda bu jesti, adamın Alva iie karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunu anlayınca yapmıştı.

"Pekala, adam mesajda ne diyordu, peder?"

Rahip, "Temas kurmaktan ve bir villaya gittiğinden söz ediyordu," diye cevap verdi. "Dönüşte Londra'ya da uğrayıp oradaki durumu da kontrol edeceğini söylediğine göre, mesajı veren kişi yurtdışmda olacaktı. Bulunduğu yeri pek sevmemiş gibi konuşuyordu, orayı fil mezarlığına benzettiğini ve masrafları Hadda karşıladığı için sevindiğini söyledi."

Alva birden sinirlendi ve sitem eder gibi bir ifadeyle, Bunları bana daha önce anlatsaydm daha iyi olmaz mıydı, peder? diye söylendi. "Bunların ne anlama gelebileceğini herhalde düşündün!"

"Benim işimde hüküm vermeye kalkarsan, sonunda insanları çarmıha gerersin, doktor."

"Ama para konusunda yeterince endişelendin ve bana mektup yazdın."

Para bir gerçekti, açıklamaya ihtiyacım vardı. Sana yazarken, bilmiyorum, belki de kendime düşünecek zaman kazanmak istedim. Sana yazmanın, e-posta göndermenin hatta telefon etmenin iyi olacağını düşündüm. Senin kalkıp buralara geleceğim hiç düşünmedim. Ama geldiğini görünce, para konusunda neler olacağını görmek için beklemek istedim."

"Ve yalan söylediğinden emin olduğun halde, kuşkularından kurtulmak için onun açıklamasıyla tatmin oldun, öyle mi, peder?"

"Ne demek istiyorsun sen, doktor?"

"Mesajı dinledin. Telefondaki adamın orada yaptıkları için Hadda nın ona para ödediğini anladın, O halde orada iyi şaraplara ve bağışlara yapılan harcamalardan daha başka bir şeyler vardı. Kilise yardım kutusuna birkaç yüz sterlin atması onu bir aziz yapmaz, peder. Düşün, Hadda kiliseye bağış yaparken, senin hoşgörünü satın almak istemiş olamaz mı yani? Sen şimdi bir rahip olarak ona hoşgörü göstermiş, göz yummuş olmuyor musun?"

O sırada Alva nm arabasının yanma geldiler. Onun arkasında t ahi bin Micra sı, daha arkada da siyah bir BMW duruyordu.

"Bana kalırsa yanlış düşünüyorsun, Dr. Ozigbo. O telefon mesajı için çok mantıklı bir açıklama olabilir. Ve o mesajın bu Donald Murray tarafından veri imiş olduğunu söylemek için, sadece benim oldukça zayıf hafızama dayanıyorsun."

"Sneck'in davranışını gördük. Efendisi söylemeden yabancıları kabul etmez o köpek, ve Bay Murray'a karşı oldukça rahat görünüyordu."

Alva konuşurken durup BMW'ye baktı. Böyle ıssız bir yerde kendi arabasını kilitlemeden bırakmayı düşündüğünü hatırladı ve aracın kapısını yokladı. Ama Bay Murray'm kimseye güvenmediği belliydi. Arka koltukta evrak çantası vardı ve üzerinde yaldızlı D.M. harfleri vardı.

Adamın adı Donald Murray'dı ve bunlar adıyla soyadının baş harfleriydi, ama onun gerçek adı mıydı bu acaba? Hadda sorduğu zaman adını söylerken sanki biraz garip davranmıştı adam. Fakat uzun zamandır insanlarda garip ses tonları ve davranışlar aramak da Alva'y[1] aşırı hassas yapmış olabilirdi. Genç kadın bazen, birinin söylediği bir ifadeyi tekrar itibari değeriyle değerlendirip değerlendiremeyeceğini düşünürdü.

Rahip, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sen ne yapacaksın, peder?"

"Özür dilerim, ben sorumluluktan kurtulmak istemiyordum. Dua edecek ve soma bir karar vereceğim. Ben şu anda ne yapacaksın demek istedim? Eğer Birkstane de değil de burada bir gece daha kalmak istersen kilise evinde kalabilirsin. Ve orada gerçek bir duş da var."

Alva rahibin kendisine serzenişte bulunduğunu anladı. Karar vermeden önce tüm gerçekleri görmeye çalışan bir adamla, üzerinden sorumluluk atmaya çalışan bir adam arasındaki farkı söyleyebilecek durumda olmalıydı.

"Teşekkür ederim, çok naziksin, peder, ama eğer bir gece daha kalmak istersem, burada da kalsam olur, duşsuz idare ederim. Gitmeden önce telefon ederim sana. '

"Buna sevinirim."

Tokalaştılar ve rahip arabasıyla rahatça dönüp uzaklaşırken Alva'mn telefonu çalmaya başladı.

Annesi, "Alva, endişelenme sakin..." der demez Alva endişelenmeye başladı.

Alva telaşla mutfağa girince Hadda ve Murray şaşkın gözlerle ona baktılar, Sneck de bir anda yattığı yerden fırladı ve sonra çömelip dişlerini gösterdi.

Genç kadm, "Hemen gitmeliyim," diye konuştu. "Babam kalp krizi geçirmiş. Şükür ki çalışırken olmuş."

Hadda, "Neden şükür ki?" diye sordu.

"Babam Manchester'de doktordur. Hemen eşyalarımı toplayıp yola çıkmalıyım."

Alva birkaç dakika sonra aşağıya indiğinde Hadda mutfakta değildi.

Murray, "O dışarıya çıktı," dedi. "Umarını babanız iyidir."

Adam bunu samimi bir ifadeyle söylemişti ve gerçekten ilgilenmiş gibiydi.

Alva, "Teşekkür ederim," dedi ve çıktı. Hadda Defender'de oturuyordu.

Yokuş yukarı telaşla çıkarken bileğini burkmanı istemem," dedi.

Alva onun yanma oturdu ve Hadda arabayı çalıştırınca, 'Bana cep telefonu numaranı bırak," dedi, "Durumunu öğrenmek isterim."

Alva telefon numarasını bir yol haritasının kenarına yazarken. Bu resimde bir hata var,' diye düşündü. Alva'nm arabasına vardıklarında Hadda arka koltuğa uzandı ve ona bir termos verdi.

Bunda kahve var," dedi. "Bir buçuk saat araba kullandıktan sonra durup biraz kahve iç, sonra yola devam et."

Hadda emir verir gibi konuşmuştu ama yine de söylediği söz rahatlatıcıydı.

Alva arabasına oturdu *ve* motor yine ilk seferde çalıştı. Hadda kaputun üstündeki battaniyeleri aldı ve Land Rover'sıı arkasına attı.

Alva arabasını döndürdü, açık camdan ona baktı ve "Teşekkür ederim," dedi,

"Bir şey değil. Şansın açık olsun, Elf."

Hadda cama doğru eğildi ve yanağından hafifçe öptü onu.

İlk fiziksel temaslarıydı bu. Genç kadın o anda ne hissetmişti? Önemli miydi o anda hissettiği? Öyleyse neden önemliydi?

Bunları düşünecek zamanı olabilirdi ama şimdi değil.

O anda sadece, siyahi teni enerjiyle parlayan iriyarı babasını, kendi çalıştığı hastanede bir yatakta çaresiz bir halde yatan babasını düşünebilirdi ancak.

Farlarını yaktı ve dar köy yolunda gaza bastı.

KİTAP ÜÇ

birlikler ve yeniden birleşmeler

Onun tok sözlülüğü ve dürüstlüğü sürerken Noel de yaklaşıyordu; konukseverlik, neşe ve açık-kalplilik mevsimiydi bu... Aile bireyleri hayat mücadelesi yüzünden ayrı düşmüş, uzaklara gidip ayrılmış olan kaç aile, saf ve tertemiz neşe kaynağı olan bugünlerde bir kez daha sevinç, mutlu dostluk ve ortak iyi dileklerle yeniden bir araya gelir, birleşirler... Noel zamanı ne kadar eski anıları, uykuya yatmış sempatileri uyandırır!... Bize çocukluk hayallerimizi kazandıracak olan mutlu, mutlu Noeller...

Charles Dickens: *The Pickwick Paper s*

1

Eski Dedektif-Müfettiş Medler de herkes gibi bir zamanlar Noel'i sevdiğini düşündü.

Ama onun olayında bu mutluluk kısa ve çocukça olmuş olmalıydı, çünkü insanların yetişkinlik dedikleri hayai kırıklığı, kinizm ve şüphecilik mikrobu çocuk Amie'ye çok erken bulaşmıştı.

Gerçekten de bir yıl boyunca devam eden eğitim sürecinin büyümekte olan bir çocuğun kültürel, ruhsal ve entelektüel ihtiyaçları için çok fazla olduğunu düşünüp, Wapping İlkokulu'na gitmemeye karar verdiğinde sadece altı yaşındaydı.

Amie bu kararını ilk önce, çok akıllı ve anlayışlı, yardımsever bir kadm olarak gördüğü babaannesi Queenie Medler'le ve Wapping Wall'da, China Clipper denen bölgede ona hayran olan çiftçi dostlarıyla paylaştı.

Queenie ona bu kararını biraz daha düşünmesini tavsiye etti. Çocuk huysuzluk etmeye başladı, on yıl daha okula devam etmeye dayanamayacağını düşündü ve kimseye hesap vermek zorunda kalmadan, lanet hayatında istediği kadar tembellik yaparak da büyüyüp zengin olabileceğine karar verdi.

Queenie onun küfürlü konuşmalarına gülmekle beraber, kulağını da çekmeyi ihmal etmedi ve doğru konuşmasını, gülmeyi seven tanrıların ona istediğini verebileceğini, bunun için ne istediğine dikkat etmesini söyledi.

Evet, öyle de oldu ve Amie şimdi, kırk yıl sonra, sıkıntılı bir halde, hergelelerin kendisine gerçekten güldüğünü düşünüyordu.

Eıken emekli olmuş, kendisini hayatının sonuna kadar rahat yaşatacak bir emekli maaşıyla güneşli topraklara yerleşmişti. Tüm istediği buydu. Çocukluk arzularının yetişkinlik versiyonuydu bu hayat. Bunu istemiş ve almıştı işte.

Ama canı da sıkılıyordu adamın. Ve karısı, bir futbol yı ldızıyla evlenmediği için öyle zengin bir kadm gibi para harcamasının engellenemeyeceğini düşünüyordu, Arnie çok geçmeden, eski sosyal çevresinde hırsızların, sahtekarların ona bir polis, dürüst insanların da bir sahtekar, hırsız olarak davrandıklarını gördü.

Hiçbir zaman kolay dost edinen ya da onlara ihtiyacı olduğunu düşünen bir adam olmamıştı zaten ve çok geçmeden, muhtemelen sinik bîr filozofun söylediğinin doğru olduğunu idrak etmekte gecikmedi; insanın istediğini elde etmesi yeterli değildi, etrafta bunun için seni kıskanan birileri de olmalıydı.

Tina nın dostlan ve akrabaları sayılmazdı — onlar bir sürü sersemdi. Eski arkadaşlarından bazıları ilk zamanlar, bir süre güneşte hoşça vakit geçirebilme düşüncesiyle ziyaretine geldiler ve istediği hayata kavuştuğunu söylediler, bu iyiydi, ama bir daha gelmediler ki, bu da kötüydü.

Davy McLucky'ye rastlaması, egosunu tatmin eden hoş bir olay, bir sürpriz olmuştu, çünkü hiç beklenmedik bir tesadüftü bu ve eski dedektif de aslında kendisine hiçbir iyilikte bulunmamış olan eski bir şefini gördüğüne pek sevinmemişti zaten. Fakat McLucky villaya davet edilip evi gördükten sonra Medler'i kıskandığını saklayamamıştı. Tina'mn da rolü vardı bu kıskançlıkta tabu. Karısı yem bir erkekle tanışınca eski uyuşukluğundan kurtulmuş, McLucky'nin dikkatini çekecek şekilde cilveler yapmaya **başlamıştı.**

Birkaç şişe Rioja'yı boşaltmışlar, McLucky'nin dili çözülmüş, o kendine has İskoç aksamyla konuşmaya başlamış, kendi emeklilik hayatı ve Medler'inkini kıyaslayarak yakınmış, *"Ben o sıkıcı Glasgow da lanet boşanma davalarıyla uğraşırken, sen bu güneşli, sıcak ülkede krallar gibi hayal sürüyorsun! "* demişti. Medler onu daha da kıskandırmak için, onun da böyle bir hayat yaşayabileceğini söylemiş, McLucky'nin ulaşamayacağım bile-

rek, ona mülklerinin değerlerinden ve büyük harcamalarından söz etmişti.

Belki de aşırıya kaçmıştı Medler. Ertesi gün misafiri, daha fazla kalması için yapılan ısrarlara rağmen onun davetini reddetmiş, Tina'mn güzel göğüsleri bile onu ikna etmeye yetmemişti

Arnie McLucky'yi pekiyi tanımazdı, onu villaya sadece zenginliğini göstermek için davet etmişti, ama McLucky ona ülkeye dönmek zorunda olduğunu söyleyince, bir şeylerden mahrum olmuş gibi hissetti kendini.

Bu olayın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Arnie bu tür depresyonlara alışmıştı artık ve birkaç gün içinde kendini toparlayacağını biliyordu. Fakat bu kez öyle olmadı, her geçen gün karanlığa biraz daha gömülüyormuş gibi hissetmeye başladı.

Noel arifesiydi, aile bireyleri ve eski dostlarla bir araya gelip toplanarak neşelenme, mutlu olma zamanıydı, ama o şimdi eline bir konyak kadehi alarak terasta oturmuş, yüzme havuzuna bakıyor, bundan sonraki hayatını nasıl geçireceğini düşünüyordu.

Tina orada değildi. Dindar bir Hıristiyan değildi Tina. ama yine de çocukluğundan gelen alışkanlıklarını devam ettiriyor, Paskalya Yortusu sabahlarında ve Noel arifesinde gece yarısı ayinlerine katılmak için kiliseye gidiyordu. Ayinlerden sonra da hiç kuşkusuz bazı arkadaşlarıyla gidip bir şeyler içiyor, eğleniyordu. İnsanlar Tina'yı severdi ve Amie'nin tahminine göre, kendisi olmadığı zaman daha da çok seviyorlardı onu.

Arnie aldırmıyor, rahatsız olmuyordu bu durumdan. Karısının nerelere gittiğini, ne kadar uzaklaştığını bilmiyordu, ama onun bu konforlu evden fazlaca uzaklaşmayacağından da emindi, Tina bu lüksü kaybetmek istemezdi. Dışarıda ona bir şey vermek isteyen birçok erkek vardı tabii, ama onunla sabahlamak isteyen adam sayısının fazla olmayacağından emindi Arnie. Tina'nm bir başka para babası bulması belki de daha iyi olurdu. Belki o da bu sayede hayatını değiştirme fırsatı bulabilirdi.

Kendisini bu sinir bozucu depresyondan kurtaracak her şeye razıydı Arnie, ne olursa olsun kabul edecekti.

Ne istediğine dikkat et...

"Merhaba Bay Medler ve mutlu Noeller dilerim size."

O anda terasta bir karabasan gördü Amie. Aslında gece uykularında sık sık görüyordu bu kabusu. Yaralı yüz, göz bandı, eldivenli sağ ei...

Ama eldivenli soi el, suçlu hayallerinde gördüğünden oldukça farklıydı.

Kabuslarında o el bazen suçiar gibi ona doğru uzanıyordu.

Ama *burada,* o elde küçük ve parlak bir balta vardı.

Tina Medler'in bindiği taksi iki saat sonra villanın bahçe kapısında durdu- Tina şoförü bu uzun yola getirebilmek için çok para vermek zorunda kalmış ve adam taksi ücretini peşin istemişti. Adam bu kadar para aldıktan sonra, hiç olmazsa inip ona kapıyı açabilirdi.

Ama diğer yandan, bunu yapacak olsaydı Tina'nın arka koltuğa kustuğunu da görecekti. Şükür ki, arabanın yüksek motor gürültüsü onun kusarken çıkardığı sesleri maskelemişti. Araba durunca kapıyı açtı ve zaten kısa olan eteğini biraz daha yukarıya çekip bacaklarını iyice göstererek indi. Şoför gözlerini onun dantelli külotuna dikmişti.

"Bana öyle bakma, sersem!" dedi, "Git de arka koltuğa bıraktığım bahşişe bak!"

Arabanın kapısını hızla itip kapayınca camı sarsıldı. Şoför ona kaba bir hareket yaptı ve arabayı gazlayıp karanlıkta kayboldu.

Tina villada ışık olduğunu görünce zile bastı ve bahçe kapısı kilidinin açılmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. Amie yine sarhoş olmuş, sızıp kalmış olacaktı. "Salak herifi" diye söylendi kadm. O hiç olmazsa sızacak kadar kötüleşmiyordu. Her zaman ne yaptığım bilirdi ama bazen neden yaptığım bilemezdi.

Çantasını karıştırıp uzaktan kumandayı buldu, bastı ve çift kanatlı bahçe kapısının açılmasını bekledi. Kumandayı evde unutsaydı başı derde girecekti: Amie güvenliğe çok önem verirdi ve Tina, eteği belinde olsa bile, dikenli telleri aşıp bahçe duvarından diğer tarafa atlayamazdı. En fazla, alarmı çalıştırıp o pis sarhoşun ayılmasını beklemek zorunda kalacaktı.

Tina bahçeye girip kapılan kapadı, eteğini aşağıya çekip düzeltti ve çıplak ayaklarıyla araba yolundan eve doğru yürüdü. Bir kahve içip hemen yatacak, yarın öğleye doğru kalkacak, kendini diriltecek bir şeyler içecek ve hazır olacaktı. Amie belki kızacaktı ona, ama önemli değildi, onun adına biraz para harcamış, bir şeyler ah; 'ti ve :iuğunu her zamanki yoldan gösterdiği takdirde kocası hiçbir şeyden şikayet etmezdi, ama bunu yapacak gücii varsa tabii!

Tina evdeki ışığın yüzrne havuzu terasından geldiğini görünce oraya doğru gitti. Ama tüm meta! güvenlik panjurlarının aşağıda olduğunu görünce şaşırdı. Köşeyi dönünce boş şezlongu, sehpa üzerinde duran ve hemen hemen boşalmış olan konyak şişesini ve taş parkeye düşüp kırılmış olan bardağın parçalarını göıdü. Yanılmıyorsa en sevdiği kristal takımdan bir bardaktı bu. 'Beceriksiz serseri!' diye söylendi. Noel olsun olmasın, onu eline geçirdiğinde paralayacaktı.

Ama onu önce saklandığı yerden bulup çıkarması gerekiyordu,

"Hayatım, ben geldim!" diye seslendi.

Hiçbir cevap alamadı.

Lanet kocası bu akşam gerçekten iyice sızmış olmalıydı. Birden, onun sarhoş olarak yüzecek kadar aptal olabileceğini düşündü ve havuza baktı.

Suyun yüzünde bir yaprak vardı, havuz boştu.

Tina rahatladı. Amie önemli bir adam değildi onun için, ama ölümüne aldırmayacak kadar da boş veremezdi onu. Fakat rahatlaması uzun sürmedi, dönüp villaya bakınca yine sinirlendi.

Teras kapısını koruyan ağır güvenlik panjurunun dibinde, karoların üstünde duran bir şey dikkatini çekti. Bir şeyler vardı orada, yerde.

Tina oraya doğru gitti.

Bunlar eldivene benziyordu ve iki taneydi. Garip bir şeydi bu. Aralık ayında geceler Costa del SoPda bile oldukça serin oluyordu, ama bir roketi fırlatacak kadar alkol almış olan Arnie'nin üşüyüp eldiven giymek isteyeceği kadar soğuk ola-

mazdı. Kendisi bile manikürlü parmaklarım, ojeli tırnaklarım bozma korkusuyla eldiven giyemezdi; Amie'de eldiven olduğunu bile bilmiyordu...

Peki, ama bunları neden böyle metal panjurun dibine böyle düzenli bir şekilde bırakmıştı acaba?..

Sonunda gözünün önünde duran gerçeği kabul edip, bu tür düşünceleri bir yana bırakmaya karar verdi kadın.

Ama hayır, bunlar eldiven değildi.

Bunlar eldi.

Bileklerden kesilmiş iki eldi bunlar ve kollar da muhtemelen kapalı duran metal panjurun diğer yanındaydı.

Tina parmaklardan birinde duran mühür yüzüğünü tamdı ve dizleri üzerine çöktü, ona daha yakından bakmak için değil, dizleri titrediği, ayakta duramadığı için çöktü.

Midesindekileri taksinin arka koltuğuna boşalttığını sanıyordu ama yanılmıştı, yine kusmaya başladı.

Kusması sona erdiği zaman başını gökyüzüne kaldırdı ve Noel yıldızlarına doğru haykırmaya, çığlıklar atmaya başladı.

2

St Svvithin cemaatinin büyük kısmı, sabah Noel ayininden sonra kutlamalar için hemen evlerine dönerlerdi. Mıreton'dan güzel kızarmış hindi kokulan geliyordu ve herkes gibi Luke Hollms de kapısını kapayıp, bacaklarını güzel yiyeceklerle donatılmış yemek masasının altma uzatmayı dört gözle bekliyordu.

Rahibin bu bölgedeki ilk Noel'i olduğu gibi, tesadüfen yalnızca Willa ile geçireceği ilk Noel tatili de olacaktı bu. Çoğu zaman ebeveyni ve bazen kız kardeşi ve ailesi de katılırlardı onlara. Fakat kız kardeşinin çocuğu doğmuş ve Devon uzak olduğundan ebeveyni de gelememişler ve bu Noel'de yalnız kalmışlardı. Ama hiç kuşkusuz, rahibin dinleneceğini düşünmeden ziyarete gelecek cemaat mensuplan olacaktı.

Rahip, cemaatin son üyelerini kilise kapısından uğurladıktan sonra, şato ailesinin hâlâ orada, Ulphingstone aile mezarlığında olduğunu gördü. Aile mezarlığı hemen göze çarpan büyük bir anıt gibiydi; babasının zamanında İngiliz askerlerinin korkulu gözlerle sahile çıkarma yapan Alman askerlerim gözetledikleri beton koruganlara benziyordu.

Aile mezarlığı, uçlan Zulu mızraklarına benzeyen demir çubuklu bir parmaklıkla diğer mezarlardan aynlmıştı; çubuklann arası Kelt düğümü şekilli süslü kıvnmlarla doldurulmuş, demir çubuklar, altın renkli mızrak başlan dışında siyaha boyanmıştı. Bu parmaklıklara! amacı yaşayanlan dışanda mı, yoksa olulen içende mı tutmaktı, Hollins bilemiyordu bunu. Fakat parmaklık onun zevkine göre çirkin ve demokrasi prensiplerine de aykmydı.

Mezar taşlarındaki yazılara göre, aile mezarlığına en son gömülen aile bireyi, Imojen'in sevgili kızı ve Sir Leon ile Leydi Kira'mn torunları Virginia idi.

Hollins, Wolf Hadda bir gece karanlığında gelip kızının mezarına üvez dalını bıraktığı zaman, mezar taşında kendi adını göremeyince kim bilir neler hissetmiştir, diye düşündü.

Küçük kız, Hollins'in Mireton'a gelişinden önce ölmüştü. Rahip bir gün şatoda onlarla beraber öğle yemeği yerken kızdan söz etmeye kalkmış, ama Leydi Kira hemen sözünü kesmişti. Sir Leon'un yüriinde de öyle derin bir acı ifadesi belirmişti ki, rahip konuyu değiştirmek için kilise çan kulesini onarma fonundan söz etmek zorunda kalmıştı.

Şato grubu, aile sorumluluğunu çok ciddiye alan ve yanındakilerden de aynı şeyi bekleyen Leydi Kira'nm konuşmasını dinliyordu. Grupta yaşlı Ulphingstonelar'dan başka altı kişi daha vardı. Hepsi bu kadarsa, Kira'mn standartlarına göre oldukça küçük bir ev topluluğuydu bu ve öyle de olması gerekirdi, çünkü sabah ayinine katılmayan biri şatoda kalmış olamazdı. Rahibin buraya geldikten sonra öğrendiğine göre, ayin dört beş dakika gecikecek olsa bile, zangoç şatodakileri kilisede görmeden çan çalmaya başlamıyordu.

Leydi Kira ayinden sonra da hükmeden bir kadın olduğunu göstermişti. O gün, Ulphingstone mezarlığını bir an önce ziyaret edebilme çabası içinde, cemaatin Noellenni kutlamak için kilise kapısında duran rahibi adeta görmezden gelerek yanından geçmiş ve yanındakileri mezarlığa götürmüştü.

Rahip içinden, 'Canları sağ olsun!' diyerek döndü ve kiliseye girdi, o da bir an önce üstünü değiştirip eve gitmek, hindi sofrasına oturmak istiyordu. Ama birden arkasından seslenen Sir Leon'un sesini duydu. "Peder, bir dakika bekler misin?"

Rahip, Tanrı'nm evinden içeriye bir adım atmamış olsaydı, belki de, "Oh, lanet olsun!" diye söylenecekti, ama kendini tutarak küfürden vazgeçti ve gülümseyerek ona döndü.

"Evet, Sir Leon?"

Yaşlı adam, "Sanırım kızımla tanışmadın sen', peder," dedi.

Rahip aile mezarlığına doğru yürürken, 'Bende şans mı var zaten?' diye düşündü.

Kürsüde vaaz verirken Hadda'nm eski karısı olduğunu anladığı kadm, babasının koluna hafifçe dokunmasıyla ona doğru döndü. Eski kocasıyla hemen hemen aynı yaşta olan kadsn, Hadda'nm aksine, zamanla hiç yıpranmamış gibi görünüyordu. San saçlı, mavi gözlü, açık tenli, güzel bir kadındı - annesinin çıkık elmacık kemikli, siyah gözlü güzelliğinden bir şey almamış gibiydi ve İngiliz güzelliğin: Sir Leon ailesinden almış diye düşündü rahip.

"Imojen, bu Peder... şey, Mark..."

"Luke."

"Kusura bakma, dinsel bir şey olduğunu biliyordum. Luke Collins altı ay önce geldi buraya. Şartlara göre, bölgeye alışmış gibi görünüyor."

Rahip, "Soyadım Hollins," diyerek yine düzeltti onu. "Tanıştığımıza sevindim, hanımefendi."

Imojen rahibin uzattığı elini sıkıca tutup salladı. Rahip meraklı ve aynı zamanda acır gibi bir ifadeyle baktı ona. Acır gibi bakmasının nedeni, kadının zor bir hayat yaşamak zorunda kalmış olmasıydı. Şahane bir evi, zengin, rahat bir yaşantısı olan genç kadm bir gün, başarılı kocasının bir cinsi sapık ve sahtekar, dolandırıcı olduğunu öğrenmişti. Kocası hapse giren kadm, daha sonra yeniden evlenmiş, hayatım yeniden kurmaya çalışmış, ama bu kez de küçük kızı trajik bir şekilde ölmüştü.

Rahibin yeni bölgesine alışma konusuna gelince, bu da yeni cemaat Üyelerinin davranışlarına bağlıydı tabii. Bölge halkı artık onu görünce konuşmasını kesmiyordu. Ona alışmaya başlamışlardı. Halk Ulpbingstonelar'ı yabancıların meraklı gözlerinden korumak için birleştiğinde, rahip de artık kendisini onlardan biri olarak görüyordu. Ve çok geçmeden, bu feodal sadakat sayesinde, şatodaki insanları daha yakından tanıma ve analiz etme olanağına sahip olabileceğini anladı.

Bölge halkına göre, şatodaki bu Imojen adlı kadının kendine has bir düşünce tarzı vardı. Daha küçük yaşlarda, Fred Hadda'mn

oğlu Wilf'i kendine bağlamıştı. Babası ilişkilerini duyunca, çocuğu hiç düşünmeden bir yana atmış, ama beş yıl sonra Wilf zengin ve kaba davranışlarım düzeltmiş bir genç adam olarak geri dönünce yeniden kucak açmıştı ona.

Daha sonra sorunlar başlamış, kadm kocasının davası devam ederken boşanıp, onun avukatıyla evlenmişti. Eğitimi için Fransa'ya gönderdiği kızı yoldan çıkıp feci şekilde ölünce, kadm cenazeyi buraya getirip kızını St Swithin'deki aile mezarlığına gömmüştü, ama yılda sadece bir kez ziyaretine geliyordu.

Diğer bir deyişle, bölgede Hadda'yı seven hemen hiç kimse yoktu, ama adamın eski karısı da hiç sevilmiyordu.

Rahip bunları düşünürken Imojen hâlâ bırakmamıştı onun elini.

Birden, konu ne kadar özel, ya da kişisel olursa olsun, duyulacağına aldırmadan, kimseyi umursamaz bir tavırla ve yüksek sesle, "Bay Hollins," diye konuştu. "Duyduğuma göre, bölgede eski kocamla rahatça görüşebilen tek kişi sizmişsiniz."

Rahip, onun, adını dikkatle ve hiç hata yapmadan, ne yaptığını bildiğini gösterecek şekilde söylediğine dikkat etti.

Dikkatli konuşarak, "Evet, Bay Hadda'yı zaman zaman görüyorum," diye cevap verdi..

"O halde şimdi nerde olduğunu biliyor musunuz acaba?"

"Bildiğim kadarıyla Birkstane'dedir, hanımefendi."

Imojen onun elini bıraktı ve kaşlarım çattı.

"O halde bildiğiniz yanlış, Bay Hollins. Ben geçen hafta oraya gittim ve evde sadece siyahi bir kadm buldum, sanırım onun, psikiyatrı imiş. Dün tekrar aradım onu, ama yine evde değildi ve arabası da ambarda yoktu."

"Yine bildiğim kadarıyla evde oturmaktan pek hoşlanmıyor Bay Hadda."

Diğerleri hâlâ sessizce mezara bakıyor, onların konuşmasıyla ilgilenmiyorlardı, ama rahip, Kira'nm kendilerini dikkatle dinlediğini sanıyordu. O sırada Imojen'in yanma ufak tefek, ince yüzlü, esmer ve soğuğa rağmen ince bir takım elbise giymiş olan bir adam geldi. Rahip, 'İkinci kocası olabilir mi bu adam acaba?'

diye düşündü. Onu şatoda bir bankta, elinde bir ilahi kitabı olduğu halde Imojen'in yanında otururken de görmüştü.

Adam, "Benim ülkemde olsa bu adam hapishane hücresinde kalırdı," dedi.

Hollins, din adamı gibi görünen bir İngiliz'in neden böyle, bir yabancı gibi konuştuğunu merak ederken, Sir Leon araya girdi ve "Siz tanışmadınız galiba. Karımın kuzeni Paddle Nicotine, bu da Peder Mark Collins," diye konuştu.

Hollins adının Sir Leon'un tarafından yine yanlış söylenmesine bu kez aldırmadı, ama ufak tefek adam yüzünü buruşturdu ve "Adım Pavel Nik-İİT-in," diyerek hatayı düzeltti.

O sırada yine şato grubundan, yüzü hafifçe kızarmış, kilo almaya başlamış bir adam onların yanına geldi ve ukalaca bir tavırla söze karıştı. "Eğer onun nerde olduğunu biliyorsanız ve şartlı tahliye kurallarını ihlal ettiği anlaşılırsa siz de suç ortağı sayılabilirsiniz peder. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Imojen özür diler gibi rahibe baktı ve "Kocam," dedi. "Bir avukat olduğu için her şeye yasal gözlerle bakar. Toby, uygar ol biraz. Bay Hollins bizim rahibimiz, karşı tarafın tanığı değil."

Adam, "Özür dilerim," diyerek elini uzattı. "Ben Toby Estover, sadece Hadda'nın buralarda serbestçe dolaşması beni biraz endişelendiriyor. Şartlı tahliye memuru onun kurallara uyduğunu da söyleyebilir elbette. O memunı tanımıyorsunuz, değil mi?"

Hollins, "Korkarım ki tanımıyorum," diye cevap verdi.

Estover kuşkulu bir ifadeyle, "Öyle mi?" dedi. "Ama bu şartlarda ben sizin onunla şartlı tahliye memuru arasında bir bağlantı kurabileceğinizi düşünüyordum."

"Bu şartlar derken?"

"Cinsi sapık olmakla suçlanmış bir adam bölgenizde yaşıyor; cezaevindeki psikiyatrı hâlâ onu görmeye geliyorsa, bu durum şartlı tahliye memurunu da ilgilendirir gibi geliyor bana; bu adam sizi kişisel olarak olmasa bile, bir din adamı olarak ilgilendirmiyor mu, peder?"

Hollins, "Onu Kilise değil, yasalar serbest bıraktı, Bay Estover," diye cevap verdi. "Sanırım siz benimle değil, başka biriyle

konuşmalısınız. Size daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim. Şimdi izin verirsiz gideyim artık, hindimin yanık kokusunu alır gibiyim."

Rahip döndü ve kiliseye doğra uzaklaştı.

Irnojen kocasına baktı ve 4 Peder sana cezanı verdi galiba," diye söylendi.

Nikitin güldü ve Estover sinirli bir ifadeyle, "Bana kalırsa peder göründüğünden daha endişeli," diye homurdandı. "Bu da üzüntüsünü, tedirginliğini dışarıya yeterince aksettirmiyor demektir."

■Leydi Kıra, rnezar başı konuşmasının yeterli olduğunu düşünerek, geldi ve diğerlerine katıldı.

"Ben o adamı ilk gördüğümde ondan kurtulmasını söylemiştim Leon'a," dedi.

Sir Leon, "Burada yaşamanın şatonun iznine bağlı olmadığını hep söylüyorum sana," diye konuştu. "Bir buçuk yüzyıldan beri böyle bu. Wolf'a gelince, neden bu kadar telaşlanıyorsunuz? Adam kapınıza dayansa da şikayet ediyorsunuz, uzak dursa da. Senin onu neden görmek istediğini de anlayamıyorum, Imo."

"Demek anlamıyorsun ha, baba? Eve gidelim artık. Öğle yemeğinde ne var bakalım?"

Imojen dönüp yürüdü ve Pave! Nikitin de acele adımlarla yetişti ona.

Sir Leon damadına, "Imo iyi, değil mi?" diye sordu.

Estover, "Herkesin görebileceği kadar iyi görünüyor işte," diye cevap verdi. Sonra başını yavaşça çevirdi, kilisenin arkasındaki manzaraya ve köy evlerine baktı. Dimdik tepeler soğuk mavi gökyüzüne doğru kurt dişleri gibi uzanıyordu, beyaz kenarlan parlıyor, kırağının eridiği etekleri siyah görünüyordu. Estover birden Londra'yı özlediğini hissetti.

Hafifçe titredi ve "Lanet Kafkasya gibi bir yer burası," diye söylendi.

Leydi Kira hiç beklenmeyen bir şekilde bir kahkaha attı.

"Aptal gibi konuşma, Toby," dedi. "Hiç de benzemiyor ora-

ya. Kafkasya'da olsaydı vahşi atlar Bay Collins'i çoktan parçalamışlardı."

Kadm bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla kızının ve kuzeninin peşinden gitti.

Sir Leon özür diler gibi bir ifadeyle, "Kanm çok okur, dedi. "Bildiğim kadarıyla, Monte Carlo gibi, Kafkasya'ya da gitmemiştir o."

İki adam o anda nadiren de olsa birbirlerine yakınlık duyar gibi oldular. Sonra diğerlerine işaret ederek Kira'nm arkasından yürüdüler.

Kilise bahçesi duvarının arkasında oyalanan birkaç köylü de, bu Noel günü sokak gösterisinin bittiğini ve onların gittiğin» görünce, yemeklerini yemek üzere evlerine gittiler.

3

Wolf Hadda Noel'den iki gün sonra, Luton Havaalam'nda yeşil tünelden ağır adımlarla, topallayarak geçerken, gümrükçülere sempatik görünmek için kaçak mal dolu telli arabalarına yaslanmış diğer ihtiyarların arasında, onlardan hiç de farklı görünmüyordu.

Bekleme salonunda yolcularım bekleyenler arasında Edgar Trapp davardı ve bekleyenlerin çoğu, sanki Otuz Yıl Savaşı'ndan dönmüş gibi sarılıyordu yaşlılarına. Hadda, Trapp'm yanma varmadan önce, üzerinde pembe bir tulum olan, başı aynı renkte bir türbanla, rahibeler gibi örtülmüş ve bavulunda bir manastın kanser yapacak kadar çok sigara kartonu bulunan bir kadm boş kolunu onun boynana sardı ve uzun uzun öptü onu.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Wally," dedi. "Adresimi kaybetme sakın, tamam mı? Beni aramayı sakın unutma, şekerim. Tanrı korusun seni."

Hadda kendini kadından zorlukla kurtardı ve onu mutlaka arayacağım söyledi.

Trapp, "Kadını oldukça etkiledin galiba," dedi. "Gerçekten bir rahibe mi o?"

Hadda, "Eğer öyleyse Tanrı hepimizi korusun!" diye cevap verdi. "Sağlık Bakanlığı bu insanları nasıl besliyor bilmiyorum, ama yasaklanmalı bu. Sen ne düşünüyordun, Ed?"

"Onların arasına karışmak istediğini söyledin. Fuengirola yolcusu emekliler grubu fikri mükemmel göründü bana."

"Bunu önemsemeyeceğim. Sneck nasıldı?"

"Doll'a bir kez hırladı, ama Doll onunla konuştuktan sonra çok uslu oldu."

Hadda onu anlamış gibi başını salladı. Doll Trapp ona bir şeyler söyleseydi, o da uslu bir çocuğa dönerdi tabii.

Trapp'ın Toyota arabasına bindikleri zaman, onun çok kötü, yola dikkat etmeyen bir sürücü olduğunu bilen Hadda, havaalanından M1 otoyoluna çıkana kadar hiç konuşmadı.

Bir süre sonra, "Noel'in iyi geçti mi?" diye sordu.

"Her zamanki gibi işte! Seninki?"

"Sanırım küstahlık ediyorsun, Ed."

"Ben diğerini demek istedim."

"Ha, o mu? Evet, iyiydi."

"Yani düşündüğün kadar kötü müydü?"

"Düşündüğüm kadar kötüydü."

"Üzgünüm, haa unutmadan söyleyeyim, cep telefonunda şu senin İskoç'tan gelen mesajlar var. Biraz endişeli gibi konuşmuş, ama belki de aksam öyiedir."

Hadda Ispanya'da kullanmak için yeni bir PAYG cep telefonu almış, eskisini Trapp'a bırakmıştı. Ülke dışındaki konuşmalann eski telefonunda kayıtlı olmasını istememişti. Yeni telefonu da parçalamış ve parçaları Fuengirola'da değişik çöp kutularına atmıştı.

M25 yolunda trafik yoğundu ve Trapp'm Chingford'daki evine vardıklannda hava kararmıştı. Savaş öncesi inşa edilmiş bir binaydı bu, yüz yılın büyük kısmını sağlam olarak geçirmişti ve şimdi sokaktaki tüm evlerin 1930'lardaki değeri kadar para ediyordu.

Trapp kapıyı açar açmaz karşılarına Sneck çıktı, sırtını kamburlaştırdı ve dişlerini göstererek hırladı. Soma sahibine yaklaştı ve kendisini terk ettiği için onu suçlamayıp, affettiğini göstermek ister gibi Hadda'mn yüzünü yaladı.

Trapp, "Köpekler de rahibeler de çok seviyor seni," dedi.

Doll Trapp geldi, Sneck'i yavaşça kenara doğru itti ve samimi bir ifadeyle Hadda'ya sıkıca sarıldı.

Hadda kadının başı üzerinden Trapp a bakarak göz kırptı ve "Ev hanımları da sever beni," dedi. "Tanrım, Doll, boğacaksın beni."

Doll Trap nerdeyse kocasının iki katı kadar iri bir kadındı, geniş yüzünde doğal olarak sert bir ifade vardı ve o bunu saçını boyayarak yumuşatmaya çalışır, ama başaramazdı. Kadının saçları bugün de kırmızıya yakm pembeydi.

Dol), onu bıraktı ve "Bir deri bir kemik kalmışsın, Wolf," dedi. "Hep şu yabancı ülke pisliği olmalı. Açlıktan ölüyor olmalısın. Hadi, otur masaya, akşam yemeği hazır.'"

Yemek odasına geçtiler. Kadda'nın yapması gereken işleri vardı, ama Doli bir şey söylediği zaman en iyi politika onu dinlemekti

Etli börek, elmalı tart ve sütlü tatlı yediler, sonra da koyu bir çay içtiler. Trapp'm evinde içki içilmezdi. Trapp bir zamanlar uzun vdlar boyunca pek ayık gezmemişti ve Doll artık eve içki sokmuyordu.

Yemek güzeldi ve masada en çok konuşan kişi de Doll'du. Kadını gören ve dinleyen herkes onun mutfak ve aileye çok önem veren bir ev kadını olduğunu düşünürdü, ama Hadda onu daha iyi tanırdı. Trapp'm kişisel ya da meslekle ilgili kararlan hep Doll'un süzgecinden geçerdi. Kadın başıyla onay vermeseydi Hadda o masada oturamazdı ve onun onayı Hadda için, kaybetmiş olduğu unvanından bile daha önemliydi.

Yemeğin sonunda Doll, "Çok kalacak mısın, Wolf?" dive sordu.

"Sadece bu gece. Yarın Carlisle'a gidip ofise görünmeliyim, bu yüzden, trafiğe takılmamak için erkenden yola çıkmalıyım. Sizin kalkmanıza hiç gerek yok."

"Saçmalama. Sneck'e güle güle diyeceğim, değil mi? Onu gerçekten özleyeceğim."

Hadda başını eğip sandalyesinin dibinde uzanmış yatan Sneck'e baktı ve onun da kendisine sanki 'Ne var bunda, özlevemez mi beni yani?' der gibi baktığını gördü.

Trapp, "Telefonunu ve raporumu senin yatak odana koydum," dedi.

"Teşekkül- ederim, size iyi geceler."

Hadda yatacağı odaya girince, yatağın üzerinde duran cep telefonu ite dosyayı gördü.

Önce gelmiş olan mesajları okudu. Luke Hoilins'ten gelen birkaç mesajda, rahip ona iyi dileklerini gönderiyor ve kendisiyle temasa geçmesini istiyordu. Davy McLucky de iki gün önceden başlayarak üç mesaj yollamıştı, acil diyordu ve son mesaj birkaç saat önce gelmişti.

"Hadda, son lanet şans, ne yapıyorsan yap, beni ara. Hemen konuşmalıyız!"

Hadda dönüş arama tuşuna bastı.

"McLucky."

"Hadda. Mesaj bırakmışsın."

"Nerelerdeydin sen?"

"Hiçbir yerde. Daha önce arayamadım, özür dilerim. Telefonun pili bitmişti ve yeni şarj ettim. Nedir acil olan?"

Karşı taraf sustu, inanmadığı için mi susmuştu adam? Belki. Fakat İskoçyalı neden bu kadar inandır bir yalana böylesi kuşkulu tepki gösteriyordu ki?

Sonunda dedektif konuştu ve "Medler'in adresini aldığım eski polis arkadaşım aradı beni," dedi. "Henüz temas etmediysen hiç uğraşma dedi. Arnie ölmüş."

"Nee? "

"Sen bunu bilmiyor muydun yani?"

"Hayır, bilmiyordum tabii. Haberlere çıkmış mı?"

"Hayır, muhtemelen de çıkmayacak. Scotiand Yard* bilgilendirilmiş, çünkü onların adamlarından biriydi ama bu olayı mümkün olduğunca örtecekler. Bu konuda sıkı bir baskı uygulanmış olmalı, çünkü medya böyle bir tatil bölgesinde bu kadar ilginç, korkunç bir haberi atlamazdı herhalde."

"İlginç, korkunç mu? Neden söz ediyorsun sen?"

"Kansı Noel sabahı bulmuş onu. Adam salonda, elleri ise terastaymış. Güvenlik panjuru aşağıya düşüp ellerini bileklerden kesip atmış. Adam kan kaybından ölmüş."

"Tanrım! Arkadaşın başka bir şey söyledi mi?"

"Adam körkütük sarhoşmuş ve bölge polisine göre, o kadar

* Büyük Britanya Emniyet Teşkilatı (Çev. N.)

kötüymüş ki, ya kazara ya da başka bir şekilde, panjur düğmesine basmış, sonra da kollarını terasa uzatacak şekilde yüzüstü düşmüş, öyle diyorlarmış."

Wolf, "Korkunç bir şey bu!" dedi.

"Ben de aynı şeyi söyledim. Arkadaşım bunları anlattıktan sonra bana, rastgele soruyormuş gibi, Amie ile temasa geçmem için önemli bir nedenim olup olmadığını sordu."

"Ee, ne söyledin ona, Davy?"

McLucky ağır bir tonla, "Şey, ona ne söylemem gerektiğini biliyordum tabii," diye konuştu. "Eski bir polis olarak, özel dedektiflik lisansımı kaybetmek istemezdim elbette, bir adam için çalıştığımı, onun bana iyi para verdiğini, Medier'in yerini, nasıl yaşadığını, evinin içini ve buna benzer şeyleri öğrenmek istediğini anlatabilirdim. Müşterim onu aramak, Noel'ini sormak istiyordu diyebilirdim..."

Sessiz kalma sırası şimdi Hadda'ya gelmişti.

"Sanırım buluşup konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Tekrar yaşamaya başladığın o dağ başına gelmemi beklemiyorsun benden herhalde, değil mi?"

"Yarın Carlisle'da olacağım, bunu tekrar yapabilir misin? Ülkeden ayrılmayacaksın bu kez; orasının bir zamanlar İskoçya'nm başkenti olduğunu söylediler bana."

McLucky fazla konuşmak istemiyor gibiydi.

"Pekala, aynı yer, aynı saat. Orada olacağım."

Telefon kapandı.

Hadda da kapadı telefonunu ve bir süre oturup düşündü.

Sonra dosyayı aldı ve açtı. Dosyadaki raporu okuması sadece on dakika sürdü. Trapp boş konuşan bir adam değildi.

Okuması bitince dosyayı çantasına koydu ve büyük bir şişe pahalı parfüm, çok güzel, altın kaplama bir saat ve bir dijital kayıt cihazı çıkardı. Kapıya kadar yürüdü ama bir şey hatırladı ve dolaba gidip raflardan birinde duran bir paketi aldı. Luke Hollins'in Noel hediyesiydi bu ve Hadda eski âdetlere inanarak Noel'den önce açmak istememişti onu.

Trapp ve karısı salonda, yetmişli yılları anımsatacak bir tavırla şömine karşısında oturuyorlardı.

Hadda, "Size dinletmek istediğim bir konuşma var bu kayıt cihazında," diye konuştu. "Sonra da üzücü ve oldukça tedirgin edici bir hikaye anlatmak istiyorum. Ama her şeyin sırası var tabii. Önce şu Noel hediyelerinizi vereyim. Üzgünüm, seninki paketli değil."

Saati Doll'a, parfümü Ed'e verdi ve "Hoop, kusura bakmayın, yanlış hediyeler, insan uzun zaman hapiste kalınca böyle oluyor işte," dedi.

İkisi de güldüler ve teşekkür ettikten sonra paketini açan Hadda'ya baktılar.

Paketten posta kartı büyüklüğünde, çerçeveli bir resim çıktı. Resimde, başında hale olan sakallı ve bir elinde küçük bir ağaç, diğerinde de balta tutan bir adam vardı. Çerçeveye takılı notta şöyle yazıyordu:

Bu adam Aziz Gömer ya da Gummarus. Sana üç ünlü Belçikalı 'nın adını sorarlarsa bu çifte isim işine yarayabilir. Bu aziz ağaç kesicilerin ve mutsuz kocaların hamisidir. Umarım senin için de yararlı olur. LH

Hadda önce hafifçe gülümsedi, sonra da bir kahkaha attı.

Doll, "Ne gülüyorsun öyle?" diye sordu.

"Bir şey yok, sadece dostum rahip aklıma gelince tutamadım kendimi. Ben ona vaaz dinlemekten hoşlanmadığımı söylemiştim. Sanırım o da beni vaazla dindar yapamayacağını anlayınca 'Güldüreyim bari' dedi galiba!"

Durup bir daha baktı resme, soma başını salladı ve "Biliyor musunuz, adam haklı olabilir!" diye ekledi.

4

Alva Ozigbo geleneksel Noel mutluğunu pek hissedemiyor, daha ziyade hastane koğuşlarında gördüğü üzücü manzaralara bakarak içini çekiyor, acı duyuyordu.

Yoğun Bakım bölümüne kadar olan her yer balonlarla, renkli süslerle süslenmişti ve hastane hoparlörlerinden yayılan hafif Noel müziği her yerden duyulabiliyordu. Alva hastaneye vardığında babasına ertesi gün anjiyo yapılacağını öğrendi ve annesi perişan haldeydi. Alva onu bu halde göreceğini biliyordu, çocukluğundan beri hatırladığına göre, Elvira böyle durumlarda çok kötü olur, sanki acıları kucaklayarak olanları engelleyecekmiş gibi davranırdı. Acısını, kederini öyle açık bir şekilde belli ederdi ki, kocası ve kızı, bu gösteriyi film denemesinde yapsa bir Bergmann filminde rol alabilir diye düşünürlerdi.

Babasının ameliyatı iyi geçti ve kan koca Noel'in ertesi günü kendilerine geldiler, kısa zamanda düzelmeye başladılar. Ike Ozigbo önce, sanki doktorlann en kötü hastalar oldukları söylemini kanıtlar gibi davrandı, ama doktoru, Alva'ya, babasının Yılbaşında hastaneden çıkabileceğini söylerken, "Hepimiz onun evine gitmesini istiyoruz!" diye ekledi.

Elvira da, hurafelere inanarak kederlenmesinin amaca ulaştığını görünce eski faal haline geri döndü. Kadm kocasının sağlığını düşünmeye devam ediyordu elbette, ama başta kızının cinsel yaşantısı olmak üzere, başka sorular da beliriyordu kafasında.

Elvira İskandinav depresyonu yaşarken bile, bir erkeğin

telefonla Alva'yı aradığını duymuştu. Arayan Hadda idi ve birincisinde, Alva'nın oradan ayrıldığı günün akşamı arayıp Manchester'e olaysız varıp varmadığım sormuş, birkaç gün sonra yine aramıştı. Alva onunla annesinin duyamayacağı bir yerde konuşmuş, ama daha sonra Elvira'nm davranışlarından sıkıldığını hissetmişti. Hadda bir gün ona telefonda, "Burada annenle beraberim," diye konuştu. "İyilik dile, kötüye hazırlan, en iyisi bu. İçerde hepimiz en iyiyi umut ederiz. Onun için sen de umudunu yitirme. Ama ben büyükanneme yumurta emmeyi öğretiyorum."

Alva ona, "Benim büyükannelerimden hiçbiri İngiliz değildi," diye cevap verdi. "İngiliz büyükanneler hep böyle yumurta mı emerler?"

"Bu bir hizmet durumudur. Dinle, ben sadece demek istedim - ki..."

Ama karşı taraftan gelen bir gürültü nedeniyle Alva onun ne demek istediğini anlayamadı.

"Tekrar et, anlayamadım," dedi.

"Özür dilerim, doktor, radyo açıktı. Bak, hemen gitmem gerekiyor. Kendine iyi bak."

Hadda telefonu kapadı ve Alva bir süre kendi telefonuna bakıp düşündü. Bir an, telefonda duyduğu ve bir tren garında ya da havaalanında yapılan anonslara benzer gürültünün ne olduğunu anlayabilmek için radyo programına bakmak bile geldi aklına. O saatte radyoda böyle bir gürültü yapacak ne olabilirdi ki?

Ama programa filan bakmadı tabii, böyle saçmalıklara ayıracak zamanı yoktu genç kadının.

Ama Hadda daha sonra tekrar aramayınca hayal kırıklığına uğradı Alva, ve bunun nedenini anlamakta zorlandı.

Noel'den iki gün sonra, Elvira iyice sakinleşince, Alva Londra'daki ev telefonuna ulaşıp mesajları dinlemek istedi. Kendisini arama ihtimali olan herkese evde olmayacağını bildirmişti, onun için telefonunda fazla mesaj yoktu, ama bir mesaj dikkatini çekti. Bir gün önce bırakılmıştı.

"Dr, Ozigbo, ben Imojen Estover. Konuşmamızın yararlı ola-

cağını düşündüm. Birkaç gün daha şatoda kalıp, sonra L ondra'ya döneceğim."

Imojen cep telefonu numarasını bırakmıştı ona. Kadm sakin, adeta ifadesiz bif ses tonuyla konuşmuştu, ama adını vermemiş olsaydı bile, Alva onun kim olduğunu anlayabilirdi.

Aiva kadının numarasını kayda alırken, 'Acaba kimin için *yararlı* olacak konuşmamız?' diye düşündü.

O akşam onu aramayı düşündü ama sonra vazgeçti, bunu ertesi gün de yapabilirdi.

Ertesi sabah bulaşıkları yıkayan Elvira'ya yardım ederken, Alva'mn telefonu çaldı.

Ekranda bir Cumbria numarası vardı, arayan kişi ya Hadda, ya da eski karısı olacaktı, telefonu açıp kulağına götürdü. Ama yanılmıştı, arayan Luke Hollins'di.

Alva bahçeye çıktı, hava soğuktu, ama burada annesini pencereden görebilir, o duymadan rahatça konuşabilirdi.

"Dr. Ozigbo, merhaba, babanın nasıl olduğunu sormak için daha önce de aramak istedim ama hiç boş zamanım olmadı. Her şey yolunda mı?"

Alva Noel'den önce onu aramış, rahibe söz verdiği gibi, Cumbria'dan ayrılırken neden haber veremediğini söylemek istemişti.

Alva ona İke'm durumu hakkında bilgi verdikten sonra, rahip, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Orada çok kalacak mısın?"

Alva, 'Annem özel hayatımı fazla kurcalamazsa kalabilirim,' diye düşündü ama bunu ona söylemeden, "Yılbaşına kadar kalmayı planlamıştım," diye cevap verdi.

"Güzel, iyi edersin tabii."

Alva, 'Rahip bana bir şeyler söylemek istiyor, ama bir aile krizi sırasında benimle ilgili olarak çekingen davranıyor,' diye düşündü. Bu durumda, ortada sadece bir tek muhtemel konu vardı.

"Birkstane'de durum nasıl, peder?" diye sordu.

Rahip açıldı ve ona hemen Noel günü Ulphingstonelar'la görüşmesini anlattı.

"Endişelendim ve Noel'in ertesi günü onu evinde aradım,

ama bulamadım. Dün tekrar aradım ama yine evde değildi ve arabası da yoktu orada. Adam evde kapanıp oturacak değil tabii. Bu sabah erkenden gittim, ama ev yine boştu. Ama artık burada olmadığı belli oldu, belki de Noel'den önce bir yerlere gitti."

Alva, "L . m bir öuemi yok, peder," dedi. "Şartlı tahliye kurallarına göre ülke içinde istediği yere gidebilir, buna bir engel yok."

"Evet, bunu anlıyorum, ama giderken şartlı tahliye memuruna ve de polise haber vermesi gerekir diye düşünüyordum."

"Peki, onlara sordun mu bunu?"

Hollins bir an tereddüt etti ve "Şey, hayır," dedi. "Doğrusunu istersen işleri gereksiz yere karıştırmak istemedim. Düşündüm ki, belki sen..."

"Anlıyorum, peder."

Aslında rahip kişisel olarak Wolf'u seviyor, ama diğer yandan, bir din adamı olarak da onunla fazla ilgilenmekten çekiniyordu. Rahibin onu sorununa ortak etme çabası Alva'yı sinirlendirebilirdi belki, ama genç kadm çok sakindi.

Elvira içerde, elindeki fincanı tekrar tekrar kuruluyor, mutfak penceresinden meraklı gözlerde ona bakıyordu.

Alva, 'Hayatımda bir erkek olup olmadığını öğrenmek için ölüyor!' diye düşündü. 'Hayatımda, biri hüküm giymiş bir cinsi sapık, diğeri de evli bir rahip olmak üzere iki erkek olduğunu söylesem rıe yapar acaba?'

Elini kaldırıp kendisini gözetleyen kadına el salladı ve sonra güney-doğu ufkunda henüz yükselmemiş olan sabah güneşine baktı. Saat dokuz bile olmamıştı henüz. Önünde hastane kokuları ve Elvira'nın kurnazca sorularıyla dolu koca bir gün vardı. Gökyüzü bulutsuzdu. Derin bir nefes alıp soğuk havayı içine çekti ve zihninin temizlendiğini hissetti.

Otoyol trafiği bu saatlerde henüz pek yoğun olmazdı ve birkaç saatte Cumbria'ya gidebilirdi. Ama ne yapacaktı orada?

O sırada Hollins, "Hey, Dr. Ozigbo, hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Evet, özür dilerim. Dinle peder, öğleye doğru oralarda olacak mısın? Belki oraya gelebilirim..."

"Harika. Çok iyi olur."

Alva ona, *'Neden çok iyi olur?'* diye sormak isterdi, ama bunun uygun olmayacağım biliyordu.

"Pekala, o halde görüşürüz," diyerek telefonu kapadı ve mutfağa girdi.

"Anne," dedi, "bugün ziyaretleri atiasak olur mu?"

"Olmaz elbette, yavrum. Senin de dinlenmeye ihtiyacın var. Yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

"Arabama atlayıp eski bir arkadaşımı görmeye gitmek istiyordum."

Annesi meraklanmamış gibi, sakin bir ifadeyle, "Tanıdığım biri mi?" diye sordu.

"Sanırım bütün eski arkadaşlarımı tanırsın sen, anne."

Annesi gülümsedi ama fazla üzerine gitmedi.

Annesi, onun söylediğinden daha fazla bir şeyler olduğundan şüpheleniyor, ama bunu romantik olarak yorumluyordu. Kadın onun bir erkekle bulaşacağını, bir ilişki yaşadığını düşünüyordu.

Alva annesine sarıldı ve "Tamam, babama selamlarımı söyle," dedi. "Bu akşam dönerim, ama akşam yemeğine bekleme beni."

Arabasına atlayıp evden uzaklaşırken birden kendine izin verdiği için suçluluk duygusu hisseder gibi oldu. Öğrenciliğinde, ortak duyguların çoğu zaman mantıksız kaynaklarını anlamanın, onları hissetmeye engel olmadığını idrak etmek onda hayal kırklığı yaratmıştı. Bunu babasına söylediği zaman, adam bir kahkaha atmış ve "Dişçilerin de dişi ağrır kızım," demişti.

Alva o anda. 'Kardiyologlar bile kalp krizi geçirirler,' diye düşündü.

Suçluluk duygusunu bir yana bıraktı ve ara yoldan otoyola çıkarken bütün dikkatini trafiğe verdi. Ama çok geçmeden, trafiğin rahat olacağını düşünürken hata yaptığını anladı, belki herkes onun gibi düşünmüştü. Oraya iki saatte varabileceğini düşünürken, bu süre üç saate çıktı ve Alva bu sürede, oraya neden gittiğini sordu kendine.

Terapilerinde aradığı kapsamlı dürüstlüğü bırakmamaya çalışırken, sistematik olarak tüm motivasyon kaynaklarını listeledi.

Önce profesyonel açıdan baktı olanlara: Bir hastayla ilgilenme; toplumla ilgilenme; Luke Hollins'in yardım talebi ve imojeıı Estover'm onunla konuşma talebi vardı bu listede.

Sonra kişisel olarak ele aldı durumu; işleri karıştırma korkusu; Hadda'ın ona pislik atma duygusuyla sinirlenmesi; çözemediği karmaşık konular karşısında öfkeye kapılması ve annesinden ve hastane ziyaretinden kaçma ihtiyacı duyması vardı burada.

İşte hepsi bu kadardı ve kendine karşı bundan daha dürüst olamazdı herhalde.

Fakat üniversitedeki hocasının söylediği gibi, tam dürüstlük bir bodrumu temizlemeye benzerdi. Bütün pislikleri toplayıp arka bahçeye koyduğunda, işi çok iyi yaptım diye kutlayamazdm kendini. Tekrar bodruma inmek ve beton zemini kazmak gerekirdi.

Alva da kazdı. Bulacağı bir şeyler olduğunu zaten biliyordu. Bir şey o kadar bastırılmıştı ki, bunun hayal gücünün eseri olmadığından emin olamazdı, çocukluğunda divanın altında timsah olduğu korkusuyla bacaklarını altma alarak oturuşunu, Elvira'mn İsveç peri masalları arılatırken söylediği, bahçedeki dev ya da cüceleri hatırladı. Bunlar gerçek olmayan şeylerdi ama onun korkusu gerçekti ve sonunda onlardan ancak, onları gün ışığına çıkarıp, kuruyup büzülmelerini görerek kurtulabileceğini anladı.

Şimdi de bunu denedi. Onu bulması uzun sürmedi, bunun nedeni, onun derine gömülmemiş olması değil, nereyi kazacağını bilmesiydi. Ve işte, oradaydı o, onun yüz-değiştiren gülümsemesiyle ilgili o şeylerin, uyanık olduğu için kendini övdüğü o tehlikeli çekiciliğin altında gizliydi.

Saçmalık, uydurma olmaması için yüksek sesle konuştu Alva.

"Kuzeye, Birkstane'e gitmemin iyice bastırılmış olan nedeni şu: Ben cinsel olarak Wolf Hadda'va bağlandım."

Şimdi bu duygusunu gün ışığına çıkarıp test edebilirdi.

Ama bu duygu büzülüp kurumuyor, yok olmuyordu.

Lanet olsun, diye söylendi, ama paniğe kapılmasına gerek yoktu! Böyle şeyler oluyordu, ama genelde ters yönde olurdu. Dürtülerinin yara izleri taşıyan, psikolojik olarak hasarlı ve ahlaki yönden itici olan bir adama doğru yoğunlaşmış olması her açıdan garipti, sapıklıktı. Ama insanlarda sapıklık, anormallik olmasaydı o da işsiz kalırdı.

Simon Homewood ona karşı duyduğu hislerini nasıl kontrol altına aldıysa, o da aynı şeyi yapabilirdi.

Tüm bu düşüncelere daldığı için zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi ve yol üzerindeki Cumbria levhasını görünce kendini toparladı.

Yıllar önce burada nelerin nasıl başladığını bilmiyordu, ama tüm yolculuklar şu ya da bu şekilde dairesel olurdu. Hiçbir zaman, daha önce bulunmadığımız bir yere varmazdık.

Kendi kendine, 'Hadda nerde şu anda?' diye sordu Alva.

Ve nereye gittiğini sanıyordu bu adam?

Sol sinyalim yaktı ve otoyoldan ayrılmaya hazırlandı.

5

McLucky geç kalmıştı.

"Lanet olası trenler, hiç zamanında gelip gitmezler!" diye söylendi.

Hadda, "Aldırma," dedi. "Ben de yalnız geldim buraya. Şartlı tahliye memurum Noellerimizi nasıl geçirdiğimiz konusunda konuştu durdu."

McLucky, "Her neyse, geldik işte," diyerek yorgun bir ifadeyle oturdu.

O sırada salon kapısı açıldı ve genç, güzel bir garson kız elinde bir tepsiyle içeriye girdi.

Hadda, "Sana bir İskoç viskiyle füme somonlu sandviç ısmarladım," dedi.

"Ben de sana herkesle yemek yemem demiştim, değil mi?"

"Gevezeliği bırak, yoksa garson kız tartışan iki sevgili sanacak bizi, dostum."

"Sana bir parmak işareti yapsam kızcağız tatmin olur mu acaba?"

"Bana sorarsan mutlu sonlardan hoşlanan bir kıza benziyor, o zaman belki de bana bir öpücük verirsen sevinir.

McLucky onun bu lafına yine gülmedi ama yüzünde rahatlamış gibi bir ifade belirdi ve garson kız içkilerini ve tabaklarım masaya bırakınca içkisinden bir yudum aldı.

"Pekala, kiminle içki içeceğim konusunda o kadar seçici değilimdir," dedi. "Sağlığına. Evet, şimdi gelelim cevaplara."

Hadda, "Evet, İspanya'ya gittim," dedi. "Evet, Medler'i gördüm. Ama hayır, onu öldürmedim."

McLucky, "Tanrım!" dedi.

"Sordun, söyledim."

"Ashnda sormadım. Bense senin buraya rahip dostunla beraber geleceğini ve onun da, senin Noel tatilinde ülkeden ayrılmadığına dair İncil üzerine yemin edeceğini düşünüyordum. Nasıl becerdin bu lanet işi? Senin için seyahat kısıtlamaları var sanıyordum."

"Var zaten. İzin almam gerekirdi. Sorsaydım tabii."

"Fakat pasaportun... adının yasaklı kayıtlarında olması gerekirdi.."

"Kayıtlarda, Gioucestershire'li, karısı ölmüş Bay Wally Hammond'un altmış yaşlı insanla bi rlikte Flamenco Oteli'ne tatile gittiği görünüyordu. Böyle şeylerin nasıl ayarlandığım bilen bir arkadaşım var. Belki de tahmin etmişsindir, adam bir kriket hastası."

McLucky bir şey anlamamış gibi, boş gözlerle baktı ona ve "Bana neden anlatıyorsun bütün bunları?" diye sordu.

"Çünkü seni gerçekleri anlattığıma inandırmanın tek yolunun bu olduğunu sanıyorum. Noel akşamı geç bir saatte Medler'i görmeye gittim, karısı İngiliz Kilisesine, gece yarısı ayinine gitmişti. Onunla uzun bir sohbet yaptık. Saat gece yarısından sonra yaklaşık yanmda, onu daha üzgün ve umarım biraz daha akıllı bir adam olarak orada bırakıp çıktım. Ben giderken sağdı ve iyiydi. Ama çok sarhoştu. Ve olanlardan anladığım kadanyla, sonradan daha da sarhoş oldu Mutlu musun şimdi?"

"Mutlu muyum? Şaka yapıyor olmalısın."

"Hâlâ kuşkuların mı var yani? Şu bana getirdiğin, Estover'la Nutbrown!ar'm Pointers'daki konuşması olan bandın kafanı temizlediğini sanıyordum."

McLucky, "Evet, o bant iyi ama yine de ikna edici sayılmaz," dedi. "Orada sadece senin ne olabileceğin belirtiliyor. Beni endişelendiren şey ise, senin gerçekte ne olabildiğin!"

Hadda portakal suyundan bir yudum aldı ve "Tamam," dedi.

"Neden bunun ne kadar tatmin edici olduğuna bakmıyorsun? Ben şimdi gidip Sneck'in araçta iyi olup olmadığına bakacağım. Bunu dinleyip bitirdiğin zaman bana bir telefon et."

Hadda bunu söylerken masanın üstüne, kulaklığı da olan bir dijital kayıt cihazı bıraktı.

McLucky bir an alete kuşkuyla baktı, sonra alıp kulaklığı kulağına taktı ve çalıştırdı. Hadda kalkıp bastonuna dayanarak kapıya doğru yürüdü ve koşup ona kapıyı açan garson kıza gülümseyerek teşekkür etti.

Otoparkta Defender'ın arka kapağını açtı ve Sneck'e, "Dışarı," dedi.

Köpek uyandı, biraz düşünmek ister gibi esnedi ve sonra arabadan aşağıya atladı. Hadda arabayı kilitledi, otoparkın kenarına gitti ve bir parkın çimlerini çevirmiş olan alçak duvarın kenarına oturdu. Sneck duvardan atlayıp yaşlı bir ağacın dibinde aıka bacaklarından birini kaldırdı, sonra dönüp sahibinin ayaklan dibine uzandı ve yine uyudu.

Hadda bastonunun topuzunu kavrayıp çenesini ellerine dayadı, o da gözlerini kapadı ve Noel Akşamı Amie Medler'le karşılaşmasını düşünmeye başladı.

6

Medler in şoku atlatması bir iki dakika kadar sürmüştü. Hadda onun işini kolaylaştırmak istemiyordu elbette. Medler'in karşısındaki bir sandalyeye oturdu ve eski polisin kafasından geçenleri okumak ister gibi, gözlerini onun yüzüne dikti. Bir süre sonra baltasını uzattı ve konyak şiıesini eski polise doğru hafifçe itti.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacın var," dedi.

Medler boğuk bir sesle, "Lanet olsun, var tabii," diye konuşlu. Seni orada, elinde o kahrolası baltayı sallarken görünce kalp krizi geçirmediğime şaşırdım."

"Bunu yapamazsın dostum, önce konuşacağız."

Medler bardağını başına dikip içkisini bitirdi, sonra yine doldurdu ve Hadda'ya baktı.

"Sen istemez misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben araba kullanıyorum."

Doğal cevap ve içkinin etkisiyle kendini toparlamış görünen Medler, daha güçlü bir sesle konuşarak, "Nasıl buldun beni?" diye sordu. "McLucky ile değil mi?"

"Olabilir."

"Bir şeyler olduğunu biliyordum zaten. Bize hiçbir tesadüfe güvenmeyin denir, ilk derstir bu."

"O halde neden görüşmeye devam ettin onunla?"

"Bilmiyorum. Belki de memleket özlemi yüzünden. Sanırım eski günlerden tanıdığım bir yüzü gördüğüme sevinmiştim. Han-

gi yüz olursa olsun[1] Beni bir zamanlar, adam sayıldığım günlerde tanımış olan biriyle konuşmak istedim herhalde."

Hadda vahşi bir ifadeyle ve alaycı bir sesle, "İyi, dürüst bir polisken!" dedi.

"Bu doğru! Ben öyleydim. Tamam, birkaç yolsuzluk yaptım, biraz içki içtim, ama sadece istediğim yere varabilmek için yaptım bunları."

"Yani burası gibi yerlere varabilmek için, değil mi?"

"*Hayır!* Bir sonuca varmak için demek istedim. Büyük bir balık yakalamak için birkaç küçük oyun oynamanın zararı olmaz diye düşündüm. Yola devam ederken birkaç yolsuzluk yaptıysam bile bu benim kredimi artırdı, tamam mı? Yapma, Sir Wilf. sen çok zengin bir adamdın. Tamam, bilmeden bazı işlere karışmış olabilirsin, ama o kadar parayı da ellerini çok temiz tutarak kazanmış olamazsın."

Hadda duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ona ve "Yani sen şimdi başıma gelenleri hak ettiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

Medler başını iki yana salladı ve "Hayır, tabii ki bunu söylemek istemiyorum," diye cevap verdi. Gülmek istedi ama yapamadı. Sonra, "Fakat sana garip bir şey söyleyeceğim," diye devam etti. "Bir yerde, başına gelenler senin kendi hatan yüzünden geldi. İronik bir şey bu, tıpkı Yunan trajedisindeki gibi. Bu seni şaşırttı, değil mi? Ben sandığın kadar aptal bir adam değilim, benim de kafam çalışır, dostum."

Hadda öne doğru eğildi ve sert bir sesle, "Ben buraya senden lanet bir eleştiri dinlemeye gelmedim, Medler," diye konuştu. "Bana sadece neler olduğunu anlat. Ve hızlı anlat. Güzel Tına ayinden döndüğü zaman burada olmak istemiyorum."

"Endişelenme, bildiğim kadarıyla o birkaç saat daha dizlerinin üzerine çökmüş olarak duracaktır. Ama anlatıyorum işte, dmle..,"

Medler içkisini bitirip tazeledi. Kendini toparlamış gibiydi ve durumu kontrol altma aldığını düşünmeye başlamıştı. Hadda onun ne düşündüğüne aldırmadı. Adamın bu hayaline kolayca son verebilirdi.

"İçki istemediğine emin misin? Pekala, dinle o zaman. Olay bize gelen imzasız bir e-posta mesajla başladı, InArcadia adlı web sitesinde Sir Wilfred Hadda ile ilgili filme bakmamızı söylüyordu bu mesaj. InArcadia adlı web sitesini biliyorduk. Akıllı hergelelerdi onu işletenler. Siteye ancak gizli şifrelerle giriiebiliyordu, oraya girmek zor bir işti yani. Onu zamanla çözecektik tabii, ama seninle ilgili bu ihbar gelince işimiz kolaylaştı. Onu çalıştıranları bulamadık - adamlar dünyanın her yerinde olabilirlerdi - ama yaklaşık yirmi bin müşteri kredi kartı kaydı bulduk."

"Yirmi bin ha!"

"Lanet bir buzulun sadece tepesiydi bu. Dünyada pek çok sapık var, dostum. Her neyse, o kredi kartlarını araştırırken birkaçının da senin şirketine ait olduğunu bulduk. Bu bilgiler ve e-posta ihbarıyla, daha yakın bir araştırma için izin almamız kolay oldu. Araştırma çok gizli olacaktı, sen önemli bir adamdın."

Hadda, "Hah, çok gizli ha!" diye söylendi. "Bütün medya üzerime çullandı. Buna dayanamadın, değil mi, Medler? Büyük olaydı bu, bütün dünyanın başannı tanımasını istedin, değil mi?"

Eski polis başım hızla iki yana salladı.

"Yanılıyorsun, Hadda. Senin gibi çok iyi avukatları olan adamları izlerken, emin olana kadar çok dikkatli davranırız. Ben küçük rütbeli bir polis olarak, kurallardan ayrılmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ortalığın karışmaya başladığını gördükten sonra daha da dikkatli oldum."

Hadda adamın bu konuda yalan söylemek zorunda olmadığım düşündü. Bu işin başında ilk günlerden beri başkaları olabilirdi...

"Evet, ama ortalığın karışmasından sen de zevk aldın, değil mi?"

"Neden almayayım? Senin gibi zenginler herkesi kıskandırır, sinirlendirir. Parasızlar senin gibi ünlülerin rahatsız edilmesinden memnun olurlar tabii. Ben de senin bilgisayarında o pisllkleri bulunca bu davanın bana zararı dokunmayacağını düşündüm."

Hadda, "Hemen kararım verdin, değil mi?" diye sordu. "Büyük bir dava yakaladığını düşündüğün zaman, bir insanın suçu

kanıtlanana kadar masum kabul edilmesi kuralı geçersiz olur, öyle mi?

Medler yine güldü ve başım iki yana salladı.

"İşte yine yanıldın, Sir Wilf... Pardon, Bay Hadda. Sana anlatmak istediğim ironi buydu işte. Eğer öyle davranmasaydın, eğer beni iki kez yumruklamasaydın ve kaçarken kaza geçirip hastanelik olmasaydın, şimdi ne durumda olacaktın, biliyor musun? Karayipler'deki villanda içkini yudumluyor ve kumsalda Noel hindini yemekte olacaktın!"

"Ne demek istiyorsun sen, lanet herif?"

Medler birden canlanır gibi oldu ve "Sana iyi polis olduğumdan söz ediyorum, bayım," diye devam etti. "Bana verilen para karşılığında benden istenen işi yaptığımdan bahsediyorum. Biz kanıtları değiştirme konusunda çok ustayızdır ve bunu sadece, senin gibi zengin hergelelerin, savunmaları için bir yıllık polis bütçesinden daha fazla para harcamaya hazır olduklarım bildiğimiz için yapmayız. Bunu hem zenginler, hem de fakirler için yaparız, çünkü doğrusu budur!"

Hadda pek çok konuda hazırlıklı gelmişti buraya, ama onun ahlak dersine, hakaretlerine dayanamazdı. 'Adam hâlâ polismiş gibi konuşuyor!' diye düşündü.

Ama Medler'in yüzüne bakınca, oradaki üstünlük, alaycı gibi görünen ifadenin değiştiğini, adamın gerçek durumu anlamaya başlar gibi olduğunu hissetti. *

Medler yüzünü ovaladı ve yorgun bir tavırla, "Evet, işte böyle Bay Hadda," diye devam etti. "Eğer uslu dursaydın, masum olduğunu ısrarla söyleseydin, olayı rahatça inceleyip soruşturmamıza izin verseydin, sanırım bir hafta ya da biraz daha sonra, medyaya bir açıklama yapacak ve Sir Wifred'e iftira edildiğini, bazı kişilerin onun adını lekelemeye çalıştığını ve özgür, temiz bir adam olarak serbest bırakıldığım söyleyebilecektim."

Eski polis içkisini tazeledi ve ziyaretçisine baktı, gözlerinde kötü niyetli parıltılar vardı.

"Ama sen uslu duramazdın, değil mi? Şehrin hareketli adamı Wolf Hadda rahat duramazdı. Bana saldırmak ve kaçmak zorun-

daydın ve birden her *şey* değişiverdi işte. Hakkında bir sürü söylenti ve peşinde seni tökezlemek isteyen bazı kişiler vardı, doğru dürüst avukat bile bulamadın. Böylece senin gibi, olay da buza bırakıldı. Ölmek üzere olan biriyle uğraşmamıza gerek yoktu, ortada dolaşan bir sürü sapık vardı zaten Aslında o günlerde InArcadıa iie ilgili tüm para işlemlerini izlerken işler iyice kızışmaya başlamıştı."

Wolf Hadda birden uzanıp konyak şişesini kaptı, dudaklarına kaldırdı ve uzun bir yudum aldı Sonra durdu ve şişeyi villa duvarına fırlatmamak için zor tuttu kendini. *Şişeyi* yavaşça masaya bıraktı ve "Ee, masum olduğumu ne zaman anladın, Bay Medler?" diye sordu.

"Bir ay kadar sürdü bunu anlamam. Medyanın büyük kısmı senin davana olan ilgisini yitirmeye başlamıştı ve bu nedenle, şefim senin davanla ilgili bir güncelleme raporu isteyince şaşırdım. Onunla beraber dosyanı yeniden inceledik, ona bu davanın artık medyanın ve halkın ilgisini yitirdiğini, yapacak daha önemli başka işlerim olduğunu söyledim, ama bana bunun kendi fikri olmadığını ve bu konuyla ilgilenenler olduğunu söyledi. Bu ifade politik veya güvenlik ya da her ikisi için bir şifredir. Bir yerlerde birileri, senin küçük kızlara sapıkça fikirlerle yaklaşıp yaklaşmadığını gerçekten merak ediyor olmalıydı. Kim olabilirdi bu kişi, bu konuda bir fikrin var mı, Bay Hadda?"

Medler kendini toparlamış, yine eski günlerdeki gibi, kendini beğenmiş polis ifadesiyle konuşmaya başlamıştı. Ve eski haliyle yine gerçekleri eşeleyecek, seçenekleri tartacak, yeni fırsatlar arayacaktı.

Wolf baltasını birden şezlongun koluna, Medler'in bileğine iki üç santim mesafeye indirince, adam öyle hızlı sıçradı ki, elindeki içki bardağı taş karo zemine düşüp paramparça oldu.

"Aman Tanrım! Neden yaptın ki bunu? Bileğimi kesebilir, elimi koparabilirdin!"

"Benmıle oyun oynamaya devam edersen, bileklerinden daha önemli şeyler düşünmek zorunda kalacaksın, Medler. Seninle sohbet etmeye gelmedim buraya, bana sadece olanları anlat!"

"Tamam, tamam, sadece biraz sakin ol!"

Medler içki şişesini aldı ve uzun bir yudum çekti.

"O zaman, o şekilde davranmasaydın, uslu dursaydın ne yapmam gerekiyorsa onu yapmak isterdim. Dava notlarına ve kanıt dosyasına uzun uzun baktım, tekrar inceledim onları. İşin başında her şey oldukça normal görünüyordu, ama biraz daha derinlere inince burnuma pis kokular gelmeye başladı."

"Yani iftiraya uğradığımdan kuşkulanmaya mı başladın? Neden?"

"Aradığım bazı örnekler vardı. Böyle şeyler daha önce de olmuştu, anlarsın. O hergelenin bilgisayarına birkaç pis resim indirip, o domuzlara da isimsiz bir ihbarda bulunmayı düşünen eski, işten atılmış elemanlar, ihanete uğramış eşler, hatta babadan intikam almayı düşünen çocuklar bile olabilirdi işin içinde. Bunları bulmak çoğu zaman kolay olabilir. Ama senin olayında mesele biraz daha karmaşık görünüyordu. Bunu yapan, işini çok iyi bilen biriydi. Yaklaşık bir hafta kadar uğraştım bu işle, ama sonunda çözmeyi başardım."

Hadda öfkeli bir ifadeyle, "Tamam, kutlarım seni," dedi. "O halde neden üstlerine gidip fikrini söylemedin, neden açıklama yaparak adımı temize çıkarmadın?"

Medler acı bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı ve "Oh, inan bana, yapacaktım bunu," diye devam etti. "Ama önce - buna güleceksin - bana saldırdığın için sana bir ders vermek geldi aklıma. Tamam, bana iki kez saldırdın, dudağımı patlattın, ama bu cezayı da hak etmemiştin aslında."

"Çok duygulandım. Ee, sonra ne yaptın?"

"Senin avukatın olacak şu lanet Toby Estover'ı görmeye gittim. O zaman hâlâ senin avukatındı yani. O hergele eski karını becerdiğim açıklamadan önceydi bu görüşme. Özür dilerim. Onunla konuşmak ve bu işin arkasında kimin olduğu konusunda bana bir ipucu verip veremeyeceğini anlamak istemiştim sadece. Ama ne oldu, biliyor musun? Onun ofisine girdikten iki dakika sonra, başka yere bakmama gerek olmadığını anladım. Neler olu-

yorsa olsun, sorunu kim başlatmış olursa olsun, Bay Toby Estover girtlağına kadar batmıştı bu işe!"

Medler bunu söyledikten sonra Hadda'ya baktı, ama bu kez yüzünde kötü değil, bir acıma ifadesi vardı.

"Yapma, Hadda. Bunu düşünmek için yıllar süren zamanın oldu. Bir şeylerden kuşkulanmış olmalısın sen de."

Hadda, "Şüphelendim tabii... Pek çok kişiden şüphelendim," diye söylendi. Sonra derin bir nefes aldı ve "Demek senin o süper hassas burnun kokuyu aidi, Estover'm işin içinde olduğunu anladın," diye ekledi. "O zaman ne yaptın peki?"

"Elimde kanıt olmadan ne yapabilirdim ki? Ancak onun küçük oyununu anladığımı ve bu nedenle kendisiyle konuşmak istediğimi ima ederek oturdum orada. O sırada suçunu itiraf etmesini ve onu tutuklamayı istiyordum sadece! Estover, Mast ve Türbery, poliste pek çok insanın nefret ettiği isimlerdir. Onların çok kazanan şirketini baltalayabılirsem aym polisi seçilebilirdim. Adam bana rüşvet teklif eder gibi imalı konuşmaya başlayınca, ellerimi ovuşturdum, suçuna rüşveti de ekleyebilecektim."

Hadda, "Ama sonunda sana öyle bir teklif yaptı ki, fikir değiştirdin," dedi.

"Tam olarak öyle olmadı. Yani hemen öyle olmadı. Orada yarım saat kadar oturdum, aslında onun aleyhine olacak hiçbir şey bilmediğim halde, çok şey biliyormuş gibi, imalı konuştum ve ertesi gün tekrar görüşmeye karar verdik. Ben elbette gereken önlemi aldım ve üzerime dinleme, kayıt cihazı taktım. Adam açıkça rüşvet teklif ettiği zaman konuşmasını banda almak istiyordum tabii."

Hadda alaycı bir ifadeyle, "Demek hâlâ dürüst polis gibi düşünüyordun ha?" dedi.

"Evet, şaşırtıcı ama öyleydim. Fakat benim peşimde de binleri vardı. Masamda oturmuş raporumu hazırlamaya çalışırken, şefim yanında bir adamla geldi ve 'Bu Bay Wesley, seninle Hadda davasıyla ilgili konuşmak istiyor. Elinde gerekli izin var,' dedi ve gitti."

Hadda kaşlarını çatıı ve "Wesley mi?" diye sordu. "Nasıl bir adamdı bu?"

"Özelliği olmayan biriydi, yaşı elli de olabilirdi yetmiş de. Kırlaşmış kahverengi saçları dökülmeye başlamış, seyrekleşmişti. Yaklaşık bir altmış beş boyunda, zayıf, mavi gözlü, küçük çeneli, bazt ¿ereksız gülümseyen, şık giyimli bir adamdı. Yumuşak sesle, oldukça güzel konuşuyordu, Doğu Anglia'dan olabilirdi."

Wolf, "Özelliği olmayan bir adam olarak oldukça etkilemiş seni," dedi.

Medler omuz silkti ve "Adamın söylediklerini duyunca onu tekrar görmek isteyeceğimi anladım. Sen ne düşünüyorsun? Tamdık geldi mi sana bu adam?"

Hadda onun, o süper-hassas burnunu hâlâ kaybetmemiş olduğunu düşündü.

"Olabilir," dedi "Peki, ne söyledi sana bu Bay Wesley?"

"Ona neler olduğunu, Estover'dan kuşkulandığımı söyledim. O da bana, yaptıklarımı başka kişilerin bilip bilmediğini sordu. Şefimin biraz bildiğini, başka kimsenin haberi olmadığım söyledim. Bana bu şekilde devam etmemi, Estover rüşvet teklif ederse, en çok ne verebileceğini anlamaya çalışmamı söyledi. Ama ona bilgi vermeden harekete geçmeyecektim. Bu konuda hiçbir yazılı belge olmayacak, bilgisayarıma da hiçbir şey girmeyecektim. Ona, 'Seninle nasıl temasa geçeceğim peki?' diye sordum. Gülümsedi ve 'Sen o konuyu düşünme,' dedi."

"Daha sonra bu konuyu şefinle görüşmedin mi yani?"

Medler omuz silkti ve "Kolayca tartışılacak bir adam değildi o," diye cevap verdi. "Onu yakından tanırsan anlarsın bunu. Her neyse, Estover'la tekrar buluştum. Benimle anlaşmaya çalışmak isteyeceğim hemen anladım. Senin hakkında konuşmaya başladı ve en son hastane raporunu gösterdi. Raporda senin kötü durumda olduğun yazıyordu, ölebilirdin. 'Ölene zarar veremezsin,' dedi, 'o halde sağ olana neden zarar veresin ki?' Sanırım beni yumuşatmaya çalışıyordu. Ama hâlâ, 'İşte sana on bin sterlin, çeneni kapalı tutarsan şenindir,' demiyordu."

Hadda, "On bin mi? Bu evi on bin ile almadın herhalde, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, şu özelliği olmayan Bay Wesley'in söylediği gibi, rakamı artırmaya çalıştım."

Medler bunu söylerken, o anın tadını tekrar çıkarıyormuş gibi gülümsedi.

"Birden ayağa kalktım ve 'Umarım bazı vaatlerle beni yoldan çıkarmaya çalışmıyorsunuz, Bay Estover, eğer öyle düşünüyorsanız, bir avuç gümüş için adımı lekelemek istemeyeceğimden emin olmalısınız,' dedim. O zaman bana, 'Bir avuç altma ne dersiniz?' dedi ve şaka yaptığım belirtmek için güldü. Ona, 'Altını ne yapayım? Ben basit ihtiyaçları olan bir adamım. Bütün arzum, yeterince, çalışıp emekli olarak, güneşli İspanya sahillerinde bir yere yerleşmek.' dedim. Sonra tekrar görüşmek istediğimi, ona telefon edeceğimi söyledim ve ayrıldım ondan."

Hadda, "Ve onun yanından ayrıldıktan sonra bir araba yanaştı ve Bay Wesley seni arabayla biraz dolaşmaya davet etti, değil mi?" diye sordu.

"Vay canına! Arabanın bagajında miydin yoksa sen? Dediğin doğru, adam kayıt cihazım aldı benden, ama dinlemedi, sanki konuşulanları biliyor gibiydi. Bana gerçekten Ispanya'da yaşamak istediğim bir yer olup olmadığım sordu, ben de birkaç yer adı söyledim. Ispanya'daki emlak piyasasını izlerdim. Sahip olmak istediğim evler hep benim mali gücümü aşıyordu, ama banka krizleri devam ederken, İspanya'da yaşayan ve banka kredilerini ödemekte zorlanan bizim vatandaşların evlerini ucuza devredeceklerini biliyordum. Bu ev konusunda bilgi almıştım. Hayallerimin eviydi bu, ama yarı fiyatına verseler bile alamazdım bunu. Ama Wesley bana, 'Bu evi Estover'a göster ve bu konuda ona danışmak istediğini söyle,' dedi."

"Sen de bir sonraki buluşmanızda bunu yaptın elbette."

"Evet, ertesi gün buluştuk, ama bu kez ofisinde konuşmadık. Ona nehir kenarında randevu verdim. O da benim kadar dikkatliydi. Üzerlerimizde dinleme cihazı olup olmadığım anlamak için birbirimizi yoklarken birileri bizi görse, mutlaka o biçim sanırdı!

Ona villanın resmini ve bilgileri gösterdim ve ne düşündüğünü sordum. Bunun güzel bir yatırım olacağını ve fiyatının ne kadarı için para aradığımı sordu. 'Hepsi için ve ayrıca bakım ve diğer harcamalar için de para lazım,' dedim."

Medler durup ona baktı. Hikayesinin etkisinden zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Hadda baltasını hafifçe salladı ve "Lanet olasıca! Anlat şunu artık!" diye homurdandı.

Medler bir yudum konyak aldı ve "Özür dilerim," dedi. "Adamın itiraz edeceğini sandım, ama kılı bile kıpırdamadı. Bu işi kendisinin halledeceğini söyledi. Evi benim adıma satın alacak, ayrıca bakım için de yeterince para sağlayacaktı."

Hadda, "Böyle mi oldu yani?" diye sordu. "Bir şey bilmediğin halde çok şey almışsın."

Medler tedirgin olmuş gibi bir ifadeyle, "Estover, 'Garanti isteriz. Geri dönüş yok. Ne olursa olsun dönmek yok,' dedi," diye ekledi.

Hadda baltanın ağzına hohlayıp demiri parlatarak, yumuşak bir ifadeyle, "Ee, o zaman ne yaptm peki?" diye sordu.

"Benden istediği bir şey vardı; birisi yeniden ayrıntıları incelemeye kalkarsa, hiçbir açık vermeyecek, her şeyi sıkı bir şekilde ayarlayacaktım."

"Sonra ne oldu?"

"Tokalaştık ve ayrıldık. Daha sonra Wesley ile buluştuk, bana birkaç gün beklememi, konu hakkında kimseyle konuşmamamı söyledi. Hafta sonunda ofisime geldi ve Estover'la işbirliği yapmam konusunda karar alındığını bildirdi. 'Bu da ne demek oluyor?' diye sordum. Adam büyük bir soğukkanlılıkla, 'Estover villayı satın alacak ve sonra sana devredecek demek oluyor' dedi. 'Ondan sonra Estover'ı dinleyecek ve Hadda'nm suçlu görünmesi için elinden geleni yapacaksın.' Ona yolsuzluk davasının ne olacağını sordum."

"Senin o davayla ne işin var? Yolsuzluklar Bürosu'nun işiydi o."

Medler sınttı ve "Evet, onlar seks konusuyla değil, parasal

konularla ilgileniyordu," diye devam etti. "Ama bu adamlar Yolsuzluklar Bürosu sana saldırmadan önce, senin adının pomo davasıyla kirletilmesini istediler. Mantıklı bir yol bu."

"Demek öyle! Peki, Bay Wesley ne dedi o zaman?"

"Bana kendi işime bakmamı ve ömür boyu mutlu yaşamamı söyledi."

"Demek böyle dedi ha? İlginç bir ifade doğrusu! Sen de onlara, 'Pekala, güneşli bir yerde yaşamak için ruhumla, bedenimle sîzinim,' dedin öyle mi!"

"Hayır, lanet olsun, öyle demedim tabii! Dinle, bana inanmak zorundasın, Hadda. İşlerin bu hale gelmesi hiç hoşuma gitmedi ve bunu da açıkça söyledim."

Hadda sakin bir ifadeyle, "Ee, tam olarak ne söyledin bakalım, Amie?" diye sordu.

"Onlara yolsuzluk, sahtekarlık konusunun başka bir şey olduğunu söyledim - o zaman sen ve senin gibi finans konusuyla uğraşan tüm diğer zengin işadamları şüphe altındaydı zaten - ama diğer konuda, masum bir adamın üzerine pislik atmanın doğru olmadığını anlattım."

Hadda, "Bu konuda böyle düşünmene sevindim, iyi adamsın," dedi. "Pek şu senin Bay Wesley ne dedi buna?.."

"Senin nasıl olsa öleceğini ve ölü adam>n üstüne toprak ya da pislik atılmasının fark etmeyeceğini söyledi. Yine söylediğine göre, Estover hapse girmeyip dışarıda kalırsa onlar için çok daha yararlı olacaktı. 'Yani boşuna mı yaşandı bunlar?' diye sordum. Adam güldü ve 'Boşuna olur mu?' dedi. 'Sen bu işten güzel bir villa kazandın, öyle değil mi? Gevezelik de yapabilirdin tabii, ama o zaman da erken emeklilik seçeneğin olamazdı.' O durumda ben ne yapabilirdim ki?"

Medler bunu söylerken yalvanr gibi baktı Hadda'ya, ve o da 'Bu hergele berbat haline acımamı bekliyor bir de benden!' diye düşündü.

"O adama cehenneme gitmesini söyleyebilirdin, ama sen bana iftira, pislik atan Estover ve yanındakileri korumak için onlardan büyük bir rüşvet almayı kabul ettin. Bu yetmezmiş gibi, işin daha

sonra açığa çıkmaması için, ayrılmadan önce bütün delilleri de kararttın, değil mi?"

Medler bir an için itiraz etmek ister gibi baktı ona, ama sonra omuz silkti ve "Haklısın, aşağı yukarı öyle oldu," diyerek söyleneni kabul etmiş göründü. "Önce davanın gidişatı hoşuma gidiyordu, ayrıca uzun yıllar bu pis işte çalıştıktan sonra, ayrılırken elime iyi bir şeyler geçmesini de istedim tabii."

Bunu söylerken adeta meydan okur gibi baktı Hadda'ya, Sanki tartışılmaya gerçekten değer bir konuydu bu.

Hadda, "Pekala, demek Estover bu pisliğin tam ortasındaydî," dedi. "Ya diğerleri? Sen herkesin işine burnunu sokan bir tilkisin, bunu biliyorum. Eminim Yolsuzluklar Bürosu'ndaki meslektaşlarınla da konuşmuşsundur. Onlar ne diyorlardı bu konuda?"

Medler, "Onlar senin finans müdürün Nutbrown'm da bu işin içinde olduğuna inanıyorlardı," diye cevap verdi. "Nerden buldun sen o adamı? Gökten mi düştü önüne? Yolsuzluklar Bürosu'ndaki çocuklar onun aleyhine delil bulmaya çalışmanın, bir gölü avuçla boşaltmaya çalışmak olduğunu söylediler. Sonunda onu işbirlikçi bir tanık olarak mahkemeye çıkarmayı başardılar! Onun da Estover'm kuklası olduğuna eminim. Nutbrovvn'ın karısı da. Kadım bir kez gördüm ve bu da bana yetti!"

"Başka kimse var mı?"

Medler kurnazca bir ifadeyle orıa baktı ve "Eski karından da kuşkulanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hadda, "Sen sadece sorularıma cevap ver, Medler," diye homurdandı.

"Tamam, tamam, sinirlenme hemen. Eski karın, ne olursa olsun kendini kaybetmeyen bir kadın gibi göründü bana. Önce onun üst-sınıfa mensup olduğu için öyle soğuk göründüğünü düşündüm, ama daha sonra senden boşanıp Estover'la evlendiğini duyunca fikrim değişti, her şey açıktı, değil mi? Hadi, Hadda, sen onu benden çok daha iyi tanırsın. O yağlı hergele neden aldı onu sanıyorsun?"

Medler bunu söylerken yine alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve Hadda'ya ilk karşılaşmalarındaki davranışım hatırlattı.

Adam Hadda'yı gereğinden fazla tahrik etmeye başlamıştı.

Hadda baltasını onun bacak arasına soktu ve "O halde neden beni görmeye geldin, lanet suratlı?" diye bağırdı. "Bana zehirli üzüm getirmiştin, değil mi?"

Bu davranışının etkisi umduğundan fazla oldu. Medler'in yüzü sapsarı kesildi ve adam oturduğu yerde kendini iyice geriye çekmeye çalıştı.

Medler, "Eski bir arkadaşım telefon etti ve senin komadan çıktığını söyledi," diye mırıldandı. "Buna inanamadım. Yani, aylarca komada kaldıktan sonra kimse inanamadı uyandığına..."

"Ve sen de bunu duyunca o kadar rahatladın ki, hemen beni görmeye geldin, öyle mi?"

"O günlerde kafam çok karışıktı, Hadda. Senin komadan çıkmış halini kendim görmek istedim. Sen o zaman konuşamıyordun bile, değil mi? Hastanede senin odanı sordum ve koridorda yürürken de McLucky'ye rastladım biliyor musun? Tanrım, nasıl unutabilirim bunu? Ondan sonra Estover'la konuştum..."

"Sen mi onu aradın, yoksa o mu seni?"

"Hatırlamıyorum, ama sanırım o beni aradı... Evet, öyle oldu... İşleri yoluna koyup koymadığımı öğrenmek istedi benden. Ona elbette gerekeni yaptığımı söyledim. Ve bu yaptıklarımızın sonucunda senin uzun süre hapse mahkum olacağım söylediğimde, bana, 'Buna üzülmek için artık çok geç,' dedi. Fakat ben üzülüyordum, Hadda, inanmalısın bana. Yani ben kendimi kurtarmaya bakıyordum o sırada... Senin o halini görünce yaşayacağını hiç düşünmedim... Öleceğini sanıyordum!"

Hadda, "Oh, senin gerçekten üzülmüş olduğuna inanıyorum," dedi. "Zaten bunun için Scotland Yard'a gittin ve her şeyi anlattın onlara, değil mi?"

Medler, "Bunu yapamazdım!" diye bağırdı. "O zaman senden beter olurdu halim. Bana mutlu bir emeklilik dileyen bir kart aldım. Üzerinde Wesley imzası vardı. İsimsiz ihbarda bulunsaydım bile hep sırıtan o hergele bunu benim yaptığımı anlayacaktı. Gerçekten üzgünüm, ondan sonra hep sen ve insanların senin hakkında düşünecekleri vardı kafamda, huzurum kaçtı..."

Hadda ayağa kalktı ve "Keşke bilseydim bunu," dedi. "O zaman biraz rahatlardım hiç olmazsa."

Medler korkulu gözlerle baktı ona ve "Şimdi ne yapacaksın peki?" diye sordu.

Hadda, "Buradan gidecek ve seçeneklerimi değerlendireceğimi" diye cevap verdi. "En önemli iki seçenekten birinde sen varsın tabii; buna göre geriye dönecek, baltamla senin teslislerini kesip bir içki bardağına koyacak ve onları içip yutmam seyredeceğim. Ya da bunu Scotland Yard'a götürecek ve oradaki meslektaşlarına dinleterek ne diyeceklerini öğreneceğim."

Bunu söylerken bir dijital kayıt cihazını havaya kaldırıp gösterdi ona.

"Yani her iki şekilde de hapı yuttun, Amie. Mutlu Noeller!"

7

"İşin yok mu senin?"

Wolf Hadda doğrulup oturdu. Elinde dolu bir alışveriş torbası olan orta yaşlı bir kadın kaşlarım çatmış ona bakıyordu. Yerde, S neck'in ayaklarının arasında birisinin düşürmüş olduğu birkaç bozuk para duruyordu. Hadda paraları kadının düşürdüğünü sanmıyordu.

O sırada cep telefonu çaldı.

Kadının yüzü öfkeyle kızardı.

Hadda, "Borsacım arıyor," dedi.

Birkaç dakika sonra bara döndüğünde, McLucky'nin içkisini bitinmiş olduğunu gördü. Ama adam sandviçlere dokunmarmştı.

Hadda oturdu ve "Ee, şimdi mutlu musun bakalım?" diye sordu.

"Bu cihazı kapadıktan sonra da halledebilirdin Medler'i. Elinde bir balta vardı, Tanrı aşkına!"

"Küçük bir baltaydı o ve aslında Medler'indi. Villa bahçesindeki alet barakasından almiştım. Zaten elleri panjurun altında kakp kesilmiş, sabah öyle söylemediler mi?"

"Sen onu öyle göstermek için ayarlamış olabilirsin."

Hadda, "Akıllı adamımdır," dedi. "Demek hâlâ kuşkulanıyorsun benden, O zaman neden polis çağırmıyorsun?"

"Belki de sana o kadar pislik attıktan sonra bunu hak etmişti o hergele diye düşünüyoramdur. Orada sana bir şey olmaz, o Latinler intikam duygusunu anlarlar. Adam seni tahrik etti, aslında

öldürmek istemedin onu, kazara ölüme neden olmaktan yargılanırsın."

"Peki, o sempatik Latinler bunun için ne kadar yatırırlar beni?"

"Bunu bilemem, bunun için bir avukata danışmaksın.

Hadda gülümseyerek, "Bunu yaptım zaten," dedi. "Şansım varsa üç dört yıl yatarmışım. Sonra da buraya döner ve geriye kalan cezamı çekermişim."

McLucky, kayıt cihazını göstererek, "Bunu dinleyince cezanı mutlaka iptal ederler," dedi.

Hadda, ' Kesin kanıt olmadan mı?" diye sordu. "Şartlı tahliye kurallarını bozdum, eski bir polisin ölümüne neden oldum. Burada intikam duygusuna hoşgörüyle bakmazlar. Her halükarda yine içeri girerim. Bu kayıt cihazıyla Yard'a gidebilirdim, ama Medler öldükten sonra yapamam bunu."

McLucky düşünceli bir ifadeyle baktı ona.

"Kendini kandırıp kandırmadığım bilemem Hadda, ama beni kandıramazsın, Sanırım ilk konuşmamızda anlamıştım bunu. Bu kadar parayı bana masumiyetini kanıtlamak için ödemedin, değil mi? Meseleni kendin halletmek istiyordun sen."

"Sen psikoloji kurslarım uzatıyorsun musun, dostum?"

"Belki de uzatmalıyım. Dediğim gibi, hapisten çıkmana yardımcı olan o güzel siyahi kadm kadar kolay aldatamazsın beni. Yoksa o da bu işin içinde mi?"

Hadda başım iki yana salladı.

"Kesinlikle hayır."

"Bu iyi işte. Bu demektir ki, o kadm konusunda ya vicdanın elvermiyor, dürüstsün, ya da yalan söylüyorsun."

"Yalan mı söylüyorum? Ne zaman yalan söyledim ben sana.

"Neden seni her görüşümde bir odada sanki Güney Afrika boz kırlarında arkandan bir goril kovalayacakmış da kaçamayacakmışsın gibi tetikte oluyor, ayaklarını sürüyüp duruyordun oyle?

"Sanırım senin doğal tarih bilgilerin biraz paslanmış."

"Olabilir, çünkü ben zamanımın çoğunu psikolojiyle geçiriyorum."

Hadda, "Eee, bu durumda ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Sem bilmem, Hadda, ama ben istediğim her yere gidebilirim. Ben hâlâ bu pisliklerden uzaklaşabilirim, çünkü henüz bana bulaşan bir şey yok. Ben ne yaptım ki? Ispanya'ya gittim ve eski bir arkadaşla sohbet ettim. Tamam, satın almak ister gibi senin eski dostunun eviyle ilgilendim ama bundan bir çıkar sağlamadım, o halde bu bir suç değil."

Wolf, "Evet, ama konuşmalarını dinlemek için oraya birkaç böcek yerleştirdin," diyerek düzeltti onu. "Ama senden yasalara aykırı davranmanı isteyemezdim tabii, sana ödediğim para karşılığında yapamazdım bunu."

Bunu söylerken gülümsedi.

McLucky, Bu söz bana bir anlaşma zemini arama gibi geliyor," diye konuştu. "Dinle, bir şeye karar vermeden önce şu çıkar' sözcüğünün anlamını bilmek isterim. Neden söz ediyoruz burada? Whitehall mu? Casuslar mı?"

Hadda omuz silkti.

"Tanrı bilir. Belki de Bakanlık benim davamın İngiliz ticari çıkarlarını nasıl etkileyeceğinden endişe ediyordu. Ben önemli bir adamdım, unutma."

McLucky, "Saçmalama," diye söylendi. "Wesley denen şu adam devlet memuru filan değildi. Band! dinledim işte, biliyorsun. Sen *Wesley* diye tekrarlarken adam senin için önemliymiş gibi görünüyor. Hiç kuşkusuz Medler de öyle düşünüyormuş."

Hadda umursamıyormuş gibi bir tavırla, "Bir zamanlar tanıdığım birini hatırlattı o adam," dedi.

"Öyle mı? Eski bir dost mu, yoksa düşman mı? Eski dostlarını düşününce, eski düşmanlarının nasıl insanlar olduğunu düşünmekten bile korkuyorum."

Wolf, "Hâlâ birkaç gerçek dostum var," dedi.

"Yani şu dava vekili dostun ve akıllı karısı gibi mi? Evet, anlattığına göre onlar gerçekten de seni koruyacak dostlar gibi görünüyorlar. Yoksa sen de onların cesetleri gömdüğü yeri mi biliyorsun?"

Ed ve Doll gerçekten iyi dostlar. Çok iyi insanlar onlar. On-

laria tanışmam isterdim. Londra'ya döndüğün zaman belki bir gün ayarlarız bunu. Aslında sana oda bile verebilirler. Onların evinde çok daha ucuza kalabilir ve bana da fazla otel masrafı çıkarmazsın."

"Orada biraz dur bakalım! Pireli odalara şu senin köpeğini gönderebilirsin ancak. Londra'ya gideceğimi de kim söyledi sana? Benim düşünmem gereken başka müşterilerim de var, dostum."

Wolf, "Bana üç tanesinin adını söyle bakayım," dedi. "Bunu düşünürken neden bir sandviç yemiyorsun?"

McLucky bir an onun yüzüne baktı, sonra bir sandviç alıp jelatin kağıdını açtı, füme somonu kokladı ve bir lokma ısırdı.

Hadda, "O halde anlaştık," dedi. "Şimdi ücretini konuşup Sırıoke'a ne zaman gidebileceğini kararlaştırabiliriz. Tamam mı, Davy?"

"Davy mi? Sen bana Davy diye hitap edebilecek kadar para ödüyor musun acaba?"

Hadda başım iki yana salladı.

"Ben arkadaşlarıma her zaman ilk isimleriyle hitap ederim ve istediklerimi yaptırmak üzere tuttuğum adamın da arkadaşım olduğunu düşünürüm."

McLucky sandviçini bitirdi ve bir tane daha aldı.

Ve "Füme somona alışmaya başladım, Wolf" dedi.

8

Mıreton terk edilmiş gibi görünüyordu, ama Aiva arabasıyla kiliseyi geçip rahip evine doğru giderken gözetlendiği hissine kapıldı.

Genç kadm arabasından inerken, Hollins onu karşılamak için kapıya çıktı.

Onu bir an önce selamlamak için mi, yoksa pek de nazik olmayan karısıyla karşılaşmasını önlemek için mi çıkmıştı kapıya?

"Dr. Ozıgbo. üzgünüm, boşuna geldiniz buralara kadar," dedi.

"Yani döndü mü?"

"Yolda, geliyor. Dediğim gibi, onun telefonuna birkaç kez mesaj bıraktım. Az önce bir kez daha denemek istedim, ama hemen cevap verdi."

Alva, "Peki, şimdi nerde?" diye sordu.

Carlisle da, şartlı tahliye memurunu ziyarete gitmiş."

Alva sesındekl kui>ku ifadesini gizlemeye çalışarak, "Sana böyle mi söyledi, peder?" diye sordu.

Hayır. Bunu şartlı tahliye memuru söyledi bana. Bay Hadda telefonunu ona verdi. Anladığım kadarıyla Bay Hadda Noel'i Londra da, avukatı ve karısıyla beraber geçirmiş."

Alva bir an için onun Estoverlar'dan bahsettiğini sandı ve şoke oldu.

Sonra hatırladı ve "Bay Trapp, değil mi?" dedi.

Hollins, sanki onun bu ismi bilmesi her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyormuş gibi sevindi. "Bu program önceden

yapılmış, Bay Cowper, yani şartlı tahliye memuru durumu kontrol etmiş. Bay Hadda benim mesajlarıma cevap veremediği için üzgünmüş, ama telefonunun şaıjı tamamen boşalmış ve kendisi ancak dün akşam telefon kullanmak istediğinde bunun farkına varmış."

Alva bunun mantıklı bir hikaye olduğunu düşündü ve kolayca kontrol edildiğine göre doğru olmalıydı.

O halde neden içindeki sıkıntı yok olmamış, rahatlamamıştı acaba?

Belki de Hadda'nm, onu Noel'de Birkstane'de kalması için ikna etmeye çalışırken, diğer yandan başka planlar da yaptığını düşünüyor ve bu yüzden kızıyordu ona, sıkılmasının nedeni de bu olabilirdi!

Aslında kafasını karıştıran bu tür düşüncelerden kurtulmalıydı Alva. Londra'ya dönüp kendini Parkleigh'deki işine vermeli, Hadda'nm aslında hâlâ oraya ait olduğunu ve bunun nedenlerini unutmamalıydı.

Hollins, "Sana selam söyledi," dedi.

"Buraya geleceğimi söyledin mi ona, peder?"

"Evet, özür dilerim, bunu yapmamam mı gerekirdi? Ona sadece, böyle kimseye haber vermeden gitmesinin iyi olmadığım, bizleri endişelendirdiğini söylemek istedim. Özür diledi, babanın durumunu sordu ve gece kalmak istiyorsan Birkstane'de kalabileceğini söyledi."

Alva bu teklifin ona çekici geldiğim kendisinden bile gizlemeye çalışarak, "Nezaket göstermiş, ama burada kalacağımı sanmıyorum," dedi.

"Elbette, annene geri dönmek isteyeceğini biliyorum. Bura - ya boşuna geldiğine üzüldüm, doktor. Şey, yola çıkmadan önce içeriye girip bir şeyler yemek istemez misin? Willa da seni tekrar gördüğüne sevinecektir."

Alva bunun bir inanç çalışması mı, yoksa basit bir rahip yalanı mı olduğunu merak etti.

"Teşekkür ederim ama hayır," diye cevap verdi. "Fakat bana Ulphingstorıe Şatosu'nun yolunu tarif edebilirsin "

Rahip şaşırdî ve "Şatoya mı gideceksin?" diye sordu.

"Evet, sorun yok. Beklendiğimi söyleyebilirim, Bayan Estover benimle konuşmak istiyormuş. Konunun eski kocasıyla ilgili olabileceğini düşündüm ve bayağı meraklandım doğrusu. Umarım hâlâ şatodadır."

Luke HolIins ile neden bu kadar açık, samimi konuştuğunu bilemiyordu Alva. Belki de onu sevdiği için samimi davranıyordu ve Hadda'nm bölgesine gelmesinden hoşlanmış gibiydi rahip. Din adamlarının, genelde Tanrı ile özel bir ilişki içinde olduklarından, devlet memurlarıyla fazla samimi olamayacaklarım düşünürdü hep. Rahip de nerde olmak istediğine henüz karar verememiş bir genç adamdı.

Belki irade gücü yüksek olan karısı onu doğru tarafa yönlendirebilecekti.

Erkek eşlerinin görevleri bu değil miydi?

Ama Wolf Hadda'mn bu konuda onunla aynı fikirde olacağını sanmıyordu Alva.

Rahip "Evet, Bayan Estover orada," dedi. "Bay Hadda'dan haber alınca oraya telefon ettim. Onun Noel'de ortadan kaybolması galiba onları da tedirgin etmiş. Ama telaşlanmaları boşunaydı tabii. Bu nedenle onlara her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

Alva ona, Hadda'nm yok olmasıyla asıl kendisinin telaşlanıp onu da boş yere oraya kadar getirttiğini söylemeyecek kadar nazikti tabii. Bir an düşündü ve "Bayan Estover nasıl karşıladı bu haberi peki?" diye sordu.

"Aslında telefonuma evdeki misafirlerden biri, Bay Nikitin cevap verdi. Adam bana, diğerlerinin yeni doğan bir tayı görmek için ahırlara gittiklerini söyledi. Sanırım kendisi atlarla pek ilgilenmiyor. Benim aradığımı Bayan Estover'a geri döner dönmez söyleyeceğini bildirdi. Ben birkaç saat önce telefon etmiştim, onun için şimdi eve dönmüş olmalı. Bir taya bakmak ne kadar sürer acaba?"

Aiva, "Sanırını onu satın alma ya da satma durumuna göre değişir bu," diye cevap verdi. "Bu Bay Nikitin kim, bir Rus adı mı bu?"

"Sanırım öyle, Leydi Kira'nm akrabasıymış." Rahip anlık bir

tereddütten sonra, "Anladığım kadarıyla Bayan Estover'a da çok bağlıymış," diye ekledi.

Alva onun kullandığı bu ifadeyi duyunca hafifçe gülümsedi. Rahip herhalde Bayan Estover'a hakaret etmiş olmamak için, *adam* ona *aşıkmış* gibi bir ifade kullanmamıştı.

"Ya Bayan Estover?.."

"Onun ne düşündüğünü söylemek zor. Ama ben onu çok kısa bir süre gördüm. Şimdi sana yolu tarif edeyim, doktor..."

Rahibin yol tarifi kısa sürdü ve aslında yol da kısaydı. Alva beş dakika sonra geniş, göz alıcı bir giriş yoluna saptı. Yolun kenarına dikili olan yaşlı meşe ağaçları ve otoparktaki araçlar oldukça etkiledi genç kadım. Şarap rengi Bentley Continental, açık mavi Mercedes ve siyah Range Rover muhteşem arabalardı - belki arka taraflarda gri Fiesta'lar için de yer bulunurdu! Fakat daha önce Hadda anlatarak onu alıştırmamış olsaydı, binanın durumu hayal kırıklığı yaratabilirdi Alva'da. Kuleleri, mazgallı siperleri, kale hendeği ve demir parmaklığı olmayan muazzam, koyu renk granit yapı aslında bir şatoya da benzemiyordu.

Alva arabasından inip başını kaldırarak üç katlı binaya baktı ve hiç de hoşlanmadı.

Ana kapıya yaklaşırken kapı açıldı ve dışarıya bir adam çıktı. Yetmişli yaşların sonlarında ya da seksenli yaşların başlarında, uzun kırlaşmış saçları ensesine doğru inen ve görünüşüyle insana sanki bir Roma destanından çıkmış izlenimi veren bir adamdı bu.

Alva onun Sir Leon olabileceğini düşündü. Ama baron görünüşlü bir uşak da olabilirdi bu.

"Merhaba, ben Alva Ozigbodiye tanıttı kendini, "Bayan Estover benimle konuşmak istediğini söylemiş, mesaj bırakmış bana."

Ama bir an için konuşması sanki boşa gitmiş gibi hissetti Alva. Adam ona boş gözlerle bakınca, 'Acaba rahibin yol tarifini yanlış mı anladım?' diye düşünmekten alamadı kendini. Belki de bir kilometre ilerde kuleleri ve mazgallarıyla gerçek bir kale ya da şato olabilirdi.

"Siz Sir Leon musunuz, efendim?"

Adam adını duyunca biraz canlanır gibi oldu.

"Ozigbo mu? Sen şu psikolog musun yoksa?"

"Doğru, kızınız evde mi?"

Adam onun elini sıktı ve "Seni tanıdığıma sevindim, kızım," diye konuştu. "Imo buralarda olmalı, ama onun ne yaptığı hiç belli olmaz. Gençliğinde de böyleydi zaten. İstediği zaman gelip giderdi, hayalet gibi dolaşır o."

"Bayan Ozigbo, mesajımı aldınız demek. Buraya kadar geleceğinizi hiç beklemiyordum doğrusu, çok sevindim. Ama aslında bir telefon etmeniz de yeterli olurdu."

Babasının hayalete benzettiği Imojen, gerçekten bir hayalet gibi aniden belirivermişti kapı eşiğinde. Alva onu geçen sefer gördüğünde kadm kalın yürüyüş kıyafeti giymişti. Ama o kıyafetle bile güzel görünüyordu Imo. Şimdi ise üzerindeki çiçek desenli eteklik ve kolsuz bluzuyla, sanki bir fotoğraf için poz vermeye hazır gibiydi.

"Ben yüz yüze görüşmemizin daha iyi olacağını düşündüm, meşgul değilseniz tabii!"

"Tabii, tabii, girin lütfen. Teşekkür ederim, baba."

Kadm bunu söyleyerek, babası sanki bir uşakmış gibi başından savdı onu.

Alva onu takip ederek gerçekten de asalet kokan geniş bir hole girdi, sonra merdivenden, atlı bir faytonu alacak kadar geniş olmasa da, bir zamanlar iki yanında zırhlı şövalyeler diziliymiş izlenimi veren büyük bir salona çıktılar.

Imojen bir kapı açarak, "Burada konuşabiliriz," dedi.

Girdikleri oda eskilerle, antikalarla değil, modem eşyayla döşenmişti. Yerde soluk fildişi renkli bir halı vardı ve diğer eşyalar da aynı rengin çeşitli tonlarmdaydı, gerçekten de hayalet gibi hareket eden birinin odasına benziyordu burası. Odada göz alıcı olarak, parlak portakal, parlak yeşil ve yine parlak kırmızı renklerle, siyah bir bandın karmaşası halinde bir tablo vardı. Alva, 'Rothko olabilir mi bu?' diye düşündü. İnsanın duvarında bir Rothko asılı olması neyi ifade ederdi acaba? Bu resmin sahibi belki de etraftakilere, 'Hey köylüler, şuna bakın ve korkunç zen-

gin olduğumuzu kabul edin' demek istiyor olabilirdi. Leydi Kira hakkında duyduklarına göre, bu tablo da onun tarzı olabilirdi.

Alva, "Güzel loda," dedi. "Rothko mu bu tablo?"

Imojen, "Saçmalama," dedi. "Odama uyar diye yıllar önce yaptığım bir resim işte!"

İşte bu çok daha ilginçti. Leydi Kira ile ilgisi yoktu bu tablonun. Imojen'in odasında bir Imojen tablosuydu bu. Ama hayır, bundan daha fazlası vardı onda. Alva aralık bir kapıdan görünen yatağa baktı. Imojen'in özel dairesiydi burası! Çocukların çoğu kendi ya - tak odaları konusunda titiz olurlar, ona sahip çıkarlardı. Ama çoğu da kendi oturma odasını isteyecek kadar büyük eve sahip olamazdı tabii. Ya da buraya belki giyinme odası da denebilirdi, değil mi?

Alva, "Bay Estover da burada mı acaba?" diye sordu.

"Hayır, Toby dün şehre gitmek zorundaydı. İşleri var. Bütün Batı dünyası on beş gün tatil yapıyor, ama Toby hep çalışır. Otu-ralım."

Odada oturmak için sadece bir şezlong ve onun baş tarafında duran bir sandalye vardı.

Imojen ikisini de göstermedi ve hafifçe gülümsedi. Alva, 'Terapistin yerine mi oturacağım yoksa hastanın mı, görmek için bekliyor,' diye düşündü.

Sandalyeyi şezlongun karşısına çekti ve oturdu.

Imojen'in şezlonga uzanacağını düşündü, ama kadm, öğretmeni ile konuşacak sinirli bir küçük çocuk gibi şezlongun kenarına ilişti.

Imo, "Umarım buraya gelmek için uzun bir yol kat etmedin," dedi. "Noel'i Cumbria'da mı geçirdin?"

Kadm belki Hadda ve Alva'nm birlikte bir yerlere gitmiş olduklarını da düşünebilirdi.

"Hayır, Manchester'daydım," diye cevap verdi.

"Orası da yakın bir yer değil. Aslında benim evde olduğumdan emin olmadan buraya kadar gelmemeliydin, Dr. Ozigbo."

"Bunu düşündüm ama biraz da evden uzaklaşayım dedim kendi kendime. Babam hastalandı ve bazı sorunlar yaşadık, biraz uzaklaşıp rahatlamak istedim."

Üzüldüm, umarım ciddi bir şey yoktur."

Kalp sorunu, ama iyileşmeye başladı."

"Buna sevindim, en azından doğru meslekte çalışıyor "

Alva onun kendisi hakkında bilgi aldığın, anladı. Ve kadm bunu yaptığını ona söylemekten de kaçınmıyordu.

Evet, doğru. Benimle neden konuşmak istediniz acaba, Bayan Estover?"

Kadm konuya onun girmesini beklemiş, o dakikaya kadar bir şey söylememişti ona.

Imojen, sanki konuya hemen girmemiş olmaları Alva'nm hatasıymış gibi, "Elbette, hemen konuya gireyim," diye konuştu. "Bildiğin gibi Wolf la görüşmeye çalıştım. Ama konuşamadım. Bin akşamüstü, diğeri de sabah olmak üzere iki kez daha aradım, yine bulamadım onu."

îmo sanki onun müdahalesini beklermiş gibi durdu ve Alva da 'Bu kadm sanki Luke Hollins'in mesajım almamış gibi davranıyor,' diye düşündü. Belki de Bay Nikitin'in İngilizcesi yeterince iyi değildi.

Imojen sanki Alva müdahale etmiş gibi başım salladı ve "Onunla görüşmek istediğim bazı konular vardı," diye devam etti. "Karmaşık konular da diyebilirim. Fakat senin mesleğinde bu tür şeylere alışıksmdır diye düşünüyorum."

Alva, "Ama insanlann bunlan açıkça kabul etmelerine ahşık değilim," dedi.

Imojen hafifçe gülümsedi. "Bunun nedeni belki de seninle bir hastan olarak konuşmamamdır."

Alva, 'Öyle mi? O zaman benimle kim olarak ve hangi sıfatla konuşuyorsun acaba?' diye düşündü.

Imojen yine sanki misafiri bir şey söylemiş gibi başım salladı. "Wolf'u görmek istememin nedenlerinden biri, bana ve aileme bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamaktı," dedi. "O ortada yokken, bir ara bunun cevabını belki senden de alabilirim diye düşündüm."

Alva'ya göre, kadm açılış konuşmasını yapmıştı ve şimdi işler hareketlenecekti.

Neden onun bir tehdit olabileceğini düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"O her zaman acımasız bir adamdı. Cezaevinin onu değiştirip değiştirmediğini ve öyleyse bunu nasıl yaptığını bana en iyi sen söyleyebilirsin, Dr. Ozigbo."

"Acımasız demekle onun şiddet yanlısı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Imojen bir an düşündü ve sonra, "Bana karşı öyle değildi elbette, diye cevap verdi. "Fakat istediğini elde etmeye çalışırken şiddete başvurmaktan da çekinmezdi. Aynca çok çabuk sinirlenen, öfkelenen bir adamdır."

"Yani tahrik edilirse şiddete başvurur, öyle mi? Bir şeyi elde etmek için düşünürken, şiddete başvurmanın işini kolaylaştıracağını düşünürse saldmr mı yani? Tam bir şiddet yanlısı adamı tarif ediyorsun bana, Bayan Estover."

"Belki de korktuğum için abartıyor olabilirim, bilemiyorum."

Alva bu kadının hiçbir şeyden kolayca korkmayacağını düşünüyordu. Ama şimdilik bu kadının suyuna göre gitmek daha iyi olacaktı.

"Neden korku hissettiğini hâlâ söylemedin bana. O yaptıklarıyla yüzleşti, onu hapse gönderen suçları işlediğini, bunlardan sorumlu olduğunu kabul etti. Kendi hayatını kontrol altına aldı. Eski kansını neyle suçlayabilir ki? Neden böyle düşünüyorsun?"

Imojen hafifçe yanağını ovaladı, elini önce narin boynuna, sonra sağ göğsünün üstüne kadar kaydırdı. O ana kadar hiç kımıldamadan oturmuştu ve bu hareketi Alva'ya garip geldi.

"Dr. Ozigbo," dedi. "Onu desteklemediğim için Wolf'un beni suçlamadığını mı sanıyorsun yoksa? Toby ile evlendim diye suçlamadı mı yani beni? Kızımın ölümü de benim suçum değil mi, ona göre?"

Alva onun, '*Kızımın*' kelimesine dikkat etti.

"Pekala, eğer ondan gerçekten korkuyorsan, nasıl oluyor da onunla görüşmek için dağ başındaki bir eve yalnız başına gidebiliyorsun, akıllıca bir iş gibi gelmiyor bu bana."

Imojen, "Gençliğimizde Wolf ile birlikte dağlara tırmanırken

bana bir şey *öğretmişti* o," *diye konuştu.* "'Bir tepeye tırmanırken en tehlikeli yolu seçmelisin, ne kadar zor olursa o kadar iyidir, Sonra da yapabilirsen, oraya tırmanma arzusuna karşı koymaya çalış,' demişti."

"Özür dilerim, ben bir şey anlamadım bundan."

Imojen buna şaşırmamış gibi gülümsedi.

"Wölf tepelere tırmanmanın, zirveye çıkmakia değil, aşağıya düşmekle ilgili olduğunu söylerdi."

"Yani düşme korkusunun üstesinden gelmek, öyle mi?"

Imojen sabırsız bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Düşme arzusunu yenmek," dedi.

Alva onun bu sözünü bir süre düşündü. Kadm eski kocasıyla yalnız başına buluşmanın en çekici seçenek olduğunu, çünkü onun en büyük tehlike olduğunu bildiğini mi söylüyordu acaba?

Dağa tırmanmanın psikolojisi ilginçti. Ama Morris dansının* psikolojisi de öyleydi.

Alva susarak kadını daha fazla konuşturabileceğini düşündü ve bir şey söylemeden odada etrafa bakındı. Ne gariptir ki, hacim, rahatlık ve dekor konusunda arada büyük fark olmasına karşın, o anda Hadda'nm Parkleigh'deki hücresi geldi aklına. Bu odada duvar boyasından başka kişisel hiçbir şey yoktu. Ne fotoğraf, ne kitap vardı. Acaba önce kocasının çöküşü ve sonra da kızının ölümü trajedilerinden önce bu oda ona farklı mı görünüyordu?

Alva bir süre sonra gözlerini tekrar Imojen'e çevirdi, ama kadm daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Bu buluşmayı istemesinin nedeni her neyse, istediğini almış, tatmin olmuş gibiydi Imojen.

Saatine baktı **ve** "Artık gitsem iyi olacak, Bayan Estover," dedi. "Sorunuza şöyle cevap verebilirim; Bay Hadda'nm herhangi biri için bir tehdit oluşturduğunu hissedersem, hiç kuşkusuz bu duygumu ilgili makamlara bildiririm."

Alva ayağa kalkınca, Imojen, "Ginny'nin ölümünden beni mi sorumlu tutuyor?" diye sordu.

* Özellikle 1 Mayıs'ta yapılan eski bir İngiliz dansı. (Çev. N.)

Oyun anlaşılmıştı işte. Bu soru, sanki konuşması boyunca kendini kontrol etmesine bir tezat olarak, aniden ortaya çıkmış gibiydi.

Alva, "Anladığım kadarıyla kendisini senden daha çok suçlu buluyor o konuda," diye cevap verdi.

Imojen, "Anlıyorum," diye mırıldandı ve konuşup konuşmama konusunda kararsızmış gibi misafirine baktı. Fakat Alva birden onun içinde gerçekten bir kuşku olmadığını anladı. Kadm ona söylemek istediğini şimdi söyleyecekti.

Imojen oldukça sakin konuşarak, "O halde sana göre, Wolf'a Ginny'nin gerçek babası olmadığını söylesem daha mı iyi olur, yoksa daha kötü mü?" diye sordu.

Alva, 'Tanrım! Ne yapmak istiyor bu kadm - beni kurye olarak mı kullanmaya kalkıyor yoksa?' diye düşündü.

O bunu düşünüp kafasını toplamaya çalışırken kapı aniden açıldı. Birisi kapıyı vurduysa bile çok hafif vurmuş olacaktı, çünkü bir şey duyulmamıştı.

Güzel ama soğuk tavırlı, teni ve kemik yapısıyla yaşını belli etmeyen uzun boylu, zarif hareketleri olan bir kadm girdi içeriye, üzerinde İngiliz tarzı tüvit bir elbise vardı ama bu ciddi kıyafet bile onun tehlikeli boyutlarda egzotik olan havasını gizleyemiyordu.

Kadm, yalan söylediği belli olmasına rağmen bunu gizlemeye gerek görmeden, "Imojen, misafirin olduğunu bilmiyordum," diye konuştu.

Imojen ona pek aldırmaz gibi bir ifadeyle, "Anne, bu hanım Wolf'un terapisti Bayan Ozigbo," dedi.

Leydi Kira soğuk bir ifadeyle, "Ben böyle işlerin kadınlara uygun olmadığım düşünürdüm," diye konuştu. "Ve sanırım maaşınızı devlet ödüyor size, değil mi?"

Alva, Imojen'ın çocuğunun babası hakkında söylediğine şaşıracak zaman bile bulamamıştı, ama annesinin kabalığı birden sinirlendirdi onu.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi. "Konuşmamızı böldüğünüz için özür dilemenize gerek yok, ben zaten gidiyordum."

Leydi Kira özür dileme fikrini bile inkar etmeyi düşünüyordu ama Aiva tekrar Imojen'e döndü.

"İyi günler, Bayan Estover. Ben de Bayan Ozigbo değil, Dr. Ozigbo'yum. Benimle tekrar konuşmak isterseniz telefon edebilirsiniz."

Imojen, "Sanırım bu kadar konuşma yeterli, doktor," dedi.

O da kalktı ve rengarenk tablosuna döndü.

Alva kapı eşiğinde durdu ve "Eski kocanız Winslow Homer'in bir tablosunu çok seviyor," dedi. "Sanırım tablonun adı *Baltacı.* O resmi çok sevmesinin özel bir nedeni var mı acaba?"

Kadm ona dönmeden, "Resim belki de kendi gücü ve kaynaklarıyla çözebileceği basit sorunları olan bir adamı gösterdiği için olabilir," diye cevap verdi.

Alva, "İlginç bir fikir," dedi. "Peki, siz kendi tablonuza ne isim verdiniz?"

Imojen, *"Düşüş,* " dedi.

9

Alva dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Anne ile kızının konuşmalarını dinlemek ilginç olurdu, ama kapı çok kalındı ve kulağını anahtar deliğine dayamadan sesleri duyması olanaksızdı.

Merdivenden inince yine Sir Leon'la karşılaştı, yaşlı adam onu bekliyor gibiydi.

"Biraz vaktin var mı, kızım?" diye sordu.

Alva ona cevap vermek üzereyken, Sir Leon'un arkasındaki bir kapı açıldı ve otuzlu yaşlarının sonunda, orta boylu, çıkık elmacık kemikleri ve Slav tavırlarıyla oldukça yakışıklı bir genç adam dışarıya çıktı.

Adam gözlerini küstahça bir ifadeyle, ağır ağır Alva'nm vücudunda gezdirdi ve sonra, "Bu senin Cumbria dediğin bölge çok ilginç bir yer, Leon," diye konuştu. "Buralarda bu kadar nadir şeyler göreceğimi hiç sanmazdım doğrusu. Bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Ne? Haa, evet. Bayan Ozigbo Imojen'in arkadaşıdır. Bu da misafirimiz Bay Nicotine."

Adam yine "Nik-İİ-tin," diye düzeltti onu. "Pavel Nikitin. Dostlarım bana Pasha derler. Tanıştığımıza sevindim.

Adam ona sanki elini tutup parmaklarım emecekmiş gibi bakıyordu ve Alva kendisine nadir bir kuş örneği gibi bakılmasından hiç hoşlanmadığı için ellerini arkaya attı ve başım hafifçe salladı. Kafasındaki sorulardan birinin cevabımı almıştı. Nıkıtın

Lıike un mesajını neden vermemişti bilemiyordu, ama adamın İngilizcesinde bir sorun yoktu.

Sir Leon, "Özür dilerim," dedi. "Ben Bayan Ozigbo'ya bir şey göstermek istiyordum."

Yaşlı adam bunu söyledikten sonra cevap beklemeden Alva'yı dirseğinden tutup bir kapıdan geçirdi ve bir İngiliz centilmeninin çalışma odası örneği olarak gösterilebilecek bir odaya soktu.

Sir Leon hem özür dilemek, hem de açıklama yapmak ister gibi, "O adam yabancı," dedi. "Eşimin kuzeni mi ne, öyle bir şey işte! *Pasha* diyorlar ona. Nikotin bağlantısı yüzünden böyle diyebilirler mi ona, ne dersin? Özür dilerim, sen belki bunu anlamayacak kadar gençsin. Annem de savaş yıllarında başka bir şey bulamaz, durmadan sigara içerdi."

Alva ona bakıp gülümsedi. Wolf'un bu yaşlı adamı neden sevdiğini şimdi anlıyordu. Sir Leon kendi dünyasında yaşayan tertemiz bir adamdı, gerçek dünyaya döndüğü zamanlarda da hiçbir zaman kötülük gelmiyordu akima ve Alva bu yüzden ona da *Dr. Ozigbo* olduğunu hatırlatmaya gerek duymadı.

Alva girdikleri odada etrafına bakındı. İnsan odaların içlerine bakarak çok şey söyleyebilirdi.

Bu odada büyük bir maun masa üzerinde gümüş çerçeveli resimler, kurşun-kalay alaşımı bir mürekkep hokkası ve siyah bakalit kadranlı bir telefon vardı. Alva bir duvarı boydan boya kaplayan büyük kitap raflarında *Puch* dergileriyle, çeşitli av dergileri ve ayrıca incelenmesi gereken çok eski Cumbria Arkeoloji Demeği raporları ve kayıtları gördü. Karşı duvarda kilitli bir silah dolabı, onun yanında da boynuzlu bir geyik başı ve en garibi, bir de kurt başı vardı.

Sir Leon onun baktığı noktaya bakarken, "Cumberland'da avlanan son kurt," dedi. "En azından onu oradan getiren adam Kira'ya böyle söyledi. Bir sürü saçmalık. Bunun yaşlı bir Kanada orman kurdu olduğu belli. Belki de bir hayvanat bahçesinde yaşlanarak öldü hayvan."

Alva, "Eşiniz tarihe meraklı mı, Sir Leon?" diye sorup onun ağzını aradı.

Yaşlı adam, "Buna merak mı dersiniz, bilmem," diye cevap verdi. "Bu odayı karım kendisi düzenledi. Eski günlerde mükemmel bir gizlenme odasıydı burası. Şimdiki haline bak! İçeriye girmeye bile tahammül edemiyorum."

"O halde...?"

"Ne? Haa, evet. Burada kimse rahatsız etmez bizi. Sana sormak istedim, Wolf nasıl?"

Alva gözlerini karşı duvardaki o berbat yaratık başından ayıramadı ve bir an şaşırdı.

"Yani Bay Hadda mı?"

Yaşlı adam sabırsız bir ifadeyle. "Elbette, Wolf işte!" dedi. "Birkstane'e telefon etmeyi düşündüm ama bir soruna neden olabilirdi bu. Burada direklere monte edilmiş güvenlik kameralarına ihtiyaç yok. Ben daha eve dönmeden Kira duyacaktır bunu! Ee, nasıl o adam?"

Alva sakin bir ifadeyle, "Noel'den önce gördüğümde iyiydi," diye cevap verdi. "Tabii onun eski haliyle kıyaslarsanız, oldukça ağır hareket ediyor. Yüzünde de yara izleri var..."

Sir Leon başını iki yana salladı.

"Zavallı çocuk, zavallı çocuk!" diye mırıldandı. "Peki, akli durumu nasıl, yani kafası yerinde mi? Her zaman hayat dolu, morali yüksek bir adamdı o."

"Sanırım tüm yaşadıklarından sonra oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim, Sir Leon."

Alva şaşırmıştı. İstenmeyen bir adamla evlenmiş ve daha sonraki yaşantısı da beklendiği kadar mutlu olmamış bir kadının babasıyla böyle bir konuşma yapacağını asla düşünmemişti.

"Güzel, güzel. Hayat insanlara garip şeyler yapabiliyor. Ama sen bunları mesleğin gereği çok iyi bilirsin, değil mi kızım? Yıllarca hapis yattı adamcağız. Ben olsaydım herhalde dayanamazdım."

Yaşı adam duygularını gizlemek ister gibi pencereye döndü. Alva da gitti ve onun yanında durdu.

"Sir Leon, Wolf'a iletmemi istediğiniz bir mesajınız var mı acaba?"

"Sadece onu merak ettiğimi söyle."

"Söylerim. Ama ben de onu neden merak ettiğinize şaşırdım diyebilirim. Yani başlangıçta siz de onların evliliğine karşıydınız, değil mi? Bu evliliğe engel olmak için çok çabaladınız."

Öyle sandım, ama çabalamam yetmedi. Daha çok çalışmalıydım."

"Koşullar haklı olduğunuzu gösterdi ve kızınızın durumu beklediğinizden bile daha kötüye gitti, o halde neden..."

Yaşı adam, "Hayır, hayır," diyerek susturdu onu. "Yanlış ağacı kesiyorsun sen, kızım. Ben evliliği Imo'yu kurtarmak için engellemek istemedim. Imo her zaman kendisini kurtaracak kadar güçlüydü. Ben o zaman zavallı Wolf'u düşünüyordum!"

Alva şaşkın gözlerle baktı ona.

"Peki, ama o zaman neden?.."

"Çünkü armut dibine düşer. Ben kızımı seviyorum Bayan Ozigbo, ama bir baba evladını sevse de kör değildir. Fred Hadda dürüst, sadık, çalışkan bir adamdı ve benim iyi dostumdu. Çocuğu kaçıp yıllarca ortaya çıkmadığı zaman o zavallı adamın ne hale geldiğini gördüm. Wolf'un Imojen'e kapılması da üzdü onu. Wolf geriye döndüğü zaman her şeyin yeniden başlayacağını gördüm ve ilişkilerine karşı çıktım, Fred'in oğlunun kendini mahvetmesine izin veremezdim, değil mi? Ama sonuçta olanlar oldu işte. İstersen konuştuğumuzu kimse görmeden git buradan, kızım."

Yaşlı adam kendi evinde bile gözetlendiğini hissediyordu galiba. Alva, Sir Leon'un neden böyle davrandığını hâlâ anlayabilmiş değildi. Zaman azdı ve ustaca sorulacak psikolojik sorular için uygun değildi yaşlı adam, onun için açık konuştu.

"Ben söylediklerinizi tam olarak anlamış değilim, Sir Leon," dedi. "Sosyal nedenlerle mi karşı çıktınız onların evliliğine? Yani Wolf'un, sınıf atlattırılmış gibi hissedeceğini mi düşündünüz acaba?"

Yirmi birinci yüzyıl İngiltere'sinde bile sınıf konusunun önemli olduğunu öğrenmişti Alva. Fransa'da *'cherchez la femme!'* (işin içinde kadm parmağı arayın) ifadesi geçerliyken, İngiltere'de *'sınıf arayın!'* deyimi önemliydi.

Yaşlı adam biraz sinirlenmiş gibi bir ifadeyle, "Ne? Elbette hayır," diye cevap verdi. "Eskiden iyi bir okula gitmediğin zaman böyle yaparlardı, çeşitli yollardan sınıf atlamaya çalışırdı çocuklar. Belki hâlâ bunu yapanlar vardır, ama Wolf gibi bir çocuk çoğunu kısa sürede yakalayıp geçebilecek kadar akıllı ve güçlüydü. Zaten öyle yapmadı mı? Hayır, benimki kişiseldi. Imojen onun için doğru kız değildi. Wolf her zaman üzülecekti onunla."

"Ya Imojen?"

"Imo mu? Ben kızımı severim, Bayan Ozigbo. Ama garip bir şey bu! Kırk yıllık yaşamında hiç ağladığını görmedim onun. Bebekken bile ağlamazdı. Çok garip!"

Yaşlı adamın dediği doğruysa gerçekten şaşırtıcı şeydi bu. Ama sadece psikolojik bir gariplik de olabilirdi.

"Bu konuda Wolf'a bir şey söylediniz mi, Sir Leon?"

"Yapamazdım bunu, Wolf beni asla dinlemezdi, değil mi? Kanı kaynayan bir erkek çocuk sadece sevdiğini düşünür."

Yaşlı adam onu pencereden çekerken Alva gümüş çerçeveli resimleri gördü. Resimlerin çoğunda Leydi Kira vardı. Kadm hiç kuşkusuz bir centilmenin çalışma odasında, duvardaki av ödülleri kadar masada aile fotoğraflarının da bulunması gerektiğine inanıyordu.

Resimlerden birinde Kira, bir doğum günü pastasındaki mumları söndürmek için eğilmiş güzel bir kıza bakıyordu. Küçük kız Imojen'e çok benziyordu, onun kızı olmalıydı.

Alva o resmi aldı ve üzgün bir ifadeyle, "Torununuzu kaybetmek müthiş bir acı vermiştir size," dedi.

Ama bunu söylediğine hemen pişman oldu. Yaşlı adamın yüzünde çok acı bir ifade belirdi ve kendini bıraksa üzüntüden mahvolacakmış ve kendini toparlamak için büyük çaba harcıyormuş gibi baktı ona. Tüm olanaklara sahip, zengin ve ayrıcalıklı bir insan olarak doğmuştu bu adam. Ama Alva'nm karşısındaki yaşlı adamın yüzünde şimdi, bazen TV ekranlarında izlenen doğal felaketler sonrası insanların yüzlerinde görülen acılı ve umutsuz ifade vardı.

O da perişan oldu ve üzgün bir sesle, "Çok özür dilerim, özür

dilerim, Sir Leon," dedi. "Kız resimde çok güzel çıkmış, düşünmeden konuşuverdim işte."

Sir Leon birden toparlandı ve sinirlenmiş gibi, "Hangi resim?" diye konuştu. "Ginny'nin resmi yok burada. Onun resmine dayanamazdım."

Alva çerçeveli resmi aldı ve "Resimdeki bu küçük kız o değil mi yani?" diye sordu.

"Saçmalama, o değil tabii. Bu Imo."

Alva pastanın üzerindeki mumları saymaya çalışırken, şaşkın bir ifadeyle, "Kızınız Imojen mi bu yani?" diye sordu.

"Evet, on dördüncü yaş gününde."

Imojen Hadda ile tanıştığı zaman da on dört yaşındaydı.

Ama burada yanlış olan bir şey vardı. Alva resimdeki güzel kızın Imojen olabileceğini bir an bile düşünmemişti, çünkü hayalindeki kıza, kendini Pillar Kayalığı'nda hayasızca Hadda'ya veren o sıska ve buluğa ermemiş kıza hiç benzemiyordu resimdeki bu kız. Mumlan söndürmek için pastanın üzerine doğru eğilmiş ve üzerinde açık bir kıyafet olan bu kızın gelişmiş, güzel göğüsleri vardı.

Bazen bir psikiyatrın bile gereğinden fazla bilgiye ihtiyacı olabilir.

Sir Leon onu bir an önce odadan ve şatodan çıkarmak için sabırsızlanırken, Alva şaşkın bir halde, kımıldamadan durdu ve uzun süre fotoğrafa baktı.

Yaşlı adamla, Imojen'le daha çok konuşması ve hepsinden öte, Hadda ile yüzleşmesi gerekiyordu.

Ama kafasından geçen tüm bu düşünceleri nasıl ve hangi sıraya göre gerçekleştireceğini bilemiyordu.

O sırada Alva'nın cep telefonu çaldı ve Sir Leon sesi duyunca yüzünü buruşturdu. Alva telefonunu çıkarıp ekrana bakınca, arayanın Elvira olduğunu gördü.

Elvira onun için kafasında yarattığı sevgiliyi merak ediyor olacaktı. Evet, ama bir mesaj da bırakabilirdi!

Sir Leon durumun kritik olduğunu düşündü, daha fazla dayanamadı, onu dirseğinden tuttu ve odadan çıkardı. Alva bir dakika sonra dışarıdaydı ve kapı arkasından hemen kapandı.

Evin önünde, kafası hâlâ karışıktı. Buraya gelmişken Imojen'e daha fazla soru sormamış, büyük bir fırsat kaçırmıştı. Belki de şatoya geri dönmeli ve onlara daha çok soru sorup cevaplar beklemeliydi. Fakat başını kaldırıp zaten itici bir görüntüsü olan şatoya bakınca, Leydi Kira'nm bir üst kat, Bay Nikitin'in de bir alt kat penceresinden aşağıya, kendisine baktıklanm görünce bu fikrinden vazgeçti.

Arabasına oturdu ve öğrendiklerini kafasında toparlayıp bir sıraya dizerek değerlendirmeye, yararlı bilgiler haline getinneye çalıştı.

Öğrendiği önemli noktalar şunlardı:

Bir: Imojen, Ginny'nin, Hadda'nm çocuğu olmadığını söylemişti. Doğru muydu, yalan mıydı bu?

İki: Sir Leon evliliğe kızı için değil, Hadda için itiraz etmişti ve sınıf farkının hiç rolü yoktu burada. Alva bunun hemen hemen doğru olabileceğini düşünüyordu.

Üç: Imojen on dört yaşındayken gelişmiş, güzel bir kızdı, göğüsleri dolgun ve güzeldi. Bu da kesin olarak doğruydu!

O halde ne yapacaktı?

Manchester'a geri dönüp düşünebilirdi. Arabadan inip tekrar kapıyı çalar ve içeriye girmek isteyebilirdi. Birkstane e gidip orada Hadda'nm geri dönüşünü bekleyebilirdi. Belki de...

Sabırsızlık içinde başını iki yana salladı. Akıl hocası ona seçeneğin hayali, yanıltıcı bir kavram olduğunu söylerdi. Siyasette, ahlaki konularda ya da alışveriş konusunda elimizde olanlar her zaman hayalimizde olanlardan daha azdır. Sonuçta, yapmak zorunda kaldıklarımız çoğu zaman sahte-seçenekler listemizde bile **bulunmaz.**

Telefonunu çıkarıp annesinin mesajını dinledi ve akıl hocasının ne kadar haklı olduğunu bir kez daha hatırlamış oldu.

"Alva! Nerdesin sen, kızım? En kısa sürede buraya dönmelisin. Babanın durumu kötüleşti. Doktorlar ölebileceğim söylüyorlar!"

10

Wolf Hadda duygularını sıkı kontrol altında tuttuğuna inanmaktan hoşlanırdj. İnsan hayallerinin avare dolaşmasına izin vererek hapiste uzun süre hayatta kalamaz. Dakikaya dikkat etmek ve saatin kendini idare etmesine izin vermek gerekir. Bir adam çay kaşığıyla tünel kazarak hapisten kaçabilir, ama her seferinde sadece bir kaşıklık yer kazarsa yapabilir bunu. Fakat fazlaca rahatlarsan, bazen duygular ve hayal gücü sinsice harekete geçer ve seni şaşırtır.

Hadda öğleden sonra uzun süre Davy McLucky ile konuştu ve eve dönerken bir süpermarkete girdi. Luke Hollins'e birkaç haftadır Tesco'dan erzak siparişi vermemişti ve dolabındaki yiyecekler azalmaya başlamıştı. Daha sonra tenha bir tepe yolunda durup Sneck'in biraz koşup oynamasını bekledi ve Birkstane'e yaklaşırken saat sekize geliyordu.

Onu rahatlatan belki de dünyada yuvam diyebildiği tek yere geri dönmenin zevkiydi, fakat son birkaç kilometreyi kat ederken, Birkstane'e iyice yaklaştığında Alva Ozigbo'nun gri Fiesta **arabasını orada, yokuşun başında bulacağını** o kadar çok hayal etti ki, arabayı orada göremeyince mantıksız bir hayal kırıklığı yaşadı.

Defender i ambarın kapalı kapısı önünde durdururken, "Sadece sen ve ben varız, Sneck, yalnızız dostum," dedi.

Köpek arabadan aşağıya atladı ve başını eğip çakıl taşlannı koklayarak etrafta dolaşmaya başlarken birkaç kez hafifçe hırladı.

Hadda arabadan inmeden önce bir an dönüp köpeğine baktı. Büyük alışveriş torbasını kucaklayıp bir eliyle sıkıca tuttu ve diğer eliyle bastonuna dayanarak ağır adımlarla evine doğru yürüdü.

Mutfak soğuktu ve itici geldi ona. Alva'yı orada şömineyi yakmış ve kahve suyu kaynatırken bulacağını bile hayal etmişti. Ama biraz önce hissettiği hayal kırıklığı, birden rahatlamaya döndü. Evin kapısını kaparken yerde bir kağıt parçası gördü, herhalde kapının altından atılmış olacaktı.

Kağıdı mutfak masasının üzerinde açıp düzeltti ve üzerindeki el yazısını okudu.

Yılbaşına kadar şatodayım. Konuşmamız gerekiyor.

Kağıtta imza göremedi, ama imzaya gerek yoktu.

Şömineyi yakarken o kağıt parçasını da kullandı, sonra çaydanlığı ızgara demirinin üzerine koydu ve radyoyu açarak sesini yükseltti. Tüm bunları o kadar ağır hareketlerle yaptı ki, Ed ve Doll Trapp onu bu halde görseler ne olduğunu merak ederlerdi. Su kaynayınca kendine bir kupa kahve hazırladı ve sırtını küçük pencereye dönerek masaya oturdu. Bir süre sonra kalktı, titreyerek pencereye gitti ve sanki hava akımım kesmek istiyormuş gibi, perdeyi çekti.

Pencereden ayrılınca tekrar gidip oturmadı masaya. Şimdi kararlı bir şekilde ve hızlıca hareket ederek duvardan uzun saplı baltasını aldı, mutfaktan çıkıp merdivene yöneldi, evin bahçe görmeyen arka tarafındaki yatak odasına çıktı. Bu oda kuzeye bakıyordu ve penceresi Cumbria çiftlik evi standartlarına göre bile küçük sayılırdı. Fakat Hadda başı önde, sırtüstü sıyrılarak pencereden dışarıya süzüldü, ellerini yukarıya uzattı, iki granit taşı arasındaki çatlağa tutunarak kendini yukarıya çekti ve pencere eşiğinde durdu. Sonra kollan eşikte kalacak şekilde aşağıya sarktı, uzandı ve baltasını aldı.

Sneck odada nöbetçi gibi durmuş, dikkatle onu seyrediyordu.

Hadda, "Nöbet!" diye emretti.

Orda kal komutundan daha güçlü bir emirdi bu. Sneck için *'Orda kal!'* komutunun bir zaman sınırı vardı. Köpek en fazla

on dakika sonra sürenin dolduğunu ve hareketlerinde serbest olduğunu düşünürdü. Ama *Nöbet* komutunu alınca orada sabaha kadar kalır ve yaklaşan herkese saldırırdı.

Hadda şimdi tek eliyle pencere eşiğine tutunuyordu, yavaşça aşağıya sarktı ve ayaklarından yaklaşık bir buçuk metre aşağıda olan yere atladı.

Doğrulup kalktı, eski orman duvarına gitti, sessizce üzerinden atlayıp birkaç metre yürüyerek ormana girdi. Bir süre sonra güneye döndü ve duvara paralel olarak, ambarının yan tarafı karşısına gelene kadar ilerledi.

Orada ormanı geride bıraktı, tekrar duvarın üstüne çıktı ve bekledi.

O sırada ambardan bir adam çıktı ve sessizce avluyu geçti. Siyah bir kıyafet giymişti ve sağ elinde bir tabanca vardı.

Adam mutfak kapısının kolunu yavaşça döndürdü, kapıyı ardına kadar açtı ve içeriye girdi.

Birkaç saniye sonra kapıya çıktı ve bir işaret verdi. Ambardan bir adam daha çıktı ve ilk adam tekrar eve girdi.

Demek iki kişiydiler. Birincisi aniden mutfağa girip Hadda'yı şaşırtacak, gafil avlayacaktı. Bunu yapamadığı için, şimdi evi arayacaktı ve kendisini koruması için arkadaşını da çağırmıştı.

Acaba üçüncü bir adam da olabilir miydi? Bu ihtimal zayıftı. Ama bir üçüncü varsa, ilk hareketi bu ikili yapmış olacaktı.

Ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi ve o sırada ikinci adam da mutfak kapısının dibine çömelmişti.

Adam bir ses duymuş olmalıydı ki, birden arkasını döndü ama bu da *onun* şanssızlığıydı. Hadda boynuna bir darbe indirip **onu bayıltmayı planlamışken, baltasının sapıyla** gırtlağına vurdu. Böyle bir darbenin genelde bir tek sonucu olurdu, ama Hadda'nın bu sonucu göremeyecek kadar acelesi vardı.

Mutfak ve oturma odası boştu. İkinci adam üst kata çıkmıştı. Sneck'in nöbet tuttuğu yatak odasına girerse, köpek saldıracaktı ona. Ama bir mermi en hızlı köpekten bile daha hızlı olurdu.

Hadda merdivenden yukarıya çıkarken gürültü yapabileceğini bile düşünmedi. Adam yatak odasının kapısını açmak için

itti, ama Hadda'mn yaklaştığını duyunca birden arkasına döndü. O anda Sneck ona saldırdı ve adam köpeğin itmesiyle daracık sahanlığa doğru geriledi. Adam kendini korumak için içgüdüsel olarak sol kolunu kaldırdı ve bağırdı, ama Sneck dişlerini onun koluna geçirdi. Fakat adamın sağ kolu serbestti, tabancasını kaldırıp namlusunu Sneck'in başına dayadı, ama aynı anda balta da kafasına indi.

Bir el silah sesi duyuldu.

Adam kafası parçalanmış olarak kanlar içinde yere düştü. Sneck adamın üstüne çıktı, ama dişleri hâlâ onun kotundaydı. Hadda baltayı bıraktı ve köpeğin yanma diz çöktü. Sanki birisi oraya kızgın bir demirle dokunmuş gibi, hayvanın kulakları arasından yanık kokusu geliyordu. Ama Sneck'in Hadda'ya bakan gözleri her zamanki gibi pırıl pırıldı.

Hadda, "Tamam evlat, artık bırakabilirsin onu," dedi ve adama dikkatle baktı.

"Lanet olsun!" diye homurdandı ve eğilip bir kez daha, iyice baktı adama. Balta darbesiyle ölen bir adamın yüzü hiç kuşkusuz değişirdi, ama bu yüzü tanır gibiydi Hadda.

Ayağa kalktı ve merdivenden alt kata indi. Bahçedeki adamı kontrol edince yine, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Eve dönerken aptalca Alva Ozigbo'yu evde bulacağını hayal etmesinin üzerinden sanki çok uzun zaman geçmiş gibi geldi.

Evde Alva'yı bulmayı hayal ederken şimdi iki ceset vardı elinde. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bile şaşırmış gibiydi. Hayal kırıklığı da diyemezdi buna.

Karanlık gökyüzüne baktı ve "İyi ki burada değilsin, ElfT dedi. "Şu anda psikanalize girecek halde değilim."

Hadda çalışmaya başladı. Önce sağ kalana bakmalıydı.

Sneck'in yanığı o kadar da kötü görünmüyordu. Merminin yakıp geçtiği yere biraz antiseptik merhem sürdü, sonra köpeğe mutfağa gidip yatmasını söyledi.

Sonra cesetlere baktı.

Ceplerini aradı ama bir şey bulamadı. Fakat ambarı arayınca, orada küçük bir sırt çantası içinde iki cep telefonu, bir Toyota

araba anahtarı ve bir de bölge haritası buldu. Araba anahtarını cebine attı, telefonları daha sonra incelemek üzere bir kenara koydu ve haritayı açtı. Birkstane yoluna dönüşün yaklaşık bir kilometre kadar kuzeyinde bir noktaya çaıpı işareti konmuştu. Hadda o noktayı hatırlamaya çalıştı. Orada, bir zamanlar güzel bir tepe çiftliğinin enkazı olan taş yığınlarına giden ıssız, artık kullanılmayan bir yol vardı. Oradaki çalılıklar bir aracın saklanabileceği kadar yoğun ve yüksekti. Adamlar arabalarını orada bırakmış, eve kadar yürümüş ve onun evde olmadığını görünce beklemeye başlamış olacaklardı.

O halde onun eve döneceğini biliyorlardı.

Bu sorunu da telefonlara yaptığı gibi şimdilik bir yana bıraktı.

Ambarda güzel günlerden kalmış olan birçok plastik tabaka vardı.

Hadda cesetleri bu plastik örtülere koydu, yanlarına büyük taşlar koyarak iyice sardı, balya ipleri ve tellerle sıkıca bağladı. Onları Defender'a yükledi, sonra eve girip sahanlıktaki çatışma izlerini temizledi. Baltasının başını mutfakta, musluğun altında iyice yıkadı, kuruladı.

Sneck'in boynunu yakmış olan mermi yatak odasının duvarına saplanmıştı. Onu daha sonra da çıkarabilirdi oradan.

Ambara gitti ve eski ama hâlâ iyi durumda olan bir metal sandığın kapağını açtı. Hapisten çıkıp eve döndüğü zaman, çocukluğunda paketlenip etiketlenmiş olan eşyalarını onun içinde bulmuştu. Babası onun kaybolduğu yıllarda onları bulup güzelce paketlemiş, etiketlemiş ve eve döndüğünde bulsun diye bu sandığa koyup saklamıştı. Onları bu halde bulunca, Fred'in bu işi yaparken nasıl bir ruh hali içinde olduğunu düşünmüş ve ağlamıştı Hadda.

Hiç kuşkusuz geriye döndüğünde bir yetişkin olarak düşünmüş ve bunları çocukluk anıları olarak görmüştü. Şimdi geriye baktığında, Imojen'e olan tutkusunun, onu elde etmek için yaptığı saçmalıkların babasını ne hale getirdiğini anlıyor, kendisini affedemiyordu. Bunları ancak o kadar yıl sonra, o büyük kayıp acılarını hissettikten sonra, çok geç anlamıştı.

Luke Hollins'in ilk ziyaretinde mutfakta duran şişme lastik botu metal sandıktan çıkardı. Onu kullanılabilir hale getirmek için fazla uğraşması gerekmemişti. Fred ona, eşyalarına iyi bakarsan onlar da sana bakar, işine yararlar derdi hep. Kauçuk botu güzelce temizleyip yağlamış, şişirme borusunun ağzını da kalın makine yağıyla kaplamıştı. Babası o yıllarda bu bakım işini kim bilir kaç kez yapmıştı - bunu yaparken belki de kendisini terk eden çocuğun hiç değişmemiş olarak geriye döneceğini düşünmüştü.

Şişme botu ve ayak pompasını arabasının arkasına attı, sonra mutfağa dönüp ateşi canlandırdı ve su kaynatmak için çaydanlığı ateşin üzerine koydu.

İştahı yoktu ama önünde uzun bir gece vardı ve vücudunun enerjiye ihtiyacı olacaktı. Bir konserve et açıp tavada pişirdi ve suyuna da ekmek banarak doğruca tavanın içinden yedi. Sonra oturup çay içip bir parça çikolata yerken cep telefonlarını inceledi, mesaj yoktu. Arayan ve aranan numaralarda da tanıdığı bir numara göremedi. Kamera kayıtlarına bakınca, birinde kadın tenasül organları resimleri gördü. Adam bunları belki de hatıra olarak çekmişti. Hadda için bir anlamı yoktu bu fotoğrafların. Diğer cep telefonunda birkaç aile pikniği resimleri buldu, Doğu Avrupa tipli güzel bir kadın ve birkaç çocuk denize bakan güneşli bir yamaçta oturuyorlardı. Bu resim onu etkiledi, duygulandı.

Saatine bakınca on bir olduğunu gördü. Eve üç saat önce gelmişti. Fakat vakit yine de erken sayılırdı. Kurşun sıyırmasından pek de etkilenmemiş olan Sneck'e mamasını verdi, onu doyurdu ve ateşin yanındaki salıncaklı koltuğa oturup gözlerini kapadı.

Parkleigh'de hemen hemen istediği saatte uyuyup istediği zaman uyanmayı öğrenmişti, ama şimdi uyku zor geliyordu. Ama sonunda yine daldı ve rüyasında, karanlık bir ormanda iki adam tarafından izlendiğini gördü, ne kadar sağa sola kaçıp saklansa da kurtulamıyordu onlardan. Ama sonra bir anda her şey değişti, bu kez kendisi onları takibe başladı; ama takip ettiği iki adam değil,

mehtapta çıplak olarak koşan ve teni önce inci gibi beyaz, sonra da siyahi görünen bir kadındı.

Gözlerini açtı ve tahrik olduğunu gördü.

Ayaklan dibine yatmış ona bakan köpeğe, "Bu da ne demek oluyor şimdi, Sneck?" diye sordu.

Saat bir olmuştu. Kalkıp yine sıcak bir kupa çay içti. Kalan çayı termosa koydu ve birkaç parça çikolata ile birlikte sırt çantasına attı. Sonra en kalın dağ kıyafetini ve yürüyüş botlannı giydi.

"Pekala, Sneck, nasılsın bakalım?" diye sordu.

Köpek hemen ayağa kalktı.

"İyi olduğuna emin misin? Uzun bir yürüyüş yapmamız gerekebilir."

Defender da köpek gibi yola hazırdı, hemen çalıştı ve Hadda donmuş bozuk yolda sarsılarak gitmeye başladı.

Saldırganların arabasını tahmin ettiği yerde buldu. Bir Toyota Land Cruiser'dı bu. İlk ölen adamı nerde gördüğünü o zaman hatırladı. Ama diğer cesedin, Drigg Beach'deki Pudo denen adam olmadığına emindi. O belki de hâlâ kırık çenesinin iyileşmesini bekliyordu.

Land Cruiser'ın arkası çok genişti ve o korkunç yüküyle, diğer eşyasını kolayca aldı. Hadda sonra Defender'ın arkasında duran benzin bidonunu da alıp Toyota'nın arkasına koydu.

"Pekala, Sneck, hadi bakalım, gidiyoruz."

Bol virajlı dar yol, batıda oldukça uzak olan Wasdale vadisine giderdi. Yol vadinin başında sona erdi ve bu buz gibi gecenin bu geç saatinde, ilerdeki küçük köye ya da eski hana gidecek biri olmadıkça kimse geçmezdi buralardan. Hadda çok uzak, ıssız bir yer olduğu için gelmişti buraya. Cumbria göllerinin en derin ve karanlık gölü olan Wastwater Gölü, bu yolla, 111 Gill ve Whin Riggs arasındaki Screes denen dik kayalıkların arasında kalıyordu.

Hadda arabayı göl kıyısına mümkün olduğunca yanaştmp durdu ve lastik botu çıkanp şişirdi. Babası gerçekten de çok iyi bakmış ve korumuştu lastik botu ve uzunca bir pompalama sonunda bot şeklini buldu.

Hadda birinci cesedi alıp bota yerleştirdi. Bot küçüktü ve an-

cak bir cesedi alabilecekti. Kendisi bile zor sığdı bota ve cesedin hemen yanma diz çökerek kürek çekmeye başladı. Hava açıktı ve gökyüzünde yıldızlar parlıyordu ama onların yeryüzüne gelen ışığı Wasdale Gölü'nün karanlık sulannı pek aydınlatamıyordu.

Önü, arkası, her yanı kapkaranlıktı. Cesedi bir an önce suya bırakıp geriye dönmek istiyordu ama karşı kıyıya mümkün olduğunca yaklaşması gerektiğinin de bilincindeydi. Gölün en derin noktasında derinlik yaklaşık yetmiş beş metreydi ki, amatör dalıcılar güvenlik nedeniyle o derinliğe inemezlerdi. Fakat ilerde suya giren Screes kayalıkları vardı ve erken atarsa, ceset su içinde kayalığın bir çıkıntısına takılıp dibe inmeyebilirdi.

Bir süre daha gittikten sonra uzakta farklı koyulukta benekler görür gibi oldu ve biraz daha kürek çektikten sonra, ilerde yaklaşık altı yüz metreye kadar çıkan dik kayalıkları seçmeye başladı.

Küreği kenara bıraktı ve cesedi suya bırakmaya çalıştı. Onu arabadan çıkarması bile kolay olmamıştı, hele bu küçücük botta çok zor ve tehlikeli bir işti bu. Bir an için botun bir yanı iyice yatarak suya daldı ve içeriye biraz su girdi. Hadda korktu. Suya düşerse, üzerindeki bu kaim kıyafet ve botlarla, buz gibi suda karşıda görünen kıyıya kadar bile yüzmesi zordu. Sonra da taşlı yolda, kayalığın dibinden gölün bir ucuna ve oradan da arabaya kadar yürümek zorunda kalacaktı.

Arabaya varması birkaç saat sürebilirdi, üzeri ıslak, üşümüş ve yorgun olacaktı ve hâlâ ikinci cesetten de kurtulması gerekecekti.

Bunları düşününce sakinleşti. İnsanlar bazı şeyleri yapmaktansa, onlardan kaçınma konusunda daha iyi oluyorlardı. İşler kötüye gittiğinde, iyiye varma mücadelesi değil, kurtulmak için daha kötüyü arama mücadelesi yapmak gerekirdi.

İnsan psikolojisinin bu kötümser görüşünün Alva'ya nasıl görüneceğini merak etti. Ama şimdi mesele, bunun ona yararlı olmasıydı. Sonunda plastiğe sarılı cesedi daha iyi kavrayabildi ve lastik botu fazla sallayıp dengesini bozmadan, onu kenardan yavaşça kaydınp ağırlığının dışarıya daha çok vererek, karanlık sulara bıraktı.

Lastik bot cesedin ağırlığından kurtulunca birden hafifleyip hızlandı, her kürek darbesinde bir peri kayığı gibi (bu ifade de nerden çıkmıştı?), ileriye fırladı ve gelirken ona çok uzun gelen mesafeyi kısa sürerde kat ederek kıyıya vardı Hadda, Sneck kıyıda kuyruğunu sallayarak onu bekliyordu.

Aynı işi bir kez daha yapmak zorundaydı.

Hiç dinlenmedi, çünkü dinlenirse kalbinin buna dayanamayacağından korkuyordu.

Rivayete göre, insan güç bir işi bir kez yaparsa, kendine güveni artıyor ve ikici seferde onu daha kolay yapıyordu.

Her zamanki gibi bu da lanet bir yalandı tabii!

Göl sanki daha büyük, gece daha karanlık, lastik bot daha yavaş ilerliyormuş gibi geldi ve bir süre sonra, bulunduğu noktada kendini kaybeder gibi oldu, nerde olduğunu kestiremedi ve adeta gideceği yönü şaşırdı.

Bir süre sonra yönünü belirlemesine yardımcı olan bir şey oldu, ama bu yardımın şekli onu daha çok korkuttu.

İlerde yolda, zifiri karanlıkta vadiye doğru gelen bir arabanın farları parlamıştı.

Araba onun Toyota'yı bıraktığı noktaya yaklaşırken sanki bir an için yavaşlıyormuş gibi göründü. Ama sürücü belki de gecenin bu saatinde orada duran bir arabanın içindekilerin çok özel bir işle meşgul olabileceklerini düşünmüş olacak ki, yeniden hızını artırdı ve uzaktaki hana doğru uzaklaşırken farların ışığı bir süre sonra kayboldu.

Farların çevreyi kısa bir süre için de olsa, hafifçe aydınlatmasından sonra, karanlık sanki daha da koyulaştı, ama Hadda o arada yönünü saptamıştı. Biraz daha kürek çektikten sonra, botun içine giren sulara aldırmadan ikinci cesedi de göle attı ve geri dönüp kıyıya doğru gitti.

Bot içine giren sularla biraz daha ağırlaşmıştı ama hızı düşmüş olsa da bir süre sonra kıyıya vardı. Bir ara botu delip suya batırmayı düşündü, ama aptallık olacaktı bu. Bot tam dibe oturmayıp kolayca görülebilir, insanlar ne olduğunu merak eder, oradan geçen araba karanlıkta park etmiş aracı hatırlayabilir, ceset-

ler bulunamayacak kadar derine inmiş olsa bile, onları o korkunç göreve gönderen kişi ya da kişiler neler olduğunu merak edip olayı araştırabilirlerdi...

Botu söndürdü, içindeki havayı tamamen boşaltmak için üzerine çıkıp birkaç kez zıpladı, sonra Land Cruiser'm arkasına attı.

"Hadi Sneck, gidiyoruz."

Bir süre tepelerin arasında yol aldı, yıldızların altında uyuyan bir köyden geçti ve çok geçmeden ana yola çıktı. Bu saatte ana yolda bile çok az araba vardı. Sonunda ana yoldan çıktı, eve dönerken durup Sneck'i koşturduğu tek şeritli dağ yoluna saptı. Tepeye çıkınca yoldan ayrılıp donmuş otların üzerinde bir süre gitti, sonra durup indi, Sneck'i de indirdi, arabanın arkasından sırt çantasını ve benzin bidonunu aldı.

Lastik botu sönmüş olarak arabanın arkasında bıraktı.

Benzin bidonunun kapağını açıp arabanın içine benzin döktü. Arabayı sağlam olarak göl bölgesinde bırakırsa, görenler dağ kurtarma timine haber verecek, onlar dağlık bölgeyi ararken polis de arabanın sahibini bulmaya çalışacaktı.

Fakat bu tür olaylar her zaman olurdu; bölgede yaşayan serseriler içip sarhoş olduktan sonra gözlerine çarpan bir arabayı kaçırıp köy yollarına çıkarlar, gezer, eğlenirler, sonra da evlerine gitmeden önce arabayı tenha bir yere götürüp yakarlardı.

Bunu düşünen yetkililer yanmış bir araba bulunduğu zaman olayın üzerinde fazla durmaz, adeta doğal karşılarlardı bunu.

Hadda yere yakıt dökerek arabadan yaklaşık beş altı metre uzaklaştı, sonra döndü ve benzin bidonunu arabanın arkasına attı. Sırt çantasını sırtına geçirdi ve yere döktüğü yakıtın ucuna kadar yürüdü.

Orada durup bir kutu kibrit çıkardı, birini çaktı ve yerdeki benzinin üzerine attı.

Sneck'e "Peşimden ayrılma," dedikten sonra, onun aksak ve ağır yürüyüşünü görmeye alışık olanları şaşırtacak kadar düzenli adımlarla yürümeye başladı.

Çok geçmeden, yere dökülen benzin yanarak arabaya ula-

şınca, ani bir parlama sesi duyuldu ve parlak alevler gökyüzüne doğru yükseldi.

Hadda, arabanın benzin deposu bir süre sonra patlayana kadar dönüp bakmadı arkasına. O anda durdu ve dönüp yanan araca baktı.

O arada beş yüz metre kadar yürümüş ve tepeye doğru çıkmaya başlamıştı.

Arabadan yükselen alevler etrafı aydınlatırken, iki bin yıl önce insanların ölüleri böyle alevler içinde yaktıklarını düşündü. Bu alevler de bir anlamda ölü ateşi sayılabilirdi. Soğuk gölün dibinde taşlara bağlı olarak demir atmış cesetleri hatırladı o anda, onların sonsuza kadar orada kalmalarını umuyordu. İnsan zihninin bir insanın ölümü sorumluluğunu kabul etmesinin ne kadar zaman aldığını deneyimlerine dayanarak biliyordu Hadda. Sonuçta onun hafifletici nedenleri vardı - adamlar onu öldürmek için gelmişlerdi - ama o anda onların masumiyet ya da suçluluklarının bir anlamı yoktu. Onlar aslında, onun yaşamlarına son vermiş olduğu iki insandı. Telefonunda pis resimler olan da, aile fotoğrafları bulunan da ölmüştü.

Bu sorumluluğu kabul etmesi, içine sindirmesi uzun zaman alacaktı tabii, ama yedi yıllık hapishane yaşamında düşüncelerini bölümlere ayırmayı öğrenmişti.

Kendisini suçlayan alevlere sırtını döndü ve yürümeye devam etti. Saat sabahın beşiydi ve önünde uzun bir yol vardı.

Yolun başında doğuya doğru yürüyordu ve şafak sökmesine daha çok vakit vardı, ama uzaklarda karanlık tepelerin soluk gökyüzünde yavaş yavaş görülür hale gelmeye başladıklarını fark etti.

İnsan her zaman büyüyen bir ışığa doğru yol alır, arkasında da sönmekte olan bir ışık bırakırdı.

Üzerinde yürüdüğü bu topraklar kutsaldı. Onun en büyük hatası bu topraklan terk etmek olmuştu.

"Hadi, gel Sneck," dedi. "Evimize gidelim."

KİTAP DÖRT

Kurtların sesi

Dışarıda iken
Sürekli yağmur ya da don vardı
Acı öfkeyle, keskin, sessiz dişlerle;
Ve çoğu zaman bu arzulu oyunu durdururken,
Esthwaite 'in çatlak buz alanlarının altından
Kurtulmaya çalışan kapalı hava,
Çayırlara ve tepelere kurt sesleri gibi
Uluyormuş gibi seslenir
Bothnic Main 'den sürüler halinde.

William Wordsworth: *The Prelude* (Kitap I)

1

Johnny Nutbrown gerçekten zamanının adamıydı, ne geleceğin korkularını, ne de geçmişin pişmanlıklarını umursardı. Onun için her gün, yatma zamanı kapanan bir kutuydu. Geceleri alınır, üzerine *yolculukta istenmez* yazılır ve derin, karanlık bir yerde saklanırdı. Bu nedenle o hiçbir zaman mutsuz olarak uyanmaz, nadiren aklında kalmış olan bir olumsuzluk, bir tehdit keyfini biraz kaçırmış olsa bile, iyi bir kahvaltıdan sonra genellikle onu da unutur, rahatsız olmazdı.

Onu bazen öğle yemeğinden sonra rahatsız eden tek konu, Poynters'm satışı ve Califomia'ya gitme planıydı. Toby Estover'ın ziyareti, kabul etmek istemediği kadar rahatsız etmişti onu, ama Noel tatili Yılbaşına doğru ilerlerken, o yine kolayca eski tasasız haline dönmeyi başardı.

Nutbrownlar her yıl çok beklenen bir Hogmanay partisi verirlerdi ve Johnny yine her zaman olduğu gibi mükemmel bir ev sahipliği yaptı. İçki, yemek, eğlence en iyi kalitedeydi; özel misafirlerine ikram ettiği kokain o kadar beğenildi ki, bu dostların çoğu ondan bunun kaynağını öğrenmek istediler. Fakat hayatı boyunca bazı konularda rengini hiç belli etmemiş olan Johnny, bu konuda da kimseye sır vermedi. Kokain satıcısıyla Toby Estover'm müşterisi Pavel Nikitin arasında bir bağlantı olduğunu biliyor ve o adamı sinirlendirmek istemiyordu.

Kokain satıcısını soranlara, "Bir kulüpte tesadüfen tanıştı-

ğım bir adam işte canım!" diye cevap verdi Johnny. "Adı galiba Harold'dı. Ya da George! Aman Tanrım, saat kaç olmuş! Hadi, herkes büyük salona bakalım."

Johnny birkaç dakika sonra bir sandalye üzerine çıkmış, gece yarısı, Yeni Yıl'ın girişinde geriye sayışı başlatmış, tüm davetlileriyle beraber saymaya başlamıştı. Bu işi yapmaktan zevk alıyormuş gibi görünüyordu, ama aslında Aralık ayının son günü ile Ocak ayının ilk günü arasında bir ayırım yapmanın nedenini de anlamıyordu.

Komşularından biri, "Yine çok güzel bir parti verdin, Johnny. Bunun sonuncu olacağına inanmak zor," deyince boş gözlerle kadına baktı. Kadın pot kırdığını düşündü ve "Özür dilerim," diye ekledi. "Pippa bir alıcı bulunduğunu ve satış işlemlerine başlandığını söyledi sanıyordum."

Johnny sakin bir ifadeyle, "Ha, şu mesele," diye konuştu. Evet, bir İskoçyalı baktı eve, ve Pippa da onun istediğimiz fiyatı verebileceğini düşündü."

Kadm, "Bak bu iyi bir haber işte," dedi. Ama komşusunu kaybetme ihtimalini düşünüp üzülürken, bunun iyi bir haber olduğunu söylemenin tezat olduğunu düşünemeyecek kadar sarhoştu.

Aslında burada karmaşık duygular vardı ama samimiyetsizlik yoktu. Nutbrownlar'ın yaz gelmeden önce evi satabilmek için fiyatı biraz indirecekleri konusunda herkes hemfikirdi. Diğer yandan, hiç kimse hata yapmaktan hoşlanmazken, eğer bir mucize olur da Nutbrowıılar evi istedikleri fiyata satarlarsa, tüm komşuların ima ettiği değerler *Schadenfreude** kaybım fazlasıyla karşılayacaktı.

Sabaha karşı son misafirlerini de sevgi dolu vedalar ve ebedi dostluk sözleri vererek gönderdikten sonra, Notbrovvnlar geriye kalan melankoli anılarını gözden geçirdiler.

Pippa, "Bu korkunç insanları bir daha göremeyeceğim için üzüleceğim diyemeyeceğim," dedi.

* *Alm.* Komşusuna gülme. (Çev. N.)

Pippa'nm hayal kırıklığına uğrama kapasitesinin bir parçasıydı bu, kendisininki de dahil olmak üzere, tüm sosyal oplantılar onda misafirlere karşı derin bir iticilik duygusu uyandırıyordu.

Kocası muhtemel gidişlerine çarpık bir referans olan bu ifadeyi duymazdan gelerek, "Yatalım artık," dedi. "Umarım Bayan P ve dostları fazla patırtı yapmazlar."

Yılbaşı gecesinin karmaşasını, pisliğini temizlemek için gelecek olan Bayan Parkin ve yardımcılarından söz ediyordu Johnny.

Pippa, "Kadının işleri doğru dürüst yapıp yapmadığım kontrol etmek için fazla yatamayız," diye konuştu. "Bay Murray aym üçünde geldiği zaman evin çok iyi görünmesini istiyorum."

"Kim?"

"Evi almayı düşünen adam işte, Bay Murray. Evi çok beğendi, bu kez geldiğinde incelemek için kendi adamını da getirecek. Söyledim bunu sana."

Aslında söylememişti ama kocasının tartışmayacağını biliyordu.

Johnny, "Aman Tanrım!" diye söylendi. "Bu İskoçların Hogmanay sonrası haftayı sarhoş olarak geçirdiklerini sanıyordum ben."

"Irkçılığı bırak da yatağa gel artık."

Vakit çok geç olmuştu ama Pippa'nm uykusu hâlâ gelmemiş gibiydi. Partiler onda sinirli bir enerji kalıntısı bırakıyor ve o da bu enerjiyi dağıtmadan uyuyamıyordu. Soyundu, kocasını da soydu ve sonra sırtüstü yatıp onu üzerine çekti.

Johnny nadiren sevişmek isterdi, ama Pippa'nm t istediğini yapmakta da asla tereddüt etmez ve sevişme sahnesini onun istediği kadar uzatabilirdi. Bu gece beş dakika yeterli oldu. Pippa tatmin olduktan sonra onu üzerinden itti, sırtını döndü ve uykuya daldı. Johnny bir süre daha karanlığa bakarak düşündü. Aslında tam olarak düşünmüyordu ama düşünmeye kalksa bir sürü konu bulacağına emindi. Sonunda o da uyudu.

Donald Murray'ın geldiği gün mükemmel bir satış günüydü. Yılbaşında sulu kar yağdı, ama iki gün sonra hava açıldı, güneşli

havada ev çok daha güzel görünüyordu, hemen her köşesi güneş alıyor, ışıl ışıl parlıyor ve sanki *'Sev beni! Satın al ben!* 'diyordu.

Johnny o gün golf sahasına gitmenin daha iyi olacağını düşündü. Evi satmanın sıkıntısı yetmezmiş gibi, bir de bir uzmanın gelip evin içinde dolaşması iyice can sıkıcı bir olaydı. Kahvaltının sonlarına doğru kapı zili çalınınca başını kaldırıp yüzünü buruşturdu Johnny.

"Tanrım, geldiler bile!" diye söylendi.

Pıppa, "Onla saat onda geleceklerdi, belki de postacıdır,''dedi.

Bir süre sonra elinde sabah postası zarflar ve otuz, on beş ve yedi santim boyutlarında iki paketle döndü Pippa. Paketlerden biri Johnny'ye, biri de Pippa'ya gönderilmişti.

İkisi de paketlerin üzerindeki kahverengi kağıtları otomatik hareketlerle ve aynı zamanda açtılar, ama kutular ayrıca plastik bir tabakayla da sarılmıştı. Plastik kaplamayı açtılar ve içinden çıkan ayakkabı kutusu benzeri kutulara baktılar.

Yavaşça kutuların kapaklarını kaldırdılar.

Johnny, Tanrım, kim bana iki tane Gideon İncili gönderir ve neden gönderir?" dedi. "Sende ne var hayatım?"

Pippa, "Aynı şey," diye cevap verdi.

"Çok garip. Ne olabilir ki bunun anlamı?"

"Bunu Tanrı ve muhtemelen Gideon bilir, ama bunu bir bulmaca gibi düşünüp zamanımı harcamak istemem doğrusu."

Pippa paket kağıtları ve kitapları alıp çöp öğütme makinesinin bulunduğu odaya gitti ve geriye döndüğünde, "Çöpler yerini buldu," dedi.

Johnny, "İyi yaptın, o zaman ben gidiyorum," diyerek gülümsedi. Pippa onun gidişine sevindi. Pazarlığı yalnız başına yapmayı yeğlerdi ve Donald Murray ile fiyat konusunda anlaşmış olsalar bile, konuşulup anlaşılması gereken bazı konular vardı.

Saat tam onda kapı zili yine çalındı ve Pippa kapıyı açtığında uzun boylu Bay Murray'ı karşısında buldu, adam ona bakarak gülümsüyordu. Onun arkasında biraz geride duran adam binanın cephesine inceler gibi bakıyordu ve o da uzman mimar ya da

komisyoncu olacaktı. Murray kadına onu Bay Duff olarak tanıttı. Bunun adamın ilk adı ya da soyadı olduğu belli değildi, ama Pippa onun da İskoçyalı olduğunu tahmin etti.

Adam Pippa'nm "Güzel havayı da beraberinizde getirdiniz," sözüne, sanki havada rutubet ve küf kokusu alıyormuş gibi içini çekerek cevap verdi ve sonra belirgin bir aksanla bir şeyler söyledi, Galli de olabilirdi.

Pippa Murray'a baktı ve o da arkadaşının anlaşılmayan sözünü, "Duff evi dolaşıp etrafa bakabilir mi?" diye tercüme etti.

"Elbette, istediğiniz yere girip bakabilirsiniz."

Duff elindeki ağır çantayla uzaklaşırken onlar arkasından baktılar, adamın elindeki bir alet çantası olacaktı herhalde.

Pippa meraklı bir ifadeyle, "Onu ta İskoçya'dan getirdiniz buralara, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, birine bir iş yaptıracaksam, onun güvendiğim biri olmasını isterim."

Pippa, "Para sizin," dedi. "Pekala, uzmanınız evi incelerken, sizin bakmak istediğiniz bir şeyler olabilir mi acaba Bay Murray?"

Adam ona bulmaca gibi bir gülümsemeyle cevap verdi ve Pippa bir an için onun bir şeyler ima edip etmediğini düşündü. Adam onunla paslaşmaya kalksa bile buna bir itirazı olmazdı Pippa nm — o anda kabul etse de etmese de çoğu zaman sonradan bir ilişki kurulabilirdi tabii. Ama anladığı kadarıyla, Bay Murray işle zevki birbirine karıştırmaktan hoşlanmayan biri gibi görünüyordu.

Ama yanılıyordu Pippa, ya da adam buna karşı bir karar vermişti.

Murray, "Evet," diye cevap verdi. "Her şeyin hatırladığım kadar iyi olup olmadığını tartışmak için, mini bir tur yaparken yine politikayla ilgili sohbet edebiliriz."

Evin önce dışını, sonra içini dolaştılar ve o şuada Duff'ı hiç görmediler ama çatırtılara, metal seslerine bakılırsa adam işiyle meşguldü.

Sonunda mutfağa girdiler ve Pippa ona kahve ikram etmek istedi. Murray kahveye evet dedi ama Pippa ona salona geçmeyi

teklif edince adam mutfağın iyi olduğunu ve onu evin merkezi gibi gördüğünü ifade etti.

"Bay Nutbrown evde değil mi acaba?"

Pippa, "Hayır, sanırım işine gitti," diye yalan söyledi.

"Demek satış işini size bıraktı ha? Böyle yetenekli bir karısı olduğu için şanslı olmalı."

Bunu gerçekten isteyerek söylemiş gibiydi.

Pippa, "Bay Duff bir kahve ister miydi acaba?" diye sordu.

"Duff kahve içmez, viskicidir o, ama iş başında asla içmez, işini çok ciddiye alan bir adamdır. Daha sonra gözünden kaçmış bir şey olduğunu görmekten nefret eder."

Pippa soğuk bir ifadeyle, "Umarım tartışmaya neden olacak olumsuz bir şeyler bulmaz," dedi.

Adam ona garip bir ifadeyle baktı ve "Korkmanıza gerek yok, ben kararlıyım, Bayan Nutbrovvn. Ben bir ev alırken İskoç kurallarına göre davranırım: Bir teklif yaparım, siz kabul edersiniz, tokalaşırız ve iş biter. Diğer yandan küçük bir indirim iyi olur elbette. Her şeye rağmen hepimiz, emlakçılar bile yaşamak zorundayız, değil mi? Skinners komisyon olarak ne alıyor sizden? Yüzde beş mi?"

Pippa, "Altı," dedi.

Murray bir ıslık çaldı.

"Şöhretlerine göre alıyorlar tabii. Altı haneli rakamlar söz konusu olduğunda, yüzde altı oldukça büyük bir para tutar."

Pippa, işte geliyor, diye düşündü. Murray'la tanıştığı günden beri ondan böyle bir şey bekliyordu zaten.

"Bir parça kek ister miydiniz, Bay Murray?"

Adam onun masaya koyduğu limonlu keke baktı ve "Biraz sonra alırım," dedi. "Skinners'dan söz ediyorduk, nasıl bir anlaşma yapmıştınız onlarla?"

"Kolayca son verebileceğim bir anlaşma. Bana komisyonlarını söyledikleri zaman bunu hemen düşündüm. Ama bana, anlaşmayı iptal etsem bile, daha sonra evi onların getirdiği bir müşteriye satarsam anlaşmanın geçerli olacağım bildirdiler."

"Evet, işler normal olarak böyle yürütülür. Bunu yapmasalar

kim para ödemek ister o köpekbalıklarına, değil mi? Ama diğer yandan, masajdan çıkarken yakalanan rahibin dediği gibi, şüphelenmek ve kanıtlamak farklı şeylerdir."

"Anlamı nedir bunun?"

"Anlamı şu, rahip gibi, ben de randevu istediğim zaman ayrıntıları yeterince açıklamamış olabilirim. Ben Skinners'de binleriyle telefonda konuştum, onlardan hiç kimseyle yüz yüze gelmedim. Ayrıca, vergi konusuna gelince, eğer anlaşırsak, bu işi de muhtemelen arada sırada kullandığım bir şirket kanalıyla yaparım, Bayan Nutbrown."

Murray bunu söyledikten sonra, bir şeyler bekler gibi Pippa'ya baktı.

"Şimdi bir dilim kek alacak mısınız, Bay Murray."

"Oh, evet, evet, hanımefendi!"

Sisters Planet - Songül

2

Alva Ozigbo Londra'ya ancak Ocak ayının ikinci haftasında dönebildi.

Babasının sağlığı ciddiyetini koruyordu ama krizi atlatmıştı adam.

Asistanı olan doktor Alva'ya, "Bu durumu belki de işe yaradı ve Ike bundan sonra belki de her şeyi en iyi kendisinin bildiğini düşünüp kendi kendini tedaviden vazgeçer," diye konuştu.

Alva, "Ben olsam bu konuda bahse girmem," dedi.

Yılbaşında yapılan incelemede doktorların tanımı iyimserdi, ama Elvira onlara inanmıyordu ve Alva da annesi şoku atlatana kadar onun yanından ayrılmaması gerektiğini düşündü. Yılbaşından sonra Ike'a evine gidebilecek kadar iyileştiğini söylediler, ama sürekli olarak gözetim altında tutulacaktı. Yaşlı adam buna tepki gösterince Alva da sinirlendi ve ciddi bir konuşma yaptı onunla.

Sert bir sesle, "Çokbilmişlikten vazgeç de biraz da annemi düşün baba," diye konuştu. Sonra yumuşadı ve "Biraz sabırlı ol, birkaç gün bekle, hemşireyi evden gönderen kişi belki de Elvira olacaktır," diye ekledi.

Bir süre sonra Alva'mn tahmini doğru çıktı. Elvira bir gün, Oldham'lı deneyimli bir hemşire olan Maggie Marley'e, artık kocasına bakabilecek durumda olduğunu nazikçe söyledi.

Hemşire Marley, "Nasıl isterseniz," dedi. "Ama ben yine de iki günde bir arayıp duruma bakarım, tamam mı?"

Ike bu olaya büyük bir zafer kazanılmış gibi baktı.

"Kimmiş bu küçük psikiyatr bakayım," diye konuştu yaşlı adam. "Ee, şimdi ne olacak Bayan Motivasyoncu?"

"İkinizi baş başa bırakacağım, baba. Ve Tanrı yardımcınız olsun!"

Alva kendi işini ayarlamak için telefon ya da Intemet'le çalışıyordu, ama tüm hasta temaslarını ya ertelemiş ya da yeniden ayarlamıştı ama yeni durum onu tatmin etmiyordu. Wolf Hadda dosyasını kapatmıştı. Annesinin yanında kaldığı süre içinde Cumbria'ya tekrar gidememişti, isteseydi bile yapamazdı bunu. Luke Hollins'e telefon ederek durumunu açıklamış, resmi olmayan kanısına göre, Hadda'nm artık kimseyi rahatsız etmeyeceğini söylemişti. Ama rahibi tedirgin eden bir durum olursa, o zaman Hollins kendisi gerekeni yapabilirdi ve Alva resmi olarak davet edilmediği takdirde bu dosya onun için kapanmıştı.

Alva şatoya gidişini ve orada yaşadıklarını düşünerek, önemli görünen her olayı klinik olarak incelemişti.

Imo'nun, kızının babasıyla ilgili olarak söylediği söz, doğru olsun ya da olmasın, Aiva'yı ilgilendirmezdi. Wolf'un küçük kızın ölümüyle duyduğu üzüntü muhtemelen azalmayacak, karısının ihanetiyle duyduğu acı da daha fazla artmayacaktı.

Sir Leon, evliliğe kızını değil, Wolf'u düşündüğü için engel olmaya çalıştığını söylemiş, Alva'yı şaşırtmıştı ve zavallı adam o zaman, herkese hükmeden bir kadın olan Kira ve her istediğini yapan kızından kim bilir neler çekmişti? Wolf'un ortadan kayboluşuyla Fred Hadda'nın çektiği acıları da görmüş ve sevdiği ormancılar şefinin haline de çok üzülmüştü Sir Leon. Fred Hadda oğlunun evlenme olayını da delilik ve potansiyel bir felaket olarak görmüş, engellemeye çalışmış ama başaramamış, çok üzülmüştü tabii.

Alva sonra da Imo'nun fotoğrafım düşündü. Belki de yaşlı adam resimdeki doğum gününü yanlış hatırlıyordu. Belki de Wolf'un hafızası yanılmıştı. Belki de daha sonraki cinsel tercihlerini düşünerek, bilinçsizce, buluğa ermemiş kızların da erkekleri tahrik edebileceğim söylemeye çalışmıştı.

Sonuçta bu önemli görünen elemanların her biri açıklanabi-

lir ve dikkate alınmayabilirdi. Alva sadece onların rastlantılarına aşırı tepki göstermişti.

Fakat klinik analizlere daha büyük direnme gösteren, şaşırtıcı bir başka tesadüf daha vardı.

Alva iki kez, artık kendi işi olmayan bir konuyla ilgilenmiş, iki kez bir klinik psikiyatrı gibi değil de adeta bir özel dedektif gibi davranmıştı.

Her iki seferinde de babasının hastalandığı haberini almış ve endişelenmiş, işini bırakmıştı.

Alva'nın batıl inanışları yoktu, ama insanların mantık alanı dışında yararlı uyanlar yapan duygu ve sezgilere çoğu zaman hurafe, batıl itikat dediklerini biliyordu.

Hadda'nm onu tedirgin edecek şekilde bir tehdit olacağını sanmıyordu Alva, ama onun etrafında tehlikeli bir şeyler olduğuna inanmaya başlamıştı. Bu nedenle Londra'ya döndüğü zaman, zihninde bilinçli, hatta biraz da kendini düşünür gibi, Hadda olayının altına bir çizgi çekti.

Onu düşündüğü zaman hafifçe de olsa tahrik olduğunu hissetme olayını da, mavi peynir yedikten sonra midesinde hissettiği hazımsızlığa benzetti.

Peynirden vazgeçebildiği kadar o duygudan da vazgeçebilirdi.

Alva çalışmaya başladı. Oldukça uzun süre ara verdiği için çok işi birikmişti. Parkleigh'de Simon Homewood onun döndüğünü görünce çok sevindi.

"Tanrım, özledim seni," dedi.

Adamın onu şevkle karşılama tarzı profesyonelliğin ötesinde bir şeymiş gibi geldi Alva'ya. Ama Homewood pek iyi görünmüyordu ve **Alva ona Noel tatilini nasıl geçirdiğini sorunca,** "Fler zamanki gibi," dedi ve konuyu değiştirdi.

Alva birkaç gün sonra iş çıkışından önce çalışmaları konusunda bilgi vermek amacıyla cezaevi müdürünün odasına gitti. Ona görüştüğü mahkumlarla ilgili bazı bilgiler verecekti, ama onlann özgür insanlar olması halinde gizli sayılması gereken bilgileri verme konusunda çekimserdi, bu konuda her şeyi söyleyemezdi elbette.

Alva raporunu tamamladıktan sonra, Homewood masasmda-

ki bir çekmeceden bir şişe beyaz şarap ve iki kadeh çıkararak şaşırttı onu.

"Noel öncesi o kadar hızlı kaçtm ki, sana bir tatil içkisi bile ikram edemedim, doktor."

Alva o gün Cumbria'ya gidip Hadda'yı görmeye karar verdiği için aceleyle ayrılmıştı oradan. O zaman söz etmişti bundan ve şimdi tekrarlamaya gerek görmedi.

Müdür şarap koyduğu kadehi ona uzattı.

"Mutlu yıllar," dedi. "Berbat Noel'den sonra sanırım ikimiz de bunu hak etmişizdir."

Müdür elbette onun babasının hastalığını biliyordu, ama neden kendi Noel'inin de berbat geçtiğini söylüyordu, Alva bilemiyordu bunu.

"Peki, ama senin Noel'in neden kötü geçti?" diye sordu.

Adam hafif bir sesle, "Aile sorunları," diye cevap verdi. Sonra içkisinden bir yudum aldı ve "Neden konuşmak istemediğimi merak mı ediyorsun?" diye devam etti. "Nasıl olsa yakında duyulacak. Sally ile ayrılıyoruz."

Alva önce bencilce, *'Oh, lanet olsun*!'diye düşündü. Bu her şeyi değiştiriyordu. Eğer şansı varsa, adam ailevi sorunlarım çözene ve bir düzene sokana kadar ona yaklaşmayabilirdi, ama daha sonra...

Hiç kuşkusuz Alva'mn ret cevabını eski tarz bir centilmen gibi kabul etmeye çalışacaktı adam, ama sonunda her şey değişmek zorundaydı. Alva onun, Giles ile yaptığı gibi açık, dostane ve arada sırada şakalar yaptıkları ilişkiye razı olacağını sanmıyordu.

Alva, "Bunu duyduğuma üzüldüm, dedi.

Müdür düşünceli bir tavırla ona bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. Alva bir an için onun hemen açılabileceğini düşünerek endişelendi ve konuyu değiştirmeye çalışarak, "Söylemeyi unuttum, tatilde Hadda'yı da gördüm," diye ekledi.

Müdür hiç şaşırmamış gibi baktı ona.

"Ha, evet, Hadda. Ee, o dağ evinde nasıl vakit geçiriyor bakalım?"

Alva o anda, 'Lanet olsun, neden açtım bu konuyu sanki?' diye düşündü.

"İyi görünüyordu. Evine düşkün bir adam olmuş. Aslında çok iyi de yemek yapıyor."

"Onunla yemek de yedin mi yani?"

"Pek yemek denmez aslında, bir şeyler atıştırdık işte."

"Sadece ikiniz mi?"

"Şey, bir ara bölge rahibi de katıldı bize."

Alva bunu söylerken, 'Neden suçluluk hissediyorum sanki?' diye düşündü. Müdür sanki kızının başına bir şey gelip gelmediğini merak eden bir babası gibi neden sorguya çekiyordu onu, buna hakkı var mıydı?

Ama belki de aşırı tepki gösteriyordu Alva, adam onu sadece, serbest bırakılmış bir mahkumla cezaevi psikiyatrının görüşmesini merak etmiş bir cezaevi müdürü olarak sorguluyor olabilirdi.

Homewood, "Hadda'nm sorumluluğu artık şartlı tahliye bürosunun üzerinde, Alva," diye konuştu. "Bu işi onlara bırakmak en iyisi! O buradayken çok iyi tedavi ettin adamı. Yakında yıllık gözden geçirme görüşmesi olacağına göre, suyu bulandıracak bir şeyler olmasını istemeyiz, değil mi?"

Adam bunu üzerine basarak söyledi ama Alva umursamadı. Dört yıllık çalışma anlaşmasının yarısını tamamlamıştı ve geçen yıl, yıllık çalışmaların gözden geçirilmesi olayı sadece normal bir sohbet havasında geçmiş ve müdür onu her konuda destekleyeceğini söylemişti. Ama aklına Alva'nın, bu kez hoş olmayan bir şey geldi Homewood bu konuyu onun kendisiyle dostane ilişkiler içinde kalmasının çıkarına olacağını **hatırlatmak** için açmış olabilirdi!

Hayır! Buna inanamazdı. Fakat yine de onun bu imalı eleştirisine karşı hiçbir şey söylemeden oturacak değildi herhalde.

Meydan okur gibi bir ifadeyle, "Bir mahkumun Parkleigh'den çıkmış olması, onun artık hastam olmayacağı anlamına gelmez benim kitabımda," diye konuştu. "Eğer bir hastamın bana ihtiyacı olduğunu hissedersem ona yardım ederim."

"Ve sen Hadda'nın yardıma ihtiyacı olduğunu mu hissettin? Bunu düşünürken neye dayandın acaba, sorabilir miyim?"

Alva ona Luke Hollins'in mektubundan bahsetmeyi düşündü, ama bunu yaparsa Birkstane'e gidişinin nedenlerini ayrıntılı olarak anlatmak zorunda kalabilirdi ve bunu yapmak istemedi.

"Özel bir nedeni yoktu," diye cevap verdi. "Sadece her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek istedim."

Müdür, "Çok düşüncelisin," dedi. "Fakat bu ziyaretin sırasında onunla neden yemek yediğini ve neden bir gece orada kaldığını anlamış değilim. Bak Alva, ben burada senin işverenin, patronun olarak değil, bir arkadaşın olarak konuşuyorum. Daha dikkatli olmalısın. Bu insanlarla kontrol altında koşullarda görüşmek normaldir, ama bunların ne yapacaklan hiç belli olmaz. Hadda cezaevinde yatarken oyun oynamış olabilir, ama bu, seninle ilgili cinsel hayaller kurmadığı anlamına gelmez ve onun, senin sadece ayaklarını hayal ettiğini de sanmam!"

Alva, 'Bu da ne demek be adam? Eğer sen karma karşı da böyle davranıyorsan, seni terk ettiğine şaşırmamalı!' diye düşündü.

Kadehindeki şarabı bitirdi ve ayağa kalktı.

"Hemen gitmem gerekiyor," dedi. "İçki için teşekkürler. İyi akşamlar."

Koşar adımlarla olmasa da, onun itiraz etmesine meydan bırakmayacak kadar hızlı yürüyüp çıktı odadan.

Cezaevi kapısına yaklaşırken, bir başka ziyaretçinin de dışarıya çıktığını gördü. Kapıdaki nöbetçiyi kapıyı kapayıp tekrar açma zahmetinden kurtarmak için adımlarını hızlandırdı, ama Başgardiyan **Proctor nöbetçi binasından** çıktı ve onun yanına geldi. Sonra kapıdaki nöbetçiye baktı ve "Ben çıkarırım Dr. Ozigbo'yu," dedi.

Nöbetçinin binaya girmesini bekledi ve sonra, "Babanın hastalığını duydum, üzüldüm, doktor," diye konuştu. Umarım iyileşmiştir."

Alva geriye döndükten sonra onu uzaktan birkaç kez görmüştü ama konuşamamışlardı.

"Teşekkür ederim, George, şimdi oldukça iyi," dedi.

"Güzel, sen nasılsın, doktor?"

"Ben iyiyim, George."

"Buna sevindim. Bay Homewood özledi seni."

"Öyle mi? Herhalde sen de özlemişsindir, değil mi?"

Alva daha önce bir gün Proctor'un, özel hayatına dair konuşmaya çalıştığını hissetmişti ve bunu hatırlayınca biraz sert bir sesle konuştu. Ne istiyordu bu adam? Belki de Homewood'un aile sorununu duymuş, onun için aracılık etmek istiyordu! Ama hayır, olamazdı, saçmalıktı bu...

Aslında ben de özledim tabii, doktor. Her zaman konuşamıyoruz tabii, ama sen doğrulan arayan bir kadınsın. Dürüst, akıllı ve ciddisin. Bay Ruskin de dürüst adamdı, ama belki de senin kadar değildi. Her neyse, hepimiz döndüğüne sevindik tabii. Özellikle de müdür çok sevindi. Yalnız bir adam o, işi zor. İşini ıyı yapabilmek için her şeyi bilmek zorunda, bu nedenle her şeye ilgileniyor. Her neyse seni tutmayayım, galiba yağmur gelecek, iyi geceler."

Alva otoparka girip arabasına doğru yürürken, 'Bu da neydi şimdi? diye düşündü. O sırada kapıdan çıkan adamı gördü ve tanıdı. Hadda'nm avukatı Bay Trapp'tı bu adam.

Onunla tanışmamıştı Alva, ama Hadda'nm şartlı tahliye görüşmeleri sırasında ve serbest kaldığında Hadda'yı arabasıyla alırken görmüştü onu.

O sırada yağmur başlayınca, Alva başını öne eğdi ve arabasına doğru koştu. Bu adamla tek bağlantısı Hadda idi ve Homewood ile konuştuktan sonra, Wolf Hadda'yı hâlâ kafasından silip atamadığım anlamıştı.

Arabasına bindi ve yağmur hızlanınca silecekleri çalıştırdı. Silecekler sağa sola gidip gelirken, aradan Trapp'ı görebiliyordu. Adam orada, şapkasız, şemsiyesiz ve şimdiden ıslanmış olarak yağmur altında neden duruyordu acaba?

Yağmur hızlanmıştı ve adamı sileceklerin arasından zor görüyor, bazen gözden kaybediyordu. Silecekler sanki ona seçenek sunuyor gibiydi, sanki bir çiçeğin yapraklanm teker teker kopanyor

ve beni seviyor... sevmiyor diyordu... Otoparktan çıkıp yola devam edebilirdi ve adamın yanından geçmek zorunda da değildi.

Ama arabasını çalıştırdı, yavaşça ona doğru gitti. Alva bunu isteyerek yapıyordu ve bu sadece insani bir davranıştı.

Adamın yanına gelince, Alva camını indirdi ve "Bay Trapp, değil mi?" diye sordu.

Adam, "Evet," diye cevap verdi.

"Islanıyorsunuz, Bay Trapp."

"Evet."

Alva daha fazla dayanamadı ve "Tanrım, o halde atla arabaya!" dedi.

Adam arabanın diğer yanına geçti ve kapıyı açıp ıslak kıyafetiyle Alva'nın yanına oturdu.

Hiçbir özelliği, çekiciliği olmayan ufak tefek bir adamdı bu Trapp, ve adeta perişan bir haldeydi. Alva Toby Estover'ın resmini görmüştü ve bu adamla o mükemmel, şık kıyafetli Estover arasında dağlar kadar fark vardı, birbirlerine tamamen zıt kişiliklerdi bunlar. Bunları yan yana koyarak Hadda'nın düşüşü hakkında bir fikir edinebilirdi insan. Ama Alva mahkeme kayıtlarında bu Trapp'ın işini çok iyi yaptığını okumuştu. Hadda biyografik yazılarından birinde bu adamı daha önceden tanıdığını ima etmemiş miydi? Orada bir yardımdan, ama profesyonellikten öte bir yardımdan söz etmişti galiba ve eğer Hadda Noel tatilinde Trapplar'ın evinde kaldıysa...

Alva yine özel dedektiflik oynamaya başladığını düşündü ve kendini uyardı.

"Ben Alva Ozigbo," dedi.

Adam, "Biliyorum," dedi ve sonra bir açıklama yapması gerektiğini hissetmiş gibi, "Karım gelip alacak beni," diye ekledi. "Biraz sonra gelir, benim işim tahminimden önce bitti de..."

Alva adamın üstünün kunıması için ısıtıcıyı çalıştırdı ve "Pekala, o gelene kadar seni kurutmaya bakalım bari," dedi. "Süper etkili olduğun için soğuk alıp hastalanırsan yazık olur."

Adam nazik, tam olarak melankolik değil, ama yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle baktı ona.

"Pek de etkili sayılmam canım," diye konuştu. "Müvekkilime, aldığı cezaya itiraz için temyize gitmenin zaman, para ve enerji kaybından başka bir işe yaramayacağını söylediğim zaman, ona hizmetlerim için fatura gönderdiğimde bunu ödemekten zevk alacağını ve bunu da kabul etmezsem erkek kardeşinin bir beysbol sopasıyla üzerime geleceğini söyledi."

"İyi eğitim görmüş bir adam gibi konuşmuş."

Adam ciddi bir ifadeyle, "Meselenin esası buydu zaten," dedi. "Müşterimin kendine has bir dili vardı."

Alva dayanamadı, güldü. Bu Bay Trapp göründüğü kadar boş, basit bir adam değildi galiba. Hadda da onda bir şeyler görmüştü mutlaka.

Onu düşünür düşünmez sanki adını söylemek zorunda kalmış gibi, "Bay Hadda'yı mahkemeye çıkmadan önce de tanıyor muydun?" diye sordu.

Bir yandan da, karısı gelene kadar adamı oyalamak için konuştuğunu düşünüyordu.

Adam ona cevap vermeden önce bir süre düşündü ve sonra, "Tanışmıştık," dedi.

"Bir iş nedeniyle mi?"

Trapp yine gülümsedi ve "Evet ilk görüşmemiz bir iş vesilesiyle olmuştu," diye cevap verdi.

Adam ilk görüşmemiz demişti. Alva o anda, yeni evlenmiş ve iş dünyasında yıldızı parlayan bir adam olarak, Wolf Hadda'nm Trapp gibi bir avukata nasıl bir iş için ihtiyacı olabileceğini merak etti. Olanaksız değildi bu, ama pek de normal sayılmazdı.

Onların bu ilk tanışmaları belki de genç Wolf'un evden kaçıp, üç olanaksız görevi başarmış olarak geriye dönüşü arasında geçen beş yıllık süreçte gerçekleşmişti.

Sırlarla dolu, zümrüt madenleri, korsanlık, gömülü hazine yıllarıydı onlar...

Bir süre sonra karoseri çizilmiş ve çamurlu bir Toyota girdi otoparka. Trapp eğildi ve arabanın sürücüsüne haber vermek için komaya bastı, Toyota'nın sürücüsü onları gördü ve yanlarına geldi.

Alva camını indirdi ve geniş yüzlü, saçları gül pembesi renginde bir kadının şaşkın gözlerle kendisine baktığım gördü.

Trapp, "Doll, bu hanım Dr. Ozigbo," dedi. "Nazik davrandı ve sen gelene kadar ıslanmayayım diye beni arabasına aldı. Dr. Ozigbo, bu da eşim Doll."

Alva, "Tanıştığımıza sevindim," dedi.

Kadm, "Ben de," diye cevap verdi. "Umarım arabanızı kirletmemiştir."

Trapp, "Teşekkür ederim," dedikten sonra Alva'nın arabasından indi ve karısının yanma geçip oturdu.

Birkaç dakika sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Kaderin rolü vardı her şeyde ama insan da ona doğru birkaç adım atmalıydı tabii.

Başını camdan çıkardı ve "Bay Trapp," diye seslendi. "Sormaya vakit bulamadım, Bay Hadda nasıl? Onun nasıl olduğunu merak eden çok insan var. Her şeyin yolunda olup olmadığını bilmek isterdim ben de..."

Trapp, "Bildiğim kadanyla çok iyi," diye cevap verdi. "Ona sizin kendisini sorduğunuzu söylerim, yapayım mı bunu?"

Alva, "Teşekkür ederim," dedi. Adama bir şey daha söylemeyi düşünüyordu ama o anda birden unuttu ne söyleyeceğini.

Onların konuşmalarını dinlerken gözlerini Alva'ya dikmiş olan kadm, sanki onu daha yakından görmek istiyormuş gibi, başını camdan dışarıya çıkardı. Alva onun sert ifadeli, değerlendirici bakışı karşısında çekinir gibi görünmemek için zorladı kendini.

Doll, "O rengi nasıl tutturuyorsunuz?" diye sordu.

Alva onun ten renginden değil de, saç renginden söz ettiğini hemen anladı, ama her ikisi için de cevabı aynı olacaktı zaten.

"Aslında doğal, kendi rengi bu," diye cevap verdi.

"Oh, yazık. Ben de denemek isterdim o rengi doğrusu. Tanıştığımıza sevindim, şekerim. Yolun Chingfort taraflarına düşerse ara bizi."

Bunu söylerken Alva'ya bir kart uzattı. Sonra camı kapadı ve Toyota uzaklaştı.

Alva ne olduğunu anlamamış gibi bir süre orada kaldı. Doll Trapp kartını ona verdiğine göre, onunla yine görüşmeyi umuyordu, ama herhalde saç renginden söz etmek için istemiyordu bunu.

Onlarla ortak bir tek konuları vardı ve o da Wolf Hadda idi.

Homewood ona içki ikram etmeseydi, Alva Trapp'tan önce cezaevi kapısından çıkacak ve arabasına atlayıp evine gidecekti. O zaman belki George Proctor'u bile görmeyecekti. Yani şimdi yağmur altında araba kullanmak yerine, evinde TV karşısına geçip oturuyor olacaktı. Sileceklerin hareketine bakarken, aklı da Hadda, Proctor ve Simon Homewood arasında gidip geliyordu.

Trapplar'la karşılaşması bir şeyi daha anlamasına yol açmıştı; Hadda'nm altına çizdiği çizgi dosyayı kapamak içinde değil, önemini belirtmek için çizilmişti.

Evinin önüne geldiğinde, ön camda hareket eden sileceklerin gıcırdamasını duyunca yağmurun dindiğini anladı. Bu gıcırtılı ses aynı zamanda, yol boyunca kafasını meşgul eden üç adamla ilgili düşüncelerini de bir araya getirdi.

Proctor, Homewood'un işini iyi yapabilmesi için her şeyi bilmek zorunda olduğunu söylemişti.

Ama Alva şimdi karşılaşmalarını duygusallıktan uzak bir ortamda inceleyebilecek zaman bulmuştu ve müdürün bildiklerinde onu şaşırtacak bazı şeyler vardı.

İlk olarak, Alva Hadda ile görüştüğünü söylediğinde, müdür hemen onun bu görüşmeyi ebeveyninin yanında kaldığı Manchester'da değil de Cumbria'da yaptığını düşünmüştü.

Pekala, bu o kadar da önemli olmayabilirdi. Ama kendisi o konudan söz etmediği halde, müdür daha sonra onun geceyi neden orada geçirdiğini anlamadığını da söylemişti.

Belki de sadece bir tahminde bulunmuştu.

Ama son konu tahmine bırakılmayacak kadar açıktı. Müdür onun ayağından söz etmişti.

Görüşme sırasında dinleme sistemi kapalı ise, müdür Hadda'nın onunla oynadığı cinsel sessiz sinema oyununu nasıl biliyordu?

3

Toby Estover sekreter değiştirme zamanının gelip gelmediğini düşünüyordu.

Aslında Morag işinde olduğu gibi, kişisel hizmetlerinde de her zaman olduğu gibi mükemmeldi. Fakat Yılbaşı tatilinden sonraki birkaç hafta içinde kadm ondan, normal masa üzeri ilişkisinden biraz daha fazla bir şeyler bekler gibi olduğunu ima etmeye başlamıştı.

Kadm önce onunla Noel tatili hakkında sohbet etme girişiminde bulunmuş, ona aile kutlamaları hakkında istediğinden fazla, ayrıntılı hikayeler anlatmış ve ondan da tatilini nasıl geçirdiği konusunda aynı şeyi yapmasını, ayrıntılı bilgi vermesini istemişti.

Seviştikten sonra da, eskiden olduğu gibi mutlu bir gülümsemeyle Toby'nin üzerinden kalkıp banyoya gitmemiş, temizlenip çıkarak çalışmaya hazır olduğunu göstermemişti. Onun üzerinde oturup öne doğru eğilmiş, dudaklarından öpmüş ve "Mutlu oldun mu, sevgilim?" diye mınldanmıştı.

Toby ona sohbet ya da küçük aşk oyunları için vakti olmadığını söyleyince, kadm gerilemiş ama aralan bozulur gibi olmuştu. Bu durumda bir değişiklik iyi olacaktı galiba. Ofis mobilyasını seviyordu tabii, ama renk değişikliği farklı bir konuydu. Morag kumral tenli, çilli bir kadındı, güzel göğüsleri vardı. Ama Toby son günlerde güzel ve çikolata tenli bir kadm hayal etmeye başlamıştı...

Toby bunları düşünürken gevşedi, ve kapıyı hafifçe vurup beklemeden içeriye giren ve "Kitty Locksley ile öğle yemeği yiyeceksin, sakın unutma," diyen Morag'a bakıp yüzünü buruşturdu...

Kulaklarına mı öyle geliyordu, yoksa kadının İskoç aksam daha mı kabalaşmıştı? Morag'ın gitme zamanı gelmişti ve bu konuyu ofis personel müdürü Bayan Jenner'le konuşmalıydı. Morag'ı alt kattaki genel görevler bürosuna transfer edebilirlerdi. Maaşta indirme olmazdı ama çalışanlar böyle bir durumda mesajı alır, bir iki hafta içinde kendileri istifa edip giderlerdi.

Sinirli bir ifadeyle, "Elbette unutmuyorum," diye cevap verdi sekreterine, "aslında o kaltakla neden yemeğe çıktığımdan emin değilim. Ama yine de basınla iyi geçinmek gerekiyor tabii."

Kitty Locksley ciddi gazetelerden birinin editörüydü ve tanıdığı birçok kişi bazen okurdu o gazeteyi.

Toby kalktı ve bekledi. Morag genelde askıdan onun paltosunu getirir ve giymesi için tutardı. O gün kımıldamadı yerinden. Toby artık onun gitmesinin şart olduğunu düşündü. Paltosunu gidip kendi aldı, giydi ve "Saat üçe kadar dönerim," dedi. "Bayan Jenner'a üçte gelip beni görmesini söyle, olur mu?"

Morag asansör kapısının kapandığını duyana kadar bekledi, sonra cep telefonunu çıkardı ve tuşladı.

"Merhaba, Bay Murray, o gidiyor."

"İyi kızsın sen, hemen çıkmalıyım, sonra görüşürüz."

Sekreter telefonunu kapadı, Estover'm geniş masasının arkasına geçti ve deri kaplı rahat döner koltuğuna yayılarak oturdu. Her şeyi başka insanların gözleriyle görmeye çalıştığı için kendisiyle gurur duyardı ve oradan bakıldığında her şey gerçekten de farklı görünüyordu. Durumundan şikayetçi değildi Morag. Bu işe de gözleri açık olarak başlamıştı. İlk görüşmelerinde Toby Estover'm kendisine soyar gibi baktığını görünce, adamın neler düşündüğünü anlamayacak kadar saf değildi elbette. Ama Estover yeterince iyi bir adama benziyordu, kendisi de yerine göre seksten zevk alan modem bir kadındı, aynca burası neşeli bir yerdi ve Noel ikramiyesi de vardı. Bu nedenle, binadaki diğer

kızlardan bazıları ona Estover'ın genelde üç yılda bir sekreter değiştirdiğini söyledikleri zaman aldırmamıştı. Zamanı gelince, personel müdürü Bayan Jenner, personele deneyim kazandırmak için ofis değişikliği yaptıkları gibi bir saçmalık söyleyip, onu Estover'm ofisindeki sekreterlik odasından alacak, aşağıdaki genel hizmetler bürosuna indirecekti, bunu biliyordu.

O zaman bunu söyleyenlere gülümsemiş ve "İyi olur, şirketteki diğer arkadaşlarla da tanışırım," demişti.

Morag Noel tatilinden döner dönmez İskoç erkek arkadaşı buldu onu, ve yeni bir teklifi olduğunu söyleyerek şaşırttı. Kadının Estover'm hareketleri, yaptıkları hakkında Murray'a bilgi vermesi sadece zararsız bir sadakatsizlik olacaktı. Ama neresinden bakarsanız bakın, Estover'm gizli kayıtlarına girmek, onları kopyalamak ve satmak hiç kuşkusuz suçtu.

Murray ona bu hizmeti karşılığında iyi bir para teklif etmişti. Ve Morag aynca bu adamdan hoşlanıyordu. Onun için bu teklifi hemen reddetmemişti kadm. Bir sonraki buluşmalarında Murray teklifini yeniledi ve ödenecek parayı da artırdı. Ayrıca Morag a, iyi insanlar için çalıştığını ve yaptıkları nedeniyle Estover'a hak etmediği hiçbir kötülük gelmeyeceğini söyledi. Morag, Toby nın neler yaptığını bildiği için, bu sözü duyduğunda, başına bir şeyler gelebileceğini düşünmüştü!

Ama Morag önce yine de tereddüt etti. Evet, o aslında modern bir kadındı ama aynı zamanda da eski moda bir duygusaldı. Estover'dan ebedi aşk sözleri duymayı ve onu dürüst bir kadm haline getirmesini zaten beklemiyordu. Ama yine de, birkaç yıldan beri devam eden ilişkilerinden sonra, aralarında bir sevgi bağı oluştuğunu hissetmişti.

Morag ilk günlerinden beri Estover'dan biraz sevgi, saygı beklemiş, onun kendisine karşı sadece bir seks makinesi olarak bakmamasını istemişti.

Ama Toby Estover ona beklediği gibi davranmadı. Morag bu dorumda, bir süre önce teklifi kabul etti ve bir sonrak. buluşmalannda, onun kendisine verdiği minik Flaş Belleği Murray a verdt.

"Her şey burada," dedi, "ama çoğu şifreli.

Murray, "Sorun yok, çok teşekkür ederim," dedi. Sonra hafifçe ona doğru eğildi, gözlerine baktı ve Morag, 'İşte geliyor, asılacak bana!' diye düşündü.

Ama sadece, "Eğer Glasgow'da çalışmayı düşünürsen sana iyi bir iş ayarlayabilirim," dedi.

Morag onun teklifinin kişisel değil de işle ilgili olduğunu duyunca birden hayal kırıklığına uğradı ama sakin bir ifadeyle, Bunu düşüneceğim," diye cevap verdi.

Murray arkasına yaslandı ve "Güzel," dedi. "Kısa bir süre sonra Kitty Locksley adında bir gazeteci patronunla görüşmek isteyecek, bir yemekli görüşme de olabilir bu. Bunun ne zaman ve nerede olacağını bilmek istiyorum."

Morag, Sadece iş konuşuyor bu da. Hepsi aynı bunların! Seni sonuna kadar kullanacak sonra da hadi, güle güle diyecek,' diye düşündü.

O bunu düşünürken Murray bir şeyler söyledi ama kadm anlamadı.

"Nasıl?"

Murray biraz utangaç bir tavırla, "Şey diyordum, yani bir ara arkadaşça buluşup bir yerde bir şeyler içebiliriz belki diye düşünüyordum," dedi.

Morag sevincini belli etmemeye çalışarak, "Yani bir randevu gibi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bunu düşüneceğim."

Kadm işlerin iyi gittiğini düşündü. Bu adamla bir ilişki kurmanın tam zamanıydı. Estover m odasından genel eğilimden bir yıl önce kovulduğu için alt kattaki kaltakların kendisiyle dalga geçmelerine izin vermeyecekti ve Murray'ın Glasgovv'da çalışma teklifi de çok güzeldi. O lanet hukuk şirketinde çalışmaktan bıkmıştı zaten.

Masadaki telefonu aldı ve Bayan Jenner'ın numarasını aradı.

Estover ofisten ayrılırken sinirliydi ama restoranda çok iyi karşılanınca mutlu oldu. Resepsiyondaki güzel sarışın paltosunu çı-

karmasına yardımcı olurken, "Sizi tekrar görmek çok güzel, Bay Estover. Bayan Locksley masanızda oturuyor," dedi.

Estover ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Ne yazık ki Toby'nin zevkine göre fazla zayıf ve kumral tenliydi güzel sarışın, o ise esmer, daha çok zeytuni tenli bir güzel istiyordu.

O sırada bir erkek sesinin, "Bayan Locksley burada mı?" diye sorduğu duyuldu. "Bayan Kitty Locksley siz misiniz, hanımefendi?"

Toby arkasına dönünce, başında bir motosiklet kaskı, üzerinde deri ceket olan, kurye kıyafetli bir adam gördü. Uzun boylu, zayıf bir adamdı kurye, yüzünün görünen kısmında sabırsızmış gibi bir ifade vardı ve Toby onun İskoç aksamyla konuştuğunu duyunca garip bir şeyler hissetti.

Adama, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Kuryeyim ben. Hanımefendiye bir paket getirdim. Şunu siz alıverin bayım, motorum kaldırımda duruyor, ceza yemek istemem."

Kurye paketi Estover'm eline tutuşturdu ve dönüp uzaklaştı.

Estover birden sinirlendi. Bu lanet Kelt bugün onu sinirlendirmek için gönderilmiş olacaktı, bir komplo olabilirdi bu.

Resepsiyondaki kadm, "Paketi alayım mı, efendim?" diye sordu.

"Hayır, önemli değil."

Masaya yaklaşırken Kitty Locksley ona bakarak gülümsedi ve Toby eğilip yanağından hafifçe öptü onu. Ufak tefek, zayıf, narin bir kadındı ve Toby'nin hoşlandığı tip değildi Locksley.

Toby masaya otururken paketi kadına uzattı ve "Bu senin," dedi.

Kadm, "Noel hediyesi mi yoksa Toby?" diyerek dalga geçti onunla.

"Hayır! Ben içeriye girerken bir kurye bıraktı."

Kadm paketi ayaklarının dibinde, yerde duran çantasına attı ve "Öğle yemeğimi rahatça yememe izin verirler diye düşünüyordum," dedi.

"Evet, ama bu bir iş yemeği, değil mi? Benden hoşlandığın için istemedin bu yemeği herhalde, değil mi, Kitty?"

Kadm bu buluşmayı çok önemli buluyormuş gibi bir ifadeyle, "Elbette onun için istemedim," diye cevap verdi. Ama Toby bu ifadeden pek hoşlanmadı, karşısındaki kadını arzulamasa bile, onun kendisinden hoşlandığım bilmek isterdi.

Bir garson gelip bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu ve onlar da kadının cin tonik içkisi ve Toby'nin Iskoç viskisi gelene kadar havadan sudan konuşarak sohbet ettiler. Estover basın mensuplarıyla konuşurken her anlamda bir desteğe ihtiyaç duyardı.

"Ee, melese nedir, Kitty?" diye sordu. "Sekreterim senin oldukça gizemli davrandığım söyledi."

"Aslında öyle davranmak istemedim, ama garip bir şeyler oldu. Amie Medler adı senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Estover şimdi bir desteği olduğuna sevindi. İçkisinden büyük bir yudum aldı ve "Bu isim hiç de yabancı gelmedi bana," dedi.

"Emekli bir dedektifti bu adam, daha sonra İspanya'ya yerleşti."

"Evet, tamam, bu nedenle hatırlar gibi oldum zaten. Benim işimde o adamlarla zaman zaman görüşmek zorunda kalırız."

Bunu söylerken sanki gereğinden fazla neşelenmiş gibiydi. Bir yudum daha içki almak istedi ama sonra vazgeçti ve "Ee, mesele nedir?" diye sordu.

"O adamın arkadaşın olmadığına sevindim, çünkü ölmüş."

"Aman Tanrım!"

"Evet, Noel tatili sırasında korkunç bir kaza sonucu ölmüş. Duymadın mı bu haberi?"

"Hayır, nerden duyacağım? Gazetelerde çıktı bu haber?"

"Hayır, hiçbiri yazmadı bunu. Dikkat et, Noel yemekleri sırasında aile katliamlanna dönen kavgalarla ilgili haberler varken, güneşli İspanya'ya yerleşen bir vatandaşın ölümü pek de önemli bir haber sayılmaz, değil mi? Sen bu adamı nasıl tamdın, onunla ilgin neydi, Toby?"

Estover şimdi kendini iyice toparlamıştı.

"Aslında beni buraya çağıran sen olduğuna göre, asıl sen söyle bana Kitty, neden ilgilendin bu konuyla?"

Kadm omuz silkti ve "Korkulacak bir durum yok," diye konuştu. "Birisi gazeteye telefon etti ve ölen adamla senin aranda, takip etmeye değecek bir bağlantı olduğunu söyledi. Telefon eden kişi ayrıca, senin bu konuyu yüz yüze konuşmayı yeğleyeceğini de ima etti ve ben de bu işten ekmek yediğim için, gazetem adına seni yemeğe davet edip, eski bir dostumla bir öğle yemeği yemeyi düşündüm.

Gazeteye telefon eden kişi tam olarak, "Estover'ı, tepkisini görebileceğiniz, tercihan sekreterinin onu acil bir telefon var diyerek kurtaramayacağı bir yere davet edin," demişti.

Estover'm davranışları oldukça ilginçti ama yine de bir şeyler ima etmekten uzaktı.

"Şu anda adamın adım bile zor hatırladım, Kitty. Onunla nasıl tanışıp neler konuştuğumu hatırlamak için eski dosyalara bakmam gerekecek."

"Telefon eden kişi, Medler'in İspanya'da bir villa satın alması işinde ona yardımcı olduğunu söyledi. Bu tür işlere karıştığını bilmiyordum, Toby."

"Oh, yedi yıl geçti bu olayın üstünden, o zaman para kazanmak için bir şeyler yaptım işte."

Kadm onun *zor hatırlıyorum* ve *yedi yıl geçti* ifadelerini üzerine basarak söylemesine dikkat etti ve "Gerçekten mi?" dedi. "Bu söylediğin söz kayıtlarımızın ne kadar hatalı olabileceğini gösteriyor. Bizim kayıtlarda, o yıllarda çok ünlü bir avukat olarak görülüyorsun. O dönemde böyle komisyonculuk yaparak kara kazandığını hiç bilmiyordum doğrusu!"

Estover kadının alaycı konuşmasını umursamaz göründü ve "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Kitty," diyerek konu değiştirmek istedi. "Sen dürüstlüğüyle ün yapmış bir gazetecisin, bu yemeğin faturasını gazeten ödeyecek lafına inanmak bence zor. Emekli bir polis İspanya'da bir kaza sonucu ölür. Londra'lı bir avukat onu tanıyor olabilir. Senin dahi editörün bile bundan

bir hikaye çıkarmakta zorlanacaktır! Haa, kazanın korkunç bir şey olduğunu söyledin, nasıl bir kazaymış bu?"

Toby Estover çok sakin bir ifadeyle konuşuyordu. Gazeteci kadm merak etti, avukatlar bir konuyu gerçekten bilmek istedikleri zaman neden hep böyle sakin konuşurlardı acaba?

Kadm cevap verirken onun yüzüne dikkatle baktı.

"Sanırım eski dostun, affedersin, tanıdığın bu Bay Medler, emeklilik hayatında kendini içkiye vermiş. Karısı gece yarısı Noel ayininden eve dönünce onu sızmış ve yere düşmüş olarak bulmuş. Araştırma sonucuna göre, adam düşerken, veranda kapısında aşağı yukarı çalışan ağır metal güvenlik panjurunu kazara çalıştırmış, açık olan panjur adamın ileriye doğru uzanmış kollarının üzerine kapanmış. Karısı eve dönünce, önce verandada adamın sanki baltayla kesilmiş gibi duran ellerini görmüş."

Kitty Locksley ondan sonra olanları çok daha ilginç buldu. Bu haber ya Estover için özel bir anlam taşıyordu, ya da adamın midesi çok zayıftı. Her halükarda Estover'm bir şey yiyemeyeceğini ve restoran hesabının da pek yüksek olmayacağım anladı.

Ve restoranın karşı kaldırımında, bir arabada şimdi kasksız olarak oturan Davy McLucky, Estover'm yüzündeki ifadeyi görünce o kadar neşelendi ki, bu buluşmayla ilgili olarak daha önce çektiği fotoğraflara bir yenisini ekledi.

4

Alva Ozigbo, Trapplar'la konuşmasından sonraki Pazar sabahı dairesinde hafif bir kahvaltı etti, çağrı cihazını sessiz duruma aldı ve Hadda olayında topladığı tüm bilgi ve belgeleri yere yayarak onların arasına oturdu.

O günkü programında sadece John Child'ın evindeki çay daveti vardı. Adam bir gün önce ona telefon etmiş, vaftiz oğlu Hary için onun *Ruhların Tedavisi* adı kitabından aldığını söylemiş ve mümkünse gelip onu imzalamasını rica etmişti. Alva bunu yapabileceğini bildirmiş ve Child o zaman onu çaya davet etmiş, kitabı çay içerken imzalayabileceğini söylemişti.

Alva bu durumda öğleye kadar serbestti ve Hadda dosyalarını rahatça inceleyebilecekti ve yerde duran belge ve dosyalara bakınca, bunun için zaten öğleye kadar çalışması gerekeceğini anladı.

Hadda ile ilgili pek çok bilgi ve belge vardı.

Tahminine göre Hadda dosyalan tüm diğer hastalannın toplam dosyalanndan bile fazlaydı.

Ama bunu açıklamak zor değildi, bunun nedeni Hadda'ya karşı duyduğu özel ilgi değil, vakanın karmaşık olmasıydı, bundan emindi.

Ama bu inancı onu tatmin etmekten uzak gibiydi

Derin bir nefes aldı ve işe en başından başlamak istedi.

Üç saat sonra ikinci kapsamlı gözden geçirme çalışmasını tamamladı Alva, küçük bir kadeh cin içti ve kafasını biraz dinlendirmek için mesajlarım kontrol etti.

Mesajların çoğu önemsiz sayılırdı ama annesininki onu biraz tedirgin etti, annesi ilk fırsatta onu aramasını istemişti. Ike tedavi sürecini geçirmek üzere eve geldiğinden beri Elvira'nın mesajları hep böyle telaşlıydı zaten ve Alva bu nedenle pek endişelenmedi, ama yine de hemen aradı annesini. Elvira yine her zamanki şikayetlerini tekrarladı. "Baban yemek yemiyor kızım," diye söylendi. "Dinlenmek istemiyor, işe geri dönmemesi için ona komplo kurduğumuzu ve benim de gırtlağıma kadar bu komplonun içinde olduğumu söylüyor!"

Alva onu dinlerken babasının uzaktan gelen sesini duydu, Ike o kalın, gür sesiyle telefonda kimin olduğunu soruyordu. Elvira onu duymuyormuş gibi konuşmaya devam etti ama Ike daha çok bağırmaya başlayınca sustu ve babası, "Elf, Tanrıya şükürler olsun!" diye bağırdı. "SAS timine haber ver, burada esir tutuluyorum, kızım! Eğer bunu yapamayacaksan mantıklı bir şeyler söyle ve aklımı kurtar benim!"

Alva yüksek sesle bir kahkaha attı, bunu biraz babasının yine o gür sesine kavuştuğunu gördüğü, biraz da onun, bu kahkaha sesini duymak istediğini bildiği için yapmıştı.

Aktris olan Elvira'nın, kocasının bu patlamalarının çoğu zaman aşırı duygusallıktan kaynaklandığını anlamaması garipti, Ike bunu yaparken adeta seyircilerinden de takdir edici alkışlar beklerdi.

Alva o anda birden, Hadda'nm onunla oyun oynadığı konusundaki kuşkularını hatırladı ve üstünlük hissetmekten vazgeçti.

Kahkahayı kesti ve Ike'ın sağlığıyla ilgili daha normal bir ifadeyle konuşmaya başladılar. Babası birkaç dakika onunla sohbet ettikten sonra, "Ben yeterince konuştum, Elf," dedi. "Sen nasılsın, kızım? Sesinden sanki biraz gerginmişsin gibi geldi bana."

Babası onun ruh hali konusunda her zaman hassas davranırdı.

Alva, "Ben iyiyim, baba," dedi. "Sadece hastalarımdan birinin beni aldatmakta olabileceğini anladım, hepsi bu."

Ike, "Ciddi misin sen?" diye sordu. "Yani, etrafta dolaşıp insanların boğazlannı kesecek bir deliyi serbest bıraktırmadın umarım."

"Hayır, öyle bir şey değil."

"O halde neden gerginsin? Senin işinde aldatılmak olağan bir şey olmalı diye düşünüyordum ben."

"Biliyorum. Sadece, Rosetta taşım tercüme etiğim için sevinirken, daha sonra galiba hata yaptığımı ve hiyeroglifler sanki sadece bir Mısır çamaşır listesiymiş gibi hissetmeye başladım."

Babası bir kahkaha attı ve "Bunu şöyle düşün," dedi. "Mısırlılar konusunda bilgileri insanların taşiara kazıdıkları saçmalıklardan daha çok bir kirli çamaşır listesinde bulabilirsin. '

Alva, "Sanırım haklısın," dedi.

Ike, "Bunu kişisel olarak alıyormuş gibi konuşuyorsun," diye devam etti. "Neden öyle olması gerekiyor ki? Hatırladığıma göre, bir gün bana, işinle kişiliğin arasında hastalarının hep zorladığı bir çizgi olduğunu ve bu hattın her iki tarafa doğu aşılmaması için elinden geleni yaptığını söylemiştin."

Tannm, işte bu onun canını acıttı!

Alva hafif bir sesle, "Baba, seninle anlaşmıştık," dedi. "Sen psikanaliz yapmayacaktın, ben de ameliyat, değil mi?

"Tamam da, kenarda durup kızımın incinmesini seyretme konusunda anlaşmadık."

"Ben birinin dövülmesini istediğim zaman ilk önce seni arayacağım baba. Ama bunun için yine eski haline kavuşmalı, dövüşecek kadar güçlenmelisin. Onun için yatağına yat ve annemi de üzme. Biliyorsun, bir anlamı yok ama o da bunu kişisel olarak alıyor."

"Evet, sen de bu halini ondan almışsın işte! Kötü genler. Üzülme, uslu olacağıma söz veriyorum. Kendine iyi bak, Elf, seni seviyorum kızım."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Alva bunu dedikten sonra telefonu kapadı. Ike haklı mıydı acaba? Aslında önemi olmayan bir şeyi kişisel olarak mı alıyordu o da?

Hadda'nm dosyalannı incelerken, daha önce aldığı notlara yeniden bakmaya başladı.

Bunların arasında başlangıçta aldığı notlardan farklı olanlar

ve yeni bilgiler vardı. Ama bunların sayısı pek fazla sayılmazdı

Pillar Kayalığı'nda Hadda ilk kez sevişen on dört yaşındaki Imojen Ulphingstone, onun anlattığı gibi sıska, erken buluğa emiş bir kız değildi. O zaman mükemmel gelişmiş, güzel göğüslen olan ve hızlı gelişen bir yetişkin gibiydi ve Hadda da ilk yazılannda söz etmişti bundan.

Sır Leon evliliğe karşı çıkmış, ama bunu kızını Hadda'dan değil, Hadda'yı kızından korumak için ve karısının imalan sonucu yapmıştı.

Bu durumda Wolf Hadda'nm gerçekte neler yazmış olduğuna tekrar bakması gerekiyordu. İki Ulphingstone kadınıyla kısa süreli karşılaşmasından sonra, yaşlı adamın görüşüne sempati duyduğunu da kabul etmeliydi Alva.

Şimdi orijinal yorum ve analizlerinin netliğinden kuşku duymaya başlamıştı. Küçük bir algılama değişikliğinin bir kazı tavşana döndürdüğü şu tablolardan birine benziyordu bu olay. Her şey bir odaklanma sorunuydu. **İlk** algılamasında, **yaptıklannın** korkunç şeyler olduğunu yavaş yavaş gören, inkar **halinde** bir pedofil vardı. Ama bunu değiştirip, yerine, erken tahliye olabilmek için öyle görünmek gerektiğine inanan masum bir adam koyarsanız, bu da mantıklı geliyordu insana.

Alva, Hadda ile ilişkisini geliştirme aşamasına geri döndü, o günleri hatırlamaya çalıştı. Hadda ona ilk yazısını verdiği zaman çok sevinmişti. Onun geçirdiği kazaya kadar yaşadıklannı anlattığı satırları, hâlâ inkar aşamasında olduğunun bir kanıtı olarak kabul etmişti. Bunun tam bir gerçek olabileceği olasılığını bir an bile düşünmemişti Alva.

Ve şüpheciliğini gösterdiğinden de hemen hemen emindi.

Komadan çıkışını anlattığı ikinci yazısını vermeden önce Hadda'nm ona nasıl baktığını hatırlıyordu Alva.

Bunu öne doğru atılmış kesin bir adım olarak görmüştü. Belki Hadda da onun bunu böyle görmesini istemişti. Ama Hadda, Alva'nın ilk yazısına gösterdiği tepki üzerine, onu masumiyetine inandıramayacağını düşünmüş olacaktı.

Hadda bu yola girdikten sonra artık geriye dönüşü olamaz-

dı. Rolünü mükemmel oynamış, istediklerini yazıp konuşmuş ve bunu yaparken, Alva da onu istemediği halde gerçeklerle yüzleşmeye doğru götürdüğünü düşünmüştü. Halbuki bu durumda Hadda önden gidiyor, Alva da isteyerek onu izliyordu...

Alva buna inanamıyordu, inanmamalıydı. Nasıl olabilirdi bu, profesyonel bir insan... bir *baltacı* tarafından aldatılmıştı! Hadda bu durumda, hangi ipleri çekmesi gerektiği konusunda mutlaka bir uzmanın yardımına ihtiyaç duymuş olacaktı...

Sonra bir gün Birkstane'deki yatak odasında bir *Ruhların Tedavisi* kitabı bulduğunu ve Hadda'nm kitabı aceleyle onun elinden alışını hatırladı.

Neden telaşla kitabı ondan almıştı? Bunu belki de kitabın sayfalannda elle yazılı notlar olduğundan yapmıştı.

Hergele, Alva'nm zihnine, profesyonel düşünceler sürecine ulaşmak için onun kendi kitabını kullanmıştı!

Fakat hakkında neler hissettiğinden bile emin olamadığı bu adamın, suçlanıp hapis yattığı o korkunç suçu işlememiş, masum olduğunun anlaşılması düşüncesi neden öfkelendiriyordu onu? Adamın masum olduğunun anlaşılması, onu aldattığı gerçeğini fazlasıyla telafi etmeyecek miydi?

Ya da bu adam muhtemelen çocuk tacizcilerinden daha zeki, daha dalavereci biri de olabilirdi.

Alva başını öfkeyle iki yana salladı.

Tüm kişisel düşünceleri kafasından çıkarıp atmalıydı Alva. O bir profesyoneldi ve bu konuyla profesyonelce ilgilenmeliydi. Ama bunu düşünürken bile profesyonelce davranmayacağını biliyordu. Bunu yaparsa yetkililere - şartlı tahliye bürosuna ve polise - gitmesi, her şeyi onlara anlatması gerekecekti. Ama bir hastasının suç işleyeceğine inanması için ciddi nedenleri varsa, o zaman hiç kuşkusuz başka seçeneği olamazdı.

Fakat bu durumda bunu yapamazdı. Şimdi sadece, bir hastasının tehdit altında olabileceğine dair bir şeyler hissetmeye başlamıştı, bir hasta bir suçun faili haline getirilmiş olabilirdi.

O halde Alva'nm bu konuyla ilgili olarak, akima, bilgisine ve yargılarına güvendiği birisiyle konuşması gerekiyordu.

Kim olabilirdi bu kişi?

Normal olarak bu tür insanlar listesinin başlarında babası olabilirdi tabii, ama bu hasta haliyle ona gidemezdi. Babası zaten birilerinin onu üzdüğünü anlamıştı. Eğer kızının, cinsel tacizden hüküm giymiş bir adama karşı hissettiği garip, uygun olmayan duygular yüzünden sorun yaşadığım anlarsa...

Hayır, Ike'a gidemezdi, annesi zaten olmazdı.

Alva bir meslektaşına da açılamazdı bu durumda.

Bir başka psikiyatrın kendisine nasıl bir öğüt vereceğini çok iyi biliyordu. Meslektaşı ona hemen yetkililere gidip olanları anlatmasını ve bir soruşturma açılmasını sağlamasını tavsiye edecekti. Bir soruşturma açılması halinde ise, sonucu uzun süre sonra meydana çıkacak olsa bile, ilk iş olarak Hadda'yı tekrar hapse atacaklardı. O anda onu, dışarıda sert bir rüzgar dolu tanelerini camlara vururken, Birkstane mutfağında, Sneck ayaklarının dibine uzanmış, şöminede odunlar çatırdayarak yanarken, sert kahvesini yudumlarken hayal etti...

Tanrım! Şimdi de Noel-kartı duygusallığı ile düşünmeye başlamıştı! Ama kafasında şimdiye kadar düşündüklerinden daha iyi bir neden olmadan onu oradaki yaşantısından koparamaz, bunun sorumluluğunu alamazdı, bunu biliyordu Alva.

Kısa bir süre önce olsa Homewood ile kayıt dışı bir konuşma yapmayı düşünebilirdi, ama adamın muhtemelen ailevi sorunları nedeniyle son konuşmalarında gösterdiği sinir bozucu, onu sahiplenir gibi davranışı nedeniyle ona artık özel konularım açamazdı.

Adamın ayrıca normal olarak bilmemesi gereken şeyleri nasıl öğrendiğini de merak ediyordu Alva: Onunla konuşmasını tekrar tekrar düşünmüş ve sonunda, çok önemsiz bir noktayı yanlış değerlendirmiş olabileceği konusunda inandırmıştı kendini.

Sonra da içinden bir ses, 'Tam olarak Ulphingstone Şatosu'nda olduğu gibi,' demişti ona.

O halde kiminle konuşabilirdi?

Elinde sadece bir seçenek kalmıştı ve o da bu adamı o gün öğleden sonra görecekti.

Childs'ın kapı zilini öğleden sonra saat tam dörtte çaldı Alva. Adam onu her zaman olduğu gibi ego-okşayıcı, mutlu bir ifadeyle karşıladı.

Childs, 'Dr. Ozigbo, hoş geldin," dedi. "Gel, gir içeriye. Seni görmek çok güzel bir şey."

"Seni görmek de güzel, Bay Childs."

Dostluk ilişkileri bundan daha samimi bir aşamaya geçebilecek miydi acaba? İki yıldan beri tanışmalarına karşın, Alva bundan kuşkuluydu ama aldırmıyordu bu duruma. Bu dostça resmiyette insanın hoşuna giden eski moda bir şeyler var gibiydi. Bu yarı resmiyet, fazla samimi olma tehlikesi olmadan eşit insanların yakınlığını ifade ediyordu, ama bu konuda ondan tavsiye istediği takdirde, birbirlerine daha çok yaklaşmış, samimiyeti ilerletmiş olacaklardı.

Childs, Yine çalışma odama gidelim," dedi. "Ben her zaman merdiven çıkmanın iştah açtığını düşünürüm."

Merdivenden çıkarken, "Ee, işler nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu adam. "Yine günlük çalışma temposu başladı mı, rahat mısın?"

Alva, "Hem evet, hem de hayır," diye cevap verdi. "Sorunlarımı bir Pazar çay partisine getirdiğim için bana kızmayacaksan, sana bir konuda danışmak istiyordum."

Adam, "Garip şekilde ilgimi çekiyorsun sen," diye konuştu. "Ama iyi bir değişim bir başkasını da hak eder. Evet, işte geldik."

Üst kata çıktılar ve çalışma odasına girdiler. Masanın üzerinde yeni alınmış bir *Ruhların Tedavisi* kitabı duruyordu.

Childs, "Ben çayı hazırlarken belki sen de kitabı imzalarsın," dedi. "Sonra oturur ve şu senin sorununa bir çözüm arayabiliriz."

"Elbette, imza için ne yazmamı istersin?"

"Oh, cesaretlendirici bir şeyler yaz işte. Çocuk senin imzana ve desteğine çok sevinecektir."

Alva ona anlamamış gibi, meraklı bir ifadeyle bakınca, Childs yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi ve "Çocuk kitabın içine koyacağım benim imzamı taşıyan oldukça yüklü bir para çekini görünce de ayrıca sevinecek elbette," dedi.

Alva da gülümsedi ve "Bunu duyunca rahatladım," diye konuştu. "Üniversitelerde kitap çoktur ama para bulmak kolay değildir tabii."

Alva masaya otururken, Childs döndü ve tekrar alt kata indi.

Masanın üzerinde büyük bir kupa içinde bir mürekkepli kalem vardı. Alva kalemi aldı, kitabın ilk sayfasını açtı ve yazacak güzel bir şeyler bulmak için düşündü.

Birden R. D. Laing'in, '*Günümüzde affedilebilir çok az kitap vardır,* 'ifadesini hatırladı. Evet, bunu yazabilir ve sonra da ' *Umarım bu kitapta affedilecek bir şey bulursun. Şansın açık ve Doğum Günün kutlu olsun!* 'diye ekleyebilirdi.

Kalemi aldı ve yazmaya başladı, daha doğrusu çabaladı, ama mürekkepli kalem kuruydu. Kupanın içinde bir de kırmızı kalem vardı ama kitabı onunla imzalayamaz, istediğini yazamazdı.

Hiç düşünmeden masanın en yakın çekmecesini açtı ve başka bir kalem aradı. Çekmecede birkaç mürekkepli kalem ve bir de çerçeveli fotoğraf vardı.

Alva fotoğrafı alıp baktı ve sonra duvarda asılı duran fotoğraflar arasındaki boşluğa çevirdi gözlerini. Sonra tekrar elindeki resme baktı.

Bu yüzü tanıyordu, ama böyle değil.

O sırada merdivenden gelen çaydanlık, bardak çınlamasına benzer sesler duydu.

Kapı açıldığında çekmece kapanmıştı ve Alva kitaba imzasını atmış, son cümlesini yazıyordu.

Childs çay tepsisiyle içeriye girdi ve "Her şey tamam mı?" diye sordu.

Alva neşeli bir ifadeyle, "Evet, her şey tamam," diye cevap verdi.

Acaba aşırı neşeli mi görünmüştü. Aşırıya kaçmamış olduğunu umuyordu. Ama kafasında o 'John Childs, Wolf Hadda'nm gençlik fotoğrafım neden çekmecesinde saklıyor acaba?' sorusu varken, normale yakın bir ifadeyle cevap verebildiğini, durumu iyi idare ettiğini sanıyordu.

5

Davy McLucky, Trapplar'ın banliyö villasının bulunduğu sessiz, sakın Chıngfort Sokağı'na dönerken ıslık çalıyordu. Hadda ona, Londra'ya gittiği zaman avukatının evinde kalması gerektiğini söylediği zaman ciddiydi ve McLucky bu tekliften pek hoşlanmamıştı ama her şey yolunda gitmişti. İçki yokluğu bir yana, Ed ve Doll kafadar insanlardı ve McLucky evde içki olmaması sorununu da, her zaman arka cebinde taşıdığı yassı cep şişesiyle halletmişti.

Ama McLucky'nin neşeli olmasının nedeni, eve girdiğinde ona ikram edileceğini bildiği sıcak kakao ve koca bir dilim çikolatalı kek değil, o akşam Morag Gray ile geçirdiği zamandı.

McLucky Morag'la buluştuğu zaman mümkün olduğu kadar açık konuşmuş ve gerçek adını ve işini söylediği zaman kadm hiç de şaşırmamıştı. Önce birkaç içki içerek biyografik ayrıntılar konusunda sohbet etmişler, sonra kadının dairesine gitmişler ve ilişkileri daha biyolojik bir hal almıştı.

İşte şimdi de delikanlılık döneminden beri ilk kez yaşadığı bir mutluluk ve neşeyle, sessiz bir banliyö sokağında uzun adımlarla yürüyordu.

Bir süre sonra Trapplar m villasına vardı ve bahçe kapısından içeriye girdi.

Ön kapıda anahtarı çıkarıp kilide sokarken, arkasında ayak sesleri duydu. Saldıracak gibi gelen birinin ayak seslerine benzemiyordu bu ses, ama o yine de birden arkasına döndü ve kendini savunmaya hazırlanır gibi kollarım kaldırdı.

Alva Ozigbo, "İyi akşamlar Bay Murray," dedi. "Sizi burada gördüğüme şaşırmam gerekirken neden şaşırmadım acaba? Yoksa uydu yol gösterici cihazınız yine mi arızalandı?"

Doll Trapp, kocasıyla oturmuş Pazar gazetelerini okuduğu eski moda döşenmiş salona McLucky'nin arkasından Alva'nm da girdiğini görünce şaşırmadı, gülümsedi ve "Dr. Ozigbo! Geleceğini biliyordum şekerim, otur şöyle," dedi. "Ed, çay yapar mısın bize. Davy, neden Wolf'a telefon edip haber vermiyorsun? Bakalım ne diyecek?"

Alva *Davy* adını duyunca, Hadda hastanede yatarken orada görevli olan İskoçyalı polisi hatırladı. O zaman ikisinin iyi anlaştıklarını görmüştü. *Davy McLucky.* Demek D. M.' bu ismin baş harfleriydi.

İskoçyalı Ed Trapp'ı takip ederek odadan çıktı.

Doll, "Bunun doğal olduğunu söyledin, biliyorum," diye konuştu. "Ama ben yine de bir denemek istedim. Ne düşünüyorsun?"

Kadm bunu söylerken, Alva'nm dikkatini çekmek için başını hızla iki yana salladı, pembe renkli olan saçlarım soluk saman rengine boyamıştı.

Alva, "Çok güzel olmuş," dedi.

"Evet, ama şimdi yakından görünce, senin saçlarına hiç benzemediğini anladım. Saçları boyamak kolay olmuyor tabii. Mavi ceketime uygun diye düşünerek bir eşarp alıyorum, ama eve geldiğimde hiç de uygun olmadığını görüyorum. Neden böyle oluyor dersin?"

"Hatalı algılama diyebiliriz buna. Görgü tanıkları bu yüzden yanılırlar. Bayan Trapp, bu Davy McLucky eski bir polis dedektifi olabilir mi?"

Doll, "Tanrım, sen nerden biliyorsun bunu?" diye sordu.

"Wolf yazılarında söz etmişti ondan."

"Ha, evet, sen de ikiyle ikiyi topladın ve bir sonuca vardın. O da senin zeki bir kadm olduğunu söylemişti zaten."

"Yeterince zeki değilim, düşünmeye başlıyorum, o kadar. Dinle, Bayan Trapp..."

"Bana Doll diye hitap et, şekerim. Sanırım seninle arkadaş olacağız. Şimdi soru sormayı bir an için unut, Alva... Adını doğru söyledim umarım, güzel bir isim bu. Bir erkeğin çay yapması ne kadar sürer dersin? Bir tesisatçının neden o kadar uzun zamanda gelmesine şaşmamalı! Neyse, sonunda geldi işte!"

O sırada kapı açıldı ve Ed Trapp, üzeri çay takımı, bardaklar ve bir tabak bisküviyle dolu bir tepsiyle içeriye girdi.

Doll kaşlarını çattı ve "Onun bisküvileri tabağa nasıl koyduğunu görüyor musun, şekerim?" diye söylendi. "Sanırım mutfağın bir ucunda durdu ve onları oradan tabağa attı."

Ama kadm kocasını azarlarken bile sevecen bir ifadeyle gülümsüyordu ona. Alva'ya göre, bunlar birbirine çok bağlı bir çiftti.

Ama Alva tepside sadece iki çay fincanı olduğunu gördü. Doll fincanlara çay koyarken, Murray / McLucky de odaya girdi.

"Tamamdır," dedi.

Doll hemen itiraz etti ve "Hepsi bu kadar mı yani?" diye sordu. "Hadi, yapma, adam bir şeyler söylemiştir herhalde, değil mi?"

İskoç, "Elbette söyledi," diye cevap verdi ona. "Tam olarak onu bağlayıp ağzını da tıkayarak bodrumda birkaç hafta tutabileceğinizi, ama isterseniz, bilmek istediği her şeye cevap vermekte de serbest olduğunuzu söyledi."

Doll, "Şu Wolf çok şakacı bir adamdır," dedi.

Alva bunu duyunca, bir an için, 'Dol! bunu bir şaka olarak kabul etmemiş olsaydı orada kalmak istemezdim,' diye düşündü.

Doll, "Siz ikiniz gidin de bir futbol maçı filan izleyin," diye konuştu. "Benim Alva ile konuşacağım bazı özel konular var, beyler."

İki adam onun sözünü dinlediler ve odadan çıktılar.

Doll, "Süt, şeker ve bisküvi ister misin, şekerim?" diye sordu. "Hayır mı? Bu kadar güzel bir vücudun olduğuna şaşmamalı. Ama benim için çok geç artık."

Kadm çayına birkaç kaşık şeker atıp karıştırdı ve bir bisküvi alıp fincanına daldırdı.

"Ee, söyle bakalım, beni görmeye gelmenin nedeni nedir?"

Alva, 'Çünkü sorularına cevap arıyorum,' diye düşündü. 'Sorularımı sormak için senden başka güvenli birini bulamadım, ama senden de pek emin değilim aslında!'

Ama iyi bir psikiyatr, bazı konulardaki bilgisizliğinin derecesini asla açıklamazdı. McLucky'yi tanıyarak kadım etkilemişti ve kadının bu durumundan yararlanmalıydı.

"Yetkililere gidip gitmeme konusunda karar vermeden önce dosyalarımdaki bazı eksikleri tamamlamak istiyorum," diye konuştu.

Doll onun bu sözüne inanmamış gibi, alaycı bir ifadeyle güldü ve "O zaman bir sorunumuz var demektir, şekerim," dedi. "Çünkü sana söyleyeceklerimin bu odadan çıkmayacağı konusunda bana garanti vermezsen hiçbir şey söyleyemem. Yani hastalarından biriyle konuşuyormuş gibi düşün."

Alva, "Tamam da, bir hastam bana Parlamento'yu uçurmayı planladığım söyler ve ben de ona inanırsam, bunu birilerine söylerim tabii," diye konuştu.

Doll bir kahkaha attı ve "Birisi bana bunu söylese, o serseme yardım isteyip istemediğini sorardım!" dedi. "Ama senin ne demek istediğini anlıyorum elbette. Fakat işleri zorlaştıracak bu durum. Her şey sana bağlı, şekerim."

Kadm bir şeyler bekler gibi misafirine bakarken, bir bisküvi daha yedi.

Alva ona boş gözlerle bakarken kendi sorununa odaklandı. Her şeyi yapmasına karşın, profesyonelliği ve kişiliği arasındaki mesafe açılıyordu. Bu pis durum onun Luke Hollins'in mektubuna verdiği tepkiyle başlamıştı. Durumu doğruca şartlı tahliye memuruna götürmek yerine, aceleyle Cumbria'ya gitmişti ki, hiç de profesyonelce bir davranış değildi bu.

Diğer yandan, kısa bir süre öncesine kadar, gitmeyi düşündüğü yetkililer Homewood ve Childs'ı da bu meseleye karıştırabilirlerdi, o halde neden tereddüt etmişti Alva? Childs'la birlikte içtiği çaydan sonra evine döndüğünde kafası çok karışıktı ve o gece rahat uyuyamayacağını biliyordu. Daha çok bilgiye ihtiyacı

vardı ve bilgi alabileceği insan sayısı da çok kısıtlıydı. Aslında o durumda ulaşabileceği kişiler sadece Trapplar'dı.

Boş düşüncelerle vakit kaybetmemeliydi. Doli'un kartını bulup Chingford'a gitmiş ve onların evine yaklaştığında, kaldırımda eve doğru yürüyen Murray/McLucky'yi görmüştü.

Kadına, "Eğer bana açıkça bir suç işleneceğini söylersen, ancak o zaman yetkililere giderim," dedi. "Aksi takdirde her şeyin bende kalacağına dair söz veriyorum sana."

Dol! yüzünü buruşturdu ve "Sanırım şimdilik bu söz bana yeter," dedi. "Pekala, şekerim, oturduğun yerde rahat mısın? O zaman işin başından başlayayım. Önce Ed ve benim Wolf'la nasıl tanıştığımızı anlatayım sana. O zaman Wolf oıı altı yaşındaydı ve ben de otuzuma basmıştım."

Dol! yirmi dakika konuştuktan sonra susunca, Alva, "Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum," dedi. "Dediğine göre Ed, çocuğun reşit olmadığını tahmin ederek, suçlu olduğuna inanarak, onun Islah Evi'nden kaçıp ofisine gizlice girdiğini bilerek, nöbetçi savcı olarak tanıştı Wolf'la... Buna rağmen Sosyal Hizmetler'e gitmedi Ed, suçsuz olduğunu söyleyip kurtardı onu; kaçış ve büroya gizlice giriş olaylarını da gizledi. Sonra onu evinize aldınız ve iş buldunuz ona, doğru mu?"

Doll, "Tamamen doğru, şekerim," dedi. "Fakat senin olayı bu kadar kesin özetlemen, aslında kulağa biraz garip geliyor."

"Garip ha!" dedi. "Aslında... Nasıl geldiğinden emin değilim. Ama bazı hastalarımın uydurdukları hikayeler bile bundan daha mantıklı gelirdi bana."

"Olabilir şekerim, ama sen bir şeyi gözden kaçırıyorsun burada. Ama buraya geldiğine göre belki de kaçırmıyorsun, ama bununla yüzleşemiyorsun gibi geliyor bana. Ortada bir gerçek var... Wolf çok sevimli, çekici bir gençti ve hâlâ da öyle sayılır. Hemen herkes severdi onu! Polisler bile hoşgörülü davranırlardı ona karşı. Ed de tanıdıktan sonra çok sevdi onu. Hiç unutmam, ona, 'Umarım değişmiyörsündür, Ed,' dediğimde bana güldü ve 'Çocuğu görsen sen de seversin,' dedi. Onunla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim, ama sonunda karşılaştım ve Ed'in ne de-

mek istediğini anladım. Bunlar bir anlam taşıyor mu senin için, şekerim?"

Alva duyduklarının anlamlı olduğunu ve Wolf'un çocukluğu hakkında bildiklerini düşündü. Wolf yalnız bir çocuktu ama bunun nedeni insanların onu istememesi değildi, o kendisi istiyordu yalnız adam olmayı.

Aslında (bunu neden daha önce anlamamıştı Alva?) çocuk çok yakışıklı olduğu için istediği her şeyi yapabiliyor ve mutlu oluyordu. Bunun ipuçları ortadaydı: Okulda öğretmenleri ona karşı ayrıcalıklı, gevşek davranıyor; kızlar ona yaklaşıyor; Sir Leon başım okşayıp onunla konuşuyor; dağcılar onu kanatları altma alıyor; Johnny Nutbrown bu dokunulmaz çocuk burnunu kırdığında ona kızmıyor; Imojen dağda soyunup kendisini ona teslim ediyor; gözden düştükten sonra bile Davy McLucky gibi iyi bir polis bu mahvolmuş sapıkta sempatik bir taraf buluyordu. Luke Hollins de bölgesine gelen bu adama karşı rahiplik görevi dışında bir ilgi duymuştu.

Bir de Alva'nm kendi tavrı vardı tabii...

Doll onun kafasından geçenleri tahmin etmiş gibi, "Evet, adam bir gözünü, birkaç parmağım kaybetmiş olabilir," dedi. "Belki eskisi kadar yakışıklı sayılmaz, ama hâlâ çekici bir erkek, değil mi? Bunu itiraf etmekten çekinme, utanma şekerim. Ondan hoşlanmamak imkansız, öyle değil mi? Bir de onun yıllar önce tehlikeli Londra sokaklarında dolaşırken ne halde olduğunu düşün. Ondan hoşlanmasaydım bile sokağa atmakta zorluk çekerdim. Fakat onu sonsuza kadar evimizde tutamazdık elbette. O zamanlar burada değil, Whitechapel'da küçük bir dairede yaşıyorduk. 0 bölgede işsiz gençlere ilgi büyüktü. Ona gerçek bir iş bulmalıydık."

Alva, Hadda'ya karşı duygularını açıklamak zorunda kalmadığına sevindi ve "Peki, ona nasıl bir iş buldunuz, Doll?" diye sordu.

"Wolf'un işinden önce benimki hakkında bir şeyler bilmelisin. O zamanki işim hakkında yani. Şimdi Ed'le birlikte çalışıyorum tabii. Hukukla ilgili çalışmalarıma bir avukatın yanında sek-

reter olarak başladım. Yani bir ofis elemanıydım, ama çok güzel çay yapardım doğrusu."

Doll sustu ve o günleri hatırlıyormuş gibi gülümsedi.

Alva inanamıyormuş gibi, "Wolf'a bir hukuk bürosunda iş bulduğunu söyleme bana sakın," dedi.

"Senin düşündüğün gibi bir iş değildi bu tabii. Ama sonunda muhtemelen benden daha başarılı oldu galiba. Başlangıçta mahkemelerde iyi bir zabıt katibi olmak istiyordum. O işte yetenekli olursan iyi para kazanabiliyordun. Ben de çaycılıktan kurtulmak için işi öğrenmeye kalktım. Birkaç yıl sonra iyi bir zabıt katipliği işi aradım. Çalıştığım yerin tavanı camlı ve elektrikliydi. Ama bir yıl çalışıp başarılı olamadım ve Tesco'da kasiyerliğe geri dönmeye hazırlandım. Sen hiç böyle hissettim mi, şekerim?"

Alva, "Ben şanslıydım," dedi. "Ama Tesco'ya gitmedin galiba, değil mi?"

"Evet, Geoff Toplady ile çalışmaya başladım. Önce adam bana sulanacak sandım, aslında buna hazırdım. Adam bir gün bana, yetenekli birini arayan bir yer bildiğini söyledi. Ona kucakta oturmaktan hoşlanmadığımı söyleyince güldü ve bu işyerinin saygın bir tür kamu hizmetleri bürosu olduğunu anlattı. Pardon, bir şey mi söylemek istedin, şekerim?"

"Şey, Geoff Toplady dediğin bu avukat şimdi bir yargıç olabilir mi acaba?"

"Ta kendisi. Çok başarılı bir hukukçu oldu Geoff. Şimdi Temyiz Mahkemesi'nde. Hırslı bir adamdır Geoff. Tanır mısın onu?"

"Tam olarak değil, her neyse, devam et sen."

"Devlet memuru olmak istemiyordum ama daha iyi bir iş de bulamadım ve Geoff'un ayarladığı görüşmeye gittim. Çok geçmeden bir Whitehall bölümünde çalışmayacağımı anladım, pozisyon daha düşüktü. Adamlar benim hakkımda her şeyi biliyorlardı. Bir form doldurdum, her zamanki yalanlan söyledim, birçok şeyi atladım, ama bunu umursamadılar. Aslında benim bildirdiğim ama gözlerinden kaçan bir şeyler olup olmadığını sordular bana!

"İşi alırsam, Resmi Sırlar Yasası'na uyacağıma dair imza ata-

cağımı söylediler. Ama onlara göre bu sadece bir formaliteydi. Yasaya aykırı davranırsam cezası büyük olacaktı. Onlara inandım ve hiçbir zaman yasaya aykırı hareket etmedim. Ama şimdi sınırı aşıyorum, şekerim, ve sözünde duracağını, onurlu davranacağını umarım!"

Burada sıkıntıda olan şey Alva'nın onuru değil, saflığı, her şeye inanmasıydı.

Alva, başka birine söylese belki de o kişiyi kızdıracak bir şüphecilikle, "Yani sen şimdi bana casusluk ya da ona benzer muhteşem bir görev yaptığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Doll bunu duyunca yine gıcırtı benzeri bir sesle güldü.

"Muhteşem bir görev mi? Ben mi? Çıldırdın mı sen? Clerkenwell'de köhne bir ofiste çalıştım. Yerini tam olarak söyleyemem, bunu yaparsam seni öldürmek zorunda kalırım, ama biz oraya Şapel derdik, çünkü o bina kullanılmayan bir Metodist şapelinden büroya çevrilmişti."

Alva on altı yaşındaki kaçak çocukları alıp çalıştıran gizli büronun nasıl bir şey olduğunu merak ederek, "Yani Wolf o büroda, senin yanında mı çalıştı?" diye sordu.

Doll sabırsız görünerek içini çekti ve "Elbette hayır," diye cevap verdi. "Sen sadece dinle beni, tamam mı? Dediğim gibi, çalıştığım ve Şapel denen bu büro hiç de muhteşem bir yer değildi. Ama ben de bu koca dünyada Indiana Jones'u oynayacak değildim tabii. Sadece bir bilgisayar önünde oturup gelen bazı bilgileri kayda alıyordum."

Alva, "Ne tür bilgilerdi bunlar?" diye sordu.

Doll önemsemiyormuş gibi bir ifadeyle, "Çeşitli bilgilerdi **işte," diye cevap verdi** ona. **"Maaş** iyi değildi ama iş oldukça hoşuma gitmişti. Hepimiz başkalarının bilmediklerini bilmekten hoşlanırız. Senin işinde de bu böyle olmalı, şekerim. Belki de bu nedenle birbirimizi iyi anlıyoruz."

Alva, "Umarım öyledir," dedi. "Kocan da çalıştı mı orada?

"Ed mi? Hayır. Fakat Şapel aracılığıyla tanıştık. Orada bir yıl kadar çalıştıktan sonra, şefim JC bana bir konuda çalıştırılmak üzere bir avukat aradıklarını söyledi, dikkat çekmeyecek bir adam

olmalıydı bu avukat. Mahkemelerde çalıştığım yıllarda bu tanıma uyacak bir avukat tanıyıp tanımadığımı sordu. Neden bilmiyorum, o anda Ed geldi aklıma. Küçük bir avukattı Ed, ama küçük avukatların da bazen büyük avukatlara ihtiyaç duyan müşterileri olurdu. Özellikle de Ed'in müvekkili olan tipler arasında."

"Nasıl tiplerdi bunlar?"

"Ed onlara 'kusurlu bankerler' der. Yani başkalarının paralarına göz koyan adamlar. Her neyse, JC onun hakkında bir araştırma yaptırdı. Daha sonra ben kişisel olarak ilgilendim Ed'le, araştırma sonuçlarına baktım. Ve anladım ki, sonunda evlendiğim bu adam hakkında tarihteki tüm kadınlardan daha çok şey biliyorum!

"Ama sen herhalde ilişkimizin ayrıntılarını bilmek istemezsin. Sonunda JC'ye Ed'le evlenmek istediğimi söyledim. Patronum JC bana bunun sakıncası olmadığını söyledi, Ed de Yasa yemini etti, imzaladı ve böylece ben de işim konusunda ona yalan söylemekten kurtuldum.

"Evlendikten birkaç yıl sonra Wolf çıktı ortaya. O hikayeyi dinledin. JC'ye çocuktan bahsettim, ona iş bulmak istediğimi ve bu konuda bana öğüt vermesini söyledim. JC onu görmek istediğini söyledi ve bir öğle yemeği arasında bir birahanede buluştuk. JC insanları konuşturma konusunda uzmandı. Wolf çok geçmeden yakınlık duydu ona, ve Wolf da zaten herkesin sevdiği bir çocuktu.

Birkaç gün sonra JC bana işi ayarladığını ve ertesi sabah Wolf'u alacaklarını söyledi. Ertesi sabah Wolf, bizde kaldığı süre içinde ona aldığımız birkaç eşyasını topladı, bize teşekkür etti ve gitti. Ondan sonra on iki yıl kadar, belki daha uzun bir süre hiç görmedik onu."

Doll sustu. Acı anılar mıydı bunlar? Yoksa daha başka neler anlatabileceğin mi düşünüyordu kadın?

Alva ilgisiz görünmeye çalışarak, "Bu JC, yani senin şefin ya da patronun. Bu harfler onun gerçek adının baş harfleri miydi?" diye sordu.

Doll ona yine imalı bir ifadeyle baktı ve "Bunu sana söyleyemem, şekerim," dedi. "Bu konuda fazla bile konuştum sayılır seninle."

Alva ilgisiz görünür gibi yapmakla bir yere varamayacağını anladı ve daha açık konuşmaya karar verdi.

Pekala, Doll, başını derde sokmamak için ve gizlice dinlendiğimizi de varsayarak, şunu söyleyeyim sana; sen bana bu JC harflerinin John Childs'm baş harfleri olduğunu düşündürecek hiçbir şey söylemedin."

Bunu söyler söylemez, Doll Trapp'm ilk kez bir yumruk yemiş gibi irkildiğini gördü Alva.

Kadın, "Tanrım, gerçekten de sürprizlerle dolu bir kadınsın sen, Alva, diye konuştu. "İlginç teori. Yerinde olsam bunu başkasına söylerken çok dikkatli olurdum. Evet, nerde kalmıştık?"

Alva ondan doğrulama olarak bundan fazlasını alamayacağını anladı.

Bana iş bulmak istediğin çocuktan, onu, başında cinsel tercihleri kuşkulu bir adam tarafından yönetilen gizli ve ahlaki yönden yine kuşkulu bir devlet teşkilatına yerleştirmekten söz ediyordu. Sonra on yıldan fazla bir süre çocuktan haber alamadın."

Alva konuşurken, suçlayıcı davranmaktan kaçınmaya da pek özen göstermedi.

Doll sinirlenmiş gibi bir ifadeyle, "Yo, Şapel ahlaki yönden kuşkulu bir teşkilat değildi, şekerim," diye konuştu. "Bunu güvenlik teşkilatlarının ne yaptığıyla ilgilenmeyen, ama bunların yapılmasından da mutlu olan kişiler söyler. İşin ahlaki yönüne gelince! JC gibi olanlar da vardı tabii. Siz buna süblimleşme, arıtma ya da yüceltme diyorsunuz, değil mi?"

Kadm kesin bir ifadeyle konuşuyordu. Alva bunları dinlemeden önce Childs la birçok kez samimi konuşmalar yapmış olması gerekirdi diye düşündü. Ve Hadda tarafından nasıl aldatıldığına dair artan kuşkularını düşününce, belki o konuşmalar bile yetersiz kalabilecekti!

"Herhalde patronuna Wolf'un nasıl olduğunu sormuşsundur, değil mi, Doll?"

"Elbette, sormaz olur muyum? Ama JC her soruşumda sadece gülümsüyor ve 'İyi, iyi. Çok iyi gidiyor,' diye cevap veriyordu."

"Ve bu cevap da sana yetiyordu, öyle mi? Ya kayıtlar? Kayıt-

larda teşkilat çalışanlarının neler yaptığı izlenmez miydi peki?"

Doll sırıttı ve "Bakıyorum sen de en az benim kadar meraklısın, şekerim," dedi. "Bunun için seninle iyi anlaştık biz. Evet, bilgisayardaki gizli dosyalara birkaç kez göz atma fırsatı buldum elbette."

"Ee?"

"Kesin bir şey göremedim, Şapelde şifreli isimler kullanılıyordu - buna sağlam güvenlik deniyordu ama ben küçük çocukların kod adından hoşlandıklarını düşünüyordum! Bir süre sonra birine Baltacı kod adı verildiğini gördüm. Wolf olabilir miydi bu? Sonra hatırladım, patron Wolf'a, dağlara tırmanmaktan başka neler yaptığını sormuş ve o da ağaçları kestiğini söylemişti; patron çok hoşlanmıştı bu cevaptan."

"Ee, başka bir şey yapmadın mı? Daha çok araştırmadın mı bu konuyu yani?"

Doll, "ŞapeFde seni ilgilendirmeyen konulara giremezdin," diye cevap verdi ona. "Wolf'un Şapel yıllarında neler yaptığını merak ediyor, öğrenmek istiyorsan, bunu ona kendin sormalısın."

Alva, "Belki yapabilirim bunu," dedi. "Daha sonra tekrar nasıl buluştunuz Wolf'la?"

Doll, "2001 yılıydı," diye devam etti anlatmaya. "İşçi Partisi iktidara geldikten sonra ve Tony de Amerikalılarla sıkıntıya girince Şapel'de işler arttı. Farkına varmadan çalışma saatlerimizin giderek arttığını gördük. Ed'in neler yaptığını da bilemiyordum.

"Müvekkilleri her zaman bir şeyler istiyorlardı. Kötü adamlar mı, yoksa güç durumda olan zavallılar mı daha acınacak haldeydi, bilemiyordum. Bazen Ed de Şapel'den iş alıyordu ama o işler de stresliydi tabii.

"Lafı faza uzatmayayım, Ed'in bir de alkol sorunu vardı. İçkiyi seviyordu ama daha sonra iyice alkol bağımlısı olmaya başladı ve ben de bu durumu göremeyecek kadar meşguldüm.

"İşleri çoğalıp zorlaştıkça ve sürekli stres altında kalmca alkolik oldu Ed. Sabahlan lavabo dolabında boş votka şişesi bulurdum. Onunla bu konuda konuştum ama önce inkar yoluna başvurdu, sonra bir zararı olmayacağını söyledi. Böylece onun

davranışlarım anladım ve ona bağırmaya başladım. Ama akıllıca bir şey değildi bu. Durumu bildiğim için artık gizli içmekten de kurtulmuştu. Bir süre mücadeleden sonra, onu İsimsiz Alkolikler Demeği'ne gitmeye ikna ettim. Telefon edip bir danışmandan randevu alana kadar başından ayrılmadım. Onu oraya kendim götürmek istedim ama işim çoktu. Hataymış bu. Ed danışmanla görüşmeye giderken mahkemede bir davası olduğunu hatırlıyor.

"Gerisini sana anlatmama hiç gerek yok. Sakinleşmek için bir yere girip iki kadeh bir şey içiyor ve sonra da hiçbir neden yokken devam ediyor, yine sarhoş oluyor.

Ne yazık ki mahkemede davaya girmeden önce kimse durumunu fark etmiyor ve Ed yargıcın karşısında rezil oluyor. Yargıç ona yerine oturmasını söyleyince küfrediyor. Salondaki mübaşir onu dışarıya çıkarmak isteyince de saldırganlaşıyor.

"Olay gazetelere yansıdı, mesleği sona erecekti. Suçlanacak, cezalandırılacak, belki de hapse girecekti Ed, ama barodan atılacağı kesindi. Adam intihar ediyordu ve ben de mahvolacaktım.

"Derken o günlerden bir gün, evin kapısında elli bin sterlinlik bir araba durdu, üç bin sterlinlik şık kıyafetli bir genç adam arabadan indi ve kapıyı açtığım zaman beni hemen kucaklayıp öperek, 'Merhaba Doll, harika görünüyorsun,' dedi.

"Wolf'tu bu, ya da o zamanki adıyla Sir Wilfred Hadda idi. Gazetede Ed'in başına gelenleri okumuş, işini gücünü bırakıp bizi görmeye gelmişti.

"Yaptıklarına hâlâ inanamıyorum, bunu nasıl yaptığını bilemiyorum. Ama birkaç gün sonra skandal kapandı. Ed artık fazla iş yükü altında bunalmış modem bir azizdi, hukuk çevreleri mutluydu ve hepsinden iyisi, Ed ülkenin en iyi alkolizm tedavisi kliniğine yatırılmış, film yıldızlan gibi tedavi görmeye başlamıştı.

Doll Trapp, "İşte, hikaye bu, şekerim," diye tamamladı konuşmasını. "Wolf'un boş yere hapis yattığına ve tamamen masum olduğuna işte bundan dolayı inanıyomz biz, eğer neden inandığımızı hâlâ anlamadıysan, o zaman belki mesleğini değiştirsen daha iyi olur!"

John Childs çalışma odasında oturmuş, kitabı üzerinde çalışıyordu.

Boş bir kağıdın baş tarafına, yaklaşık kırk yıl önce *Bölüm 1* yazarken kullandığı aynı kusursuz, güzel el yazısıyla *Bölüm 97* yazdı. Bazen kitabının adı olarak seçtiği *Fenikelilerin Kısa Bir Tarihi* ifadesine sanki pişmanlık duyarmış gibi bakıyor, ama hassas bir ironi duygusu o adı değiştirmesini engelliyordu.

Fikirlerinde olduğu kadar yazılarında da çok titiz bir adam olarak, *Kısa Tarih* 'i tamamlamanın yaklaşık bir on yedi yıl daha süreceğini hesaplıyordu. Kendisi ve bu tür kitaplan seven piyasa o zamana kadar sağ kalsa bile, en çok satanlar listesini zorlayabileceğini sanmıyordu Childs. Aslında en büyük okuyucu kitlesinin kendi teşkilatına benzer teşkilatlarda çalışan meslektaşlan olabileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu; bu adamlar onun, gerçek kişi ve yerlerin kurgu isimlerle gösterildiği bir roman yazıp yazmadığını anlamak için bazen yazdıklanm gizlice bulup okuyorlardı.

Bir süre sonra pencere camında tırmalamaya benzer bir ses duydu Childs. Kalkıp perdeyi kenara çekti ve Regent's Park'a bakan küçük balkonun camlı kapısını açtı.

"Zili çalabilirdin," dedi.

Wolf Hadda odaya girdi.

"Merhaba JC, biraz spor yapmaya ihtiyacım vardı."

İki adam eleştirir gibi birbirlerine baktılar.

Hadda, "Yaşlandın," dedi.

Childs, "Ve sen... şey, aslında olması gerekenden daha iyi

görünüyorsun," diye konuştu. "Her bakundan sağlıklı ve iyisin. Eğitim rejimin alkole izin veriyor mu?"

"Kontrollü, ılımlı olmak şartıyla veriyor."

O halde sana hafif bir İskoç viski vereyim. Otur."

Hadda geniş koltuğa uzanıp arkasına yaslandı ve dönüp odaya baktı. Duvara aslili fotoğraflara göz gezdirdi - Tropikal kıyafetli Baba Childs ciddi görünüyordu; John Childs olduğunu bildiği bir çocuk, kolunu onun omzuna atmış bir Arap çocuğuyla beraber poz vermişti; bazıları takım elbiseli, bazıları rahat kıyafetli birçok genç adam resmi vardı duvarda, ama bunlardan ikisinin arasında bir boşluk görünüyordu.

Hadda, Kabalık etmişsin," dedi. "Benim resmimi kaldırmışsın."

"Ne? Haa, evet. Geçici bir önlemdi o. İşte, düzeltelim durumu."

Childs, Hadda'ya viski kadehini uzattı ve masasında bir çekmece açtı. Birden, sanki çekmecede garip bir şey görmüş gibi durakladı, kaşlarını çattı. Sonra oradan çerçeveli bir resim çıkardı ve gidip duvardaki boşluğa astı.

"İşte," dedi. "Her şey yerli yerinde şimdi."

Evet, değişen bir şey yok, ama birkaç resim daha gelmiş tabii. Ve müsvedde kağıtları destesi de biraz daha kalınlaşmış. Fenikeliler iyi gidiyor, değil mi?"

Childs koltuğuna döndü ve "Yavaş yavaş ilerliyor," dedi. "Senin hafızan her zaman güçlüydü, Wolf."

"Bana sorarsan şimdi daha da güçlendi."

O halde senin hakkında hiçbir zaman kötü düşünmediğimi, her zaman iyi niyetli olduğumu hatırlarsın."

Hadda gülümsedi ve "Keşke at olsaydık," dedi. "Çapkınlar binerdi üstümüze."

Childs, "Bu da sizin Cumbria atasözlerinden biri mi?" diye sordu. "Umarım öyledir. Sanırım vahşi gereksinim her şeyden önce gelir anlamına geliyor bu."

"Büyük Teyze Carrie'nin ünlü laflarından biri için ağır bir yorum. Ama şimdi düşündüm de bir şey hatırlar gibi oldum, ilk defa benim için her zaman dilediğin iyilik gerçekleşmeyince sen de vahşi gereksinim talep etmiştin."

"Doğru, ama onu telafi etmek için, kalbinin arzusuna kavuşmana yardım ettim."

"Ama bak bunun sonucu ne oldu."

Childs onun söylediğini filozofça analiz etmek için düşünür gibi kaşlarını kaldırdı, ama o bir şey söylemeden önce Hadda'nın cebindeki telefon çaldı.

Hadda, "Özür dilerim," diyerek telefonu çıkardı.

Telefonun ekranına baktı, sonra yine "Özür dilerim," diyerek tekrar geldiği balkona çıktı ve perdeyi de arkasından çekerek kapadı.

"Merhaba, Davy."

Bir süre telefonu dinledi, sonra gülümsedi.

"Hiç de aptal değil o kız. Onu sahiplenmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ne mi yapmalı? Elini ağzını bağlayıp tavan arasına koyabilirsiniz onu sanırım. Ama bunu yapamazsanız en iyi şey, Doll ve senin ona bilmek istediği her şeyi anlatmanız olacaktır. Ve Poynters için yaptığın teklifi geri çekmeyi de unutmayacaksın, değil mi? İyi iş, Davy, görüşürüz."

Wolf Hadda telefonu kapadı ve odaya geri döndü.

Childs'a bakıp, "Özür dilerim," dedi.

"Önemi yok. Özellikle de iyi haber gibi göründüğüne göre..."

"Hâlâ hislerimi hemen belli ediyorum, değil mi? Yüz ifademi ayarlasam bile kafamdakiler belli oluyor. Eh, ne yapalım!"

Hadda oturdu ve içkisinden bir yudum aldı.

"Evet, neden söz ediyorduk? Vahşi gereksinim, değil mi? Bana komplo kurulduğunu çok iyi bildiğin halde duruma müdahale etmeme karan almanın nedeni de buydu sanıyorum. Aslında delillerin kesin olarak aleyhime görünmesi için gerekeni yaptın, onlarla suç ortaklığını kabul ettin. O hafta gereksinimin gerçekten de vahşi, acımasız olmalıydı."

"Sen ölmek üzereydin. Masumiyetim kanıtlamaya çalışmanın ne yararı olacaktı sana?"

"Ya komadan çıkıp yaşayacağım belli olduktan sonra?"

Childs, "İnan bana, komadan çıktığını duyunca benim kadar sevinen hiç kimse olmamıştır," diye konuştu. "Ama bir kez o işe başladıktan sonra geri dönüş olamayacağım sen de bilirsin. Sa-

dece seni gözetlemekle ve korumaya çalışmakla yetinebilirdim."

Hadda alaycı bir ifadeyle, "Yani serbest bırakılmam için sahne arkasında mı çalışıyordun?" diye sordu.

Sen serbest kalmak istemeden önce bunu yapmanın bir yararı olmazdı elbette. Ve sen çıkmaya karar verdikten sonra kendi akıllıca planlarım yapabilecek kadar güçlü ve yetenekliydin."

Hadda kaşlarını çattı ve "Neler yaptığımı yakından izliyordun galiba," dedi.

Dediğim gibi, eski dostluklar unutulmamalıdır. Sen serbest bırakıldıktan sonra da medyadaki bazı dostlan arayıp, çakalların peşine düşmesini engellemeye çalıştım."

Evet, bunu anladım. Kendini neden bunu yapmak zorunda hissettiğini de merak ettim. Sonra tabii Medler'le konuştum ve kendini bu konuda gerçekten zorlamış olduğunu anladım."

Childs omuz silkti ve "Senin Medler'le görüşmeni önlemek kolay olurdu," dedi. "Ama her şeyi bilmeye hakkın olduğunu düşündüm ve benden duyacaklarından ziyade ondan duyacaklarına daha kolay inanman daha güçlü bir olasılıktı."

Sanırım öyleydi durum. Fakat o adamın da benden sonra kiminle konuşacağını bilemezdim. Ama senin için mutlu bir tesadüf olarak, adam kaza geçirdi. Öyle bir kazaydı ki bu, Amie'nin bana anlattıklarını açıklayacak olsaydım kendim zor durumda kalabilecektim."

Hadda bunu söyledikten sonra anlamlı bir ifadeyle Childs'a baktı.

Childs yumuşak bir sesle, "Evet, Şapel'de buna mutlu bir tesadüf olarak bakanlar oldu," dedi.

Wolf, "Ama o zavallı hergele için hiç de mutlu bir tesadüf değildi o kaza," diye konuştu. "Şapel müdavimleri içinde Medler'in arkasından ben de ölseydim daha mutlu bir tesadüf olurdu diye düşünenler de var mıydı dersin?"

John Childs viskisinden bir yudum aldı ve sakin bir ifadeyle, "Sorun mu yaşadın?" diye sordu. "Bölgede yaşayan zorbalar değil, profesyoneller mı vardı peşinde demek istedim."

"Öyle gibi oldu."

"O zaman böyle bir şeyle doğrudan ilişkim olamayacağım anladığına sevindim."

"Öyle mi? Neden böyle diyorsun?"

"Çünkü camlı kapıdan girerken baltam sallamadın da ondan. Ne oldu?"

Childs'm keskin gözleri bir tepki hissetti.

"Hiçbir şey."

"Dur da tahmin edeyim. Bir ziyaretçin oldu ve sen de onu baltanla karşıladın, öyle mi?"

"Bir değil, iki kişiydiler."

"Anlaşılıyor. Bir kişi olsaydı onu sağ olarak yakalayabilirdin, ama iki kişi olunca bu olasılık zayıflıyor."

"Neden onları sağ yakalamadığımı düşünüyorsun?"

"Orijinleri konusundaki belirsizlik derecesi. Onlann Şapel adamı olup olmadıkları konusunda hemen hemen emin olduğun halde sormak zorundaydım Eğer onlardan birini sağ bıraksaydın, sanırım nerden geldiklerini öğrenebilecektin."

Hadda sinirlendi ve "Belki de öğrenemezdim," dedi. "Ben senin kadar soğukkanlı bir hergele değilim."

"Evet, ama içindeki sıcaklığa rağmen ikisi de öldüler. Bu nasıl oluyor bilmem? Ama anlat onları bana."

Hadda onu reddetmedi ve neler olduğunu anlattı.

"Adamlardan biri, Drigg Kumsalı'nda uyuştunıcuyu ellerinden aldığım İkiliden biriydi. Onlann benden intikam almak isteyebileceklerini biliyor, bunu anlıyorum, ama beni böyle kolayca nasıl bulduklarına şaşırdım. Fakat bakıyorum da seni hiç şaşırtmadı bu, JC."

Childs gülümsedi ve "Hayır, şaşırtmadı, ama nedeni senin kuşkulandığın gibi değil," diye konuştu. "Şapel'den hiçbir şey sızmadı. Buna hiç ihtiyaç yoktu. Pavel Nikitin adım duydun mu hiç? Duymuş olmalısın."

Hadda bu yaşlı hergelenin yine kafasından geçeni yüzündeki ifadeden okuduğunu düşündü.

"Onun adım bir süre önce bizim bölge rahibi Luke Hollins'den duydum," diye kolayca yalan söyledi. "Rahip bana yardımcı olu-

yor ve beni ilgilendireceğini sandığı bazı konuları açtı. Noel'de Ulphingstone Şatosu'nda kalan misafirleri de anlattı. O isimlerin arasında senin şu Nikitin dediğin adam da vardı işte."

Childs başını salladı ve "Tamam, işte o adam," dedi. "Bir Rus işadamı, eski Sovyetler Birliği enkazından çıkmış zenginlerden biri. Fakat Moskova'da eski Marksist prensiplere hâlâ sadık olan ve zenginlikleri paylaşmak isteyen pek çok adam olduğunu görüp korkmuş ve beş yıl önce batıya kaçmış. Şimdi İngiliz vatandaşlığına kabul edilmeyi bekliyor. Güçlü siyasi desteği olduğunu da söyleyebilirim. Desteklenmesinin nedeni de belli tabii."

"Nedeni kültürel çeşitliliğimize katkıda bulunacak olması mı yoksa? Hayır mı? O halde İngiltere vatandaşı olduğu zaman zenginliği de politik bağış olarak kabul edileceği içindir."

Childs, Her zamanki gibi on ikiden vurdun yine," diyerek alkışladı onu.

Hadda, Fakat Ulphingstonelar'ın pozisyonunu anlayamadım burada," dedi. "Leon siyaseti hiç sevmez ve Kira da güç kazanmak için halkın oyuna dayanan bir insanın tehlikeli bir radikal olduğuna inanır. O halde bu Nikitin'i nasıl olup da şatoda kalması için davet ettiler?"

Childs, Adam politik olarak Leydi Kira'ya sempati duyuyor, diye konuştu. "Daha da önemlisi, kadının uzaktan akrabası olduğunu söylüyor. Adam zengin, hoş görünüşlü biri, üst tabaka çevrelerinde dolaştığı ve çeşitli yerlerdeki villalarında ve lüks yatında önemli kişileri misafir ettiği için Leydi Kira onun akrabalığından mutluluk duyuyor tabii. Sanırım onun şahsında, 1917'de mahvedilmiş olan tüm çarlık değerlerini görüyor."

Tam kadının istediği tipte bir adam yani. Fakat onun hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, başka bildiklerin de vardır senin, JC."

Childs, "Beni çok iyi tanıyorsun sen," diye mırıldandı. "Adamın Rusya'daki kuşkulu servetini nasıl kazandığını bilemiyorum tabii, ama batıya kaçtıktan sonra nerelere yatırım yaptığı konusunda bir şeyler öğrendim. Yasal ticari işlerinin yanında, insan ve uyuşturucu kaçakçılığından yasadışı silah satışına kadar bir sürü iş çeviriyor."

Hadda, "Tanrım! Ve Sir Leon da bu adamı evinde misafir ediyor ha!" dedi.

"Saçmalamasana! Sir Leon onun yasadışı işlerini nerden bilecek? Nikitin en büyük avukatları tutuyor. Medyada bu adam hakkında en küçük bir eleştiri olduğu zaman hemen en iyi ve etkili hukukçular devreye giriyor ve bunların başında da, sanırım sen de biliyorsundur, eski ortak dostumuz Toby Estover var."

Hadda buna bir şey demedi ve "Yani yakalayıp imha ettiğim uyuşturucu Nikitin'e mi aitti?" diye sordu.

"Elbette. Sanırım şatoya yaptığı ziyaretlerden birinde, Cumbria sahillerinin bazı yerlerinin küçük miktarda kaçak malların karaya çıkarılması için çok uygun olduğunu görüp anladı. Ama o sahili artık kullanacağını sanmıyorum."

"Fakat benim üzerime nasıl olup da bu kadar çabuk geldiğini anlamadım, JC. Şatoda ne yaptığını da anlamış değilim. Tamam, Kira o adamın müthiş partilerine davet edilmek için ne gerekiyorsa yapıyordur. Ama adam onun kendisini şatoya davetini neden kabul ediyor ve orada kalıyor? O binada sıkıntıdan patlar insan!"

"Estover bağlantısını unutuyorsun."

"Yani Toby mi götürdü onu şatoya? Fakat bu da durum açıklamak için..."

Childs, "İşin içinde Estover'dan fazlası var," dedi.

Hadda önce anlamamış gibi düşündü ve "Ne?" diye sordu.

"Aman Tanrım! Şimdi baltanı getirmediğine daha çok seviniyorum. Seni öldürme girişiminde güzel Imojen'in de rolü olabileceğini söylemek istemiyorum tabii, ama olmuş olsa bile bu seni rahatsız etmemeli, bu konuda emin değilim..."

Childs bunu söyledikten sonra bir şey bekler gibi Hadda'ya baktı ve o da onun imalı konuşmasına aldırmadan, "Ne demek istiyorsun sen, JC?" diye sordu.

"Nikitin'in Bayan Estover'dan çok hoşlandığını söylemek istiyorum. Adam onun annesinin Rus kökenli olduğunu öğrenince hiç kuşkusuz akrabalık bağlarım araştırdı ve belki de uydurdu. Kira ile tanışıp onun nasıl bir kadm olduğunu gördükten sonra da kendine müttefik yaptı onu."

Ya Imojen, o da...?"

"Aralarında bir ilişki olup olmadığını bilmiyorum. Ama adam

Estoverlar dan, en azından Leydi Kira'dan senin hakkında bilgi alabilir, çünkü kadın senin hapisten çıkarılmanı ve Ulphingstone Şatosu yakınında yaşamana *izin* verilmesini insanlar için bir tehdit olarak görüyor ve bunu herkese de açıkça söylüyor. Bu durumda Nikitin sevdiği kadm için bir tehlike olduğu söylenen bu iriyan, sakat, tek gözlü baltacı hakkında istemediği kadar bilgi edinecektir ve edinmiştir. Ve adamları da ona uyuşturucun iriyan, ayağı sakat, tek gözlü ve elinde balta olan bir adam tarafından yok edildiğini söyledikleri zaman... adam seni nerde bulacağını biliyordu ve senden kurtulmak için hem ticari hem de duygusal olmak üzere iki nedeni vardı."

Wolf, "Peki, ama Şapel neden bu hergelenin etrafta rahatça dolaşmasına izin veriyor?" diye sordu.

"Biz bu tür suçlarla uğraşmayız, bizim işimiz ulusal güvenliktir."

"Polise bilgi verebilirsiniz."

Childs, "O bilgilerle kim ne yapabilir? Olay mahkemeye bile gelmeyebilir," diye konuştu. "Adamın vatandaşlık talebine itirazlar oldu, ama bunlar Bay Estover 'in her zamanki ustalığı, etkinliği, üst makamlardaki dostlarının göz kırpmaları ve baş sallamalarıyla, bunların yetmediği durumlarda ise Nikitin'in şiddete başvurmasıyla ortadan kaldırıldı, sorunlar çözümlendi."

Hadda, "Sen bu adamı saf dışı bırakabilirsin," dedi. "Bu konuda çok iyisindir."

Childs, "Onu bir cesedin başında elleri kanlı halde yakalamamız gerekiyor," dedi. "Ona karşı dikkatli ol, Wolf. Adamian geri dönmediği için Nikitin hiç de mutlu olmamıştır. Çenesini kırdığın adam ise hâlâ yaşıyor ve içlerinde en berbat olan da odur. Adamın adı Pudovkin, ama arkadaşlan ona Pudo diyorlar. Onu etkisiz hale getirmekle çok iyi ettin, ama tamamen ortadan kaldırsaydm daha iyi ederdin. Nikitin'in baş saldın köpeği o adam. Nikitin senin ortadan kaldınlmana karar verdiğinde, o adam Drigg Kumsalı'ndaki olaydan sonra hâlâ kendini toparlamakta olduğu için şanslısın."

Hadda onun söylediklerini umursamaz gibi omuz silkti ve "Herhalde şanslıydı adam," dedi. "Bana öyle geliyor ki, sen bu konuda aslında Estover'ı koruyorsun, JC. Onunla yaptığın anlaş-

ma, beni yedi yıl Parkleigh'e atan olay, hatırlarsın. Onun bütün yüksek profilli müvekkillerinin gizli dosyalarına ginnek - onu koruma konusunda nereye kadar gideceksin?"

Childs, "Belki senin düşündüğün yere kadar değil," diye cevap verdi ona. "Bana sorarsan kaynak olarak Estover daha ziyade geçmiş oldu artık. Onun kaybı küçük bir delik açar, ama o da kolayca doldurulabilir."

"Yani birisi çıkıp da onun hesabını görürse fazla rahatsız olmaz mısın?"

"Bu iş dikkatle yapıldı takdirde, kişisel olarak asla rahatsız olmam."

Wolf Hadda, "Yani Şapel bu çerçevenin dışında kalır demek istiyorsun!" diyerek güldü. "Sana göre Toby'nin işlerini imojen ne kadar biliyor?"

"Bunu söylemek güç. Anladığım kadarıyla Imo kolayca belli etmiyor duygularını. Ama bunu sana söylemek zorunda değilim zaten, değil mi? Yakın bir zamanda konuştun mu onunla?"

"Neden konuşayım ki?"

"Wolf, sana kurulan komploda onun da suç ortaklığı yapıp yapmadığını keşke söyleyebilsem, ama bunu yapamam. Bunu kendin öğrenmek zorundasın. Bunu yapabilmek için de belki onunla konuşman gerekiyor. Yoksa yapabileceklerinden ya da yapamayacaklarından mı korkuyorsun...?"

"Benimle akıl oyunları oynama, JC."

"Akıl oyunlan oynamaktan hoşlandığını sanırdım, Wolf."

Hadda kaşlarını çatarak baktı ona, ama adamın sevimli yüzi:, ifadesizdi.

"Hazır olduğumda konuşurum Imojen'le."

"Elbette konuşacaksın. Şimdi, gitmeden önce söyle, senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Hadda kuşkulu bir ifadeyle baktı ona, sonra, "Pekala, Nutbrown ve Estover'ın kirli paralarını nerde, hangi hesaplarda tuttukları konusunda bilgi verebilir misin bana?" diye sordu.

"Demek bizim saygıdeğer Bayan Trapp bu konuda sorun yaşıyor, öyle mi? Avukatların kendi sırlannı müvekkil sırlanndan daha

iyi gizledikleri ilginç, değil mi? Tabii, bunu yapabilirim. Başka?"

"Bana yardımcı oluyorsun, JC. Gerçekten de suçluluk hissetmelisin!"

Belki. Ama aslında hissetmemeliyim, Wolf. Senin sorunlarına etkim çok sonradan ve çok az oldu ve bunu da öleceğin söylendiği için yaptım. Yani bir anlamda ikimiz de kaza ve vahşi gereksinim kurbanlarıyız."

Eski dostlarımız, ha? Çok eskiden onları bana tanıştırdığın zaman ne söylediğini hatırlıyorum. Sanırım aşkın her zaman kaybettiği gibi bir şeydi."

"Ben de sana ne demek istediğimi bir gün anlayacaksın demiştim galiba. Ama artık o gün tamamen geçmişte kaldı sanırım."

"Neden böyle konuşuyorsun? Bana olanlar kazara olmadı, sadece belki... Hadda sakat elini ve yüzündeki yara izlerini gösterip gülümsedi, "...belki sadece geçirdiğim o kaza. Vahşi gereksinim ve aşkın çatışmasına gelince, bu seçimi hiçbir zaman yapmayacağım için mutluyum."

"Gerçekten mi? Bundan nasıl kaçınacağını düşünüyorsun peki?"

"Kaçınacağım işte. Bundan sonra hayatımı kontrol altına alarak yapacağım bunu."

"Bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun yani? Belki mümkündür, ama sadece son derece nadir kalitelere sahip olursan... pratikte yegane... bir düşüneyim, sanırım ben onu yakalayabilirim..."

Kalkıp kitap raflarına gitti, bir kitap aldı ve sayfalarını karıştırdı.

Evet, işte burada: *Gereksinim ve Şans bana yaklaşmaz* ve *seçeceğim şey Kaderdir.* "

Hadda, "Kulağa doğru gibi geliyor bu," dedi. "Bu kelimeleri benim ağzımdan alabilirdin. Kimin ağzından aldın bunu?"

Childs kabın üstündeki yazıyı okuması için kitabı ona doğru kaldırdı ve "Milton'ın ağzından," diye cevap verdi.

Hadda, *"Kayıp Cennet,* okumadım onu," dedi. "Ama benim durumumda olan biri için normal bu tabii. Peki, Milton bu sözü kimin ağzından söylemiş?"

Childs, "Dikkatli olmalısın, Wolf," dedi. "Tanrı'nın ağzından çıkmış bu söz."

7

Anlaşılması gereken o kadar çok şey vardı ki, Alva hepsini anlamlı bir sıraya koyabilmek için sandalyesinde arkaya yaslandı ve gözlerini kapadı. Fakat onun periler tarafından kaçırıldığını söyleyen *Observer* yazısını okuduğunda Wolf Hadda'nın gülüşü gözlerinin önünden gitmiyordu ve adam sonra da alaycı bir gülümsemeyle, kendisinin de ondan sonra Doğrucu Thomas gibi yalan söyleyemediğini anlatmışı ona.

Hadda iyileştirme yolunda onu yalanlarla yanlış yönlendirdiği için, herhalde içinden daha da çok gülmüş olacaktı.

Alva gözlerini açtı. Doll Trapp'm yüzünde, kendine tamamen güvendiğini gösteren bir ifade vardı. Kadm Hadda'nm masumiyetini kuşkuya yer bırakmayacak şekilde kanıtladığına kesin olarak inanıyordu. Alva bir an için, bir alanda çok iyi olmanın, başka bir alanda kötü olmayı engellemediğini belirtmek istemişti. İnsanlar bundan daha karmaşık varlıklardı.

Ama bunu yapmadı ve sadece, "Milyoner işadamı Sir Wilfred Hadda ile senin Baltacı Wolf'un tamamen aynı adam olması hiç dikkatini çekmedi mi?" diye sordu.

Doll, "Hayır," diye cevap verdi. "İş hayatıyla ilgili haberlere ya da dedikodu sütunlarına hiçbir zaman yeterince önem vermedim."

Alva ona inanıp inanmama konusunda tereddütlüydü.

"Pekala," dedi. "Ama Londra'ya yerleştiği zaman Wolf'un sizinle temasa geçmemiş olması biraz garip geldi bana."

Doll güldü ve "Garip gelmesin," dedi. "Sanırım JC ona, be-

nimle yeniden bağlantıya geçmesinin benim için iyi bir şey olmayacağım söyledi."

"Bunu neden söylemiş olabilir ki?"

"JC çok dikkatli, titiz bir adamdır."

Alva, "O halde Wolf daha sonra neden yeniden temas kurdu sizinle?" diye sordu.

"O böyle bir adamdır işte. Benim hatırım için bizi görmemesi konusunda uyarıldığı zaman bizden uzak durabilirdi Wolf, ama Ed'in başının dertte olduğunu öğrendiği zaman onu bir ordu bile bizden uzak tutamazdı."

"Şapel'deki dostlarınız bu konuda yardımcı olamaz mıydı yani?"

Doll yüzünü buruşturdu ve "İlk yardım istediğim insan JC oldu," diye cevap verdi. "O da bana durumu izlediklerini ve durum kötüleşirse Şapel'in kendisini korumak zorunda kalabileceğini söyledi. Ne demek istediğini anladım. Teşkilat reklamdan hoşlanmıyordu. Ed'in Şapel ile ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa, bunu bir gaz kaçağı gibi, kaynağında keseceklerdi. Hayır, Wolf için yapılmadı bu... Her neyse, olayın sonunda ben istifa ettim. Bana Resmi Sırlar Yasası'nm hâlâ geçerli olduğunu söylediler, ama umursamadım bunu. Ed'in bana artık daha çok ihtiyacı olacağını biliyordum ve ona yardım etmek için hukuk çalışmalarını elimden geldiğince ve o geri dönene kadar devam ettirdim."

"Ya Wolf? O dönemde onun Şapel ile olan ilişkileri güçlü müydü, ne diyorsun bu konuda?"

"Bunu bilmiyorum, bilmek de istemedim. Ama her yerde ilişkisi olan uluslararası bir işadamı olduğu için, eminim ondan ya**rarlanmak istemişlerdir."**

"O halde onun sorunları başladığında buna tepkileri ne olmuş olabilir?"

Doll, "Onlar her şeyden önce konunun onlara ulaşabileceği ihtimalini düşünmüşlerdir elbette," diye cevap verdi. "Ed'in bağlantısını düşündüler, ama hiç kuşkusuz Wolf daha önemliydi onlar için."

Doll onunla açık konuşuyordu, Alva da onun gibi davrana-

bileceğini düşündü ve "Kırılmış gibi konuşuvnrsuıı *Dod,* dedi.

"Öyle mi? O zaman saçmalıyorum demcktıı. papel de duygusallığa asla yer yoktur."

Alva onun başı dertte olan bir çocuğa yardım ederken gösterdiği duygusallığı düşündü; daha sonra o çocuk da başlan dertteyken onlann yardımına koşmuş, aynı duygusallığı o da göstermişti.

"Politikacılar sadakatin tek yönlü bir sokak olduğunu söylerler. Bu durumda sen de ondan sonra Şapel ile olan ilişkini kestin herhalde, değil mi?"

"En son olarak, Ed Wolf'un avukatlığını yapmaya başladığında haber aldım onlardan. JC telefon edince, önce Wolf'un savunmasını bırakmamızı isteyecek diye düşündüm. Ama işlerin çok kötü olduğunu, Wolf aleyhine kanıtlar olduğunu söylediğim zaman gerçekten üzülmüş gibi konuştu benimle. Ben Wolf'un masum olduğuna inandığımı söyleyince, 'Ben de inanıyorum, Doll, ama bu pislik dolu dünyada bazen masum olmak yetmiyor,' dedi. Bu kadar konuştuk."

"Yani yardım teklif etmedi mi?"

"Hayır, ama onunla konuştuktan sonra en azından Wolf'a komplo kuranın Şapel olmadığını anladım. Yani doğrudan bulaşmamışlar pisliğe ve daha sonra kanşmışlar, şimdi biliyorum bunu."

Alva daha sonraki araştırmaları için bunu not etti, ama olayın temelini anlamak istiyordu.

"Daha önce Wolf'a komplo kuranın Şapel olabileceğini düşünmenin nedeni neydi?"

Doll omuz silkti ve "Wolf kendi seçimlerini yapmaktan hoşlanan bir adamdır," diye cevap verdi. "Ed konusunda yaptığı gibi. Wolf eğer Şapel'in bir konuda işini bozacak gibi bir şey yapmış olsaydı, onlar onu kolayca saf dışı bırakabilirlerdi. Ama bunu teşkilatın dışında yaparlardı tabii. Örneğin araba kazaları gibi - bu alanda çok ustaydılar. Bu nedenle Wolf belki şanslıydı."

Alva, "Şanslı mıydı?" diye sordu. "İşlemediğin bir suçtan ceza almaya şanslı olmak mı diyorsun sen?"

Doll o anda sanki azarlanmış gibi hissetti.

Sinirlenmiş gibi, "Biz elimizden geleni yaptık," diye söy-

lendi. "Sorun şu ki, Wolf o zaman bir şey bilmek istemiyordu. Imo'nun ondan ayrılıp Estover'la evlenmesi, dostlarının onu terk etmesi, onu sakat bırakan kaza... Bunlar çok fazlaydı. Hapse girdiğinde de devam etti sorunları. Önce babası, sonra küçük kızı öldü. Sanki kendisi de ölmüş gibiydi."

Alva, "Sanırım onu yeniden hayata geri döndüren acı olay Ginny'nin ölümü oldu," dedi.

"Öyle mi? Ah, bu senin mesleğinin konusu oluyor, değil mi? Ed elinden geleni yaptı ve Wolf'un çöküşünden sonra neler döndüğünü anlamaya çalıştı. Ama bizler dedektif değiliz ve yardım istemeyen birine yardım etmeye çalışmak da kolay değil. Wolf'un, cezasının sonuna kadar hapiste kalıp orada çürüyeceğini düşünüyorduk. Bu nedenle, şartlı tahliye duruşmasında Ed'den yardım istediği zaman çok sevindik."

Alva, "Ama şaşırmadınız, değil mi?" diye sordu. "Ed sana onun duruşmada suçlamayı ve psikoterapi görmeyi kabul edeceğini, şartlı tahliye olayının buna bağlı olduğunu söylemişti herhalde, değil mi?"

Doll güldü ve "Başka türlü nasıl çıkabilirdi dışarıya, şekerim?" dedi.

Sonra birden ciddileşti ve acır gibi bir ifadeyle baktı Alva'ya.

"Özür dilerim. Seni aldattığını anladığın zaman şoke olmuşsundur herhalde. Ama dışanya çıkmak için senin, onun lehine tanıklık etmenden, başkaları için bir tehdit oluşturamayacağını söylemenden başka yol olmadığını anladığı zaman başka ne yapabilirdi ki? Seni kullanmak zorundaydı. Bunu görmen gerekiyor."

Alva söyleyecek bir şey bulamadı ve sadece başını sallamakla yetindi. Aldatılmak mesleğin risklerinden biriydi; hastayla her terapi seansı bir tür yönlendirme yarışmasıydı; fakat sanki hasta-doktor ilişkisi dışında bir ilişkileri varmış gibi, aldatılmak saçmalıktı.

Doll uzandı ve onun omzuna hafifçe vurdu.

"Bu seni üzmesin, şekerim," dedi. "Eğer dışanya çıkması için annesini aldatması gerekseydi, onu bile yapardı Wolf."

Alva toparlandı, kendisini tekrar kontrol altına aldı. Arkasına yaslandı ve "Beni üzen şu," diye konuştu. "Dışanya çıkmanın, her-

kese karşı, resmedildiği kadar kötü olduğunu kabul etmeye değeceğini düşündü. Masumiyetini kanıtlamakla ilgilenmiyor, değil mi? Tüm istediği, ona komplo kurup hapse attıranlardan intikam almak."

Doll ilk kez rahatsız olmuş gibi bir ifadeyle, "Tam olarak öyle değil, şekerim," dedi. "O şimdilik tam olarak neler olduğunu öğrenmeye çalışıyor."

"Ve sonra da davasının yeniden ele alınmasını isteyecek, bunu mu demek istiyorsun?"

Doll başını iki yana salladı. "Hayır, sen onu tanıdın, nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Ve ne yaparsa yapsın, onu suçlamıyorum ben. Tabii gerçeklerden sapmadığı sürece!"

Kadm meydan okur gibi konuşuyordu, ama şartlan da vardı.

"Pekala, bu gerçekleri nasıl bulacak acaba, Doll?"

"Oh, bunu yaptı bile. Şimdi ikinci aşamaya geçiyoruz."

"İkinci aşama mı? Tanrı aşkına, bana önce şu birinci aşamayı ani atsan çok daha iyi olacak!"

"Biz burada gerçekten de kız izciler ülkesinin sınırına varıyoruz, şekerim."

Alva, 'İşte başlıyoruz,' diye düşündü. Sessiz kalmanın kişisel bir seçim meselesi olduğu konusunda hâlâ kendisini kandırdığı o belirsiz araziden en sonunda çıkacaklarını işin başından beri biliyordu. Şimdi sınırdaydı işte.

Dikkatli konuşarak, "Eğer Wolf şiddete başvurduysa ya da bunu yapmayı planlıyorsa, yetkililere gitmekten başka çarem kalmaz," diye konuştu. "Fakat şartlı tahliye kurallarını çiğneme gibi hafif suçlar beni ilgilendirmez."

Doll, "Çok güzel," dedi. "O halde Wolf'un Noel tatilinde İspanya'ya gitmiş olması seni rahatsız etmeyecektir. Orada yaşayan eski bir polis vardı, onu tutuklayan adam. Bir şeyler öğrenirim belki diye gitti o adama."

"Yani Wolf Noel tatilinde sizin evde kalması gerekirken, İspanya'ya gitti, öyle mi? Ve siz de ona bu konuda yardım ettiniz. Bu yüzden başınıza neler gelebileceğini biliyor musunuz?

Doll ona aldırmadan, "Ed bir avukattır," diye konuştu. "Dinle

beni, Wolf Ispanya'ya yerleşmiş olan bu Amie Medler adlı eski polisle konuşmanın kendisine yardımcı olacağını düşündü ve oraya gitti."

Alva bu Medler adını hatırlar gibiydi. Hadda kendisini tutuklayan bu polise iki kez saldırmıştı,

"Ee, oraya gitmesinin bir yararı oldu mu peki?"

"Oh, evet. Wolf'un Ed'e söylediğine göre, Medler onun kuşkulandığı birçok noktayı doğrulamış. Ve Wolf konuşmaları banda almış. İstersen sen de dinleyebilirsin o konuşmaları."

Alva, "Bunu yapacağım," dedi. "Ben ve yetkililer beraber dinleriz ve bu da işe yarar."

Fakat Doll ona baktı ve başını iki yana salladı.

Keşke her şey o kadar basit olsaydı, şekerim," diye konuştu. "Mesele şu ki, Wolf ondan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Medler bir kaza geçirdi ve öldü. Bu olay da suları iyice bulandırdı."

Olay gittikçe kötüleşiyordu. Hadda bir şeyler bildiğini düşündüğü eski bir polisi görmek için Ispanya'ya gitmiş ve adam onunla konuştuktan sonra ölmüştü. Bu olay onun kafasında kuşkuya neden olmuştu ve yetkililer de aynı şekilde düşüneceklerdi.

"Nasıl Ölmüş bu Medler peki?"

"Karısı onu Noel gecesi, sabaha doğru bulmuş. Adam sarhoş olup veranda kapısında yüzüstü yere düşmüş, kollan eşikte öne doğru uzanmış halde kalmış. Düşerken bir düğmeye dokunmuş olmalı ki, ağır bir güvenlik panjuru kapanıp ellerini bileklerden kesmiş ve adam kan kaybından ölmüş."

Alva şoke oldu ve "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. Kayalığın dibine vardığım düşünürken, bir başka uçurum açıldığını görmeye benziyordu bu.

Doll, "Evet, biliyorum, sen de Baltacı diye düşünüyorsun. Ama Wolf'un tarzı değil bu şekerim," diye konuştu. "O yapacak olsaydı, adamın ellerini kesmez, kafasını koparırdı."

DoII bu sözün onu tatmin edeceğini düşünüyordu, ama Alva onunla aynı fikirde değildi.

"Ee, sen ve Ed kafası kopmuş bir adam görseniz ne yaparsınız peki?" diye sordu.

Doll şaşkın bir ifadeyle baktı ona, sanki Wolf Hadda'nın onunla görüşürken teklif ettiği yöntemlerden birincisinin daha iyi seçenek olup olmayabileceğini merak etmiş gibiydi.

O sırada kapı açıldı ve Ed Trapp içeriye bakarak kol saatini gösterdi.

Doll, "Sanınm şimdilik bu kadar yeter, şekerim," dedi. "Sen şimdi evine gidip bu bandı dinle ve ben de işlerimi tamamlayayım."

Ed kapıyı açık tuttu ve Alva'ya, "Ben seni arabana kadar götüreyim," dedi.

Alva'nm Fiesta arabasına kadar sessizce yürüdüler. Alva arabasının kapısın açarken Ed Trapp nazik bir ifadeyle, Wolf içi<ı endişelenme, Dr. Ozigbo," diye konuştu. "Masum, hiç kimseye kötülük yapmaz o adam."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onun içinde uzun zaman önce olmuş bir olayla ilgili bir şeyler var sanıyorum. Belki bir zamanlar kötülük yaptı, ama bir daha yapmayacaktır."

"Birinin canını yakmayı asla düşünmemeli o, Bay Trapp. Masumiyet, suç, ceza, bunlar Yasanın işi. Sen bunu herkesten daha iyi bilmelisin."

Ed acı bir gülümsemeyle baktı onun yüzüne.

"Öyle mi? Yapabileceğim her şeye rağmen Yasalar masum bir adamı hapse atıp yedi yıl boyunca içerde tutsa da mı? Dışarıya çıkmanın tek yolu sevip saydığı bir kadını aldatmak olsa bile mi? Yine de bilmeli miyim? İyi akşamlar, Dr. Ozigbo."

Alva sessizce arabasına atladı ve evine gitti.

Bir süre önce dinleyip öğrendiklerini sıraya dizip bir anlam **çıkarmaya çalıştı, ama** Bay Trapp'm söyledikleri aklından hiç çıkmıyordu.

Wolf'un sevip saydığı bir kadm demişti Ed.

Bunun bir anlamı olmalıydı!

Ama bu olamaz, diye düşündü. Imojen Ulphingstone'un anılan hâlâ duvarda bir patlamadan kalmış bir hayal gibi durup, onun ruhunu yakarken mümkün değildi bu.

8

Pazartesi sabahı şafak sökerken hava buz gibiydi, Poynters'ın camlan, ağaçların dallan, yapraklan ve çevredeki çalılar hep buz tutmuş parlıyorlardı.

Pıppa Nutbrovvn, "Nereye gidiyorsun, Johnny?" diye sordu.

Kocası, "Koruda biraz dolaşacağım," diye cevap verdi. "Bakalım bir tavşan bulabilecek miyim diye merak ettim."

Pippa onun koltuk altında namlusu kırık olarak duran av tüfeğine baktı ve kaşlarını çattı.

"Belki bir Sibirya kaplanı da vurabilirsin," dedi.

özür dilerim hayatım, benden istediğin bir şey mi vardı yoksa"

Kadm sert bir sesle, "Aptallaşmasana," diye karşılık verdi. "Ne isteyebilınm ki, ben her şeyi senden daha iyi yaparım, biliyorsun."

Nutbrovvn onun kendisi kadar iyi yapamayacağı bir şey biliyordu ama sesini çıkarmadı. Pippa böyle ters günlerinden birini yaşarken en iyisi ortadan kaybolmaktı ve kansı son günlerde çoğu zaman böyleydi. Pippa birkaç hafta önce siparişleri Skinners'a verdiğini **ve Donald** Murray ile özel bir anlaşma yaptığını kocasına söylemişti. Nutbrown bunu duyunca üzülmüş, kansmın mutluluğu onu dehşete düşürmüştü. Fakat günler geçtiği halde Murray'dan ses çıkmayınca, Pippa sinirlenmeye, Nutbrovvn ise rahatlamaya başladı, ama bunu karısına belli etmemeye çalışıyordu.

Nutbrovvn evden çıkıp, karısının kendisini duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, 'Mutlu Günler Yine Geldi' şarkısını ıslıkla çalmaya başladı. Pippa'nın Poynters'ı satıp ülke dışına

gitme ısrarına karşı koyacak gücü yoktu ama bunun asla olmayacağına da inanıyordu. Bunun mantıklı bir temeli yoktu tabii, ama yeni bir şey değildi bu! Onun düsturu her zaman, 'En küçük direniş hattına çekil ve genelde her şey yoluna girer,' şeklindeydi.

Koruya girdi, kış güneşi buraya asla girmez ve burada ısı her zaman diğer yerlerden birkaç derece daha düşük olurdu. Bir süre sonra bir çıtırtı duyarak durdu. Ama çevrede derin bir sessizlik vardı. Bir şey vurup Pippa'ya sürpriz yapması iyi olurdu tabii. Fakat onun bir sorunu vardı, nadiren de olsa birkaç kez bir av hayvanı görüp nişan almış, ama ateş edememişti. Buradaki hayvanlar da Poynters sakinleriydi ve onlar da kendisi kadar rahat yaşama hakkına sahiptiler.

Ama hepsi aynı olmayabilirdi.

O sırada bir hırlama duydu, tehdit edici bir hırlamaya benziyordu bu, ve on beş metre kadar ilerde, yol kıvrımında bir köpek gördü.

Johnny Nutbrovvn köpekleri severdi (ama Pippa sevmediği için Poynters'da köpek yoktu). Fakat bu hayvan öyle çağırdığınız zaman kuyruğunu sallayarak koşup yanınıza gelen ve başını okşadığınız türden bir köpek değildi. Hayvan hiç kımıldamadan duruyordu orada. Ağacın dalları arasından sızan loş ışıkta, sarıya yakın renkte dişleri ve yaklaşan adama odaklanmış, bakan gözlerindeki kırmızı parıltı görünüyordu.

Nutbrovvn çiftesinin namlusunu kapayıp kilitledi, silahı hazırladı.

Köpek birden kulaklarını dikti, sanki tehdit eder gibi bir kez daha hırladı ve sonra dönüp koşarak gözden kayboldu.

Nutbrovvn çiftesini atışa hazır tutarak, ağır adımlarla yol kıvrımına doğru yürüdü, döndü.

Ve sonra birden durdu.

Köpek oradaydı, yere düşmüş bir ağaç gövdesinin üzerine oturmuş bir adamın ayakları dibine uzanmış yatıyordu. Adam yüzündeki yara izleri ve bir gözündeki bantla, köpekten daha korkutucu görünüyordu. Adamın yan tarafında ağaç kütüğüne dayalı, uzun saplı bir balta vardı.

Oturan adam, Ben çocukken, silahını asla ateş etmeyeceğin bir hedefe doğrultma demişlerdi bana," diye konuştu.

Nutbrown ona bir adam daha yaklaştı ve "Aman Tanrım, bu sen misin, Wolf?" dedi.

"Başka kim olabilir, uzun zamandır görüşemedik, Johnny."

i Nutbrown silahını hemen indirdi ve "Çok uzun zaman oldu, Wolf," dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, dostum."

Wolf Hadda kendini tutamayıp güldü. Ondan nasıl bir tepki göreceğini bilemiyordu tabii, ama bunu beklemiyordu, fakat şimdi onun böyle konuştuğunu duyunca, başka tepki gösteremezdi zaten, diye düşündü. Ağaç kütüğünde ona yer açmak için biraz yana çekildi. Nutbrown otururken köpek hırladı, ama sahibinin hafif ayak dürtüşüyle hemen sustu.

Nutbrown çiftesini kütüğe dayadı ve "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu. "Tanrım, donmuş olmalısın! Eve gelmeliydin,"

"Sanmıyorum, Johnny."

Nutbrown bir an düşündü ve başını salladı.

Sanırım haklısın. Korkarım ki, Pippa senin hakkında pek de olumlu düşünmüyor."

Gerçekten mi? Pek ama bunun nedeni nedir, sen ne diyorsun buna?"

"Şey, bütün olanlardan sonra aramızın bozulduğunu düşünüyor elbette, bilirsin işte."

Hadda, "Bütün olanlardan sonra," diyerek tekrarladı onu. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak için geldim zaten, Johnny. Yaşadığımız her şey hakkında konuşmak için geldim. **Olanları** bir de senin ağzından, senin görüş açma göre dinleyip anlamak isterim, vaktin varsa tabii."

"Elbette. Bugünlerde boş vaktim çok. Ama burada ikimiz de böyle oturup donmayalım. Şundan bir yudum al bakalım."

Arka cebinden yassı bir şişe çıkarıp açtı ve Hadda'ya uzattı. Hadda içkiden büyük bir yudum aldı, ağzının içinde döndürdü ve sonra yuttu.

"Sen hep en iyisini içersin, Johnny."

"Başka neyimiz var sanki? Sağlığı a, dostum!"

"Sağlığına. Pekala, baştan başlayalım, Johnny."

Nutbrown sakin görünmesine karşın, birkaç dakika sonra hissedeceği baskıya dayanmak için destek arar gibi, bir yudum daha içti. Hadda, adam üşüdüğü için içiyor da olabilir, diye düşündü.

Nutbrown, "Şey, paraların ortada döndüğü günlerdi onlar, biliyorsun, Wolf," diye başladı konuşmaya. Sen bir altın madeni gibiydin. Dipsiz kuyudan su çeker gibi para kazanıyordun. Kaynağının sonu yok gibi görünüyordu. Açık vermek olanaksızdı!"

"Sen de bundan yararlandın, değil mi, Johnny? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Şey, yani evet! Ama tam olarak öyle değildi. Sen bana her zaman iyi para verdin, Wolf. Fakat Pippa ve Toby senin tüm olanaklardan yararlanmadığını düşünüyorlardı. Toby, 'Akıllı adam elindeki tüm olanakları kullanıp kesesini iyice doldurur,' derdi. Pippa da onunla aynı fikirdeydi. Toby işin yasal yönüne bakıyordu ve Pippa da bilgisayarlar konusunda uzmandı."

"Ya sen, Johnny?"

"Hesapları ayarlamam için bana da ihtiyaçları vardı tabii. İşleri dengede tutmak karmaşık olabilir, bilirsin. Benim konumdur bu. Pippa ve Toby benden yardım isteyince hayır diyemedim tabii. Seni de işin içine alacaklardı, Wolf, gerçekten alacaklardı. Ama Toby senin, Imo ile evlenmiş olmana rağmen, zenginlik konusunda hâlâ işçi sınıfı insanları gibi düşündüğünü, hak ve adaletten yana olduğunu ve seni bu işe karıştırmamanın daha iyi olacağını söyledi. İşin içinde pislik olduğunu anladım, sen bizden biriydin, ama onlar senin payını, haberin olmadan sana verme konusunda ısrar ettiler."

"Ve sen de katıldın onlara, değil mi?"

"Benim için her şey çok karışıktı, Wolf. Rakamlarla aram iyidir ama ileriye dönük planlamalar benim alanım değil. Fakat 2006 yılında işlerin karışacağı gibi bir şeyler hissetmeye başladım."

Hadda, "Yani finansal kriz olacağını daha o zamandan mı gördün sen?" diye sordu. "O zaman bunu bana söylemen gerektiğini düşünmedin mi peki?"

Nutbrown birden kızdı ve "Düşündüm, elbette düşündüm," diye söylendi. "Ama sen her zaman çok meşguldün, Wolf, seni uyardığım gün de bana güldün, çok iyi durumda olduğumuzu, kimsenin bizi yıkamayacağını söyledin gittin. Ben de senin her zaman her şeyi doğru yaptığını ve çok rahat yaşadığını düşündüm, itiraz etmedim sana."

Hadda ona üzgün bir ifadeye baktı ve "Gerçekten böyle mı dedim ben, Johnny?" diye sordu. "Evet, sanırım dedim. O zamanlar öyle düşünüyordum. Belki beni sürekli uyarmalı, gerektiğinde burnuma bir yumruk bile atmalıydın. Bunu sana borçluydum zaten."

Nutbrown kendini tutamayıp güldü ve "Evet, senden bir yumruk alacağım vardı, değil mi?" diye devam etti. "Sanırım bu konuda hâlâ da alacaklıyım senden."

Hadda sakin bir ifadeyle, "Hayır, Johnny, artık alacaklı değilsin," dedi. "Başka kimleri uyarmaya çalıştın peki?"

"Tabii Pıppa'yı uyardım. Kahvaltı sonrasında sohbet sırasında anlattım ona, ama önce beni umursamadı. Bu durumu biliyor gibi davrandı. Fakat Amerika'da kriz patlayınca aklı başında olan herkes neler olacağını görmeye başladı."

Hadda, "Maliye Bakanı olmalıydın sen, Johnny." dedi. "Ee, Pippa o zaman dinlemeye başladı mı seni?"

"Bana yine aptallık etmememi söyledi. Ama sonra Toby'ye telefon etti, o da gelip neler olduğunu sordu bana."

"Ona ne söyledin peki, Johnny?"

"İleriye dönük planlar yapmanın iyi olacağını söyledim tabii. Her şeyden önce gizli hesaplarımızı güvenceye almalıydık. Bazı teklifler yaptım ve piyasalar çöktüğü zaman yaptıklarımız meydana çıkacaktı, bu nedenle daha önce seninle **konuşması** gerektiğini söylediğim zaman Toby dikkat kesildi. Kuyudan çekilen sudan biraz alınması fark edilmez, ama kuyu kurumaya başlarsa durum değişir, her şey belli olur..."

Hadda, "Anlıyorum," dedi. "Ama Toby senin öğüdünü dinlemedi tabii değil mi?"

"Paramızın yatırımları konusunda dinledi. Ama seni de işin içine sokma konusunda düşünmesi gerektiğini söyledi."

Eminim öyle söylemiştir. Onun fikrinin sonucu ne oldu peki?"

Johnny neşeli bir ifadeyle, "Hiç bilmiyorum," dedi. "Pippa'ya durumu sorduğumda her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Toby de aynı şekilde konuştu. Senden söz ettiğimde işlerin biraz karıştığını belirtti. Sonunda söylediğim gibi, bazı şeyler ortaya çıkmaya başladı. Ben de Woodcutter şirketi konusunda bizim akıllı Wolf gerekenleri yapacaktır diye düşündüm. Ama önce bilgisayarındaki pis resimlerden söz edildiğini duydum."

Hadda nazik bir ifadeyle, "Hayır, Johnny," dedi. "Önce benim seni telefonla The Widow'a çağırdığımı duydun."

"Doğru. Ama o sırada ofisteydim ve orada bir polis vardı, konuşmayı dinliyordu. Adam bana The Widow'un nerde olduğunu sordu, ben de ona orayı herkesin bildiğini söyledim. Ama adam bilmediğini söyleyince yeri ona tarif ettim. Sonra seninle buluşmak için çıkmak istedim ama o polis zahmet etmememi, seni kendi arkadaşlarının bulacağını söyledi. Durum hiç hoşuma gitmemişti Wolf, ama ne yapabilirdim ki?"

Hadda cep şişesini Nutbrown'dan aldı ve biraz daha içti. Bunu üşüdüğü için yapmıyordu.

Yumuşak bir sesle, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Sonra seni hastaneye yatırdılar, komadaydın, haberler berbattı. Çok geçmeden bankalar çökmeye, hisse senetleri korkunç bir hızla düşmeye ve Yolsuzluklar Bürosu ekipleri çöp tenekelerine üşüşen sinekler gibi şirkete gelmeye başladılar."

"Ve ne buldular orada...?"

Nutbrown ilk kez tedirgin olmuşa benziyordu.

"Birçok açık buldular, Wolf. Yani bulacakları belliydi zaten. İyi zamanlar devam etseydi böyle bir şey olmayacaktı elbette. Oyunda her zaman öndeydik biz. Her şey eskisi gibi ya da ona yakın bir durumda olsaydı, sorun çıkmayacaktı. Ama o günlerde gizlenecek durumda değildik."

"Ama sen yine de durumu çok güzel idare ettin, Johnny. O kadar güzel gizledin ki kendini, kimse gelip aramadı seni. Nasıl becerdin bunu?"

"Sanırım biraz şanslıydım."

Hadda ona baktı, adam buna gerçekten de inanıyormuş gibi konuşuyordu. Belki de inanıyordu. Belki de kendine göre şanslıydı Johnny. Sadakat, ahlak, dostluk düşüncelerinin içine İşleyemeyeceği ve içinde sadece kendi iyiliğinin, huzurunun ve hayatının gerçek olduğu su geçirmez bir ortamda şanslıydı. Olanlar konusunda suçluluk değil, sadece biraz pişmanlık duyuyordu. Hadda'nm serbest bırakılması diğerlerini oldukça endişelendirmiş olsa bile, Johnny eski arkadaşının serbest bırakılmasını duyunca oldukça rahatlamıştı ve artık bu konuda endişelenmesine gerek yoktu!

Hadda, 'Ama sen ve Toby hikayenizi güzel hazırlamıştınız değil mi?" diye sordu.

Toby başını salladı ve "Oh, evet," diye cevap verdi. "Toby harikaydı, onları çok güzel idare etti. O yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Hadda Ne yazık ki ben de yanıma alamadım onu," dedi. "Yani üzerime bir sürü pislik artıklan zaman demek istiyorum."

"Ne? Dinle Wolf, olanların sana nasıl göründüğünü anlayabiliyorum. Ama biraz mantıklı düşün, o günlerde herkes senin öleceğim sanıyordu, ıyı şöhretini korumak boşuna olacaktı. Toby'yi feda etmeden bunu yapmanın bir yolu zaten yoktu. Belki Pippa da gidecekti. Pıppa'nın hapse ginnesini sen de istemezdin, değil mi? O günlerde kadınlara karşı bile hoşgörü gösterilmiyordu."

Hadda onun bu konuda kendisinden hoşgörü bekler gibi konuştuğunu görünce, hafifçe gülümsemekten kendini alamadı Nutbrown kendisinin de hapse girebileceği olasılığından söz etmemişti ve Hadda buna da dikkat etti. Johnny bir anlamda saldırılardan zarar görmeyeceğine mi inanmıştı acaba?

Beni ziyarete geldiğinde bunların hiçbinni söylememiştin bana, Johnny," dedi. "O zaman yaşadığımı ve iyileşeceğimi gördün. Çok endişelendiğin iyi adımı koruma fırsatı geçmişti eline."

Nutbrown çaba gösteriyormuş gibi bir ifadeyle, "Bu doğru değil, dedi. "Suçlandığın diğer konu berbat bir şeydi ve tüm gazeteler bu suçtan yatacağını yazıyorlardı. Bu suçlamayla ilgi-

li her şey hazırlanmış, imzalanmış ve mahkemeye sunulmuştu. İfadeler banda alınmış, yazılmıştı ve video bile vardı. Her şey titizlikle incelenmişti. Geriye dönüş olanaksızdı, Wolf. Toby'nin dediği gibi, işin bitmişti senin. Ama ben yine de seni görmeye geldim, değil mi? Pippa seni ziyaret ettiğimi öğrenince ağzına geleni söyledi bana. Bunu duyunca Toby de hiç memnun olmadı tabii. Ama onlara, sana çok şey borçlu olduğumu söyledim ve seni ziyaret etmeseydim acı çekerdim, dedim."

Hadda, Nutbrown'in ahlakı konusunda kuşkuya düşmeye başladığı anda kendisini yine boşlukta bulduğunu hissetti!

"Sana müteşekkir olmadığımı düşünme sakın, Johnny," diye konuştu. "Ee, Imo'yu görüyor musun? Ne yapıyor o?"

Johnny konunun değiştiğini görünce rahatladı ve "Oh, iyi, çok iyi," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan onu pek sık göremiyorum tabii. Pippa ile arada sırada buluşup yemek yiyorlar. Her zaman sevgi ve selamlarım gönderiyor."

"Yani sana mı?"

"Şey, evet... Yani hiçbir zaman... Ah, şaka yapıyorsun, değil mi? Hah, hah, ha."

"Şakaya tahammül edemeseydin onlara katılmaman gerekirdi, değil mi, Johnny? Merak ediyorum, kriz başlamadan ve bütün pislikler ortaya çıkmadan önce, Imo sizin Woodcutter şirketindeki özel finansman oyunlarınız hakkında ne kadar bilgi sahibiydi?"

Hadda konuşurken sakin görünmeye çalışıyordu, ama daha anlayışlı bir adam onun sesindeki gerginliği hemen fark edebilirdi.

Nutbrown kendinden emin bir tavırla, "Hiçbir şey bilmiyordu Imo, bu konuda endişelenmen gerekmez, Wolf," diye cevap verdi. "Hayır, bu oyunun içinde değildi o. Fakat işleri yoluna koymak için çareler aramaya başladığımız zaman ona da durumu açmak zorunda kaldık tabii."

"Neden yaptınız bunu?"

"Sorunlar büyüyordu ve ben bunu önceden gördüm. Dediğim gibi, Toby ve Pippa'yı ikna etmek için çok uğraştım, onlar iş yönetimi konusunda çok iyiler, ama ekonomik konularda..."

Johnny sustu ve kendini beğenir bir ifadeyle gülümsedi. Hadda, insanlar hayatta kalabilmek için başkalarına tepeden bakabilecekleri bir görüş noktasına ihtiyaç duyarlar, diye düşündü. Bunun için zekalarını, güzelliklerini ve dindarlıklarını kullanırlar.

Kendisi neyi kullanıyordu peki?

Hadda bunun cevabını, *intikam* diye verirken tedirgin oldu.

"Pek anlayamadım, yani durumu neden Imo'ya açmak zorundaydınız?"

Johnny, "Sen de bizler gibi onun yakın çevresinde yaşayıp büyüseydin bilirdin," diye cevap verdi. "Yaptığımız planlar konusunda Imo bizimle aynı fikirdeyse o plan işe yarardı, eğer o ilgilenmezse iş yarım kalırdı ve hele plana karşıysa başın dertte demekti."

"Böylece siz de bütün pislikleri üzerime atmak için bana komplo kurarken, karımı da size katılmaya davet ettiniz, öyle mi?"

"Hayır, Wolf, mesele o kadar basit değil. Yani pislikler ortaya çıktığı zaman sen zaten ilk hedef olacaktın, öyle değil mi?"

Hadda duyduklarına inanamıyormuş gibi, "Nasıl yani, anlamadım?" dedi.

"Yani patron şendin, değil mi? Woodcutter şirketi sana aitti. Şirkette neler döndüğünü bilmemem olanaksızdı, kimse inanmazdı senin bir şey bilmediğine. Hatta ben bile bir ara, Wolf neler yaptığımızı herhalde anlamıştır, diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Bunu söylerken sanki bir sitem ifadesi vardı sesinde. Wolf, kendi kendine, 'sakın tahrike kapılma,' diye söylendi.

Adam belki de haklıydı!

"Bunun nedeni herhalde arkadaşlarına biraz fazla güvenmemdi," dedi.

Nutbrown biraz tedirgin olmuş gibiydi ama ona aldırmadan, "Şey, evet, bu da mümkün tabii," diye devam etti. "Şimdi o zamanki duruma bizim görüş açımızdan bakmaya çalış, Wolf. Patron olduğun için sen zaten sorumluydun. Sorunlar senin üzerine yıkılacaktı, bu nedenle geride kalan bizlerin de suçlanması gerekmiyordu."

"Imo da bu konuda sizinle aynı fikirde miydi yani?"

"Oh, evet. Toby ve Pippa durumu ona açıkladıktan sonra o da katıldı onlara."

"Sen orada değil miydin?"

"Hayır, onunla konuşurken fazla kalabalık olmak istemedik."

Hadda, "Mantıklı bir düşünce tarzı," dedi. "Onu ikna etmek için çok uğraştılar mı acaba?"

"Pek sanmıyorum. Para konusundaki durumu anlayınca kolay ikna oldu."

"Hangi para?"

Johnny sanki bir çocukla konuşuyormuş da sabırsızlanmış gibi bir ifadeyle, "Gizlediğimiz para tabii," diye devam etti. "Borsada düşüşler devam ederken Woodcutter gittikçe batıyordu ve Yolsuzluklar Bürosu tepemize binecekti. Senin tüm hisselerine el kondu ve daha sonra satıldı. Şirketten kurtulan paralar sadece Toby ve benim kaçırdığımız paralar oldu."

Johnny bunu sanki ondan kutlama beklermiş gibi söyledi.

Hadda sakin bir ses tonuyla, "Araştırmacılar Toby ve sana yönelselerdi, o paralan bulana kadar rahat etmezlerdi herhalde," diye konuştu. "Paralan bulamasalar bile, sizin de onları uzun zaman kullanamamanız için ellerinden geleni yaparlardı."

"Doğru. Gördüğün gibi, Imo da kabul etmek zorunda kaldı bunu. Sonuç ne olursa olsun sen mahkum olacaktın. En azından bizim kurtulmamız halinde Imo da kurtulmuş olacaktı."

"Ne kadar istedi o?"

"Yansını. Sanınm Pippa onunla pazarlık etmek istedi, ama Toby bunun gereksiz olduğunu söyledi."

Hadda yüzünü buruşturdu ve adam haklıydı, diye düşündü. Imo her şeyi istemediği için kendilerini şanslı saymalıydılar.

Ama Toby belki o günlerde zaten geleceği de planlıyordu. Imo'nun boşanmasını sağlayacak ve sonra da evlenecekti onunla. Evlendikten sonra Imo'nun paralanna da konacağım düşündüyse, onu sandığı kadar iyi tanıyamamış olduğunu daha sonra anlayacaktı.

Wolf kendisi de tanıyamamıştı zaten Imo'yu.

Ya da belki onu çok iyi tanıyordu ama bildiklerini hiçbir zaman düzene koymamıştı.

Imo elini verirken önüne de üç hedef koymuştu. Bunlar zenginlik, eğitim ve sosyal gelişmeydi. Wolf oradan yoksul, cahil bir köylü olarak ayrılmış, tam olarak çok zengin bir centilmen olarak değilse bile, Imo'nun yoğurup şekil verebileceği bir kil topağı olarak geri dönmüştü.

Imo pazarlığın kendi payına düşen kısmını az çok yerine getirmişti. Ve şimdi ona, Wolf'un sözünden döndüğünü söylüyorlardı. Servetini kaybetmenin onun hatası olmaması önemli değildi, o serveti geri kazanmak anlaşmanın bir parçasıydı.

Evlilikleri sadece bundan ibaret mi olmuştu yani? Hadda böyle hissetmiyordu. Peki, ama ne olmuştu o zaman evliliklerine?

Wolf karısının kendi arkasından dolaplar çevirdiğini hiçbir zaman düşünmemişti. Ama anlatılanlara bakılırsa...

"Yani sonuçta Imo için her şey yolunda gitti, öyle mi, Johnny?" diye sordu. "Yani Toby ile evlendi ve şimdi mutlu mu diyorsun?"

Nutbrown, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Sanırım arada sırada tartıştıkları da oluyormuş. Hepimizde olmuyor mu sanki? Toby'yi tanırsın, adam ofisinde daha rahat ediyor. Pippa Imo'nun bazen Toby'ye, hadım edecek kadar kızdığını söylüyor, ama bana göre Imo'nun umurunda değil o. Onlar birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar zaten."

"Bu doğru, ben sahneye çıkmadan önce bile siz çocukluk arkadaşları olarak her zaman bir aradaydınız. Aralarındaki duygusal ilişki ne zaman başladı acaba, biliyor musun, Johnny?"

Bu kez hislerini yeterince gizleyemedi Wolf, ve umursamaz Nutbrown bile anlar gibi oldu onun duygularını.

"Hadi, Wolf, geçmişi karıştırmanın hiçbir anlamı yok. Köprünün altından çok sular geçti, değil mi?"

"Doğru, haklısın, ama yine de merak ediyorum işte. Ne zaman başladı ilişkileri?"

"Bilmiyorum, belki de onları tanıdığımdan beri hoşlanıyorlardı birbirlerinden. Ama bunun bir anlamı yoktu, her zaman iyi arkadaştı onlar, hepimizin durumu aynıydı..."

Johnny, *hepimiz* diyordu. Yani hepsi birbirlerine notlar yazıyor, birbirlerini mi deniyorlardı?..

Hadda bu konulara fazla girmemek için uyardı kendini.

"Tabii ya, hepiniz bir aradaydınız. Yani ikiniz bir araya geldiğinizde duvardan atlayıp hızlı bir aşk sahnesi yaşıyordunuz, değil mi? Tamamen anlaşılır bir davranış şekli. Tavşan usulü sevişme!"

Bunu söylerken adeta hırlar gibi, ters bir ifadeyle konuşunca, Nutbrown ayağa fırladı. Onun ani hareketiyle köpek de kalktı ve dişlerini gösterip hırladı.

"Sakin ol, Wolf, terbiyeni bozma! O zamanlar senin de nasıl biri olduğunu hatırlıyorum. Yine kanlı bir burun görmek istemiyoruz, değil mi?"

Hadda derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarken gülümsedi.

"Korkma Johnny, ben artık değiştim. Hepimiz değişmedik mi zaten? Geçmiş geçmişte kaldı, önemli olan gelecek artık."

Nutbrown gerçekten rahatlamış gibiydi ve "Bunu söylediğin için ne kadar mutlu oldum bilemezsin, Wolf," diye konuştu. "Zaten senin hakkında hiç kuşkum yoktu. Diğer ikisine de sorun olmadığını söylemeye çalıştım, Wolf oradan çıktığı için sevinelim dedim. Baksana, neden şimdi benimle eve gelip Pippa'yı görmüyorsun? Ona bu evi satıp ülke dışına çıkma fikrinin saçmalık olduğunu söyle."

Hadda, "Bunu yapmak isterim tabii," dedi. "Ama bugün olmaz. Üzülme, çok yakında Pippa ile de düzelteceğim aramı, tamam mı? Fakat şu anda görüştüğümüzü ona söylemesen daha iyi olur. Zamanlamayı dikkatli yapmalıyız, dostum."

Johnny, "Sen nasıl istersen, Wolf," dedi. "Sadece gelip onunla konuşursan belki şu satış saçmalığından vazgeçer diye düşündüm. Nerdeyse satış anlaşmasını imzalayacaklar."

Wolf gülümsedi ve "Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim, Johnny," dedi. "Bana öyle geliyor ki, bu satış işi olmayacak ve sen Poynters'ın keyfini sürmeye uzun zaman daha devam edebileceksin, içimde öyle bir his var."

"Öyle mi düşünüyorsun. Harika olurdu bu."

Johnny bu ihtimali düşününce çocuk gibi sevindi, yüzü birden

parladı. Hadda onun bu halini görünce üzüldü. Nutbrown'ı görmek istemişti, çünkü adam hastaneye gelip onu ziyaret etmişti ve onu dinlemesi gerektiğini düşünmüştü Hadda. McLucky ve Trapplar ona bunun gereksiz olduğunu söylemişlerdi, ama Hadda, Johnny'nin çocuk gibi davranacağını, ona kendi ihtiyaçlarına göre cevaplar vereceğini bildiği halde onu görmekte ısrar etmişti.

Bir çocuğa verilecek ceza, bir yetişkininkinden farklı olmalıydı. Ya da bir çocuğun cezası her zaman farklı hissedilirdi.

Hadda kendi kendine konuşur gibi, "Senin için yemek verilmeden yatırılan bir çocuğun cezasına benzeyecek bu, Johnny," diye mırıldandı.

"Nasıl, anlamadım?"

"Yok bir şey, tüfeğini unutma, Johnny."

Hadda eğilip onun tüfeğini aldı.

"Çok güzel bir silah! Sen her şeyin en iyisini kullanırsın, değil mi, Johnny?"

Tüfeğin dipçiğini omzuna dayayıp namluyu Nutbrown'a doğrultunca adam korkuyla geriledi. Sonra onun bantlı sakat gözüyle nişan aldığını gördü.

Hadda, "Lanet olsun, bir şey göremiyorum ki! Yakala!"

Tüfeği Nutbrovvn'a attı, baltasını tek eliyle alıp omzuna attı, soma döndü ve arkasına hiç bakmadan, hafifçe topallayarak uzaklaştı. Fakat köpeği onu takip ederken birkaç kez başını çevirdi ve arkasına baktı.

9

George Proctor Çarşamba gecesi evine dönerken takip edildiğini anladı, kendisini kimin takip ettiğini biliyor ve neden takip edildiğini de tahmin edebiliyordu.

İlerde çoğu zaman kamyonların park ettiği bir düzlük vardı, şoförler oradaki seyyar köftecide yemek yerlerdi ve Essex'te, Even Fatter Duck'm en iyi domuz pastırmasını satan seyyar lokanta olduğu söylenirdi. Fakat o soğuk kış gecesi, o saatte Duck kapanmıştı ve meydan boştu.

Proctor sinyal verip yolun kenarına yanaştı ama meydanın sonuna varana kadar durmadı. Dikiz aynasına bakınca, meydan girişinin hemen içinde duran gri Fiesta'yı gördü. Arabasından indi ve ona doğru el salladı.

Fiesta bir an durduktan sonra yavaşça ona doğru gelmeye başladı. Proctor ona gelme der gibi bir işaret yapınca Fiesta yine durdu, ama adam işaret parmağını ileriye doğru uzatıp birkaç kez salladı, sonra ona gelmesini işaret etti.

Alva Ozigbo mesajı aldı.

Arabasından indi ve başgardiyana doğru yürüdü.

Proctor, "Ne istiyorsun, doktor?" diye sordu.

Soğuk havada ağzından buhar çıkıyordu. Bir karikatürist kelimelerini onun üstüne yazabilirdi.

"Seninle özel olarak konuşmak istedim, George."

Genç kadının ağzından da yine aynı şekilde buhar çıktı ve dağıldı.

"Ofisimde de konuşabilirdik, doktor"

arad,$^{0}_{m}$ b;et»ne * ^ B» <"«■ *

"Ee?"

Radyoyu açmadın hiç ve aslında bir keresinde de kapadın"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı ama sonra yüzü yumuşadı ve gülümsedi.

t„„ "S?İn rtZeki bk kad'n °ldui°"u daha ilk ba5lan aniamış-
m zaten, doktor. Ama sana söylcycyim, Parklcigh'dc sağ kalmak için çok zeki olmalısın."

"O halde benimle neden bir daha güvenli, gizli bir konuşma yapmaktan kaçındın, George?"

"Çünkü buna gerek görmedim. Her neyse, işte şimdi konuşu. yoruz, ne söylemek ıst,yorsan ikimiz de soğuk alıp hastalanmadan once söyle."

Senin ya da benim arabamda konuşabiliriz."

7Îbi!'r ?!"' TMa bİZ J'İne * daha sonra üzüleceğimize başlan dikkatli olalım, kendimizi güvene alalım, ha!"

Alva onun böyle konuştuğunu duyunca şoke oldu. Fakat manlardı b'le baZen her şeyden kuşkulanır hale gelebiliyor-

"Pekala, hemen konuya geleceğim o halde. Bana öyle geliyor kı, Parkleıgh'de yapılan bütün konuşmalar dinleniyor"

"Oyle mi?"

Ve sanıyorum sen de benim gibi düşünüyorsun."

"Olabilir."

"Ve yine bana göre, selefimle müdürün bana anlattığı kavgasının nedeni de bu olabilir."

"Olabilir."

Alva birden sinirlendi ve "Tanrı aşkına, George!" diye konuştu. "Burada donup ölene kadar hep böyle mi devam edeceksin? Sana bunları anlatıyorum, çünkü bunun alternatifi, gidip Bay Homewood ile yüzleşmektir."

Proctor birden tedirgin olmuş gibi, "Ben olsam bunu yapmazdım, doktor," dedi.

"Neden peki?

Adam ona kuşkulu gözlerle baktı, sonra alternatif aramış ama bulamamış bir adam gibi omuz silkti.

"Dinle, doktor," diye konuştu. "Çok bir şey bilmiyorum, ama uzun zamandır ben de garip şeyler hissetmeye başladım; çünkü müdürle konuşurken baktım ki, benim daha önce ona verdiğim bilgiler dışında, benim vermediğim başka bilgilere de sahip. Birkaç kez denedim ve haklı olduğumu gördüm. Tahminime göre, Parkleigh'de yenileme çalışmaları yapılırken, konuşulanları dinlemek için odalara da böcekler yerleştirdiler. Özel hayat diye bir şey kalmadı. Herkesin konuşması dinleniyor. Onun için ben odamda radyoyu açıyorum. Ya da biriyle gizli bir şey konuşmak istediğim zaman cezaevi avlusunun dışına çıkıyorum."

Alva'nın öğrenmek istediği ve beklediği yanıt da buydu. Ama adamın bunu doğrulaması onu yine de çok şaşırttı, şoke oldu.

Cevabım tahmin etmesine karşın, "Peki, ama neden?" diye sordu.

"Orada kimlerin yattığını bir düşünsene! Politikacılar, teröristler, ünlü dolandırıcılar, sahtekarlar, seri cinayet katilleri. Onların telefonda, avluda özel olarak konuşurken avukatlarına, ziyaretçilerine söylediklerini dinlemek ne kadar yararlı olur, değil mi? Herkes Parkleigh'ye atılan mahkumların eski zaman zindanlarına atılmış gibi olduğunu düşünüyor. Ama aslına adamları ülkenin en ileri teknolojiyle donatılmış dinleme tesisine koymuş oluyorlar."

"Sen bu konu üzerinde epey düşünmüş gibi görünüyorsun, George. Ama bu konuda kimseye bir şey söylemedin, değil mi?"

"Ben mi? Olanaksız bir şey bu! Yaşlı büyükannemim söylediği gibi, o kadar da aptal değilim!"

"Ama benimle konuştun işte! Gerçi seni zorladım ama yine de hemen konuştun. Neden her şeyi anlattın bana?"

Proctor ısınmak için kollarını vücuduna sarıp ellerini birkaç kez böğrüne vurdu ve "Yaşlanınca daha çok üşüyor insan galiba," dedi. "Bay Homewood'la konuştuğun zaman onu biraz sinirlendirdin galiba. Yani ilk günlerinle kıyaslandığında demek

istiyorum. Pek emin değilim ama bana öyle geliyor ki, bazen onunla konuşurken, sanki ona tam olarak güvenmiyormuşsun ve tereddüt içindeymişsin gibi geliyor bana. O da sana karşı aynı şekilde davranıyor. Senin ona karşı bu şekilde davranmanın nedeni de, hastalarınla yaptığın özel konuşmaları dinlediğinden kuşkulanman olabilir diye düşündüm."

Alva bundan gerçekten de kuşkulanıyordu, ama bu kuşkusu son günlerde başlamıştı.

Neler olduğunu anlıyordu Alva. Homewood'un kendisine yaklaşmaya çalıştığını fark etmeye başladığında, ona karşı daha dikkatli olması gerektiğine karar vermişti. Ama ruh hallerindeki değişimfer bazen ölüm kalım meselesi haline gelebilen vahşi, şiddet yanlısı adamlarla uğraşmaya alışık olan karta! gözlü Başgardiyan Proctor bir şeyler fark etmiş, ama yanlış yorumlamıştı.

Fakat bu akıllı, mantıklı ve deneyimli gardiyanın Alva'nm ya da kendi arabasında konuşma riskini almak yerine, bu dondurucu soğukta, dışarıda konuşmak istemesi endişe vericiydi. Bir paranoya vakası olabilir miydi bu? Önünde duran adama baktı ve içinden, Keşke öyle düşünebilseydim,' diye söylendi.

"Müdürün bana karşı tavrının değiştiğini söylerken ne demek istedin?" diye sordu.

Yine ufak tefek şeyler fark ettim işte. Sanırım müdür sana karşı birdenbire eskisinden daha farklı davranmaya başladı, ben öyle düşündüm."

Homewood Alva'dan hoşlandığını gizlemeye çalışırken, onun da personelden biri olduğunu söylerken biraz aşırıya kaçmış ve Proctor da bunu görmüştü.

Ama başgardiyanın konuşması henüz bitmemişti.

"Müdür sana her zaman nasıl olduğunu, benim sana yardımcı olup olmadığımı soruyor, senin için elinden geleni yapacağını söylüyordu. Ama bazen de benimle, seni gözetlememi istermiş gibi konuşuyordu. Sonra Pazartesi günü..."

Adam sustu, düşündü, ama Alva ısrar etti.

"Ne oldu, George?"

"Müdür beni çağırdı ve ay sonuna kadar, İçişleri Bakanlığı'na verilmek üzere seninle ilgili bir rapor hazırlamamı söyledi."

Alva, "Aslında bu doğru bir şey, George," diyerek durdurdu onu. "Yani aşağı yukarı doğru. Anlaşmam iki yıl sonra yenilenecek, ama bunun içinde yıllık bir gözden geçirme raporu yazılması da var. Çalışmaların gözden geçirilmesi gibi bir şey yani."

"Ya, öyle mi? Ama müdürün söylediği şey pek de çalışmalarla ilgili gibi gelmedi bana. Doğruca senin nasıl olduğunu, neler yaptığını sordu. Daha önce hiç sormazdı bunu. Mahkumların moralleri üzerinde nasıl bir etki yapıyordun? Cezaevine bir kadın psikiyatr getirmek hata mıydı acaba? Şaşırdım ve bunları neden söz konusu yaptığını düşündüm."

"Ee, sen ne söyledin ona?"

"Önce senin atanmana karşı çıktığımı, ama seni tanıdıktan ve nasıl çalıştığını gördükten sonra çok iyi şeyler yaptığını anladığımı söyledim."

Alva bu sözlerin şimdiye kadar duyduğu ve istenmeden söylenen en güzel takdirname, tavsiye mektubu olduğunu düşündü.

"Teşekkür ederim, George," dedi.

"Teşekküre gerek yok. Daha sonra bunu söylemekle belki de sana iyilik yapmadığımı düşünmeye başladım."

"Nasıl yani?"

"Seni nazikçe, bunun bir kadın için uygun bir iş olmadığını söyleyerek gönderseler, mesleğin açısından bir zaran olmaz sana, herkes mutlu olur ve rahat eder."

Alva birden öfkelendi ve "Demek bu yüzden benimle tekrar özel bir görüşme yapmaktan kaçındın, öyle mi?" dedi. "Yani her şeye rağmen beni cezaevinde görmek istemiyorsun artık! O zaman neden müdürle konuşurken kötülemedin beni?"

"Bunu düşünemedim işte, doktor. Ama aynı soruyu tekrar sorarsa bu kez söyleyeceğim."

Alva'nın kafası karışmıştı, tüm bu söylenenleri anlamaya çalışıyordu.

Proctor'un desteği olmasa bile, Homewood'un olumsuz raporu Alva'nın işi için tehlikeli olabilirdi. Peki, ama bunu neden

yapmak isteyecek* ki adam? Proctor da onun çal,5mas,n, takdir ederken neden fikir değiştirip gönderilmesini isteyecekti? Bunlar ona hiç de mantıklı gelmiyordu...

Adam onun kovulmasından daha kötü şeyler de olabileceğini mı duşünüyordu yoksa?

Ama saçmalıktı bu, değil mi?

"Bir gun senin odanda konuşurken, müdürün benden önceki psikiyatr ile kavga ettiğini söylemiştin, George," dedi. "Dinleme sistemiyle mi ilgiliydi bu kavgaları?"

Evet, doktor. Dr. Ruskin de senin gibi anlamıştı bunu. Sanırım bu eğitiminizle ilgili bir şey olacak. Bazı şeyleri kolayca fark edebiliyorsunuz. Ama o pek çok konuda senin gibi değildi Sen sakın, mantıki, bir kadınsın. Dr. Ruskin ise hoşlanmadığı bir şey gorduğu zaman bunu hemen ve açıkça söylerdi. Onun müdüre ağırdığını duydum, müdürün tüm sağlık etiklerini ihlal ettiğini ve zor kazanılan paraların nerelere harcandığını herkese açıklamanın görevi olduğunu söyledi."

'Ve sonra da öldü ve ben de onun yerini aldım. Bu senin için bir tür şok oldu, değil mi, George? Hatırlıyorum bunu."

Başlangıçta öyle oldu, ama daha sonra düşündüm ve " Proctor birden sustu.

"Ne var, George?"

"Bak, doktor, sakm gücenme bana. Önce işin içinde lanet siyası oyunlar ve o tür pislikler olduğunu düşündüm. Cezaevine psikiyatr olarak genç bir kadm atayın ve eğer siyahi olursa daha da ıyı olur, diye düşündüklerini sandım. Ama daha sonra yine düşünmeye başladım..."

"Neden düşünmeye başladın, George?"

Daha önceki psikiyatr sorun çıkardığı ve kontrolden çıktığı için, aynı türden bir adamı almazlar diye düşündüm, mantıklı değil miydi bu?"

Durum kötüye gidiyor gibi görünüyordu.

"Yanı bağımsız düşünen, deneyimli, orta yaşlı bir adam almaktansa, sorun çıkarmaktan çekinen, genç, deneyimsiz bir kızı almaları daha mantıklı olur dedin, böyle biri sorun çıkar-

maya kalksa bile onu dinlemezler, kınayabilir, suçlayabilirlerdi, değil mi?"

Proctor, utanmış, şaşırmış gibi baktı ona.

"Evet, muhtemelen doğru düşünüyorsun, doktor. Ama yanlış yola saptıklarını görmeye başladığım zaman endişelenmeye de başladım."

Benim de Ruskin gibi bir kazaya kurban gidebileceğimi mi düşündün?"

Proctor paniğe kapılmış gibi oldu ve başını hızla iki yana salladı.

Lafı ağzıma tıkama, doktor. Ben adamın istifasıyla, olanlar arasında bir bağ olduğunu söylemek istemiyorum. Yani adamın kafası karışıktı ve her an bir kaza geçirebilirdi zaten. Ama senin de aynı yoldan gittiğini düşünüp endişelenmeye başladığımda..."

Başgardiyan şefkat, sevecenlik gibi erkekçe olmayan bir alana kaymaktan korkuyormuş gibi, birden sustu. Belki de mecazının kara mizahını görür gibi olmuştu.

Alva hemen atıldı ve "Sen de bu hafta, benim bu işe uygun olmadığımı, işe alınmamın başarısız sonuç verdiğini söyleyerek işten çıkarılmamın daha doğru olacağını düşündün, değil mi," dedi. "Böylece sen de rahatlayacaktın."

Sesindeki acılığın hedefi başgardiyan değildi elbette, ama öfkesini gizleyememişti Alva.

Proctor hislerini belli etmeden, "Bu doğru, doktor," diye cevap verdi. Sadece kendimi düşündüm. Buradan güvenli ve sağlıklı bir şekilde ayrıldığını görmek hoşuma gidecekti. Kazalar her zaman oluyor, bunu biliyorum ve bununla yaşamak zorundayız. Ama aynı tür kaza iki kez olunca konuşmak zorunda kalacaktım. Bunun ne işe yarayacağını bilemiyorum tabii, ama konuşursam da mesleğimin sona ereceğinden eminim. Şimdilik bu kadar yeter, iyi geceler, doktor."

Proctor döndü ve arabasına doğru yürüdü.

Alva birden kendinden utandığını hissetti.

Adamın arkasında, "George!" diye seslendi.

Proctor durdu ve dönüp ona baktı.

"Evet, doktor?"

"Özür dilerim. Sana teşekkür etmekten başka bir şey yapamam. Bana karşı dostça davrandın. Bunu asla unutmayacağım. Fakat işkence yapmadıkça bu konuşmayı benden öğrenemezler."

Proctor hafifçe gülümsedi.

"Seni konuşturmaları için korkunç işkence yapmaları gerektiğine inanıyorum, doktor. Kendine dikkat et."

Adam arabasına atlayıp uzaklaşırken Alva durup onun arkasından baktı.

Pek çok siyasi ve sosyal konuda bu adamla aynı fikirde olmayabilirdi ama Proctor'un gerçekten çok dürüst, ahlaklı bir adam oluğuna emindi.

Halbuki felsefe konusunda tam bir fikir birliği içinde olduğunu söyleyebileceği Homewood ile, saygı duyduğu ve hayran olduğu John Childs onu kandırmışlardı ve bunun nedeni, yeni bir psikiyatristler kuşağını temsil etmesi, genç, canlı, açık fikirli, ileri görüşlü olması değil, işe yeni başlamış, kolayca etkilenebilen ve gerektiğinde zorluk çekilmeden saf dışı bırakılabilecek bir insan olmasıydı...

Childs'm evine gittiği zaman, adam onun davranışlarından soru sormaya başlayabileceğini anlamış olacaktı. Childs onun Hadda ile ilgilendiğini belki de Homewood'dan öğrenmişti ve Alva fotoğrafı bulduğunu belli edecek bir ipucu da bırakmış olabilirdi. En azından, ona ne konuşmak istediğini sorduğunda, Childs'm, Alva'mn kaçamak cevabından kuşkulanmış olması da olasıydı. Alva ona, evliliği tehlikeye girmiş olan Homewood'un kendisine gösterdiği yakın ilginin iş ilişkilerini zedeleyebileceğini ima etmeye çalışmıştı. Childs'a sanki bir Yalnız Kalpler danışmam gibi davranmıştı. Tanrım!

Childs belki de daha sonra Homewood ile konuşmuş ve rahatsızlığı doğrulatmış olabilirdi. Müdür belki de Childs'm ısrarlı sorulan karşısında, Alva'mn Hadda ile olan ilişkisi konusunda gerektiğinden fazla bilgi vermiş olabileceğini da idrak etmişti.

Ne olursa olsun, Homewood konuşmalanmn hemen ertesi günü Alva'nm iş performansı konusunda araştırma yapmaya

başlamıştı. Proctor ona istediği cevabı vermeyince belki de şoke olmuştu Müdür Homewood. Ama duruma bakılırsa, adamlar sorunu onu öldürerek değil de, iş anlaşmasını iptal ederek çözmeye karar vermiş görünüyorlardı...

Alva birden kendini toparladı.

Elinde kesin kanıtlar olmadan Joe Ruskin'in bir araba kazasında ölmeyip bir cinayete kurban gittiğini düşünemez, bunu söyleyemezdi elbette!

İnsan hayatını hiçe sayar gibi davranan bu adamlar nasıl insan olabilirlerdi?

Peki, ama Childs *baltacı* genç Hadda'ya nasıl bir iş vermiş olabilirdi.

Alva biraz düşündükten sonra, kendi kendine, "Ben dedektif olamam!" diye söylendi.

Aslında bir psikiyatr olup olamayacağını bile düşünmeye başlamıştı. Birden, gizli gerçekleri arayan, karanlık ve bazen utanılacak sırları öğrenen biri olmaktan bıktığını düşündü. Annesinin izinden gidip makyaj yaparak kurgu karakterleri inceleseydi belki de daha iyi olurdu. Ya da babasını takip edip bazen ellerini kana bulayabilir, ama günün sonunda onlan yıkayıp temizleyebilirdi.

Birden Parkleigh dışında bir hayatı düşünmeye başladı Alva. Cezaevi'nden çıkıp arkasına bakmadan yoluna devam edebilirdi. Uzun bir süre ailesiyle birlikte yaşadıktan sonra İngiltere den uzak, gerçek yaz mevsimlerinin yaşandığı bir ülkede, bir üniversitede ders verebilirdi.

Fakat Wolf Hadda'ya sırtını dönmeyecekti. Onun neler planladığını bilmiyordu, ama ne olursa olsun, o planlann içinde olduğunu düşünüyordu.

Arabasına geri döndü. Motoru çalışır durumda bırakmıştı ve ısıtıcı sonuna kadar açıktı.

Sonunda soğuktan titremekten kurtulmuştu, ama oradan ayrılırken, içinde hiçbir ısıtıcının ısıtamayacağı korkunç bir soğukluk olduğunu hissetti.

10

Ertesi sabah Simon Homewood, Alva'yı ofisine çağırdı

Odada elinde bir not defteri olan sert ifadeli bir kadm da vardı. Kadm müdürün her zamanki sekreteri değildi ve Alva ona bakarken kim olduğunu merak etti.

Homewood, "Bu Hanım İçişleri Bakanlığımdan Bayan Leslie," dedi. "Toplantımızın notunu tutacak."

Alva, "Meşum bir şey gibi geliyor kulağa," diye mırıldandı.

Homewood durumu hafifletmek ister gibi, "Bürokratik bir çalışma işte," dedi. "Dr. Ozigbo, bildiğiniz gibi anlaşmalı çalışan herkes gibi, sızın göreviniz konusunda da yıllık bir gözden geçirme raporu yazılması gerekiyor ve bunun zamanı da bu ay geldi."

"Evet, biliyorum. Geçen yıl da yaptık bu gözden geçirme işini, ama o zaman böyle saçmalık, kırtasiyecilik olduğunu hatırlamıyorum."

"Öyle mi? Pekala, prosedürler özellikle hassas alanlarda her zaman güncelleştiriliyor. Onun için hemen başlayalım, olur mu?"

Yarım saat boyunca çalışmasıyla ilgili çeşitli sorular soruldu Alva ya. Sorular nazik bir üslupla soruluyordu ama ondan sorunlarım anlatmasını ve zorlukları kabul etmesini bekledikleri belli oluyordu. Alva onlara oldukça sakin bir ifadeyle cevaplar verdi ama gittikçe daha çok sinirlenmeye başladığı belliydi. Yine de onu kızdırmaya çalışıyorlarsa, biraz daha çabalamaları gerekecekti!

Sonunda Homewood saatine baktı ve "Biraz ara verelim," dedi. "Bayan Leslie, isterseniz siz sekreterimle biraz sohbet edin

ve enerjimizi koruyabilmemiz için biraz kahve ve bisküvi getirmesini söyleyin ona."

Bayan Leslie görev başında aynı zamanda garsonluk da yapabilecek bir kadına benzemiyordu pek, ama hiç itiraz etmeden kalktı ve odadan çıktı.

Alva bunun da oyunun bir parçası olduğunu düşündü. Aslında belki de oyun gerçekten şimdi başlıyordu.

Haklıydı Alva, ama oyunun bu kadar sert olabileceğini düşünmemiş, buna hazırlanmamıştı.

Homewood, "Alva, zor iş bu," diye konuştu. "Ama sanırım biz açık konuşacak kadar birbirimizi iyi tanıyoruz. Senin atanman her zaman tartışma konusuydu ve muhalefet hiçbir zaman kesilmedi. Hiç kuşkusuz ben her zaman seni destekledim ve desteğimi de sürdüreceğim. Fakat bazen devlet görevinde akıllı davranmak gerekiyor. Akıllı adam her zaman savaşını seçer ve tabii kazanacağını bildiği savaşlara girer."

Müdür sustu ve kendisini dikkatle dinleyen Alva'ya baktı. Aslında bu klişe sözler, Alva'mn zekasına, resmi sorgulamanın kaba tarzından daha büyük bir hakaretti. Fakat Homewood aptal bir adam değildi, kendisine güvenerek ve tartışmayı kazanacağını bilerek konuşuyordu.

Alva, "Akıllı bir adam bunu yapabilir," diye konuştu. "Ama ben de kendi savaşımı yaparım, Simon. Ve sen de bilmelisin ki, kazansam da, kaybetsem de bu savaşı acı sonuna kadar götüreceğim!"

Artık hissetmediği bir güvenle söylemişti bunu.

Homewood, ".Anlıyorum," dedi. "Ben de senden ancak bunu beklerim. Fakat bilmen gereken bir şey daha var."

Alva o anda, bir gece önce Proctor ile konuşurken hissettiği soğuğu, ürpertiyi hissetti. Şimdi onun kuşkularım doğrulayacak olan o perçinleyici tartışmaya, tehdide ya da rüşvet teklifine geliyorlardı.

Homewood ondan bir soru bekliyormuş gibi durdu, bekledi.

Alva sessiz kaldı ve onu konuşmaya zorladı.

Homewood sonunda, "Senin atanmana itiraz edenlerden biri

nerden duymuşsa, seninle Hadda hakkında bir söylenti duymuş," diye konuştu. Uygunsuz bir ilişki!"

"Nee?"

Homewood onu yatıştırmak ister gibi gülümsedi.

"Aldırma, bunun saçma olduğunu biliyorum. Ama sen onu görmek için Cumbria'ya gittin. Ve sanırım bir geceyi de onun evinde geçirdin. Onlara bu şartlar altında bunun tamamen anlaşılır, normal bir olay olduğunu söyledim. Ama bunlar işin başında durdurulmazsa kendiliğinden büyür, gelişirler..."

Alva, "O halde başında durduralım!" diye bağırdı. "Çok çirkin, rezilce bir dedikodu bu! Kim söylüyor bunu? Onlarla yüz yüze gelmek istiyorum..."

Homewood sakin bir ifadeyle, "Bunun pek yaran olacağını sanmıyorum," dedi. "Dinle, mesele şu; kimse senin işine son vermek için bu komik söylentiyi kullanmak istemiyor. En azından şimdilik böyle bir şey yok. Ama duruma bir de karşıtlara gözüyle bak. Yıllık gözden geçirme raporun sayesinde onurunla ve mesleki itibanna bir zarar gelmeden çekilebilirsin. Ama bu fırsattan yararlanmazsan, hakkında daha neler söylenir kimse bilemez. İşin nereye varacağını görebiliyor musun? Bir mahkumla, onun şartlı tahliyesini sağlayan bir kadm psikiyatr arasındaki uygunsuz ilişki... Her şey kuşku uyandıracaktır. En azından bu konuyla ilgili bir soruşturma açılacaktır. Bu araştırma, soruşturma ne kadar sürer, Tann bilir - eminim sen de bunu yattığın yerden izleyemezsin..."

"Elbette izleyemem! Ülkenin tüm mahkemelerinde savaşınm onlarla!"

"Ben de senden başka bir şey beklemem zaten. Ve sana tam destek veririm. Fakat..."

Alva öfkelenmemek için kendisiyle mücadele halindeydi. Ama bu son söylenen *fakat* sözcüğü bardağı taşıran damla oldu. O yine de, baştaki klişe sözler ve sorular gibi, bunun da ana olayın girişi olduğunu düşünüyordu.

Bir an önce sonuca varmak istiyordu ve hiç beklemeden, "Fakat ne?" diye homurdandı.

Homewood sakin bir ifadeyle, "Fakat," diye devam etti. "Hiç

kuşkusuz iddianın ciddiyetine göre, Hadda'nın şartlı tahliyesi iptal edilecek ve soruşturma ne kadar uzun sürerse sürsün, sonuç almana kadar onu yine hapse göndereceklerdir."

Alva, "Fakat o adam masum," diye bağırmak için ağzını açtı, ama hemen kapadı.

Karşısındaki hergele sempatik bir ifadeyle ona bakarak gülümsüyordu. Homewood Alva'nın çıkmaz durumunu anlıyordu. Alva işine son verilmesine itiraz ettiği takdirde Hadda'nm şartlı tahliyesini iptal edeceklerdi. Ve Hadda'nm masum olduğunu söylemeye devam etmesi de onunla uygunsuz bir ilişki yaşadığı iddiasını doğrular gibi görünecekti.

Homewood beklemedi ve "Dinle Alva," diye konuştu. "Ulusal güvenlik dünyası, bir cezaevi psikiyatrının bile anlayamayacağı kadar karanlık bir dünyadır. Bazen vahşi gereksinim yalanın, sadakatin, ahlakın, her şeyin üstesinden gelir, onlan çiğner geçer. Ben senin arkadaşınım ve arkadaşlıktan da öte yakın olmak isterdim sana. Ama sanırım bu durumda bu olanaksız. Umanm arkadaşlığımız devam eder. Ve sana bir dost olarak söylüyorum, bu işi bırakmanda utanılacak hiçbir şey yok. Çok baskı var. Aile durumundan dolayı gelen baskılar da buna eklenecek. Babanla biraz zaman geçir, dinlen. Mesleğinle dünyanın her yerinde çalışabilirsin. Söz veriyorum, benim tavsiyelerim de sana yardımcı olacaktır. Şimdi kahvemizi içelim ve senin gözden geçirme raporuna devam edelim, tamam mı?"

Alva cevap vermedi. Bir psikiyatnn bunu kabul etmesi zordu, ama bazen kelimeler yetersiz kalıyor, sadece bir darbe gerekiyordu.

Çok geçmeden Bayan Leslie kahve tepsisiyle içeriye girdi.

Alva, 'Acaba bu kaltak dinledi mi bizi?' diye düşündü.

Ama sonra onu da umursamadığını anladı.

Birden müthiş bir öfori* dalgasıyla öfkesi yok oldu! Ve bunun kaynağmı tanımlaması sadece birkaç saniye sürdü.

Kendisi çabalamadan Parkleigh'deki hemen tüm mahkumla-

* **Kendini aşm zinde hissetme hali. (Çev. N.)**

nn hayallerindeki bir şeye kavuşacaktı, bir önceki gece kendisi de hayal etmişti bunu - serbest kalmak, kurtulmaktı bu! Bu yer bütün yasaklan, korkulan, sırları, sesleri, kokulan, korkunç görünüşüyle onun arkasında kalacaktı. Onun bir parçasını beraberinde alıp götüreceğini biliyor, aslında almak da istiyordu. Ama önemli olan, karar gücünün, seçme özgürlüğünün kendisinde kalacağı, yeniden kendi kendinin patronu olacağıydı.

Kahvesinden bir yudum aldı, tatlı bir gülümsemeyle Homewood'a baktı ve "Evet, devam edelim," dedi.

KİTAP BEŞ

şoke edici bir ışık

...sonra güvenliğe doğru yaklaşırlarken, gecenin en gizemli saatinde, bir el bir üst kat odasında şoke edici bir ışık yaktı, yaktı ama hiç ses çıkarmadı.

Bir an için basit bir ışık olabilirdi bu; hatta böyle bir zamanda ölümcül bile olabilirdi; fakat bir göz gibi onları takip etmeye ve gözetlerken gittikçe kızıllaşmaya başladığı zaman iyimserlik bile üzüntüye, umutsuzluğa dönüştü.

Ve Sippy çok akılsızca davrandı, kaçmaya kalktı ve hatta Slorg bile akılsızca davranıp saklanmaya çalıştı...

Lord Dunsany. *Probable Adventure ofThree Literary Men*

1

Ocak ayı aralıklı olarak hep karlı geçti ve özellikle doğu bölgelerine çok kar yağdı. Ayın sonuna doğru ısı gündüzleri yükselmeye başladı ve rüzgarlarla gelip Poynters'ın bahçesini gerçeküstü bir heykel parkına dönüştüren karlar erimeye, bahçe çamurlanmaya başladı. Haftalardan beri hayali bir dünyayı andıran manzara, şimdi bir kış savaşından sonra ortada kalmış kimsesiz topraklara benzemişti.

Johnny Nutbrown bu bozulmayı Wolf Hadda'nm ziyaretine bağladı. Karşılaşmadan sonraki öfori duygusu, bir gün sonra Pippa'mn avukatlarından aldığı bir telefonla güçlenmişti.

Pippa'nın alt kattan öfkeyle bağırdığını duyduğunda Johnny hâlâ yataktaydı.

Karısı hızla yatak odasına girdiği zaman, hiç gereksiz yere, "Haberler kötü mü, sevgilim?" diye sordu.

Pippa, "Şu İskoç hergele evi satm almaktan vazgeçti!" diye bağırdı. "Aile sorunları varmış. Onu elime geçirirsem bir daha aile sorunu yaşamayacak hale getireceğim namussuzu!

Johnny bu habere çok sevindi ve 'Yaşlı Wolf yine dediğim yaptı. Her zaman güvenilir Wolf'a!' diye düşündü.

Ama sevincini belli etmemek için büyük çaba harcadı, suratını astı.

Wolf la karşılaşıp konuştuğunu Pippa'ya söylemeyecekti, ama karısı ev satışı sanki dünyanın sonuymuş gibi, öfkeyle durmadan aynı konuya devam edince, Wolf la karşılaşıp çok güzel

anlaştığını, onun artık bir tehdit olmadığını söylerse karısının sakinleşebileceğini düşündü.

Ama yanlış düşündüğünü hemen anladı.

"O buraya mı geldi? Arazimize mi girdi? Aman Tanrım, tüfeğin yanındaydı, neden çekip vurmadın o namussuzu?"

"Sakin ol, Pippa. Ben istesem bile bir insanı vuramam, hayatım. Dinle beni, Wolf çok iyiydi, sorun yok, yani hayatımız tehlikedeymiş ya da Interpol bizi arıyormuş gibi evimizi satıp buradan kaçmamıza hiç gerek kalmadı artık."

Pippa başını iki yana salladı ve bağırmaktan da beter bir ifadeyle, Lanet olası salak herif!" diye homurdandı. "O aptal kafan hayatımızın tehlikede olduğunu anlamıyor, değil mi? Halimiz Interpol'un peşimizde olmasında bile çok daha kötü!"

Pippa ondan sonra evi satma girişimini tekrar başlattı ve hatta ev satılsın ya da satılmasın, ABD'ye gidecekleri tarihi bile belirledi, bahar başında gidiyorlardı.

Günler geçerken karlar erimeye ve onlarla beraber Nutbrown'm bütün neşesi, mutluluğu ve canlılığı da yavaş yavaş yok olmaya başladı. Karısı ona istediğini yaptırıyordu. Kendisi de bu durumu kabullenmiş ve buna dünyanın kötülüklerine karşı bir tür koruyucu duvar gibi bakmaya başlamıştı. Ama sonunda, belirsiz tehdit karşısında karısının gücü azalır gibi olurken, o da dışarıda korkması gereken bir tehlike olabileceğini sezmeye başladı. Daha önce hiç hastalanmamış bir adam gibi, yakalandığı potansiyel ölümcül hastalığın ilk belirtilerini anlamakta güçlük çekiyordu. Yedi yıldan beri ilk kez eski patronu, meslektaşı ve arkadaşına karşı olumsuz davranışları konusunda yavaş yavaş bir şeyler anlamaya başladı. Hayatı boyunca her gece deliksiz sekiz saat uyuyabilirken, artık rahatça uyuyamıyordu. Gece yansından sonra saat birde, ikide, üçte uyanıyor, sonra sabaha kadar gözüne uyku girmiyordu. Yatakta kalırsa Pippa'yı da uyandırabileceğinden korkarak, kalkıp mutfağa iniyor, kendine bir konyaklı çay hazırlıyor ve onu yudumlayarak şafak sökmesini bekliyordu. Geçmişin kapalı kitabı artık açılmıştı ama içindekiler devamlı bir hikaye gibi değildi, parçalar halindeki bölümler bazen ken-

di anılarıydı, ama çoğunlukla başka birine ait gibi görünüyordu. Gözünün önünden hiç gitmeyen bir sahne vardı; yıllar önce bir sonbahar gecesi sabaha karşı polis gelip Wolf'u alıyor ve adam bir daha evine dönemiyordu.

Nutbrovvn bu ruh hali içindeyken, Şubat başlarında bir sabah erken bir saatte kapı zilinin çalındığını ve kapıya hızla vurulduğunu duyunca, irkildi ve önce yerinden kalkamadı, sesin evin kapısından mı, yoksa kendi kafasının içinden mi geldiğini anlamaya çalıştı.

O sırada üst katta bağırıp çağıran Pipa'nın sesi de duyuldu, karısı onun hangi cehennemde olduğunu soruyor ve gürültüye bir son vermesini istiyordu.

Nutbrovvn kalkıp kapıya gitti ve açtı.

Tam zamanında açmıştı kapıyı. Kapı önün iriyarı bir polis memuru vardı ve elindeki, o TV'de gördüğü koçboynuzlanndan biriyle kapıyı kırmaya hazırlanıyordu. Kapı açılınca onu kıramadığına üzülmüş gibi göründü polis.

Sivil bir polis, üniformalıyı kenara itip öne geçti ve elindeki kimlik belgesiyle arama iznini uzatıp Johnny'nin gözlerine tuttu.

"Müfettiş O'Reilly," dedi. "Siz Bay Nutbrown'sınız, değil mi?"

"Evet?"

"Evinizi arama iznimiz var, Bay Nutbrovvn. Tamam çocuklar.

Adam Johnny'yi yavaşça kenara itti ve içeriye girdi. Arkasından yaklaşık bir düzine polis eve girdi, bazıları sivil, bazıları üniformalıydı. Ayakkabılarındaki karlar eriyip döşemeyi ıslatıyordu. Johnny karısının bundan hiç hoşlanmayacağını düşündü.

Yanılmamıştı. Pippa, ejderhaya saldıran Aziz Michael gibi hışımla aşağıya indi. Eğer açıklama yapılmasını ya da arama iznini görmek isteseydi Müfettiş O'Reilly muhtemelen daha güçlü bir direniş gösterebilecekti ona. Fakat Pippa her şeyden önce polislerin ayakkabılanna göz dikti.

Pippa yanm dakika içinde hepsini dışarıya çıkardı ve adamlar kuyruğa girip, kapı önündeki paspasa ayakkabılarını silmeden eve tekrar giremediler.

Kadm ancak ondan sonra Müfettişin elinden arama iznini alıp

inceledi. Sonra kocasına döndü ve "Toby'yi araşan iyi olacak " dedi.

Johnny şaşkın bir ifadeyle, "Vakit çok erken hayatım," dedi. "Toby daha kalkmamıştır. Zaten bu durumda gelse bile bir şey yapabileceğini sanmam."

Pıppa bir şeyler homurdandı, içini çekti ve "Tanrım, Johnny! Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?" diye söylenerek telefona gitti.

Ama bu kez yanılıyordu. O anda burada söz konusu olan sadece Johnny'nin her zamanki umursamazlığı değildi.

Johnny neler olduğunu anlıyordu ama bunu karısına kesin olarak anlatması kolay değildi: Bugün bir şey son buluyor, bir şey de başlıyordu, bu öyle bir şeydi ki, en zeki avukat bile düzeltemezdi, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak demekti bu.

2

Toby Estover yapı iskelesine hiç tereddüt etmeden tırmandı, bunu cesur olduğu için değil, ama bacakları, *'Kaç! Yaşamak istiyorsan kaç! '* diye bağıran zihninden bağımsız hareket ettikleri için yapıyordu.

Celladı bloğun yanında sırtı ona dönük olarak duruyordu. Sadece iki parmağı olan sağ eli uzun saplı baltasının ucuna dayanmış, ona hiç de yabancı gelmeyen manzarayı, dağlan, gölleri ve bakir ormanı seyrediyordu.

Estover korkuyordu ama aynı zamanda da çok öfkeliydi. Onun öldürülmesi olayı hiç kuşkusuz o lanet manzarayı seyretmekten daha önemliydi! Konuşacak hali yoktu, o şimdi sadece gelecek kırk yıl boyunca ciğerlerine çekebileceği tüm havayı alabilmek için ağzını açabiliyordu, herkesin olabilirdi o hava, dünya atmosferindeki tüm o lanet havayı almalıydı, herkesin, küresel ısınmanın, her şeyin canı cehennemeydi!

Bacaklan bloğa vardığında durdu, dizleri büküldü ve yere diz çöktü Toby. Sonra tüm kaslan gevşedi ve yüzüstü yere kapandı, gırtlağı bloğun en alt noktasına dayandı.

Göz ucuyla bakınca celladın ayaklanmn geriye döndüğünü, baltanın parlayan başının havaya kalktığını, sonra dağlan, gölleri ve ormanı gördü.

Sonra balta aşağıya doğru inerken bir hışırtı duydu.

Ölmek üzereyken gözlerini açtı ve yataktaki örtülerin ve yastığın kandan değil, terden sırılsıklam olduğunu görüp şaşırdı.

O anda iki şeyi daha anladı.

Yalnızdı ve telefon çalıyordu.

Yalnız olduğuna şaşırmamıştı. On beş günden beri buna alışmaya başlamıştı.

Bir gece yatak odasına girdiğinde, Imojen'in tüm eşyalarını toplayıp bir başka odaya, bir zamanlar kızının olan yatak odasına geçtiğini görmüştü.

Imojen in odadan gitmesi olayı, Toby'nin yeni bir sekreter aldığım söylediği gün gerçekleşti, ama o bunun o olayla ilgisi olabileceğine inanamıyordu. Sevişmeleri gittikçe seyrekleşmesine rağmen, Imo yedi yıldır büyük yatak odasında uyumuş, orada yatmaktan mutlu olmuştu. Imo'nun yatak odasını ayırmasının nedeni, kendi umursamazlığı ve Toby'nin de cinsel ihtiyacını ofis masasında tatmin etmesiydi.

Imo gideceği konusunda hiçbir uyarıda bulunmamış, tartışmamışlardı bile. Toby onun Cumbria'da kaldığı süreçte bir şeyler olmuş olabileceğini düşündü. Ne olduğunu tahmin edemiyor ve sormayı da gereksiz buluyordu. Imojen böyleydi işte. Onun kararlarında hiçbir drama etkili olmuyor, karar almasına sessiz bir kaçınılmazlık neden oluyordu. Toby bir sabah onun yeni yatak odasına girmiş ve onu yatağında, elinde Ginny'nin sevdiği bez bebekle otururken bulmuştu. Bebeği kucaklamamıştı, ileriye doğru tutup sanki konuşmasını bekler gibi bakıyordu ona. Imo kocasına bakmamış ve Toby de kapıda bir an durup ona bir şey söylemeden çekilmişti. Ondan sonra da o odaya hiç girmedi Toby.

Telefon sustu. Ya uzun süre çalıp cevap otomatiğine bağlanmış, ya da birisi ona cevap vermişti.

Toby yataktan kalktı ve banyoya gitti.

On beş dakika sonra, duşunu alıp, Imojen'in pahalı bir otelden çalınmış gibi görünüyor dediği monogramlı bornozunu giydi ve kahvaltı için alt kata indi.

Imojen orta sahanlıkta durmuş, kahvesini yudumlayarak pencereden dışarıya bakıyordu, tamamen çıplaktı. Toby o hergele Hadda'mn ağacı kestiği geceyi hatırladı.

Günaydın, Imo," dedi. "Neye bakıyorsun?"

Imo, "Sanırım filiz sürüyor," dedi.

Toby onun yanma gitti.

Sabah karanlığında bahçedeki üvez ağacının kesilen gövdesini görebiliyorlardı.

Ağaç kesildikten sonra Estover kalan kütüğün sökülüp atılmasını istemiş ama Imojen buna izin vermemişti.

Imojen, "Üvez ağaçları çok dayanıklı ağaçlardır," dedi. "Öyle olmalan gerekir, başka ağaçların yaşayamayacağı yüksekliklerde yaşarlar. Ben 600 metre yükseklikteki tepelerde gördüm bu ağaçlardan."

"Olabilir, ama ne olursa olsun bu kütük bizin yaşantımızda can sıkıcı bir anı olarak kalacak."

Ama yine de yaşayabilir. Wolf bizi kötülüklerden koruması için dikmişti onu."

Ya, oyle mı? Kökünden kesseydi daha iyi ederdi! Telefona cevap verdin mi sen?"

"Evet."

Ee? Beni mutlu etmek istiyorsan yanlış numara olduğunu söyle."

Imojen sanki cevap verip vermeme konusunda düşünüyormuş gibi bir an tereddüt etti, sonra, "Arayan Pippa idi," dedi.

"Pıppa mı? Soğuk bir Şubat sabahında, saat yedide ne istiyormuş lanet olasıca?"

Evlerine ellerinde arama izni olan bir sürü polis geldiğini söyledi."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Imo başını hafifçe iki yana salladı.

"Tanrım! Ne anyorlarmış orada peki?"

"Kim bilir? Pippa da bilmediğini söyledi. Sanırım yasal yardım istiyor."

"Sen ne söyledin ona?"

Senin kahvaltıdan önce yasal tavsiyede bulunmadığını söyledim. Aramanın sonucunu beklemesini tavsiye ettim. Ya bir şey bulunmayacak ve Pippa seni arayıp resmi şikayette bulunmak

için ne yapması gerektiğini soracak. Ya da bir şeyler bulup onu ve Johnny'yi polis merkezine götürecekler ve sen de nerede olduklarını öğrenip onların yanma gideceksin."

"Aferin sana, akıllı kız. Beş yüz sterlinlik bir cevap bu. Aşağıda daha kahve var mı?"

"Olduğuna eminim. Cambridge'e gidebileceğin için erken kahvaltı edebileceğini söyleyerek Bayan Roper'ı uyandırdım."

"Cambridge'e mi gideceğim?"

"Johnny ile Pippa'yı büyük olasılıkla oraya götürürler, değil mi?"

"Polisler sanki orada aradıklarını bulacaklarmış gibi konuşuyorsun."

Imojen, "Benim kısıtlı sabah baskını deneyimime göre, genellikle bir şeyler bulurlar öyle değil mi?" dedi.

Toby ona verecek cevap bulamadı ve yoluna devam etti.

Mutfakta, ocak üstünde dolu bir kahve kabı duruyordu. Toby kupasına kahve koyarken, Bayan Roper sabah gazeteleriyle içeriye girdi. Kadın Wolf Hadda'nm bu evde yaşadığı günlerden beri orada çalışıyordu ve bir gün Estover'a, bir çalışan olarak sınırlarını aşmadan, onun uslanmış olduğunu sanmadığını söylemişti.

Kadm, "Günaydın," dedi. "Her zamanki gibi mi, efendim?"

"Evet, teşekkür ederim, Bayan Roper."

Kadm onu her zamanki kahvaltısı olan domuz pastırması, mantar ve çırpılmış yumurtayı hazırlarken, Toby gazetelere göz attı. Hemen bütün günlük gazeteleri aldıkları için, onlara kısaca bakması bile zaman alıyordu. Ofiste gazeteleri ondan çok daha iyi okuyan, inceleyen elemanları vardı. Elemanlarına tüm haberleri dikkatle okumalarını söylerdi, çünkü bazen birkaç satırlık küçük, önemsiz gibi görünen bir yazı bile, daha sonra ekonomiyi ya da müvekkillerinden birini yakından ilgilendirecek önemli bir haber haline gelebilirdi. Bazen kendisi de bütün yazı başlıklarını hızlı ama dikkatli bir şekilde gözden geçirir ya da ilgilendiği bir davayla ilgili satırları, ilginç, çarpık bir şeyler, yanlış yorumlar olabilir ihtimaliyle sonuna kadar okurdu.

Bugün küçük, magazin gazeteleri destenin en üstündeydi ve

üçüncü gazetenin birinci sayfasında gördüğü bir yazı, "Lanet olsun!" diye homurdanmasına neden oldu.

Hizmetçi kadın, "Bir şey mi oldu, Bay Estover?" diye sordu.

Toby gazeteyi açarken, "Bir şey yok, bir şey yok," dedi.

Birkaç hafta önce onu Amie Medler konusunda sorguya çekmiş olan haber editörü Kitty Locksley'nin paçavrasıydı bu yazı. O zaman durumu iyi idare etmişti ama şimdi gazetede gördüğü yazı sanki kötü bir şeylerin olacağını haber verir gibiydi.

Rus İstilası. Pasha Nikitin 'in botlarında kardan başka şeyler de mi var? Ayrıntılı raporumuz için sayfa 6'ya bakın.

Toby altıncı sayfayı açtı.

Sayfada Nikitin'in çeşitli resepsiyon ve partilerde ünlü siyasetçiler, işadamları ya da spor dünyasının ünlüleriyle çekilmiş fotoğrafları vardı. Resimlerin üstündeki başlık *"ONLARIN AYAKLARI ALTINA NASIL BİR HALI SERİYOR?* 'şeklindeydi.

Yazı bir sonraki sayfadaydı. Toby her zamanki alışkanlığıyla satırlara çabucak göz gezdirdi ve sonra yine, "Lanet olsun!''diye homurdandı.

Kitty'nin muhabirleri, spekülasyon ve suçlama arasındaki sınırı karatma, bulanıklaştırma konusunda uzman gazetecilerdi. Fakat bu yazıda o sınır fazlasıyla aşılmıştı ve bunlar ellerinde yasal olarak kanıt bulunmadıkça böyle bir yazı yazıp yaymlamazlardı.

Yazıyı, bir sonraki sayıda şoke edici açıklamalar yapacaklarına söz vererek bitirmişlerdi.

Estover yüzünü buruşturdu ve "Göreceğiz bakalım!" diye mırıldandı.

Kafasının içinde bir itiraz dilekçesini nasıl yazması gerektiğini düşünmeye başlamıştı bile. Kitty Locksley, Nikitin'in üzerine gitmek için elinde yeterince kanıt olduğunu söyleyerek patronunu ikna etmiş olabilirdi, ama aynı şeyi mahkemede o kadar kolay yapamayacağını bilmesi gerekirdi. Gazetenin avukatları karşı savunma hazırlığı yaparken, bütün büyük gazetelerin patronları ve editörleri hakkında dosya hazırlamış olan Estover da tehdit, rüşvet konulan da dahil olmak üzere her türlü yola başvurarak, durumu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı tabii.

O sırada Imojen, üzerine açık mavi bir kimono giymiş olarak mutfağa geldi ve kahvesini tazeledi. Masaya oturunca Toby gazeteyi ona doğru itti.

Imo gazeteye baktı ve "Göründüğü kadar kötü mü durum?" diye sordu.

Toby dikkatli konuşarak, "Güzel değil tabii, ama idare edilebilir," diye cevap verdi. "Onlara hemen yasal bir yasaklama emri gönderecek ve yarınki yazının yayınını durduracağım. Bu da bize büyük silahlarımızı hedefe nişanlama konusunda zaman kazandıracaktır."

"Nasıl yani?"

"Bildiğin gibi, Pasha'nın çok dostu var. Önemli kişiler bunlar. Yani bir gazete patronunu bile geleceğini düşünme konusunda uyarabilecek kadar önemli adamlar."

"Yani delillerle çürütme ve reddetme değil de baskı olacak."

"Bu yol her zaman daha az risklidir. Teşekkür ederim, Bayan Roper."

Hizmetçi kadm onun önüne dolu bir tabak bıraktı. Toby uzanıp ketçabı aldı ve kızarmış yiyeceklerin üzerinde gezdirdi.

"Pippa ve Johnny'yi unutmazsın herhalde, değil mi?"

"Bana ihtiyaçları olup olmayacağını bile bilmiyorum henüz."

Imojen kesin bir tavırla, "İhtiyaçları olacak sana," dedi. "Ve seni onlar aradı, Pasha değil."

Toby çatalıyla tabağından bir şeyler alıp ağzına atarken, "Bu doğru," dedi. "Şaşırdım, belki de Pasha kötü bir gece geçirdi ve adamları onu kötü bir haberle uyandırmaktan korkmuşlardır."

Imojen, sanki bu zayıf bir ihtimalmiş gibi, "Olabilir," diye mırıldandı.

Toby kahvaltısını bitirdi, biraz daha kahve içti ve sonra yine gazetelere baktı.

Imojen bir dilim kızarmış ekmekten birkaç küçük lokma aldı ve Bayan Roper'la günlük işlerle ilgili sohbete başladı.

Toby bir süre sonra masadan kalktı, "Her zamanki gibi güzel kahvaltı, Bayan Roper," dedi ve mutfaktan çıkıp gitti.

Toby giyinirken telefon yine çaldı ama hemen sustu. O gi-

yinmeye devam etti, saat sekizi çeyrek geçiyordu ve hava açıktı. Şubat ayı genelde en kasvetli ay olarak görülürdü ama bazen de havalar ilkbaharın müjdecisi gibi güzel, açık olurdu.

Mutfağa indiği zama Imojen *Guardian* in bulmacasını çözmekle meşguldü.

Toby, "Yine söyle, Pasha mı, Pippa mı?" dedi.

"Pippa."

"Ve?"

"Onları tutukladılar, Cambridge'e götürüyorlar."

Toby, "Aman Tanrım!" dedi. "Neyle suçlandılar peki?"

"Uyuşturucu."

Imojen bunu o kadar sakin bir ifadeyle söyledi ki, Toby önce anlayamadı.

"Uyuşturucu mu? Johhıy'nin genelde gerçeklerden uzaklaşmak için kullanmak üzere evde biraz kokain bulundurduğunu biliyorum, ama bunun için sabahın köründe eve baskın yapıldığına inanamıyorum."

"Hayır. Pippa'nın dediğine bakılırsa, tavan arasındaki su deposunun altında yaklaşık yirmi beş kilo kokain bulunmuş."

"Aman Tanrım! Şaka yapıyorsun, değil mi? Ama yapmıyorsun. Peki, ne söyledin onlara?"

"Oraya gideceğini söyledim tabii."

"Ne? Hemen gidemem oraya, önce şu Nikitin işini halletmeliyim."

"Nikitin senden bir şey istemedi, değil mi?"

"Hayır, henüz istemedi, ama bunun muhtemelen basit bir açıklaması..."

Imojen, "Muhtemelen olabilir," diyerek onun sözünü kesti. "Ama ondan bir haber alana kadar en eski iki arkadaşımız yardım bekliyor senden. Hemen Cambridge'e git, Toby. Gerekiyorsa orada kal. Mecbur kalmasan bile orada kalman iyi bir fikir olabilir."

Toby şaşkın gözlerle kansına baktı. Imo'nun babası annesini nasıl anlayamıyorsa, bugünlerde o da Irno'yı gittikçe daha zor anlamaya başlıyordu. Fakat Imo çoğu zaman haklı çıkıyordu.

"Pekala," dedi. "Ama önce ofise telefon edip Pasha ararsa ne yapacaklarım söylemeliyim çocuklara."

Imojen omuz silkti ve umursamaz bir tavırla, "Nasıl istersen öyle yap," dedi. "Cambridge'e gittiğin zaman da medyaya dikkat et. Pippa medyanın baskını duyduğunu ve gazetecilerin, evin önüne doluştuklarını söyledi. Her şeyden çok onlardan korkuyor gibiydi Pippa."

Toby, "Alçaklar," diye homurdandı. "Dünya batıyor desen sanki daha iyi haberler varmış gibi davranırlar."

Imo bunu duyunca hafifçe gülümsemekten alamadı kendini ve sonra yine bulmacasına döndü.

Toby "O halde ben gidiyorum," derken onu öpmek ister gibi hafifçe eğildi ama sadece omzunu okşamakla yetindi.

Imo ona bakmadı ve kendi kendine konuşur gibi, "Sanırım üvez ağacı konusunda haklısın," dedi. "Bizi koruyacak kadar büyümesi için uzun zamana ihtiyaç olacak."

Toby, "Endişelenme sevgilim," dedi. "Arkasına sığınacağımız Yasa oldukça kimse dokunamaz bize."

Imo şimdi başını kaldırıp baktı ona.

"Evet, ama Yasa'yı kesip atarsan onun yeniden büyümesi için ne kadar zaman gerekir?"

3

O Şubat sabahı Alva Ozigbo da erkenden uyandı. Kim ya da ne olduğumuzu ya da nerde bulunduğumuzu anlayamadığımız o ilk uyku sersemliği içinde, karanlıkta bir an yatıp kaldı.

Sonra neler yaşadığını hatırladı, zihni ve bedeni sanki birden, öğle güneşi gibi parladı, neşelendi.

Bu sabah erken kalkıp arabasına atlayarak doğuya, Kara Kulc'yc gitmek zorunda değildi.

Bir gün önce Parkleigh'den son kez ayrılmıştı.

Beklentisine rağmen, kolayca teslim olduğu için hiç de utanç duymamıştı. Utanç duygusunu belki de daha sonra hissedecekti. Eğer isteseydi, sessizce ayrılma kararının mükemmel nedenlerini anlatabilirdi - başlıca nedenleri, Wolf Hadda'nm özgürlüğüne yapılan tehdit ve cezaevi yenilenirken Childs'm adamlarının her yere dinleme cihazı koyduklarına dair olan inancı konusunda elinde kesin kanıt olmamasıydı. Ama onların, işten ayrıldığı için mutlu olduğunu anlayarak gururlanmalarına izin vermeyecek kadar dürüsttü Alva.

'Kendini tam 'ifadesi bir psikiyatr için gerekli olmasa bile güzel bir ilke sözdü. Ve şimdi, kendini Parkleigh'de işe başladığı zaman olduğundan çok daha iyi tanıdığını kabul etmeye hazırdı Alva.

İşten ayrıldığını babasına söylediği zaman, yaşlı adam *'Ben sana demiştim!* 'dememek için zorladı kendini, ama bunun güzel bir gelişme olduğu konusundaki hislerini de saklamadı.

Babası ona, "Hemen başka bir işe girmeye çalışma," dedi. "Kendine biraz zaman tanı, etrafa bak. Ve her şeyden önce buraya gel de şu zavallı babanı duvara zincirlemiş olan bu İsveç canavarından kurtar! Yeşil salata yapraklarından başka bir şey yedirmiyor bana. Onu dinlesem, günümün altı saatini bir saunada, vücudumu söğüt dallarıyla döverek geçirmem gerekiyor. Doğum günüm yaklaşıyor ve eğer sen buraya gelmezsen, annen bana bir dilim pasta bile vermeyecektir!"

Babası telefonda ona bunları anlatırken, annesi araya girmiş ve Alva'ya, mümkün olan en kısa zamanda oraya gelmesini umduğunu, çünkü Ike'm artık kalp krizinden önce olduğundan bile daha zor bir adam olduğunu, kontrolden çıktığını söylemişti.

Alva onların seslerindeki sevgi ve özlem ifadesini duyunca, sesinin titremesini engelleyememiş ve babasının doğum günü için mutlaka geleceğine ve bir hafta orada kalacağına dair söz vermişti onlara.

Hadda ile ilgili duygularını, onun planlarıyla ve geleceğiyle ilgili düşüncelerini son birkaç haftadır bir kenara bırakmıştı Alva. İşten ayrılma karan aldıktan sonra, artık oralarda kalmak istemiyordu ama halefine bırakacağı dosyalar ve notlar da eksiksiz ve güncel olmalıydı. Yerine gelecek olan doktora, mahkumlarla olan görüşme ve konuşmalann gizliliği garantili değildir şeklinde bir uyan notu bırakmayı düşündü. Fakat bir sorun vardı, bu uygulama yaygınsa işe yaramayacaktı ve bunu açıkça yazarsa bu kez de cevap veremeyeceği sorularla karşılaşabilirdi. Ya da cevap vermek istemediği sorular çıkacaktı karşısına.

Hayatta bazen kaybedeceğini bildiği halde savaşmak zorunda olduğu durumlar Olduğunu biliyordu Alva. Ama bu durum onlardan biri gibi görünmüyordu. Tamam, mahkumlann haklarına karşı toplumun haklan konusunda devam eden önemli tartışmanın bir parçasıydı bu. Ama burada işkence, fiziksel ya da zihinsel kötü niyet yoktu. Aşağı yukan suç vakalannda telefon dinlemenin kabul edilip edilmeyeceği tartışmasına benziyordu bu da. İnsanlar buna öfkeleniyordu ama kimse bu yüzden kendi şöhretinden ya da başkasının özgürlüğünden fedakarlık etmiyordu.

Alva özgürlüğünün sevinci kaybolduktan sonra, kendine bunun sadece bir kendini-haklı çıkarma bahanesi olup olmadığını sordu. Öyle olduğunu sanmıyordu, ama bu ahlaki sorudan diğerine, Hadda konusunda ne yapacağıyla ilgili daha kişisel soruya geçerken oldukça rahattı.

Alva onun masum olduğuna inanıyordu. Bu nedenle görevi inancını kamuoyuna da açmak, davanın tekrar tartışılmasını, soruşturma ve araştırmanın yeniden yapılmasını, temyize gidilmesini...

Destekçileri olması gereken Doll, Ed Trapp ve Davy McLucky ile Wolf Hadda'nm kendisine güvenmek, dayanmak zorunda olmasa, her şey yolundaymış gibi görünüyordu Alva'ya.

Ve bu da onu bir sonraki ve daha da acil olan soruya getirdi.

Hadda ne yapmayı planlıyordu - ve Alva bu konuda ne yapmalıydı?

Biraz daha düşündü ve sonra kendi kendine, "Lanet olsun - serbest bir kadm olarak ilk sabahının tadını çıkar!" diye söylendi.

Yorganı üzerinden çekip yataktan kalktı.

Şafak söküyordu, ufuk pembeleşmeye, Londra sokaklan, caddeleri yavaşça hareketlenmeye başlamıştı. Alva yıkanıp giyindi ve mutfağa gitti.

Masaya oturup kahvaltı ederken, mutfakta iyi bir bahar temizliği yapılması gerektiğini düşündü. Son birkaç aydır üzerindeki baskılar yüzünden evini ihmal etmişti. Aslında bütün odaların büyük bir temizliğe ihtiyacı vardı. Bunları gerçekten yapması gerektiğine karar verdi. Evini çok ihmal ettiği açıkça görülüyordu. Dairesi biraz daha bu halde bırakırsa ortalık tam bir çöplüğe dönecekti. O anda Kuzeyli hijyen standartlarına bağlı olan annesi gelip onun evinin bu halini görse ne yapardı acaba?

Babasının doğum gününde onlann yanında olacağına söz vermişti Alva. Bu durumda dairesini temizlemesi için üç günü kalıyordu. Ve içindeki psikiyatr da ona zihinsel olmayan iyi bir çalışma yapmasını emretmişti!

Öğleye doğru evin içini biraz da olsa temizleyip düzene sokabildi, etrafta eski karmaşa ve pisliğin kalmadığını görünce

biraz rahatladı. Kapı ziîi çaldığında, portatif bir merdivene tırmanmış, tavandaki bir örümcek ağını temizliyordu. Zile aldırmamaya çalıştı, ama kapıdaki kişi ısrarlıydı, sürekli çalıyordu zili.

Alva homurdanarak merdivenden indi ve kapıya gitti.

Gelen John Childs'dı. Adam kapıda durmuş, Alva'nm arkasındaki temizlik karmaşasında her zamankinden daha temiz ve şık bir halde, hafifçe gülümseyerek onun pasaklı ve yorgun haline bakıyordu.

Childs, İşten uzakta geçireceğin bu ilk serbest gününde uzanıp dinlenirsin diye düşünmüştüm," diye konuştu. "Ama yanılmışım galiba."

Alva, işten ayrılışı mantık çerçevesinde ve ortak bir anlaşmayla gerçekleşmiş gibi davranmanın Homewood'un karşısında daha kolay olduğunu düşündü.

Ama Childs ın karşısında rol yapmasına hiç gerek yoktu.

Soğuk bir ifadeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Adam, Özür dilemek ve Wolf hakkında konuşmak istiyorum seninle," diye cevap verdi.

Alva onu evine almak için geçerli olabilecek tek formülün belki de bu olabileceğini düşündü. Ama bu adam kimin kapısını çalarsa çalsın, ona göre bir formül mutlaka bulurdu.

Childs'm bir sandalye çekip oturmasına ses çıkarmadı Alva, ama ona kahve ikram etmedi, çünkü nazik davranmak istemiyor, ayrıca dolapları karışık olduğu için uğraşmaktan kaçınıyordu ve o anda mutfağa girmek de istemedi zaten.

"O halde özür dilerim."

Senin sahte bahanelerle Parkleigh'de işe girmene neden olduğum için özür dilerim, Alva. Eminim şimdiye kadar zekan ve bizim saygın Başgardiyan Proctor'un verdiği bilgiler sayesinde olayı daha iyi çözmüşsündür. Mesleğinde başarılı olduğun için değil de, genç ve deneyimsiz olduğun için işe alındığını anladığın zaman kırılan onurun, benim güvenini tazelememden ziyade, kendini iyi tanımanla onarılacaktır; sen görevini yaşının ötesinde örnek bir tarzda ve ustalıkla başardın. Simon Homewood'un se-

ninle ilgili takdirnamesi hiç kuşkusuz tamamen gerçek ve senin hak ettiğin tarzda olacaktır."

Childs sustu. Alva alaycı bir tavırla alkışladı onu, ama o anda ellerinde hâlâ lastik eldiven olduğunu gördü.

"Güzel bir özür dileme, bayım," diye konuştu. "Bu konuşmayı hazırlamak için herhalde Fenikeliler çalışmandan yarım saat çaldın."

"Özür dilerim, doğaçlama konuşma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım, ama şimdi tamamen öyle konuşurken bile çok iyi sayılmam. Seninle olan dostluğumuz gerçekten mutlu etti beni ve bu dostluk muhtemelen son bulacağı için gerçekten üzülüyorum."

Alva, "Muhtemelen mi!" diye söylendi.

Childs, "Hayat kesinliklerden ziyade sürprizlerle doludur," diye devam etti konuşmasına. "Seni tanıdıkça, beni şaşırtacağından daha çok kuşkulandım. Bu nedenle özür diledim. Hepimiz biraz da vahşi gereksinim tarafından yönlendiririliriz. Benim işim de bu, ne yazık ki, her zaman yanımdadır. Evet, artık Wolf konusuna geçebiliriz."

Alva, "Evet, geçebiliriz," dedi.

"Sanırım onun hapse girmesine neden olan olayları şimdiye kadar oldukça iyi öğrendin."

Alva başını salladı.

"Güzel. Hiç kuşkusuz üzücü olaylardı bunlar, ama gelişmelere bakılırsa, korkarım aynı zamanda da kaçınılmazdı. Neler olduğu konusunda daha önce haberim olsaydı belki bir şeyler yapabilirdim, ama olayı çok geç öğrendim, elimden hiçbir şey gelmedi."

"Ne demek elimden bir şey gelmedi! Sevdiğin bu adam masumdu - yani duvarına onun resmini de astığına göre, onu sevdiğini düşündüm..."

Childs başını salladı ve "Evet, öyle," dedi. "Ben Wolf'a her zaman çok düşkündüm, sevdim onu."

"Ama yine de onun iğrenç suçlamalarla uzun yıllar hapse gönderilmesi karşısında sessiz kaldın. Tanrım, Childs! Sen sevdiklerine bunu yapıyorsan, düşmanlarına ne yapıyorsun acaba?"

Childs ona tatlı bir gülümsemeyle baktı ve "Bunu tartışmanın ne yen ne de zaman„" dedi. "Ama sevdiklerim konusuna gelince, korkarım kı, vahşi gereksinim zaman zaman birçok olayda °nlan[n] acılarına zavallı Wolf olayında olduğundan daha fazla ortak olmamı istedi."

Alva onun çok ciddi olduğunu gördü. Kafası karışıktı ama Hadda nın kaçışıyla ilgili tüm gerçekleri öğrenebileceği bu fırsatı da elinden kaçırmak istemiyordu.

Doll Trapp Hadda'yı sana getirdiği zaman ne yaptın[1]?" dive sordu.

Chılds, "Ona bir yuva verdim, eğitimini sağladım," diye cevap verdi. "Aşılması güç engelleri aşma konusunda çok yetenekliydi, aslında pek de ihtiyacı yoktu ama o yine de özel bir eğitim aldı. Hemen her yere rahatça girip çıkabiliyordu."

Alva ınanamıyormuş gibi, "Yani onu bir hırsız olarak mı kullandın?" diye sordu.

"Bazen. Ama çoğu zaman girdiği yerden bir şey almaz, daha ziyade oraya bir şeyler bırakırdı."

Alva aslında bunu öğrenmek bile istemiyordu, ama yine de dayanamadı ve "Ne bırakıyordu?" diye sormaktan alamadı kendini

Chılds, "Gözetleme cihazları," diye cevap verdi. "Bazen de başka aletler."

Bomba gibi şeyler mı yani? Sen onu bir cani mi yaptın'?"

"Korkarım birkaç olayda öyle oldu. Onu kör gibi göndermiyordum elbette, tam olarak talimatlar veriyorduk ona. Her görevde hedefler hakkmdaki dosyalan gösterip, bunun kamu yararına olacağı konusunda ikna ediyorduk onu, yanı bunun boş yere öldürme değil, gerekli bir suikast olduğunu görüyor, anlıyordu."

Psikiyatrlar genellikle karşılanndaki insanları küçümsemez, onlara hakaret eder gibi dudak bükmekten kaçınırlar, ama Alva dayanamadı ve "Sen *kandırdın* onu!" diye bağırdı. "Emrinde çalışan, muhtemelen hem duygusal hem de ekonomik olarak sana bağlanan o saf, temiz delikanlıyı aldattın! Onu ikna ederek bir suikastçı, bir katil yaptın. Bahse girerim tüm kirli işlerine alet ettin onu!"

Childs, "Sana ayrıntıları anlatsam, o adamlar öldükten sonra dünyanın daha iyi ve ülkemizin daha güvenli bir yer olduğuna sen de inanırsın," diye konuştu. "Fakat beni kınamakta haksız da sayılmazsın. Wolf'u tanıdıktan sonra çok sevdim. Sakin ol, Bayan Ozigbo. Sevgimde cinsel hiçbir şey yoktu, bunu duyunca herhalde sevinirsin, Wolf cinsel konularda tamamen normal bir insandı."

Childs durdu, bir cevap bekler gibi ona baktı ve Alva o anda öfkeyle, 'Bunu duyunca neden sevinecekmişim?' diye bağırmak istedi ama ses çıkarmadı. Childs'm her kelimeyi dikkatle kullandığım anlamaya başlamıştı.

Childs, "Böylece bir süre sonra, o çocuğu bu tür görevlere gönderme konusunda içimde kuşkular, korkular hissetmeye başladım," diye devam etti konulmasına. "Sonra bu yoldan dönmek için çok geç olmadığını düşünerek kendimi rahatlattım. Ama çok geçmeden, onun yeteneklerinden yararlanmamızı gerektiren bir görev çıktı ortaya, bu onun için son görev olacaktı. Aslında son görev konusunda doğru düşünmüştüm ama nedenler yanlıştı. İşler ters gitti."

Alva onun titiz konuşmasından bıkmıştı ve "Demek işler ters gitti, ha?" diye söylendi. "Yani istediğin olmadı, öyle mi?"

"Hem evet, hem de hayır. Hedef öldürüldü. Ama ne yazık ki, ailesinden bazı kişiler, orada olmamaları gerekirken oradaydılar. Karısı ve iki çocuğu da öldüler."

Alva şaşkın bir halde, "Aman Tannm!" diye mırıldandı. "Ve bu da Wolf'un hatası mı oldu?"

"Hayır, ona da açıklamaya çalıştım, vahşi gereksinim yüzünden oldu bu. Böyle şeyler oluyor. Bir seçenek meselesi değildir bu. Wolf'u en son gördüğümde dediğim gibi, sadece Tann kazalardan ve gereksinmelerden bağımsız olduğunu söyleyebilir."

"Son günlerde gördün mü Wolf'u? Ve o senin kemiklerini kırmadı mı?"

Childs gülümseyerek, "Bunun olmadığına üzülmüş gibisin, Bayan Ozigbo," dedi. "Demek şiddeti onayladığın zamanlar da olabiliyor, öyle mi?"

Alva soğuk bir ifadeyle, "Şiddeti asla onaylamam, Bay Chılds," diye cevap verdi. "Ama bir bilim insanı olmak yanında, sonuçta ben de bir insanım. Benim de duygularım var. Evet, bir delikanlıyı alıp nasıl paramparça ettiğini anlatıyordun."

Evet, ama daha sonra onu elimden geldiğince yine eski haline getirdim. Ona verdiğim zararı telafi edebilecek tek ödülü verdim ona. Parkleigh'de onunla yaptığın ilginç konuşmaları hatırlarsan bunun ne olduğunu bileceksin."

"Ona Imojen Ulphingstone'u verdin."

"Öyle de diyebilirsin tabii. Wolf bana evden kaçış nedenini anlatmıştı. Bayan Ulphingstone'un onun evlenme teklifini kabul edeceğini garanti edemezdim elbette ve genç kız hakkında bazı gizli araştırmalar yapınca, kabul ettiği takdirde de bunun Wolf için iyi olacağı konusunda kuşkularım oldu. Ama başka seçeneğim de yoktu. Wolf'a başka şeyler teklif etseydim belki kaçabilir ve Tanrı bilir başına neler gelirdi."

Alva, "Ama çok mutlu bir hayatı da olabilirdi," dedi. "En azından senin kötülüklerle dolu etkinden uzak olurdu."

Özür dilerim, gereksiz yere uzun konuşuyor ve kendimi iyi ifade edemiyorum. Tanrı bilir başına neler gelirdi derken, sonuçtan değil, ayrıntılardan söz ediyorum. Sana anlattığım olaylar konusunda sır ortağı olan bir genç adam ortalıkta serbestçe dolaşamazdı, buna izin verilemezdi, değil mi? Boşta kalan toplar bir yere bağlanamazsa aşağıya atılmalıdır. Bunu bilmen gerekir."

"Yani Wolf öldürülebilirdi mi demek istiyorsun? Sen nasıl bir canavarsın, Childs?"

"Wolf'un hayatını kurtaran türdenim. Başından beri, çekiciliği bir yana, onda müthiş bir iş yeteneği olduğunu anlamıştım. Amerika da bu tür insanlara bizden daha çok değer veriyorlar ve Wolf un da orada onlar gibi çok iyi bir eğitim almasını istedim. Ondan sonra hiç kuşkusuz fırsatlara ve paraya ihtiyacı olacaktı. Para bulmak kolaydı, yaptığı hizmetler karşılığında ödüllendirilir ve aldığı paranın karşılığını da verirdi. İngiltere'ye kişilikli ve

hesabına yatmış ilk milyonuyla geri döndü Wolf, önünde büyük bir gelecek vardı. Genç kadının testlerini büyük başarıyla geçmişti. Ve ne yazık ki, o genç kadm da sözünde durdu."

"Aldığı paranın karşılığını verirdi dedin, yani Wolf Woodcutter şirketini kurduktan sonra da senin için çalışmaya devam mı etti?"

Childs, "Senin düşündüğün şekilde değil," diye cevap verdi. "Ama uluslararası büyük bir işadamı olarak, bizim bilgi almak istediğimiz çevrelere kolayca girebiliyordu. Ve insanlar ona çok rahatça açılıyorlardı. Oh, evet, kazancını hak ediyordu Wolf. Aslında büyük paralar kazanmaya başladıktan sonra devletin parasına ihtiyacı da kalmamıştı, başlangıçtaki yatırımımız için büyük bir değer olduğunu kanıtladı."

"Ama siz yine de bu büyük değerin mahvedilmesine izin vermeye hazırdınız, öyle mi?"

"Kurtanlsaydı bile, Woodcutter şirketinin çökmesinden sonra değeri azalmıştı Wolf'un. Ve ben de Imojen'in onu terk etmesini engelleyemezdim. İşini ve karısını kaybettikten sonra o da denge kaybına uğrayacaktı. Dediğim gibi, boşta kalan toplan bağlamak gerekir ve devletin bunu yapması bizim için pek çok açıdan uygundu."

Alva, "Ama artık bağlı değil o," dedi.

"Gerçekte de öyle. Özür diledikten sonra, bugün sana gelmemin ikinci nedeni de bu zaten. Woodcutter serbest artık. Sanınm Wolf'un bundan sonra neler yapmak istediği konusunda bildiğin bazı şeyler vardır."

"Evet, bazı şeyler tahmin ediyorum. Ama bundan sonra yapacaklarının Şapel ile bir ilişkisi olabileceğini hiç sanmıyorum. Onunla konuştuğunu söyledin, sana da bu konuda bir şeyler söylemiş olmalı, değil mi?"

Childs gülümsedi ve "Kemiklerimi kırmadığı için mi?" dedi. "Doğru, ama ben buraya ring hakemi olarak gelmedim, Alva. Wolf'un bir dostu olarak bulunuyorum burada."

Adamın ona adıyla hitap etmesi de ondan duyduklan kadar şaşırttı Alva'yı. Bunun anlamı... ne olabilirdi, bilemiyordu, ama çok dikkatli olması gerektiğini anladı.

Alaycı bir ifadeyle, "Dostu olarak m, bulunuyorsun? Yani onu kendinden kurtarmak ve intikam için yapmış olabileceği herhangi bir planı bozmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Bunu yapmak istemenin nedeni, hiç kuşkusuz yine o büyük değerlerinden biri olan muhteşem Toby Estover'ı korumakla ilgili olamaz herhalde, değil mi?"

Childs, "Korkarım ki, bunun için artık çok geç," dedi.

Adamın bu sözü, Alva'nm kafasında sanki baş ağrısı benzeri bir titreşim yaratmış gibi oldu.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Yem gelişmeler var. Sen herhalde kendi durumunla çok meşgul olduğun için son günlerde pek haber dinleyemedin. Bu sabah haberleri dinleseydin, Nutbrownlar'in sayfiye evinin polis tarafından basıldığını ve Johnny ve Pippa Nutbrown'in tutuklandıklarını bilirdin. Onlar da çok doğal olarak avukatları Toby Estover'ı çağırdılar. Fakat ne yazık ki, Estover ortalarda yok. Arabası ofisinin bulunduğu binanın yeraltı otoparkında, kendi özel yerinde, ama adamın kendisi kayıp!"

Alva birden gözlerinin kararır gibi olduğunu hissetti ve Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Childs, "Lütfen telaşlanma," dedi. "Wolf'un, adamın kaybolmasıyla ilgili olabileceğini düşünmek için hiçbir neden yok. En azından fiziksel olarak ilgisi olamaz. Wolf çok daha zekice çalışır ve eminim şu anda dört yüz seksen kilometre uzakta, Cumbria'da güvendedir, orada olduğunu kanıtlayacak durumdadır. Hayır, Nutbownlar'm ve Estover'ın durumları konusunda endişelenmemiz gerekmiyor."

Alva şaşkın bir ifadeyle, "Yani Wolf'un bununla gerçekten ilgisi olamaz mı?" diye sordu.

Childs ilk kez sabırsızlanmış gibi göründü ve "Saçmalama," dedi. "Elbette bunu demek istemiyorum. Ama onun bununla ilgisi olduğunu kanıtlayamazlar, bundan eminim. Boş ver onları, hak ediyorlar bunu o insanlar. Belki ölümü hak etmiyorlar, ama ben de ölüme yaklaşmış gibi korkmaları için elimden geleni yapacağım."

Alva alaycı bir ifadeyle, "Böyle hassas hükümler vererek vicdanını koruman ne güzel bir şey!" dedi.

Childs sakin bir ses tonuyla, "Korumak istediğim şey kendi vicdanım değil, Wolf," diye konuştu. "Sonuçta onun mahkumiyet hükmünü bozabileceğimizi umut ediyorum. Ben de etkili biri sayılırım. Ama önce kuşku tohumlarının ekilmesi gerekiyor. Bu arada onun için yapabileceğimiz en iyi şey, şüpheleri kendi üzerine çekmemesini sağlamak olacaktır."

Alva, "Yani davanın yeniden açılmasını sağlamak hâlâ mümkün mü?" diye sordu. Childs'a bir daha asla güvenmemeye karar verdiği halde, ondan kendisine umut vermesini bekliyordu.

"Gerekli olduğunu gösterecek olanakların varsa her şey mümkündür. Ama seninle açık konuşayım. Wolf şimdiye kadar çok dikkatli davrandı, ama son işi ilk ikisi kadar ustaca planlanmamış, uzaktan kontrollü olmamış olabilir, ben bundan korkuyorum. Wolf eğer eski karısına zarar verirse, hayatının geriye kalan yıllarını hapiste geçirir ve korkarın bir daha da kurtulamaz. Böyle bir sonuç onun akli dengesini nasıl etkiler, bunu sen benden çok daha iyi bilirsin. Ben işte bunun için seni görmeye geldim, Alva. Wolf'un bedenen ve zihnen özgür kalmasını istiyorum. Sanırım sen de aynı şeyi istiyorsun. Ben yapabileceğimi yaptım, ama bunun yeterli olacağından emin değilim. Rahat durması için ona verebileceğim nedenlerden fazlasına ihtiyacı var. Eğer bu nedenleri sağlayabileceğine inanıyorsan, çok geç olmadan bunu yapmanı rica ediyorum senden."

Alva, "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Imojen koruma altma alınamaz mı yani?"

"O neden korunma istesin ki? Yetkililer Wolf'un bir tehlike oluşturduğunu düşünseler, alınıp içeriye atılacak kişi o olur zaten. Gerçi Wolf çok sevdiği o dağlara çıkar, ormanlara dalarsa onu kimsenin bulamayacağına bahse girerim, ama çözüm olmaz bu."

"En azından Wolf evinden ayrıldığı takdirde haberin olması için bölgeyi gözetletebilirsin."

"Evden ayrılacağını sanmıyorum. İyi avcı avının ne yapacağını bilir. O şimdi bir yerde oturup beklemeye geçecektir."

Alva, "Hiç anlamıyorum," dedi. "Neler olacak dersin?"

O sırada Chılds'm şık ceketinin iç cebindeki telefon titreşim yaptı.

Childs özür dileyip telefonu çıkardı, ekrana bakıp yüzünü buruşturdu, sonra kaldırdı ama kulağına değdirmeden, "Evet?" dedi. Dinledi, sonra, "Hemen geliyorum," dedi, telefonu kapayıp cebine koydu ve sandalyeden kalktı.

"Özür dilerim, hemen gitmem gerekiyor," dedi. "Bayan Estover m koruma altına alınmasıyla ilgili soruna cevap vereyim, sanırım çok geçmeden bir medya ordusu evini kuşatma altma alacaktır. Böyle bir şey daha önce de oldu ve kadm o zaman Essex te Nutbrownlar'm evine, Poynters'a sığınmıştı. Şimdi bunu da yapamayacak, orası saklanmak için güzel bir yer ama bu kez kuzeye kaçıp ailesinin Ulphingstone şatosuna sığınacaktır. Ve o kadını tanıyorsam, sanırım Wolf da onu aramak zorunda kalmayacak, çünkü kadm onu arayacaktır."

4

Polisler Nutbrownlar'ı ayrı arabalarla Cambridge Polis Merkezi'ne götürürken, medya ordusunun araçlarını atlatmak için sirenler çalarak ve tüm renkli ışıklarım yakarak hızla yola çıktılar. Ama onların trafiği açması aynı zamanda medya araçlarına da yaradı ve onlar da tam gaz polis arabalarını birkaç yüz metre geriden izlediler.

Polis merkezinde kan kocayı ayrı nezarethanelere koydular ve parmak izlerini aldılar. İkisi de avukatlan gelmeden ifade vermeyeceklerini söylediler.

İki saat geçmesine rağmen Estover ortaya çıkmayınca, Müfettiş O'Reilly avukatın Londra ofisine telefon etti ve gecikmesinin nedenini öğrenmek istedi. Ama hukuk bürosunda herkes şaşkın ve endişeliydi. Toby Estover'm arabası kapalı otoparkta, kendi özel yerindeydi ama avukat ortalarda yoktu.

Telefon ettikleri karısı onun erkenden ofise gittiğini söyledi, Estover önce acil bir işini halledecek, sonra da Nutbrownlar'm durumuyla ilgilenmek için kuzeye, Cambridge'e gidecekti.

O'Reilly, Nutbrownlar'ı ayrı ayn görüp Bay Estover'm nerede olduğunu bilmediklerini ve isterlerse başka bir avukat bulabileceklerini söyledi, eğer bunu yapamazlarsa nöbetçi kamu avukatından yararlanabilirlerdi.

Pippa Nutbrown bunu duyunca, ortalarda görünmeyen avukatıyla ilgili öyle ağza alınmayacak laflar etti ki, Müfettiş 'Eğer onun avukatı olup da bunların yansını bile duysaydım savunma-

sini almazdım,' diye düşündü. Johnny Nutbrovvn ise karısının ne yaptığını sordu. Sonunda Nutbrovvn kamu avukatına razı oldu, kadm ise bu pislik yuvası nezarethaneden bir an önce kurtulmak ve aynı zamanda O'Reilly'ye ne kadar dik kafalı bir adam olduğunu göstermek için, istediği sorulara cevap vereceğini söyledi.

Sonuçta, çok farklı nedenlerle olsa da, her iki ifade de kısa sürdü.

PiPPa Nutbrovvn tavan arasında bulunan kokainden haberi olmadığını ısrarla söyledi. Ona, o halde parmak izlerinin nasıl oluyor da plastik paketler üzerinde bulunduğu sorulduğunda, başını şiddetle iki yana salladı ve "Bu bir yalan," dedi.

Daha sonra yine ona, verdikleri partilerde misafirlerine kokain ikram edip etmediğini sordular. Pippa öfkelendi ve "Eğlence amaçlı bir ikram olmuş olabilir, ama o lanet şeyden kovalar dolusu yoktu evde!" diye cevap verdi.

O Reilly, "Yani uyuşturucu ticareti yapmadığınızı mı söylüyorsunuz şimdi?" diye sordu.

"Elbette yok öyle bir şey!"

"O halde aldığımız bilgilere göre, Caymanlar'daki banka hesaplarınızda bulunan beş milyon sterlinden fazla paranın kaynağını mantıklı bir biçimde açıklayabilirsiniz bize."

Pippa bunu duyunca birden konuşmamaya karar verdi.

Kocasına sorulan aynı sorulara verilen cevaplar ise oldukça farklıydı.

Tavan arasında bulunan paketler sorulduğunda, Nutbrovvn, "Orada çok merak çekici şeyler vardır, Shergar'a binmiş Lord Lucan ı bulsanız bile şaşırmazdım doğrusu," diye cevap verdi.

Paketlerden birinin üstünde parmak izlerinin bulunduğu söylendiği zaman, "O halde benim parmak izlerimdir," diye cevap verdi. "Şehirde birkaç pakete ne kadar çok para ödediğimi bilseniz, onu tavan arasında bulunca nasıl sevindiğimi anlarsınız herhalde.

Partilerinde misafirlerine kokain ikram edip etmediği sorulduğunda, "Herkes yapmıyor mu bunu yani?" dedi.

En sonunda Cayman hesabı soruldu ona, Nutbrovvn o zaman

kaşlarını kaldırdı ve "Ben o hesapta daha çok para olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi. "Ama Pippa akıllı kadındır, herhalde paranın bir kısmım başka hesaplara dağıtmıştır."

Müfettiş Reilly sonunda ona nazik bir ifadeyle, orada bir süre daha kalmaları gerekeceğini söyledi ve içecek bir şey isteyip istemediğini sordu.

Sonra kantinden bir şeyler getirip Johntıy'ye ikram etti ve yine Pippa'nm yanına gitti.

"Bay Nutbrovvn bize hiç zorluk çıkarmadı, işbirliği yaptı," dedi. Yargıç özellikle kamu avukatı kullanmak isteyenlere ve polisle işbirliği yapanlara karşı daha anlayışlı davranır."

Pippa öfkeli bir ifadeyle, "Defol git başımdan be adam!" diye söylendi. "Estover'dan hâlâ haber yok mu?"

"Korkarım ki, yok."

Pippa bunu duyunca hiç de şaşırmış gibi görünmedi.

"Umarım lanet herif cehennemde yanar," dedi.

5

Pippa Nutbrov/n'ınki kadar kötü niyetli taleplere böyle olumlu yanıt pek sık verilmez, ama Toby Estover'm birkaç saatten beri bulunduğu yer mecazi anlamda tam bir cehennemdi.

Arabasını özel yerine park edip aşağıya indiği zaman iriyarı bir adam yaklaştı yanma, Toby onu tanıyor, Pavel Nikitin'in adamlarından biri olduğunu biliyordu. Kibar toplumlarda geride duran ama pek de dostça olmayan ortamlarda tehdit edici tarzda görünen adamlardan biriydi bu da.

Adam şimdi de tehdit edici bir tarzda konuştu ve "Bay Nikitin seninle konuşmak istiyor," dedi.

Estover, "Elbette, ben de arayacağını düşünmüştüm zaten," dedi. "Ofise çıkar çıkmaz ilk iş olarak ona telefon edeceğim."

"O seninle hemen konuşmak istiyor."

"Evet, dedim ya... Ha, yüz yüze mi konuşmak istiyor. Dinle dostum, hemen yapmam gereken acil bir işim var, mademki hemen görüşmek istiyor, ona da telefon edip görüşme için bir saat ayarlarım."

Dev gibi adam birden daha da irileşmiş gibi göründü Toby'ye.

"Şimdi," dedi.

Adam bunu söyler söylemez Estover'ı kolundan yakaladı, döndürdü, sürükler gibi birkaç adım götürdü ve sonra camları karartılmış bir arabanın arka koltuğuna itip oturttu.

Ön koltuğun sağında adı Pudovkin olan ve herkesin Pudo diye hitap ettiği adam oturuyordu ama dönüp arkaya bakmadı. Toby

onu hep Nikitin'in çevresinde görür ama ne yaptığını bilmezdi. Pudo diğerinin aksine ufak tefek, sırım gibi bir adamdı ve diğeri gibi korkutucu görünmüyordu. Pasha samimi bir anlarında Toby'ye, "Korumalarının ilk kurşunu yiyecek kadar iri olmalarına dikkat et," demişti. Ama Nikitin'in her zaman Pudo diye hitap ettiği ve bazen elini samimi bir tavırla omzuma attığı bu sırım gibi ufak tefek adam onun için çok değerli olmalıydı ve belki de bazen özel hizmet veriyordu ona. İri korumaların ona gösterdiği saygıya bakılırsa, adam gerçekten de Nikitin için özel biri olmalıydı.

Avukat birden öfkelendi ve resmiyeti bir yana bırakıp, "Lanet olsun, Pudo, neler oluyor burada?" diye söylendi.

Adam dönüp buz gibi bir ifadeyle ona baktı ve dudaklarının arasından tıslar gibi, "Otur yerine!" dedi. Belki de dişlerinde tel olduğu için böyle konuşuyordu. Adamın bu garip konuşma tarzı Toby'yi korkuttu ve bir süre yol aldıktan sonra, karartılmış camdan görebildiği kadarıyla, Nikitin'in evine ya da ofisine gitmediklerini anlayınca öfkesinin yerini korku almaya başladı.

Bir süre sonra, tahminine göre Wapping'de, nehir kıyısında bir depoya geldiler. Pavel Nikitin uzun zamandan beri sadece farelerle örümceklerin yuvası gibi görünen bir odada, eski bir masada oturmuş onu bekliyordu.

Estover endişesini gizlemek için, abartılı bir öfkeyle, "Tanrım, Pasha, Rusya'da değilsin, dostum!" diye söylendi. "Bana bir telefon etsen hemen gelirdim."

İri adam onu iterek bir sandalyeye oturttu, ama Estover oturmadan önce yünlü kumaş pantolonu kirlenmesin diye mendiliyle tozunu almak isterdi sandalyenin. Nikitin hâlâ konuşmamıştı.

Estover, "Salak bir editörün kanı kaynadı diye telaşlanmaya gerek yok, dostum," diye konuştu. "Bunu daha önce de denediler. Öğleye kadar onlara bir iftira ve yalanlama emri çıkarırım, hafta sonu bir özür yazısı yazar ve bizim gösterdiğimiz bir yardım kurumuna da yüklü bir bağışta bulunurlar, olur biter.

Rus bu kez konuştu ve "Hayır, ellerinde çok şey var," dedi.

"Nasıl yani? Bunu nerden biliyorsun? Seninle temasa mı geçtiler?"

Bu sabah erkenden aradılar beni, gazete basılmadan hemen önce. Ne yazdıklarını söylediler ve söyleyecek bir şeyim olup olmadığını sordular. Bu haberden sonra üç yazı daha olduğunu söylediler. Onlarda da neler olacağı konusunda kısaca bilgi verdiler."

Estover, "Blöf yapıyorlar!" diye homurdandı. "Seni daha önce arasalardı, benim bu ilk haberi bile engelleyeceğimi biliyorlardı."

Sonra, Nikitin'in başkalarının zamanına ya da rahatlığına saygısı olmadığım bildiği için şaşırdı ve "Neden hemen telefon etmedin bana?" diye sordu. "Hangi saatte olursa olsun atlar gelirdim sana."

Nikitin, "Çünkü seninle konuştuğumu kimsenin bilmesini istemedim," diye cevap verdi.

Bu cevap birden bulmaca gibi geldi Estover'a.

Rus birden cebinden bir zarf çıkardı ve içindeki yarım düzine kadar fotoğrafı masanın üzerine serdi.

Estover resimlere baktı ve bulmaca çözülmeye başladı.

Resimlerde bir restoran masasında Kitty Locksley'e bir paket verilirken ikisi birlikte görülüyordu; kadm pakete meraklı bir ifadeyle bakıyor, ikisi birbirlerine gülümsüyor ve kadm paketi çantasına atıyordu.

Nikitin, "Bu resimler gazetenin telefonundan hemen önce geldi bana," dedi.

Profesyonelce konuşmak gerekirse, aşın durumlar Estover'm hep otomatik dördüncü vitese geçmesine neden olurdu. Onun bu kadar iyi bir avukat olmasının nedenlerinden biri de buydu. Müvekkili için seçenekler ararken, bir yandan da her zamanki teskin edici sözlerini söylüyor, "Sakin ol, bir çıkış yolu daima vardır," diyordu.

Estover'ın kafası hızlı çalışıyordu ve o resimlerle ne istendiğini anlamaya çalışırken, bir yandan da orada, Rus'un yanında bulunduğunu ve bunu kimsenin bilmediğini düşünüyordu. Teskin edici kalıp sözlerinin yeterli olmadığını anlayınca, "Hadi, Pasha, herhalde bunlann bir işe yarayacağına inanmıyorsun..." diye konuşmaya başlarken, birden sandalyesi altından gitti ve

kendini yere uzanmış buldu. Korkuyla bağırdı ve iri adam hızla kasıklanna basınca bu kez acıyla haykırdı.

Diğerleri sessizce onun toparlanıp kalkarak yere oturuşunu seyrettiler.

Nikitin, "Evet, şimdi konuşalım bakalım, Toby," dedi.

Birkaç saat sonra, yaklaşık olarak Pippa Nutbrovvn'ın etrafa lanetler yağdırdığı saatte, Pudovkin patronuna, "Sanırım bu adam doğru söylüyor," dedi.

Nikitin başım salladı ve masadaki fotoğraflara baktı.

"Ben de öyle düşünüyorum, Pudo," dedi. "Bu durumda açıklamalan başka yerde aramamız gerekiyor. Bu restorana git ve bu resimlerin nasıl çekildiği konusunda bir şeyler bulmaya çalış bakalım."

Pudovkin başını salladı ve çıkıp gitti.

Yerde oturan Estover hafifçe kıpırdandı ve acıyla inledi.

İri adam, "Bu adamı ne yapacağız, patron?" diye sordu.

Nikitin canı sıkılıyonnuş gibi bir işaret yaptı, tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı ve yerde kan içinde oturan avukata baktı. Estover m bir gözü kandan görünmüyor, diğer gözü ise duvardaki bir çatlağa sıkışmış, oradan bakan bir fare gibi, kapanmak üzere olan göz kapağının aralığından bakıyordu. Dudağı şişmişti ve avukat içini çekince patladı, kanamaya başladı.

Nikitin Estover'ı tanıyor, yumuşak bir adam olduğunu ve bu kadar baskıya dayanamayıp konuşacağını biliyordu. O halde bu oyunu bir başkası ayarlamıştı. Mesele, neden yapmışlardı bunu? Amaç Estover'ı mı, yoksa kendisini mi ele geçirmekti?

Nikitin sigarasını bitirip bir tane daha yaktı. Sorunu ayaklannın dibinde, yerde oturan adamla tartışmak istediğini düşündü. Toby Estover yumuşak, dayanıksız bir adam olabilirdi, ama sorun çözme konusunda hiç kuşkusuz ülkenin en iyi avukatıydı.

Yani şimdiye kadar öyle sayılırdı.

Ama ortada açık olan bir durum vardı. Avukatı kaçırıp buraya getirdikten ve iyice hırpalayıp bu hale getirdikten sonra evine geri gönderemezlerdi herhalde.

Dev adam bir şeyler bekler gibi patronuna bakıyordu.

Nikitin ikinci sigarasının izmaritini de ezip attı ve "Onu iyice ağırlaştır ki, sonsuza kadar yüzeye çıkamasın," dedi.

Dev adam kendinden emin bir tavırla, "Bunu garanti ederim, patron," diyerek sırıttı.

Ve avukat onun gülüşüne bakınca, muhtemelen ancak doksan saniye daha yaşayabileceğini düşündü.

Ama o anda kapı açıldı, "Polis!" diye bağıran bir ses duyuldu ve iri adam elini ceketinin içine attı. İki el silah sesi duyuldu, dev adam yere yıkıldı ve avukat kadar kanlar içinde olmasa bile, ondan daha hareketsiz bir halde yerde kaldı.

Pavel Nikitin çok sakin görünüyordu, yerinden kımıldamadı, yüzü ifadesizdi. Polisler ona yüzüstü yere uzanıp ellerini başının üstüne koymasını söylediklerinde, hiç itirazsız itaat etti, hemen yere uzandı. Birkaç saniye sonra elleri arkadan kelepçelenmiş olarak ayağa kaldırdılar.

Şık giyimli, kır saçları seyrekleşmiş ve yüzünde sevecen bir gülümseme olan bir adam geldi ve yerde oturan Estover'a baktı. İki sağlık uzmanı gelip vurulan dev adama baktılar, başlarını iki yana salladılar ve sonra John Childs'ı kenara itip avukatın tedavisine başladılar.

Childs döndü ve Rus'a baktı.

"Sonunda seninle tanıştığıma sevindim, Nikitin," dedi.

Nikitin boş gözlerle ona baktı ve "Sen de kimsin be adam?" diye sordu.

"Bir dost. Sanırım iyi bir avukata ihtiyacın olacak, ama son avukatına nasıl davrandığına bakılırsa, yerine birini kolayca bulamayacaksın gibi geliyor bana. Ne olursa olsun, duruma bakılırsa cezaevlerimizden birinde uzun yıllar yatacaksın gibi görünüyor. Parkleigh sana uygun bir hapishane sanırım, orada birçok ünlü mahkum var ve Londra için de en güzel yer. Elbette başka seçenekler de olabilir..."

"Ne?"

"Son zamanlarda imzalanan insan hakları ve suçluların iadesi anlaşmasına göre, seni ülkene gönderebilirler ve orada bir Rus

hapishanesinde ve Rus gardiyanlarının nazik idaresi altında çekebilirsin cezanı."

Rus, "Cehenneme kadar yolun var!" diye homurdandı.

"Sanırım gideceğim oraya. Ama umarım daha önce yine karşılaşabiliriz seninle. Kim bilir? Belki birbirimiz için yararlı bile olabiliriz. Vahşi gereksinim bazen garip yatak arkadaşları verir insana, Bay Nikitin. Eminim buna benzer bir söz Rusçada da vardır."

Nikitin sakinleşmiş, kendini kontrol altma almıştı. Hatta gülümsemeyi bile başardı ve "Güzel konuşuyorsun, dostum," dedi. "Ama ne kadar önemlisin sen? Yaşlı bir adamsın, ben bu ülkede önemli olan yaşlı adamların hemen hepsini tanırım. Evet, senden çok daha iyi konuşan dostlarım olduğunu yakında öğreneceksin. Bu sadece bir yanlış anlama, kolayca çözümlenebilecek küçük bir sorun."

Childs, "Elbette," dedi. "Bay Hadda'nm küçük sorunu kadar küçük, değil mi?"

Nikitin birden dikkat kesildi, şaşırdı ve "Hadda'mn ne ilgisi var bu işle, ihtiyar?" diye sordu.

Childs, Wolf'un adından bahsettiğine pişman olmuş gibi bir ifadeyle, "Hiçbir ilgisi yok tabii," diye cevap verdi. "Sadece onunla küçük bir ticari anlaşmazlığın olmuş diye duydum. Ve samnm bir de duygusal sorun varmış aranızda. Ama çok övündüğün o deneyimlerin bunları çözememiş."

Fakat Childs konuyu değiştirme çabasının pek de işe yaramadığını gördü. Nikitin önce tedavi görmekte olan Estover'a, sonra da masa üzerinde duran fotoğraflara baktı.

Childs, 'Bunlar, gazeteye haber sızdıranın o olmadığını anlayacak kadar hırpalamış Estover'ı,' diye düşündü. 'Bu hergele şimdi benim aptalca konuşmam yüzünden meseleyi Wolf'a bağlıyor galiba.'

Childs birden döndü ve kapı yanında duran silahlı polise bir işaret yaptı. Nikitin odadan çıkanlırken, Childs Estover'a baktı. Sağlık ekibi tedavisini orada olacağı kadar yapmış, onu sedyeye koyup götürmeye hazırlanıyordu.

"Yaşayacak mı bu adam?" diye sordu.

Adamlardan biri, "Muhtemelen yaşayacak, ama hasann etkisi uzun zaman sürecektir," diye cevap verdi. "Yüzünün şekli de değişecek gibi, bir gözünü kaybedebilir."

Oh, Tanrım! Etme bulma dünyası, değil mi?"
"Nasıl yani?"

**bır*ey> dostum. Hadi, tutmayayım sizi, işinize bakın."

Chılds bir sure sonra korumanın yerdeki cesediyle yalnız kaldı orada. Soruşturma **bitene** ve her **yönden** fotoğraflar, **çekilene** kadar ceset orada kalacaktı.

Chılds, öldükten sonra herkesin bir yıldız olduğunu düşündü.

na gore, orada yatan Toby Estover'm cesedi olsaydı sorun daha temiz çözümlenmiş olurdu. Avukat bu haliyle bile Şapel ıçm sorun olabilir, genelde bilindiği gibi, özellikle de ölümün kıyısından döndükten sonra, boşboğaz bir tövbekara dönüşebilirdi

Ama diğer yandan, medyanın eline Estover'm bu resimleri görecek olan başka müvekkilleriyle ilgili benzer fotoğraflar geçerse, avukatın sözlerine artık hiç kimse inanmazdı.

Childs resimleri alıp cebine koydu.

x kmSeye yamayacak bir kötülük rüzgarı esiyordu ve Chılds, Nıkıtın ı Ruslara satabileceği gibi, adamla pazarlık edip ondan istediği tüm yararlı bilgileri alabilirdi. Ve Nikitin işbirliği yaptığı kişilere ihanet ettikten sonra sonsuza kadar onun sayılırdı.

Ama Chılds yine de dikkatli davranmalıydı. Bu bir Şapel operasyonu olsaydı, Nikitin'in dış dünya ile teması tamamen kesi-
6 ı , adam kimseyle görüştürülmezdi, ama bu durumda yasal sisteme dah.l edilmişti ve artık onun dış bağlantılarım kesemezlerdi. Adam hem yüksek pozisyonlarda ve hem de alt seviyelerde dostları olduğunu söylerken yalan söylememişti.

Nikitin kendim kurtarma çabalarını sürdürürken, başına gelen belanın arkasında Wolf Hadda olduğunu araştıracak zaman bulabilecek miydi acaba? Nikitin'in adamı Pudovkin hâlâ serbestti. Adam polis baskınından önce ayrılmıştı o depodan. Arkasından onu yakalamak için birkaç polis gönderilmiş amâ adam yakalanmamıştı.

Nikitin mutlaka ona haber ulaştırmanın bir yolunu bulacak ve ondan olanların arkasında kim olduğunu araştırmasını isteyecekti. Pudovkin durumu öğrenir ve saldırıya geçerse, Wolf da o zaman intikam almak isterken, başkasının intikam hedefi olacaktı.

Childs arabasına doğru giderken cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı.

"Dr. Ozigbo," diye konuştu. "John Childs. Acaba birkaç gün içinde Wolf'u görüp benden bir mesaj iletir misin ona?

KİTAP ALTI

dünyanın kenarı

...fakat Slith, üst kattaki o gizemli odada ışığın neden yandığını ve onu kimin yaktığını çok iyi bilerek dünyanın kenarına sıçradı ve bizden ayrılıp uçurumun yansımayan karanlığı içinde hâlâ *düşüyor.*

Lord Dunsany: *Probable Adventure of the Three Literary Men*

1

Luke Hollins Birkstane yokuşundan aşağıya doğru inerken, baltayla ağaç kesme sesleri duydu. Ses evin arkasından, Ulphingstone arazisindeki ormandan, sınır duvarının ötesinden geliyordu.

Rahip oraya biraz daha yaklaşınca, baltasını ritmik hareketlerle, kolayca sallayan Wolf Hadda'nm uzun boylu şeklini fark etti, genç bir çam ağacından parlak beyaz dallar kesiyordu adam. Hadda'nm belden yukarısı çıplaktı ve ter içinde almıştı. Hollins onun baltayı sallarken güneş altında kasılan ve parlayan kol ve göğüs adalelerine baktı ve adamı takdir etti.

Rahip ona doğru, "Merhaba!" diye seslenirken, 'Michelangelo onu görseydi model olarak kullanabilirdi herhalde,' diye düşündü.

Baltacı sesi duyunca dönüp rahibe baktı. Hadda göz bandını çıkarmıştı ve rahip onun yüzündeki yara izlerini de görünce Yunan heykellerini değil, bu kez Yunan canavarlarını düşündü.

Hadda kestiği ağacı eliyle iterken, "Orada durmasan daha iyi olur, peder," dedi.

"Ne? Haa, tamam..."

Kesilen ağaç ona doğru sallanmaya başlayınca rahip geriledi ve yana doğru kaçtı. Kütük yere düşerken, rüzgarın uğultusunu ve yerin titrediğini hissetti. Fakat dönüp bakınca ağacın aslında yan tarafa, onun durduğu yerin birkaç metre uzağına düştüğünü ve Hadda'nm güldüğünü gördü.

Hadda gömleğini alıp önce kurulandı ve sonra giyerken, "Eminim bir Cumbria rahibi Carlisle katedralinin rahipler tara-

fından basıldığı günden beri bu kadar hızlı hareket etmemiştir," dedi.

Hollins, derin bir nefes aldı ve "Çok komiksin," diye konuştu. "Sir Leon ağaçlarını çaldığını biliyor mu peki?"

Hadda umursamaz bir tavırla, "Bir ağacın zararı olmaz ona," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan, belki babama birkaç ağaç borcu kalmıştır. Ama bunu ona söylediğin zaman rahatsız olmuş gibi görünürse, fatura göndersin bana."

Rahip, "Seni ihbar etmeyi düşünsem bile yakın gelecekte buna fırsat bulabileceğimi sanmam," dedi. "Sanırım Noel'den beri şatoda istenmeyen adam ilan edildim. Leydi Kira da birkaç haftadır Pazar günleri kiliseye gelmiyor, ama bunun nedeni Bay Nikitin'in başına gelenler olabilir."

Hadda eve doğru yürürken, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Ne olmuş ona?" Sneck de rahibe sokuldu ve onun yanında, adeta burnunu cebine sokmak ister gibi yürümeye başladı.

Hollins cebinden birkaç köpek bisküvisi çıkarıp Sneck'e verdi ve Hadda'ya şüpheli bir ifadeyle baktı. Hadda kendini tecrit etmiş olabilirdi, ama son birkaç gündür bölgede en çok konuşulan konuyu duymamış olabilir miydi? Konu gazetelere bile yansımıştı.

Rahip, "Sanırım Leydi Kira'mn uzaktan akrabası olan bu adam (galiba akrabalık bağlan da gittikçe gevşiyor) kadının damadını öldürmeye kakmış," diye konuştu. "Bunu haberlerde duymamış olsan bile, senden bu konuda yorum almak için etrafta dolaşan birkaç gazeteci görmüşsündür herhalde. Cemaat içinde o gazetecileri görmeyen kalmamış."

Rahip bunu söylerken sanki ' *Ve cemaat içinde herkes senin gibi, saldırıya uğrayan adamı bir zamanlar avukat olarak tutmuş, sonra da karısını ona kaptırmış ünlü ve şartlı tahliye edilmiş bir mahkum değil,* " demek ister gibiydi.

Hadda konuyu pek umursamıyormuş gibi, "Haa, şu mesele," dedi. "Evet, birkaç gazeteci geldi bana da, ama istediklerini alamadılar. Sneck kovaladı onları. Sonra Joe Strudd'm gübre atma aracını ödünç alıp yokuşun başına park ettim. Daha sonra birkaç

gazeteci daha gelince, arabalarından inerken onların üstüne gübre püskürttüm, ondan sonra başka da gelen olmadı zaten."

Hollin onun anlattığının son kısmına takıldı ve inanamıyormuş gibi, Joe Strudd gübre atma aletini sana ödünç verdi, öyle mi?" diye sordu.

Hadda nın en yakın komşusu olan Strudd, dindar ve eski moda bir Cumbria çiftçisiydi ve St Svvithin'e Katolik kilisesinin bir ileri karakolu gibi bakardı.

Evet. Onun o çok gururlandığı Holstein ineklerinden birini Hillick Moss da derin bir çukurda çamura gömülmüş buldum ve kurtardım. Bunu yaparken galiba senin Anglikan cemaatinden biri beni görmüş ama yardım etmekten kaçınmış. Neyse, en azından bunu Joe'ya söylemiş ve o da beni arayıp teşekkür etti. Adam benim için dua edeceğini söyledi ve 'St. Swithin'de kendini çok daha mutlu hissedersin,' dedi. Yani iyi bir ün yapmışsın, peder."

Hollins güldü ve "Evet, Strudd beni gördüğünde genellikle, Babil fahişesine selamımı söyle, peder! ' der, ama sana gübre atma aracım vermesi...vay canına! Takdir edilecek bir davranış bu!"

Hadda olanlara aldırmtyormuş gibi, "Belki de benden bir konuşma yapmamı isteyecekler," diye konuştu. "Bu ziyaretini neye borçluyum acaba? Tesco siparişini henüz hazırlamadım."

Mutfağa girdiler ve Sneck başka bisküvi kalmadığını öğrenince ocağın önüne uzandı. Hadda kahve kabını ateşe koydu ve içine birkaç kaşık toz kahve attı.

Hollins, Aslında medya tarafından kuşatılmış olabileceğini düşünüp sana yardım etmeye geldim," dedi. "Ama bu konuda endişen olmadığını görüyorum. Sen zaten medya tarafından pek rahatsız edilmedin, değil mi? Buraya geldiğin ilk günlerde bile pek uğraşmadılar seninle. Sanki medyaya karşı bir tür korunmaya alınmış gibiydin..."

"Hepimiz korunma altında değil miyiz, peder? Hiç kuşkusuz mesajının bir kısmı da bununla ilgilidir."

Hollins kuru bir ses tonuyla, "Ben daha ziyade dünyayı düşünüyordum," dedi.

Hadda kupalara kahve koydu. Genç rahibi sevmeye başlamış-

tı ve onun insanların hep iyi taraflarını görmeye çalışması kolayca fark ediliyor, bu da Hadda'nm hoşuna gidiyordu.

"Özür dilerim, kahve için sütüm yok, peder. Ama aslında ben seni sade kahvenin daha lezzetli olduğuna inandırmak istiyor ve bu konuda umutlanıyorum."

"Belki birbirimizi bazı konularda ikna edebiliriz. Belki de edemeyiz! Ama şimdi sade kahvenin daha iyi olduğu konusunu bir yana bırakalım. Aslında ben buraya Dr. Ozigbo'nun bir telefonu üzerine geldim."

Hadda kahve kupasını dudaklarına götürürken bir an duraladı, sonra bir yudum aldı ve sakin bir ifadeyle, "Bunun ırkçılıkla ilgili olup olmadığını anlamaya çalışıyorum," dedi.

"Hiç ilgisi yok. Senin kilise hakkında güzel birkaç kelime söyleyemediğin gibi, ben de asla ayrımcılık yapmam, insanları suçlayıcı ya da kızdırıcı şeyler söylemem."

Hadda, 'Oh, evet, peder Luke Hollins'i daha gençken görebilseydik belki böyle konuşamazdı,' diye düşündü.

"Ee, ne istiyormuş Alva?" diye sordu. "Baltamı alıp sağa sola saldırıp saldırmadığımı mı öğrenmek istiyor yoksa?"

"Bana bazı şeyler anlattı ve o arada Parkleigh'deki işinden ayrıldığını da söyledi."

"Aman Tanrım! Neden ayrılmış peki, belirli bir nedeni var mı?"

"Bana neden ayrıldığını söylemedi. Yine Manchester'da ailesi ile birlikte kalıyormuş. Babası da iyileşiyormuş."

"Bunu duyduğuma sevindim? Başka neler anlattı?"

Hollins gülümsedi. Hadda'nm bir konuda meraklandığını görmek güzel bir değişiklikti. Adamın daha önceki umursamaz tavn hiç de inandırıcı gelmemişti zaten din adamına.

"Alva özellikle eski karısının şatoda olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Ben de ona, kocasının başına gelenlerden sonra şatoda kalma ihtimalinin zayıf olduğunu anlattım."

Hadda yine umursamaz bir ifadeyle, "Neden kalmasın şatoda?" dedi. "Imo değişmediyse, onun kocasının hasta yatağı başında oturup terleyen alnını sileceğini ve teselli etmek için elini tutacağını sanmam."

"Tahmininde haklısın. Kilisedeki yardımcımın küçük kızı arada sırada temizlik için şatoya gidiyormuş ve onun söylediğine göre, Bayan Estover bugün şatoya gelecekmiş."

Hadda, "Köy yaşantısına gerçekten alışıyorsun, peder," dedi. "İyi teşkilatlanmış bir haber alma sistemine sahip değilsen buralarda hayatını devam ettirme şansın olmaz. Sen de bu bilgiyi Alva'ya verdin mi peki?"

"Hayır, bunu onunla yüz yüze konuşana kadar tutmaya karar verdim."

Hadda bunu duyunca gerçekten ilgilendi.

"Yüz yüze mi görüşeceksin?"

"Evet, o da bugün arabasıyla buraya geliyor."

Rahip, 'Hadda'nm iki kadını da aynı günde, aynı yere geliyorlar, belki de bir benzin istasyonunda karşılaşır ve kahve içerek sohbet edebilirler,' diye düşündü.

Hadda sanki onun neler düşündüğünü anlamış gibi, kaşlarını çatmış, dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Belki kendisi de aynı şeyi düşünmüştü.

Wolf Hadda, "Yani şimdi o kadar yolu sadece seni görmek için mi geliyor o kız?" diye sordu.

Hollins, "Bana başka bir şey anlatmadı," diye cevap verdi. "Kendisinde benimle paylaşmak istediği bazı bilgiler olduğunu söyledi." Rahip durdu, içinden üçe kadar saydı ve sonra, "Anladığım kadarıyla seninle ilgili bir konuymuş bu," diye ekledi.

"O halde şunu bir toparlayalım, peder, yani benim psikiyatrım benimle ilgili bir konuyu bölge rahibiyle konuşmak için Cumbria'ya geliyor, öyle mi?"

Hadda sinirlenmiş gibiydi ama rahip onun başka bir duyguyu gizlemek için böyle göründüğünü hissetti.

"Sanırım böyle diyebilirsin."

"O halde söylesene bana, peder, neden bu bilgiyi benimle paylaşma ihtiyacını duydun? Sanırım bir hastanın zihinsel durumuyla ilgili görüşmeler gizlidir, öyle düşünmez miydin sen?"

"Elbette öyle düşünürüm, ama Dr. Ozigbo senin zihinsel durumunu tartışmak için geldiğini söylemedi bana, yani o kural

burada geçersiz oluyor. Sanırım seni aradığı zaman her şeyi açıklayacaktır."

"Ama onun beni görmek için gelmediğini söyledin."

"Hayır, bunu yapacağını söylemedi dedim. Ama bahse girerim ki, arayacaktır seni."

"Yaa, öyle mi? O kız şimdi de seni bir kumarbaza mı çevirdi yani? O halde benim ne yapmam gerekiyor? Bütün gün her şeyi bırakıp onun gelmesini mi bekleyeceğim burada?"

Hollins ayağa kalktı ve "Ne istiyorsan onu yapmalısın, Wolf," dedi.

"Öyle mi? O halde sana da aracılık yaptığın için teşekkür etmeliyim."

Hollins sert bir ifadeyle, "Hayır, ben aracı değilim," dedi. "Senin ya da Dr. Ozigbo'nun sırdaşı da değilim. Eğer birbirinizden gizlediğiniz sırlar varsa, onları benimle paylaşmamayı da öğrenmelisiniz. Ama sırlarınızı bir rahip olarak bana açmak isterseniz durum değişir tabii."

Hadda, "Vay canına! Güzel konuştun," dedi. "Ben senin kurye olduğunu söylemek istemedim herhalde. Her neyse, buraya kadar geldiğine göre şu benim Tesco siparişimi de alıver bari."

Çekmeceden bir not defteri çıkardı, yazmış olduğu listeyi kontrol etti, birkaç şey daha ekledi ve kağıdı koparıp Hollins'e uzattı.

Sonra, "Nerdeyse senin kahve kremanı unutuyordum," dedi. "Seni bazı fiziksel zevklerinden bilerek mahrum etmeye çalıştığımı düşünmeni istemem. Rahiplerin de bazı bedensel zevkleri olduğunu bilmek güzel bir şey."

Hollins, "Ben de günahkarların bazı küçük cömertlik gösterileri yapmalarından hoşlanırım," diye konuştu. "Bir de merak ettiğim için soruyorum, çaldığın şu ağacı ne yapacaksın?"

Hadda, "Ambarlardan birinde bir kiriş biraz eğilmiş," diye cevap verdi. "Belki de üç yüz yıldan beri orada duruyordu. Bir süre daha dayanacağını sanıyorum, ama zamanı gelince bekletilmiş ve hazırlanmış bir kirişin elimde olmasını istedim."

"Anlıyorum. Bu durumda buralarda kalmayı planlıyorsun yani, öyle mi?"

Hadda güldü ve "Üç yüz yıl daha kalamam belki," dedi. "Ama gitmek isteyebileceğim başka bir yer düşünemiyorum. Benden kurtulmak istemiyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır."

"Ya sen, buralarda kalmayı düşünüyor musun sen de, peder?"

Hollins, "Sen de benden kurtulmayı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" diyerek güldü.

"Tam sana alışmaya başlarken mi? Mümkün değil. Gelecek sefer bir kadm gönderebilirler!"

"Bak işte bu seksi geldi kulağa."

"Hayır, sadece ben oldukça uzun zamandır kadınlardan uzak kaldım, pratiğim azaldı. Şimdi Leon'un ormancılarından biri görmeden önce şu ağaç kütüğünü kaldırıp götüreyim buradan."

Avluya kadar beraber gittiler. Ayrılırlarken Hadda, "Unutma," dedi. "Eğer Alva buraya geldiğinde ben evde olmazsam, kendi eviymiş gibi oturup beklesin beni. Ama bu kez ateşi de yaksın."

Hollins, "Tamam, söylerim ona," dedi.

Rahip taşlı, bozuk yokuşu çıkarken, Hadda'yı her görüşünde dostlan ile karşılaştığını sanki biraz daha çok hisseder gibi olduğunu düşündü.

2

Imojen Estover kahvaltı masasına oturdu ve sabah gazetelerine bakmaya başladı. Önünde hemen hiç dokunulmamış bir kase sütlü tahıl duruyordu. Arkasındaki masada, gümüş kapaklı ve elektrikle ısınan kahvaltılık tabakları vardı. O anda şatoda sadece kendisi ve ebeveyninin bulunması umurunda bile değildi. Leydi Kira, şatoda bu kadar az insan varken neden masaya bu kadar çok yiyecek getirildiği sorulduğunda, "Neden misafirlere kendimden daha çok ikramda bulunayım?" diye cevap verirdi.

Imojen önündeki gazetenin sayfasını çevirdi ve sonraki sayfaya göz gezdirdi. Aslında gazeteyi okumuyor, sadece kocasına yapılan saldırı ve Pavel Nikitin'in tutuklanmasıyla ilgili haberler olup olmadığına bakıyordu.

Onlarla ilgili haber yoktu gazetelerde. İngiliz halkı yeni haberlerden hoşlanır ve başarılı bir editör de bugünün yalanlarının dünün gerçeklerinden daha çok sattığını bilirdi. Nikitin mahkemeye çıkınca ilginç haberler yine başlayacaktı, ama şu anda adamlardan biri cezaevinde, diğeri de hastane yatağında yatarken heyecan verici bir haber yoktu. Şu anda ilginç haber başlıkları olarak, Paris'te patlayan terörist bombası, şike yapan futbolcu, bir TV sunucusunun kuşkulu ölümü, bir bilim adamının, Channei Adaları'ndaki çekirge afetinin küresel ısınmanın sonucu olduğunu iddia etmesi, Avam Kamarasındaki tartışmalar vardı. Doğacak olan kraliyet ailesi ikizlerinin ikisinin de erkek olması halinde çıkabilecek anayasa krizi, ilk güneş enerjili seks oyuncağının yapılması ve buna benzer haberler de ilginç sayılabilirdi.

"Günaydın kızım."

O sırada annesi mutfağa girmişti.

"Günaydın anne, erkencisin bugün."

Dışarıda hava henüz aydınlanmamıştı.

"Bugünlerde iyi uyuyamıyorum, uykum kaçıyor hep. Sen de mi öylesin?"

"Hayır, günler kısa ve sabah çıkıp biraz yürüyeyim dedim."

Kira kızının yün çoraplarına, diz boyu pantolonuna ve kareli gömleğine bakıp yüzünü buruşturdu ve "Evet, bakıyorum *köylü* kıyafetini giymişsin," dedi. "Gazetede bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok, anne. Sanırım bugün korkmadan dışarıya çıkabilirsin."

Imojen bir akşam önce şatoya geldiğinde, annesinin yaklaşık on beş günden beri evden dışarıya çıkmadığını öğrenmişti.

Gazetelerde Wapping Deposu'nda Silah Sesleri haberinin çıkmasından sonra medyanın Ulphingstonelar'a olan ilgisi aniden çok artmış ve şato birkaç gün boyunca gazeteciler tarafından kuşatılmıştı. Şato arazisinin etrafında sadece koyun sürülerini engelleyecek yükseklikte çitler ve birçok yeri yıkılmış alçak taş duvarlar olduğundan, ana kapıyı kapamanın bir yararı olmuyordu. Leydi Kira ilk günler eline av tüfeğini alıp araziye girenlere ateş ederek etrafta dolaşmış, ama birkaç kişiye yaralamadan ateş edip korkuttuktan sonra, Polis Şefi onu ciddi olarak uyarmış, bunu yapamayacağını bildirmişti.

Kadm o zaman öfkelenmiş ve "Yani etrafta dolaşmalarına izin mi vereceğiz?" diye söylenmişti. "O zaman beni asla göremeyecekler!"

Leydi Kira koca bir tabak pastırmalı, sosisli omlet aldı ve kızının karşısına oturdu.

Kızının önündeki sütlü tahıl kasesine baktı ve yüzünü buruşturup, "Bu tür gıdalarla beslenip nasıl böyle sağlıklı kalabiliyorsun sen?" diye sordu.

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum, anne."

Doğruydu bu. Leydi Kira şimdi altmışlı yaşlarının başında olmasına karşın, kırk yıldan fazla bir zaman önce şatoya genç

bir gelin olarak geldiği günlerde olduğu kadar inceydi, ancak birkaç kilo almış olabilirdi. Kilosunu, görünüşünü etkileyecek kadar kontrol etmediği de belliydi. Elmacık kemikleri gelinlik fotoğraflarında olduğundan biraz daha çıkık olabilirdi, ama alnında kırışıklık yoktu, teni yumuşaktı, gözleri hâlâ parlıyordu ve vücudu, en azından giyinmiş olarak, oldukça güzel ve çekici görünüyordu.

O eski resimlerle şimdiki durum arasındaki en büyük değişiklik, kadınla kocası arasındaki yaş farkıydı. Sir Leon karısından yirmi yaş büyüktü. Evlendiklerinde yaş farkı daha az görünürdü. Ama şimdi yan yana geldikleri zaman, Sir Leon karısından sanki elli yaş büyükmüş gibi görünüyordu.

Imojen, "Babam kahvaltıya inecek mi?" diye sordu.

Leydi Kira omuz silkti.

"Kim bilir? Bugünlerde onu hiç rahatsız etmiyorum."

Sir Leon ve karısı yıllardan beri ayrı yatak odalarında yatıyorlardı. Zaten Imojen onlann aynı yatak odasında yattığım hiç hatırlamıyordu. Bu tür konulara dikkat edecek kadar büyüdükten sonra, babasının bazen annesinin odasına girdiğini ve sonra çıkıp tekrar kendi odasına döndüğünü görürdü. Imojen büyürken bu ziyaretler de gittikçe azalmış ve sonra tamamen bitmişti.

Imojen bu ayrılığın, annesinin soğuk davranmasından kaynaklanmadığına emindi. Aslında bunun tam tersi söz konusuydu. Imojen güçlü cinsel arzularını annesinden miras aldığına inanıyordu ve annesi genç bir gelinken de hiçbir zaman orta yaşlı kocası tarafından tatmin edilmemiş olmalıydı. Wolf yakmmdayken Imojen böyle bir sorun yaşamamış, ama onun uzun süreli gidişlerinde bu boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmişti...

Imojen bazen annesinin cinsel arzularını nasıl tatmin ettiğini merak etmiş, ama hiçbir zaman bunu soracak kadar yaklaşamamıştı ona. Belki de babasını sevdiği için kurcalamak istememişti bu konuyu. Imojen'e göre, babası zaten pek mutlu olamamıştı hayatında. Tatmin edemediği karısı onun arkadaşlarından, o da karısının arkadaşlarından hoşlanmazdı. Leydi Kira şatoyla bölge halkı arasındaki geleneksel ilişkileri değiştirip adeta feoda-

lite dönemine dönüştürmek istemiş, kocasına mirasçı olarak bir erkek çocuk vermemiş, annesi gibi hırslı bir insan olan kızı da istemediği bir evlilik yapmıştı.

Babası, karısı tarafından aldatıldığını kızının bilmesini istemezdi doğal olarak, bunu hak etmiyordu.

Annesi ise bu konuda kendini oldukça rahat hissediyor, engel tanımaz görünüyordu.

Leydi Kira ağzına büyük bir lokma sosis atıp yedi ve sonra, "Pasha'nın bulunup tutuklanmasına pek üzülmedim," dedi. "Onun zenginliğinde kirli para olduğundan hep kuşkulanmıştım zaten. Ayrıca yatakta da hayal kırıklığına uğrattı beni."

Imojen bunu duyunca şoke oldu, şaşkın gözlerle ona baktı.

Ama şaşkınlığım belli etmemeye çalışarak, "Bana neden söylüyorsun bunu, bana ne bundan?" dedi.

"Anlamıyormuş numarası yapma bana, yavrum. Günün birinde ikinizin bir araya gelmesini istediğimi çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Umarım ona umut verirken Toby'yi öldürmesi için de teşvik etmemişsindir, anne, umarım bunu da söylemezsin bana."

"Şimdi saçmaladın işte. Toby ile senin günün birinde nasıl olsa ayrılacağınızı biliyordum. Onunla en son ne zaman seviştin sen?"

"Evliliğin yürütülmesinde cinsel ilişkinin zorunlu bir şey olduğuna inanıyorsun demek, öyle mi, anne?"

"Benim durumum farklı, kızım. Bir unvan ve şato için bunu yapmak zorundayım. Ama seni sekreteriyle aldatan şişko bir koca olayı farklı bir şey. Her neyse, konumuz bu değil şimdi. Kocan iyileşse bile durumu ne olacak, düşünmeye bile korkuyorum. Fakat şimdi Pasha da piyasadan çekildiğine göre, geleceğine bakmamız gerekiyor. Ama sorun değil bu, sen hâlâ güzel, çekici bir kadınsın. Seninle beraber olmak isteyecek pek çok erkek çıkacaktır ortaya."

"Onları da Pasha gibi teşvik etmeyi ve denemeyi düşünüyor musun, anne?"

Leydi Kira omuz silkti.

Pasha buradaydı ve sen onunla oyun oynadığın için kızgındı. Zavallı çocuk bir çıkış, bense - nasıl diyeyim? - bir giriş arıyordum. Şoke olmuş numarası yapma bana, yavrum. Sen benim kızımsın ve ihtiyaçlarımızın neler olduğunu bilirsin."

Imojen, "Farklılıklar diye bir şey vardır, anne," diye konuştu. "Bu anacı! hizmeti ne zamandır ve kimlere veriyordun, merak ettim. Aman Tanrım, sakın Toby ile de...?"

ladıKira °nU umursamıy0rmuş §ıbı bir tavırla çatalını hafifçe sal-

ozun zaman önceydi bu. Ama beklediğimden iyi ç,ktı o. Sen ve şu senin köylün ayrıldıktan sonra birleşmenizin iyi olacağını duşundum. Parası, şöhreti vardı, iyi bir okul mezunuydu ve köklü bir ailenin çocuğuydu - bir unvanı da olabilir, ama ne yazık ki bu unvanla onun arasında üç sağlıklı kuzeni var."

Imojen kendini tutamadı ve hafifçe gülümsedi.

Anne, beni şaşırtma yeteneğini uzun zaman önce kaybettiğini düşünmüştüm, ama görüyorum ki yanılmışım. Her neyse en azından ilk seçimimin sadece benim tarafımdan test edildiğine eminim. Bir köylü ile yatacak kadar alçalmayacağını biliyorum."

"YaÞma hayat>m. Eskiden atalarımızın sağlıklı, güçlü *kulak larla* eğlenmekten utanmadıklarını da biliyoruz. Ve ormanda baltacı olarak çalışan bir adam da çok güçlü olmalıdır..."

Kıra bunu söylerken biraz da cilveli ve imalı bir ifadeyle gülümseyince, Imojen irkildi.

Anne, eğer Wolf'la da bir şeyler olduğunu ima etmeye çalışıyorsan...sana inanmıyorum!"

Kıra, "Böyle bir şey olsaydı kendini nasıl hissederdin peki?" diye sordu. Aslında Hadda hakkında neler hissediyorsun? Bu düşünce beni tedirgin ediyor. Bana öyle geliyor ki, gerektiği kadar nefret etmiyorsun ondan. Ve daha da kötüsü, ondan korkman gerekirken hiç de korkuyor gibi görünmüyorsun. Tanrı aşkına, hâlâ onun peşinde değilsin, değil mi?"

"Wolf hakkındaki hislerim seni hiç ilgilendirmez, anne."

Leydi Kira kızma buz gibi bir ifadeyle baktı, eski günlerde bu bakışı toprak köleleri görseler, hiç kuşkusuz sıfırın altında,

parmaklarının soğuktan donduğu tarlalarda çalıştıkları günleri özlemle hatırlarlardı.

Kadm sonra gevşedi ve bakışından daha da kötü bir ifadeyle hafifçe gülümsedi.

"Şey, bu tam olarak doğru sayılmaz, yavrum. Bak sana bir hikaye anlatayım..."

On beş dakika sonra Kira pencerede durdu ve kızının oradan hızla uzaklaşan Mercedes arabasının arkasından baktı.

'İyi mi oldu, yoksa kötü mü?' diye düşündü. Bundan emin değildi ama nc olursa olsun, kahvaltısından vazgeçmeyecekti.

Boşalan tabağını götürüp yan masaya bıraktı ve yeni bir tabak doldurdu. Önündeki nimetlerden yararlanmak istemeyecek kadar da kibirli değildi. Değiştiremeyeceği şeyler karşısında duygusal olmama yeteneği yanında, yiyecek, içecek ve erkekler konusunda her şeyi kabul edebilecek, onlardan azami zevk alacak bir yapısı vardı ve sonrasında fazla üzülmezdi.

Büyük tabaklardan birinin gümüş kapağını kaldırdı ve birden sinirlendi.

Sevdiği siyah pudingden yapmamışlardı.

Suratını astı ve mutfaktaki o beceriksizlerle ciddi bir konuşma yapma zamanının geldiğini düşündü.

3

Wolf Hadda buz gibi akan şelalenin altında durdu ve mutfak sabunuyla iyice sabunlandı.

Akan sular üzerindeki köpükleri iyice temizledikten sonra "çuk ve sığ göle girdi. Gölün kıyısında biri vardı ve Sneck de ona bakıyordu, ama ziyaretçiyi zararsız görmüş olmalı ki, hiç ses çıkarmadı.

Hadda, "Gelip beni böyle gözetleyeceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

Alva Ozigbo, "Her gün sabahın köründe buraya gelip gerçekten duş alıp almadığını görmek ve bunu sadece beni etkilemek ıçm söyleyip söylemediğini anlamak istedim," dedi.

Sen buna sabahın körü mü diyorsun, şehir kızı? Saat nerdeyse dokuza geliyor. Şimdi çıkıyorum sudan."

"Ee, benim ne yapmam gerekiyor? Utanıp sırtımı mı döneyim?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin tabii. Bir adam psikiyatrından hiçbir şey saklamamalı. Ama hayranlıkla izlenmek için uzun sure kalırsam buz tutabilirim. Hemen eve gidelim. Önden mi yürümek istersin, yoksa arkadan mı?"

Sanırım önden yürüyeceğim. Arkadan yürürsem nereye bakacağımı bilemeyebilirim."

Hadda onun arkasından yürümeye başlarken, "Benim için sorun değil, dedi. 'Dün genç Hollins geldi buraya ve senin geleceğini söyledi. Ne zamandır buradasın?"

"Dün geceden beri. Rahibin misafir evinde kaldım."

"Hatırladığıma göre, kasvetli eski bir yer orası. Burada daha rahat edebilirdin. Pederin karısı şehirden güzel bir bebeğin geldiğini görünce ne yaptı peki?"

Alva kendisine güzel bir bebek denmesinden ve Birkstane'de kalabileceğinin söylenmesinden neden bu kadar hoşlandığını düşündü.

"Rahibin karısı benden pek hoşlanmıyor galiba, bunu söyleyebilirim."

"Sanırım seninle ortak yanlarımızdan biri de bu."

Ortak yanlarımızdan biri, demişti Wolf.

Alva başka ne gibi ortak yanlan olduğunu sorarak ortamı bulandırmak istemedi, mutfağa girdi ve şöminede yanan ateşi görünce sevindi.

Hadda, "Bana biraz izin ver," dedi. "Bu arada yararlı bir şeyler yapabilirsin, kahvenin nerde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Giyinmiş olarak geriye döndüğü zaman Alva, havadan sudan bahsediyormuş gibi, sakin bir ifadeyle, "Luke ile konuşurken, senin bir komploya kurban gittiğine inandığımı söyledim," dedi.

"O da bunu duyunca rahatlamış, sevinmiştir. Bir cinsi sapık olarak tanınmak zevkli bir şey olmasa gerek. Peder sana inandı, değil mi? Kesin delil istemedi mi?"

"Hayır, sanki uzun zamandır bildiği bir şeyi doğruluyonnuşum gibi başını salladı sadece."

"Eminim öyle yapmıştır. Bunun için parayı bulduğu zaman da öyle davrandı işte. Şu kahveleri koyacak mısın, yoksa hizmetçiyi mi bekliyorsun?"

Wolf'un aniden neşelenmesi, göl kenarında göz göze geldikleri anda Alva'nm hissettiklerini doğruluyordu. Wolf onu gördüğüne sevinmişti, mutlu görünüyordu. Bu da...bunun ne olduğu konusunda emin değildi Alva, ama hiç kuşkusuz bir şeyler vardı bunda.

Ama şimdi ciddi konuşma zamanıydı.

Alva, "Nerdeyse unutuyordum," diye konuştu. "John Childs sana bir mesaj gönderdi."

"Tanrım!"

Bu gerçekten şaşırtmıştı Wolf'u. Bu Alva'nm hoşuna gitti. Wolf'un arada bir şaşırmaya ihtiyacı vardı.

Wolf Hadda kendini sandalyeye bıraktı ve kaşlarım kaldırıp ona baktı.

"Childs'la ne işin vardı senin?" diye sordu.

Alva ona özet olarak ama hiçbir önemli ayrıntıyı atlamadan Childs ile görüşmesini anlattı.

Wolf onu dikkatle dinledi ve sözünü bitirdiği zaman, adeta suçlar gibi, "Vay canına!" dedi. "Bana onun adından daha önce söz etmeyi düşünmemen kötü, yazık oldu!"

"Neden?"

Wolf bir an düşündü, sonra arkasına yaslandı ve "Nedeni yok," dedi. "Pekala, mesaj neydi?"

"Nikitin'in bildiği ve çenesi kırılan adamın serbest olduğu gibi bir şey söyledi."

Wolf umursamaz bir tavırla, "Hepsi bu mu yani?" diye sordu.

"Hepsi bu."

Çok garip, gizemli! İhtiyar JC hep böyle kelime oyunları yapmaktan hoşlanır zaten. Acaba neler biliyor, merak ettim doğrusu."

"Ben bir tahminde bulunabilirim sanıyorum. Estover'a senin tuzak hazırladığını ve Rus'un da senin pis işini yapacağını biliyordu diyebilirim."

Alva bunu söyleyerek, bir dakika içinde onu ikinci kez şaşırtmış oldu. Üçüncü bir başarı halinde onu elinde tutabilirdi!

Wolf, "Psikiyatrlar tahminde bulunmamalı," diye konuştu. "Demek sen ve JC uzun zamandır arkadaştınız. İhtiyarı takdir etmeliyim doğrusu. Her yerinde dinleme sistemi olan özel cezaeviyle gerçek bir Şapel oyunu bu! Ben bunu bilseydim, işleri başka türlü yürütürdüm doğrusu."

Alva kaldırdığı kahve kupasının üstünden dikkatle ona bakarak, "Yani benimle oynadığın oyununu oynamaz miydin o zaman?" diye sordu.

"Oyunumu mu?"

"Benimle oynamaktan zevk almadığını söyleme şimdi bana."

Wolf, "Elbette zevk aldım," dedi. "En azından başlangıçta! Bir uzmanı alt etmek kimin hoşuna gitmez ki! Ama daha sonra, işe devam etme konusunda en iyi uzmandan tavsiye aldım..."

Wolf bunu söylerken garip bir ifadeyle Alva'ya baktı.

Alva, "Benim kitabımdan mı söz ediyorsun?" diye sordu. "Ben de onu senin yatak odanda görünce biraz övülmüş gibi hissedecek kadar aptaldım."

"Bunun için üzgünüm. O kadar dikkatsiz olabileceğimi düşünmemiştim."

"Şimdi düşünüyorum da, Parkeligh'deki hücrende yoktu o kitaptan. Oraya kitap sokmak yasak değildi. *Monte Cristo Kontu* dışında tabii!"

Wolf güldü ve "Onu bulmanı istediğim için ortalıkta bırakma arzuma dayanamadım," dedi.

"Yani etrafa bakacağımı biliyordun, öyle mi?"

"Ruhların Tedavisi kitabında yazdıkların doğruysa, gerçekten araştırmacı bir zihnin olmalıydı. Bu nedenle bulmanı istemediğim kitapları yandaki hücrede yatan arkadaşa verdim."

"Kitapları mı?"

"Evet. Özür dilerim, ama sadece *Ruhların Tedavisi* kitabıyla yetinemezdim, değil mi? Ne de olsa - gözlemcilerin kullandığı kelime neydi? - bir erken gelişme olayıydı bu. Bu nedenle bu konuyla ilgili önemli bazı kitapları da aldım."

Alva sesindeki acı ifadeyi gizlemeyi başaramadan, "İyi yapmışsın," dedi. "Adatma oyunun için sadece benim gibi ikinci sınıf bir psikiyatrın kitabına dayanman doğru olmaz, yetmezdi zaten."

Wolf, "Aman Tanrım!" dedi. "Sen şimdi masum olduğum için, suçlu olduğuma inandığın zamandan daha çok nefret ediyorsun benden, öyle mi? Bu garip gelmiyor mu sana?"

Alva, "Ben senden nefret etmiyorum," dedi. "Hiçbir zaman da etmedim."

"Bir çocuk tacizcisi, yolsuzluklar suçlusundan mı? Hadi, yapma!"

Alva, onun hakkında tüm bildiklerine, görünüşüne, onunla ilgili düşünceleri kafasından atıp kurtulma çabalarına rağmen, ilk görüşte ondan hoşlandığını söyleme zamanının gelmediğini düşündü. Konuyu resmi profesyonel düzeye geri götürmek önemliydi.

Psikiyatr inancının ilk satırında, günahkardan değil, günahtan nefret et, der, diye konuştu. "Bazen bir şeyden nefret edip etmemen elinde değildir. Ben sana yardım etmek istedim, hâlâ da istiyorum."

Wolf şaşırmış gibi yaparak, alaycı bir ifadeyle, "Gerçekten mi? diye sordu. "Ama artık bana komplo kurulduğunu, masum olduğumu kabul ediyorsun, yardım edecek ne kaldı ki?"

Alva ona üzgünmüş gibi bir ifadeyle baktı ve "Wolf, başına gelenlerden sonra ruhsal olarak hasar görmemiş olman, acı çekmemen mümkün değil," diye konuştu. "Bunu göremiyor olamazsın, çok zeki bir adamsın sen."

"Hasar görme ifadesi biraz fazla değil mi? Evet, birkaç darbe yedim tabii, ama bunların tahribatı içimden ziyade dış görünüşümü etkiledi. Dinle beni, Elf, bunu kişisel olarak alma. Hapisten kurtulmak için seni kullandım ve bunun için senden özür dilerim. Tamam, başlangıçta seni kandırmak hoşuma gitti, ama seni tanıdıktan sonra zevk almayı bıraktım."

Neden masum olduğunu ısrarla söyleyip beni ikna etmeye çalışmadın peki?"

Wolf güldü ve ona Doll Trapp'm cevabına çok benzeyen bir cevap verdi.

"Sen her masumiyet protestosunu bir inkar belirtisi gibi görürken nasıl yapabilirdim ki bunu? İkna etmeyi başarsaydım bile seni kim dinleyecekti? Şartlı tahliye kuruluna, tedaviye cevap verdiğimi ve serbest bırakılmaya uygun olduğumu söylersen bir uzman olarak sana inanacaklardı. Ama onlara benim masum olduğumu söylesen, seni akıllı bir sapık tarafından kandırılmış saf bir kadın olarak göreceklerdi."

Alva gerçekten de saf bir kadm olduğunu söylememek için zor tuttu kendini ve "Tamam," dedi. "Yani senin amacın, hapis-

ten çıkmak ve sana kimlerin ve nasıl komplo kurduklarını bulmaktı. Bunu da Medler'den öğrendin. O zaman neden yetkililere gidip bildiklerini anlatmadın?"

Wolf ona baktı ve yine güldü.

"Saf olma, Elf," diye devam etti. "Senin gibi onlar da benim masumiyetime inanmıyorlardı. Evet, belki araştıracaklardı ama gerçek ortaya çıkana kadar ben yine içerde olacaktım."

"Ama kayda aldığın konuşmayı dinledikten sonra fazla tutamazlardı seni."

"Öyle mi sanıyorsun? Konuşanın gerçekten Medler olduğunu nasıl kanıtlayacaktım peki? Ya da zorla konuşturulmadığını? Zaten adam konuştuktan sonra ölü bulundu. Onun ölümünden beni sorumlu tutmaya hazır bir sürü insan vardı. Sonra Ed'i de düşünmek zorundaydım. Onun evinde kalmam gerekiyordu ve gittiğim için onu da suçlayacaklardı. Hele sahte pasaportu bana Ed ve Doll'un sağladıkları ortaya çıksaydı ne olurdu onların hali, düşünsene?"

Alva bunları duyunca bir süre sessizce onun yüzüne baktı. Sonra başım salladı ve "Bunlar iyi argümanlar," diye konuştu. "Bunları düşündüğün belli. Ama bana Öyle geliyor ki, bunlar olmasaydı bile, sen yine de bandı yetkililere götürüp dinletmemek ve davaya yeniden bakmaları gerektiğini söylememek için başka bahaneler bulurdun."

Wolf şimdi öfkelenmiş gibiydi, ama belki de bir gün önce Hollins'in söylediği gibi, öfkesine sığınıyordu.

Alva'ya bakarak, "Bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda bir şeyler öğrenmedin mi sen?" diye sordu. "Medler'in söylediklerinin doğrulanması için, Estover ve Nutbrownlar'm üstüne gideceklerdi. Toby ülkenin en iyi, en kurnaz avukatlarından biri. Pippa Nutbrown yılan dolu bir çuval kadar kaygan bir kadındır. Johnny'ye gelince, onun kafasından geçenleri anlamak, bir şampanya kadehindeki kabarcıkları saymaya çalışmaya benzer. Ve unutma, onlar dışarıda kendilerine iftira atıldığını söyleyip ortalığı karıştırırken, ben yine hücrede olacaktım."

"Childs, adını yasal yollardan temize çıkarmana yardımcı olabileceğini söyledi."

"Öyle mi? Ne diyeceğimi şaşırdım doğrusu!"

Yani demek istiyorum ki, o senin yanında olduğuna göre adalet yerini bulur diye düşündüm."

Hadda onun söylediklerini önemsemiyormuş gibi bir ifadeyle, "Bırak da ben işimi bildiğim gibi yapayım," dedi. "Biliyorum ki, adalet istiyorsam, bunu kendi yolumdan sağlamak zorundayım."

"Nutbrownlar'in başına gelene adalet mi diyorsun sen?"

Wolf'un ifadesi değişti, bu gibi bir ifadeyle baktı ona.

"Sabahın köründe bir polis baskınıyla yatağından alınmak, değerli her şeyini yitirmek, oh evet, bana adalet yerini buldu gibi geliyor bu!"

"Ya Estover?"

"Sanırım şöhreti oldukça yıpranacak ve zor günler için gizlediği paralarla teselli bulmak istediği zaman da büyük bir sürprizle karşılaşabilir. Yani ne şöhret kalacak, ne de para. Bu durum bana kimi hatırlatıyor acaba? Gençlikteki yakışıklılığını kaybedeceği ve biraz topallayarak yürümek zorunda kalabileceği için üzgünüm tabii. Belki ikimiz bir araya gelir ve bazı salonlarda gösteri yaparız, ha?"

Alva işlerin beklediğinden daha zor olacağını düşündü. "Göze göz, dişe diş yani, öyle mi?" dedi. "Bu bana adaletten ziyade intikam gibi görünüyor."

Wolf onu umursamadan, "Çekecekleri cezalar yine de hak ettiklerinden az olacak," dedi.

"Estover ölseydi yine böyle konuşabilecek miydin acaba? Eğer Childs'm müdahalesi olmasaydı onu öldüreceklerdi, bunu biliyorsun, değil mi?"

Wolf omuz silkti.

"Toby yine de bu duruma daha iyi seçenek olarak bakabilir. JC'ye gelince, ona teşekkürümü daha sonra iletebilirim sanırım."

"Bana sorarsan adam her şeye rağmen sana yardım etti, çünkü seviyor seni."

"Hiç kuşkusuz seni de seviyor. Fakat John'un tanrısı Gereksinimdir ve bu da granite kazınmış bir sevgi timsalidir. Sakın onunla değer verdiğin bir şeyin arasına girmeye çalışma."

Alva, "Senin bundan sonra neler yapacağın konusunda gerçekten endişeleniyor o adam," dedi.

"Hiç endişelenmesin, gerek yok buna. Kader konusunda endişelenmemin ne yararı var ki?"

"Senin, Tanrının bir gereci olduğunu düşünerek kuruntuya kapılabileceğini söyledi bana. Wolf, inan bana, bu tür kuruntu vakalarında geç kalınırsa zihin dağınıklığı dayanılmayacak kadar ağır olabilir."

Wolf rahatlar gibi iç çekti ve bir kahkaha attı.

"Tanrım, Elf, eski moda bir melodramda iki karakter gibi konuşmaya başladık! Ulphingstone Şatosu'na roket atacak ya da buna benzer bir şey yapacak değilim, inan bana. İntikam duygumun çoğu yok oldu. Tüm istediğim, biraz barış ve sessizlik içinde baharı beklemek."

Alva ona inanmak istiyor ve onun da kendisine inanmak istediğini hissediyordu. Ama gerçekten iyi bir psikiyatrın, divanı her zaman hastası için hazır tutması gerektiğini biliyordu. Ya da başka bir deyişle, yapılacak ilk iş, kendi içine bakmak ve işe temiz bir çarşafla başlamak olmalıydı.

Sneck birden ayağa fırladı ve hırlayarak kapıya gitti.

Hadda da yerinden kalktı ve "Özür dilerim," dedi.

Sneck'e durmasını söyledi, kapıyı açıp bir an bekledi ve sonra dışarıya süzüldü. Alva o anda, onun sakat dizi yüzünden yumuşak bir hareketle dışarıya süzülüşüyle, Parkleigh'den hatırladığı sekerek yürüyüşünü bir kez daha kıyasladı.

O da kalktı ve kapıya gitti.

Wolf ambarda, arabasının yanma gitti. Sileceklere sıkıştırılmış bir kağıt parçasını aldı, açtı ve okudu. Sneck döndü ve Alva'ya baktı. Alva, Wolf'un kendisini gözetler halde görmemesi için dönüp masaya oturdu ve kahvesinden bir yudum alırken Wolf içeriye girdi.

Alva, "Sorun mu?" diye sordu.

Wolf buruşturduğu kağıt parçasını ateşe atarken, "Hayır," dedi. "Bir geyik olmalı. Sneck ve ben son günlerde biraz evhamlı olmaya başladık. Gazetecilerle biraz sorun yaşadık.

"Evet, Luke Hollins bana senin şu gübre atma aletini kullanışını anlattı. O bunu oldukça şiirsel bulmuş"

Hadda yerine oturdu ve kahvesini alırken, "İyi bir insan o," dedi. "Evet, nerde kalmıştık?"

Wolf Hadda biraz önce olduğu gibi sakin görünmeye çalışıyordu ama bir şeylerin değiştiği belliydi.

Alva, "Bana küçük evinde rahat, mutlu olduğunu, dünyanın sorunlarından uzak yaşadığını, nergislerin açmasını, kırlangıçların dönmesini, bahann gelmesini beklemek istediğini anlatıyordun," dedi.

"Öyle mi? Güzel şeyler bunlar tabii. Bana neden öyle şu balık-gözlü psikiyatr bakışıyla bakıyorsun sen?"

Alva, "Çünkü sana inanmıyorum," dedi.

"Orada dur bakalım! Sizin hastalarınıza yalancı deme izniniz var mı?"

"Ben seninle bir hastam olarak değil, bir arkadaşın olarak konuşuyorum. Ne düşündüğümü de söyleyeyim sana. Öyle sanıyorum ki, senin hapisten çıktıktan sonra yaptığın her şey, akıllıca planların, bütün adalet ve intikam konuşmaların, taktik ertelemesinden başka bir şey değil. Aslında Estover ve Nutbrown umurunda değil senin. Masumiyetini kanıtlama konusuna da aldırmıyorsun sen. Aslında seni ilgilendiren tek şey, Imojen konusunda ne yapacağın. Ve gerçek şu ki, bu konuda ne yapacağın, ne yapmak istediğini bilemiyorsun. Ama şimdi, diğerlerini hallettiğine göre, büyük an yaklaşıyor. O zaman ne olacak, Wolf? Bu konuda bir karar verdin mi?"

Alva bir an için dürüst bir yanıt almak için onu tahrik ettiğini düşündü. Wolf duygusal bir ifadeyle içini çekti, üzülüyormuş gibi başını iki yana salladı ve "İşte yine başladın, Elf," dedi. "Arkadaş olarak konuşurken bile ilginç küçük zihin senaryoları yazmadan duramıyorsun, değil mi? Ben her zaman bu psiko-anaaliz konusunun sonunda bir hikaye anlatma işine dönüşmesinden kuşkulandım. Her şeyi kapsayacak bir hikaye ayarlarsın, hareketin daha yumuşak olması için birkaç ayarlama yapar, biri mutlu, biri mutsuz birkaç son teklif eder, hastana seçimini yapmasını

söyler ve sonra da yüz gine (yirmi bir şilin) vizite ücretini alırsın. Ama üzgünüm, Elf. Ben artık senin peri masalının bir kahramanı değilim. Ben böyle yaşarken çok mutluyum."

Alva, *"Bir zamanlar çok mutlu yaşıyordum.* Bana yazdığın ilk kelimeler bunlardı, hatırlıyor musun?" diye konuştu. "Sen benim değil, kendi peri masalının bir karakteriydin, Wolf. Aslında iki karakterdin sen. Wolf ve baltacı karakterleriydin. Orada bir anlaşmazlık var. Peri masalının bitmiş olması belki güzel bir şey. O masalı bir daha asla yaşayamazsın. Ama haklısın. Sen yüz gine ödemeden de masalın sonunu seçebilirsin."

O sırada duvardaki eski saatin saat başını vurduğu duyuldu.

Wolf ayağa kalktı ve "O kadar oldu mu saat lanet olsun," dedi. "Halbuki ben ocak başı sohbetimizden zevk alıyordum. Ama korkarım ki, gitmek zorundayım. Eminim biliyorsun, biz sabıkalılar hayatımıza sahip değiliz. Arada sırada yüzümü gösterip doğru yoldan çıkmadığımı kanıtlamak zorundayım."

"Yani Carlisle'a gidip şartlı tahliye memurunu mu göreceksin?"

"Evet, senin acele etmene gerek yok. Otur kahveni bitir. Ama sakın duş almaya kalkma! Manchester'a gitmeden önce seni tekrar görebilecek miyim, yoksa hemen gidecek misin oraya?"

Ava onun yüzüne baktı ve "Emin değilim," diye cevap verdi.

Wolf, "Tamam," derken, dönüp bir köşede duran baltasını aldı. Sonra döndü ve kararsız kalmış gibi bir ifadeyle Alva'ya baktı. Sonra birkaç adım atarak onun yanma geldi. Alva onun vücudunun ve aynı zamanda baltasının yakınlığını hissederken kımıldamadan, sakin bir ifadeyle oturmaya devam etti.

Wolf, "Benim suçlu olduğumu düşündüğün sürece bunu yapabileceğimi hiçbir zaman düşünmedim," diye konuştu. "Ama sen artık masumiyetime inanıyorsun ve ben de bunu yapmaktan korkmak için bir sürü başka neden buluyorum. Böyle giderse bunu asla yapmayacağım. Onun için yapıyorum işte!"

Bunu söyledikten sonra elini Alva'mn başının arkasına koyup eğildi ve onu dudaklarından, adeta nefessiz bırakana kadar öptü, ama genç kadm bu temastan kurtulmak için hiçbir çaba göstermedi.

Wolf sonunda doğruldu, biraz geriledi.

"İyi günler ya da kötü günler için, oldu işte," diye konuştu. "İlk öpücük mü? Yoksa son mu? Kim bilebilir ki?"

Wolf kapıya giderken Sneck de onu takip etti ama sahibi, "Orada kal, Sneck," deyince durdu ve kımıldamadan kaldı orada.

Wolf çıkıp gitti ve Alva çok geçmeden onun Defender arabasının motor sesini duydu. Bir süre sonra her yer derin bir sessizliğe büründü, sanki uzay sessizliğiydi bu.

Alva kahvesini bitirdi. Onu Wolf'un sevdiği gibi, sert yapmıştı ama kahve onu canlandıracağı yerde, adeta afyon etkisi yapmış, sanki uyuşturmuştu. Üzerine garip bir halsizlik çöktü ve bir süre hiçbir şey düşünmeden, boş gözlerle boşalan kahve kupasına bakarak oturdu orada. Sanki çözmesi gereken bir bulmaca vardı ama bu bulmaca öyle büyüktü ki, onu nasıl çözeceğini bilemiyordu.

Bir süre sonra şöminede yanan kütüklerin gri renkli küllerin içine düşmesiyle, çatırtıyı duyarak kendini toparladı, doğrulup çevresine bakındı.

Diliyle dudaklarını yaladı.

Daha iyi mi, yoksa daha kötü müydü durum? İlk miydi, son mu?

Kim bilebilirdi ki?

Sepetten birkaç odun daha almak için yavaşça ayağa kalktı. Sneck bir şeyler umut eder gibi ona baktı. Alva, "Kusura bakma," dedi ve hayvan patilerinin arasında tutup yaladığı bir şeye döndü. Alva ateşe odun atarken, köpeğin patileri arasındaki cismin, Wolf'un buruşturup ateşe attığı kağıt parçası olduğunu gördü.

Kağıdı almak istedi ama köpek dişlerini gösterdi. Alva mutfak dolabını açıp bir zencefilli bisküvi çıkardı. Sneck bisküviyi alınca bunun yerinde bir değişim olduğunu kabul etti ve patileri arasındaki kağıdı bıraktı.

Alva kağıdı mutfak masasının üzerine açıp düzeltti.

El yazısı bir nottu bu:

Kalıcı bir şey mi o kadın yani? Sanırım Pillar Kayalığı 'nda bir yürüyüş yapacağım. Duygusal olmadığımı kim söylüyor?

Alva el yazısını tanımadı ama buna gerek yoktu zaten.

Wolf şartlı tahliye memuruna gitmemişti. Köşeden baltasını alır almaz anlamalıydı bunu Alva. Fakat öpücük zihnini çelmiş, onun anlamını çözmeye çalışırken aklı başka yerlere kaymıştı.

Emin olduğu bir şey vardı: Wolf'un Imojen'le sorunu çözümlenmeden, o öpücük onun istediği anlama gelemezdi.

O kadm hayatta olduğu sürece gerçek bir çözümün mümkün olup olmayacağını bilemiyordu, bu konuda kuşkuluydu. Ama kadm ölürse ve bunun sorumlusu da Wolf olursa, sorun sonsuza kadar çözülmeden kalacak ve Wolf duygusal, zihinsel ve hiç kuşkusuz bedensel olarak da ondan uzaklarda olacaktı.

Alva ne yapacağını bilemiyordu, ama sorunu orada oturup , düşünmekle çözemeyeceğinden de emindi, çözüm oralarda, buz gibi tepelerde bir yerdeydi.

Kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Şöminenin önünde yatmakta olan Sneck sanki bir şey sormak ister gibi hırladı ve Alva dönüp ona baktı.

"Elbette, dostum," dedi. "Aslına bakarsan bir arkadaşa ihtiyacım var tabii!"

4

Imojen Pillar Kayalığı'nm tepesinde durdu, yaklaşık altmış metre aşağıda vadide kıvrılarak giden Lisa'ya baktı ve buraya ilk kez yaklaşık çeyrek yüzyıl önce tırmandığını hatırladı.

O zaman nereye gittiğini bilmeden, ama o gençte paylaşmak istediği bir yaşam gücü olduğunu bilerek, Wolf'un yanında yürümüştü.

Evet, o zamanlar ondan istediğini almış, onu adeta emerek içini kurutmuş, ama Wolf da boş durmamış, onun sunduklarından payını alıp, tadım sonuna kadar çıkarmıştı.

Ama hayır, hak ettiği payı aldığı söylenemezdi aslında, çünkü dürüstlük yoktu ortada.

Wolf kendi dünyasından çıkıp onun dünyasına girmişti, ama o dünyaya tam olarak girmesi mümkün olmamış ve istenmemişti.

Mümkün olmamıştı, çünkü modem demokratik çağın tüm sosyal güzelliklerine rağmen, yeni gelenlerin o dünyaya gerçekten kabul edilmeleri zordu ve bu gerçek değişmeyecekti.

Wolf ayrıca o dünyada istenmemişti, çünkü herkesin istediğini yapmakta özgür olduğu o dünyanın kurallarına tam olarak uymaya kalktığı zaman, onu Wolf yapan pek çok şeyden fedakarlık yapmak zorunda kalacak, değerinden yitirecekti.

Tepede sert bir rüzgar esiyordu. Imojen sırtını kayaya dönerek oturdu. Birkaç kat kalın giysi giymişti ama buz gibi sert rüzgar hâlâ içine işliyordu sanki. Kayalık bölgeyi buluşma yeri olarak bildirmesi akıllıca bir iş değildi aslında. Neden yapmıştı bunu? Bir anlamda hayatını nasıl yönlendirdiğinin tipik bir örneğiydi

bu da, çoğu zaman neden ya da sonuç düşünmeden, içgüdüsüyle verirdi kararlarını. Ama bu kez bir örnek aramak için rasgele bir uzanıştı bu.

Her şey burada başlamıştı, burada son bulmalıydı.

Nasıl sona ereceği konusunda bir şey söyleyemezdi. Noel'de onu görme çabasında, onun kendi üzerindeki etkisinin farkında olup, kendisinin de onu üzerinde hâlâ etkili olduğu kanısı vardı. Wolf'un onu görmemek için özel bir çaba göstermesi, Imojen'in tahminini doğrulamıştı. Fakat Toby ve Nutbrown'a olanlardan sonra her şey hareketlenmişti. İlk adım atılmıştı ve ikinci adımın ne kadar daha kolay atılacağını kendi yaşantısından biliyordu.

Ne gariptir ki, artmış olan risk hissi, Wolf'la yüz yüze gelme konusunda Imojen'i daha da kararlı hale getirmişti. Yüzüne karşı açık olduğu sürece tehlikeden hoşlanıyordu. Ama banyosunda uzanmış rahatlarken, görünmeyen bir arının vızıltısıydı hoşlanmadığı şey. Ya da daha şairane bir ifadeyle (bazen şiir yazmaya da çalışıyordu), bundan sonra ormanda dolaşırken, uzaktan gelen bir balta sesine kulak kabartmak zorunda kalmak istemiyordu.

Bir zamanlar başından attığı bir aşığının dediği gibi, katı kalplı bir kaltak mıydı acaba? Bu suçlamayı epey düşünmüştü ama öyle olmadığını sanıyordu. Aslında annesiyle kıyaslanınca, etkileyici ve duygusal bir yaratık olduğunu düşünüyordu. Annesiyle ortak yanı çoktu ama bazı konularda birbirlerini hiç anlamıyorlardı. Kira, Wolf'un hapse girmesinden ziyade ölüp mezara girmesini yeğleyeceğini söylediğinde, duygularını dile getirmişti. Ama Imojen bu iki çözümü de istemiyordu. O sadece Wolf'la ilişkilerinin çöktüğünü kabul edip, ikisinin de fazla yaralanmadan bu enkazdan çıkmaları için bir yol bulmak istiyordu.

Küçük de olsa bu konuda bir şansı vardı ve kahvaltıda Kıra ile konuşurken, bunun için bir yol bulabileceği konusunda biraz umutlanmıştı.

Umut verici bir faktör daha vardı; Wolf'un da uzaklaşmak istediği kadar, yaklaşmak istediği bir şeyler de olabilirdi, bu da bir olasılıktı. Erkekler çoğu zaman hemşirelerine aşık olurlardı, psikiyatrlarına neden olmayacaklardı ki?

Evde siyahi bir kadını tekrar görmek bir sürpriz olmuştu. Alva Ozigbo Noel'den sonra şatoya geldiğinde, Imojen onun Wolf la sadece profesyonel olarak ilgilendiğini düşünmüştü. Ne de olsa Wolf ona göre hüküm giymiş bir pedofil ve sahtekardı ve Alva onun topluma geri dönmesine yardım ettiği için onu yakından izlemek durumundaydı.

Imojen şimdi ona o zaman daha yakından bakıp incelemediğine pişmandı. Alva gerçekten güzel bir kadındı. Muhtemelen çekiciydi. Imojen onu erkek gözüyle görmeye çalıştı. Aslında başka kadınların cinsel havası konusunda pek hassas değildi. Denemek içm bir gece Pippa ile beraber yatmış ve kendininkine bir bedenin tepkilerini görmenin bazı avantajlarını keşfetmesine rağmen, bunu bir daha yapmak istemediğini düşünmüştü.

Ama şimdi siyahi teni, koyu sarı renkte saçları ve zarif kemik yapısıyla, Alva Ozigbo'nun bazı erkekleri etkileyeceğini düşünüyordu. Wolf un onun hakkında ne düşündüğünü bilemezdi tabii. Wolf ona tam olarak kapılmıştı ve onun başka kadınlar hakkında teorik olarak bile konuştuğunu duymamıştı Imojen. Bazen aylarca iş seyahatinde olmasına rağmen, Wolf'un kendisine ihanet etmediğine yüzde yüz inanıyordu. Karısından uzakta geçirdiği sürede birikmiş olan tutkuları Imojen'e hayatının en coşkulu anlarını yaşatır, ama Wolf bir süre evde kaldıktan sonra dikkatiyle onda bir tür klostrofobi duygusu yaratmaya başlardı.

Wolf bundan *hiç* kuşkulanmış mıydı acaba? Imojen sanmıyordu.

Ve Wolf onun kendisine ihanet ettiğinden de asla kuşkulanmamıştı, bundan emindi Imojen. Kuşkulanmış olsaydı tepkisi her halde korkunç olurdu. On dört yıl boyunca kimse Imojen konusunda kötü konuşup Wolf'u uyarmadığı için şanslı sayılırdı kadm. Wolf belki de içinden gelen sevecen duygunun etkisiyle hep sakin kalmıştı. Onu uyarmak bir çocuğun canını yakmak gibi olurdu.

Belki de onun diğer tanımlayıcı özelliği, yüzeyin altında kaynayan onu güvenli kılan ve bir çıkış yolu arayan ham güç duy-

gusu olmuştu. Wolf kendisine karısı hakkında böyle pis bir haber getirecek kişiyi hemen öldürebilecek bir adamdı.

Ama Wolf kaçınılmaz olarak, sonunda bir gün öğrenecekti bunu.

Imojen arkadaşlarını tanıyordu.

Yıllarca seslerini çıkarmadan, barış içinde yaşarlar, ama sonunda, hikayedeki akrep gibi, insanı sokmak zorunda kalırlardı, çünkü doğalarında vardı bu.

Toby ve Pippa ona hayatta kalma planlarını açtıkları zaman, onlarla beraber hareket etmesinin nedeni, Wolf'la evliliklerinin günün birinde son bulacağı düşüncesi oldu. Gereksinme kuralları işlediği zaman, pişmanlık da direniş kadar geçersiz olur.

Wolf şu ya da bu şekilde hapse girecek ve evlilikleri bitecekti.

Bir şekilde parasız kalabilirdi Imojen.

Ama kalmaması için diğer bir yol vardı.

Bu konuda seçim nerdeydi?

Wolf'un hüküm giydiğini gördüğünde acı çekmediğini söylemek gerçek olmazdı. Ama bu acının onu geceleri uykusuz bıraktığını söylemek de doğru değildi. Onu geceleri uykusuz bırakan iki şey vardı; biri seks, diğeri de diş ağnsıydı.

Hayır, insanları uzaklaştırmak için kullanmaya alıştığı akıllıca yalanlardan biriydi bu da. Ginny öldükten sonra, aylarca uyku hapı ya da alkol almadan uyuyamamıştı. Fakat ne gariptir ki, Ginny'nin eski odasında yatmaya başladığından beri bir çocuk gibi rahat uyuyordu Imojen.

Imojen şimdi tepede otururken, bir tür çocukça çekingenlik hissetti ve Wolf'un gelip gelmeyeceğini ve gelince nasıl davranacağım düşündü. İçinde bir tür tehlike hissi vardı ama gerçekte korkmuyordu. Eğer Wolf gerekli görür ve ona zarar verirse, buna razı olacaktı. Imojen onun kendi yaralandığı gibi yaralamayacağına, yüzünü kesmeyeceğine inanıyordu. Ölüm başka bir konuydu. Wolf gençliğinde ortadan kaybolduğu yıllar konusunda hiçbir zaman açık konuşmamıştı, ama Imojen o dönemde ölümler olduğuna inanıyordu. Doğru amaçlarla öldürme gücü vardı onda.

Imojen aşağıdaki vadiye baktı ve bir an için havada yavaşça uçarak oraya düştüğünü görür gibi oldu.

Düşüş elbette yavaş olmazdı, hatırladığına göre saniyede on metre kadar düşebilirdi insan. Ve bu da saatte millerce hız demekti.

Ama bu hız zihinde nasıl, ne kadar yavaş hissedilirdi acaba? Tepelere tırmanırken bunu hep düşünürdü Imojen. İnsanın parmaklarının tutunduğu yerden kaymasıyla, vücudunun kayalara çakılıp parçalanması arasında geçen saniyelere ne kadar anı ve pişmanlık sığardı acaba?

Belki de sadece bir tek açık ifşaat, bir tek aydınlatıcı anlayış için zaman oluyordu.

Belki de sonsuza kadar giderdi bu. Küçükken babasının ona okuduğu, yakalanmamak için dünyanın kenarından atlayıp kaçan hırsız hikayesini hatırladı. Leon ışığı söndürdükten sonra karanlıkta yatağında yatar ve bunun nasıl bir his olabileceğini düşünürdü. Şimdi de tepelere tırmanırken bazen, *'...bizden ayrılıp uçurumun yansımayan karanlığı içinde* hâlâ *düşüyor...*' satırını hatırlardı.

Düşüyor.. .düşüyor.. .düşüyor.

O sırada rüzgarın uğultusu arasında bir ses geldi kulaklarına. Ayağa kalktı ve dikkatle dinledi.

Evet, yine duydu o sesi, aşağılarda bir yerde, kayalara tırmanan bot sesiydi bu.

Wolf geliyordu. Imojen onun geleceğinden emindi zaten, bundan hiç kuşkulanmamıştı.

Yerine oturdu ve onu beklemeye başladı.

5

Pudo Pudovkin iyi bir satranç oyuncusunun hemen tüm özelliklerine sahipti: Birkaç hamle sonrasını hesaplayacak bir zihni, rakibin aklından geçenleri okuyabilme yeteneği vardı ve doğru hamleyi yapana kadar sabretmesini iyi bilirdi. Fakat yenilgiyi filozofça kabul etme yeteneğinden yoksundu. Kötü bir yenilgi insanı her zaman kötü bir oyuncu yapmazdı elbette, ama yenildiği zaman öfkelenip rakibine satranç taşlarını yutturmaya kalkan bir insanla da kimse kolayca oyun oynamaya yanaşmazdı.

Adamm pozitif özellikleri ve güçlü etkileme yeteneği onu mükemmel bir katil, bir suikastçı yapmıştı. Fakat o rutubetli Şubat sabahında sabrının tükenmekte olduğu hissetti Pudo.

Birkstane yakınlarına erken bir saatte gelip, dikkat çekmeyen gri Honda arabasını yok.ışun başında görünmeyecek bir yere bırakmış ve eve doğru gitmişti. Eve yaklaşık otuz metre mesafede çalıların arasında gizlendi ve bulunduğu yüksek noktadan, Leika dürbünüyle aşağıdaki evin avlusunu gözetlemeye başladı.

Gün yavaşça aydınlanırken evin içinde hareket belirtileri görüldü ve bacadan duman çıkmaya başladı. Sonra onun şaşkın bakışları altında, Hadda çıplak ve omzuna bir havlu atmış olarak buz gibi avluya çıktı ve ambarın arkasına doğru yürüyüp gözden kayboldu. Duyulan su sesi, arka tarafta bir yerde bir akarsu olduğunu gösteriyordu. Belki de bu çılgın adam buz gibi suya girecekti!

Pudovkin bunu düşününce titredi, ama böylece işi kolaylaşa-

çaktı. Tek engel Hadda'nın peşinden giden pis köpekti. Pudovkın köpekleri sevmezdi, çocukluğunda bir köpek tarafından ısırılmıştı. Sonra o köpeğe zehirli bir et parçası vermiş ve hayvanın acı çekerek ölmesini zevkle seyretmişti. Hadda'nm köpeği acı çekmeden olebılırdi. İlk kurşun onun işini bitirirdi. Buz gibi suda yıkanan çıplak ve sakat bir adam bu ilk silah sesinden sonraki şaşkınlık anından yararlanamazdı nasıl olsa.

Pudovkin yerinden çıkmaya hazırlanırken, uzaktan gelen bir motor sesi duydu. Çok geçmeden siyahi bir kadm yokuştan aşağıya indi ve evin avlusuna girdi. Pudovkin, 'Bu lanet olası kadm da kim?' diye homurdandı. Kadm evde kimseyi bulamazsa belki geri döner diye düşündü.

Kadm kapıyı açtı ve evin içine baktı. Bir an için kapıda durup tereddüt etti, sonra sakat adamın gittiği tarafa yürüyüp o da gözden kayboldu.

Adam, "Lanet olsun!" diye homurdandı. Bir adamla köpeğim kolayca halledebilirdi ama bu siyahi kadm işleri karıştırıyordu. Kadını arayan olur muydu ve ne zaman ararlardı acaba? Kadının arabasında onu bekleyen biri de olabilirdi. Temizlik operasyonlarında kaçış yolları önemliydi ve bu lanet vahşi topraklardan kaçma konusunda zaman çok değerliydi. Pudo işini bitirdikten sonra kimse farkına varmadan buradan uzaklarda olabilmeliydi. Güney otoyoluna çıkmak için en azından bir saate ihtiyacı olacaktı. Daha önce peşine düşenler olursa köylüler yolunu kesebilirdi.

Pudo tekrar çalıların arasına girdi. Birkaç dakika sonra yine bir motor sesi duydu ve "Lanet olasıca yer Noel'de Oxford Sokağı'na döndü!" diye söylendi.

Kısa bir süre sonra bir başka kadm indi yokuştan aşağıya. Pudo onu hemen tanıdı. Pasha Nikitin'in peşinde olduğu, avukatın sarışın güzel karısıydı bu. Depoda Toby Estover'a işkence yaparken, patronu durmasını işaret etmeden önce Pudo onun gazete haberiyle ilgisi olmadığını anlamıştı zaten. Güzel Imojen'in bu konuyla ne ilgisi olabilirdi ki? Kadının eski kocası etrafında dolaştığını duyunca Pasha ne yapacaktı acaba?

Eski kocanın öldüğünü duyunca herhalde rahatlayacaktı Pasha.

Fakat Imojen'in de buraya gelmesi işleri daha da karıştıracaktı.

Imojen bahçe kapısına yaklaşırken sesler duyuldu ve siyahi kadm ortaya çıkıp, eve doğru yürüdü. Sarışın kadm onu görünce hemen yan taraftaki çalıların arasına girip saklandı. Hadda hâlâ çıplaktı ve köpek kadının arkasından eve girdi, çok geçmeden hepsi gözden kayboldular.

Sarışın kadm yokuştan yukarıya çıktı. Pudovkin motorun çalışmasını bekledi ama bir şey duyamadı. Birkaç saniye sonra kadm tekrar göründü. Bu kez bahçe kapısını açıp avluya girdi. Elinde bir kağıt parçası olduğu halde ambara girip gözden kayboldu ve dışarıya çıktığı zaman kağıt elinde değildi.

Kadm yine yokuş yukarı çıktı, sakindi ama bir amacı varmış gibi yürüyordu. Pudo bu kez motor çalışmasını duydu.

Çok geçmeden Hadda giyinmiş olarak çıktı evden. Dikkatle etrafa bakındı, belki de şu lanet köpek uyarmıştı onu. Avluyu geçip ambara girdi. Siyahi kadm kapıda durup bir an onun arkasından baktı, sonra tekrar eve girdi. Hadda ambardan çıkarken elinde bir kağıt parçası vardı, belki de eski kansı bir not bırakmıştı, içeriye girerken kağıdı elinde buruşturdu.

Pudo neler olduğunu merak ediyordu. Aslında umurunda değildi olanlar ama meraklanmıştı işte. Şimdi çalıların arasında soğuktan donmak üzereydi ve o lanet Hadda'nın kafasını ne zaman uçurabileceği konusunda da hiçbir fikri yoktu.

Orada biraz daha kalırsa tetik çekemeyecek kadar donacaktı. Bir an için koşup eve girmeyi ve önüne çıkan her canlıyı öldürmeyi düşündü. Ama bunu yapamayacağının bilincindeydi. En iyisi sıcak arabasına geri dönüp bir durum değerlendirmesi yapmak olacaktı.

Pudo yokuşun başına yaklaşırken arkasında bir motorun çalıştığını duydu. Hemen yan tarafa kaçıp çalıların arasına gizlendi ve çok geçmeden, bir Land Rover Defender arazi aracının bozuk yoldan yokuş kurarı doğru çıktığını gördü. Çalıların arasından tamamen çıkmadan aracın arkasından gitti. Yokuşun dar yolla

birleştiği yerde araba batıya dönerse o berbat yola girmiş olacaktı ki, bu durumda onu takip etmenin bir yararı olmayacaktı.

Ama doğuya dönerse onu izleyebilirdi ve araba doğuya döndü.

Pudo bu kırsal topraklara çıkmadan önce bölge haritasını incelemişti ve doğuya doğru giden yolun, adı Westwater olan uzun, karanlık gölün kenarında bir süre sonra sona erdiğini biliyordu. Orada bazı evler ve bir de han vardı. Oradan daha ileriye gitmek isteyen bir insan yürümek zorunda kalacaktı.

Pudo Honda arabasıyla bir süre dar yolda gittikten sonra ilerde Defender'ı gördü ve hızını düşürdü. Hadda köye girdi ve hanın önünde park etti. Pudo arabasını Defender'la arasında açık mavi renkte bir Mercedes spor araba olacak şekilde durdurdu. Burada fazla araç yoktu ve doğal bir durumdu bu. Yılın bu soğuk zamanında hangi aklı başında adam gelmek isterdi ki buralara?

Hadda hana girdiyse burada uzun zaman beklemek zorunda kalabilirdi Pudo. Ama Hadda arabasının arka kapağını kaldırıp oradan lanet baltasını aldı ve omzuna attı. Pudo bunu görünce telli dişlerini sıktı ve canı acıdı. Pasha ona emir vermemiş olsaydı bile bu hergeleyi sadece kendi zevki için temizlemek isterdi zaten.

Hadda şimdi hazırdı. Arabasının arka kapağını kapadı ve hanı geçip yürümeye başladı.

Rus haritaya bakınca daha ileride boş arazi ve ormandan başka bir şey olmadığını gördü. Durum iyi görünüyordu. Dikkatli bir katil böyle bir arazide kurbanını pusuya düşürmek ve cesedi de uzun zaman bulunmayacak şekilde atıp gizlemek için çok sayıda uygun yer bulabilirdi.

Avının biraz ilerlemesi için beklerden, yürüyüş botlarını ve içi kürklü parkasını giydi ve hazırlıklı geldiği için kendini kutladı. Sonra Wolf'u izlemeye başladı.

Bir bacağı sakat bir adamla sorun yaşayacağını sanmıyordu, işini bitirebileceği uygun zaman ve yeri bulduğunda ona kolayca yetişebileceğine emindi. Onun işinde hızlı, sağlıklı ve güçlü olmak çok önemliydi, ölüm kalım meselesi sayılırdı. Bu nedenle Londra'da bulunduğu günlerde bir spor merkezinde çalışır, gü-

cünü, dayanıklılığını ve çevikliğini sürekli olarak geliştirirdi. Bir saat koşabilir, yüz altmış kilo ağırlık kaldırabilir ve ciddi dağcıları şaşırtan bir hızla duvar tırmanışı yapabilirdi. Dağcılardan bazıları ona birkaç kez, gerçek kayalara tırmanma teklifinde bulunmuş, ama Pudo onlara, "Dalga mı geçiyorsunuz, ben bunu zevk için yapmıyorum!" demişti.

Hadda hanın arkasına geçerek gözden kaybolmuştu. Arka tarafta eski bir yaya köprüsünün altından geçen geniş bir akarsu vardı. Pudovkin köprüden karşıya geçmek istedi ama karşı tarafta açık arazide Hadda'yı göremedi. Etrafa bakınırken, onun sağ tarafta, hâlâ derenin aynı tarafında durduğunu gördü.

Pudo onu takip etti. Patika sola kıvrıldı, akarsuyun kenarından yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Pudo avını gözden kaybetti, ama bir yanında bir taş duvar, diğer yanında ise telli çit vardı ve kimse yoldan ayrılamazdı. Yol üzerinde birçok bahçe kapısı vardı, Pudo sonuncu kapıdan girince kendini açık arazide buldu, ilerde aşağıdaki geniş vadiye inen bir patika vardı. Adam çok geçmeden Hadda'yı yine gördü ve onun, topallamasına rağmen oldukça hızlı yürüdüğünü anlayınca, ona sandığı kadar çabuk yetişemeyeceğini anladı.

Patika biraz daha dikleşince, Pudo spor salonundaki çalışmalarla buradaki dik yol tırmanışı arasında oldukça fark olduğunu anladı. Wolf bir süre sonra bir akarsu yanında durup avucuyla su içmek için durunca Pudo ona biraz daha yaklaştı. Wolf dönüp arkasına bakmadı, ama baksaydı bile o mesafeden onu tanıyamazdı ve bu yollarda dolaşan başka insanlar da olduğu için kuşkulanmazdı.

Pudo da o akarsuyun kıyısına gelince çöküp oradan biraz su içti ve sonra haritasına baktı. Patika sığ akarsuyu (adı ağır akışına uygun olarak Gatherstone Beck idi) geçip sağa dönüyor ve biraz önce yanından geçtiği Kirk Fell Tepesi ile daha ilerdeki biraz daha yüksek Pillar adlı tepe arasındaki Black Sail Geçidi'ne gidiyordu.

Hadda'nın geçitten sonra ne tarafa gideceğini bilemeyen Rus, adımlarını hızlandırdı. Ama adeta koşar adım yürümesine rağmen, Wolf'un son gördüğü noktaya vardığında göremedi onu.

Harcadığı tüm enerjinin boşa gitmesinden korkup sinirlenen Pudo seçeneklerini düşündü. Sağ taraftaki patika dik ve kayalık bir yokuş olarak Kırk FelFe çıkıyordu ama o yolda tırmanan kimse yoktu.

Bir sonraki vadinin dibini görene kadar ilerledi Rus. Ona Ennerdale dendiğini hatırladı. Bir süre önce içinden çıkıp tırmanışa geçtiği vadiden daha da boş, ıssız görünüyordu burası.

Geçitten sonra aşağıya doğru inen patikaları gözden geçirdi, ama yine kimseyi göremedi o yollarda.

Ana patikaya döndü ve Pillar'a doğru yürümeye başladı Pudo. Takip ettiği adamı bir süre sonra yine gördü, ana patikada değildi Wolf, Pillar'ın Ennerdale'e bakan yüzünde, biraz daha aşağıda bir yan patikada yürüyordu.

Biraz daha aşağıdaki o dar patikaya inen kısa yokuş çok dik ve kaygandı ve Rus oraya daha çok sırtıyla kayarak indi. Daha önce, bir şekilde Wolf un ön tarafına bir yerlere geçerek ona ilerde tuzak kurmayı planlamıştı ama şimdi bunu yapamayacağını anlıyordu. Aksayarak yürüyen Wolf'un hızı bir yana, Pudo'nun bu patikadan saparak başka bir yoldan onun önüne geçmesi olanaksızdı. Bu nedenle tek çaresi, ona mümkün olduğunca yaklaşıp arkadan ateş etmekti.

Pudo'nun silahı, Hadda'nm sahilde alıp kırdığı türden bir Makarov PM idi. Kırılan o silahı çok severdi Pudo. O silahı öldürdüğü ilk adamdan almış ve onunla arasında duygusal bir bağ oluşmuştu sanki. Bu nedenle, olanağı olmasına rağmen, daha modem silahlardan birini almamış, yine onun bir benzerini seçmişti.

Silahın güçlü geri tepmesi vardı ve Pudo'nun hedefi vurabilmesi için, ona yaklaşık yirmi metre ve hatta daha garantili bir atış için on metreye yakın bir mesafeye kadar sokulabilmeliydi. Bu doğal kırsal alanda bu mesafe yeterli olurdu. Aslında bu lanet vahşi kırsalda daha uzun menzilli bir silahı olsaydı hiç kuşkusuz çok daha iyi olacaktı. Diğer yandan, yakın mesafede tanınmanın da zevkini tadabilecekti. Hadda'yı sırtından vurmak onu mutlu edecekti elbette, ama tetiği çekmeden önce ona kendisini göstermesi daha da zevkli olacaktı.

Hava değişmeye başlamıştı. Mavi gökyüzünde bulutlar toplanıyor, yavaşça yüksek tepelerin üzerine çöküyor ve kayalık yamaçlarda sis tabakaları oluşmaya başlıyordu. Hayalperest bir adam olmayan Pudovkin elinde olmadan, bu sis bulutlarını kendisini saklaması için Hadda'mn çağırdığını düşününce şaşırdı ve kayalann üstünde beliren koca bir kuzgunun tepesinde bağırdığını duyunca, bir düşman casusu tarafından izleniyormuş gibi hissetti, ürperdi.

Bu hayali şeyleri kafasından silip attı Rus, ama bir süre sonra, tırmandığı dik yokuşun başında mezara benzeyen koca bir taş yığını görünce aynı şeyler yine geldi aklına.

Tam önünde ve biraz ilerde, ucu aşağıdaki vadinin üzerine doğru uzanmış, eski bir dev-kralm kalesi gibi karanlık ve korkutucu görünüşü olan koca bir kaya çıkıntısı vardı.

Pillar* adının bir açıklaması olmalıydı bu kaya. Tepeye bu isim yüksekliğinden ya da büyüklüğünden değil, bu göze çarpan özelliği nedeniyle verilmiş olmalıydı. Ve bu patika da o korkutucu aşırı çıkıntıya doğru tırmanıyordu,

Hadda'yı çok net görebiliyordu Pudo şimdi. Adam hiç yorulmamış, tepeye güçlü adımlarla tırmanmaya devam ediyordu. Rus o anda ilk kez bir şeylerden kuşkulanmaya başladı. Takip ettiği bu yaratık kendi av alanındaydı ve kendisi ise buralarda bir yabancıydı, davetsiz misafirdi.

Sonra onun bir bacağı, eli ve gözü sakat ve elinde silah olarak sadece uzun saplı bir balta olan bir adam olduğunu düşündü Rus. Omuz kılıfında duran Makarov silahın ağırlığını hissetti, taş yığını mezarı geçti ve yoluna devam etti.

Black Sail'e kadar olan yolda karlar çoğu yerde erimişti, ama tepenin kuzeye bakan yamacında pek çok yank. ve çatlak hâlâ bembeyaz karlarla kaplıydı ve bunlar, kafası Rus kadar meşgul olmayan başka insanlar için güzel bir manzara oluşturabilirdi. Pudo bu irtifada sadece rüzgarın Mosedale'den daha sert ve hamleli estiğine ve yarıklar arasında ıslık çaldığına dikkat etti. İçi

* **sütun, direk (Çev. N.)**

kürk kaplı başlığını başına çekti. Rüzgar sesi onun avına yaklaşan adım seslerini gizleyecek ve Hadda geriye dönüp baksa bile, başlık yüzünden, iş işten geçene kadar tanıyamayacaktı onu.

Wolf ilerde, taşlı bir patikada botlarıyla sesler çıkararak dik bir yokuşu tırmanıyordu. Pudo bir ara sisin içinde gözden kaybetti onu. Biraz daha yukarıda sisten çıkacağını ve onu tekrar göreceğini düşündü ama Wolf çıkmadı ortaya. Belki de bir yere oturup dinleniyor olabilirdi. Bu kayalık vahşi arazide gidilecek başka neresi vardı ki? Uygun zaman gelmiş olabilir, diye düşündü Rus, aniden ortaya çıkıp, dinlenmek için bir yere çöküp oturmuş olan avının üzerine giderek işini bitirebilecekti.

Adımlarını hızlandırdı Rus, ama Hadda'yı son gördüğü noktaya yaklaşırken onu göremedi. Aslında aklı başında olan birinin durup da dinlenebileceği bir yer sayılmazdı burası, İnsan buralarda yürürken, en azından hareket halinde etrafına yeterince dikkatli bakamıyor, çevredeki korkunç şeyleri pek fark edemiyordu.

Rus'un üstünde patika daha dikleşiyordu ve taşlarla doluydu. Hadda hiç kuşkusuz yukarıda daha açık alşında kalıp kolay görülecekti. Pudo başka bir çıkış yolu aradı ve ilerde küçük bir taş yığını mezar daha gördü. O tarafta da bir patika olabilirdi, belki iyi bir yol değildi ve sadece kaçık koyunlar için bir geçit olabilirdi, ama Rus yine de o tarafa yöneldi. Bir süre sonra yol yokuş aşağıya, bir sel çukuruna indi ve burası daha önce geçtiği yollardan çok daha berbat bir yerdi.

Sel çukurunun bir yanında, kayaların altında avım tekrar gördü Rus. Wolf bir kayanın üzerinden, yukarıdaki sütun benzeri ve bomboş gibi görünen bir kayalığa doğru tırmanıyordu. Wolf bu kez oldukça ağır hareket ediyordu ve Pudovkin onu uzaktan vurabilme olasılığı olduğunu düşündü.

Pudo silahını çıkarıp Wolf'a nişan aldı. Bunu yaparken aynı zamanda hedefin mesafesini ve rüzgarın şiddetini de hesap etmeye çalışıyordu, ama birden, bu riski almakla delilik yapacağını düşündü ve kararından vazgeçti. Ateş etmeye çalışırken Hadda onu görürse, avlanıp eğlenmeye çalışırken, kış ortasında bu kim-

senin yaşamadığı bomboş dağ başında hayatını tehlikeye atan bir aptaldan başka bir şey olmayacaktı. Hadda onu görmese bile, kurşun onun tutunduğu kayadan sekerse yine tehlikeyi ona haber vermiş olacaktı.

Pudo silahını tekrar kılıfına soktu. İlk kurşunuyla onu en azından yaralayacağına emin olacağı kadar yakınına sokulmalıydı.

Hadda kaya çıkıntısının üzerine çıktı. Sanki aşağıya doğru bir adım atıyormuş gibi bir hareket yaptı, biraz sağa kaydı ve sonra yine dimdik yukarıya tırmanmaya başladı.

Pudo bunun çok daha iyi bir pozisyon olduğunu düşündü. Onun tam altma gidebilirse, Hadda hiçbir yere kaçamayacak, aşağıdan açılacak bir ateşe açık hedef olacaktı.

Mümkün olduğunca hızlı hareket ederek sel çukurunu geçti ve kendini kayadan yukarıya çekti Rus. Kaya tırmanışa engel oluşturacak kadar dik değildi; el ve ayaklarını koyup tutunabileceği çatlaklar, delikler vardı üzerinde. Fakat kayanın üzeri buz tutmuştu ve Pudo o zaman Hadda'nm neden yavaş hareket ettiğini anladı.

İlk hareketinde ayağı kaydı ve sağ dizinin üzerine düştü Pudo.

Rusça bir küfür savurdu. Her zaman kullanabileceği İngilizce küfürler de biliyordu, ama çok kızdığı zaman kendi dilinde küfrederdi.

Hadda'yı evin arkasındaki soğuk suda duş yaparken vurmadığına ve sonra da siyahi kadını öldürmediğine pişman olmuş gibiydi. O zaman köpeği de öldürmesi gerekecekti tabii. Üç ayrı hedefi de aynı zamanda vurmak zordu, ama Hadda'yı izleyerek buralara kadar geleceğini bilseydi hiç düşünmez bu fırsattan yararlanmayı düşünürdü elbette.

Ama o zaman arabasına dönerken Estover'm karısına da rastlayabilecek ve onu da öldürmek zorunda kalabilecekti. Ki bu da Nikitin'in hoşuna gitmeyecekti. Tamam, Nikitin belki zorunlu hal tartışmasını kabul edebilirdi, ama kızıp gücenmenin ömrü minnettarlıktan daha uzundu ve Nikitin gelecekte bir gün, Pudovkin'in hizmetlerini unutabilir, ama o sadık adamının, sevdiği kadını öldürdüğünü hatırlayabilirdi.

Pudo bunları düşününce öfkesini unuttu, sakinleşti. Nasıl olursa olsun, buralara kadar gelmişti ve yapmak için geldiği görevini tamamlamadan buradan geriye dönmeyecekti.

Fakat kayalığın tepesine çıkıp daracık kenarında sağa doğru kayınca, kalbi birden duracak gibi oldu. Orada durup yukarıya baktığı zaman, kayaya tırmanmakta olan avını hemen göreceğini ummuştu Pudo. Ama yukarıya baktığı anda, onun birinci aşama tırmanışı bitirip, İkinciye başlamak üzere gözden kaybolduğunu gördü.

Hadda'ya ulaşmak için onun peşinden gitmesi gerekiyordu.

O anda spor salonunda, üzerinde el ve ayaklarını koyabileceği, tutunacak yerleri olan ve bir örümcek gibi, kolayca tırmanabildiği tırmanma duvarının sanki hiç de dik olmayan bir yokuş gibi olduğunu düşündü.

O lanet topalın gittiği her yere o da gidebilirdi tabii!

Fakat yine de önce biraz dinlenmeli ve bir yudum bir şeyler çekip kendini yenilemeliydi.

Kayanın üzerinde çömeldi ve iç cebinden küçük, plastik bir torba çıkardı. Torbadan bir tutam beyaz toz aldı, sağ burun deliğine tuttu ve tozu içine çekti. Sonra aynı şeyi sağ burun deliğinde yaptı.

Birkaç dakika oturdu ve kendini daha güçlü, daha canlı hissedene kadar bekledi.

Sonunda hazırdı.

Pudo derin bir nefes aldı, doğum azizine (ki o aziz onca yıl ihmal edildikten sonra belki de yüzünü buruşturdu ve *Kim?* dedi.) dua etti ve tırmanmaya başladı.

6

Imojen, "Merhaba, Wolf," dedi.

Hadda başını kaldırıp daha yukarıda duran Imojen'e baktı. Kadm şimdi kırklı yaşlarındaydı ama teni hâlâ pırıl pırıldı ve güzel yüzü bir Botticelli meleğinin yüzünü andırıyordu.

Kadm istese botunu çıkarıp ona fırlatır ve onu uçuruma, yaklaşık iki yüz metre aşağıya düşürebilirdi. Böylece tüm endişeleri de yok olur giderdi. Belki Wolf'un da sorunu kalmaz ve son göreceği şey bu güzel yüz olacağı için belki çok kötü bir ölüm şekli de olmazdı bu.

Imo elini ona doğru uzattı ve Hadda bir an için belki de fantezisinin gerçekleşebileceğini düşündü. Imo onun elini kavradı ve yukarıya, kendi yanma doğru çekti onu.

Karşı karşıya durup birbirlerine baktılar.

Imo, "İşte buradayız," dedi.

"Evet, yeniden buradayız."

"Evet, yeniden. Ama bu kez bir halata ihtiyacım olmadı."

"Sanırım ilk seferinde de halata ihtiyacın yoktu zaten."

Imo, "Ama sen o zaman benim için endişeleniyordun," diye konuştu. "Ne garip, değil mi? O kadar tırmanış yaptık ama buraya hiç çıkmadık."

"Geriye gelmemiz için bir neden yoktu. Yani o ilk defaya eklenecek bir şey yoktu. En azından benim için yoktu yani."

Imo, "Oh, Wolf," dedi. "Kötü bir seçim yaptın sen."

"Hayır, ben hiçbir zaman bir seçim yapmadım. Seçmek yoktu bunda. Aslında kötü seçim yapan sen oldun."

Imo ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Haklısın, ben seçtim. Ve bencil bir seçimdi bu, çünkü sende bir şey olmadığını görebiliyordum."

Wolf o anda onun elini hâlâ tutmakta olduğunu fark etti ve hemen bıraktı.

Sonra, "Oturalım," dedi.

"Neden? Piknik yapmak için bir şeyler getirdin mi?"

Wolf, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama düşündüm de, otururken şiddete başvurmak daha zordur."

"Haa!"

Kenardan geriye çekildiler ve kuru bir kayanın üstüne oturdular. Woli baltasını ikisinin arasına koydu. Sonra parkasının iç cebinden metal bir yassı şişe çıkardı.

"Piknik yapmayacağız elbette," dedi. "Ama soğuğa karşı bir yudum Caledonia kreması iyi gelir. Burada beklerken çok üşümüş, donmuş olmalısın."

Imo, "Ben de senin gibiyim," dedi. "Soğuğu hissetmiyorum. Zaten çok da beklemedim. Sen hâlâ hızlı hareket edebiliyor olmalısın."

"Bir sakat için demek istiyorsun."

"Hayır, bir ihtiyar için."

Hadda bunu duyunca kendini tutamadı, hafifçe gülümsedi. Şişenin kapağını açtı ve Imo'ya uzattı onu. Imo küçük bir yudum aldı. Ama Hadda'nm yudumu oldukça büyük oldu.

"Pekala, Wolf, ciddi konuşalım artık. Johnny, Pippa ve Toby için hükümlerini verdiğine göre, geriye sadece ben kaldım."

"Ben mi hüküm verdim? Halbuki ben Tanrının bu ıssız topraklarında kendi işimle uğraşıp sakin bir hayat sürdüğümü düşünüyordum."

"Bizim üvez ağacını kestiğin zaman da sakin bir yaşantın vardı, değil mi?"

"Ağaç kesmek her zaman benim işim oldu, bilirsin. Fakat Nutbrownlar'a ve kocana olanlarla benim aramda bir bağlantı olduğunu hiç kimse söyleyemez, bundan kuşkuluyum."

Imo, "Ben bundan eminim," dedi. "Ve yine eminin ki, eğer

isteseydin benim işimi de uzaktan kumanda yoluyla halledebilirdin, ama yapmadın ve şimdi de buradasın."

Hadda, "Adalet seks gibidir," diye konuştu. "Uzaktan yapılınca daha az tatmin edici olur. Benim burada bulunuşumun açıklaması bu olabilir. Seninki nedir peki?"

"Oh, beni bilirsin, Wolf. Çoğunlukla yüz yüze halletmek isterim işlerimi, eski moda bir kızım ben.

"Yani savunmanı yapmak için mi geldin buraya?"

"Hayır, savunma yok. Suçumu kabul ediyorum. Ama cezamı azaltma talebi hakkımı da kullanmak isterim."

Wolf bir yudum daha içki aldı ve şişeyi ona uzattı. Ama Imo başını iki yana salladı.

"Talebin neymiş bakalım."

"Şey, her şeyden önce şunu söylemek isterim, sana asla yalan söylemedim."

"Yani evliliğimizden önce ve evliliğimiz sırasında Estover ile yatmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Imojen, "Hayır, bunu söylemiyorum. Sadece Toby ile değil, başka erkeklerle de yattım. Sen çoğu zaman evden uzaklardaydın, Wolf. Bunun önemsiz olduğunu söylersem, yalan söylemiş olurum. Ama bunun yemek yemekten fazla önemi yoktu benim için. Her zaman bir gereksinim, arada sırada da gerçek zevkti bu. Ama asla.senin eve döndüğün zaman olduğu kadar iyi değildi."

Wolf sert bir sesle, "Yani sadece uygulamaya devam ediyordun, öyle mi?" dedi. "Ve bunları beni aldatmak saymıyor musun yani?"

"Seni aldatmadığımı söylemedim ki ben! Sadece sana hiç yalan söylemedim dedim. Bunu bana sorsaydm söylerdim. Ama hiçbir zaman sormadın. Bana güvendiğin için mi sormuyordun, Wolf? Yoksa sormaya korktuğun için mi?"

"Bırak şimdi psikanalizi. Bıktım artık bunlardan. Sana öğüt verecek olsaydım, suçunu hafifletme çabalarının işe yaramayacağını söylerdim. Sorunlu çocukluk, okul kabadayılıkları, aile içi sorunlara ne zaman geçeceğiz?"

Imojen sakin bir ifadeyle, "Bunların hepsini yaşadım ben,"

diye devam etti. -Ama karş.mdaki çoenklann canlar, benden daha çok yamnca okul kabadayı!.* olaylan son buldu. Aileme gelince, annemi tanıyorsun."

Ha, evet, her şey Kira'nın suçuydu, değil mi?"

Çoğunlukla. Seninle evlenmeme itiraz etmekten neden vazgeçtiğini hiç düşünmedin mi?"

'Ben her zaman, seni hamile bıraktığım ve torununun bir piç olacağına aldırmadığı için itirazdan vazgeçtiğini düşünürdüm."

"Söylediğinin ikinci kısmı hiç kuşkusuz doğru!"

Imojen bunu o kadar sakin bir ifadeyle söylemişti ki Hadda nın bunun anlamım tam olarak anlamas, birkaç saniye

Hadda birden ayağa fırladı, ondan birkaç adım uzaklaştı yumruklarını sıktı. Imo onun gerçeği idrak ettiğini düşündü' Wolf un düşündüğü gibi, şiddete başvurmak için oturma pozisyonu uygun değildi.

"işte şimdi yalan söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum, Wolf. Hamile olduğum senin dönüşünden yaklaşık bir hafta sonra söylendi bana ki, bu tanı için vakit henüz çok erkendi, senden olamazdı bu hamilelik. Ama teselli olacaksa sana şunu söyleyebilirim, seninle evlenmeyi kabul ettiğim zaman ben de bilmiyordum hamile olduğumu."

"Öğrendiğin zaman da benden olduğunu düşünmeme izin verdin, öyle mi?"

"Sorsaydın sana gerçeği söylerdim, Wolf. Ama sormadın ve ben de söylemedim, özür dilerim."

Özür mu diliyorsun? Neden bütün bu pislikleri benim üzerime yığdın, sorabilir miyim?"

"Olanlardan sonra Ginny'yi senden kaçırdığım, uzak tuttuğum için çok üzgünüm, Wolf, Senin öz kızın olmadığı için onu senden uzaklaştırmam gerektiğini düşündüm, ama yanılıyordum elbette, bunu ancak şimdi anlayabiliyorum. O senin de kızın sayılırdı..."

"Sayılırdı ha? Ginny'nin gerçek babası kimdi? Estover mı?"

Imojen kayıtsız bir tavırla, "Pek sanmıyorum," diye cevap

verdi. "Önemi var mı bunun? Ginny'nin tanıdığı tek baba şendin. Bu acıyı ikinize de çektirmeye hiç hakkım yoktu. Her ikinizin hatırı için, mektuplarının ona ulaşmasına izin vermeliydim. Annemi dinlememeliydim."

"Haa, o cadılar kraliçesi, değil mi? Onun bu oyunların da içinde olduğunu anlamıştım zaten. O zaman ne öğütler verdi sana?"

"Ginny'ye gerçek babasının kim olduğunu açıklamamız gerektiğini söyledi. Ben de onunla fikir birliği yaptım, çünkü böylecc **kızımın** kendini daha iyi hissedebileceğini düşündüm... Hiç huzuru yoktu Ginny'nin, mutlu değildi."

Hadda'nm yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve "Tanrım!" diye homurdandı. "Kızın aklını karıştırdın, sonra da başka bir ülkeye gönderdin onu. Zavallı çocuğun beni hiç aramamasına, yoldan çıkmasına hiç şaşırmamalı. Seni çok şeyle suçladım, ama Ginny'nin ölümünden suçlu tutmamaya çalıştım. Ama şimdi... Tanrı aşkına, lmo! Bana yaptıkların konusunda suçunu hafifletmeye çalışma saçmalığını bırak artık. Ginny'ye yaptıkların için sen kendini nasıl affedebilirsin ki?"

Imojen hiç düşünmeden, "Affedemem, Wolf," dedi. "Affetmiyorum zaten. İnan bana, uzun zamandan beri içim kaskatı, donmuş gibi. Eridiğim zaman da akıp gideceğim işte! İkimiz çok benziyoruz birbirimize. Hayatımızı sorular sormayarak devam ettiriyoruz. Kendimize yaşayacak bir dünya yarattık, çünkü kendi kurallarımızı icat ettik. Tepeye ulaşmak için tırmanmıyoruz biz, çünkü gerçekten istediğimiz şey uçuruma uçmak. İkimiz aynıyız!"

Imojen'in sesi gittikçe daha sinirli bir tona büründü ve son kelimeleri adeta nefes alır gibi söyledi. Onun sinirlenmesi, huzursuz olması Wolf'u sakinleştirdi ve alçak sesle, sakin bir ses tonuyla cevap verdi ona.

"Ne saçmalıyorsun sen, Imo? Beni de kendine benzetmeye çalışma. Tüm istediğim, sana sahip olabilmek için senin dünyana girebilmekti, ama çılgınlıktı bu ve artık kurtuldum bundan. Çocukken senin hayallerimin ötesinde olduğunu düşünürdüm ve şimdi ne kadar haklı olduğumu anlıyorum. Ama hayallerimin

ötesinde değil, altındasın sen! Senin dünyana ulaşabilmek için tırmanmam gerektiğini düşünürdüm, ama şimdi görüyorum ki, tüm gerçekleri bırakmış ve dibe vurana kadar düşmüşüm!"

Hadda konuşurken ağır adımlarla baltasının yanma gitti ve sözünü bitirince eğilip aldı onu.

Imojen ona baktı ve yumuşak bir sesle, "Ah, Wolf, ben sana kendi dünyalarımızdan söz etmiyorum," diye konuştu. Genlerden bahsediyorum ben. Biz bir paranın iki yüzüyüz, bizi birbirimize çeken bu işte. Şatonun büyüsüne kapılan ilk baltacı sen değildin. Birbirimize neden bu kadar büyük bir güçle çekildiğimizi hiç düşündün mü? Seviştiğimiz zaman da onu çok daha zevkli kılan bir karanlık vardı içinde, bunu hiç hissetmediğini söyleme sakın."

Hadda bu kez daha büyük bir öfkeyle, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye homurdandı *"Paranın iki yüzü? Karanlık?* Hadi, kadm, konuşma fırsatı bulmuşken açık konuş benimle."

Imojen üzgün bir ifadeyle baktı ona ve "Tahmin etmedin mi?" diye sordu. Uzun zaman önce tahmin ettiğini düşünmüştüm. Biz kardeşiz, Wolf. Fred benim de babamdı."

7

Wasdale Head'de, Alva arabasını Hadda'nın Defender'ının yanına park etti. Onun yanında mavi bir Mercedes duruyordu. Bunun imojen'e ait olup olmadığı konusunda emin değildi, ama Ocak ayında gittiğinde Ulphingstone Şatosu'nun dışında da buna benzer bir araba gördüğünü hatırlıyordu Alva.

Bagajdan günlük eşya torbasını çıkardı ve içindekileri kontrol etti. Yağmura karşı dayanıklı yedek süveteri, naneli keki, portakal suyu şişesi, hafif dürbünü, haritası, pusulası, düdüğü ve feneri hep torbadaydı. Akıllı bir psikiyatrın tepelere çıkarken ihtiyacı olabilecek her şey vardı burada. Şimdiye kadar bütün Göl Bölgesi yürüyüşlerini doğu yakasında yapmıştı, onun için Pillar'a giden yolu görmek için haritasını açtı, ama Sneck'in havlamasını duyunca buna gerek olmadığını anladı. Köpek hanm yanından geçen patikada durmuş, sabırsızlık içinde ona bakıyor, bekliyordu. Alva ona doğru yürüyünce Sneck döndü ve kendinden emin bir tavırla ileriye doğru koşmaya başladı.

Alva köpeğin arkasından yürürken, Wolf un korktuğu kadar uzaklaşmamış olabileceğini düşündü. Wolf belki de bir şeyler düşünmüş ve geriye dönmüş olabilirdi.

Genç kadm Kirk Fell'in yamacı boyunca, Mosedale'in sağından yukarıya doğru çıkan ana patikaya ulaştığı zaman, oldukça ilerde yürüyen birini gördü ve heyecanlandı. Fakat dürbününü çıkarıp bakınca, onun Hadda olmadığını anladı. Yürüyüş yapan bir başkasıydı bu, ama hızlı yürüyordu. Alva dürbününü kaldırdı ve

üniversite arkadaşlarının yürüyüşlerde kıskandığı, hızlı ve uzun adımlarla yürümeye başladı. Arkadaşları o zaman ona, "Tanrı aşkına Alva, lanet bir yarışta değiliz!" derlerdi. Fakat o, bir psikiyatri öğrencisi olarak çoğu zaman yarışta olduklarını düşünürdü.

Sneck yolu çok iyi biliyor, acele ettiği için bazen gözden kayboluyordu ama Alva'nm geldiğinden emin olmak için her zaman geriye dönüp ona bakıyordu. Alva, sahibini yakalayıp kendisinin geldiğini haber verebilir belki diye köpeği ileriye göndermeyi düşündü, ama ne işe yarayacaktı ki bu?

Patika şimdi dümdüz devam ediyordu, ama bir yol sapağına geldiği zaman, doğru yolu göstermesi için yine köpeğe ihtiyacı olacaktı.

Bir süre sonra yokuş biraz daha dikleşince Alva da adımlarım yavaşlatmak zorunda kaldı. Gatherstone Beck kavşağında biraz durup dinlendi ve yukarıdaki geçide doğru bakınca, önünde ve uzakta yürüyen adamı bir an için görüp yine gözden kaybetti. Ona biraz daha yaklaşmıştı ama Hadda'ya yetişeceğine dair bir garantisi yoktu.

Bir an için durdu ve 'Ne işim var bu lanet yerde benim?' diye düşündü. Onlar Pillar Kayalığı 'nda buluşacaklarına göre, muhtemelen onun ulaşamayacağı bir noktada olacaklardı - Alva bir dağcı değildi ve Wolf'un anlatmasına bakılırsa, oraya tırmanmak bir acemi dağcı için büyük sorunlar çıkarabilirdi.

Ama mademki buraya kadar gelmişti, artık geriye dönemezdi. Sığ akarsuyu geçti ve geçide doğru çıkmaya başladı.

Haritaya baktığı için kayalığa yaklaşırken zirveye çıkan ana patikadan ayrılması gerektiğini biliyordu, ama nerden sapacağını ona Sneck gösterdi. Bir süre sonra sarp kayalıklarla dolu bir yere geldi, geçide çıkan yol bunun yanında çok daha güzel kalıyordu. Aşağıdaki vadide kıvrılarak akan nehir ancak mavi bir şerit gibi görünüyordu. Dağcıların en büyük zevklerinden biri olan o büyük heyecanı hissetti, normal olarak orada biraz durup o deneyimin tadını çıkarmalıydı. Ama bugün zevk için yürümüyordu, tam olarak anlayamadığı ama sanki geleceği buna bağlıymış gibi bir his vardı içinde.

Daracık patikada adımlarını hızlandırdı. Fakat çok geçmeden önündeki sis perdesi kalınlaşmaya başladı. Üzerinde bir de plaka olan büyük bir taş yığını mezarın yanında durdu ve dürbünüyle ileriyi bir kez daha taradı. O sırada sanki bir yerden emir gelmiş gibi, sis açıldı ve Alva ilk kez kayalığı gördü. Huşu veren bir manzaraydı bu. Tepede kimseyi göremedi ama oraya çıkan patikayı taradığı zaman, önünde yürüyen diğer adamı çok geçmeden fark etti.

Bir yabancının kayalığa tırmanmak ister gibi yürümesi hoşuna gitti Alva'nm. Wolf bir yabancının oraya tırmandığını görürse, eski karısına bir kötülük yapmaktan vazgeçebilirdi.

Alva dürbününü indirmek üzereyken, ilerdeki adam birden durdu ve ceketinden bir şey çıkarır gibi hareketlendi. Sonra çıkardığı o cismi ileriye doğru tuttu...

Alva şoke oldu ve "Tanrım, bu bir silah!" diye mırıldandı.

O anda John Childs'm mesajını hatırladı. *"Nikitin 'in bildiğini söyle ona. Kırık çeneli adamın* hâlâ *serbest olduğunu da söyle,* " demişti adam.

Alva adamın nereye nişan aldığını göremiyor ama hedefin Hadda olduğunu tahmin ediyordu. Hadda'yı uyarmak için bağırmaya çalıştı, ama rüzgar onun sesini geriye, kendisine döndürüp boğdu. O anda silah sesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ama silah sesi duyulmadı. Adam silahı ortadan kaldırdı ve birkaç saniye sonra kendisi de kayaların arasında gözden kayboldu.

Alva adımlarını hızlandırdı. Bu şekilde hızlı adımlarla yürürken risk alıyordu ama bunun bir işe yaramayacağının da bilincindeydi. Silahlı adam ondan çok ilerideydi. Kayalığa tırmanırken Wolf'u görürse her şey bitecekti. Alva'mn tek umudu vardı, Wolf zarar görmeden zirveye varabilirse o da belki bir yolunu bulup onu uyarabilirdi. Bunu nasıl yapabileceği konusunda en küçük bir fikri de yoktu aslında, ama biraz daha tırmandıktan sonra, silahlı adamın bu yoldan ayrılıp yandaki bir patikaya geçtiği noktaya varınca aklına parlak bir fikir geldi. Ayrılan bu daracık

patika, onun önünde ve tırmanışın dibinde olan büyük kayalığa çıkıyor olmalıydı. Ana patika herhalde çok dik bir yokuşla büyük kayalığın tepesine ve oradan da tepenin en üst noktasına, zirveye çıkıyordu. Zirveden bakıldığında da kayalığın tepesi mutlaka görünecekti.

Alva hırsla yokuşu tırmanmaya başladı. Ama kısa bir süre sonra Sneck'in, sahibinin seçtiği yoldan gittiğini gördü. İlk kez gerçekten yalnız kaldığını hissetti ve korktu. Yokuşun başında patika daha yumuşak bir meyille bir kaya çıkıntısı boyunca ilerliyordu ve Alva'nm sağında vadiye kadar inen bir uçurum vardı. Alva gözlerini ileriye dikti, başka yere bakmadı. Bir süre sonra patikanın kenarında dağ kurtarma timinin bir sedye kutusunu gördü, ama bu onda rahatlamadan ziyade bir uyan etkisi yaptı. Patika bir süre sonra yine taşlı bir yolla birleşti. Kayalık sağ tarafında yükseliyordu ama Alva hâlâ onun üstünü görebilecek kadar yukanda değildi.

Ama çok yolu kalmamıştı. Kısa süre sonra ulaşacaktı o noktaya!

Oraya biraz yukandan bakabildiği zaman ne görecekti acaba?

Wolf'un Birkstane'den aynlırken yanma aldığı baltasının parıldayan başım hatırladı Alva.

"Ama o bir katil değil," diye söylendi kendi kendine. Wolf'un JC'den ayrılmasının nedeni de zaten gereksiz öldürme operasyonlan olmuştu.

Gereksiz.

Aralannda bir sürtüşme olmuştu. Bazı masum insanların da öldürülmesi öfkelendirmişti Wolf'u.

Fakat bir suçlunun öldürülmesi...

Alva yokuşu daha hırslı çıkmaya başladı.

8

Leydi Kira kahvaltı masasında ona hikayeyi anlatırken, Imojen onun sesinin şehvetli anıların etkisiyle nasıl yumuşayıp keyiflendiğine dikkat etmiş, bundan pek hoşlanmamıştı.

Annesi, "Şatoya vanşımdan kısa bir süre sonra anladım bunu," diye anlatmıştı. "Yani şöyle söyleyeyim; baban tam bir İngiliz gibi sevişiyordu. Mükemmel bir centilmendi, beni incitmemek için çok ince düşünüyor, canımı acıtmamak için sevişmelerimizi mümkün olduğunca kısa kesiyordu. Ben ona, zevk aldığım sürece canımım acımasına aldırmayacağımı anlatmaya çalıştım, fakat...her neyse, işler pek yolunda gitmiyordu ve yine tatmin olmadığım bir gecenin sabahında bahçeye çıktım ve oradan yürüyüp ormana girdim.

"Onu görmeden önce sesini duydum. Bir baltanın ritmik hareketlerle bir ağacın gövdesine vurulması sesiydi bu. Bu ses tüm vücudumu titretti sanki ve ona doğru yürüdüm. Çok geçmeden bir açıklığın kenannda, sabah güneşinin dallann arasından süzülen ışığında gördüm onu; uzun boylu, kumraldı, beline kadar çıplaktı, sabah havası çok serin olmasına rağmen balta sallamaktan ter içinde kalmıştı.

"Bir kütüğün üzerine oturup onu seyrettim, gücü, canlılığı ve ritmik hareketleri büyük zevk verdi bana. Adam bir süre sonra durdu, büyük, kırmızı bir mendil çıkanp alnındaki terleri sildi. Sonra, hiç ses çıkarmadığım halde fark etti beni.

"Doğrulup bir an bana baktı, sonra yanıma geldi, baltası hâlâ

elindeydi. Balta başının tepeme yakın bir yerde durduğunu ve adamın da dev gibi başıma dikildiğini hatırlıyorum.

Bana, Yerinizde olsam orada oturmam, hanımefendi, ağaç biraz sonra bu tarafa düşecek,' dedi.

"Ben bir şey söylemedim ama sanki onun yakınlığını içime çektim. Kemer tokası yüzüme yaklaşık otuz santim mesafedeydi. Birden, hiç düşünmeden uzandım ve onun kemer tokasını açtım. Adam bir anda gerildi ve geriye çekilecek sandım.

"Ama sonra rahatladı, gevşedi.

Ve ondan sonra hayatımın en zevkli sevişmesini yaşadım."

Kira bunu anlattıktan sonra susmuştu. Yüz hatları yumuşamış, vücudu gevşemiş, gözleri başka bir noktaya odaklanmış ve aklı başka bir zamana kaymıştı.

Imojen soğukkanlılıkla, "Peki onun için nasıl bu seksti bu, Leydi Chatterley?" diye sordu.

Kira toparlandı ve kendini kontrol altma aldı.

"Sanırım onun için de iyiydi, ama bana bir şey söylemedi. İşin sonunda, sanki hareketi başlatan oymuş gibi, benden özür diledi. Erkekler çok kibirli oluyorlar, değil mi? Karısının birkaç ay önce bir çocuk doğurduğunu, hâlâ iyi geçinemediklerini ve buna benzer şeyler anlattı bana. Anladığım kadarıyla, doğumdan önce uzun süre karısıyla sevişmemiş ve doğumdan sonra da ona pek sokulamıyormuş ve bu yüzden benimle sevişirken biraz fazla ateşli davrandığını söyledi. Ama benim bu olayı başkalarına anlatmamdan korkuyordu tabii!

Her neyse, anlayacağın gibi onun gevezeliğinden sıkıldım. Toparlandım ve bir baltacıyla seviştiğimi söyleyip kendimi asla **küçültemeyeceğimi** ve bu **olayı** kimseye anlatmayacağımı söyledim ona. Ve eğer herhangi birinin bakışlarında, davranışlarında imalı bir şeyler görür ve onun bu olayı başkalarına anlattığını anlarsam, işini ve evini kaybedeceğini söyledim."

Imojen onu daha fazla dinlememiş ve kendi kendine bir takım hesaplar yapmaya başlamıştı.

"Wolf'un doğumundan kaç ay sonra oldu bu olay, anne?"

"Wolf'un ne ilgisi var şimdi bununla?"

"Hadda ailenin tek çocuğu. Kaç ay sonra, anne?"

Kira, "İki ya da üç ay olabilir," dedi.

"Ve ben Wolf'tan hemen hemen tam bir yaş küçüğüm... Aman Tanrım, anne, sen ne demek istiyorsun bana? Yani yanm-ağabeyimle evlenmeme izin mi verdin sen?"

Ne gariptir ki, bu fikir ona korkunç geldiği kadar heyecanlandırmıştı da.

Leydi Kira omuz silkti.

Neden olmasın? Eski zamanlarda kan karışmasın diye akraba evlilikleri yapılırmış. Burada uygulanamaz bu elbette. Aslında benim gibi senin de bir baltacıyla sevişme olayına itirazım olmazdı tabii, ama onunla gerçekten evlenme fikrin iğrenç gibi geldi bana. Sonra bana hamile kaldığını ama ondan değil, başkasından olduğunu söyledin, ben de 'Neden olmasın?' dedim. Bu durumda küçük piçin bir adı olacaktı. Sonra Hadda zengin ve bir beyefendi olarak geri geldi. Aynı zamanda çok daha zengin olacak gibi görünüyordu. Sen ondan bıkana kadar, birkaç yıl çok iyi yaşayabilirdiniz ve daha sonra daha uygun biri gelebilirdi sana."

"Fakat o benim ağabeyimdi!"

Yarım-ağabeyin, kızım. Ve sen başka çocuk doğurmayacağını söylemiştin, bu durumda sizin akrabalık bağınız da bir sorun oluşturmazdı."

Imojen, "Eminim yaşlı Fred için de bir sorun olmuştur bu durum," dedi. "Adam benim saçlarıma ve mavi gözlerime bakınca bende Ulphingstone kanı olmadığını anlamıştır. Bizim evliliğimize o kadar şiddetle karşı olduğuna da şaşmamalı!"

Kira umursamaz bir tavırla, "Olabilir," dedi. "Ya da belki ikinizin hiç de birbirinize uygun bir çift olmadığınızı düşünmüştür. Her halükarda bu konuda hiç konuşmadı."

"Adam ne diyebilirdi ki? 'Özür dilerim Sir Leon, yirmi yıl önce karınızı becerdim ve sevgili kızınız aslında benim kızım olabilir,' mi diyecekti yani? Ve ben de hamileydim!"

"Oh, boş ver hayatım. Sanırım ona biraz fazla değer veriyorsun sen. Tanrı aşkına, adam alt tarafı bir baltacı, bir ormancıydı!"

Imojen genç kızlığından beri ilk kez annesini tokatlamak isteyecek kadar öfkelendi. Ama kendini kontrol etti, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Annesi, "Nereye gidiyorsun yavrum?" diye sordu.

"Arabayla dolaşacağım biraz. Havanın daha temiz olduğu bir yer arayacağım."

Imojen kapıyı çarpmadı ama o kadar yavaş kapadı ki, çarpmaktan da beter oldu bunun etkisi.

İşte Imojen bunları olduğu gibi, hiçbir şey unutmadan ve de eklemeden Wolf'a anlattı.

Wolf onu mermer bir heykel gibi, hiç kımıldamadan, ifadesiz bir yüzle ve sessizce dinledi. Imojen sözünü bitirdiği zaman aralarında derin, adeta bariyer gibi bir sessizlik oldu.

Sonra Wolf sakin bir ifadeyle, "Demek senin beni mahvetmen gibi, sen ve ailen de babamı tamamen mahvettiniz, öyle mi?" dedi.

Imojen sakin konuşmaya çabalayarak, "Sen bana fazlaca mahvolmuş gibi görünmüyorsun, Wolf," dedi. "Dinle, neden bunların hepsini unutmuyoruz? Bende para var. Toby ve Johnny'nin Woodcutter şirketinden kaçırdıklarından payıma düşeni aldım ben. Paralar bir Tayvan bankasında güvende. İstediğin gibi yaşarız. Ağabey kardeş ya da kan koca gibi, hangisini istersen!"

"Geçmişi temizleriz yani, öyle mi?"

"İstediğin kadar temizleriz, Wolf. Hayatının geriye kalanım beni cezalandırarak geçirmek istersen buna da razıyım. Ya da hayatının sonuna kadar olmaz da yedi yıl yeter gibi geliyor bana."

Wolf ona inanamıyormuş gibi baktı ve "Buraya bana bunlan söylemek için mi geldin sen?" diye sordu.

Imojen başını şiddetle iki yana salladı.

"Hayır, asla bunun için gelmedim. Bazı saçma düşüncelerim vardı aslında, aramızdaki pislikleri temizlemeyi ve aradan çekilip seni kara meleğinin yumuşak kollarına bırakmayı düşündüm. Fakat şimdi seni görüp, seninle konuştuktan sonra, bunun yanlış olabileceğini anladım. Sen bir psikiyatra bağlanmak isteyemezsin, Wolf! O her zaman senin etrafında dolaşacak, zihnini kur-

calayacak, hep seni düzeltmek isteyecektir. Bense senin kanında, genlerinde, ruhundayım ve sen de benim içimdesin. Sanırım bunu hep biliyordum ben, ama asla kabul etmek istemedim. Sana ihanet ederek kendime bahaneler yarattım, her şeyi mantığa ve gereksinmeye oturtmaya çalıştım. Ama aslında tüm yaptığım, hissettiğim bu bağımlılıktan daha güçlü olduğumu kanıtlamaya çalışmaktı. Kendim olduğumu kanıtlamak istedim. Şimdi ise, senin de onun bir parçası olduğunu doğrulamadan o kişi olamayacağımı biliyorum. Ee, ne diyorsun buna?"

Wolf, "Masum olduğum halde iğrenç bir suçla suçlanarak hapse atılmamı seyrettin!" diye bağırdı. "Hiç bilmediğim sahtekarlıklarla suçlanmama ses çıkannadın. Benden boşanıp bana komplo kuran hergeleyle evlendin. Kızımızın hayatını mahvettin, babamı umutsuzluğa düşürdün. Şimdi de karşıma geçmiş, birlikte kaçalım diyorsun, öyle mi?"

Imojen sarsılmadı ve güçlü bir ifadeyle, "Şu haline bir bak, Wolf," diye konuştu. "Yaptıklannı ve yapmadan bıraktıklarım düşün. İnşa etmiş olduğun bu fantezi dünyasında tutunabileceğin bir tek katı gerçek var. Sen beni istiyorsun, ben de seni. Buraya ilk gelişimizde ikimiz de biliyorduk bunu. Hâlâ da biliyoruz. İlk seferinde olduğu gibi soyunup kendimi sana vermek zorunda mıyım? İstiyorsan yaparım. Sen sadece iste, sadece söyle, Wolf!"

Imojen hem yalvanrcasına, hem de küstahça bir ifadeyle baktı ona.

Wolf onun bakışını engellemek ister gibi, tepesine dikilmiş, baltasını başının üstünde tutuyordu. Keskin yüzünün panltısı Imo'nun yüzüne vuruyordu. Kadın üzerindeki kalın ceketin fermuarını açtı, gömleğinin düğmelerini çözdü, yumuşak beyaz ve dolgun göğüslerini meydana çıkardı.

Zirveye çıkan patikada, yaklaşık otuz metre mesafede baltanın hareketini gören Alva Ozigbo, "Hayuır!" diye bağırdı, ama hamleli kuzey-batı rüzgarı sesini boğdu, geriye tepti. Alva elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. Orada olduğunu bir şekilde bildirmeliydi onlara. Sonra, cinsel arzu dışında bir bağla birbirlerine

yaklaşmış gibi görünen iki kişinin ötesinde, takip ettiği adamı gördü Alva. Adam tırmanışının sonuna gelmiş, elleri ayaklan üzerinde doğrulmak üzereydi.

Alva telefonunu çıkarıp Imojen'in geçen ay kaydettiği numarasını buldu ve en son teknoloji telefonunun bu dağ başında çalışması ve Imojen'in telefonunun da açık olması için dua etti.

Telefonunun hızlı ara düğmesine bastı.

Pudovkin nefes nefese doğruldu, tahmin ettiğinden çok daha fazla yorulmuştu. Spor salonunda tırmanma duvarına tırmanmaya hiç benzemiyordu bu iş. Arkasında bir uçurum vardı ve biraz aşağıda, ayağı kayıp yuvarlanmaya başladığı takdirde üzerine atılıp onu parçalayacakmış gibi öfkeyle havlayan canavar bir köpeğin sesini duyar gibiydi. Birkaç kez kayıp düşecek gibi oldu ve çektiği kokain bile korkudan titremesine engel olamadı. Ateş ettiği zaman hedefi bulmak için ona biraz daha yaklaşması gerekiyordu.

Pudo çok geçmeden orada iki kişi olduğunu gördü. Avukatın karısı da oradaydı. Burada ne halt kanştınyordu bunlar böyle? Kadını öldürmek istemiyordu, ama bu durumda başka seçeneği de kalmayacaktı galiba. En azından kadm Hadda'yı meşgul ediyor ve onun kendisini görmesine engel oluyordu.

Pudo bir adım attı ve silahını kaldırdı.

O tetiği çektiği anda iki şey oldu.

Bir telefon çaldı.

Ve Hadda baltasını kaldırdı.

Kurşun baltanın başına çarptı, zil gibi çınladı ve sonra çalıların arasında kayboldu.

Hadda dönüp tek gözüyle Rus'a baktı. Pudovkin, fırlatılacak baltanın menzili dışında olmasına ve elinde dolu bir silah bulunmasına rağmen, birden felç olmuş gibi hissetti kendini. Ama sadece bir an sürdü bu hali.

Fakat o anda Imojen telefonunu kulağına kaldırdı, ayağa kalktı ve Hadda ile silahlı saldırganın arasında durdu.

O sırada en kritik anı aydınlatmak ister gibi, bulutların arasında sızan güneş ışınlan onların üzerine vurdu.

Imojen, "Pudo!" diye bağırdı. "Pasha seni arıyor. Seninle konuşmak istiyormuş."

Bunu söylerken telefonunu ileriye doğru uzattı ve gülümseyerek Rus'a doğru yürüdü.

Pudo bir yandan Nikitin'in, onun bu lanet dağ başında, sevdiği bu ahlaksız kadın ve eski kocasıyla aynı yerde ne yaptığını bilemeyeceğini düşünüyor, bir yandan da gözlerini kadının önü açık gömleğinden görünen dolgun, güzel göğüslerinden ayıramıyordu.

Ama yine de gösterilen tepkinin normal olabileceğini ve silahlı olan kendisinin durumu her zaman kontrol edebileceğin düşündü Pudo ve telefonu almak için kolunu ileriye doğra uzattı.

Telefonu kavradı.

Kadm onun üzerine gelmeye devam etti.

Imojen Pudo'ya sarıldı, ateşli bir aşık gibi dudaklarından öpmeye başlarken onu geriye doğru itti.

Hadda ve Alva aynı anda, bilinçsizce, "Haayır!" diye bağırdılar.

Bir anda ikisi de gözden kayboldu.

Imojen ve Pudo havada uçarken birbirlerinden ayrıldılar, Imojen yalnız başına, önce parıldayan havada, sonra da her zaman hayal ettiği gibi, yankılanmayan karanlıklarda düşmeye devam etti.

Sadece Sneck onlann düşüşünün tamamını görebilecek bir pozisyondaydı ve o anda yalnız başına durduğu kayalığın üzerinde başını geriye attı ve vadide yankılanacak şekilde acı acı uludu.

Yukanda Hadda döndü ve umutsuzca bir ifadeyle Alva'ya baktı. Sonra kolunu açıp baltasını ileriye uzatarak kendi etrafında ve gittikçe hızlanarak döndü, döndü ve baltasını bütün gücüyle vadiye doğru fırlattı, balta havada dönerek uçtu ve üç yüz metre aşağıya, vadiye düştü.

SONSÖZ

bekle ve umut et

'Il n ŷ a ni bonheur ni malheur en ce monde, il y a la comparison d'un état à
un autre, volià tout. Celui-là qui a éprouvé infortune est apt à ressentir l 'extrême
félicité. Il faut avoir voulu mourir pour savoir combien il est bon de vivre.
'I ivez donc et soyeux heureux, enfants chéris de mon coeur, et n 'oubliez jamais
que, jusqu 'au jour où Dieu daignera dévoiler l'avenir à l'homme toute la sagesse
humaine sera dans ces deux mots:
*"Attendre et espérer! " **

Alexandre Dumas: ***Monte - Cristo Kontu***

*** Dünyada ne mutluluk ne de acı var, olan sadece bir durumun diğeriyle kıyaslanması, hepsi bu. Sadece talihsizlikler yaşamış olanlar mutluluğun derecesini hissedebilirler.**
Yaşamanın ne kadar güzel olduğunu bilmek için ölmeyi istemek gerek.
'O halde yaşaym ve mutlu olun kalbimin çocukları ve asla unutmayın ki, Tanrı'nın insana acıyarak geleceği açacağı güne kadar insanın tüm aklı şu iki sözcükte olacak:
'Bekle ve umut et!'

1

Sonbahar 2018; değişen bir şey yok; insani,ğ,n doğrulup pantolon gıyd.g, zamandan beri, her çağda olduğu gibi, dünya yine arış.k, komedi ve dram karışımları, zaferler, felaketler, tatlılar ve acılar hep aynen yaşanıyor.

Pillar Kayalığı dramından dokuz ay sonra, Temyiz Mahkemesi mn (Mahkeme Başkanı Saygıdeğer Lord Justice oplady ,dı 2010 hükmünün güvenilmez olduğunu açıklaması sonucu, Wolf Hadda hem tatlıyı hem de acıyı tattı.

Ed Trapp Pastırma yazının öğle güneşi altında, Adliye Sarayının onunde toplanan gazetecilere açıklamayı okurken, Hadda ıç ses,m çıkarmadan bekledi orada. Sonra iki adam polislerin arasında, patlayan flaşların ve som yağmurunun altında, kenarda ekleyen bir limuzine doğru yürüyüp bindiler ve araba o kadar izli uzaklaştı kı oradan, gazeteciler arabanın arka koltuğunda oturan bir başkası olduğunu fark edemediler bile.

Araba Strand boyunca hızla giderken kimse konuşmadı. Charing Cross a yaklaşırlarken Trapp, "Burası benim için iyi " dedi "Emin misin?"

Evet, Doll ile buluşup bir yerde yemek yiyeceğiz."

Wolf, "Ona sevgilerimi söyle, Ed," dedi. "Ve çok teşekkür ederim."

Araba kaldırıma yanaştı, iki adam tokalaştılar, Ed Trapp indi ve Wolf yine arkasına yaslandı, yolculuk tekrar başladı.

John Chılds, "İyi olan her şey iyi sonuçlanır," dedi. "Adalet yerini buldu işte."

Hadda, "Adalet mi?" diye söylendi. "Imojen öldü, Amie Medler öldü, Nutbrownlar işlemedikleri bir suç yüzünden hapse girdiler, Estover yarı kör, sakatlandı ve geleceğinden emin değil, ben hüküm giymeme neden olan sahte kanıtlar kadar hileli deliller sayesinde kurtuldum - ve sen buna adalet diyorsun, öyle mi?"

Childs, *"Exitus acta probat, "* dedi. "Sonuç vasıtayı haklı çıkarır."

"Öyle mi? Sen bir zamanlar Tanrı gibi davrandığım için uyarmıştın beni JC. Sen belki de kendine bakmalı, kendini dinlemeliydin."

"Benim yolum o kadar da gizemli değil. Seni bu güvenli alana yönlendirmek için tüm yaptığım, birçok kişiden iyilik istemem oldu ve sanırım iyilik sepetimi de oldukça boşalttım. Umarım gelecekte uslu durursun."

Hadda güldü ve "Gazetelerden birinin, ıslah olmamış geçmişime ait anılarımı yazma teklifini kabul etmemden mi korkuyorsun yoksa?" dedi.

"Şey, Woodcutter şirketinin kaçırılmış paralarının toplanıp krizden zarar görenlere verilmesi için çok uğraştığını biliyorum, bu yüzden paraya ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

"Elbette! Ve Şapel de bu paranın zevkini çıkarmama izin verir, değil mi? Hiç sanmıyorum. Hayır, bir iş teklifi aldım ve onu düşünüyorum."

"Yani acı çekmiş olan babanın işi mi demek istiyorsun, Ulphingstone mülkünün bakıcılığını mı yapacaksın yani? Bir baltacı olarak başla ve bir baltacı olarak bitir, öyle mi? Temiz iş, ama bir ilerleme sayılmaz."

Wolf, "Tanrım! Sen benim yerime konuşabilirken ben neden ağzımı açıyorum sanki bilmem!" diye konuştu. "Evet, Leon beni yanında tutmak istiyor. Aslında olanlardan sonra beni görmeye tahammül edemez diye düşünüyordum. Fakat tersi oldu, olanlar bizi birbirimize biraz daha yaklaştırdı."

Childs, "Sen de olmasaydın her şeyini kaybedecekti adam," dedi. "Fakat Leydi Kira'dan ayrılması kalbini kırmıştır diyemeyeceğim."

Olabilir. Ama sanırım ben de o kadını pekiyi tanıyamamışım galiba. Imo'nun öldüğünü duyunca sanki kalp krizi geçirir gibi oldu. Ama sen bunu biliyorsun zaten. Demek kendinden çok sevdiği biri de varmış. İsviçre'ye gitmeden önce sadece bir kez gördüm onu ve şoke oldum. Sanki otuz yaş ihtiyarlamış gibiydi, şimdi Leon'dan bile yaşlı görünüyor."

"Tedavi gördükten ve toparlandıktan sonra tekrar buraya döner mi acaba?"

"Leon gelmez diyor. Kadm ona şatodan, Cumbria ve İngiltere'den nefret ettiğini söylemiş. 'Sonunda korkunç, sıkıcı İngilizler hep kazanır. Avrupa tarihinin verdiği ders budur,' demiş."

JC "Bizimle kaldığı için bir şeyler öğrenmiş olduğuna sevindim," dedi.

"Imo'su ve Ginny'si vardı kadının, her şeyini kaybetti."

Childs nazik bir ifadeyle, "Onun için üzülmemiz doğal bir duygu," dedi. "Ama bunun için suçluluk hissetmemelisin. Ne onun, ne de başkası için. Hiç kimse hak ettiğinden fazlasını almadı."

"Amie Medler bile mi?"

O bir kaza idi, Wolf. Böyle şeyler oluyor, olumlu düşün. Tüm bunların iyi sonuçlandığını düşün. Trapplar müthiş bir dostluk gösterdiler sana. Senin işin olmasaydı dostumuz Bay McLucky de o güzel Morag'la asla tamşamayacaktı. İyi dostun Luke Hollins karanlık Cumbria'mn halkını dindar insanlar yapacaktır. Ve tabii harika Dr. Ozigbo var önümüzde. Dostlukların çoğu kandırmaca ile sonlanır. Sizinki ise kandırmaca ile başladı ve sonu iyi olacaktır."

"Aramızda bir dostluk olduğunu düşünmenin nedeni ne peki?"

"Şey, Alva akademik kariyerini devam ettirme karan almca Warwick Üniversitesi ve Bath'dan teklif aldı, hatta Cambridge ihtimali bile vardı, bunu biliyorum. Ama o Lancaster'da karar kıldı."

Wolf, "Bu da doğal, çünkü ailesi için iyi orası," dedi.

"Olabilir. Ama M6 otoyolu güneye olduğu gibi kuzeye de gidiyor. Otoyollardan bahsederken, sen gerçekten döneceksin misin bugün? Yorucu bir gün geçirdin."

Wolf, "Pek sayılmaz," dedi. "Böyle bir sonucu garantilemek

için birçok iyilik yapıldıktan sonra onları boşa çıkarmak istemem doğrusu. Hayır, bu fare kapanından ne kadar hızlı kaçarsam o kadar iyi olur. Hava kararmadan önce vanrım eve."

"Bu konuda eminsen bir şey diyemem tabii."

Sustular ve Mİ girişindeki London Gateway servis alanına girene kadar konuşmadılar. Wolf'un Defender'ı sadece personele ayrılmış olan park yerinde duruyordu.

Hadda sanki sinirlenmiş gibi, "Temizlemişler arabamı," dedi.

Childs, "Sen Birkstane'e dönene kadar o panltısının kalmayacağından eminim," dedi. *"Au Revoir,* Wolf." (Au Revoir: Görüşmek üzere)

Childs elini ona uzattı. Hadda bir an onun eline baktı, sonra smttı ve eğilip onu alnından öptü.

"Şunu vedalaşma yapalım, JC," dedi.

Childs arabasında oturup Land Rover'ın benzin istasyonundan çıkışım seyretti ve araba gözden kaybolana kadar sessizce baktı onun arkasından.

Şoförü bir süre sonra, "Nereye gidiyoruz, efendim?" diye sordu.

Childs ona cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Önce bir telefon edeyim," dedi. "Sonra da sanırım Fenike'ye gideceğiz."

2

Defender Mireton'a vardığında akşam karanlığı çökmüştü.

Wolf uzun yolda bir yerde durup dinlenmesi gerektiğini biliyordu, ama içindeki garip hissin etkisiyle hiç durmadan kuzeye doğru yol almış ve sonunda, uzaklarda sevdiği Cumbria tepelerini gördükten sonra da artık durmanın saçmalık olacağını düşünmüştü.

St Swithin'in dışında durup arabasını park etti ve kilise avlusuna girdi. Son olarak Imojen'in cenazesi için gelmişti buraya ve bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Ulphingstone aile mezarlığının etrafındaki demir çubuklu parmaklık sökülmüştü.

Aile mezarlığına yaklaşırken bazı başka değişiklikler de gördü. Mezarların önüne genç bir üvez ağacı dikilmişti ve akşam karanlığında dallarının üzerinde az da olsa birkaç meyve parlıyordu.

Mezarlık levhasında şimdi 'Wilfred ve Imojen Hadda'nm sevgili kızları ve Sir Leon ve Leydi Kira Ulphingstone'un torunları Virginia burada yatıyor,' yazıyordu.

Kızı yazmışlardı. Imo'nun söylediklerine rağmen, Ginny yıllarca onun da kızı olmuştu. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Wolf orada kısa bir süre durdu ve sonra geriye döndü.

O sırada birinin, "Wolf," diye seslendiğini duydu.

Luke Hollins kilise verandasında durmuş ona bakıyordu.

Rahip, "Harika haberler, Wolf," dedi. "Çok sevindim. Pazar günü hayatı ciddiye almayan adam için dua etmeyi düşündüm."

Wolf, "Zahmet etme, peder," dedi. "Tanrıya dua etmen daha uygun olur. Görüşürüz, peder."

Hollins umut dolu bir ifadeyle, "Yani kilisede mi?" diye sordu.

"Tesco siparişimi getirdiğin zaman."

Wolf kilise avlusundan çıkarken, karşı taraftaki Black Dog'un ışıklan akşam karanlığında parlamaya başlamıştı bile. Üç adam birahanenin kapısına doğru yürüyorlardı. Onları tanıdı, bölge çiftçileriydi bunlar ve içlerinden biri de onun en yakın komşusu Joe Strudd idi.

Strudd da onu gördü ve karşı kaldırımdan, "Nasılsın, Wolf?" diye seslendi. "İşler nasıl gidiyor?"

"Şöyle böyle, sen nasılsın, dostum?"

"Eh, fena sayılmaz. Gelip bir şeyler içmez misin?"

"Belki daha sonra."

"Tamam, görüşürüz."

Üç çiftçi ellerini kaldırıp onu selamladılar ve birahaneye girdiler.

Wolf arabasına atlayıp köyden çıkarken kendi kendine gülümsedi. Luke Hollins'in bölgesi ve cemaati hakkında öğreneceği çok şey vardı daha. Buralarda fazla yağlı sığır bulunmazdı. Birini içkiye davet etmek çok doğal bir olaydı.

Bir süre sonra uzaklarda Birkstane yokuşunun başına giden yol dönemeci göründü. Oraya gelince hızını düşürmeden Defender'ı döndürdü ve bozuk yolda hoplaya zıplaya gitmeye başladı. Bahçe kapısı açıktı, evin içinde ışık yanıyor ve bacadan çıkan gri renkli ince duman kıvrılarak yıldızların görünmeye başladığı gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Yuvaya gelmişti işte. JC'nin sözlerini yarı alaycı bir ifadeyle, yarı kıskançlıkla hatırladı. 'Baltacı olarak başla, baltacı olarak bitir' demişti JC. Gerçekten bunu mu istemişti Wolf? Aslında bu kadar olaydan sonra...mümkün müydü bu?

Arabayı durdurdu ve inmeye hazırlandı. Evin kapısı açıldı ve Sneck ona doğru koştu, ama sanki onun boğazına atlayacakmış gibi, gözleri ve dişleri parlıyordu. Hayvan sonra patilerini onun omuzlarına koydu ve pürtüktü ve koca diliyle yüzünü zımparalar gibi yalamaya başladı.

Wolf, "Bırak beni koca uykucu," diye bağırdı ona.

O sırada kapıya çıkan Alva, "Bana da böyle mi diyeceksin?" diye sordu.

Childs ona telefon edip haber vermiş olmalıydı. Wolf içinden, 'Tanrı en azından bunun için kutsasın seni, JC!' diye söylendi.

Gelecek onlara ne gösterecek bilemiyordu. Onu rahatsız etmek için bekleyen hangi şeytanlar vardı, bu konuda bir şey söyleyemezdi elbette. Ama bu yer ve bu zaman, böyle şeyler düşünmek için fazla mükemmeldi.

Gerisi için insan ancak bekleyebilir, umut edebilirdi.

Wolf gülümseyerek genç kadına doğru yürüdü ve "Pekala, görelim bakalım!" dedi.